

SA DI LUẬT GIẢI

QUYỂN THƯỢNG

(THIÊN SA DI YẾU LƯỢC)

SA DI LUẬT NGHI

YẾU LƯỢC, TẶNG CHÚ

QUYỂN THƯỢNG

Bồ tát giới đệ tử, Vân Thê tự, Sa môn Châu Hoằng, Tập Bồ đề tâm, Ty kheo Đảnh Hồ Sơn, Sa môn Hoằng Tấn chú.

KIM THỬ "yếu lược" nhất thư, nãi Vân Thê Đại sư, ư "Sa di thập giới" kinh đẳng, tập xuất, kỳ nghĩa thiết yếu nhi văn giản lược, dĩ tiện sơ cơ Sa di tập học, du quan chương quả.

Ấn Sa di hữu tam phẩm :

Nhất-tùng thất tuế, chí thập tam tuế, danh "khu ô Sa di", vị kỳ niên ấu vị kham biệt vụ, duy linh vị tăng thủ hộ cốt mạch, cặp ư thực trụ, tọa thiền đẳng xứ, khu khiển ô điều, dĩ đại phiến lao, kiêm sanh phước thiện, vô trí tọa tiêu tín thí, hư độ quang âm dã,

Nhị-tùng thập tứ tuế, chí thập cửu tuế, danh "ứng pháp Sa di", vị kỳ niên chánh giữ nhị pháp tương ứng : Nhất năng sự sư, chấp lao phục dịch. Nhị năng tập học thiền tụng, cố dã.

BỘ SA DI LUẬT NGHI

YẾU LƯỢC, TẶNG CHÚ

QUYỂN THƯỢNG

Đệ tử (1) thọ giới (2) Bồ tát (3) chùa (4) Vân Thê (5) Sa môn : tên Châu Hoàng (6) biên chánh văn. Thầy Tỳ kheo (7) phát tâm Bồ đề (8) ở non Đảnh Hồ, Sa môn : tên Hoàng Tấn (9) chú giải.

NAY một bộ "yếu lược" đây, chính Ngài "Vân Thê" đại sư, rút ra trong kinh "Sa di thập giới" và các kinh khác, nghĩa rất thiết yếu và văn dón gọn, vừa dễ, kẻ sơ cơ "Sa di" học tập, rõ ràng như xem trái để trong bàn tay.

Xét "Sa di" có 3 bậc :

1.- Từ 7 tuổi đến 13 tuổi, gọi là "Sa di đuổi quạ". Nghĩa là : Tuổi còn nhỏ chưa biết làm việc chi khác, chỉ khiến vì chúng tăng gìn giữ lúa bắp và làm việc nơi nhà nấu ăn, dọn dẹp chỗ ngồi thiền v.v... và đuổi chim quạ để thể chút nhọc (*cho quý thầy trên*), thêm sanh phước lành, chớ để ngồi không hao của tín thí, luống qua ngày đêm vậy.

2.- Từ 14 tuổi đến 19 tuổi gọi là "Sa di ứng pháp". Nghĩa là : Tuổi cỡ này hai pháp làm dạng :

I.- Có thể thờ Thầy làm được việc khó nhọc.

II.- Là hay tu tập thiền tụng cố vậy.

Tam-tùng nhị thập tuế; chí thất thập tuế, danh "Danh tự Sa di", vị kỳ niên mãn nhị thập, ứng thọ "cụ giới", hoặc căn tánh ám độn, hoặc xuất gia niên vấn, bất năng đốn trì chư giới, tuy niên đăng Tỳ kheo, vị thị Sa di, cố danh "Danh tự Sa di".

Phẩm số tuy tam, nhi cụ bảm thập giới, tổng danh vi "nhất pháp đồng Sa di". Nhược thế tu phát, bất thọ thập giới, danh "Hình đồng Sa di". Kỳ hình tương tuy đồng, do vô giới nhiếp, phi ngũ chúng số, kim dẫn hình đồng, nhi thủ pháp đồng dã.

Phạm ngữ "Sa di", thử vân "Tức từ", vị tức ác, hành từ, tức thế nhiễm, nhi từ tế chúng sanh dã. Diệc vân "cần sách", diệc vân "cầu tịch".

"Phạm ngữ" giả, Vị "Thiên Trúc" nhưn âm, dữ "Phạm thiên" ngữ vô dị, cố danh "Phạm ngữ".

Lương do thế giới sơ thành, vị hữu nhưn cư địa quang thượng triệt, "Sắc giới Phạm thiên" chi chúng, tầm quang há quán tân địa, thực kỳ địa vị, thất "thiên quang minh thần túc" bất năng thượng thăng. Toại vi nhưn tổ, thế cư "Thiên trúc". Tự hậu nhưn tùy địa chuyển âm các thành dị, duy Thiên trúc tồn yên; cố kỳ ngữ thị Phạm ngữ, thơ thị Phạm thơ, biệt quốc sở vô dã.

3.- Từ 20 tuổi đến 70 tuổi gọi là "Sa di danh tự". Nghĩa là : Tuổi đủ 20, đáng lẽ thọ giới "cụ túc" nhưng vì căn tánh ám độn, hoặc lớn tuổi mới xuất gia, không thể giữ nổi các giới, tuy tuổi đáng bực Tỳ kheo, nhưng địa vị chỉ Sa di thôi, cho nên gọi là "Sa di danh tự".

Phẩm số của Sa di tuy ba bậc : Nhưng bậc nào cũng vưng chịu 10 giới, cho nên chung gọi là : "đồng một pháp Sa di". Bằng cạo râu tóc, mà không thọ 10 giới, thì gọi là "hình đồng Sa di". Nghĩa là : Hình tướng tuy đồng nhưng không giữ giới, cho nên không được liệt vào trong số năm chúng xuất gia ⁽¹⁰⁾. Nay lựa bỏ ông Sa di Hình đồng, mà chỉ nói ông Pháp đồng thôi. (đủ Thập sư làm pháp Yết ma truyền giới).

Tiếng Phạm gọi rằng "Sa di". Hán dịch "Tức từ". Nghĩa là dứt ác làm lành, dứt nhiễm của đời mà lòng lành giúp chúng sanh vậy. Cũng có nghĩa "Cân sách" (*siêng năng*), cũng như nghĩa "Cầu tịch" (*dứt hết phiền não*).

"Phạm ngữ" là tiếng nói của người "Thiên Trúc" cũng như tiếng nói của Trời "Phạm thiên" không khác, cho nên gọi là tiếng "Phạm ngữ".

Bởi do thế giới lúc mới thành, chưa có người ở, tia sáng của đất chiếu lên, rồi những chúng sanh "Phạm thiên", về cõi Trời "Sắc giới" theo tia sáng xuống xem đất mới, nếm thử vị đất, đắm ưa, liền mất thần túc "Thiên quang minh", không bay lên được, bèn ở lại làm nòi giống của loài người. Ở đời làm Tổ nước Thiên Trúc. Từ đó về sau, người theo trái đất xoay chuyển nên tiếng nói mỗi xứ khác nhau, duy có nước "Thiên Trúc", còn giữ nguyên tiếng "Phạm thiên", cho nên tiếng nói nước kia, còn gọi là tiếng Phạm, chứ kia gọi là chữ Phạm, các nước khác không có vậy.

Thử vân giả, vị dĩ thử phương Đông Huê "Tức từ", chi ngôn, phiên bỉ Thiên trúc "Sa di" chi hiệu : Nghĩa xuất "Gia xá truyện". Ngôn tức ác hành từ giả, thị thích minh tức từ nhị tự, du khủng sơ học vị tri tức hà ác, hành hà từ; cố phục dĩ tức thể nhiễm, nhi từ tế chúng sanh, tường chi.

Cái do phàm phu, từng vô thỉ lai, vi vô minh sở phú chơn tánh, khởi chư vọng tưởng, phàn duyên trần cảnh, tình nhiễm thế gian ngũ dục, dĩ thân, khẩu, ý, tạo chư quá thất, đọa lạc tam đồ, luân hồi lục thú vô hữu xuất kỳ.

Như Lai mãn thử, chế dĩ thập giới, linh chỉ tức thân, khẩu, ý chi quá ác, nhi chứng tịch diệt Niết bàn chi thánh đạo. Nhiên ác tuy chỉ tức, nhi vô từ mãn chi tâm, bất năng tu hành lục độ, châu tế tứ sanh, toại đọa thiên tiểu, vị đắc xưng thiện, hưởng năng thành đẳng chánh giác, ngộ đại Bồ đề. Thị cố sử hành từ tế, dĩ viên vạn hạnh, trực thú bửu sở, bất trệ Hóa thành.

Cố Chỉ Quán vân : Dương tri "sanh tử Niết bàn", cu phục thị ác, lục độ Bồ tát, từ bi kiêm tế thử nãi xưng thiện, tức từ chi nghĩa, tư chi vị dư. Diệc vân cần sách diệc vân cầu tịch giả. Phạm ngữ "Niết bàn", thử vân "viên tịch", dĩ trí đức cu bị danh "viên", hoặc tập chướng tận danh "tịch". Vị Sa di thỉ tâm xuất gia, bảm thọ thập giới, cần tu sách lệ, vị đoạn trừ phiền não hoặc tập, nhi cầu chứng Niết bàn chi diệu quả, cố dã.

Luật nghi giả ? Thập giới luật chư oai nghi dã ?

Chữ "*Thử vân*" ấy, nghĩa là : lời nói "*Tức từ*" của phương "Đông Hoa" đây, dịch cái hiệu "Sa di" nước "Thiên trúc" kia. Nghĩa này rút trong bộ "Truyện Gia xá". Câu : "ngôn tức ác hành từ" ấy; là giải rõ hai chữ "*Tức từ*". Thế mà sợ kẻ sơ cơ, chưa biết dứt cái ác chi, làm cái lành gì; cho nên lại giải rõ rằng : "dứt cái nhiễm của đời, mà làm hạnh lành giúp ích chúng sanh vậy".

Luận rằng : "Bởi chúng phàm phu, từ vô thủy đến nay, bị màn vô minh che chơn tánh nên khởi các vọng tưởng duyên theo cảnh lục trần, tình nhiễm vui ngũ dục ⁽¹¹⁾ thế gian, do thân, khẩu, ý, tạo nhiều tội lỗi, đọa lạc nơi ba đường ⁽¹²⁾, luân hồi trong sáu thú ⁽¹³⁾, không có thời kỳ ra khỏi.

Thế nên đức Như Lai thương xót, lập 10 điều giới luật, khiến cho chúng sanh, dứt các tội ác của thân, khẩu, ý; mà chứng đặng đạo quả "*Niết bàn tịch tịnh*". Song ác tuy dứt hết nhưng không tâm từ mẫn và không thể thực hành pháp lục độ ⁽¹⁴⁾, khắp giúp bốn loài ⁽¹⁵⁾, bèn đọa vào chấp không của Tiểu thừa ⁽¹⁶⁾ chưa đặng gọi là "*thiện*", huống đặng thành ngôi chánh đẳng chánh giác, chứng quả Đại Bồ đề ⁽¹⁷⁾ ư ? Thế nên Phật dạy : "Tuy dứt hết các ác, nhưng phải làm các việc từ thiện, để giúp ích chúng sanh, thì mới tròn đủ muôn hạnh, và mới mau về chốn Bửu sở ⁽¹⁸⁾ chẳng sa mắc nơi Hóa thành" ⁽¹⁹⁾.

Cho nên trong bộ "Chỉ quán" nói : Phải biết, lánh đường sanh tử, đến cõi "*Niết bàn của Tiểu thừa*" đều là "*ác*" (*tự lợi*). Bực Đại thừa Bồ tát tu "lục độ" lòng từ bi giúp mình và giúp cả chúng sanh, thế mới xưng là "*thiện*" (*lợi tha*). Hai chữ "*Tức từ*" là nghĩa như thế. Câu "Diệc vân cần sách, diệc vân cầu tịch" ấy, tiếng Phạm kêu là Niết Bàn. Tàu gọi là "viên tịch". Vì gồm đủ cả trí và đức gọi là "*viên*", hết cái chướng quen làm gọi là "*tịch*". Bởi thầy Sa di, bắt đầu phát tâm xuất gia, vưng chịu 10 giới, cố gắng tu dứt trừ tâm phiền não, chướng quen làm, mà cầu chứng quả màu Niết bàn, cơ vậy.

Luật nghi là gì ? Là 10 điều giới luật và các oai nghi vậy.

Thử tụng bất sát, chí đệ thập bất tróc kim ngân bửu vật, danh vi "thập giới luật", hậu liệt nhị thập tứ sự danh chư "oai nghi".

THƯỢNG THIÊN GIỚI LUẬT MÔN

Nguyên tập thử "Yếu lược" văn phân thượng hạ lưỡng thiên. Kim sơ thích thượng thiên giới luật môn.

"Thiên" tức "đản thiên", hựu thiên biến dã, vị hiển lý phô sự, minh nhi biến chi dã.

"Giới" thị "cấm giới", luật tức pháp luật, giới luật danh đồng, nghĩa hữu thiếu biệt. Phòng phi chỉ ác, viết "giới" xử, đoán khinh, trọng, khai, giá, trì, phạm, viết "luật". "Môn" dĩ năng thông vi nghĩa, vị bất sát đẳng thập pháp, đồng xuất nhưt giới luật môn, thị tam thừa Thánh chúng sở lý, như thông chí Niết bàn chi thành. Cố tri thử thập giới, thiệt, vi xuất thế chi giai thê, Niết bàn chi do hộ dã.

Phật chế xuất gia giả, ngũ hạ dĩ tiền chuyên tinh giới luật, ngũ hạ dĩ hậu, phương nãi thính giáo tham thiền.

Thử minh Giới, Định, Huệ, tam vô lậu học, chi thứ đệ, Cầu việt kỳ thứ, tắc định, huệ vô sở tụng sanh hỉ.

"Phật" giả, thị "Thích Ca Như Lai", đại giác chi xưng dã : Như Lai giảng đản "Trung thiên", Ca tỳ la vệ quốc, "Tịnh Phạn" vương gia : đương thử "Châu". Chiêu vương, nhị thập tứ niên, giáp dân chi tuế, tứ ngoạt bất nhật, bình đán thời sanh. Chí niên thập cửu, việt thành xuất gia, tam thập thành đạo. Diệt độ đương thử "Châu" Mục vương, ngũ thập tam niên nhâm thân chi tuế, ư kỳ trung gian, thuyết pháp tứ thập cửu niên, giáo hóa tam thừa thánh chúng chế

Trước từ giới bắt sát đến giới thứ 10 là chẳng cầm những món vàng, bạc, ngọc, báu v.v... gọi là 10 điều giới luật, sau kể 24 việc gọi là các "oai nghi".

THIÊN TRƯỚC NÓI VỀ CỬA "GIỚI LUẬT".

Nguyên Ngài Vân Thê biên tập bộ "Yếu lược" này, bốn văn phân trước sau hai thiên. Nay đầu giải thiên trước về cửa "Giới luật".

Chữ "Thiên" tức là "Đán thiên" lại chữ Thiên là biến khắp vậy. Nghĩa là : bày sự rõ lý, rành rẽ khắp đủ vậy.

Chữ "Giới" là "Giới cấm". Chữ "luật" tức "pháp luật". Cái tên chữ giới và luật tuy đồng, nhưng nghĩa có khác một chút. Như phòng lỗi ngăn ác gọi "Giới" xử đoán tội nhẹ, tội nặng, phép khai, phép ngăn, phép trì và phép phạm gọi rằng "luật". Chữ "Môn" là cửa thông thương, nghĩa là từ pháp bắt sát sanh cả 10 pháp đồng ra một cửa "giới luật". Giới luật là bậc tam thừa ⁽²⁰⁾ các Thánh đồng noi mà thẳng đến thành Niết bàn vậy. Cho nên biết rằng 10 giới luật đây thật là thêm thang khỏi đời, ngõ đến cõi Niết bàn vậy.

Phật dạy người xuất gia, năm hạ về trước rông chuyên giới luật, năm hạ về sau, mới cho nghe kinh giáo và học phép tham thiền.

Bài này giải rõ Giới, Định, Huệ, 3 món học, không sai thứ lớp vậy. Nếu bỏ thứ lớp của sự học Giới, thì Định, Huệ không từ đâu sanh ra đặng.

Chữ "Phật" chính là Phật Thích Ca Như Lai, gọi là bậc "Đại giác". Đức Phật Như Lai giảng sanh cõi "Tỳ-ni thiên", nơi nước Ca Tỳ La Vệ, nhà vua "Tịnh Phạn". Lúc đó, nhằm đời nhà Châu, vua Chiêu Vương, năm thứ 24, là năm Giáp dần, ngày mùng 8, tháng tư, khi sanh Ngài rồi, thì trời vừa sáng; đến 19 tuổi, vượt thành xuất gia, 30 tuổi thành đạo. Khi diệt độ lúc đó cũng nhà "Châu" nhưng vua Mục Vương tức vị năm 53, nhằm năm Nhâm thân, nơi chốn "Ta la song thọ". Nhắc lại Ngài thuyết

chư giới luật, linh chư Tỳ kheo ngũ hạ y sư học luật, nãi chí nhất dạ bất đắc ly sư nhi trụ. Ký kỳ luật tạng thông dĩ, phương tập thiên tụng, nhược thị Sa di, tắc chung thân y chỉ, phi luận hạ số, tường như "đại luật". Tuy vân : Tỳ kheo chi sự, nhi Sa di bất khả bất tri.

Ngôn "chế" giả, vị Như Lai Pháp vương, ư pháp tự tại, cùng tận chúng sanh nghiệp tánh, cố chế chư giới luật, linh chúng đệ tử, y chỉ phụng hành, tắc sanh tử giải thoát, phi dư thánh sở kham. Như thế lễ nhạc, phi "thiên tử" bất chế, xuất thế hồng qui, phi "Phật" mạc lập. Thị tri luật, nãi Như Lai thân chế, tự dư Thanh văn, Bồ tát dẫn thuật nhi bất tác.

Cố Văn Thù dĩ hàng, bất hứa thố nhất từ, Ba ly kiết tập bất cảm diễn nhưt tự, nhưn gian, thiên thượng vô biên thánh chúng, duy đồng nhất luật hàm cộng tuân trì, thị cố đặc nghi tôn trọng.

Ngôn xuất gia giả, hữu nhị chủng : Nhất từ thân cắt ái, khí tục nhập đạo, thế phát nhiệm y, danh xuất thế tục gia. Nhị đoạn trừ vọng hoặc, chứng vô sanh quả, danh xuất tam giới gia, thị vi chơn xuất gia. Cố Tịnh Danh vân : "Phù xuất gia giả, vị vô vi pháp thị dã".

Ngôn "hạ" giả, vị xuất gia việt tục, bất dĩ thế tuế vi niên, cố ư hạ tam ngoạt sách lệ, gia công miễn tấn, hoặc giai thánh quả, hoặc tăng "tam học", dĩ công thưởng đức, cố thọ hạ danh, tức dĩ thất ngoạt thập ngũ nhật, vi lập trừ dã.

Ngôn "chuyên tinh" giả. "Chuyên", vị thuần nhất, bất tạp dư học. "Tinh", vị chúc văn liễu nghĩa, xuyên tận u vi, cố linh u ngũ hạ trung, nghiên cứu

pháp trong khoảng thời gian 49 năm ; nào giáo hóa các Thánh bậc tam thừa, nào là lập các giới, luật, dạy các thầy Tỳ kheo, năm hạ theo Thầy học luật, nhấn đến một đêm không đặng lìa Thầy ở riêng. Chừng nào tụng Luật đã thông rồi, mới dạy pháp tham thiền và học Kinh, Luận. Đó là Tỳ kheo còn thế, bằng Sa di trọn đời nương ở với Thầy, không luận là mấy hạ, rõ như trong "Đại luật". Tuy rằng : công việc của thầy Tỳ kheo, nhưng Sa di chẳng khá chẳng biết.

Nói chữ "chế luật" ấy, nghĩa là đức Như Lai, làm vị Pháp vương đối với các pháp được tự tại, biết hết nghiệp tánh chúng sanh, nên chế ra các giới luật, dạy các đệ tử Ngài, theo đó vâng làm, thời thoát khỏi đường sanh tử, không phải các Thánh chế đặng. Như việc lễ nhạc trong đời, chẳng phải vị "Thiên tử" thời chẳng chế, phép lớn xuất thế chẳng phải "Phật", thì chẳng ai lập. Thế nên biết rằng : "Luật" chính đức Như Lai Ngài chế ra còn bao nhiêu như : hàng Thanh văn, Bồ tát, chỉ thuật mà không dám làm.

Cho nên từ đức Văn Thù sắp xuống, chẳng cho để một lời, Ngài Ba Ly kiết tập, chẳng dám sai một chữ, chốn nhơn gian cõi Thiên thượng, các Thánh không ngăn, chỉ đồng một luật đều chung vưng giữ, thế nên rất phải kính trọng.

Nói "Xuất gia" có 2 nghĩa : 1.- Từ nghĩa song thân, dứt tình ân ái, bỏ tục vào đạo, cạo tóc nhuộm áo, kêu là ra nhà thế tục. 2.- Dứt trừ tâm vọng hoặc, chứng quả vô sanh, gọi là ra khỏi nhà tam giới ⁽²¹⁾ ấy mới thật là xuất gia. Cho nên kinh Tịnh Danh nói : "Luận người xuất gia, vì học pháp vô vi ⁽²²⁾ phải vậy".

Nói chữ "Hạ" ấy, nghĩa là kẻ xuất gia bỏ tục, không lấy năm đời làm tuổi, chỉ ở trong ba tháng hạ siêng năng gia công, tu hành thắng tấn, được lên quả Thánh, hoặc thêm pháp "tam học", lấy công trọng đức, nên chịu cái tên "hạ lập", tức lấy ngày rằm tháng 7, là cái ngày mãn năm của các Thầy Tỳ kheo vậy (cũng gọi ngày tết).

Nói chữ "chuyên tinh" ấy. Chữ "chuyên" nghĩa là chuyên nhất, không xen việc học khác. Chữ "tinh" nghĩa là thấy chữ biết nghĩa, tỏ thấu lý nhiệm màu. Cho nên Phật

"tỳ ni" thiện nhàn khai, giá, trì, phạm, danh, chủng, tánh, tướng.

Đại Luật vân : Túng đắc tam minh, lục thông, ngũ hạ vị mẫn, du tu, y chỉ sư trụ, ngũ hạ tuy mẫn, bất tri khai, giá, tánh, chế, chi cấm, hườn tu tận thọ y tha. Thị dĩ Tuyên luật sư, thập tịch tựu thính tỳ ni. Huệ Hư pháp sư, chung thân văn luật, ngã bối hà nhơn triếp nghĩ hườn học ly sư, ký cùng luật tạng, ngũ hạ phục châu, phương hứa "thính giáo tập thiên".

"Thính" vị tùng tha thọ nghiệp. "Giáo" vị "Nhu Lai" nhất đọi sở thuyết chi pháp, phân vi thập nhị bộ kinh. Cái do chúng sanh, bệnh ký bất nhất. nhi pháp được thí hữu đa phương. Cố giáo bộ loại, khai vi thập nhị phần :

- Nhất "Khế kinh" : Tức chư kinh trung, trường hàng trực thuyết giả, thị dã.
- Nhị "Trùng tụng" : Phạm chư kinh, trùng tuyên trường hàng trung nghĩa, thị dã.
- Tam "Thọ ký" : Vị Như Lai vị chư đệ tử đẳng thọ tác Phật ký, thị dã.
- Tứ "Già đà" : Tức chư kinh trung kệ tụng, thị dã.
- Ngũ "Tự thuyết" : Vị vô nhơn vấn Phật, Như Lai quán chúng sanh cơ, nhi tự tuyên thuyết, thị dã.
- Lục "Nhơn duyên" : Tức chư kinh luật trung nhơn nhơn duyên khởi sự, Phật vị thuyết pháp, thị dã.
- Thất "Bổn sanh" : Vị Phật thuyết chư Bồ tát, bổn sở tu hành, tăng vi chi sự, thị dã.

dạy ở trong năm hạ nghiên cứu "tạng luật tỳ ni" thông thạo pháp khai, pháp giá, pháp trì, pháp phạm ⁽²³⁾, danh, chủng, tánh và tướng ⁽²⁴⁾.

Trong "Đại luật" nói : Dù tu chứng bực tam minh ⁽²⁵⁾ lục thông ⁽²⁶⁾ nhưng năm hạ chưa đủ, cũng phải nương ở với Thầy mà học luật, hay là năm hạ tuy đủ, song chưa biết phép cấm của giới khai, giới giá, tánh và tướng (*ché*), cũng phải trọn đời ở với Thầy. Thế nên Ngài Tuyên luật sư đến nghe tạng luật tỳ ni tới mười hội. Ngài Huệ Hư pháp sư, nghe luật trọn đời, chúng ta là người bực nào, liền toan thôi học lia Thầy, chừng nào tạng luật đã thông, năm hạ trọn đủ, mới cho nghe "kinh giáo" và học phép "tham thiên".

Chữ "Thính" nghĩa là theo Thầy học đạo. Chữ "Giáo" nghĩa là giáo pháp của đức "Như Lai" Ngài nói trong một đời, phân làm 12 bộ kinh. Bởi vì chúng sanh tâm bịnh, đã chẳng phải một, nên phép thuốc của Phật ra có nhiều phương. Thế nên, trong kinh giáo phân ra từng bộ, từng loại, làm 12 phần, để đối trị nghiệp tánh của chúng sanh :

1.- Phần "Khế kinh" : Tức nói ngay những văn trường hàng, trong các kinh ấy, phải vậy.

2.- Phần "Trùng tụng" : Tức là phần trùng tuyên những nghĩa trong văn trường hàng các kinh, phải vậy.

3.- Phần "Thọ ký" : Nghĩa là đức Như Lai vì các hàng đệ tử v.v... thọ ký làm Phật, phải vậy.

4.- Phần "Già đà" : Tức là lời kệ lời tụng, trong các kinh, phải vậy.

5.- Phần "Tự thuyết" : Nghĩa là không ai dám hỏi Phật, nhưng đức Như Lai xem cơ người đời mà tỏ nói, phải vậy.

6.- Phần "Nhơn duyên" : Tức là trong các kinh luật, vì duyên người thưa hỏi, Phật vì đó thuyết pháp cho nghe, phải vậy.

7.- Phần "Bổn sanh" : Nghĩa là đức Phật nói cội gốc tu hành của các Bồ tát, những cái việc từng làm như thế nào, mới phải phận sự của các ông Bồ tát, phải vậy.

- Bát "Bốn sự" : Vị Phật thuyết chư Thanh văn đệ tử, tiên thế đẳng sự, thị dã.
- Cửu "Phương đẳng" : Diệc danh Phương Quảng, vị chư Đại thừa kinh điển kỳ nghĩa quảng đại lượng đẳng hư không, thị dã.
- Thập "Hi hữu" : Vị chư kinh trung, Phật thuyết thậm hi hữu công đức chi pháp, thị dã.
- Thập nhất "Thí dụ" : Phật vị độn căn chúng sanh thuyết pháp, giả thí dụ ngôn từ, nhi hiểu thị chi, thị dã.
- Thập nhị "Luận nghĩa" : Vị đáp chư vấn giả quảng giải kỳ nghĩa, thị dã.

Ngôn "Thiên" giả, môn hữu vô lượng, yếu nhi ngôn chi, duy nhị : Nhất "Tu quán". Nhị "Trực chỉ". Kim ngôn "tham" giả, thị "Trực chỉ" thiên, tức trực chỉ như tâm kiến tánh thành Phật dã.

Tư Trì vân : Thập tụng luật, chế Tỳ kheo, ngũ hạ dĩ tiền chuyên tinh "luật bộ", nhược đạt trì, phạm, biện Tỳ kheo sự, nhiên hậu, nãi học tập kinh luận. Kim việt thứ nhi học, hành ký thất tự, nhập đạo vô do ? Đại Thánh ha trách, chung phỉ đồ nhĩ.

Kim thời tài triêm giới phẩm, tiện nãi thính giáo tham thiên, vi tăng hạnh nghi, nhật vô sở hiểu, hướng phục khinh lãng giới kiem, hủy tử tỳ ni, biếm học luật vi Tiểu thừa, hốt trì giới vi chấp tướng, vị cùng thánh chỉ thổ giải chơn thừa. Thả giới tất khả khinh, như hà đẳng đàn nhi thọ ? Luật tất khả hủy, như hà tước phát nhiệm y ? Thị tác khinh giới, toàn thị tự khinh, hủy luật, huân thành tự hủy, vọng tình dị tập, chí đạo nan văn, bạt tục siêu quần, vạn trung vô nhất, thỉnh tường thánh huấn, năng vô tùng hồ !

8.- Phần "Bổn sự" : Nghĩa là đức Phật nói các đệ tử về Thanh văn, thuật những việc đời trước cho nghe, phải vậy.

9.- Phần "Phương đẳng" : Cũng gọi là phần "Phương Quảng", nghĩa là các kinh điển đại thừa nghĩa nó rộng lớn lượng như hư không, phải vậy.

10.- Phần "Hi hữu" : Nghĩa là trong các kinh, Phật dạy : các việc công đức rất ít có, phải vậy.

11.- Phần "Thí dụ" : Nghĩa là đức Phật vì những người tối đốt mà thuyết pháp, mượn lời nói thí dụ, để tỏ bày chơn lý, phải vậy.

12.- Phần "Luận nghĩa" : Nghĩa là đức Phật trả lời những câu người hỏi, rộng giải các nghĩa, phải vậy.

Nói chữ "Thiền" ấy, pháp môn tu thiền có vô lượng, nói tóm lại chỉ có hai : 1.- Thiền "Tu Quán". 2.- Thiền "Trực Chỉ". Nay nói chữ "tham" ấy, là pháp thiền trực chỉ, là chỉ ngay tâm người thấy tánh thành Phật vậy.

Bộ "Tư Trì" nói : Trong Thập Tụng luật Phật dạy thầy Tỳ kheo năm hạ về trước rông chuyên bộ luật, nếu thông phép trì và phạm, biết đủ việc Tỳ kheo rồi vậy sau mới học tập kinh luận. Nay học vượt bực, chỗ làm đã lỗi thứ lớp, không do đâu vào đạo ? Đức Thế Tôn quả trách, trọn không phải học trò của Ngài.

Thế mà đời bây giờ, những người mới thọ giới lại cho nghe kinh và học phép tham thiền, không đoái hoài đến "bộ luật" hạnh nghi làm ông Thầy, hoàn toàn không hiểu, huống lại còn khinh để giới pháp, chê bai tạng tỳ ni, biếm người học luật cho là tiểu thừa, khinh bậc trì giới là chấp tướng, chưa thông ý chỉ Phật, quấy luận lý chơn thừa.

Thử hỏi giới ắt khá khinh, người sao tới giới đàn mà thọ ? Luật ắt khá hủy, vì sao người cạo tóc nhuộm áo ? Như vậy thì té ra khinh giới, toàn là khinh mình, hủy luật trở thành hủy mình. Ôi ! Tình vọng dễ quen, chỗ chí đạo khó nghe, những bậc tốt chứng siêu quần, trong muôn người không có một, xin rõ lời Phật dạy, dám chẳng theo ư !

Thị cố Sa di thế lạc, tiên thọ thập giới, thứ tác đặng đàn thọ "cụ". Kim danh vi Sa di, nhi bốn sở thọ giới, ngu giả mang hồ bất tri, cuồng giả hốt nhi bất học, tiện nghi lập đặng, vớng ý cao viễn, diệc khả khái hỉ!

"Thị cố" giả, thừa thượng khởi hạ chi từ, vị tam vô lậu học, dĩ luật nghi vi thủ, xuất gia ngũ chúng, thập giới vi tiên, cố kỳ thủ lạc tu phát, tức linh bảm thọ, do phạm hạnh vô khuy, thứ nãi phương hứa đặng đàn thọ "cụ".

"Đàn" tức "giới tràng", thủ tràng tăng cộng bình pháp "Yết má" nhi thành, nhược phi thủ tràng, giới vô do đắc ?

"Cụ" thị "cụ túc", vị thọ "Tỳ kheo", nhị bá ngũ thập đại giới, tức tiện "Cụ túc Niết bàn" diệc nhưn; diệc danh "cận viên". "Viên" : tức "viên tịch" vị thủ đại giới, dĩ Niết bàn, tương khứ bất viễn hĩ.

"Kim danh vi Sa di, nhi bốn sở thọ giới giả", thủ vị tương bốn đắc danh, do bốn thọ thập giới kim đắc "Sa di" danh. Danh ký do bốn cố đương tập học cần trì, nhi bất học bất trì, do nhị chủng nhưn : nhất ngu, nhị cuồng. Ngu vô huệ mục, bất giám thị phi; cố ư chư giới tương, mang hồ bất tri. Cuồng vọng tà kiến, bất tuân vị thứ, cố ư Như Lai thánh chế, hốt nhi bất học.

"Tiện nghi lập đặng" giả. "Lập", thóa viết dã. "Đặng", cấp dã. Học ký vân : "Ấu giả thính nhi phát vấn, học bất lập đặng dã; nhược bất tuân vị thứ, tiện dục khóa viết nhi tấn, chánh sở vị, "triều đắc viên lư, mộ lập đại tăng chi thượng" thị dã.

Thế cho hên Phật dạy thầy Sa di, cạo tóc, trước chịu mười giới, sau mới đến giới đàn thọ giới "cụ túc". Nay được tên là Sa di, chính do gốc thọ giới, thế mà kẻ ngu mờ vậy không biết, người đại khinh mà chẳng học, bèn toan vượt bực, ý muốn cao xa, cũng đáng thương xót !

Chữ "Thị cô" ấy, là lời nương văn trước khởi văn sau, nghĩa là ba pháp học không sai, lấy luật nghi làm đầu, kẻ xuất gia vào trong số năm chúng, lấy mười điều giới làm trước cho nên thầy Sa di trước cạo râu tóc, liền cho vưng thọ mười giới, do phạm hạnh không thiếu, nên sau mới được tới giới đàn thọ giới cụ túc.

"Đàn" tức là "trường thọ giới", trường này do chúng tăng chung làm phép "Yết ma" mà thành, nếu không đến trường này, không làm sao thọ giới đặng.

"Cụ" là giới "Cụ túc", nghĩa là thọ giới "Tỳ kheo" có đủ 250 đại giới, thì mới kham đủ cái như màu đạo Niết bàn, cũng kêu là chữ "Cận viên". Chữ "viên" tức là "viên tịch", nghĩa là giữ 250 đại giới đây tu hành, cùng đạo Niết bàn cách nhau chẳng bao xa vậy.

Câu "Kim danh vi Sa di, nhi bốn sở thọ giới ấy" đây gọi rằng : Nêu gốc đặng tên, nghĩa là : do gốc thọ 10 giới, nay đặng tên thầy Sa di. Tên đã do gốc, nên chi phải tập học và giữ gìn; nhưng không học, không gìn giữ, do có hai hạng người : 1.- Người ngu. 2.- Người cuồng. Người ngu không mất huệ, không biết phải và quấy, nên đối các giới tướng, mù mờ không biết. Người cuồng quấy lòng tà chấp, không theo thứ lớp mà học, nên đối với lời dạy của đức Phật Như Lai, khinh để chẳng học.

Câu "Tiện nghi lập đặng" ấy. Chữ "Lập" là nhảy vượt. Chữ "Đặng" là thêm cấp. Sách Học Ký nói : "Người nhỏ nghe thì hiểu, không cần hỏi, là vì học không vượt bực vậy". Nếu không theo thứ lớp bèn muốn nhảy vượt mà lên, chính gọi là : "Mai được đầu tròn, chiều nhảy vượt lên bậc đại tăng" đó vậy.

Tư do cường kiến, bất thức "pháp tướng giới phẩm" chi thứ tự, cố kỳ vọng nghi khóa việt, dục tề "Tiên triết".

Như Bách Dụ kinh vân : "Tích hữu ngu nhơn, kiến tha phú gia, tam trùng lâu các, cao quảng nghiêm lệ, tức hoán mộc tượng, linh tạo tối thượng, đệ tam tầng ốc. Tượng ngôn : "Hà hữu bất tác tối hạ, năng tạo đệ nhị, bất tạo đệ nhị, năng tạo đệ tam". Ngu nhơn cố ngôn : "Ngã bất dụng hạ nhị, tất vị ngã tác thượng ốc". Thời nhơn văn tri, tiện sanh quái tiểu.

Thị như tứ bối đệ tử, bất cần tu kinh Tam Tôn, lại dọa giải đãi, dục cầu đạo quả, bất dục hạ tam quả, duy dục đắc đệ tứ "vô sanh" quả, diệc vi thời nhơn chi sở xuy tiểu, như bỉ ngu nhơn, đẳng vô hữu dị. Nhược bất y tam thừa thứ đệ, tiên học đại thừa, diệc phục như thị.

Phật Tạng kinh vân : "Bất tiên học tiểu thừa, hậu học đại thừa giả, khi Phật đệ tử" Kim bất học "Sa di" dục đắc "cụ giới", bất trì tịnh giới, dục đắc đốn ngộ, như bỉ ngu nhơn hà hữu dị tai !

"Võng ý cao viễn, diệc khả khái" giả; "võng ý", thị vô tri mạo, vị hôn mục vô tri, viết "võng ý". Vọng tề "Tiên triết" viết "cao viễn". Nguyên "cao", thị chỉ Tỳ kheo, "viễn" tức chỉ Bồ tát : "khái" thị thương thán chi từ. Hựu cao, viễn, diệc Phật tổ sở chứng chi địa. Do cường hốt học, cố thất huệ minh, do thất huệ minh, cố vô sở tri; do vô sở tri, cố bất thức : giáo, hạnh, lý, quả, tam học chi thứ đệ. Vọng khóa cao viễn, nhi đẳng Phật tổ, thành khả cảm thương. Cố vân : "Diệc khả khái hỉ !"

Đây là do người đại dột tà kiến, chẳng biết thứ lớp "pháp tướng, giới phẩm" cho nên quấy toan nhảy vượt, muốn bằng bực "Tiên triết".

Như trong Bách Dụ kinh nói : "Xưa có người ngu thấy người nhà giàu, cất nhà lâu ba tầng cao rộng nghiêm tốt, liền kêu thợ mộc, muốn làm từng nhà thứ ba cao vót. Người thợ nói : "Vì sao không làm từng dưới thấp mà làm từng thứ hai, không làm từng thứ hai, lẽ nào lại làm từng thứ ba cho đặng". Thế mà người ngu cứ nói : "Ta chẳng dùng hai từng dưới, chú cứ vì tôi làm từng trên hết". Lúc đó có người nghe biết, liền sanh chê cười.

Ví như trong bốn chúng đệ tử Phật ⁽²⁷⁾, không chịu siêng tu kính Tam bảo ⁽²⁸⁾, biếng lười giải đãi, mà muốn mong cho được đạo quả, không muốn ba quả sau, chỉ muốn cho được quả "vô sanh" thứ tư ⁽²⁹⁾ mà thôi, cũng bị người ta chê cười, khác nào như người ngu nói trên. Người học Phật cũng thế, nếu không y thứ lớp ba bực mà học, lầm học bực đại thừa trước, cũng lại như vậy.

Trong kinh Tạng Phật nói : "Trước không học tiểu thừa, sau học đại thừa, tức không phải đệ tử của Ta". Nay người xuất gia, không học luật "Sa di", mà muốn thọ giới "cụ túc", không chịu giữ tịnh giới, mà muốn cho được mau tỏ ngộ, như người ngu nói trên nào có khác ư !

Câu : "Võng ý cao viễn, diệc khả khái" ấy. Chữ "võng ý" là bộ dạng không biết, nghĩa là tối tăm không hiểu biết, gọi là : "võng ý". Quấy muốn bằng vực "Tiên triết" gọi rằng "cao viễn". Nguyên chữ "cao" là chỉ cho thầy Tỳ kheo, chữ "viễn" tức là chỉ bực Bồ tát; chữ "khái" là : lời thương than. Lại chữ cao và viễn cũng là chỗ chứng của Phật Tổ. Bởi kẻ cuồng đại khinh dễ sự học giới cho nên mất huệ sáng, vì mất huệ sáng, cho nên không biết chi; vì không biết chi, cho nên không biết kinh giáo, thực hành, hiểu lý, chứng quả, và thứ lớp ba việc học là : "Giới, Định, Huệ". Quấy đem tâm muốn nhảy vượt cho cao xa mà sánh đồng với bực Phật, bực Tổ, thật đáng thương xót, cho nên nói câu : "Diệc khả khái hĩ !" "

Nhơn thủ "thập giới" lược giải số ngữ.

Lược nhi phi quảng, cố viết số ngữ,

Sử môn học, tri sở "hướng phương".

Sơ nhập đạo giả; cố viết "môn học, do khái cường ngu, vông am giới pháp, cố ư "Sa di luật nghi" kinh trung, lục thủ thập giới, lược vi giải thích, hối bỉ vị văn, ly vô tri khổ, tử sơ nhập đạo giả, hữu sở thố tâm, cố viết "hướng phương". Luận vân : "Tam ác thiêu nhiên, đà lư trọng sở, ngạ quỷ cơ khát, bất danh vi khổ, si ám vô căn, bất thức phương hướng, nãi danh vi khổ", thị dã.

Hảo tâm xuất gia giả; thiết ý tuân hành thận vật vi phạm.

Bất vị vương lực sở bức, bất vị tà cầu huyệt mạng, bất vị tị nạn, bất vị phụ trái, bổn vị hy cầu chánh pháp dĩ tín cố, nhi nhập pháp môn, thị viết, hảo tâm xuất gia. Nhược vị thoát ly sanh tử, thọ trì cấm giới, cố năng thiết ý, tuân thủ phụng hành. "Giới," thị viết khổ hải chi phù nang, trang nghiêm pháp thân chi anh lạc, cố tu cẩn thận, vật sử hào ly, hữu sở khuy phạm dã.

Nhiên hậu, cận vi Tỳ kheo giới chi giai thê, viễn vi Bồ tát giới chi căn bổn.

"Nhiên hậu" do thượng chi hạ dã, vị "thập giới" vi "Tỳ kheo" giai thê, "Bồ tát" căn bổn.

Du tam cấp trùng lâu, cố viết giai thê như Đa la thọ đầu, cố viết "căn bổn", Sa di lân thứ Tỳ kheo danh chi viết "cận", thượng cách cụ túc, danh chi viết "viễn", sơ giai nhược hủy, thứ bộ nan đăng, căn

Nhơn đây Ngài "Vân Thê", rút trong kinh "Sa di thập giới", lược giải vài lời.

Hẹp mà không phải rộng, gọi là "sổ ngữ", (*vài lời*)

Dạy kẻ mới học, biết phương đi tới, gọi là "phương hướng".

Người mới học đạo, nên gọi là "mông học", bởi thương kẻ cuồng ngu, không hiểu giới pháp, nên ở trong kinh "Sa di luật nghi", Ngài *Vân Thê* chép ra 10 giới, giải thích rất gọn, để dạy người chưa nghe, hết khổ vô tri và khiến người mới vào đạo, có chỗ để lòng, ấy gọi rằng *phương hướng*. Trong Luận nói : "ba đường ác thiêu đốt; con Lạc đà, con Lừa, chịu khổ chuyên chở nặng nề; loài Ngạ quỷ chịu khổ đói khát, thế mà Phật nói chưa lấy gì khổ, duy có người ngu si, không nghe pháp Phật, không biết phương hướng, mới gọi là khổ phải vậy.

Người hảo tâm xuất gia, dốc chí vững làm, dè chừng trái phạm.

Người xuất gia, chẳng bị thế lực nhà vua ép bức, chẳng vì tham cầu mạng sống, chẳng vì lánh nạn, chẳng vì thiếu nợ, vốn vì mong cầu chánh pháp, vì lòng chánh tín mà vào trong cửa Phật pháp, nên gọi hảo tâm xuất gia. Hoặc vì thoát khỏi đường sanh tử, gìn giữ giới cấm, nên mới dốc ý, tuân giữ vững làm. "*Giới*", là phao nổi qua biển khổ, chuỗi ngọc trang nghiêm pháp thân, nên phải cẩn thận, đừng để hào, lý có chỗ sai phạm vậy.

Vậy sau, gần, thì làm thêm thang giới "Tỳ kheo"; xa thì làm cội gốc cho giới "Bồ tát".

Chữ : "Nhiên hậu" (*vậy sau*), do văn trên mới có văn dưới, nghĩa là : do 10 giới "*Sa di*" là thêm thang giới "*Tỳ kheo*", cội gốc giới "*Bồ tát*".

Như lâu cao ba tầng nên gọi "*thêm thang*", (thêm là : bậc; thang là : nấc thang. Nghĩa là cứ từng bậc từng nấc, dần dần bước lên). Như gốc cây Ta la thọ, nên gọi "*cội gốc*", Sa di gần bậc Tỳ kheo nên gọi là "*cận*", còn cách

bốn nhất khuy, chi điệp hoa quả, tất giai đọa lạc. Cổ kinh vân : "Nhược phá ngũ giới trung trọng giới, hườn thọ ngũ giới, nãi chí Bồ tát giới, vô hữu thị xứ, nhược phá thập giới trung trọng giới, hườn thọ thập giới, Tỳ kheo giới, Bồ tát giới, điệp vô hữu thị xứ".

Nhơn giới sanh định nhơn, định phát huệ, thứ cơ thành tựu Thánh đạo, bất phụ xuất gia chi chí hĩ.

"Thứ cơ" thị "cận khả" chi từ, do giới tịnh cố, định tánh hiện tiền, tắc hữu vô lậu huệ phát, dĩ huệ suy cầu, đoạn chư hoặc chướng, phục bốn tịnh minh, cố viết "thành tựu Thánh đạo"; tư nãi tam học tương tư, như dẫn tam túc, cố năng thành tựu Thánh đạo, Thánh đạo giả. Thanh văn, Duyên giác, Bồ tát, tam thừa chi Thánh quả, xuất gia bốn kỳ Thánh quả, nhi tam học tăng thượng, tắc khứ đạo bất viễn, cố xuất gia chi chí bất phụ hĩ !

Đàm Nhứt Luật sư vân : "Tam thể Phật pháp, giới vi căn bản", bốn chi bất tu, đạo viễn hồ tai !

Nhược nhạo quảng lăm, tự đương duyệt luật tạng toàn thư.

"Nhạo", dục dã ; "lăm", khán dã; "duyet", thị kiểm duyệt; biến quan dã.

"Luật tạng toàn thư" tức "Sa di thập giới pháp, tinh oai nghi, đẳng". Kim thử "yếu lược", vị tiện sơ tán, thứ tri "trì phạm", thô tướng, dục tất vi tế hành trì, tự đương quảng duyệt toàn thư.

giới "Cụ túc" nên gọi là "viễn", song bước đầu nếu hư, bước sau khó lên, cội gốc một phen mục, nhánh, lá, hoa, trái chi khỏi héo rụng. Nên trong "Thập giới" kinh nói : "Nếu phá một giới trọng, trong 5 giới, lại thọ 5 giới; nhấn đến giới "Bồ tát", không lý nào thọ đặng. Hoặc phá một trọng giới trong 10 giới rồi thọ 10 giới lại, cho đến giới "Tỳ kheo", và giới "Bồ tát", cũng không lý nào thọ đặng".

Bởi giữ giới mới sanh định, như định mới phát huệ, ngộ hầu trọn nên quả Thánh, chẳng uổng chí người xuất gia vậy.

Chữ : "Thứ cơ", (*ngô hầu*), là ý nói "gần đặng" vì do giữ giới trong sạch, nên lộ bày tánh định, định tánh được hiện bày, thì có huệ vô lậu (*trong sạch*) phát ra, rồi lấy trí huệ sáng suốt tìm xét, đoạn được các chướng mê lầm, trở về bản tánh (*trong suốt*) cho nên nói : "trọn nên quả Thánh". Ba phép học : Giới, định, huệ đây giúp nhau, như đánh có ba chân; cho nên nói : "thành tựu quả Thánh" - Quả Thánh là gì ? - Thánh "Thanh văn", Thánh "Duyên giác" và "Bồ tát", quả Thánh trong 3 thừa. Người xuất gia vốn cầu quả Thánh, mà 3 phép học được tăng lên, thì cách đạo "Niết bàn" chẳng xa, cho nên nói "chí người xuất gia chẳng uổng vậy".

Ngài Đàm Nhứt Luật sư nói : "Ba đời Phật nói pháp, Phật nào cũng nói giới luật là cội gốc" thế mà không tu cội gốc, thì cách đạo xa lắm !

Nếu muốn xem rộng, tự phải xem toàn bộ luật tạng.

Chữ "Nhạo" là muốn; "lăm" là xem; "duyệt" là kiểm duyệt, là xem đủ.

Câu : "Luật tạng toàn thư" tức kinh "Sa di thập giới, cùng Bộ oai nghi và các bộ". Nay bộ "yếu lược" này, là vì cho dễ kẻ mới học, được biết sơ qua giới tướng "Trì" và "Phạm". Bằng muốn giữ làm, cho đủ những giới vi tế, thì phải rộng xem trọn bộ.

Hậu thập giới, xuất "Sa di thập giới" kinh Phật sắc Xá Lợi Phất, vị La Hầu La thuyết.

Hậu thập giới giả : Thử tòng "bất sát sanh", chí thập "bất tróc trì sanh tượng", thị dã. Xuất Sa di thập giới kinh giả : Hiền phi ức thuyết, cập xuất dư kinh dã. "Phật" tức "Thích Ca Như Lai". "Sắc", du "Thiên tử" chế thơ mạng lệnh, "Phật vi Pháp vương", cố chế giới luật, mạng Xá Lợi Phất, vị La Hầu La thuyết.

Phạm ngữ "Xá Lợi", thử vân "Thân", diệp vân "thu". "Phất" giả, "tử" giả, phụ thị Thiên trúc, Bà la môn, "Đề Xá" luận sư, Mẩu danh "Xá Lợi", nhi hảo hình thân, nhân minh như "thu điều" chi mục, tòng mẩu thọ xưng, cố danh "Xá Lợi Tử", đầu Phật xuất gia chứng Vô sanh quả, trí huệ đệ nhất dã.

La Hầu La, thử vân : "Phú chướng", diệp vân "Chấp nhật", thị Phật chi tử. Sanh thời, trị ngộ A tu la, dĩ thủ chướng nhật, nhưn chi vi danh. Tích Phật vi Thái tử thời, khả phụ xuất gia. Phụ viết : "Vô tuyệt ngô quốc tự, nữ nhược hữu tử, thính nữ xuất gia". Thái tử tức dĩ thủ chỉ Da Du Đà La phu nhưn phúc, tiện giác hữu nhâm.

Tại thai lục niên thử sanh, nhưn thử diệp danh Phú Chướng. Niên ký trưởng đại Phật tức độ linh xuất gia, sắc Xá Lợi Phất, vị thuyết thập giới, nhi Phật bất vị tác hòa thượng; Xà lê, do Tam bửu vị biệt cố, vị Như Lai thị "Phật bửu". Cố bất dữ nhưn, tác Hòa thượng. Hòa thượng thị "Tăng bửu"; thập giới thị "Pháp bửu". Cố sắc Xá Lợi Phất, vị tác Hòa

Mười giới sau đây, rút trong kinh "Sa di Thập giới". Phật dạy ông Xá Lợi Phất, vì ông La Hầu La mà nói.

Mười giới sau là : Đầu từ giới "bất sát sanh" đến giới thứ 10 là "bất tróc trì sanh tượng" phải vậy. Câu : "Nói rút trong kinh Sa di Thập giới và các kinh" là chứng rõ không phải lời bịa đặt mờ hồ. Phật, tức là "Đức Thích Ca Như Lai". Chữ "sắc", nghĩa "dạy", cũng như vị "Thiên tử" trọn quyền chế thơ mạng lệnh, tức nay "Phật làm vị Phấp Vương" đổi các pháp tự tại cho nên chế ra giới luật, dạy ông Xá Lợi Phất, vì ông La Hầu La mà nói.

Tiếng Phạn nói: "Xá Lợi", tiếng Hán gọi là "Thân", cũng gọi là "Thu", chữ "Phất" cũng như chữ "Tử", nghĩa là : "Ông Xá Lợi Phất" là con của "Bà Thu Tử", cha ông Xá Lợi Phất, tên "Đề Xá", làm chức luận sư, sanh trưởng ở xứ Thiên Trúc, nòi giống "Bà la môn". Mẹ tên "Xá Lợi", thân hình tốt đẹp, mắt sáng như mắt "Chim Thu", ông "Xá Lợi Phất" vì theo đức mẹ, nên đặt tên là "Xá Lợi Tử", tức là con bà "Xá Lợi" vậy. Ông theo Phật xuất gia, chứng đặng quả "Vô sanh", trí huệ bực nhất.

"La Hầu La", tiếng Hán dịch "Phú Chướng", cũng dịch "Chấp Nhật", là con của Phật. Lúc sanh ông, đương khi "thần A tu la", lấy tay che mặt trời, như đó đặt tên là "Chấp Nhật", Nhắc lại trước khi Phật làm vị Thái Tử, thừa đức Phụ Vương đi xuất gia. Phụ Vương nói : "Chớ tuyệt giòng nước ta, bằng Thái Tử có con, Trẫm sẽ cho xuất gia". Thái Tử liền đưa tay chỉ bụng bà "Da Du Đà La phu nhưn", được biết có nghén.

La Hầu La bị báo chướng ngăn che, ở trong thai sáu năm mới sanh, như vậy nên đặt tên là "Phú Chướng". La Hầu La tuổi đã lớn khôn, Phật độ xuất gia. Ngài dạy ông Xá Lợi Phất, vì truyền 10 giới cho, nhưng Phật không làm vị Hòa thượng, Xà lê truyền giới là vì muốn ngôi Tam Bảo được phân biệt vậy. Như đức Phật Như Lai làm ngôi "Phật Bảo". Nên không làm Hòa thượng truyền giới cho

thượng sử Tam Bảo vô tương lạm dã. Chư Sa di trung xuất gia, La Hầu La tối vi kỳ thủ.

Vị Tăng Hữu kinh vân : "La Hầu La niên chí cửu tuế, xuất gia vi Sa di, Xá Lợi Phất vi Hòa thượng, Đại Mục Kiền Liên tác A Xà Lê, dữ thọ thập giới".

"Da Du Đà La", vị mãn tam niên diệt xả tục xuất gia.

NHẤT VIẾT : "BẤT SÁT SANH"

Đoạn mạng viết "sát". Hữu tình viết "sanh".

GIẢI VIẾT : "Án văn thích nghĩa danh giải". Phát ngữ tuyên từ danh "viết".

Thượng chí chư Phật, Thánh nhơn, sư, tăng, phụ, mẫu.

Chư Phật giả, thị hiện tại thập phương, nhất thiết Như Lai; nhiên Như Lai hạnh mãn quả viên. Túc chướng cửu tịch, phi nhơn, thiên, ma vương, chi sở năng hại.

Kim ngôn sát giả : Như Đề Bà Đạt Đa, thôi thạch yểm Phật, thương Phật túc chỉ, túc danh vi sát. "Thánh Nhơn" giả : Dĩ nhơn đắc thánh pháp, cố vị chi "Thánh nhơn".

Thánh nhơn hữu nhị : nhất "Thế gian Thánh nhơn", Nhị "Xuất thế gian Thánh nhơn". Nhược y tự huấn, tùng nhĩ, trình, tinh, vị kỳ tâm thông. Thiên địa, tình sướng vạn vật, du nhĩ chi thông tinh. Cổ Diệc vân : Thánh nhơn giả; dữ Thiên địa hiệp kỳ đức, dữ nhật nguyệt hiệp kỳ minh, dữ tứ thời hiệp kỳ tự, dữ quỷ thần hiệp kỳ kiết hung, thử thị Thế gian Thánh nhơn, do kỳ kiến triển lục hiệp, tánh

người, vì Hòa thượng là ngôi "Tăng bảo" còn 10 giới là ngôi "Pháp bảo". Cho nên Phật dạy ông Xá Lợi Phất, làm vị Hòa thượng, truyền cho ông La Hầu La, hầu mong ngôi Tam bảo, khỏi lộn xộn vậy. Trong các ông Sa di đi xuất gia, chỉ có ông La Hầu La là trước nhất.

Kinh Vị Tăng Hữu nói : "La Hầu La năm lên 9 tuổi đi xuất gia làm Sa di, ông Xá Lợi Phất làm vị Hòa thượng, ông Mục Kiền Liên làm A xà lê truyền 10 giới cho La Hầu La".

Nhắc đến bà "Da Du Đà La", chưa đầy ba năm, cũng bỏ tục xuất gia.

ĐIỀU THỨ NHẤT : "KHÔNG SÁT SANH"

Giết chết sanh mạng, gọi rằng "sát". Loại có tình thức, gọi rằng : "sanh".

LỜI GIẢI : Xét văn thích nghĩa, gọi chữ "giải", phát ra lời nói gọi chữ "viết".

Trên đến các đức Phật, Thánh nhơn, sư, tăng, cha mẹ.

Các đức Phật, là tất cả các đức Như Lai hiện ở trong 10 phương, song đức Như Lai hạnh đủ quả tròn, không còn nghiệp chướng. Nhưng chướng nghiệp đã dứt lâu, lẽ cố nhiên người, trời, ma vương, làm gì hại được.

Song nay nói sát hại Phật, kia như ông Đề Bà Đạt Đa, xô đá đè Phật, chỉ trầy ngón chân Phật cho nên gọi là giết (sát) "Thánh nhơn" do người tu chứng đặng phép Thánh nên gọi là vị "Thánh nhơn".

Thánh nhơn có hai bậc : 1) "Thánh nhơn Thế gian". 2) "Thánh nhơn Xuất thế gian" nếu y theo chữ mà chiết tự, theo tiếng chữ "Nhĩ" chữ "Trình" nhập lại thành chữ "Thánh". Là ý nói tâm của "Thánh Nhơn", thông suốt trời, đất, rõ tinh muôn vật, cũng như lỗ tai thông tiếng. Cho nên kinh "Dịch" nói : Đức của Thánh nhơn sánh bằng Trời, Đất, sáng bằng Nhật, Nguyệt, biết thời tiết bốn mùa, cùng Quỷ thần biết sự kiết hung, tuy Thánh nhơn Thế gian thông giải như thế, nhưng eòn bị ràng buộc trong sáu

tánh sắt nhất sanh, cố bất năng hàm thổ thập hư, diệu cùng tam tế.

Xuất thế gian Thánh nhưn tắc bất văn kỳ thanh, tri cứu giới tình, thông đế lý, sướng chúng cơ, dữ pháp giới hiệp kỳ đức, dữ nhị trí hiệp kỳ minh, dữ tứ cơ hiệp kỳ tiết, dữ chúng Thánh hiệp kỳ minh hiển. Tư nãi Phật đại Thánh nhưn; trí châu pháp giới, cùng lý tận tánh chi tuyệt lượng, thượng phi Thanh văn, Duyên giác cảnh giới, hướng kỳ tha thánh hồ.

Kim ngôn "Thánh nhưn", dẫn phi thế thánh, nãi xuất thế tam thừa Thánh nhưn, dĩ thế thánh vô quả vị, cố dã.

"Sư" giả : nhưn chi mô phạm tức Hòa thượng, A xà lê dã.

"Tăng" giả : thị thọ cụ túc giới nhưn, Phụ mẫu : thị thí sanh tự thân, giả dã.

"Luật" vân : "Đương niệm sở sanh, cập sư hữu ân, tinh tấn hành đạo, dục độ phụ mẫu". Ký vân niệm ân, khởi đương sát hại : Như thượng sở sát, tức phạm nghịch tội, bất khả hối, đọa "A tỳ" đại địa ngục, thọ thiêu chử khổ, cùng kiếp mạc tận.

Hạ chí quyền phi xuẩn động, vi tế côn trùng.

"Quyên", âm "uyên" thị phi hành chi trùng.

"Xuẩn", âm "Thuẩn", thị tiểu trùng, hữu thức tánh năng động, chi giả. "Côn" đồng côn, Thị trùng chi tổng danh, nãi chí nhãn khả kiến giả, danh viết vi tế. Trùng loại tuy đa, thử tam thân tận, nhiên kỳ cu bảm sắc tâm, đồng nhất giác nguyên sở dĩ hân sanh bố tử, thống dưỡng khổ lạc, dữ nhưn vô dị. Ký

phương⁽³⁰⁾ tánh ngăn một đời, không thể thông hiểu mười phương⁽³¹⁾ màu tốt ba đời⁽³²⁾, như đức Thánh nhơn Xuất thế gian vậy.

Đức Thánh nhơn Xuất thế gian, tuy không nghe tiếng nói, nhưng hiểu biết tâm niệm chúng hữu tình trong chín cõi⁽³³⁾ thấu lý chơn để rõ các cơ đức sánh bằng pháp giới; cùng hai trí⁽³⁴⁾ sáng hiệp nhau, cùng thời tiết bốn cơ⁽³⁵⁾ hiệp nhau, tối sáng cùng các Thánh hiệp nhau. Đây là chỉ đức Phật là vị Đại Thánh nhơn trí khắp trong pháp giới, cùng lý tốt tánh tuyệt vời, cảnh giới của hàng Thanh văn, Duyên giác còn không sánh bằng, huống các Thánh nhơn Thế gian lẽ nào bì kịp.

Ông Thánh nhơn nói đây là lựa không phải ông Thánh nhơn Thế gian, chính là ông Thánh nhơn bực Tam thừa, ngoài thế gian vậy. Bởi ông Thánh nhơn trong thế gian, vì không phải người tu chứng quá, ra khỏi thế gian như Phật, cố vậy.

Chữ "Sư" là người có mô phạm, tức là vị Hòa thượng và vị A xà lê.

Chữ "Tăng" là người thọ giới "cụ túc", cha mẹ là người sanh mình đầu tiên.

Trong "Luật" nói : "Phải nghĩ ơn cha mẹ sanh và ơn thầy bạn, tinh tấn học hành mới hầu mong cứu độ cha mẹ". Đã nói rằng nhớ ơn, thì nỡ nào ra tay sát hại. Nếu sát hại như trên, thời phạm tội ngũ nghịch, sám hối không dặng, tội ấy phải đọa vào trong địa ngục "A tỳ" lớn, chịu cái khổ nấu, thiêu; biết kiếp nào cho mãn.

Dưới đến loài bò, bay, máy cựa loài côn trùng nhỏ nhít.

Chữ "Quyên" âm "Uyên" là loài trùng biết bay, biết đi.

Chữ "Xuẩn" âm "Thuẩn" là loài trùng rất nhỏ, có thức tánh biết máy động. Chữ "Côn" là tên chung của loại trùng. Loài trùng tuy nhỏ nhưng con mắt người ta thấy được thì gọi là vi tế. Loại trùng vẫn nhiều, nhưng đây nói có ba loài đều gồm hết, song loài nào cũng đều đủ cả thân và tâm, đồng một tánh giác nguyên và ham sống sợ chết, đau ngứa, khổ vui, như người không khác. Song đã đồng một tánh

đồng giác nguyên, tức thị vị lai chư Phật, cu bảm sắc tâm, bỉ ngã vô biệt, hại bỉ hườn thành tự hại.

Thử trung bất ngôn, nhưn súc giả, dĩ cử kỳ thượng hạ, nhi bao quát kỳ trung hĩ, sát nhưn phạm bất khả hối tội, súc sanh tuy vân khả hối, nhi thường mạng chi khiên, du tồn. Ngôn khả hối giả, vị đối nhị sư, hoặc hữu đức nhưn, phát lộ sám hối, đoạn tương tục tâm, hậu bất cánh tác nhược phú tàng bất phát lộ, tội cấu nhứt dạ tăng, hậu đoạn tam ác đạo trung. Ngôn bất khả hối giả : tội bất khả trừ, diệt tận xuất chúng, vĩnh bất đắc xuất gia thọ giới. Hạ tam giới, chuẩn thử ứng tri.

Đán hữu mạng giả, bất đắc cố sát.

"Đán" giả, "phàm" dã. "Mạng" vị lực căn lực thức, tương tục nhi sanh, danh chi viết "mạng", thử tương tục đoạn, danh chi viết "Tử".

"Cố" vị cố tâm sát hại, hiển phi ngộ thương đẳng dã.

Hoặc tự sát

Thử tòng thân nghiệp sanh tội, vị tự thân thân hành sát hại, hoặc thủ túc đao trượng, ngổ thạch đẳng, đả linh tử, hoặc diêu trịch linh tử, hoặc dữ độc dược hoặc thối đọa khanh tỉnh thủy hỏa trung; tất danh thân nghiệp tội.

Hoặc giáo tha sát.

Thử tòng khẩu nghiệp sanh tội, vị giáo tha nhưn, linh đoạt bỉ mạng, hoặc ha mạ, hoặc khuyến dụ, linh bỉ tự tử, hoặc chú trớ linh tử; tất danh khẩu nghiệp tội.

Hoặc kiến sát tùy hĩ.

giác nguyên, thì các loài ấy có thể nói là các đức Phật đời vị lai, bởi nó với chúng ta không khác vì đồng đủ cả thân và tâm, thì giết hại chúng nó lại thành hại chúng ta.

Trong văn đây không nói loài người, loài súc, là vì nói trên dưới đã bao trùm khoảng giữa rồi, giết loài người mắc tội không sám hối đặng, còn loài súc tuy sám đặng song hãy còn tội thường mạng. Nói sám hối đặng, thì phải làm phép sám hối như thế này, cầu hai Thầy : 1) Là vị Hòa thượng, 2) Là vị A xà lê hoặc người có đức, tổ bày sám hối, quyết lòng ăn năn, sau chẳng dám làm nữa, nếu che giấu không tỏ bày tội càng ngày càng thêm, sau đọa trong ba đường ác là : Địa ngục, Ngạ quỷ và Súc sanh. Nói tội không sám hối đặng là tội quá nặng, đuổi ra khỏi chúng, quyết không được xuất gia thọ giới nữa. Ba giới sau, sánh theo giới này, nên biết.

Phàm loài có tánh mạng không nên cố giết.

Chữ "Đăn", cũng như chữ "phàm". Chữ "mạng" là loài có đủ sáu căn ⁽³⁷⁾ sáu thức ⁽³⁸⁾ nối nhau mà sống, gọi là chữ "mạng" căn và thức nối nhau khi chia lìa, gọi là chữ "Tử".

Chữ "Cố" là nghĩa quyết lòng giết hại, rõ không phải những việc hại lầm.

Hoặc mình giết.

Đây là từ thân nghiệp gây tội, nghĩa là mình thân hành làm việc sát hại, hoặc lấy tay, chân, dao, gậy, ngói, đá v.v... đánh cho nó chết, hoặc đứng xa quăng liệng nó chết, hoặc cho nó uống thuốc độc hoặc xô rớt trong hầm giếng nước lửa; tội này đều thuộc về thân nghiệp.

Hoặc xúi người giết.

Xúi người đây là từ khẩu nghiệp mà gây ra tội, nghĩa là xúi người khác bắt oan mạng nó, hoặc mắng nhiếc, hoặc khuyên khen, khiến cho nó tự tử, hoặc trừ rửa cho nó chết; tội đây đều thuộc về khẩu nghiệp.

Hoặc thấy người khác giết tùy hi.

Thử tụng ý nghiệp sanh tội, vị kiến tha nhưn hành sát, tự tâm tùy chi, nhi sanh hoan hỷ, tuy phi thân khẩu thân tác. Nhiên tam nghiệp chi trung, tâm vi chủ tế, cố đắc tội đồng tiền, vô hữu kinh trọng?

Kinh vân : "Hữu phạm tư giới, phi Sa di dã".

Quảng như luật trung, văn phiền bất lục.

Luật, vị Sa di thập giới kinh, tinh đại luật đẳng. Bị tái chủng chủng sát pháp, kiết tội kinh trọng, tâm cảnh bất đồng. Văn đa, cố bất năng cu lục, thượng thuật luật văn cảnh, hạ dẫn kinh ý ?

Kinh tải đông ngoạt sanh sắc, thủ phóng trước đồng trung, noãn dĩ miên như, dưỡng dĩ nị vật, khủng kỳ cơ đống nhi tử dã ?

Đông ngoạt trùng y ôn phục, cố hí sanh cơ sắc dã. "Nị vật", thị thân trung cấu nị, khủng sát cơ đống nhi tử, cố cơ dĩ nị vật dưỡng chi, đống dĩ miên như noãn chi; thử văn, tuy xuất chư kinh, nhiên đại luật tương bị.

Phật vị lão bệnh Tỳ kheo nhi thuyết. Thời hữu lão bệnh Tỳ kheo, sắc sắc khởi, khí sắc bì cực, Phật thính thập trước miên bạch trung, nhược sắc tẩu xuất, ưng tác đồng thành, dĩ cái tác khẩu, hệ sàng khước lý, nhược hiếu nhược mộ, tu trì xuất ngoại, từ an mộc khổng, hoặc tường khích trung, nhậm kỳ tự huyệt, bất đắc tùy xứ.

Khí trịch "Bích sắc", đương an thanh thảo thượng, hoặc lương lãnh xứ, dư sắc khả ưu tùy nghi xứ sở, nhi an trí chi. Kim thời, đa hữu bất giải giáo

Tùy hỉ đây, là từ ý nghiệp sanh ra tội, nghĩa là thấy người khác làm việc sát hại, tâm mình tùy thuận mà sanh hoan hỉ, tuy rằng không phải thân, miệng mình làm. Song trong ba nghiệp : Thân, khẩu, ý ; ý nghiệp làm chủ tể, nên mắc tội cũng như thân, khẩu trước, nào có nặng nhẹ ư ? !

Kinh "Thập giới" nói : "Có phạm giới đây, chẳng phải thầy Sa di vậy".

Rộng như trong luật vì văn nhiều, đây không chép.

Luật là gì ? Tức là bộ Sa di thập giới và các bộ Đại luật. Trong Đại luật có chép đủ những nghiệp tội sát sanh, và kết tội sát sanh có nhẹ có nặng, vì do tâm và cảnh chẳng đồng (*tâm không cố sát là cảnh tội nhẹ, tâm cố tội nặng*). Đoạn văn này rất nhiều cho nên chép không thể hết, từ trước đến đây, thuật văn luật rồi; từ đây sắp sau chỉ dẫn ý kinh...

Trong kinh biên tháng mùa Đông, ưa sanh thứ rận, nếu áo có rận, lấy ống bắt bỏ vào, lấy bông gòn để nó ấm, cạo mồ hôi bỏ vô cho nó ăn, còn sợ đói lạnh mà chết, huống chi là giết !

Bởi mùa Đông trời lạnh, mặc nhiều áo cho ấm, nên hay sanh rận mền. Chữ "Nị Vật" là mồ hôi như trong mình. Bởi sợ loài rận đói mà chết, nên lấy mồ hôi trong mình cho nó ăn; còn lạnh thì lấy bông để cho nó ấm. Đoạn văn này, tuy rút trong các kinh; song trong đại luật rõ đủ. Phật vì ông Tỳ kheo già bệnh, mà bày câu chuyện bắt rận đây :

Hồi Phật còn tại thế, có ông Tỳ kheo già bệnh, mà rận nhiều, thường thường ngồi dậy bắt bỏ một nhọc, nên Phật bảo lấy bông và vải, bắt để trong đó, nó có bò ra phải làm ống đựng và làm cái nắp đậy miệng ống, buộc dưới chân giường, hoặc mai hoặc chiều, phải đem ra ngoài nhẹ trút trong bông cây, hoặc trong tường hờ để cho nó tự sống, chớ đừng đựng dẫu quăng bỏ đó.

Còn loại "Bích sắc", phải để trên chòm cỏ xanh, hoặc chỗ mát mẻ; các loài khác cũng phải nghiệm coi, nó thích hợp nơi nào, mà an để cho nó được sống. Đời bây giờ, có nhiều

pháp, cứu trừ đồng nội khổn tử, tuy vân y giáo, nhi thù vô hộ mạng chi tâm, hựu hà dị sát sanh giả tai !

Nái chí lự thủy phú đẳng, bất súc miêu ly đẳng, giai từ bi chi đạo dã, vi loại thượng nhiên, đại giả khả tri hĩ.

"Nái chí" giả; thị cử tiên hậu, dĩ quát kỳ trung dã, tiên minh sát hại thô tướng, hậu minh hộ sanh tế hạnh, kỳ trung thô tế phi nhứt, khả dĩ ý hội, nan dĩ mai cử; cố viết : "Đại khả tri hĩ".

Như Kinh vân : Vô đắc phần thiêu sơn lâm, thương hại chúng sanh, tựu quyết hồ trì, yển tác phái độc tàn hại "thủy tánh", thị dã.

"Lự Thủy" giả : Thị chư Hiền Thánh, hộ sanh hành từ chi yếu vụ. Cố dư "luật" vân : "Nhược hành ngũ lý, vô nang bất khứ, nhược tri tự bất "lự thủy", bất hiệp ẩm dụng, ninh tự khát tử trường đồ, túc vi qui cảnh.

"Tích hữu nhị Tỳ kheo vãng cần Thế Tôn, trung đồ, khát pháp, kiến trì trùng thủy. Đại giả, hộ giới bất ẩm nhi tử. Tiểu giả, ẩm dĩ vãng kiến Thế Tôn. Phật tức ha vân : Nhữ ngu si nhơn, bỉ dĩ hộ giới cố, đắc sanh thiện thú, dĩ tiên kiến ngã. Nhữ tuy cận ngô, khứ ngô thiên lý".

Phàm dụng ẩm dụng, tu tiên quan sát, vô trùng khương dụng, hữu, tức mật quyển lự chi, nang trung chi trùng, từ khuynh tịnh khí, trì hườn thủ thủy bốn xứ, nhi khinh phóng chi, bất khả huyền khí, linh trùng muộn tử.

người không biết luật dạy, để mái trong ống chết khô, tuy nói rằng y luật, mà không hết lòng hộ mạng nó, đối với kẻ sát sanh nào có khác ư ? !

Nhấn đến những việc như lược nước che đèn, và không nuôi loài mèo chồn v.v.. đều là đạo từ bi của đức Phật, loài nhỏ còn không nuôi, loài lớn khá biết.

"Nãi chí" (*Nhấn đến*) là nhơn có văn trước mới nói văn sau, nói trước nói sau, đã gồm khoảng giữa rồi. Như văn trước nói : Thô tướng sát sanh ; văn sau nói phải tế hạnh hộ sanh, thì đủ hiểu khoảng giữa nào thô (*loài lớn*), nào tế (*loài nhỏ*), chẳng phải một loài, lấy ý hiểu ngầm lời nói không hết được, cho nên chánh văn nói : "Loài lớn còn không giết, loài nhỏ khá biết vậy".

Kinh "Thập giới" nói : Không nên đốt núi nở nào giết chúng sanh, moi móc hồ ao ngăn ngòi lấp rạch, đều là tư cách hại loài "thủy tánh" (*thủy tánh là loài ở dưới nước*).

Chữ "Lự thủy" (*lược nước*), "lược nước" là việc cần yếu bực "Hiền Thánh" làm lành hộ sanh. Cho nên trong các "luật" nói : "Bằng đi con đường năm dặm, không có bàn lược nước, thì không đi và biết chùa nào không "lược nước", chẳng nên uống, dùng, thà chết khát giữa đường, đủ làm gương mẫu cho kẻ sau.

"Nhắc lại thời kỳ Phật còn tại thế, có hai vị Tỳ kheo, đồng đến ra mắt đức Thế Tôn, giữa đường khát ngắt, thấy ao nước có trùng. Ông lớn giữ giới không uống mà chết. Ông nhỏ uống no rồi đến ra mắt đức Thế Tôn. Ngài quả rằng : Ngươi là người ngu si, ông kia, vì có tâm giữ giới, được sanh lên cõi lành trước thấy ta rồi. Còn ngươi tuy đứng gần ta, nhưng cách ta ngàn dặm".

Xem đây nên biết, phàm muốn uống và dùng nước trước phải coi kỹ, không trùng mới dùng; bằng có liền lấy lụa dày lọc lượt, trùng trong bàn lược, sẽ để trong đồ sạch rồi đem nhẹ thả trong chỗ mức nước trước kia, đừng treo bỏ nó phải chết khô.

"Chánh pháp niệm" kinh vân : Kinh tức chi thủy, nhược bất tế quan, khủng sanh tế trùng, nhược bất lộc lự, bất ẩm bất dụng, thị danh tế trì "bất sát" giới.

Hựu "Nghĩ Tắc" kinh vân : Nãi chí thảo mộc thượng đồ dàng ngư phần trung, như thị thọ dụng thời cứu hộ ư "hàm thức". Hoặc bỉ sàng tòa nội, điền địa phần thổ trung, nhất nhất tử tế quan, thị danh xuất gia hạnh. Nhược nhưn dĩ quyền bổng thổ thạch, cập chuyên ngọa đá trịch cầm thú, đẳng, diệc đắc phạm giới tội.

"Phú đẳng" giả : Vị dụng sa la quyển chỉ đẳng, phú cái, dĩ hộ chư trùng nga dã. "Súc" vị súc dưỡng miêu dữ ly, giai thị bộ thử chi thú, từ bi chi đạo thị Bồ tát lợi sanh chi đại đạo. Dĩ "từ" nang dữ lạc, cố bất linh cơ đồng đẳng. "Bi" năng bạt khổ, cố lự thủy phú đẳng, bất súc miêu, ly, đẳng. "Vi loại thượng nhiên" giả, vị sắc, trùng nga đẳng, du thượng ái hộ như thị, tắc kỳ phi cầm tẩu thú đại giả, bất sát khả tri hĩ.

Kim nhưn bất năng như thị hành từ; phục gia thương hại khả hồ ? !

Vị ký bất năng hành lự thủy phú đẳng chi từ hạnh, nhi cánh gia thương hại bỉ mạng khả hồ; "khả hồ" : thị phản trưng chi từ.

Cố Kinh vân : "Thi ân tế pháp, sử kỳ đắc an". Nhược kiến sát giả, đương khởi từ tâm.

Thử "yếu lược" trung, phạm ngôn "kinh vân", "luật vân", đa xuất "Sa di Thập giới" pháp, bất phục nhứt nhứt phiền thích. Nhược chú trung, vân "Đại luật" giả : tức "Tỳ kheo" luật dã.

Kinh "Chánh pháp niệ" nói : "Những nước để cách đêm sợ có sanh vi trùng, nếu không coi kỹ. Bằng không lọc lược kỹ, chớ nên uống và dùng; thế mới gọi là giữ giới" "Bất sát" rất chính.

Kinh "Nghị Tắc" cũng nói : Nhấn đến trên cỏ cây, trong thứ phần trâu tô đàn (39) khi cần dùng đến, phải cứu hộ loài "hàm thức". Hoặc trong giường ngồi kia, hoặc trong phân đất vườn, ruộng, mỗi khi xem coi kỹ lưỡng thì mới xứng đáng hạnh xuất gia trì luật. Nếu ta ra tay, cầm đất đá cùng ngói gạch, đôi chọi các vật đánh quăng cầm thú cũng mắc tội phạm giới.

"Phú dăng" (*che đèn*) nghĩa là khi thắp đèn phải dùng những thứ the, nhiễu, giấy, lụa che kín cái đèn, đừng để những trùng bướm ngã vào. Chữ "Súc" nghĩa nuôi, nuôi mèo, chồn là loài thú bắt chuột; đạo lớn lợi sanh của ông "Bồ tát" lấy đạo "từ bi" làm đầu. "Từ" là làm cho chúng sanh được vui, nên không để chúng nó đói rét v.v... - "Bi" là nghĩa cứu khổ chúng sanh, vì cứu khổ nên lọc nước, che đèn và không nuôi loài mèo chồn bắt chuột v.v... - Câu nói "loài nhỏ còn thế" nghĩa là loài nhỏ, hơi còn thương hộ như thế, huống chi loài lớn, như chim bay, thú chạy, không giết hại, nên biết.

Hạnh làm lành như thế, thế mà người đời bây giờ không làm được, lại thêm giết hại sao nên ?

Tiếng nói "sao nên" là lời gạn lại, như nói làm hạnh lành "lược nước, che đèn đã làm không được, mà lại thêm giết hại mạng nó sao nên".

Kinh "Thập giới" có câu : "Thi ân tế phạp sử kỳ đắc an" nghĩa là ra ơn giúp ngặt, khiến nóặng yên. Bằng thấy kẻ khác giết hại, phải đem lòng lành thương.

Trong bộ "yếu lược" đây, phạm chỗ nào hai chữ "kinh vân", "luật vân" phần nhiều là rút trong bộ kinh "Sa di Thập giới" không phiên mỗi mỗi giải nhiều. Hoặc trong lời chú giải nói hai chữ "Đại luật" tức chỉ Luật của "Tỳ kheo" vậy.

Nhất thiết, chúng sanh ư tài, pháp nhị chủng đa sở cần pháp, nhược kiến vô tài chúng sanh, khuyết ư y thực, đương tùy tự lực, dĩ y thực nhi lợi tế chi. Nhược vô pháp chúng sanh, khởi ư xan tham, phá giới, sân nhuế, giải đọa, tán loạn, ngu si, vị thuyết, bố thí, trì giới, nhẫn nhục, tinh tấn, thiên định, trí huệ, nhi tế độ chi, dĩ tài thí năng linh thân an, pháp thí năng linh tâm an. Cổ vân : "Sử kỳ đắc an".

"Tập Bữu Tạng" kinh vân : "Tích hữu nhưt "La Hán", súc nhưt Sa di, trì kỳ khước hậu thất nhưt, mạng tất đương chung, tức sử qui gia, lộ trung, kiến chúng nghị tử, tùy thủy phiêu lưu, mạng tương dục tuyện. Sa di sanh "Tử bi" tâm, tức thoát y thịnh thổ yển thủy, nhi thủ nghị tử, trí cao táo xứ. Thất nhật hườn qui sư sở, sư thậm quái chi, tức nhập định, dĩ thiên nhân quan, trì bỉ vô dư phước đắc huyệt, dĩ cứu nghị tử nhưn duyên cố, thất nhật bất tử, đắc duyên thọ mạng.

Trượng phu luận kệ vân : "Bi tâm thí nhất nhưn, công đức như đại địa, vị kỳ thí nhất thế, đắc báo như giải tử; cứu nhất ách nạn nhưn, thắng dư nhưt thể thí, chúng tinh tuy hữu quang, bất như nhưt nguyệt minh". Đương khởi từ tâm giả : vị "kiến tha như sát sanh, ưng dĩ tài vật, cứu thực kỳ mạng".

Nhược tự vô tài, khả vị khát hóa, khát hóa diệt vô, khả vị sát giả, phương tiện thuyết pháp khuyến dụ, linh sanh hoan hỉ, nhi thích phóng chi. Nhược kỳ bất tín, đương sanh từ tâm, miễn bỉ hành sát giả, tội đọa tam đồ, kỳ bị sát giả, khổ thống vô địa. Oán nghiệp ký kết ư kim sanh, tắc thù báo thế thế bất dĩ. "Nguyện đắc Bồ đề, độ linh giải thoát"; Cổ kinh vân : "Thệ ngô đắc đạo, quốc vô sát giả" !

Nói tóm lại, nếu thấy tất cả chúng sanh, thiếu thốn tài lẫn pháp, hai món nên bố thí giúp đỡ; như thấy người đời, không tài (*của*) thiếu sự ăn mặc thì ta tùy sức cho cơm ăn áo mặc giúp đỡ. Như thấy người đời không pháp, mắc phải tâm tham lam, phá giới, buồn giận, biếng lười, lẳng mạn, ngu si v.v... ta vì đó nói pháp bố thí, trì giới, nhẫn nhục, tinh tấn, thiền định và trí huệ, cứu chữa tâm bệnh cho họ. Tài thí, có thể làm no ấm cho thân; Pháp thí, có thể làm yên ổn cho tâm. Cho nên có câu : "Sử kỳ đắc an", trên chánh văn đã nói.

Kinh "Tạp Bửu Tạng" dạy : "Xưa có một vị La hãn nuôi một thầy Sa di, biết Di 7 ngày nữa là mạng chung, cho Di về nhà, Di đi giữa đường thấy bầy kiến bị trôi theo dòng nước, mạng hầu muốn thác. Sa di sanh tâm "Từ bi" cởi áo dựng đất đắp nước, vớt kiến lên để chỗ cao ráo. Bảy ngày mán, trở về Thầy, Thầy lấy làm lạ, liền nhập định, dùng pháp thiên nhãn xem, biết Di không phước chi được sống, chỉ nhờ ơn duyên cứu bầy kiến kia thôi, bảy ngày đã không chết, mạng lại sống dai.

Lời kệ trong luận "Trượng Phu" nói : "Lòng "Bi" cứu một người, công đức lớn như cõi Đại địa, bằng ích kỷ đầu cứu tất cả, đặng phước báo như hột cải. Lại cứu một người ách nạn, hơn cứu tất cả người thường, như : các ngôi sao tuy có ánh sáng, song đầu cho bằng ánh sáng của một mặt trăng". Câu "Đương khởi từ tâm" (*phải đem lòng lành thương*) nghĩa là : "Thấy người khác sát sanh, phải đem của cải mua chuộc mạng nó".

Bằng mình không tiền, phải vì giáo hóa xin lại, bằng giáo hóa xin lại cũng không được, phải vì người sát, tìm cách thuyết pháp khuyến dụ, khiến cho họ sanh tâm hoan hỉ, mà mở thả nó. Bằng thật người kia là người bất tín, thì mình phải sanh lòng "từ" thương người sát sanh, sau này dọa trong ba đường ác và thương con vật bị sát, nhức đau không chỗ nói. Ôi ! Nghiệp báo oan gia, đã kết chặt đời này, sự báo thù trả vay, vay trả biết đời nào cho hết !! Quán xét như thế rồi ta phát nguyện rằng : "Nguyện ta tu hành đắc đạo Bồ đề, nguyện độ các loài, đều đặng giải thoát". Cho nên

Như "Độ Cầu" kinh vân : "Tích hữu Sa môn kiến nhất đồ nhi, bảo nhất cầu tử, trì qui dục sát. Sa môn ngữ viết, sát sanh chi tội, thậm vi bất thiện, nguyện trì ngã bát trung thực, mạo thử cầu tử, linh mạng đắc huyệt, hoạch phước vô lượng".

Nãi chí ân cần hiểu dụ, đồ nhi bất khả tùy ngôn, Sa môn tức dĩ phạm tự cầu tử, dĩ thủ ma loát chú nguyện, khắp nhi cáo viết : "Khanh hà tội sở trí, đắc thị cầu thân, bất đắc tự tại, vị tha sát thực. Nguyện nhử thể thể, tội diệt phước sanh, ly cầu tử thân, đắc sanh vi nhơn, trị ngộ Tam bảo "Cầu tử đắc thực, thiện tâm tức sanh, dùng dước hoan hỉ, tự tri qui y. Đồ nhi tương qui sát thực, cầu tử mạng chung, sanh đại trưởng giả gia". Thời Sa môn khát thực, đáo trưởng giả môn; kỳ tử kiến chi, hoan hỉ lễ túc cúng dĩ bá vị, tức tùy xuất gia, thăm giải kinh nghĩa, tiện đắc "tam muội", trí bất thoái chuyển, khai hóa nhất thế, phát Bồ đề tâm. Súc sanh thượng nãi đắc đạo, hưởng nhơn ninh bất hoạch quả !"

Y khả bất giới dư !

"Y" thị khái thán chi tinh. Dư, thị ngữ mạt chi từ, diệt thị thán từ. Vị sát sanh chi tội, khổ báo vô lượng, cùng kiếp thọ ương, thành khả cảm thương, tác bất khả vi thâm giới !

Như "Luân Chuyển Ngũ Đạo" kinh vân : "Vĩ nhơn hí sát giả, hậu sanh tác thủy thượng phù du chỉ trùng, triều sanh mộ tử".

trong kinh có câu : "Thệ ngô đắc đạo, quốc vô sát giả". Nghĩa là "Ta thề dặng đạo trong nước ta không có người sát".

Như kinh "Độ Cầu" nói : "Xưa có thầy "Sa môn" tri binh khát thực, thấy một gã đồ nhi ôm một con chó đem về muốn sát. "Sa môn" bảo : "Tội sát sanh rất là bất thiện, ta nguyện đưa cơm trong bát ta, đổi con chó này, cho mạng nó được sống, thì chú được phước vô lượng".

Như vậy vị Sa môn năn nỉ hoài, mà gã đồ nhi bất khứng lời nói của vị Sa môn. Túng thế, vị Sa môn trút hết cơm trong bát ra, cho con chó ăn rồi lấy tay thoa rờ và chú nguyện rơi lụy mà bảo rằng : Đời trước người tạo tội chi, mà nay mắc báo làm thân chó, vừa đói khát, lại còn bị người ta giết mà ăn, không được tự tại. Vậy ta chú nguyện cho người, đời đời tội diệt phước sanh, thoát kiếp cấu thân, được sanh làm người và gặp ngôi Tam bảo. Con chó được ăn cơm của vị Sa môn, liền sanh tâm lành, vui mừng khắp khởi, biết mình đã quy y. "Nhắc lại kẻ đồ nhi đem chó về giết ăn, chó kia mạng thác, đầu thai sanh trong nhà ông Đại Trưởng giả, được làm thân trai. Bấy giờ vị Sa môn có dịp khát thực, đi ngang qua trước cửa Trưởng giả. Cậu con thấy Sa môn vui mừng lễ dưới chân và cúng dường đủ trăm món, rồi xin theo hầu vị Sa môn để xuất gia lần lần tu tập thông hiểu nghĩa kinh và chứng dặng "Tam muội" đến bực bất thoái chuyển, rồi khai hóa cho tất cả người đời cũng được phát tâm Bồ đề tu hành theo đạo Phật như cậu. Ôi ! Loài súc sanh còn được đắc đạo, huống loài người đâu chẳng chứng quả !"

Than ôi ! Khá chẳng răn ư ?!

Chữ "y" (ô) là tiếng thương than. Chữ "dư" (ư) là lời cuối cùng, cũng là lời thán oán. Như nói : Ôi ! Tội sát sanh, khổ báo không lường, mà chịu tội khổ ấy biết kiếp nào cho hết ! Thật đáng thảm thương ! Như thế thì chẳng khá chẳng tởn chữa ư !

Kinh "Luân Chuyển Ngũ Đạo" nói : "Làm người ưa sát sanh đời sau mắc quả báo làm con "phù du" chấp choán trên mặt nước, mai sanh chiều chết".

"Đại Luận" vân : Phật ngôn : "Sát sanh hữu thập tội"

- Nhất tâm thường hoài độc, thể thể bất tuyệt.
- Nhị chúng sanh tăng ố, nhĩn bất hí kiến.
- Tam thường hoài ác niệm, tư duy ác sự.
- Tứ chúng sanh úy chi, như kiến xà hổ.
- Ngũ thù thời tâm bố, ngộ diệc bất an.
- Lục thường hữu ác mộng.
- Thất mạng chung chi thời, cuồng bố ác tử,
- Bát chưởng đoãn mạng nghiệp nhưn duyên.
- Cửu thân hoại mạng chung, đọa ư địa ngục.
- Thập nhược xuất vi nhưn, thường dương đoãn mạng, như kinh sở thuyết. Khả bất thâm giới dư !

NHỊ VIẾT : "BẮT ĐẠO"

"Vật thuộc ư tha, tha sở thủ hộ, bất dữ nhi thủ, danh chi viết đạo".

Giải viết : Kim ngân trọng vật, dĩ chí nhất châm nhất thảo, bất đắc bất dữ nhi thủ.

Cử kim ngân, dĩ kim thất bử; trọng vật, tức y thực khí cụ, đẳng quý giá chi vật : nhất châm nhất thảo, thị vật chi tối khinh tiểu giả; "dĩ chí" giả, thị cử tiên hậ chi trọng kinh, linh đạt kỳ trung dã.

Nhược "Thường trụ" vật.

Tức Thập phương Tăng vật, đản "Thiệm Bộ Châu" nội, sở hữu xuất gia, Phật đệ tử chúng giai tất hữu phần.

Trong "Đại Luận" Phật nói : "Người sát sanh có 10 tội.

- 1.- Thường chứa độc trong tâm, đời đời không dứt.
- 2.- Người đời chán ghét, mắt chẳng muốn ngó.
- 3.- Tâm thường niệm ác và nghĩ những việc ác.
- 4.- Người đời thấy sợ như sợ rắn hổ (*cọp*).
- 5.- Khi ngủ giật mình, lúc thức tâm cũng chẳng yên.
- 6.- Thường thấy chiêm bao dữ.
- 7.- Khi mạng chung chết một cách gớm ghê.
- 8.- Gây nghiệp nhưn chết yếu về đời sau.
- 9.- Thân này hoại mạng chung đọa vào địa ngục.
- 10.- May hết tội trong địa ngục, được làm người, chi khỏi phải chịu nạn chết non, như trong kinh đã nói, há chẳng răn dè lắm ư !

ĐIỀU THỨ HAI : "KHÔNG ĐƯỢC TRỘM CẤP"

Nghĩa là "vật thuộc của người, người ta gìn giữ không cho mà lấy, gọi là trộm cắp".

Giải rằng : Những vật quý trọng như là : vàng, bạc, cho đến vật nhỏ như cây kim, một ngọn cỏ, người ta chẳng cho, mình chẳng phép lấy.

Nói vàng bạc đã gồm 7 món báu như : vàng, bạc, lưu ly, xà cừ, mã não, san hô, hổ phách, trân châu; nói vật báu trọng tức là cơm ăn áo mặc, những việc cần thiết quý giá v.v... và những vật nhỏ như : một cây kim, một ngọn cỏ, không cho không nên trộm lấy. Chữ "dĩ chí" (*nhấn đến*) là nói trước một vật quý trọng; sau nói vật hèn rất nhỏ, thì đủ biết rằng trong khoảng giữa đó có biết bao những vật thường thường (*không lớn không nhỏ*).

Hoặc của "Thường trụ".

Cửa thường trụ là cửa chúng tăng trong 10 phương, ở trong cõi "Nam Thiệm Bộ châu" của chúng ta ở đây, những người xuất gia làm đệ tử Phật, đều có một phần thọ dụng của này.

Nhược "Tín Thí" vật.

Vị thí chủ trì vật chí tự bố thí, nhi vị phân dữ tăng giả thị.

Nhược "Chúng Tăng" vật.

Thị hiện tiên tăng vật "Phương Đẳng" kinh, "Hoa Tụ Bồ Tát" vân : "Ngũ nghịch tứ trọng, ngã diệc năng cứu, đạo tăng vật giả, ngã bất năng cứu".

"Tam Muội" kinh vân : "Đạo tăng man vật giả, quát sát bát vạn tứ thiên phụ mẫu đẳng tội".

"Đại Luật" vân : "Nhược đạo Phật, tháp vật, cập tự trung cúng cụ, tức phạm trọng tội; nhược đạo tha kinh quyển, kể chỉ mặc trị phạm tội".

"Bửu Lương" kinh vân : "Ninh đạm thân nhục, chung bất dụng Tam Bửu vật". Đắc đại khổ báo, tội thọ nhất kiếp, nhược quá nhất kiếp, dĩ xâm tổn Tam Bửu vật cố Hựu, Phật, Pháp, Tăng vật, các hữu sở thuộc bất đắc hổ dụng. Dụng đắc kể trị thành tội, thường trụ tăng vật, diệc các hữu sở thuộc, bất đắc hổ dụng; như Đại Luật quảng minh, thử bất phiên lục.

"Đường "Phân Châu", "Khải Phước" tự chủ, "Huệ Trừng", nhiễm hoạn tác ngư hầu nhi tử; tự tăng "Trường Ninh", dạ kiến Trừng lai, hình sắc tiêu tụy, viết : "Vị hổ dụng Tam Bửu vật, thọ khổ nan ngôn, chư tội cái khinh duy dụng thường trụ vật chí trọng, nguyện tứ cứu tế. "Ninh" tức vị tụng kinh sám tội, ngoạt dư phục lai vân, thừa lợi ích, dĩ đắc tức khổ, biệt cư nhất xứ, đăn vị tri đắc thoát chi nhật".

Hoặc của "Tín thí".

Nghĩa là người thí chủ đem của đến chùa bố thí, mà chưa chia cho Chúng Tăng; thì của đó thuộc về của tín thí.

Hoặc của "Chúng Tăng".

Đây là vật của Chúng Tăng hiện tiền. Trong kinh "Phương Đẳng" Ngài "Hoa Tụ Bồ tát" nói : "Tội ngũ nghịch⁽⁴⁰⁾ và tội tứ trọng⁽⁴¹⁾ ta có thể cứu đặng; còn tội trộm lấy vật của Chúng Tăng, thì ta không thể cứu đặng".

Kinh "Tam Muội" nói : "Tội người trộm lấy vật của Chúng Tăng, nặng hơn tội người giết tám vạn bốn ngàn cha mẹ".

Trong "Đại Luật" nói : "Bằng trộm những vật trong tháp Phật và vật cúng trong chùa, đều mắc tội nặng, còn trộm quyển kinh người khác, tính giá tiền giấy mực mà phạm tội nặng và nhẹ như trong luật đã nói"

Kinh "Lương Hoàng" nói : "Thà ăn thịt mình, quyết không lạm dụng của Tam bảo. Chuộc lấy khổ báo to, chịu tội một đời hoặc nhiều đời, bởi mình lạm dụng của Tam bảo vậy. Lại nữa, của Phật, của Pháp và của Tăng, phần nào đều thuộc về phần ấy, không được lấy dùng lộn xộn. Nếu dùng sai phép, sẽ tính giá phạt tội, còn vật của Chúng Tăng hoặc Thường trụ cũng thế, cũng có phần sở thuộc, không phép dùng lộn xộn"; các điều như trên trong "Đại Luật" có nói rõ, văn nhiều đây chẳng chép.

"Đời Đường, đất "Phân châu", ông chủ chùa "Khải Phước" tên "Huệ Trừng" nhiễm bệnh, cát tiếng như trâu rống mà chết, chôn cất xong, ông Tăng trong chùa đó là ngài "Trường Ninh", ban đêm thấy ông "Huệ Trừng" về hình sắc ốm gầy. Trừng nói : "Tôi vì lạm dụng của Tam bảo, chịu khổ khó nói, các tội còn nhẹ, duy có tội lạm dụng của Thường trụ Tam bảo rất nặng; xin Ngài làm ơn cứu giúp, Ngài "Trường Ninh" bấy giờ vì ông "Huệ Trừng" tụng kinh sám tội, hơn tháng Trừng trở về nói : Nhờ lợi ích sám hối tụng kinh nay riêng ở một chỗ và đã đặng bớt khổ; song chưa biết ngày nào mới hẳn là ngày hết tội".

Nhược "Quan" vật,

Tức cứu phẩm hoạn chức chi vật.

"Dân" vật.

Tức nông, thứ, công, thương, bá tánh chi vật.

Nhất thế vật.

Thuộc quỷ, thần, cầm, thú, đảng vật.

Hoặc "Đoạt Thủ".

Đối diện bất dữ nhi thủ, danh vi cường đoạt, diệc danh vi kiếp.

"Nghị Tắc" kinh vân : "Nhược tự "Y" "Bát" đảng, bị tặc sở kiếp đạo, vật đắc cường thủ chi; thuyết pháp phương tiện hóa, hoặc phục nhi hồi mải, bất đoán tùy tha ý".

Hoặc "Thiết Thủ".

Tư thủ viết thiết.

Hoặc "Trá Thủ".

Quỷ quyết viết trá thủ, diệc danh ngục thủ.

Nãi chí thâm thuế mạo độ đảng, giai vi thâm đạo.

"Nãi chí" giả, thị cử tiên hậu, dĩ minh kỳ trung. Sở vị khuê, cấp, thù, lượng, chủng chủng khi mạn, di tiêu chiếm giới, tư nặc ký vật, quá phần thực dụng thường trụ đảng.

Ngôn "Thâm thuế" giả, "vị hữu ưng thâm thuế vật, nhi bất thâm thuế; hoặc tàng nặc nhi quá, hoặc diệc đạo nhi khứ; diệc bất đắc vị tha tàng nặc thâm thuế vật. Nhược thị Tam Bảo phụ mẫu chi vật, ưng

Hoặc của "Quan".

Tức là cửa, của các quan trong chín bậc.

Cửa "Dân".

Tức là cửa, của kẻ làm ruộng, người đi buôn, kẻ làm thợ, người dân lao động, trăm họ v.v...

Cửa "tất cả".

Thuộc về cửa, của quý, thần, cầm, thú tất cả cửa.

Hoặc "Cướp ngang mà lấy".

Như trước mặt không cho mà lấy, kêu là giật ngang, cũng kêu là ăn cướp.

Kinh NGHI TẮC nói : "Nếu các vật như "Y", "Bát" của mình bị kẻ giặc trộm cướp không nên giành lại, tìm cách thuyết pháp cho nghe rồi xin lại, hoặc đem tiền mua chuộc, không cho thì thôi, tùy ý nói".

Hoặc "Ăn cắp".

Lén lấy gọi là ăn cắp.

Hoặc "Dối gạt mà lấy".

Khuynh phờ gọi là gạt, cũng kêu là dối lấy.

Nhấn đến trốn thuế dối dò v.v... đều là thái độ gian trộm.

Chữ "Nãi chí" (*nhấn đến*) là kể câu chuyện cuối cùng, đối với câu chuyện đầu tiên, để cho rõ những chuyện khoảng giữa. Như nói : "Nhấn đến những việc rất ít chừng một khuê, một cáp, một thù, một lượng, gian dối đủ cách và như đất ruộng thì dời nọc lẩn ranh, của người gởi thì lén lấy, của Thường trụ thì ăn xài quá phần v.v..."

Nói chữ "Thâu thuế" (*trốn thuế*) nghĩa là "những vật đáng đóng thuế, mà không đóng thuế, hoặc giấu giếm bỏ qua, hoặc lánh đi đường khác, cũng không nên dối thuế giùm cho người nào. Bằng như vật ấy là vật của Tam bảo

vị thuế quan, thuyết pháp, tán thán Tam Bảo công đức, phụ mẫu thâm ân, quan bất thủ thuế, vô phạm".

"Mạo Độ" giả, giả xưng viết "mạo", vị mạo xưng tha danh, nhi độ tân tế giả. "Đẳng" giả, vị tận chi từ, sự ký phi nhất, ý hội khả tri. Như thượng "thường trụ" vật, nãi chí "mạo độ" đẳng, phạm hữu sở tư, tất danh thâm đạo, tội bất khả hối : Cổ kinh vân : "Hữu phạm tư giới, phi Sa di dã".

"Kinh tải nhất Sa di, đạo thường trụ quá thất mai nhất Sa di đạo chúng Tăng bình số phiên, nhất Sa di đạo chúng Tăng thạch mật thiếu phần, cu đọa địa ngục".

"Thạch mật" tức cam giá, đường kiên cương giả, thị dã.

"A HÂM kinh" vân : Thời "Mục Liên Tôn Giả", cáo "Lạc Xoa Na". Tỳ kheo ngôn : "Ngã lộ trung, kiến nhất đại thân chúng sanh, hữu nhiệt thiết hoàn, tùng thân thượng xuất nhập, thừa hư nhi hành, khổ thống thiết bách, đề khốc hiêu hô, thọ như thị khổ, nhất hà thống tai !". "Phục kiến nhất chúng sanh, kỳ thật trường quảng, hữu xí nhiên lợi phủ, dĩ chước kỳ thật, thừa không nhi hành, đề khốc hiêu hô như tiên". "Phục kiến nhất chúng sanh, hữu song thiết luân, tại lưỡng hiệp, thiêu nhiên triền chuyển, hườn thiêu kỳ thân, như tiên hiêu hô nhi hành". Tỳ kheo văn dĩ bạch Phật.

Phật cáo chư Tỳ kheo : "Ngã diệc kiến như thị chúng sanh, nhi bất thuyết giả, khủng ngu si nhưn bất tín Như Lai sở thuyết, trường dạ thọ khổ. Bỉ nhiệt thiết hoàn, tùng thân thượng xuất nhập giả.

cùng cha mẹ mình, thì mình hãy vì ông quan thâu thuế thuyết pháp khuyến thiện, hoặc ngợi khen công đức ngôi Tam bảo và thâm ân cha mẹ, quan kia nghe được không lấy thuế, không phạm".

"Mạo độ" (*Dối đồ*), đối xứng gọi là chữ "Mạo", cũng như mạo danh người có thể lực để qua chuyển đồ khỏi trả tiền. Chữ "Đảng", cũng như chữ "vân vân" là "lời nói" chưa hết, câu chuyện còn dài ngụ ý thì hiểu". Nói tóm lại, từ trước lấy của "thường trụ" cho đến đây nói "trốn thuế", "dối đồ" v.v... phạm có lén lấy, đều liệt vào một tội nặng của sự gian dối. Ăn trộm không cho sám hối. Cho nên trong kinh "Thập giới" nói rằng : "Có phạm giới đây, chẳng phải thầy Sa di vậy".

"Kinh chép một thầy Sa di trộm của Thường trụ 7 trái cây, một thầy Sa di thứ hai trộm chúng Tăng vài cái bánh, thầy Sa di thứ ba trộm chút đường phèn chúng Tăng, cả ba chết rồi đều đọa Địa ngục".

Thạch mật (*đường phèn*), là thứ nước mía ngọt, nấu keo thành đường, cứng chắc gọi là đường phèn.

Kinh A HÂM nói : Bảy giờ Tôn giả Mục Liên đem ba câu chuyện thuật lại cho Ngài Tỳ kheo Lạc Xoa Na nghe như vậy :

1.- "Tôi đi giữa đường thấy một chúng sanh thân lớn có hoàn sắt nóng từ trên thân lúc dần lúc nhập, ở giữa thanh không, vừa đi vừa khóc, kể lẽ kêu rên, nhức đau khó chịu, mắc khổ như thế kể sao cho xiết ?"

2.- "Lại thấy một chúng sanh thứ hai, lưỡi le thật dài, trên lưỡi có con dao bén cháy đỏ, chặt đứt cuống lưỡi kia, ở giữa hư không vừa đi vừa khóc kể lẽ như trên ?"

3.- "Lại thấy một chúng sanh thứ ba, có hai bánh xe bằng sắt, kẹp hai bên hông, đốt cháy giáp vòng rồi đốt nơi thân rồi cũng vừa đi vừa khóc, như hai chúng sanh trước" Ngài Tỳ kheo Lạc Xoa Na nghe thuật câu chuyện, lấy làm quái lạ, liền đến bạch Phật.

Quá khứ, thế thời, tăng ư "Ca Diếp" Phật sở, xuất gia tác Sa di thứ thủ chúng tăng quả viên, đạo thủ thất mai, trì phụng kỳ sư, duyên tư tội cố, dĩ đọa "địa ngục" trung, thọ vô lượng khổ. "Địa ngục" dư tội, kim đắc thủ thân tặc thọ tư khổ". "Bỉ xí nhiên lợi phủ chước thiệt giả, diệc ư quá khứ thế thời, "Ca Diếp" Phật pháp trung, xuất gia tác Sa di, dĩ phủ chước thạch mật cúng tăng, trước phủ nhấn mật, đạo thủ thực chi duyên tư tội cố, nhập "Địa Ngục" trung, thọ vô lượng khổ, dư tội, tặc thọ tư khổ". "Bỉ song thiết luân, tại hiệp hạ giả, diệc tòng Ca Diếp Phật pháp trung, xuất gia tác Sa di, khiến trì mật bình cúng tăng, đạo thủ nhị bình, trước ư hiệp hạ, duyên tư tội cố đọa Địa Ngục trung, thọ vô lượng khổ, dư tội, tặc thọ tư khổ". Kỳ dư Tỳ kheo đẳng tội báo thử bất phiến lục.

"Tùy Văn Đế" thập lục niên, "Tề Châu", "Linh Nham" tự, Thích Đạo Tướng, bạo vong, chí "Minh Phủ" kiến Thế Chí Bồ tát, dẫn quán "Địa Ngục". Hữu bảng vân : Sa di Đạo Hoàng, vị chúng tăng tác hỗn độn, tiên đạo thực nhất bát, đương đọa thiết hoàn Địa Ngục. Nhiên "Hoàng" sở niên khẩu sang, văn "Tướng" thuyết, nãi vị chúng thiết cúng, như bỉ sở kiến. Hữu tam thập dư nhưn tội báo; "Đạo Tướng" thất nhật nội, thập tam độ tử, kiến Bồ tát chỉ thị tội báo. Tướng dĩ ngữ chư nhưn, tức các bồi thương, ngục bảng tùy diệt. Xuất "Tăng Cảnh lục".

Phật nói cùng các Tỳ kheo rằng : "Ta cũng thấy chúng sanh như thế, nhưng không dám nói, vì sợ đũa ngu si bất tín lời Như Lai mà phải chịu khổ nhiều đời. Nay các Tỳ kheo : "Chúng sanh bị hoàn sắt nóng kia, từ trên thân lúc đản lúc nhập đó, là thuở đời quá khứ ở chỗ đức Phật "Ca Diếp", xuất gia làm Sa di, thay phiên giữ vườn trái chúng Tăng, hái trộm bảy trái cây đem dâng cho Thầy, vì tội duyên ấy, đọa trong "Địa ngục" chịu biết bao nỗi khổ. Vì tội "Địa ngục" hãy còn, nay đặng thân này tiếp tục chịu cái khổ ấy". - "Chúng sanh bị con dao nóng đỏ chặt cuống lưỡi, cũng hồi thời kỳ quá khứ, trong pháp Phật Ca Diếp, xuất gia làm Sa di, lấy dao chặt đường phèn cứng cho chúng Tăng, đường dính trong lưỡi dao, trộm lấy ăn, vì duyên tội ấy, vào trong "Địa ngục" chịu biết bao nỗi khổ, tội ấy vẫn còn, nên nay tiếp tục chịu cái khổ như vậy". - "Chúng sanh có hai bánh xe bằng sắt kẹp hai bên nách đó, cũng là thời kỳ Phật Ca Diếp, ở trong đó xuất gia làm Sa di, sai đem bánh ngọt cúng dường chúng Tăng, trộm lấy hai cái kẹp 2 bên nách; vì duyên tội ấy, đọa trong Địa ngục, chịu biết bao nỗi khổ như vậy; tội Địa ngục hãy còn, nên nay tiếp tục chịu cái khổ như vậy". Chẳng những thế thôi, còn biết bao tội báo của các hàng Tỳ kheo, như trong ĐẠI LUẬT đã nói rõ; văn đây chẳng chép nhiều.

"Đời nhà Tùy, vua Văn Đế năm thứ 16, đất "Tề châu", chùa "Linh Nham", ông Thích "Đạo Tướng" chết giấc, dưới Minh phủ thấy Ngài Thế Chí Bồ tát, dẫn đi coi Địa ngục thấy có bảng đề rằng : "Ông Sa di tên Đạo Hoàng nấu bánh xôi nước đãi chúng Tăng, trước trộm ăn một bát, sẽ đọa trong Địa ngục "Thiết Hoàn". Song "Đạo Hoàng" đã lỡ miệng mấy năm, vừa nghe "Đạo Tướng" thuật chuyện "Hoàng" mới mua sắm đồ cúng dường chúng Tăng, để sám hối tội, như ông "Đạo Tướng" đã thấy : Bảng đề những kẻ mắc tội báo hơn 30 người, ông "Đạo Tướng" trong 7 ngày chết tới 13 lần, thấy Ngài Thế Chí Bồ tát, chỉ cho biết các tội báo. Lúc "Đạo Tướng" thức dậy, bảo cho các người có tên nơi bảng được biết. Bấy giờ ai cũng lo bồi thường, tự nhiên bảng ngục liền mất. Sự tích này rút trong Bộ "Tăng cảnh lục".

Cổ kinh vân : "Ninh tự đoạn thủ, bất thủ phi tài".

Bất nghĩa chi vật, danh viết "phi tài". Hộ giới bất thủ "phi tài". Túng linh đoạn thủ, chỉ thị nhưt sanh, nhược thủ phi tài phá giới, tức đọa tam đồ, thế thế đắc vô thủ báo.

Cổ vân : "Nhơn phi thiện bất giao, vật phi nghĩa bất thủ", "Phi tài hại kỹ, ác ngữ thương nhơn", thế nho thượng nhiên, hướng thích tử thị kim ngọc, như ngổ lịch giả hồ !

LỤC ĐỘ TẬP kinh vân : "Phật túc sanh, tác bản nhơn thời, viết : "Ngô ninh thủ đạo bản tiện nhi tử, bất vi vô đạo phú quới nhi sanh dã".

Y, khả bất giới dư ?!

TĂNG NHẤT A HÀM kinh vân : "Phật cáo Tỳ kheo : "Nhược nhơn thâm đạo tha vật, vi chủ sở chấp tổng quan trị tội, bế trước lao ngục, hoặc tiết thủ túc nhĩ tỹ, nãi chí trăm thủ tiền xạ, chủng chủng khổ thiết sát chi, mạng chung sanh "Địa Ngục", trung mảnh hỏa thiêu thân, dương đồng quán khẩu, hoạch than lư thán, đao sơn kiếm thọ, đường hỏa phần niệu, ma ma đối thung, thọ chủng chủng toan sở khổ thống, bất khả xưng kế, bá thiên vạn tuế, thoát xuất vô kỳ.

"Địa Ngục" tội tất, sanh "Súc Sanh" trung, tượng, mã, ngư, dương, đà, lư, khuyến đẳng, kinh bá niên tuế, dĩ thường tha lực. "Súc Sanh" tội tất, sanh "Ngạ Quỷ" trung, cơ khát, khổ não, bất khả cụ ngôn, kinh bá thiên tuế, thọ như thị khổ. Tội tất vi nhơn, đắc nhị chương báo : Nhất giả "bần cùng, y bất cái hình,

Cho nên trong kinh nói : "Thà chịu chặt tay, chớ lấy của phi tài".

Những vật không phải nghĩa, gọi là "phi tài". Người giữ giới, không nên lấy của "phi tài". Dầu cho chặt tay, thì các sự khổ chỉ trong một đời, bằng lấy của phi tài, phá giới, tức đọa trong ba đường, đời đời mắc báo không tay.

Người xưa có câu : "Nhơn phi thiện bất giao, vật phi nghĩa bất thủ", nghĩa là "Người không tốt không làm bạn, của phi nghĩa không lấy". Lại có câu : "Phi tài hại kỷ, ác ngữ thương nhơn", nghĩa là : "Của phi tài hại mình, lời nói ác hại người". Ôi ! Kể thế Nho còn vậy, huống trang Thích tử..., coi vàng ngọc như sành sỏi, mà chẳng bằng hay sao ?!

Kinh LỤC ĐỘ TẬP nói : Hồi đời trước đức Phật còn làm người nghèo, Ngài nói rằng : "Ta thà giữ đạo nghèo hèn mà chết, chớ chẳng làm người vô đạo, giàu sang mà sống".

Ôi ! Khá chẳng răn chừa ư ?!

Kinh TĂNG NHẤT A HÀM nói : Phật dạy các Tỷ kheo : "Nếu ai trộm cắp vật của người ta, bị người Chủ bắt được, giao cho Quan trị tội, cầm giam trong lao ngục, hoặc chặt tay, chân, lắt tai, mũi, nhấn đến chặt đầu, tên bắn, dù cách hành hạ, rồi chết, sau khi mạng chung, sanh trong "Địa ngục" lửa dữ thiêu thân, nước đồng sôi rót vào miệng, hoặc trúng chảo dầu, quăng lò lửa, gươm dao đâm lụi, hấp nóng, bỏ chỗ dơ cõi xay nghiền nát, cối giã đâm nhừ, chua chát nhức đau đủ cách, nào hay kể xiết, cả trăm nghìn năm, không ngày ra khỏi.

Tội "Địa ngục" vừa mãn, kể sanh trong loại "Súc sanh" làm voi, ngựa, trâu, dê, lạc đà, lừa và chó v.v..., trải trăm nghìn năm, ra sức đền bù nợ người, tội "Súc sanh" vừa mãn, lại trong loài "Ngạ quỷ" đói khát, khổ ngặt không thể nói đủ, trải trăm nghìn năm chịu khổ như thế. Hết đời "Ngạ quỷ" mới được làm người, lại mắc hai món quả báo :

thực, bất sung khẩu". Nhị giả "Thường vi thủy, hỏa, vương, thần ác tặc, chi sở kiếp đoạt".

TAM VIẾT : "BẤT DÂM"

Nhị thân giao hội, viết "dâm".

Giải viết : "Tại gia ngũ giới, duy chế tà dâm, xuất gia thập giới, toàn đoạn dâm dục".

Trừ tự thê thiếp, xâm phạm ngoại sắc, danh viết tà dâm. Tại gia ngũ giới, nãi "nhơn", "thiên" chi cảnh lộ, cố Phật duy chế, phi lễ tà dâm. Xuất gia thập giới, thị thú Niết bàn chi cảnh lộ, độ khổ hải chi phù nang, phù nang nhất hủy, trầm nịch khổ tân.

Cố NIẾT BÀN kinh vân : "Như nhất La sát, tùy độ hải giả, tổng khát phù nang. Độ giả đáp ngôn : "Ninh xả thân, mạng, nang bất khả đắc" La sát phục ngôn : "Bất khả toàn thí, kiến huệ kỳ bán. Bĩ nhơn diệc bất khả giữ. Như thị triển chuyển, nãi chí khát vi trần hử, bĩ nhơn diệc bất khả dữ, "Bồ Tát" trì giới diệc phục như thị.

Phiền não phá giới "La sát", khuyến hóa "Bồ tát" linh phạm trọng giới, bộ dư khinh giả "Bồ tát" bất tùy, nãi chí khuyến phạm khinh giới. "Bồ tát" diệc bất tùy. Hà dĩ cố ? "Bồ tát" trì trọng giới, cập khinh giới, kinh trọng kiên cố, đẳng vô sai biệt, hà hướng "Thỉnh Văn", cấp cầu độ thoát sanh tử, nhi khả khinh hủy giả da !".

Dẫn can phạm thế gian, nhất thế nam nữ, tất danh phá giới.

"Can" giả tức "phạm" dã, diệc tương xâm dã thị dâm dục chi biệt xưng dã.

1.- Nghèo cùng, áo chẳng kín thân, cơm không no miệng.

2.- Thường bị nước trôi, lửa cháy, hoặc bị vua bắt quan đòi, giặc dữ cướp đoạt v.v...

ĐIỀU THỨ BA : "KHÔNG ĐƯỢC DÂM DỤC"

Hai thân giao hội gọi rằng : "dâm".

Lời giải rằng : "Kẻ tại gia giữ năm giới, chỉ cấm việc tà dâm, người xuất gia, thọ mười giới, dứt hẳn đường dâm dục".

Trừ vợ hầu mình, xâm phạm sắc ngoài, thì gọi là tà dâm. Kẻ tại gia giữ năm giới, là con đường tắt làm "người", làm "trời", nên Phật chỉ cấm việc tà dâm phi lễ. Người xuất gia thọ mười giới, là con đường tắt đến cõi "Niết bàn", phao nổi qua biển khổ; phao nổi một phen hư lũng, thì chi khỏi cái hại chìm đắm trong biển khổ.

Kinh NIẾT BÀN chép : "Ví như có một con quỉ La Sát theo người qua biển, quyết xin cho được trái nổi. Người qua biển đáp : "Thà cho thân mạng, chớ trái nổi chẳng cho". La Sát lại nói : "Không chịu cho hết xin cho phân nửa". Người kia cũng không chịu. Như vậy lần lựa xin mãi chừng mấy bụi; thế mà người kia cũng chẳng cho. Ông Bồ tát giữ giới cũng lại như vậy.

Tâm phiền não là con Quỉ La sát phá giới. "Quỉ" này, khuyên lơn vị "Bồ tát" phạm giới "Trọng" giữ các giới "Khinh", Bồ tát chẳng nghe, nhần đến khuyên phạm các giới khinh. Nhưng Bồ tát cũng chẳng nghe. Vì sao ? Bởi Bồ tát giữ giới "Trọng" cũng như giới "Khinh" luôn luôn kiên cố và kính trọng. Bồ tát còn như thế, huống chi bực Thanh văn mong thoát khỏi sanh tử, việc cần kíp lẽ nào khinh hủy sao đặng" !?

Hễ can phạm tất cả kẻ nam, người nữ trong thế gian, đều là phá giới.

Chữ "Can" cũng như chữ "phạm" là nghĩa : (*xâm phạm*) cũng việc dâm dục mà nói bằng cách khác.

"Thế gian", vị chúng sanh thế gian. "Nam nữ" vị tứ tánh chi nam nữ, nãi chí quỷ thần súc sanh nam nữ, ư bỉ đại, tiểu tiện đạo, cập khẩu, tam xứ tác bất tịnh hạnh, giai đắc bất khả hối tội. Cố viết : "Tất danh phá giới".

Nhược Sa di, bị tha cường phạm, tự tâm thọ lạc, tức phạm bất khả hối tội. Tâm bất thọ lạc, tội du khả hối. Vân hà thọ lạc ? Như cơ đắc thực như khát đắc ẩm. Vân hà bất thọ lạc ? Như nhiệt thiết nhập, thân, như đao thích thể. Kinh vân : "Hữu phạm tư giới, phi Sa di dã".

LĂNG NGHIÊM kinh tải "Bửu Liên Hương Tỳ kheo ni", tư hành dâm dục, tự ngôn : "Dâm dục, phi sát phi thâu, vô hữu tội báo, toại cảm thân xuất mánh hỏa, sanh hảm Địa Ngục".

"Sanh hảm" vị bất đãi thân tử, hồn đọa kỳ trung, tức thử sanh thân, địa liệt hảm nhập "A Tỳ". Thử tỳ kheo ni, tác thị ngôn dĩ, tiên ư nữ căn, sanh đại mánh hỏa, hậu ư thân chi tiết tiết, mánh hỏa thiêu nhiên, đọa "Vô gián" ngục.

"Vô gián" (TỨC "A TỲ") vị : "Tội nhưn đọa thử ngục trung, thọ thiêu chữ khổ, vô hữu gián khích lạc thời", nhiên Địa Ngục tuy đa, tổng vi tam nhiếp :

Nhất giả, nhiệt ngục, hữu bát, tại thử "Thiệm bộ châu" hạ, "vô gián" tối tại kỳ để, bất ngục, các hữu thập lục tiểu ngục vi nhiều.

Nhị giả, hàn ngục, diệt hữu bát, tại Thiết di sơn để, tội nhưn ư trung, thọ hàn đồng khổ.

Tam giả, "biên ngục" lược hữu tam chưởng : Nhất tại sơn gian, nhị tại thủy gian; tam tại khoán dã, thử ứng hàn nhiệt tạp thọ; như "Thái sơn", "Phủ

Hai chữ "Thế gian", là nói người trong Thế gian. Hai chữ "Nam Nữ" là kể nam người nữ trong bốn họ; nhấn đến nam nữ trong loài quỷ thần, loài súc sanh, mà làm hạnh bất tịnh nơi ba chỗ là : Đại tiện, tiểu tiện và miệng, đều mắc tội sám hối khôngặng. Cho nên nói câu : "Tất danh phá giới" (*đều gọi phá giới*).

Hoặc thầy Sa di bị gái ép phạm, tâm Di ưa thích, thì phạm tội, sám hối khôngặng. Tâm không ưa thích, tội còn sám hối đặng. Thế nào là ưa thích ? Như đói đặng ăn, như khát đặng uống; thế nào không ưa thích ? Như sắt nóng háp thân; như dao đâm vào mình. Kinh nói : "Có phạm giới đây, chẳng phải thầy Sa di vậy".

Trong kinh LĂNG NGHIÊM chép sự tích bà vãi Tỳ kheo tên "Bửu Liên Hương" riêng làm việc dâm dục, tự nói rằng : "Dâm dục không phải như sát sanh, như ăn trộm không có tội báo, bèn cảm trong thân lửa dục tuôn ra dữ tợn, thân còn sống, đã sa vào Địa ngục".

Chữ "sanh hảm" (*sống sa*) nghĩa là chẳng đợi thân chết mà phần hồn đã sa vào trong đó; tức như thân sống đất nẻ sa vào ngục "A Tỳ". Bà vãi Tỳ kheo ấy, nói như vậy rồi, trước cảm từ trong nữ căn rồi dần dần đốt cả thân thể sa vào trong ngục "Vô gián".

Hai chữ Vô gián (*tức là ngục A tỳ*) nghĩa là "Người tội đọa trong ngục này, chịu cái khổ nấu đốt, không có thì giờ nào hở dứt". Cho nên gọi là "Vô gián ngục". Song ngục tuy nhiều, nhưng tóm lại chỉ có ba :

1.- Tám ngục nóng, ở dưới "Châu Thiệm Bộ" này nhưng ngục "Vô Gián" thì ở dưới hết, tám ngục nóng mỗi ngục có 16 ngục nhỏ bao bọc chung quanh.

2.- Là ngục lạnh cũng có 8, ngục lạnh này ở dưới đáy núi Thiết Di người tội ở trong đó, chịu cái khổ lạnh rét.

3.- "Biên ngục" biên ngục tóm có ba thứ : a) Ngục trong núi, b) Ngục dưới nước, c) Ngục ngoài đồng trống. Ba ngục này chịu đủ cả lạnh và nóng, như ông Thái sơn,

Quân" cập "Tăng Hộ", "Ưu Nhi", sở kiến giả. Thị thứ chư địa ngục danh tự tướng trạng, cập thọ báo sai biệt đẳng sự. Quảng như kinh, luận, sở minh.

"Thế nhơn nhơn dục, sát thân vong gia, xuất tục vi tăng, khởi khả cánh phạm".

Vương, thần, sĩ, thứ, giai viết thế nhơn Châu U táng quốc, "Tấn Hiến" vong gia, dâm nữ ky cảnh, Thiên miếu phàn thân, giai do dâm dục sở trí. Tự cổ chí kim, thọ hoặc giả phi nhất, bị hại giả nan ngôn.

Như BÁT SỬ kinh vân : "Phật cáo "Phạm Chí" viết : dâm nhơn phụ nữ, hoặc vi phu chủ biên nhơn sở tri lâm thời đắc ương, đao trượng gia hình, thủ túc phân ly, họa cập môn tộc, hoặc vi vương pháp, thâu bộ trước ngục, khốc độc lược trị, thân tự đương tội, tử nhập "Địa ngục", ngọa ư thiết sàng, hoặc bảo đồng trụ, ngục tốt nhiên hỏa, dĩ thiêu kỳ thân. "Địa Ngục" tội tất, dương thọ "Súc sanh", nhược hậu vi nhơn, khuê môn dâm loạn, viễn Phật vi pháp, bất thân Thánh Hiền, thường hoài khủng bố, đa nguy thiếu an".

Phật thuyết kệ ngôn :

Dâm vi bất tịnh hạnh,	Mê hoặc thất chánh đạo;
Hình tiêu hồn phách kinh,	Thương mạng nhi tảo yếu;
Thọ tội ngoang si hoang,	Tử phục dọa ác đạo;
Ngô dụng úy thị cố,	Khí gia nhạo sơn tấu.

"Xuất tục vi tăng khởi khả cánh phạm" giả, vị :
 "Tri ngũ dục quá hoạn, cố xả chi xuất gia, vưu khí đi thóa, khởi phục cánh thực" ?

ông Phủ - Quân ông Tăng Hộ và ông Ưc Nhi đã thấy các ngục phải vậy. Song các ngục đây danh hiệu hình trạng cùng người chịu khổ báo sai khác. Các việc thế nào, như trong Kinh Luật có nói rõ.

"Người nhờn tâm dục, chết mình, mất tan cửa nhà kẻ xuất gia làm ông Thầy dẫu khá lại phạm".

Vua, quan, kẻ sĩ, thứ dân, đều gọi là người đời Nhà Châu vua "U Vương" mất nước ! Nhà Tấn vua "Hiến Công" mất nhà. Tiên nhờn bị "gái dâm" cỡi cổ ⁽⁴²⁾. Anh "Trần Tử" bị lửa dục đốt mình nơi "Thiên miếu" ⁽⁴³⁾. Cái hại trên đây, đều do một việc "dâm dục" mà ra cả. Từ xưa đến nay những người lầm lạc chẳng phải một và người bị hại khó nói...

Như kinh BÁT SU nói rằng : Phật dạy ông "Phạm Chí" mình dâm đàn bà con gái người, hoặc bị người chồng cùng người ở gần hay được, bấy giờ mắc hại : dao gậy gia hình, tay chân đứt gãy, họa lây đến dòng họ, hoặc bị pháp vua bắt giam trong ngục, đánh khảo ghê gớm, thân mình chịu tội, chết vào Địa ngục, nằm trên giường sắt, hoặc ôm cột đồng, quỉ ngục tốt nổi lửa đốt cháy cả thân. Tội "Địa ngục" hết, phải chịu làm thân "súc sanh", hoặc sau được làm người, trong khuê môn dâm loạn, xa Phật trái pháp, chẳng gần Thánh Hiền, tâm thường lo sợ, nhiều ngật ít an" !

Phật lại nói bài kệ rằng :

<i>Dâm là hạnh bất tịnh,</i>	<i>Mê lầm mất đạo chánh;</i>
<i>Hình gậy hờn phách sợ,</i>	<i>Giảm thọ và chết non.</i>
<i>Mắc tội ngu, dại, ngốc.</i>	<i>Chết đọa trong đường ác;</i>
<i>Ta vì sợ quá sợ,</i>	<i>Bỏ nhà thích núi non.</i>

Câu : "Xuất tục vi Tăng, khởi khả cánh phạm" kẻ xuất tục làm ông Thầy, dẫu khá lại phạm, nghĩa là : "Biết ngũ dục hại lắm, nên bỏ đời đi tu, cũng như bỏ đằm mũi, lẽ nào ăn lại" ?!

Cố ĐẠI LUẬT vân : "Nhập đạo tầm quý nhưn trì bát nhiếp chúng sanh, vân hà túng dục trần, trầm một ư ngũ tình, dĩ xả ngũ dục lạc, khí chi nhi bất cố, như hà hườn dục đắc, như ngu tự thực thóa"

"Sanh tử căn bốn, dục vi đệ nhất".

Nhất thế chúng sanh, sở dĩ hữu thân giả, giai do sơ niệm điền đảo, kiến tha giao hội, tự dĩ dâm tâm, đầu thác mẩu thai, nhi thành thân căn, cố danh viết "sanh". Sở vị : "Nhất thế chúng sanh, giai dĩ dâm dục, nhi chứng tánh mạng, thị dã". Hữu sanh tất diệt, cố danh viết "tử"; thị tri sanh tử căn nguyên, giai dĩ dâm dục vi thủ, cố vân "đệ nhất". Dục trừ sanh tử, tu đoạn dâm tâm.

Cố Kinh vân : "Nhược chư thế giới, lục đạo chúng sanh, kỳ tâm bất dâm, tắc bất tùy kỳ sanh tử tương tục, dâm tâm bất trừ, trần bất khả xuất. Tất sử dâm cơ, thân tâm cu đoạn, đoạn tánh diệt vô, ư Phật Bồ đề, tư khả hi ký.

Cố Kinh vân : "Tuy dâm dật nhi sanh, bất như trinh khiết nhi tử".

Dật âm "Dật" dâm phóng dã. "Dâm dật tuy sanh, nhi giới thân huệ mạng dĩ táng, do thủ dọ lạc tam đồ, bất phục nhưn thân hĩ, trinh khiết tuy tử, nhi giới thân huệ mạng thường tồn, sanh sanh vắng lai nhưn thiên, tu chứng Bồ Đề".

Cố ĐẠI LUẬT vân : "Ninh trước độc xà khẩu trung nhi tử, bất trước nữ căn trung nhi sanh, thị dã".

Tích An Đà quốc, hữu nhất Thiếu Dục Tỳ kheo, sử Sa di, vắng nhất tịnh tín gia nhính thực. Thời bỉ tịnh tín, hiệp gia phó hội, duy lưu nhất nữ, niên thị

Cho nên trong ĐẠI LUẬT nói : "Luận người vào đạo là người biết xấu hổ, bưng bình bát đi khát thực hóa độ chúng sanh, thế mà buông lung trần dục, chìm đắm trong năm tình, đã bỏ vui ngũ dục, bỏ đó không đoái hoài, làm sao lại muốn nữa, như đứa ngu tự ăn đờm mũi".

"Cội gốc đường sanh tử, dâm dục là thứ nhất".

Tất cả người đời, sở dĩ có thân này, là đều do niệm đầu điên đảo, thấy nam nữ giao hội, tâm dâm tự móng, chun vào thai mẹ, mới có thân này, cho nên gọi là "Sanh". Sở dĩ có câu : "Nhất thế chúng sanh giai dĩ dâm dục, nhi chúng tánh mạng thị dã", nghĩa là : "Tất cả chúng sanh, đều vì tâm dâm dục, mà có sanh thân mạng này, phải vậy". Đã có sanh tất phải có diệt, cho nên gọi là "tử"; vậy thì đủ biết rằng cội gốc đường sanh tử, đều vì tâm dâm dục làm đầu, cho nên gọi là "đệ nhất". Muốn hết đường sanh tử phải đoạn tâm dâm.

Cho nên trong kinh LĂNG NGHIÊM nói : "Bằng các thế giới, chúng sanh trong sáu đường, tâm không dâm thì không dính líu theo dòng sanh tử, tâm dâm chẳng trừ, thì trần lao không thể nào ra khỏi. Cho nên phải đoạn trừ máy dâm, thân và tâm đều đoạn, tánh đoạn cũng không, thì quả Phật Bồ Đề mới khá mong cầu".

Kinh THẬP GIỚI nói : "Tuy dâm lung mà sống, song chẳng bằng trong sạch mà chết".

Hai chữ dâm dật cũng đồng một nghĩa "dâm lung" nghĩa là "Dâm lung tuy sống, mà giới thân huệ mạng đã mất, do đây phải đọa lạc trong ba đường, chẳng còn làm thân người nữa, còn trong sạch dù chết, nhưng giới thân huệ mạng vẫn còn, đời đời qua lại chốn nhơn thiên, tu hành chứng quả Bồ đề đức Phật".

Cho nên trong ĐẠI LUẬT nói : "Thà để trong miệng rắn độc mà chết chẳng thêm để trong nử căn mà sống, phải vậy".

Xưa nước An Đà, có một ông Thiếu Dục Tỳ kheo, sai Thầy Sa di tuổi trẻ đến nhà tịnh tín lãnh đồ ăn. Bấy giờ tịnh tín kia cả nhà đi phó hội, chỉ để một cô gái tuổi vừa mười

thập lục, dung mạo đoan chánh, nhi vi dâm dục hỏa thiêu ngũ thể đầu địa, bạch Sa di ngôn : "Ngã xá trân bảo vô lượng, nhữ khả khuất ý, vi thử xá chủ, ngã đương cung cấp sử linh". Sa di tâm niệm : "Ngã ninh xả mạng, bất hủy cấm giới". Tức nhập phòng bế hộ, hồ quì hiệp chưởng phát nguyện : "Bất xả "Tam Bảo" chánh giới, nguyện sanh tịch tịnh gia, tận lậu thành đạo", tức vãn cảnh nhi tử ! Quốc vương vãn tri, thán vị tăng hữu tức cung vãng tác lễ, dĩ thi thừa ư bửu xa, chủng chủng cúng dường, tích chứng hương mội nhi trà tỳ chi.

Cố THẬP GIỚI kinh vân : "Tuy dâm dật nhi sanh, bất như trinh khiết nhi tử", thử chi vị dã. Tường như HIỀN NGU kinh.

Y, khả bất giới dư !

CHÁNH PHÁP NIỆM kinh vân : "Ninh thực độc xà trùng, cập dĩ dương đồng đẳng, chung bất phá cấm giới, nhi thực tăng ẩm thực".

TRÍ ĐỘ luận vân : "Phá giới chi nhơn, nhược trước pháp phục, tắc thị nhiệt đồng thiết diệp, dĩ triển kỳ thân. Nhược trì bát vu tắc thị thừa dương đồng khí. Nhược sở đạm thực, tắc thị thôn nhiệt thiết hoàn, ẩm nhiệt dương đồng. Nhược thọ nhơn cúng dường cung cấp, tức thị địa ngục ngư đầu ngục tốt. Nhược nhập tinh xá, tắc thị nhập đại địa ngục. Nhược tọa tăng sàng, thị vi tọa nhiệt thiết sàng thượng. Như kinh luận thuyết "khả bất cụ tai ?!"

TỨ VIẾT : "BẤT VỌNG NGŨ"

Tâm khẩu tương vi, cố viết "vọng ngũ".

Giải viết : Vọng ngũ hữu tứ : Nhất giả "vọng ngôn", vị : "Dĩ thị vi phi, dĩ phi vi thị, kiến ngôn bất kiến, bất kiến ngôn kiến, hư vọng bất thật đẳng".

sáu, dung mạo đoan chính; nhưng bị lửa dâm nung đốt, năm vóc, ⁽⁴⁴⁾ mọp sát đất, quì bạch thầy Sa di rằng : "Nhà em châu báu vô lượng, được huynh bằng lòng, làm chủ nhà này, em sẽ cung cấp và hầu hạ". Thầy Sa di tâm nghĩ : "Ta thà bỏ mạng, chớ chẳng phá giới cấm". Liền vào trong phòng, đóng cửa, quì gối, chắp tay phát nguyện và cắn ngón tay dùng máu viết trên vách bài kệ như vậy : "Đệ tử không bỏ chánh giới Tam bảo, nguyện sanh về nơi nhà vắng lặng, hết nghiệp mê lầm thành đạo quả", nguyện rồi thất cổ mà chết. Vị vua trong nước hay dạng, khen chưa từng có, liền ngự đến làm lễ, đem thầy thầy Sa di, để lên xe báu, vua dùng đủ món cúng dường, rồi chất những củi thơm, mà phần thiêu long trọng.

Cho nên trong kinh THẬP GIỚI nói : "Tuy dâm lung mà sống, chẳng bằng trong sạch mà chết" là nghĩa đây vậy, sự tích này trong kinh HIỆN NGU có nói rõ.

Than ôi ! Khá chẳng răn chữa ư ? !

Kinh CHÁNH PHÁP NIỆM nói : "Thà ăn trùng rắn độc và uống nước đồng sôi chớ không phá giới cấm mà ăn đồ ăn của chúng Tăng".

Luận TRÍ ĐỘ nói : "Những người phá giới, bằng mặc đồ pháp phục tức là tẩm sắt đồng nóng buộc vấn nơi thân. Bằng bưng bình bát tức là bưng chén nước đồng sôi. Bằng có uống ăn tức là nuốt hoàn sắt nóng, uống nước đồng sôi. Bằng thọ dụng người ta cúng dường tức là quỉ ngục tốt, quỉ ngư đầu trong địa ngục. Bằng vào nhà tinh xá, tức là vào trong địa ngục lớn. Bằng ngồi giường chúng Tăng tức là ngồi trên giường sắt nóng. Như trong các Kinh, Luận, Phật đã nói : "Khá chẳng răn sợ sao" ? !

ĐIỀU THỨ TƯ : "KHÔNG ĐƯỢC VỌNG NGŨ"

Tâm nghĩ một nơi, miệng nói một ngã, trái nhau thì gọi là "vọng ngữ" (lời nói vọng).

Giải rằng : Nói vọng có 4 món : 1.- Lời nói vọng nghĩa là "Lấy phải làm quấy, lấy quấy làm phải, thấy nói chẳng thấy; chẳng thấy nói thấy, luống dối chẳng thật v.v..."

Dĩ thị vi phi, cố kiến ngôn bất kiến, dĩ phi vi thị, cố bất kiến ngôn kiến, do hư vọng cố, thị dĩ bất thật. Nhiên kiến thuộc "Nhân thức". "Đẳng" giả, vị văn, xúc, tri, dã. Văn thuộc nhĩ thức, xúc thị tỷ, thiệt, thân tam thức, tri thuộc ý thức. Sở dĩ vọng ngữ tổng hữu bát chương :

Vị bất kiến ngôn kiến,	Bất văn ngôn văn.
Bất xúc ngôn xúc.	Bất tri ngôn tri.
Kiến ngôn bất kiến,	Văn ngôn bất văn,
Xúc ngôn bất xúc,	Tri ngôn bất tri.

Nhược dục hoặc bỉ, tùy bác kỳ nhất, tức danh "Vọng ngữ". Nhược kiến, văn, xúc, tri, tắc ngôn kiến văn, xúc, tri. Nhược bất kiến văn, xúc, tri, tắc ngôn bất kiến, văn, xúc, tri; thị danh tứ thánh ngôn. Ngôn hạnh tuy thiện, nhi vô thật tâm chung phi "thánh nhơn" chi đồ dã.

Nhị giả "ý ngữ", vị "Trang sức phù ngôn mị ngữ, diệm khúc tình từ, đạo dục tăng bi, đẳng nhơn tâm chí đẳng".

"Ý", "Cảm ý" dã. "Mị" "mỹ lệ" dã, vị : "Kỳ trang sức hư phù, bất thật ngôn ngữ, như chức cảm ý, dĩ huyền nhơn tâm mục dã". "Diệm khúc tình từ", giai năng dẫn đạo nhơn chi ái dục, tăng trưởng nhơn chi bi ai. "Diệm khúc", thị hoặc nhơn tâm, thính chi ca khúc, sở vị mị mị "Dương A" chi khúc, thị dã : "Tình từ" thị dụ nhơn tình dục chi văn ngôn. "Đẳng" giả, nãi chí hỉ, nộ, ai, lạc, cảm, khái chi ngữ, giai năng cải nhơn thường tánh. Tán nhơn chánh niệm cố viết, "Đẳng nhơn tâm chí".

Tích Pháp vân Tú thiên sư, vị "Lố Trực" viết : "Công tác diệm ca, đẳng nhơn tâm chí, sử du lễ viết

Bởi lấy phải làm quấy, cho nên thấy, nói chẳng thấy. Lấy quấy làm phải cho nên chẳng thấy nói thấy, do vì nói dối, cho nên không thật. Song cái thấy là thuộc nhãn thức thấy; chữ "Đẳng" (*vân vân...*) là còn nói thêm, như nghe, chạm, biết, vậy. Nghe thuộc Nhĩ thức, đụng chạm thuộc Tỷ thức, thật thức và thân thức cả ba thức; biết thuộc cái biết của ý thức. Sở dĩ nói vọng gồm có 8 chuyện :

Không thấy nói thấy,	Không nghe nói nghe,
Không đụng chạm, nói đụng chạm,	Không biết nói biết,
Thấy nói không thấy,	Nghe nói không nghe,
Đụng chạm, nói không đụng chạm,	Biết nói không biết.

Trong tám chuyện bằng muốn lấy một chuyện nào, để đối gạt người ta, đều liệt vào trong tội "Vọng ngữ" cả. Bằng mình thấy, nghe, đụng chạm, hiểu biết; thì mình nói, tôi thấy, tôi nghe, tôi đụng chạm, tôi hiểu biết. Bằng mình không thấy, nghe, đụng chạm, hiểu biết; thì nói mình không thấy, không nghe, không đụng chạm, không hiểu biết; mới gọi là bốn lời thánh, (*bốn lời thật*). Lời nói, hạnh lành, tuy lành; nhưng không có tâm thật, cũng chẳng phải môn đồ "Thánh nhơn" vậy.

2.- **Ỡ ngữ** (*lời nói trau chuốt*), nghĩa là "Lời đàn, tiếng điểm, bài ca lời tình, xúi giục thêm thương, xiêu lòng dạ người v.v.."

Chữ "ỡ" là nghĩa "thêu dệt" vậy. Chữ "Mị", là "tốt đẹp" vậy. Nghĩa là "trau giồi chuốt ngót lời nói không thật, như gấm thêu hoa, chóa lừa tâm mắt người ta vậy". Câu : "Diệm khúc tình từ" (*bài ca lời tình*) đều là thứ khêu gợi, lòng ái dục và thêm lớn sự buồn rầu cho người ta. Chữ "Diệm khúc" là (*bài ca*), nghe bài ca hay xiêu cảm lòng người, chỗ gọi rằng : "Lòng lộng bài ca của người "Dương A" phải vậy". "Tình từ" (*lời tình*) là lời hay rù quên tình dục cho người. Chữ "Đẳng" (*v.v...*) là những lời mừng, giận, buồn, vui, thương, nhớ, đều hay đối tách thường người, mất niệm chánh của người. Cho nên có câu : "Đàn nhơn tâm chí" (*xiêu lòng dạ người*).

Xưa Ngài Pháp vân Tú Thiên sư quả ông Lỗ Trực rằng : "Ông làm bài ca hay, xúi tâm dâm người, khiến người bỏ lễ

cấm, kỳ tội phi chỉ đọa ác đạo nhi dĩ". "Lỗ Trực" tự thử bất phục tác hĩ.

Tam giả "ác khẩu" vị "thô ác mạ ly nhơn đẳng".

Chánh xích viết "mạ", bàn cập viết "ly". Vị "khẩu xuất thô ác bất thiện chi ngôn, mạ nhục hủy báng ư tha". Sở dĩ : "Sân hỏa nhất khởi, xung khẩu thiêu tâm", thương hại tiền nhơn, thống du đao cát, thật quai Bồ tát chi từ niệm, hữu vi xuất gia chi thiện tâm, thân tử hồn thệ, trụ đọa tam đồ; như kinh sở thuyết.

Nhược đọa "Địa Ngục", cát thật linh tự đạm thực. Nhược đọa "Ngạ quỷ", khẩu trung thơ nung lưu xuất. Nhược sanh "Câm thú", thực đạm phẩn uế, nhơn quái kỳ thình. Tội tất vi nhơn, diện mạo xú lậu, khẩu xú, thần xỉ giai khuyết. Phật ngôn : "Ninh dĩ lợi đao cát kỳ thật, tích kiếp thọ khổ, bất khả dĩ nhất ngôn, mạ báng trì giới Tỳ kheo, ác báo nan tận".

Hữu nhị chưởng nhơn : Nhất hướng nhập Địa Ngục : "Nhược phi phạm hạnh, tự xưng phạm hạnh". "Nhược chơn phạm hạnh, nhi dĩ phi phạm hạnh báng chi".

Tứ giả "lưỡng thật", vị : "hướng thử thuyết bỉ, hướng bỉ thuyết thử, ly gián ân nghĩa, khiêu than đấu tranh đẳng".

"Ly", "biệt" dã. "Gián", "cách" dã. Quân, phụ huệ trách viết "Ân". Huynh đệ bằng hữu, thiện ích viết "nghĩa". "Hướng thử thuyết bỉ" giả, vị "truyền bỉ nhơn chi ngôn, hướng thử nhơn thuyết". "Hướng bỉ thuyết thử giả, vị truyền thử nhơn chi ngôn, hướng bỉ nhơn thuyết, linh sanh đấu loạn, trí sử quân thân, phụ tử, huynh đệ, bằng hữu, chi ân nghĩa ly gián,

nghĩa bỏ phép cấm, tội ấy chẳng những dọa trong ba đường ác mà thôi". Ông Lỗ Trục từ đây, không dám làm nữa vậy.

3.- Ác khẩu (miệng dữ), nghĩa là "Hỗn ấu mắng nhiếc người v.v..."

Xi nhục ngay trước mặt người, gọi là "mắng", nói cạnh nói khước gọi rằng "nhiếc". Nghĩa là : "Miệng thốt những lời thô ác bất thiện, mạ nhục hủy báng người ta". Nên có câu : "Sân hỏa nhất khởi, xung khẩu thiêu tâm" nghĩa là "Lửa sân một phen nổi lên, phùng miệng, đốt lòng" hại người trước mặt đau hơn dao cắt, thật trái niệm từ của ông Bồ tát, cũng sái tâm lành kẻ xuất gia, chết rồi hồn đi, dọa trong ba đường, như Kinh đã nói.

Bằng dọa trong Địa ngục cắt lưỡi cho mình ăn. Bằng dọa loài ngạ quỷ, trong miệng giòi tủa (mủ) chảy ra. Bằng sanh trong loài cầm thú, ăn đồ nhơ nhớp, và tiếng kêu ai cũng ghét. Tội hết mới đặng làm người, diện mạo xấu xa, miệng thúi, môi răng đều sứt mẻ. Phật nói : "Thà lấy dao bén cắt lưỡi, chịu khổ nhiều kiếp, chớ không nên dùng một lời nói dữ mắng nhiếc thầy Tỳ kheo trì giới ác báo khó hết".

Có hai hạng người nhất định vào địa ngục : 1.- Như không phải hạnh tốt, tự xưng hạnh tốt. 2.- Bằng người ta thật hạnh tốt, mà mình cho không phải hạnh tốt, chê đó.

4.- Lương thật (hai lưỡi) nghĩa là : "Tới đây nói người kia, tới người kia nói người đây xa lìa ân nghĩa, xúi giục gây kình v.v..."

Chữ "ly" cũng như chữ "biệt" và chữ "gián" cũng như chữ "cách", Vua cha ơn nuần gọi rằng "ơn". Anh em bạn giúp nhau gọi rằng "nghĩa". Câu : "Hương thử thuyết bỉ" (tới đây nói người kia); nghĩa là "đem lời nói người kia, tới nói với người đây". Câu "Hương bỉ thuyết thử" (tới kia nói đây ấy), nghĩa là "đem lời nói người đây tới nói với người kia, khiến sanh đánh lộn, đến nổi ơn nghĩa vua, tôi,

Nhược bất truyền bi thử chi ngôn, dẫn ư nhị biên thuyết, linh ly tán giả, diệp thị lưỡng thật".

"Quản Tử" vân : "Tích giao ly thân, vị chi "tặc", thị dã. "Khiêu than" giả, vị : "Khiêu phát than khởi, bỉ thử chi ngôn, linh sanh đấu tránh dã".

THÀNH THẬT luận vân : "Thiện tâm giáo hóa tuy vi biệt ly, diệp bất đắc tội. Nhược dĩ ác tâm, linh tha đấu loạn, tức thị lưỡng thật, đắc tội tối thâm, đọa tam ác đạo trung, thế thế đắc tộ ác phá hoại quyển thuộc, dĩ kim ly gián phá hoại tha, cố dã".

"Nãi chí tiền dự hậu huy, diệp thị bối phi".

Vị : "Tại bỉ tiên, tắc xưng dự kỳ đức, tại hậu tắc báng hủy kỳ quá", đương bỉ nhưn diệp, tắc ngôn kỳ sở thuyết thị, bối hậu, tắc ngôn kỳ sở vi phi.

BÁO AN kinh vân : "Phật cáo A Nan ! Nhưn sanh thế gian, họa tòng khẩu xuất, đương hộ ư khẩu, thậm ư mãnh hỏa, mãnh hỏa xí nhiên, thiêu thế gian tài, ác khẩu xí nhiên, thiêu thất thánh tài".

"Chúng nhập nhưn tội, phát tuyên nhưn đoán".

Vô vấn tiên nhưn, hữu tội vô tội, dẫn dĩ ác tâm chứng chi, ngôn hữu, tức tự đắc tội hĩ. Phát tuyên nhưn đoán giả, yểm nhưn chi thiện, đương bỉ chi quá.

"Khổng Tử" viết : "Nặc nhưn chi thiện, sở vị tế hiền, đương nhưn chi ác tư vi tiểu nhưn".

cha, con, anh em, bậu bạn xa lìa. Bằng không đem lời nói kia đây, chỉ nói làm sao cho hai bên tan rã ấy cũng là lời nói hai lưỡi".

Ông Quán Tử nói : "Những người chia lìa bà con người ta, gọi là "thằng giặc" phải vậy". Chữ : "Khiêu than" (*xúi giục*) nghĩa là "khiêu khích xúi giục, lời kia đây, khiến hai người sanh tâm gây đánh".

Trong luận THÀNH THẬT nói : "Lòng lành dạy bảo, tuy họ biệt ly, nhưng mình không mắc tội. Bằng đem lòng ác, xúi người đánh lộn, tức là hai lưỡi, mắc tội rất nặng đọa trong ba đường ác, đời đời mắc quả bà con hung dữ và phá hoại gia đình; là vì đời nay ta phá hoại gia đình bà con người mắc phải biệt ly".

"Nhấn đến trước khen sau chê, trước mặt phải, sau lưng quấy".

Nghĩa là : "Ở trước mặt người thì khen ngợi đức người, sau lưng người, thì chê cái quấy người", chính như trước mặt người kia thì nói người kia là phải; sau lưng thì nói người kia là quấy.

Kinh BÁO AN Phật kêu ông "A Nan" nói : "Người sanh trong đời, họa từ miệng mà ra, phải gìn nơi miệng lắm hơn lửa dữ, vì lửa dữ bùng cháy đốt của thế gian, miệng dữ bùng cháy đốt của thất thánh" ⁽⁴⁵⁾.

"Nhận quyết tội người và vạch bày cái xấu người".

Không luận người kia có tội cùng không tội, cứ đem tâm ác chứng cho rằng có, thời mình mắc tội. Câu : "Phát tuyên nhưn đoản" (*vạch bày xấu người*) Nghĩa là : "Che cái tốt của người, bày cái xấu của người vậy".

Đức Khổng Tử nói : "Nặc nhưn chi thiện, sở vị tế Hiền, dương nhưn chi ác tư vi tiểu nhưn", nghĩa là : "Dấu sự tốt người, gọi rằng che người Hiền, bày cái xấu của người, ấy là đũa tiểu nhưn".

"Thái công" viết : "Dục lượng tha nhơn, tiên tu tự lượng, thượng nhơn chi ngữ, hườn thị tự thương, hàm huyết phún nhơn, tiên ô tự khẩu".

Hán Tân Túc Hầu Mã Viện, dĩ thơ giới kỳ huynh tử viết : "Ngô dục nhữ tào, văn nhơn chi quá thất, như văn phụ mẫu chi danh, nhĩ khả đắc văn, khẩu bất khả đắc ngôn dã. Háo nghị nhơn trường đoản, vọng thị phi chánh pháp thử ngô sở đại ố dã, ninh tử, bất nguyện văn tử tôn hữu thử hạnh dã".

LUÂN CHUYỂN NGŨ ĐẠO kinh, Phật ngôn : "Vi nhơn hí truyền nhơn ác, tử nhập Địa ngục dương đông quán khẩu, bạt xuất kỳ thật, dĩ ngữ lệ chi, hậu đọa "ác điểu", nhơn văn kỳ thịnh, mạc bất kinh bố, chú linh kỳ tử".

"Giai vọng ngữ chi loại dã".

Vị : "Tiên dự hậu hủy, nãi chí phát tuyên nhơn đoản, giai thị vọng ngữ chi thuộc dã".

Nhược phạm phu tự ngôn : "Chúng thánh, như ngôn dĩ đắc "Tu đà hoàn" quả, "Tư đà hàm" quả, đẳng danh đại vọng ngữ, kỳ tội cực trọng".

"Phạm phu" giả, thị vị nhập "Hiền Thánh" vị nhơn. "Tự ngôn chứng Thánh" giả, vị tự tri thật vô sở ngộ, nhi cố vọng ngôn, vị : "Ngã dĩ chứng đắc thánh nhơn chi pháp; "Tu đà hoàn", thử văn "Nhập lưu", vị dĩ đoản tam giới "kiến hoặc" tận, tức dự nhập thánh đạo pháp lưu. Thử thị "tiểu thừa", sơ quả thánh nhơn dã. "Tư đà hàm", thử văn "Nhất lai" vị : "Dục giới", "cửu phẩm" tư hoặc, dĩ đoản tiên lục phẩm tận, hậu tam phẩm thượng tại, du tu cánh lai. Dục giới, nhất thọ sanh, thử nhị quả "Thánh nhơn" dã.

Ông Thái Công nói : "Muốn so lường người ta, trước phải so mình, lời nói hại người, trở lại hại mình, ngậm máu phun người, miệng mình dơ trước".

Đời nhà Hán, huyện Tân Tức, tước hầu là ông Mã Viện, gửi thơ dạy con của người anh rằng : "Ta muốn chúng bây, nghe tội lỗi người, như nghe tên cha mẹ, song tai nghe thì nghe được, nhưng miệng không được nói. Những kẻ ưa luận việc tốt xấu người, quấy nói khen chê việc chánh pháp, ta đây ghét lắm, thà chết chứ không muốn nghe con cháu có hạnh như thế".

Kinh LUÂN CHUYỂN NGŨ ĐẠO Phật nói : "Làm người hay truyền xấu của người, chết vào Địa ngục, nước đồng sôi rót vào miệng, kéo cồng lưới ra mắc trâu cày đó, sau đọa làm loài chim ác điểu, người nghe tiếng kêu, không ai là không ghê sợ, trừ rửa cho chết".

"Như trên, đều là một thứ nói vọng cả".

Từ câu : "Trước mặt khen, sau lưng chê", cho đến câu : "vạch bày xấu người" đều là một thứ vọng ngữ vậy".

Bằng kẻ phàm phu nói mình chứng đặng quả thánh, như nói : "Mình đặng quả Tu đà hoàn, quả Tư đà hàm v.v..." gọi là vọng ngữ lớn, tội kia rất nặng".

"Phàm Phu" là người chưa vào vị "Thánh Hiền". Câu "Tự ngôn chứng thánh" nói mình là chứng thánh nghĩa là : Biết mình thật chưa tỏ ngộ, mà cố ý nói vọng rằng : "Ta đã chứng đặng pháp thánh". Quả Tu đà hoàn; Tâu gọi quả "Nhập lưu"; nghĩa là : "Đã dứt hết kiến hoặc trong ba cõi liền dự vào chi phái của đức Phật. Nhưng đây là vị Thánh hơn quả ban đầu phái Tiểu thừa vậy". Quả Tư đà hàm; Tâu gọi quả "Nhất lai", nghĩa là : chín món tư hoặc cõi Dục giới đã dứt hết sáu món trước, chỉ còn ba món sau, nên phải trở lại cõi Dục giới này, đầu thai một lần nữa, đây là vị Thánh hơn quả thứ hai".

"Đẳng" giả, vị dư "tam quả", "tứ quả" nãi chí hoặc ngôn : "đắc thiên, đắc định, đắc tam muội chánh thọ . Thiên, long, quỷ, thần lai qui y ngã", dĩ thử cưỡng hoặc thể gian, nhi yêu danh lợi cúng dường, tội bất khả hối, dọa đại Địa ngục, trường kiếp thọ khổ.

Phật ngôn : "Ninh đạm khôi thán, thôn thực phẩn thổ, lợi đao phá phúc, bất dĩ hư vọng, xưng đắc thánh Pháp". Nhi đắc cúng dường, thị tối đại tặc, dĩ đao nhưn ẩm thực cố. Cố ngôn kỳ tội cực trọng.

VỊ TÀNG HỮU kinh vân : "Vọng ngữ hữu nhị; nhất trọng, nhị khinh. Vị cúng dường cố, ngoại hiện tinh tấn, nội hành tà trực, hướng nhưn vọng thuyết, đắc thiên cảnh giới, hoặc ngôn kiến Phật, kiến long, quỷ đẳng, danh "đại vọng ngữ", dọa "A tỳ ngục". Phục hữu vọng ngữ, năng linh sát nhưn, phá hoại Nhưn gia, hoặc vi thất kỳ khế, linh tha sân hận, danh "hạ vọng ngữ" dọa tiểu Địa ngục. Kỳ dư hí tiểu, cập chư lý nặc cấm sự, hữu ngôn vô, vô ngôn hữu, bất phạm.

"Dư vọng ngữ, vị cứu tha cấp, nạn, phương tiện quyền xảo, từ bi lợi tế giả, bất phạm".

"Như hữu chư cầm thú, vi lạc nhưn, sở trực nhập tự. Lạc nhưn vấn ngôn : Hiền giả, kiến mỗ cầm thú phủ ? - Nhi thời, nhưc thị hàn thời ưng ngữ ngôn : Trường Thọ khả tạm nhập thiểu thời hướng hỏa; nhưc thị nhiệt thời, ưng ngôn : Khả tạm nhập ẩm thủy, tiểu thời đình túc. Nhưc lạc giả vân : Ngã bất bì quyện, ngã vấn tẩu thú. Thời túc ưng tiện tự quan chỉ giáp, báo ngôn : Ngã kiến chỉ giáp. Bĩ nhưc phục ngôn : Ngã bất vấn chỉ giáp, ngã vấn khả sát chúng sanh, ư thử quá phủ ? Túc ưng biến quan tứ phương tác như thị niệm : Thắng Nghĩa Đế, trung, nhất thể

Chữ : "Đặng" là (*mấy quả nữa*), như quả thứ ba, và quả thứ tư, cho đến hoặc nói : "Ta đặng pháp thiên, pháp định, pháp tam muội chánh thọ" Trời, Rồng, Quỷ, Thần đến quy y với ta"; lấy đó dối gạt người đời, mà cầu việc danh lợi cúng dường, tội không thể sám hối, đọa trong Địa ngục lớn, chịu khổ nhiều kiếp.

Phật nói : "Thà ăn tro than, nhai nuốt bụi đất, dao bén mổ bụng, chớ đừng đem lời vọng, nói ta chứng quả thánh mà chịu người cúng dường là "thằng giặc" rất to, vì trộm đồ uống ăn của người vậy. Cho nên nói câu : "kỳ tội cực trọng" (*tội kia rất nặng*).

Kinh VỊ TĂNG HỮU nói : "Vọng ngữ có hai : 1.- Nhẹ, 2.- Nặng. Vì cứ muốn người cúng dường cho nên ngoài hiện hạnh tinh tấn, trong tâm làm việc tà trước, nói vọng với người rằng : Ta đặng cảnh giới "thiên định" ! Hoặc nói thấy Phật, thấy Thiên, Long, Quỷ, Thần v.v... gọi "đại vọng ngữ", đọa trong ngục "A tỳ". Lại có người nói vọng, hay khiến chết người, phá hoại nhà người, hoặc trái lời kỳ hẹn, khiến người buồn giận, gọi là vọng ngữ bức hạ, đọa Địa ngục nhỏ. Còn bao nhiêu những việc nói chơi giỡn cười và như những việc lý đáng giấu, sự đáng cấm, có nói không, không nói có, không phạm.

"Còn các lời nói vọng vì cứu người nạn gấp quyền hay chước khéo, từ bi lợi giúp ấy, không phạm".

Như có các con cầm thú, bị người thợ săn đuổi chạy vào chùa. Thợ săn hỏi rằng : A ông Thầy, có thấy con cầm thú ấy... ấy... ấy... không ? Bấy giờ hoặc mùa lạnh thì bảo rằng : Này Trường thọ (*cụ già*) nên ghé... a... ghé... a... vào... a... đây tạm nghỉ, và hơ ấm; hoặc là mùa nực thì bảo : Cụ khá tạm vào... tạm vào, uống nước... uống nước và nghỉ ngơi một chút. Bằng thợ săn nói : Ta chẳng mỗi mệ, ta chỉ hỏi con thú chạy ? Khi ấy, mình phải trước xem móng tay mình, đáp rằng : Ta thấy móng tay. Bằng người kia lại nói : Ta không cần hỏi móng tay; ta chỉ hỏi con vật ta săn, Thầy ở đây có thấy nó chạy qua đây không ? Tức thì mình phải

chư hạnh, bốn vô chúng sanh, tức báo bỉ ngôn : "Ngã bất kiến chúng sanh".

Hựu như "Ba Tư Nặc" vương, sát sát "Trù giám". "Mạt Lợi phu nhơn", linh nhơn lư tàng, đãi vương tữu tể hối hận, tống chí vương sở, vương đại hoan hỉ phu nhơn tuy thọ bát giới, vị cứu tha nạn, nhi bất phạm "vọng ngữ", thị danh "phương tiện quyền xảo lợi tế giả dã".

Cổ nhơn vị : "Hành kỹ chi yếu tự bất vọng ngữ thi, huống học xuất thế chi đạo hồ" ?

Phù "đạo đức" chi tồn, "chí thành" vi thủ, lập thân chi yếu, ngôn hạnh thị tiên. Sở dĩ "Nam Dung" tam phúc "Bạch khuê", tương dĩ giới thận kỳ ngôn, thị cố cổ nhơn : "Giới thi thận chung, tự bất vọng ngữ thi".

"Cổ nhơn" giả "Tư Mã Ôn Công" dã, công vi nhơn hiếu hữu trung tín, cung kiệm chánh trực tự thiếu chí lão, ngữ vị thường vọng, cố kỳ thường ngôn : "Thành chi đạo, cố nan nhập, nhiên đương tự bất vọng ngữ thi". Hựu viết : "Ngô vô quá nhơn giả, đản bình sanh sở vi vị thường hữu bất khả, đối với nhơn ngôn giả nhĩ".

Thời "Lưu An Thế" vấn "công" viết : "Nhất ngôn khả dĩ chung thân hành chi giả" ? - Công viết : "Kỳ thành hồ" - Vấn : "Kỳ sở tùng nhập" ? - Công viết : "Tự bất vọng ngữ nhập". "Thế nho lập thân, vì nhất sanh chi danh đức thượng nhĩ", huống "Thích Tử" học xuất thế chi đạo, tu vị lai thật tướng chi nhơn, nhi bất nhiên hồ. Kinh vân : "Bất thận ngôn giả, phi Sa di dã".

Kinh tải : "Sa di, khinh tiểu nhất lão tỳ kheo đọc kinh tinh như cầu phê, nhĩ lão tỳ kheo giả, thị "A La Hán", nhơn giáo Sa di cấp

khắp xem bốn phía dấy tường như vầy : Trong Thăng Nghĩa Đế (*lý chơn không*) tất cả các hạnh vốn không con vật, liền trả lời với thợ săn rằng : "Ta chẳng thấy con vật" (*theo nghĩa Chơn đế bất sanh bất diệt...*)

Cũng như vua Ba Tư Nặc ra lệnh giết quan Trù Giám (*người bồi nấu ăn*), Bà Mạt Lợi phu nhơn Hoàng hậu biểu người đem giấu, đợi vua tỉnh rượu hết giận đem đến chỗ vua, vua rất vui mừng : Bà phu nhơn tuy thọ 8 giới nhưng vì cứu nạn người, mà không phạm giới vọng ngữ; ấy gọi là "chước hay, quyền khéo lợi giúp cho người đó vậy".

Cổ nhơn nói : "Cốt yếu lập hạnh mình, từ chẳng nói vọng làm trước, hướng người học đạo xuất thế ư ?"

Luận như chỗ giữ đạo đức tâm chí thành làm đầu; cốt yếu lập thân, việc ngôn hạnh là trước. Sở dĩ ông "Nam Dung" làm thơ "Bách khuê" đọc tới đôi ba lần, toan để răn dè lời nói; cho nên bực cổ nhơn răn trước dè sau, tự chẳng nói vọng làm đầu.

Cổ nhơn là ông "Tư Mã Ôn Công" vậy, ông là người hiếu, thuận, trung tín, cung kiệm, chánh trực từ bé đến già nói chưa từng nói vọng; cho nên ông thường nói : "Đạo chí thành rất khó vào, song phải tự chẳng nói vọng làm trước". Lại nói : "Ta không chi hơn người, chỉ cả đời chỗ ra làm chưa từng có việc nào, đối với người nói dối vậy".

Khi đó ông Lưu An Thế hỏi ông Ôn Công rằng : "Một lời nói nào, dặng dùng trọn đời làm theo ?" - Công đáp : "Cái đạo thành thật vậy". - Hỏi : "Vào đạo thành thật từ đâu ?" Ông đáp : "Từ không nói vọng mà vào". Ôi ! Kể thế Nho lập thân là cái việc danh đức một đời còn vậy, hướng trang Thích tử học đạo xuất thế tu nhơn thật tướng đời sau lẽ nào lại nói vọng hay sao ? Kinh THẬP GIỚI dạy : "Không thận trọng lời nói, chẳng phải thầy Sa di vậy".

Kinh chép sự tích, "một Sa di khinh cười một thầy Tỳ kheo già đọc kinh tiếng như chó sủa, mà Tỳ kheo già đó, là bực A La hán nhơn dạy ông Sa di

sám, cần miếng địa ngục, du dọa cầu thân. Ác ngôn nhất cú, vi hại chí thử !!!

Kinh tải phi nhất, hoặc ngôn sa di, hoặc ngôn niên thiếu tỳ kheo.

Án HIỀN NGU kinh, cập "BẢO ÂN" kinh, nãi quá khứ "Ca Diếp Phật" thời, niên thiếu Tỳ kheo, kiến nhất lão Tỳ kheo, thường háo tán tụng, âm thính độn trước, tự thị hảo thính, nhi ngôn : "Nhữ kim thính như cầu phệ". Thời lão Tỳ kheo ngữ ngôn : "Nhữ thức ngã phủ ? Ngã kim dĩ đắc A La Hán đạo hĩ". Niên thiếu văn dĩ, hoàng bố tự trách, tức ư kỳ tiền sám hối; lão Tỳ kheo tức thính hối quá, tuy miễn Địa ngục, do kỳ ác ngôn, ngũ bá thế trung, thường thọ cầu thân. Thời hữu thương nhưn ngũ bá, tương nhưt bạch cầu, cộng nghệ tha quốc, trung lộ đốn tức, cầu đạo nhục thực, thương nhưn đoạn cầu tứ cực, đầu chi khanh trung nhi khứ. Thời Xá Lợi Phất, dĩ thiên nhân điều kiến cầu thân, loang tịch tại địa, cơ ngạ khổn đốc, mạng dục thù tử, tức trì bát phạn, phi chí cầu sở, dĩ từ mẫn tâm, thí dữ cầu thực, hoạt kỳ dư mạng, thực dĩ hoan hỉ, phục vị thuyết pháp.

Thất nhật hậu mạng chung, tức sanh "Xá Vệ" quốc, Bà La Môn gia, tự viết "Quân Đề". Niên chí thất tuế, Xá Lợi Phất, hóa linh xuất gia, vị thuyết diệu pháp, tiện chứng La Hán, lục thông tất bị, tự kiến tiền thân, thị nga cầu, mong sư Xá Lợi Phất ân, kim đắc nhưn thân, tinh hoạch đạo quả. Tự niệm : "Đương tận thân, cung cấp sư chi sở tu, vĩnh tác Sa di, bất thọ đại giới". Do kỳ tiền xuất gia trì tịnh giới, cố kim trị Thích Ca Như Lai, đắc A La Hán quả. Cố tri nhưc phi tịnh giới, tắc giải thoát vô kỳ hĩ.

Cố Kinh vân : "Phù sĩ xử thế, phủ tại khẩu trung, sở dĩ trảm thân, do kỳ ác ngôn".

Thử văn, tuy xuất BỔN KINH, nhiên PHÁP CÚ, A HÀM, ĐẠI LUẬT giai đồng; phủ thí tự thiệt, ác ngôn

mau sám hối, xảy khỏi địa ngục, nhưng còn dọa làm thân chó". Ôi ! Một lời nói dữ, mắc hại đến thế !!!

Kinh chép chẳng phải một, hoặc nói ông Sa di, hoặc nói Tỳ kheo tuổi trẻ :

Xét trong kinh HIỀN NGU và kinh "BÁO ÂN"; về đời quá khứ, thuở "Phật Ca Diếp", Tỳ kheo tuổi trẻ, thấy một Tỳ kheo già thường hay tán tụng tiếng tăm ồ ề, ý mình tiếng tốt, nói rằng : "Ông này tiếng như chó sủa". Khi ấy, thầy Tỳ kheo già bảo rằng : "Người biết ta chẳng ? Ta nay đang quả A la hán vậy". Tuổi trẻ nghe rồi, hoảng sợ trách mình, liền ra trước xin sám hối, thầy Tỳ kheo già bèn cho sám hối tội lỗi; song tuy sám hối được khỏi tội Địa ngục, nhưng do lời nói ác, nên 500 đời thường chịu làm thân chó... Khi ấy có 500 người buôn, đem một con chó trắng, cùng qua nước khác, giữa đường nghỉ ngơi, chó ăn vụng thịt, người buôn chặt bốn chân chó, quăng trong hầm mà đi. Bấy giờ, Ngài Xá Lợi Phất, dùng Thiên nhãn thông, xa thấy thân chó quay quắt nơi kia, đói khát khốn cùng, mạng hầu muốn thác, liền bưng bát cơm bay đến chỗ chó, dùng lòng từ bi thí cho nó ăn, mạng sống được mấy ngày, chó ăn rồi vui mừng; Ngài Xá Lợi Phất lại vì thuyết pháp cho nghe.

Qua bảy ngày, Chó kia thoát kiếp, liền sanh nước "Xá vệ" nhà Bà la môn, tên là "Quân Đề". Tuổi lên 7; Ngài Xá Lợi Phất giáo hóa cho đi xuất gia, vì nói pháp màu cho nghe bèn chứng quả "A la hán", đủ cả sáu phép "thần thông" ông tự thấy thân trước của ông là chó đói, nhờ ơn thầy Xá Lợi Phất, nay dạng thân người và chứng được đạo quả. Tự nghĩ rằng : "Phải trọn đời hầu hạ thầy cần dùng, hằng làm Sa di, chớ không thọ đại giới". Vì bởi đời trước, ông xuất gia, giữ tịnh giới, nên nay dạng gặp Phật Thích Ca Như Lai và chứng đạo quả "A la hán". Thế nên đủ biết rằng, nếu không giữ tịnh giới, thì không ngày nào giải thoát vậy.

Cho nên trong Kinh nói : "Luận kẻ ở đời như búa ở trong miệng, sở dĩ chém mình, là do lời nói ác".

Văn đây tuy rút trong BỔN KINH (thập giới). Song kinh PHÁP CÚ, kinh A HÀM và trong ĐẠI LUẬT đều

đụ phủ phát dã, như : "Nhơn trịch phủ trăm thiên, phủ đọa hườn tự thương thân, thế nhơn dục dĩ ác ngôn hại bỉ, phản hườn tự hại".

Như ĐẠI LUẬT vân : "Tích Điều Đạt mạ Xá Lợi Phát, vi "Ác dục Tỳ kheo" ưng thời thật huyết từng tỹ không xuất, tức dĩ sanh thân đọa đại địa ngục trung". Phậ nhơn nhi thuyết kệ viết : "Phù sĩ xử thế, phủ tại khẩu trung, sở dĩ trăm thân, do kỳ ác ngôn". Ưng hủy phản dự, ưng dự phản hủy, tự thọ kỳ ương, chung vô hữu lạc.

Y, khả bất giới dư !

ĐỊA TRÌ luận vân : "Vọng ngữ chi tội, năng linh chúng sanh, đọa tam ác đạo, nhược sanh nhơn trung, đắc nhị chương quả báo : Nhất giả, đa bị phi báng. Nhị giả, vi nhơn sở cưỡng".

Hà cố vọng ngữ, đọa tam ác đạo ? - Vị duyên kỳ vọng ngữ bất thật, sử nhơn hư sanh khổ não, thị dĩ tử thọ Địa ngục khổ.

Dĩ kỳ khi vọng, quai nhơn thành tín cố, thọ súc sanh báo.

Duyên kỳ vọng ngữ, giai tự tham khi, xan khi tội cố, phục vi Ngạ qui.

Dĩ kỳ vọng ngữ, bất thành thật cố, bị nhơn phi báng.

Dĩ kỳ vọng ngữ, khi dụ nhơn cố, vi nhơn sở cưỡng, ký tri vọng ngữ.

Hữu thử tứ đại khổ báo. Khả bất giới dư !

có, lưỡi búa tủy thí lưỡi mình, lời ác dụ : lưỡi búa hơi ra, như : "Người quăng búa chém trời, búa rớt lại hại mình", cũng như : "Kẻ ở đời muốn lấy lời ác hại người, trở lại hại mình".

Như trong ĐẠI LUẬT nói : "Xưa ông Điều Đạt mắng Ngài Xá Lợi Phất là "Tỳ kheo ác dục", vừa mắng thì huyết nóng trong mũi liền chảy ra, thân đương sống bèn đọa trong Địa ngục lớn". Phật như đó nói bài kệ rằng : "Phù sĩ xử thế, phũ tại khẩu trung, sở dĩ trảm thân, do kỳ ác ngôn". Nghĩa là : "Luận kẻ ở đời, búa ở trong miệng, sở dĩ chặt mình, do lời nói ác". Việc đáng chê lại khen, đáng khen lại chê, tự mình chất lấy sự khổ, quyết không có vui !

Than ôi ! Khá chẳng răn chữa vậy ư ?

Luận ĐỊA TRÌ nói : "Tội vọng ngữ làm cho chúng sanh đọa ba đường ác, bằng sanh trong loài người, mắc hai món quả báo : 1.- Hay bị người chê bai, 2.- Bị người lường gạt".

- Thế nào nói vọng đọa ba đường ác ? - Bởi ta nói vọng không thật , khiến người lường sanh tâm sầu thảm, chết chịu khổ trong địa ngục.

- Thế nào nói vọng đọa trong loài súc sanh ? - Bởi ta nói vọng trái tâm thành tín của người, nên mắc đọa trong loài súc sanh.

- Thế nào nói vọng đọa trong loài Ngạ quỷ ? - Bởi ta nói vọng làm cho ai cũng mắc tội tham lam, bòn sẻn; nên ta mắc báo đọa trong loài Ngạ quỷ.

Vì sao bị người chê bai ? - Bởi vì ta nói vọng không chắc thật , nên mắc báo bị người chê bai.

Vì sao bị người lừa gạt ? - Bởi vì ta nói vọng, dối phỉnh người, nên mắc báo bị người lừa gạt.

Ôi ! Đã biết lời nói vọng mắc bốn báo lớn như trên. Khá chẳng răn chữa ư ? !

NGŨ VIẾT : "BẮT ẨM TỬ"

Loạn tâm hôn trí viết : "Tử".

Giải viết : Ẩm tử giả, vị ẩm nhật thiết năng túy nhờn chi tử. Tây Vực tử hữu đa chủng, Cam giá, Bồ đào, cập dữ bá hoa giai khả tạo tử. Thử phương chỉ hữu mẽ tạo, cu bất khả ẩm.

Tây Vực tức Thiên Trúc. Thử phương, tức "Đông Hoa". Tử tuy đa chủng, bất xuất kỳ nhị : Nhất giả "Cốc tử", vị dĩ ngũ cốc hòa cúc, nhi nhượng thành chi. Nhị giả "Mộc tử", vị dụng căn hành hoa quả, tạp chư dược thảo, nhi uẩn thành chi, tức cam giá, bồ đào, bá hoa ngẫu căn, đường mật đẳng thị dã. Thử nhị chủng tử, giai bất đắc yết. Cố vân : "Cu bất khả ẩm".

Phàm hữu tử sắc, tử hương, tử vị, tam giả, hoặc khuyết nhất, khuyết nhị, năng linh nhờn túy, ẩm tức đắc tội. Nhược đạm tào thực khúc, hòa tử chữ thực, tận phạm. Nhược vô tử sắc, hương, vị, bất túy nhờn bất phạm.

Trừ hữu trọng bệnh phi tử mạc liệu giả, bạch chúng phương phục, vô cố nhất đích bất khả triêm thân.

Phật ngôn : "Nhược y ngã vi sư giả, bất đắc ẩm tử, diệp bất dữ tha ẩm, bất trừ súc, nãi chí bất dĩ thảo đầu trước tử, đích nhập khẩu trung".

Ngôn hữu trọng bệnh giả, vị : "Phi khinh tiểu tật dã". Phi tử mạc liệu giả, vị : "Dư dược trị bất ta, y giáo dĩ tử vi dược, phi tử bất năng sư, tức tu bạch chúng linh tri, nhiên hậu phục chi, thử vô tự tư chi cứu dã. Vô cố giả, vô bệnh chi cố dã. Tất hữu trọng bệnh cố tật, nãi tạm quyền khai thính, phi vị trường đồ phục thực. Nhược vô bệnh thác bệnh, khinh bệnh thác trọng, cu phạm.

ĐIỀU THỨ NĂM : "KHÔNG ĐƯỢC UỐNG RƯỢU"

Loạn tâm, muội trí gọi là "Rượu".

Giải rằng : Uống rượu là uống những thứ "Rượu" làm cho người say. Nước Tây Vực có nhiều thứ rượu, lấy thứ "Cam giá" (*cây mía*) "Bồ đào" (*trái nho*) và trăm thứ "Hoa" đều đặt làm rượu. Phương đây có thứ rượu làm bằng chất "Gạo" đều chẳng nên uống.

Nước Tây Vực : tức nước Thiên Trúc. Phương đây, tức cõi Đông Hoa. Rượu tuy nhiều nhưng không ra ngoài hai thứ : 1.- Rượu "Lúa" nghĩa là : Lấy năm thứ lúa, hòa với men mà đặt thành rượu. 2.- "Rượu Cây" nghĩa là : Lấy thứ Rễ, cọng, hoa, trái, và các thứ thảo dược đặt thành, như : mía, trái nho, các thứ bông, ngó sen, đường, mật v.v... phải vậy. Hai thứ rượu nói trên đều không được uống. Nên nói câu : "Cu bất khả ẩm".

Kể rượu có ba món : sắc rượu, hơi rượu, và vị rượu, ba món này, hoặc thiếu một, thiếu hai mà làm cho người say, quyết không nên uống, nếu uống thời mắc tội. Bằng ăn hèm cùng men, hay là lấy hèm men hòa chung với rượu nấu đồ ăn đều phạm. Bằng không ba thứ : Sắc rượu, hơi rượu và vị rượu không làm say người, không phạm.

Trừ có bệnh nặng, không rượu chẳng lành; thưa cho chúng hay mới uống, bằng vô có một giọt chẳng dặng thắm vào môi.

Phật nói : "Bằng ai y ta làm Thầy, thì đừng có uống rượu và đừng cho người uống, đừng chứa để, cho đến không được lấy ngọn cỏ nhúng rượu rồi nhỏ vào trong miệng".

Nói có bệnh nặng là gì ? Nghĩa là chẳng phải bệnh nhỏ vậy. Sao gọi không rượu không lành ? Nghĩa là các thứ thuốc trị không lành, lương y bảo lấy rượu làm thuốc, bằng không rượu thời bệnh không lành; tức phải bạch cho chúng được hay, rồi sau dùng đó, mới khỏi lỗi tự tư (*lén uống*) vậy. Vô cố là gì ? Là cố không có bệnh vậy. Nếu có bệnh nặng, ngặt nghèo thời sao ? Thời tạm quyền mở cho, chớ không phải ăn uống hoài hủy. Nếu không bịnh giả bệnh; bệnh nhẹ giả bịnh nặng, đều phạm.

Nãi chí bất đắc hữu tửu, bất đắc chỉ tửu xá, bất đắc dĩ tửu ẩm nơn.

"Hữu" vị tỹ hữu. Bất đắc chỉ tửu xá giả. "Chỉ" vi tạm thời đình chỉ. Xá vị cô tửu điểm tử. Vị phòng nhị sự, cố bất thính chỉ. Nhất phòng cơ nghi. Nhị ty trầm húng. Bất dĩ tửu ẩm nơn giả. Tự ký tri phi, khởi khả thí nơn. Bô tất vị lợi sanh cố, tự ẩm du khinh dữ tha ẩm phạm trọng. Do mê hoặc chúng sanh, thất trí huệ chường, cố dã.

"Nghị Địch" tạo tửu, "Vô" nơn thống tuyệt.

"Nghị Địch". "Hạ" nơn dã, thiện tạo tửu dao; vô tức Hạ Đế dã.

CHIẾN QUỐC SÁCH vân: "Nghị Địch" tác tửu, Vô ẩm nhi cam chi viết : "Hậu thế tất hữu dĩ tửu vong kỳ quốc giả, toại sở Nghị Địch, nơn chi thâm thống, tuyệt chỉ tửu dã.

Tích "Hơn", Bính Nguyên, tuyệt tửu bất ẩm, nơn hoặc vấn chi. Nguyên viết : Bôn tự năng ẩm, dẫn dĩ hoang tứ phế nghiệp, cố đoạn chi nhi. Thế Nho thượng úy phế nghiệp, hướng học "xuất thế" chi đạo hồ !

"Trụ" tác tửu trì, quốc dĩ diệt vong. Tăng nhi ẩm tửu, khả sĩ vư thậm.

"Trụ", nãi "Đế Ất" quý tử, danh "Thọ" hựu danh "Tân", Tổ đô ư "Ân", thụ pháp, "Tàn Nghĩa Tồn Thiện", viết : "Trụ". Thi tác ngọc trấn, tượng trợ tạo Lộc Đài; vi quỳnh thất, ngọc môn, đại tam lý, cao thiên xích, dĩ nơn tự thú, dĩ tửu vi trì, huyền nhục vi lâm cung nữ lóa hình, tượng trực kỳ gian. Cung trung cửu thị, vi trường dạ chi ẩm, tác bào lạc chi

Nhấn đến không được gửi rượu, không được đứng nhà làm rượu và không được lấy rượu đãi người uống.

Mũi người gọi là chữ "Hữu". Không được đứng quán bán rượu là gì ? Nghĩa là đứng nghỉ tạm thời gọi là chữ "đứng". Tiệm bán rượu cũng gọi là "cái quán bán rượu". Vì sao không cho đứng quán bán rượu ? Vì phòng có hai việc : Một, phòng người nghỉ ngơi. Hai, tránh chỗ người say sưa. Tại sao không đãi rượu người ? Mình đã biết lỗi, đâu nên đãi người. Ông Bồ tát vì mục đích lợi ích chúng sanh, mình uống còn nhẹ, cho người khác uống phạm tội rất nặng. Vì rượu hay làm cho chúng sinh mê lầm, mất giống trí huệ vậy.

Người "Nghị Địch" đặt rượu. Vua "Vô" như cấm dứt.

Nhà Hạ, vua Vô có người tôi tên "Nghị Địch" có tài đặt rượu rất ngon.

Trong bộ CHIẾN QUỐC SÁCH nói : "Nghị Địch" đặt rượu, vua Vô uống biết ngon và nói : "Đời sau ắt có người vì rượu mà nước phải diệt vong". Liền đòi Nghị Địch, như đó cấm ngặt không cho đặt rượu nữa vậy.

Xưa nhà "Hán", ông Bính Nguyên bỏ rượu không uống, người hỏi tại sao ? Ông nói : "Trước kia tôi cũng hay uống, nhưng nó hay làm lung lòng bỏ gia nghiệp, cho nên tôi bỏ không uống. Ôi ! Kể thế Nho còn sợ bỏ gia nghiệp, huống chi kẻ học đạo "Xuất thế" ư ?

Vua "Trụ" làm ao rượu, nước phải diệt vong. Ông Thầy mà uống rượu, khá hổ rất lắm !

Vua "Trụ" tên "Thọ" cũng có tên là : "Tần" con út vua "Đế Ất" tổ quốc ở nhà Ân, theo pháp hàm ân của ông là "Tần Nghĩa Tồn Thiện" (*dứt nghĩa hại lành*), gọi là : "Trụ". "Trụ" khi mới lên làm Vua, sắm chén ngọc, đĩa ngà, dựng đèn Lộc Đài, làm nhà bằng vàng, cửa ngọc lớn ba dặm, cao nghìn thước, bắt người nuôi thú, chứa rượu thành ao, treo thị như rừng; kẻ nam, người nữ trần truồng giỡn nhau trong

hình, phẩu dựng phụ, chức nhơn hình. Vương Tử "Tỷ Cang" gián chi. Nộ viết : "Ngô văn thánh nhơn, tâm hữu thất khiểu; toại sát "Tỷ Cang", thị kỳ tâm.

Ư thị "Võ Vương" cáo Chư Hâu viết : Ân, hữu trọng tội, bất khả bất phạt, nãi đông phạt "Trụ". "Trụ" tẩu đăng Lộc Đài, ý kỳ châu ngọc, tự phiên nhi tử. "Võ" vị : "Hậu thế tất hữu dĩ tửu vong quốc giả, thử dã. Sở dĩ THI, THỐ, dâm loạn chi giới, kỳ nguyên giai tại ư tửu. Cố "Vi Tử", dĩ "Trụ" trâm húng ư tửu, toại tác cáo, dĩ cáo "Cư Tử", "Tỷ Cang", nhi khứ.

"Mục Công" nhơn Châu, "Lệ Vương", trâm miến, ư tửu, cố tác "Đại Nhã" ta thán nhi khắp thế lưu liên. Hậu Tần chủ "Phù sanh", ẩm vô trú dạ, thừa túy đa sở sát lục, thần dân úy chi. "Hải Đông" vương "Phù Kiên", tương binh phạt "Sanh" du túy my, binh sát chi. "Kiên", toại xưng "Đế".

Đường "Kính Tông", niên thập bát, dạ dữ hoạn quan, cam ẩm kích cầu, nga chúc diệt ngô thí. Thị dĩ tiên nguy hậu bại, giai do "Tửu" "Sắc". Tiên Thánh Hậu Hiền, hàm nhơn chỉ tuyệt, dĩ thành danh, xuất gia vi tăng, tâm hình việt tục, bất quý Tiên Thánh, nhi chủng tiên nguy. Cố viết "Khả sỉ vưu thậm".

Tích hữu "Ưu Bà Tắc" nhơn phá tửu giới toại tinh dư giới cu phá. Tam thập lục thất, nhất ẩm bị diên, quá phi tiểu hĩ.

"Ưu Bà Tắc", thử vân : "Cận sự nam", BÀ SA luận vân : "Tích hữu nhứt cận sự, bầm tánh nhơn hiền, thọ trì ngũ giới, chuyên tinh bất phạm. Hậu ư dĩ thời, viễn hành qui gia, gia nhơn phó hội. Bỉ vi khát

đó. Trong cung lập chín chợ, làm cái nhà nấu nướng, ăn uống suốt đêm, mổ bụng đàn bà chữa, chặt ống chân người già. Vị Vương tử là ông "Tỷ Cang" can đó. Nghe lời "Đắc Kỷ" thính nộ rằng : Trẫm nghe vị Thánh nhờn, quả tim có bảy lỗ, liền giết "Tỷ Cang" xem quả tim kia.

Bấy giờ vua "Võ Vương" bảo các nước Chư hầu rằng : "Nhà Ân có tội nặng, không đánh chẳng được", bèn qua phương đông đánh vua "Trụ". "Trụ" chạy lên đến Lộc đài mặc đồ châu ngọc, tự đốt mình mà chết. Vua "Võ" nói : "Đời sau ắt có kẻ vì rượu, mà nước phải diệt vong", là đây vậy. Sở dĩ trong kinh THI, kinh THỔ, răn việc dâm loạn, là gốc đều tại nơi rượu. Cho nên Ông "Vi Tử" thấy vua "Trụ" uống rượu say sưa, bèn làm đơn xin Ông "Cơ Tử", "Tỷ Cang" nghỉ làm việc, lui về.

Ông "Mục Công" nhờn nhà Châu vua "Lệ Vương" mê mết nơi rượu, nên ông làm thiên "Đại Nhã" than thở và rơi lụy dâm dề, Đời Hậu Tấn chúa "Phù Sanh" uống rượu không kể ngày đêm, nhờn khi say giết hại nhiều người, quan dân sợ hãi. Quận "Hải Đông" vua "Phù Kiên" đem binh đánh chúa "Phù Sanh", Sanh còn đương say ngủ, nên bị binh giết chết. Chúa "Phù Kiên" lên ngôi xưng "Hoàng Đế".

Đời Đường vua "Kính Tôn", niên hiệu thứ 18, đêm cùng các quan, uống say đánh cầu bồng nhiên đèn tắt gặp giết nhau. Thế cho nên trước nguy sau hại, đều do việc "Tửu" với "Sắc". Thánh trước Hiền sau, đều nhờn cấm tuyệt, mới thành danh. Kẻ xuất gia làm ông Thầy tâm hình khác tục, chẳng hổ Thánh trước mà noi hại xưa ? Cho nên nói câu : "Khả sỉ vưu thậm" (*khá hổ rất lắm*).

Xưa có ông "Ưu Bà Tắc" nhờn phá giới rượu bèn gồm các giới đều phá. Trong 36 lỗi, một phen uống rượu đủ hết, lỗi chẳng phải nhỏ vậy.

Tiếng Phạm "Ưu bà tắc", tiếng Tàu "Cận sự nam".

Trong luận BÀ SA nói : Xưa có ông "Cận sự" sẵn tánh nhờn hiền, thọ trì năm giới, chuyên rông không phạm. Sau trong khi khác có dịp đi xa về nhà, giữa đường khát nước,

sở bức, kiến khí hữu tửu như thủy, toại thủ âm chi, tiện phạm "Tửu giới". Thời hữu lân kê, lai nhập kỳ xá, đạo sát nhi thực, phục phạm "Đạo", "Sát", nhị giới. Lân nữ tâm kê nhập xá, cưỡng bức giao thông, phục phạm "Dâm giới". Lân gia cáo quan, cự hứy bất trồn, phục phạm "vọng ngữ". Cố vân : "Toại tính dư giới cu phá".

Tam thập lục thất giả, THIỆN ÁC SỞ KHỞI kinh vân : "Nhất tư tài tán thất. Nhị hiện đa tật bệnh, Tam nhơn dữ dẩu tránh. Tứ tăng trưởng sát hại. Ngũ tăng trưởng sân nhuế. Lục đa bất toại ý. Thất trí huệ tiệm quả. Bát phước đức bất tăng. Cửu phước đức chuyển giảm. Thập hiển lộ bí mật. Thập nhất sự nghiệp bất thành. Thập nhị đa tăng ưu khổ. Thập tam chư căn ám muội. Thập tứ hủ nhục phụ mẩu. Thập ngũ bất kính sa môn. Thập lục bất tín Bà la môn. Thập thất bất kính Phật. Thập bát bất kính Pháp, Tăng. Thập cửu thân ác hữu. Nhị thập ly thiện hữu. Nhị thập nhất khí ẩm thực. Nhị thập nhị hình bất ẩn mật. Nhị thập tam dâm dục xí thạnh. Nhị thập tứ chúng nhơn bất duyệt. Nhị thập ngũ đa tăng tiểu ngữ. Nhị thập lục phụ mẩu bất hỉ. Nhị thập thất quyến thuộc hiềm khí. Nhị thập bát thọ trì phi pháp. Nhị thập cửu viễn ly chánh Pháp. Tam thập bất kính hiền thiện. Tam thập nhất vi phạm quá thất. Tam thập nhị viễn ly Niết bàn. Tam thập tam điên cuồng chuyển tăng. Tam thập tứ thân tâm tán loạn. Tam thập ngũ tác ác phóng dật. Tam thập lục thân hoại mạng chung; đọa đại Địa ngục thọ khổ vô cùng.

Thử tam thập lục thất, nhơn phá tửu giới nhi cụ. Cố vân : "Nhất ẩm bị diên". Thất, nãi tam thập hứy lục, cố vân : "Quá phi tiểu hỉ".

Tham ẩm chi nhơn, tử đọa "Phát Thí địa ngục" sanh sanh ngu si, thất trí huệ chường.

ghé lại nhà người, người nhà mắc đi phó hội (*đi vắng*) ông ta bị khát nước quá ngật, thấy chum đựng rượu, tưởng nước uống lầm bị say. Mắc phải phạm "Giới rượu". Khi đó có gà xóm, chạy lại nhà kia, ông trộm giết mà ăn, lại phạm "Giới trộm" và "Giới sát" hai giới. Gái xóm vào nhà kiếm gà, ông cưỡng bức giao thông, lại phạm "Giới dâm". Nhà xóm đi thưa quan, ông cãi chối không chịu, lại phạm giới "Vọng ngữ". Cho nên có câu : "Bèn gồm các giới đều phá".

Ba mươi sáu lỗi là gì ? Kinh THIÊN ÁC SỞ KHỞI nói :
 1.- Cửa cái hao mất ; 2.- Hiện đời nhiều tật bệnh; 3.- Nhưn khi say đánh lộn với người ; 4.- Thêm nhiều sát hại ; 5.- Tăng thêm lòng giận giữ ; 6.- Nhiều việc không toại ý ; 7.- Trí huệ dần kém ; 8.- Phước Đức không thêm ; 9.- Phước Đức càng giảm ; 10.- Bày lộ chuyện kín đáo ; 11.- Sự nghiệp không thành ; 12.- Thêm việc ưu khổ ; 13.- Các căn mê muội ; 14.- Như nhục cha mẹ ; 15.- Không kính bực Sa môn ; 16.- Không tin người tu phạm hạnh ; 17.- Không kính Phật ; 18.- Không kính Pháp và Tăng ; 19.- Gàn bạn ác ; 20.- Xa bạn lành ; 21.- Bỏ việc uống ăn ; 22.- Trần trường thân thể ; 23.- Việc dâm dục lấy lừng ; 24.- Nhiều người không ưa ; 25.- Cười lá lước ; 26.- Cha mẹ không mừng ; 27.- Bà con ghét bỏ ; 28.- Hay làm việc phi pháp ; 29.- Xa lìa chánh pháp ; 30.- Không kính kẻ hiền thiện ; 31.- Trái phạm nhiều điều tội lỗi ; 32.- Xa lìa đạo Niết bàn ; 33.- Điên cuồng khù khởng ; 34.- Tán loạn thâm tâm ; 35.- Buông lung lòng ác ; 36.- Thân hoại, mạng thác, đọa trong Địa ngục lớn chịu khổ không cùng.

Ba mươi sáu việc lỗi đây, nhưn phá giới rượu mà đủ cả. Cho nên nói câu "Nhất ẩm bị diên". (*Một phen uống rượu, đủ vậy*). Lỗi có 36 lỗi, cho nên nói : "Quá phi tiểu hĩ". (*Lỗi chẳng phải nhỏ vậy*).

Những người ham uống, chết đọa trong Địa ngục "Phất Thi" (*cút, dái*) đời đời ngu si mất giống trí huệ.

LUÂN CHUYỂN NGŨ ĐẠO kinh vân : "Vi nhơn hí ẩm tửu túy, tử nhập "Phát Thỉ" nê nê trung, hậu đọa tinh tinh thú trung, hậu sanh vi nhơn ngu si, cố vô sở trí".

GIÁO HÓA ĐỊA NGỤC kinh vân : "Tín Tướng" Bồ tát, bạch Phật ngôn : "Phục hữu chúng sanh, hoặc diên, hoặc cuồng, hoặc si, hoặc hải, bất biệt hảo xú, hà tội sở trí" ?

Phật ngôn : "Dĩ tiền thế thời, tọa ẩm tửu túy loạn, phạm tam thập lục thất, phục đắc si thân, như tợ túy nhơn, bất thức tôn ti, bất biệt hảo xú cố hoạch thử tội, nhiên thiện ác vô sảng, hữu nhơn tất quả, tham ẩm cố đọa "Phát Thỉ", túy loạn cố thất "trí huệ".

TÔNG THUYẾT vân : "Độc trí mạc thậm ư tửu, thị dã".

Mê hồn cuồng dục, liệt ư "tì đām".

Dĩ "Tửu" năng sử nhơn điên đảo thổ loạn, ngoại thất oai nghi, nội táng chơn tánh. Cố vân : "Mê hồn cuồng dục". "Tỳ", thị "Tỳ sương". "Đām" thị "Đām độc" dục tửu dã, vị dĩ "Trấm" điều chi mao lịch ư tửu trung, ẩm linh nhơn lập tử, cố tợ tưng dậu; liệt vị "Tửu" chi khốc liệt, vu thậm ư "Tỳ Đām", "Tỳ Đām" tuy năng sát nhân, nhi bất năng sử nhơn phá giới, táng thất huệ mạng, đọa tam ác đạo dã.

Cố Kinh vân : "Ninh ẩm dương đồng, thân vô phạm tửu".

Dương đồng táng thân, tửu một huệ mạng, cố ninh táng thân, dĩ tồn huệ mạng. Như **TÁT CHA NI CÀN TỬ** kinh. Kệ vân : "Tửu vi phóng dật căn, bất ẩm

Kinh LUÂN CHUYỂN NGŨ ĐẠO nói : "Làm người ưa uống rượu say, chết vào trong Địa ngục "Phất Thi", rồi đọa trong loài thú tinh tinh (*đười ươi*), sau sanh làm người ngu si, không biết chi cả". (*như người say mê trong khi uống rượu*).

Kinh GIÁO HÓA ĐỊA NGỤC nói : Ông "Tín Tướng" Bồ tát bạch Phật rằng : "Thưa đức Thế Tôn ! Lại có chúng sanh gây những tội gì, hoặc điên, hoặc cuồng, hoặc ngậy, hoặc dại, không biết chi là tốt là xấu ?".

Bấy giờ Phật dạy ông "Tín Tướng" rằng : Này Thiện nam tử, chúng sinh ấy bởi đời trước bị uống rượu say mê phạm 36 lỗi, nên nay mắc báo làm thân ngậy dại, như người say rượu không biết kẻ lớn người nhỏ, không kể tốt xấu, cho nên mắc báo này, song thiện ác không sai, hễ có nhơn thì ắt có quả, vì nhơn tham uống nên quả đọa "Địa ngục Phất Thi". Vì nhơn say mê nên mắc quả mất "Trí huệ".

Bộ TÔNG THUYẾT nói : "Tâm độc chi lắm hơn chất rượu". Như nói : "Không nỡ chém anh, lẽ nào giết cha, nhưng uống rượu say rồi, giết cả anh, chém cả cha", là đây vậy.

"Rượu" là thứ thuốc dại mê hồn, dữ hơn vị "Tỳ Đàm".

Bởi "rượu" làm cho điên đảo, bán loạn. Ngoài sái oai nghi trong mắt thật tánh. Cho nên gọi "thuốc dại mê hồn", chữ : "Tỳ" là vị "Tỳ Sương". Chữ "Đam" là vị "Đam độc" rượu thuốc vậy, nghĩa là : lấy lông chim "Trấm" ngâm vào trong rượu cho người uống chết liền. Cho nên nói chữ "Trấm" theo nửa chữ Tửu và chữ "Dậu" (*bộ đậu*) ý nói : Cái độc của rượu dữ hơn vị "Tỳ trấm (*đam*)", bởi vì Tỳ trấm (*đam*) tuy làm chết cái huyền thân, nhưng không làm cho người phá giới, hư mất huệ mạng, đọa trong ba đường ác như rượu vậy.

Kinh THẬP GIỚI nói : "Thà uống nước đồng sôi, dè chớ phạm rượu".

Uống nước đồng chết thân, rượu mất huệ mạng. Cho nên thà chết thân mà còn huệ mạng. Bài kệ trong kinh TÁT CHA NI CÀN TỬ có nói : "Rượu là gốc buồng lung

bế ác đạo, ninh xả bá thiên thân, bất hủy phạm giáo pháp. Ninh sử thân càn khô, chung bất ẩm thử tửu; dã sử hủy giới tội, thọ mạng mãn bá niên, bất như hộ cấm giới, tức thời thân ma diệt". Kinh vân : "Hữu phạm tư giới, phi Sa di dã".

Y khả bất giới dư ! ?

Hoặc vấn viết : "Nhục do hại mạng đoạn chi nghi nhiên, tửu bất tổn sanh, hà vi đốn chế. Nhục sử vô tổn, lý bốn vô quá" ?

Đáp viết : "Như Lai kiết giới, dĩ tuyệt ác nguyên, đắc tội cứ tâm thành nghiệp, nhục nãi, nhưn hại, thực chi tức tội. Tửu tuy phi tổn, quá do loạn thần, dư xứ sanh quá. Quá sanh do tửu, đoạn tửu tắc chư quá đốn trừ. Huống chương ngu si chi nghiệp, bất miêng tam ác đạo báo". Ngôn : "Dư xứ sanh tội giả, do tửu toại phá dư giới, tinh đắc tam thập lục thất thị dã".

LỤC BIẾT : "BẮT TRƯỚC HƯƠNG HOA MAN, BẮT HƯƠNG ĐỒ THÂN"

Viên ly, "Hương", "Xúc" nhị trần, cố viết : "Bắt trước bắt đồ".

Giải viết : "Hoa man" giả, "Tây Vực" nhưn quán hoa tát man, dĩ nghiêm kỳ thủ".

Phạm ngữ "Ma La", thử vân "Man". Thiên Trúc đa dụng Tô Ma Na hoa, hàng liệt quán xuyên, kiết chi vi man, vô vấn nam nữ, giai thử trang nghiêm thân thủ, dĩ vi sức hảo.

Thử độ tắc tăng, nhưng, kim, bửu, chế sức cân quan chi loại, thị dã.

"Tăng", "bach" dã : "nhưng", luyện thực tư dã; chế sức, vị; dĩ kim ngân thất bửu, chế tạo anh lạc hoàn xuyên, tinh sức cân quan đẳng.

muốn khỏi đường ác, đừng uống, thà bỏ trăm nghìn thân, chớ hủy phạm giới pháp. Thà khiến thân héo khô, trọn không uống rượu này; dầu cho tội hủy giới mạng sống đủ trăm năm, chẳng bằng giữ giới cấm, tức thời thân tiêu diệt". Kinh THẬP GIỚI nói : "Có phạm giới đây chẳng phải thày Sa di vậy".

Than ôi ! Há chẳng răn chừa ư ?

Hoặc có người hỏi : "Sát sanh ăn thịt, vì giết chết cái mạng nó, cấm đó phải rồi, còn rượu không phải như sát sanh, chết mạng, lẽ nào cấm dứt ? Mà đã không phải như sát sanh hại mạng thì uống, lý cũng không lỗi" ?

Đáp rằng : Đức Như Lai kiết giới, vì dứt cái nguồn ác, mắc tội, cứ tâm mà thành nghiệp, sát sanh ăn thịt có tội. Còn rượu không phải như sát sanh, hại mạng; nhưng mà tội do bán loạn tâm thần, tạo tội lỗi. Tội sanh vì rượu, cấm rượu thì các lỗi liền trừ. Hướng giống nghiệp ngu si, chẳng khỏi mắc báo trong ba đường ác. Cho nên nói : "Các tội sanh ra, là do rượu cả chẳng những phá các giới mà gồm có 36 việc lỗi nữa; phải vậy".

ĐIỀU THỨ SÁU : "CHẲNG ĐƯỢC ĐEO TRÀNG HOA HƯƠNG VÀ CHẲNG LẤY HƯƠNG THOA MÌNH".

Xa lìa hai món "Hương" và "Xúc" cho nên nói : "Chẳng đeo chẳng thoa".

Giải rằng : "Tràng hoa" người "Tây Vức" lấy hoa xỏ râu làm tràng, để trang sức trên đầu".

Tiếng Phạm nói "Ma La". Tàu gọi "Man", nghĩa là : Người nước "Thiên trúc" phần nhiều dùng thứ bông "Tô Ma Na" xỏ râu, có thứ lớp, kết lại làm tràng, không luận nam nữ đều dùng nó, để trang sức thân và đầu, cho được xinh tốt.

Xứ ta (Trung Hoa) thời dùng : lụa, hàng, vàng, ngọc chế làm các loại như : mũ và khăn, phải vậy.

"Lụa" Tàu dịch "Tằng". Cũng như tơ nấu chín, Tàu gọi là "Nhưng" chế làm trang sức. Nghĩa là : Dùng bảy thứ báu như vàng bạc v.v.... chế làm : nào dây chuyền, nào cà rá, vòng xuyên, mũ, khăn các thứ v.v...

Đại Kinh vân : "Tại ngạch thượng, danh "man", tại cảnh, danh "anh", tại tý, danh "xuyến", tại chỉ, danh "hoàn", thị tri thất bửu chế tạo, gia viết : "Hoa man". Cổ Kinh vân : "Vô phục sức trần ngoạn, y thú tế hình, vô dĩ văn thể, thị dã".

Hương đồ thân giả, "Tây Vức" quới nhưn dụng danh hương vi mặt, linh thanh y ma thân.

"Danh hương", vị : Trâm đàn, tốc xạ, long não, tô hiệp, huân lục, bạch dao đẳng; "thanh y", tức "đồng tử", vị dĩ mặt hương, sử đồng tử đồ giai kỳ thể; cổ viết : "Ma thân".

"Thử độ, tắc bội hương, huân hương, chỉ phần chi loại, thị dã".

"Bội", thị bội đái; "huân" tức yên huân; "chỉ", tức yến chỉ; phần, tức "thủy phần", tư giai đồ hương trang sức chi thuộc dã.

"Xuất gia" chi nhưn, khởi nghi dụng thử.

Như thượng thất bửu chế sức, hương, hoa, đẳng, giai tục sĩ sử dụng, xuất tục vi tăng, dĩ xả lạc dục, thể phát nhiệm y tu xuất thể đạo, cự khả đồng tục kiêu xa, mê tâm phóng dật; cổ vân : "Khởi nghi dụng thử".

Phật chế tam y, cu dụng thô sơ ma bố, thú mao tầm khấu, hại vật thương từ, phi sử ưng dã.

Tam y như hậu "oai nghi" trung xuất; thô sơ ma bố giả; "thô", dĩ ngự phong hàn; "sơ", dĩ khước văn manh; tức vi an thân tấn đạo hí. "Thú mao", tức "cừ", "yết" đẳng. "Tầm khấu", tức trừ quyển đẳng,

Trong ĐẠI KINH nói : "Đeo trên trán kêu là "Tràng", đeo ở cổ gọi là "dây chuyền" hay "chuỗi". Cánh tay kêu là "Xuyến", ở ngón tay kêu là "chiếc vòng". Nên biết rằng : bảy thứ báu chế làm tóc kêu là "Hoa man". Cho nên kinh Thập Giới nói : "Chớ mặc đồ trang sức tốt đẹp, áo vừa kín thân, đừng có lòe loẹt; phải vậy".

Lấy hương thoa mình ấy, người sang bên nước "Tây Vực" lấy các thứ danh hương nghiền làm bột, bảo trẻ em thoa mình.

"Danh hương" tức là các thứ hương. Như : trầm hương, đàn hương, tốc hương, xạ hương, long não hương, tô hạp hương, huân lục hương, bạch giao hương, các thứ hương v.v... Trẻ em, nói theo tiếng Tàu là "Thanh y" hay "Đồng tử". Như nói : "Mượn đứa Đồng tử lấy hương bột thoa giùm thân ta". Tiếng thoa thân ta, Tàu gọi là chữ "Ma thân".

Xứ ta có những thứ như đeo hương, xông hương và các thứ son phấn, phải vậy.

Đeo hay là mang, Tàu gọi chữ "Bội". Xông mùi hương. Tàu gọi là chữ "Huân" cũng như son phấn xứ ta, Tàu gọi là chữ "Chỉ" và lấy phấn bột hòa với nước rồi thoa, kêu vị "Thủy Phấn". Các thứ trên đây, đều là một loại hương hoa trang sức v.v...

Người "Xuất gia" râu nên dùng đó.

Như trên bảy thứ báu chế làm trang sức nào hương, nào hoa, các món, đều là người thế tục dùng, kẻ xuất tục làm ông Thầy, đã bỏ sự vui "ngũ dục", cạo tóc, nhuộm áo, học đạo ra khỏi đời, râu nên sánh người thế tục, se sua tâm mê buông lung. Cho nên nói câu : "Đâu nên dùng đó".

Phật chế ba y, toàn dùng bố gai, to thưa, nếu lông thú, miệng tâm hại vật tổn lòng lành, chẳng phải người tu dùng đến.

Ba y như trong Thiên "Oai Nghi" quyển sau sẽ nói. Câu "Bố gai thưa to", "To" để ngăn gió lạnh; "Thưa" để che muỗi mòng, đủ làm an thân tấn đạo vậy. "Lông thú", tức là áo "Cừu", áo "Yết" v.v... ("Cừu" là thứ áo làm bằng

thử giai từng sát sanh nhi đắc, cố viết : "Hại vật"; hữu khuy Bồ tát chi tâm cố viết : "Thương từ"; vi Phật bản chế, phục thương nhưn từ, cố viết : "Phi sở ưng dã". Án Tiểu thừa thập chương y, tùy thí đắc thọ, nhiệm dĩ hoại sắc, cát triệt thành y, Bồ tát lợi sanh, dĩ đại từ vô bản, cố phi sở ưng; nhược cứ Lăng Nghiêm, đại, tiểu giai giả; cố kinh vân : "Bất phục đông phương, tư miên quyển bạch, cập thử độ, ngoa lý cừu thuế, nhủ lạc đề hồ. Như thị Tỳ kheo, ư thế chơn thoát thù hườn tức trái, bất du tam giới."

Đường "Càn Phong" nhị niên, nhị ngoạt, tứ Thiên vương, bạch "Tuyên Luật Sư" viết : "Thích Ca Như Lai, sơ thành đạo thời, nãi chí "Niết bàn", duy phục thô bố Tăng Già Lê, cập bạch điệp tam y, vị tăng trước tà y tăng bạch v.v..."

Trừ niên cập thất thập, suy đòi chi thậm, phi bạch bất noãn giả; hoặc khả vi chi, dư cu bất khả.

Vị niên chí thất thập, tứ đại khô hủ, suy nhược chi thậm, nhược bất trước tư bạch, tác thể đồng hàn sanh, hoặc khả dụng chi; kỳ dư tứ đại bất suy, niên phi thất thập, giai bất ưng vi, cố vân : "Dư cu bất khả".

"Hạ" "Võ" ố y.

Ố y giả, phi tinh tế chi phục, nãi thô y dã "Võ" tánh "Tĩ" danh "Văn Mạng", tự : "Mật Thân", án thụy pháp, thọ thiên thành công, viết : "Võ", nãi "Huỳnh Đế" chi huyền tôn, "Võ" phụ danh "Cổn", "Nghieu" thời, hồng thủy thao thiên, Cổn trị thủy vô công. "Thuấn" nãi cử "Võ", tục phụ nghiệp, cư ngoại thập

da). Yết : là dùng các lông con vật, dệt thành vải may áo) "Miệng tâm" là "Tâm mưa tơ", kéo dệt thành những nhiều hàng v.v... Các thứ trên đây, đều do sát sanh mà có, cho nên nói rằng : "hại vật"; có tổn tâm Bồ tát nên nói : chữ "Thương Tử" (*hại lòng lành*); trái lời đức Phật và mất cái tâm như từ, cho nên nói câu : "Chẳng phải người tu chỗ nên làm". Xét bực Tiểu thừa 10 món y, ⁽⁴⁶⁾ tùy thí chủ cho rồi ta nhuộm cho phai màu, cắt rọc may y; song ông Bồ tát lợi ích cho chúng sanh lấy lòng đại từ làm cội gốc, cho nên nói : "Chẳng phải bốn phận người xuất gia làm"; nếu cứ theo kinh "Lăng nghiêm", Đại thừa, Tiểu thừa, đều cấm. Kinh Phạm Võng nói : Không mặc đồ tơ lụa hàng nhiều phương Đông, và mang giày, dép, áo cừu, áo yết, cùng ăn vị "Nhũ lạc đề hồ" này vậy. Tỳ kheo như thế, mới là chơn giải thoát, đối với đời khỏi nợ trước đền bù, mà phải trở lại tam giới.

Đời Đường niên hiệu "Càn Phong" năm thứ ba tháng hai, bốn vị Thiên Vương bạch Ngài "Tuyên Luật Sư" rằng : "Đức Phật Thích Ca Như Lai khi mới thành đạo, nhấn đến nhập "Niết bàn", duy mặc một y "Tăng Già Lê" bằng vải to và ba y "Bạch Diệp" chưa từng có khi nào mặc áo hàng lụa làm bằng tầm tơ v.v..."

Trừ người tuổi đến bảy mươi, già yếu quá đỗi, không lụa chẳng ấm, hoặc mặc thì được, còn bao nhiêu kẻ không phải thế, không được mặc.

Nói tuổi cơ bảy mươi, thân tứ đại khô khan, óm gầy quá đỗi. Nếu không mặc đồ tơ lụa, thời thân thể phải lạnh rét, nên tạm dùng đồ thô. Ngoài ra những người tuổi chưa bảy mươi, và thân tứ đại còn mạnh khỏe đều không nên sắm, cho nên nói câu : "Dư cu bất khả".

Vua "Vô" nhà "Hạ" mặc áo xấu.

Áo xấu chính áo to xấu, chẳng phải đồ mặc trơn sáng, và tốt đẹp. Vua "Vô", họ "Tỷ", tên "Văn Mạng" hiệu là : "Mật Thân", xét trong phép "Hàm Ân" là : "Thọ thiên thành công". Nghĩa là : Xét lịch sử đời ông, có công lập thành được vua "Thuấn" truyền ngôi và phong hiệu là "Vô". Vua "Vô" chính huyền tôn ⁽⁴⁷⁾ vua "Huỳnh Đề", Cha vua "Vô"

tam niên, dĩ khai cửu châu, thủy hại toại tức, thọ "Thuấn" thiên vị, đô ư "An Ấp", quốc hiệu viết : "Hạ", "Võ" vi nhơn, mấn cấp khắc càn, kỳ đức bất vi, kỳ nhơn khả thân, kỳ ngôn khả tín, kỳ thịnh ứng chung luật, thân hữu pháp độ. Có "Khổng Tử" xưng viết : "Phỉ ẩm thực, nhi trí hiếu hồ quỷ thần, ố y phục, nhi trí mỹ hồ phát miện, ti cung thất, nhi tận lực hồ cấu hức : võ, ngô vô gián nhiên hĩ". Tích Đế "Nghieu", bố y yểm hình, lộc cửu ngự hàn, y lý bất tệt, bất cánh hoán. Hán "Văn Đế", diệp thân y dục đề, vi trưởng vô văn. Tấn "Võ Đế", phàn trĩ đầu cửu, du sắc bất hứa cống hiến, kỳ kỷ dị phục, tư đẳng "Thánh Quân" phi nhất, bất năng tận cử.

"Công Tôn" bố bị.

"Công Tôn", tánh dã; danh "Hoàng". Hán "Võ Đế" trưng vi "Bác sĩ", Thiên Tử sát kỳ đôn hậu, toại dĩ vi "Ngự Sử đại phu", thực bất trùng nhục, thoát tức chi phạm, nhi vi bố bị, bổng lộc giai cấp dữ ngưỡng thực chi tân, gia vô sở dự, thời "Cấp Ẩm" tấu viết : "Hoàng" vị tại Tam Công, nhiên vi bố bị, thứ trá dã". "Đế" vấn "Hoàng" ?

"Hoàng" tạ viết : "hữu chi, thành trúng "Hoàng" bịnh, phù dĩ "Tam Công" vi bố bị, thật sức trá, dĩ diếu danh, thả vô "Cấp Ẩm" trung, Bệ hạ an đắc văn thử ngôn". "Thiên Tử" dĩ vi khiêm nhượng, dụ ích hậu chi, dĩ Hoàng vi "Thừa Tướng", phong "Bình Tân" "Hâu", niên bát thập nhi chung, "Hoàng" ký vô oán "Cấp" ngôn, nhi thả thiện kỳ trúng kỷ bịnh khả vị khoan nhơn nhả lượng chi chí hĩ.

là : ông "Cổn", thời kỳ vua "Nghieu", nước lụt nhảy trời ông Cổn trị nước vô công hiệu. Vua "Thuấn" mới tiến cử Vua "Vô" nối nghiệp cha. Ở ngoài mười ba năm, dùng khai chín châu, việc thủy hại mới dứt, chịu Vua "Thuấn" truyền ngôi, đóng đô ở đất "An Ấp" hiệu nước là nhà "Hạ". Vua "Vô" là người siêng năng nhậm lạ, đức ông không trái, lòng nhơn của ông đáng yêu, lời nói của ông đáng tin, tiếng nói ông như tiếng chung luật, và thân ông đều có Pháp độ. Cho nên đức "Khổng Tử" khen rằng : "Tuy ăn uống đạm bạc, mà rất thảo với quý thần, y phục xấu mà tốt hơn mũ rỗng áo phụng. Ở nhà thấp cực, mà hết sức nơi ngồi rãnh. Quý hóa thay ! Vua "Vô" ta, vua "Vô" ta, không ai xen lời gì để bình phẩm ông được vậy". Thuở xưa vua "Nghieu" áo vải che thân, áo lột cừu đỡ lạnh, áo, giày chưa hư, không thay giày mới. Đời nhà Hán vua "Văn Đế" thân cũng mặc áo vải đen, màn chấn không thêu vẽ. Đời nhà Tấn vua "Vô Đế" đốt cái áo cừu, có thêu đầu chim trĩ, ra lệnh không cho cống hiến những nghề lạ mặc sang. Các vị "Thánh Quân" trên đây chẳng phải một, không thể kể hết.

Ông "Công Tôn" đắp mền vải.

Chữ: "Công Tôn" là : Họ; tên "Hoảng". Đời nhà Hán, vua "Vô Đế", ông thi đậu chức "Bác sĩ", vì Thiên Tử xét tánh ông thuần hậu, mới phong ông làm Quan "Ngự sử Đại Phu".

Đời ông không ăn thịt nhiều, ăn cơm gạo hẩm và đắp mền bằng vải, bông lộc có bao nhiêu, để hộ cấp những người nghèo thiếu, xin ăn, cho nên nhà ông không của dư. Bấy giờ ông "Cấp Âm" tâu vua "Vô Đế" rằng : "Ông Hoảng vị ở bực tam công, song sắm mền vải, đó là đối vậy". Vua đòi "Hoảng" hỏi ? "Hoảng" tạ tội rằng : "Thật có, thật trúng bệnh của tôi". Vì sao ? "Luận như Tam Công sắm mền vải thật đối trá để cầu danh, song không nhờ lời trung trực của "Cấp Âm" thời Bệ hạ đâu đáng nghe lời

"Vương" "Thần" chi quới, nghi vi bất vi, khởi đắc đạo nhưn, phản tham hoa sức, hoại sắc vi phục, phẩn tảo tế hình, cố kỳ nhi hĩ.

"Hoại sắc", vị dĩ thảo mộc căn diệt nê đặng, nhiệm vi truy sắc, dĩ biệt ngũ đại sắc dã; "phẩn tảo", thị tha sở khí chi vật, thập thủ nạp chi vi y, dĩ giá tế thân hình, tức trì cầu tâm, đoạn kiêu tứ niệm, nhi tấn tu đạo nghiệp. Như Kinh sở thuyết, "Tỳ kheo" trì "Phẩn tảo" y, tự hà nhi tẩy, chư thiên thủ trấp, dụng tẩy tự thân bất từ uest dã; ngoại đạo trì tịnh diệt, thứ hậu tương tẩy, "chư", "Thiên" điều giá; "vật ô trì thủy" thị tri trọng đức, bất trọng vật dã. "Vương", vị "Võ Đế"; "Thần", vi "Công Tôn"; "Quới", thị "Tôn quới" vị cao chi xưng dã. Thú mao tăng, bạch, thị "vương" "thần" sở ưng nghi vi nhi bất vi, nhi vi ố y bố bị, hoại sắc vi phục, phẩn tảo tế hình, cố bốn xuất gia học đạo nhưn, sở đương nghi vi, nhi bất vi, nhi phản tham thế gian hoa hương tăng nhưng trung sức chi dục lạc, thâm phi sở nghi dã.

Ký vân : Kim thời "thiên giảng", tự vị đại thừa, bất câu sự tướng, lãng la đấu mỹ tử bích tranh tiên, tứ tư tham tình, giai vi "Thánh giáo", khởi bất văn "Hoành Nhạ", dẫn phục ngại như, dĩ ngự phong sương. "Thiên thai" tứ thập dư niên, duy phi nhưt nạp. "Vĩnh gia" phục bất tầm khẩu. "Kinh Khê" đại bố nhi y; lương do thăm giải "Đại Thừa" phương nãi chuyên sùng khổ hạnh, thỉnh quan "Tổ Đức" vật nhiệm tà phong, tắc bầm giáo tu thân, chơn "Phật tử" hĩ.

ấy". Thiên Tử khen cho là người biết khiêm nhượng, càng hậu đãi, và cho "Hoàng" làm quan "Thừa tướng" phong tước Hầu quận "Bình Tân", tám mươi tuổi qua đời, "Hoàng" đã không oán lời "Cấp Âm" mà lại khen là trúng bệnh mình, thiệt đáng gọi là người rộng hơn, rộng lượng hết sức.

Sang nhất như "Vua" "Tôi" đáng sấm mà không sấm. Người tu đâu dạng trở tham lòe loẹt và xinh tốt, sắc hoại làm y phục, chăm vá che thân hình, mới phải là bốn phận.

Sao gọi là "Hoại sắc" ? Dùng những thứ cỏ, cây rể, lá, bùn, đất v.v... Nhuộm cho sắc ó, khác với năm sắc chính của đời gọi là "Hoại sắc". Thế nào là "Phấn Tảo" chăm vá ? Những vật người ta bỏ, lượm lấy chăm vá làm áo, dạng che đủ tấm thân, mong dứt lòng tìm kiếm, và niệm buông lung, ngộ hầu tấn tu đạo nghiệp. Như trong kinh nói : "Thầy Tỳ kheo đem áo "Phấn tảo" tới sông mà giặt. Chư Thiên múc nước đem về tắm, không từ như ướ. Kế đó Ngoại đạo đem cái áo trắng sạch cũng đến giặt. Chư Thiên đứng xa, đưa tay khoát ngăn và nói : "Đừng làm nhơ ao nước". Thế thì đủ biết rằng : Trọng đức chớ không trọng vật vậy. "Võ Đế là bực Vua, Công Tôn tức quan Đại thần" là bực cao sang vị quý mà còn không sấm; ngoài ra đủ biết vậy. Hàng lụa bằng thứ lông thú, "Vua", "Tôi" đáng làm, đáng sấm mà không sấm, trở sấm áo xấu mền vải; sắc hoại làm áo mặc, chăm vá che thân là bốn phận người xuất gia học đạo, chỗ đáng làm mà không làm, trở tham đồ huê mỹ của thế gian, nào lụa, nào nhung, trang sức vui ngũ dục, thật không phải chỗ làm.

Đức "Hoàng Tán" làm lời ký nói : "Kẻ Thiên Giảng đời bây giờ nói mình là bực đại thừa không chấp sự tướng, lụa, the đua tốt, tranh tươi, tím tía; xanh, đỏ giành màu, buông lung tình tham, đều trái lời Phật dạy, đâu chẳng nghe ông "Hoành Nhạc" mặc áo bằng cỏ gai, đỡ gió sương. Ngài "Thiên Thai" bốn mươi năm chỉ mặc một áo nạp. Ngài "Vĩnh Gia" không mặc áo miệng tầm. Ông "Kinh Khê" mặc tấm áo vải to. Xét đúng, bởi vì các Ngài đây, là người thâm hiểu lý "Đại thừa", mới chuyên tu khổ hạnh như thế. Hỡi ai ơi ! Xin

Cổ hữu "Cao Tăng", tam thập niên trước nhất lương hài, hướng phạm bối hồ.

"Lương", âm "lưỡng", (*song lý*) dã; "Cao Tăng", tức "Đường" "Huệ Hữu Pháp sư", thập lục tuế xuất gia, học thông Kinh, Luận, vưu thiện "Huê Nghiêm", duy hữu Luật bộ, vị hoàn tinh duyệt, ý dĩ vi giới khả sự cầu; án đọc tức hiểu, vị lao sư thọ, hậu hốt phi nhất quyển, tánh, giá, mang nhiên, phương hối tiên nghị, nãi phụ Luật đề bình, tùng "Hồng Luật Sư" thính "Tứ Phần" luật, tam thập dư biến, nhi cố chư học đồ viết : "Dư vãng thính Kinh, Luận nhất biến nhập thần, kim thính Luật bộ, dư tăng dĩ ám, khởi phi. "Lý" khả hư cầu "Sự" nan thông hội; thường thính "Lệ Công" giảng luật, "Lệ" viết : "Pháp Sư Đại Đức" mộ niên, như hà du cần luật bộ ?".

Hữu viết : "Dư ức xuất gia chi thử, tùng hồ khẩu trung lai, khởi dĩ lão hủ, nhi khả tư tu ly da, ngô hận bất đắc thường văn nhĩ ! Kim chi hậu học, bạc tri văn cú, tông trí điều nhiên, tức dự "Sự phạm", sở dĩ chung dạ trường khái hĩ. "Hữu" kính thận tam nghiệp, hoài khóa lục thời, phụng cấm thủ đạo, đủ suy đủ đốc, y phục thú đắc cái thể, phúc huyền bích thượng, trước nhất ma hài, kinh tam thập dư niên, ngộ duyên địa, tắc xích túc, nhưn vấn : "Chi cố" ? Đáp viết : "Tín thí nan tiêu". Đế lữ triệu nhập kinh, cố dĩ tậ từ xuân thu bát thập hựu bát.

Hựu Đường "Thông Huệ Thiên sư", đại ngộ hậu, vân niên duy nhất quần nhất bị, nhất ma hài, nhị thập tải, bố nạp trùng phùng, Đông Hạ bất dịch.

xem vị "Tổ Đức", chớ nhiễm thói tà. Sa di ơi ! Vưng theo lời đức Phật... tu thân... Xứng đáng trang Phật tử vậy.

Xưa có vị "Cao Tăng", ba mươi năm, mang một đôi giày, huống chúng phàm ư ?

"Hai chiếc giày" gọi là (*một đôi*), "Cao Tăng" tức đời "Đường" ngài "Huệ Hư Pháp sư" mười sáu tuổi xuất gia, học thông Kinh và Luận, rất giỏi bộ "Huê Nghiêm", duy có bộ Luật, chưa rành xem kỹ, ý ngài tưởng : "Giới" là : "Sự" dễ tìm, hễ đọc là hiểu, không nhọc Thầy trao. Không ngờ, tình cờ dở một quyển Luật nào "tánh tội", "giá tội", mờ mịt, mới ăn năn lời đề nghị trước, tức thời đội Luật, mang bình, theo hầu đức Tổ "Hồng Luật Sư", nghe bộ "Luật Tứ Phần" hơn ba mươi bận, rồi Ngài nói với học trò Ngài rằng : "Ta trước nghe tụng Kinh, tụng Luận một quận thời nhập tâm, thế mà nay nghe bộ Luật, ôi thôi ! Càng nghe càng mờ ám, đâu chẳng phải cái Lý còn có thể dễ tìm, sự thật khó mà tỏ biết. "Huệ Hư" thường thân hành đến nghe đức "Lệ Công" giảng Luật. "Lệ Công" hỏi : "Pháp sư Đại đức tuổi già, còn cần bộ Luật làm chi ?". "Hư" đáp : "Tôi nhớ thuở mới xuất gia, từ trong miệng cọt ⁽⁴⁸⁾ mà ra, đâu từ già yếu mà hồng thôi học ấy ư. Tôi buồn, tôi không được thường nghe vậy thôi". Ngài "Vân Thế" nói : "Thế mà trang hậu học đời bây giờ, vừa biết bài, câu, tôn chỉ mập mờ, mà tính làm vị "Sư phạm", sờ dỉ ta trọn đêm than hoài vậy. Ngài "Huệ Hư" kính cẩn ba nghiệp, giữ tụng sáu thời, tuân giới cấm, giữ đạo hạnh, càng già càng cố gắng, y phục vừa đặng che thân, khăn vắt trên vách, (*không cần chỗ vắt kỹ*). Mang một đôi giày bằng gai, hơn ba mươi năm, gập chỗ nào để đi thì đi chân không. Người hỏi : "Sao vậy ?" Ông trả lời "của tín thí khó tiêu", nhà vua thường mời Ngài vào Kinh Đô, Ngài cứ viện cớ bệnh mà từ. Xuân thu Ngài tám mươi tám về châu Phật.

Lại nữa, đời nhà Đường đức "Thông Huệ Thiên Sư" sau khi ngộ Đạo, tuổi già, duy một quần, một mền, đôi giày bằng gai; hai chục năm áo vải vá nhiều lớp, mùa Đông mùa Hạ không đổi.

"Tả Khê tôn giả", nhất "điều thật y", tứ thập dư niên, nhất "ni sư đàn", chung thân bất dịch; tẩy bát tắc quần hầu tranh bổng, tụng kinh tắc chúng điều giao tường; như thử "Cao đức", phi "Thánh" tắc "Hiên", thượng kiểm thân sùng phác, nãi nhĩ, hướng ngã phàm bối, nhi bất cần ước thân tâm tích đức, khả hồ ?

Y khả bất giới dư ?

ĐẠI BỒ TÁT TẠNG kinh vân : "Nhược hữu vị trước hoa man đồ hương tức thị vị trước nhiệt thiết hoa man, điệp thị vị trước thử niếu đồ thân. Hưu tích, hữu "Tỳ kheo", tại liên trì biên kinh hành, văn liên hoa hương, tỷ thọ tâm trước, Trì "Thần" ngôn : "Tỳ kheo" hà dĩ xả tịnh tọa, nhi thân ngã hương; thời hữu nhất nhơn, nhập trì thủ hoa, quật căn nhi khứ; "Tỳ kheo" ngôn : "Thử nhơn phá nhữ trì hoa, nhữ đô vô ngôn, ngã dẫn kinh hành, ha ngã thân hương ?" "Thần" ngôn : "Thế gian ác nhơn, tội phẩn một đầu, ngã bất cọng ngôn. Nhữ thị thiên hạnh hảo nhơn, nhi trước thử hương, phá nhữ hảo sự, thị cố ha nhữ; thí như bạch điệp hữu điểm, nhơn giai kiến chi, ác nhơn như hắc y, tủng hữu hắc điểm, nhơn giai bất kiến, thì vấn chi giả". Như kinh sở thuyết : "Hữu hoa thượng bị thần trách hữu điểm, hướng thân đồ trước ô đức, khả bất giới tai !!!".

**THẤT VIẾT : BÁT CA VÕ XƯƠNG KỶ
BẤT VẮNG QUAN THỈNH**

Ly thân khẩu quá, cố viết : "Bát ca võ". Viễn sắc, thanh trần, cố viết : "Bất quan thỉnh".

Giải viết : "Ca" giả, khẩu xuất ca khúc.

Sở vị ca xương khúc lĩnh dã, trường dẫn kỳ thanh vịnh chi viết "Ca".

Ngài "Tả Khê" tôn giả, một y thất điều hơn bốn mươi năm, một Ni sư đàn (*tọa cụ hay đồ để ngồi*) trọn đời chẳng đổi. Khi ông ăn cơm rồi rửa bát thì bày khỉ dành bụng, lúc ông tụng kinh các chim xòe cánh che mát. Các bực "Cao Đức" như đây, không phải bực "Thánh" cũng bực "Hiền" còn xét mình trọng đức đến thế, huống ta chúng phàm, mà chẳng dè dặt thân tâm tích đức hay sao ?

Than ôi khá chẳng răn chữa ư ?!

Kinh ĐẠI BỒ TÁT TẠNG nói : Nếu có người nào dấm vị tràng hoa và hương thoa, tức là : dấm vị tràng hoa sắt nóng; hay là dấm vị như nhớp thoa vào trong thân. Thuở xưa có thầy Tỳ kheo ở bên ao sen, đi kinh hành, nghe hương của hoa sen, mũi ưa, tâm đắm. "Thần" giữ ao nói : Tỳ kheo cố sao Ngài bỏ ngôi thiền, mà trộm vị hương ta ? Khi đó có một người, cũng vào trong ao, bẻ hoa, và nhổ ngó sen mà đi. Tỳ kheo nói : "Người kia bẻ bông, nhổ ngó chú, sao chú không nói. Ta đi kinh hành quở Ta là trộm hương ?". Thần đáp : "Đứa ác trong đời, tội như đầy dầu, ta không nói đến. Ngài là người tu hạnh tốt, mà dấm hương dấy, hư việc tốt của Ngài, cho nên quở Ngài. Ví như áo trắng, có một điểm đen, ai cũng thấy hết, người ác ví như áo đen, dầu có điểm đen người đều chẳng thấy, ai cần hỏi đến". Ôi ! Như Kinh đã nói : "Người hoa còn bị Thần trách có điểm hướng mũi người, thân thoa như đức, khá chẳng răn ư !?".

ĐIỀU THỨ BẢY : TỰ MÌNH KHÔNG ĐƯỢC CA MÚA ĐỜN DỊCH VÀ NGƯỜI KHÁC LÀM, CŨNG CHẴNG ĐƯỢC ĐẾM XEM NGHE

Không có cái lỗi thân múa, miệng hát nên nói "Bất ca vô". Lánh xa sắc trần và thanh trần cho nên nói : "Bất quan thính" (*không xem nghe*).

Giải rằng : "Ca" là : miệng hát ra những bài ca.

Chỗ nói : Ca xương bài bản vậy. Xương kéo tiếng dài gọi là "Ca".

Nhạc thơ vân : "Nhạc hữu ca, ca hữu khúc, khúc hữu từ; sở dĩ Thi ngôn chí, ca vịnh ngôn; ngâm vịnh chi hữu thưởng, há; như thảo mộc chi hữu kha diệp dã. "Nhĩ Nhã" viết : "Thỉnh ty ư cầm sắc, viết "Ca"; đồ ca viết "Diêu" vị vô tư trước chi loại, độc ca chi giả. "Hàn Thi" viết : "Hữu chương khúc, viết, "Ca", vô chương cú, viết "Diêu". Hựu Vịnh Thi, viết "Ca"; đoản ca vị chi "Diêu". Thi Chú vân : "Diêu" giả, ca thanh chi viễn văn dã; cố thiện ca giả hữu hàm thương thổ giác chi âm. Liệt Tử vân : "Tần Thanh, phủ tiết bi ca, thanh chấn lâm mộc hưởng át hành vân thị dã".

"Vô" giả, thân vi hí "vô".

Thủ túc biến lộng, viết : "Hí vô"; "Ca vô", nãi bài ưu tạp hí dã.

"Xướng ky" giả, vị "Cầm", "sắc" tiêu,quản chi loại thị dã.

"Xướng ky", thị âm nhạc chi tổng xưng; "Nhạc" giả, chung, cổ, tiêu, quản, cung, thương, vô, giác, trung, thực dã; cầm sắt, thị huyền nhạc, tiêu quản, thị quản nhạc.

Tích "Phục Hi", trác đồng vi cầm, danh viết "Ly huy", hoàn tan vi sắt; cầm, trường thất xích nhị thốn : Phụng trì tứ thốn, tượng tứ thời, Long trì bát thốn tượng bát phong, huyền nhị thập thất, dĩ thông "Thần minh" chi hướng. "Thuấn", chế trường tam xích lục thốn lục phân, tượng cơ chi nhật, hiệp Thiên như chi hòa, quảng lục thốn, tượng lục hiệp, yêu khoát tứ thốn, tượng tứ thời; tiền quảng hậu hiệp; tượng tôn ty; thượng viên hạ phương; tượng "Thiên Địa"; ngũ huyền, tượng ngũ hành; thập tam huy, tượng thập nhị luật, dư nhất huy, tượng nhuận. Hậu "Văn Vương", gia thiếu cung, thiếu thương, nhị huyền

Bộ Nhạc Thơ nói : "Nhạc thì có ca, ca thì có bài, bài có bản". Cho nên ngâm Thi gọi là : "Chỉ" mình "Ca vịnh" là (*lời nói*). Ngâm vịnh điệu có phù trầm ; như cổ cây có nhánh lá. Sách Nhĩ Nhã nói : "Tiếng ăn rập với đờn cầm, đờn sắt gọi là "Ca". Ca suông gọi chữ "Diêu". Nghĩa là : không có đờn sáo, chỉ ca không mà thôi. Trong bộ Hàn Thi nói : có bài bản gọi "Ca", không bài bản gọi "Diêu"; lại có nghĩa ngâm thi nói là "Ca". Ca nhạc một nói là "Diêu". Sách Thi Chú nói : Chữ "Diêu", là tiếng ca nghe rất xa, văng vẳng; cho nên người ca hay, giọng có hàm tiếng Thương và lộ tiếng Giác. Sách Liệt Tử nói : "Người Tần Thanh, vỗ cái trống cơm mà ca theo điệu nam ai, tiếng vang cây rừng, dội dứt mây bay, phải vậy".

Thân múa giỡn gọi chữ "Võ".

Tay, chân quơ múa gọi "Hý võ". Vừa giỡn trửng, vừa hát hò gọi là "Ca võ".

"Xướng ky" là gì ? Những loại đờn "cầm", đờn "sắt" ống tiêu, ống quản, phải vậy.

"Xướng ky" (*tiếng kêu chung của âm nhạc*). "Nhạc" thời có những thứ như : chuông, trống, ống tiêu, ống quản, tiếng cung, tiếng thương, tiếng võ, tiếng giác, tiếng trửng và tiếng thực, các thứ tiếng ấy thuộc về một loại của "Âm nhạc"; đờn cầm, đờn sắt thuộc về nhạc dây, ống tiêu, ống quản thuộc về nhạc ống.

Xưa Vua "Phục Hi" đẽo cây ngô đồng làm đờn cầm, tên là đờn "Ly huy", bện cây dâu làm đờn "sắt"; đờn cầm dài bảy thước hai tấc (7^m20); cái Phụng trì bốn tấc (0^m40) để tiêu biểu hiệp bốn mùa, cái Long trì tám tấc (0^m80) tượng cảm gió (bát phong) hai mươi bảy dây, đặng thông đến vị Thần Minh phò hộ. Vua "Thuấn" chế đờn cầm dài ba thước sáu tấc sáu phân (3^m66), tiêu biểu ngày "giáp năm" hỏa hiệp "Trời" cùng "người", bề rộng sáu tấc, tiêu biểu "sáu phương" bề lưng rộng bốn tấc tiêu biểu "bốn mùa"; trước rộng sau hẹp tiêu biểu "cao, thấp"; trên tròn dưới vuông, tiêu biểu "Trời, Đất", năm dây tiêu biểu "ngũ hành", mười ba bực tiêu biểu "12 tháng" thêm một bực tiêu biểu "tháng nhuận". Sau

thành thất hoặc vân : "Gia văn võ nhị huyền : sắt hữu tam thập lục huyền, dĩ tu thân lý tánh, phản kỳ Thiên chơn" kim nhơn dụng chi vi hí lạc, ngộ dã; "Tích Nữ Oa" thị, dụng ngũ thập huyền, Tần Đế sử Tố Nữ cổ, nhi thính chi cực bi, nãi tích nhi dụng kỳ bán, dĩ ức kỳ tình nhi nhạc nãi hòa hiệp dã; tiêu túc dã, vị kỳ thính túc túc, nhi thanh dã biên tiểu trước quản vi chi, sâm si bất tề, tượng Phụng chi dục : Đại giả, nhị thập tam quản, trường xích tứ thốn; tiểu giả, thập lục quản, trường xích nhị thốn. Quản, hữu lục khổng, nhất viết; thất khổng, tợ tiêu diệc như Địch, hoặc viết; túc tiêu dã; dư Tỳ Bà, sanh, hoàng, tranh, địch, không hầu, đẳng, giai xứng kỳ chi loại dã.

"Bất đắc tự tác, diệt bất đắc tha nhơn tác thời, cố vãng quan thính".

Tự tác, tòng thân, khẩu, nhị nghiệp sanh tội, quan thính tòng nhơn, nhi, nhị căn chiêu khiên; cố vãng giả, hiển phi vô tâm dã; nhược lộ do bỉ quá, vô tâm quan thính, bất phạm.

Cổ hữu Tiên nhơn, nhơn thính nữ ca, âm thanh vi diệu, cự thất thần túc, quan thính chi hại như thị, hưởng tự tác hồ ?

Cự, tậ dã, thốt dã; "thần túc" giả, phi hành dã. ĐẠI BÀ SA LUẬN vân : "Tích hữu "Chất Đà Diễn Na" vương, tương chư Cung nữ, nghệ "Thủy Tích" sơn, trừ khứ nam tử, thuần dữ nữ nhơn, thiêu chúng danh hương, tấu ngũ kỳ nhạc, lộ hình nhi võ, nhạc âm thanh diệu hương khí phân phức. Thời hữu ngũ bá Tiên nhơn, thừa Thần thông thượng quá, hoặc kiến sắc, hoặc văn thính, hoặc hữu hương, giai thối thần thông, nhất thời đọa há, như chiết dục điểu, bất phục năng phi. Vương kiến vấn viết : "Nhữ đẳng thị thùy ?"

Vua "Văn Vương" thêm dây Thiếu cung, dây Thiếu thương hai dây thành ra bảy, hoặc nói : thêm dây "văn", dây "võ" hai dây; đờn Sắt có 36 dây, để tu thân sửa tánh, đem trở lại tánh Thiên chơn (*tánh chơn thật của mình*). Người đời bây giờ, dùng nó làm việc vui chơi, làm vậy. Xưa bà "Nữ Oa" làm đờn sắt tới năm mươi dây, Vua "Tần Đế" biểu nàng "Tố Nữ" khảy nghe rất buồn; mới bớt, dùng phân nửa để ngăn bớt tình thương, mà nhạc mới hòa hiệp vậy; ống tiêu nghe nghiêm lắm, vì tiếng nó kêu nhạc nhạc mà thanh, bện ống trúc nhỏ làm đó, so le không bằng như cánh chim Phụng. Lớn hai mươi ba ống; dài một thước bốn tấc. Nhỏ mười sáu ống; dài một thước hai tấc. Ống Quán, có sáu lỗ, có chỗ nói bảy lỗ, giống ống tiêu và cũng như ống Địch hoặc nói : "đó là ống tiêu". Còn đờn Tỳ Bà, ống sanh, ống hoàng, đờn tranh, ống địch, đờn không hầu các món v.v... đều là một loại xướng ca, đờn địch cả.

"Chẳng được mình làm, và chẳng được khi người khác làm, cố đến xem nghe".

Mình làm từ hai nghiệp "Thân" và "Khẩu" sanh ra tội, xem nghe, từ hai căn "Mắt" và "Tai" mang lỗi. Cố ý đi nghe là nói không phải người vô tâm vậy. Bằng có dịp đi qua đường đó, vô tâm xem nghe không phạm.

Xưa có ông Tiên nhờn nghe gái ca, tiếng âm thanh vi diệu liền đứt thần túc, xem nghe còn mắc hại đến thế, huống mình làm ư ?!

Liên, vọi, gập; ba tiếng cũng đồng một nghĩa. Bay đi gọi là : thần túc. Bộ LUẬN BÀ SA nói : "Xưa có vua "Chất Đà Diễn Na" đem các cung nữ, lên non "Thủy Tích", đuổi hết con trai, chỉ để các gái, đốt các thứ hương thơm, trở năm món ky nhạc loa hình nhảy múa tiếng nhạc lẫn với giọng ca, vừa thanh, vừa dụ mùi hương thơm ngắt.

Khi đó có 500 ông Tiên, nương thần thông qua trên, hoặc có ông thấy sắc, hoặc có ông nghe tiếng, hoặc có ông ngửi hương, đều đứt thần thông, một lượt rớt xuống như chim gãy cánh, không còn bay được. Vua thấy hỏi rằng : **"Các người là ai" ?**

Chư Tiên đáp ngôn : "Ngã thị Tiên nhơn". Vương ngôn : "Nhữ đắc Phi phi tướng định phủ ?" Tiên ngôn : "Vị đắc", nãi chí vấn ngôn : "Nhữ đắc sơ thiên phủ ?" Tiên ngôn "tằng đắc, kim thất", Thời vương sân ngôn : "Bất ly dục nhơn, như hà quán ngã cung nhơn thể nữ", tiện bạt kiếm đoạn tiện ngũ bá Tiên nhơn thủ túc; bi chư Tiên nhơn, hữu tùng "nhấn căn" nhi thoái, hữu tùng "nhĩ căn" nhi thoái, hữu tùng "tý căn" nhi thoái, thị cố nhất thời đọa lạc; cố vân : "Quan thính chi hại như thị, hưởng tự tác hồ ?"

Kim thế ngu nhơn, nhơn PHÁP HOA hữu "Tỳ bà náo bạt chi", cú, tứ học âm nhạc, nhiên PHÁP HOA, nãi cúng dường chư Phật, phi tự ngu dã".

"Ngu", "lạc" dã; "tỳ bà", thị Hồ "cầm", trường tam xích ngũ thốn, tượng "tam tài" "ngũ hành", tứ huyền tượng tứ thời dã, "Náo" cổ dĩ kim tạo chi, "bạt" dĩ đồng tác chi.

Kinh vân : "Nhược sử nhơn tác nhạc, kích cổ, xỷ giác bối tiêu, địch, cầm, không hầu, tỳ bà, náo, đồng bạt, như thị chúng diệu âm, tận trì dĩ cúng dường hoặc dĩ hoan hỉ tâm, ca bại tụng Phật đức, nãi chí nhất tiểu âm, giai dĩ thành Phật đạo". Kinh vị : "Sử nhơn tác, hiển phi Sa môn tự vi dã, tận trì dĩ cúng dường, minh phi tự ngu dã.

Ứng viện tác nhơn gian pháp sự đạo tràng, du khả vi chi; kim vị sanh tử, xả tục xuất gia, khởi nghi bát tu chánh vụ, nhi cầu công ky nhạc.

Các ông Tiên đáp rằng : "Ta là người Tiên. Vua nói : "Người được định Phi phi tướng chưa" ? Tiên đáp : "Chưa được". Nhấn đến Vua hỏi : "Người được định Sơ thiên chưa" ? Tiên đáp : "Trước được nay mất rồi". Bấy giờ Vua giận nói : "Thế các ông là người chưa khỏi ngũ dục, lẽ nào dám xem cung nhưn thể nữ của ta"; liền lấy gươm, chặt đứt tay chơn năm trăm ông Tiên. Các ông Tiên kia, có ông đứt thần thông của "Nhân căn", có ông đứt thần thông của "Nhĩ căn"; có ông đứt thần thông của "Tỷ Căn", luôn cả năm trăm ông, ông nào thần thông cũng bị đứt. Thế nên sa xuống một thời, gọi "Nhất thời đọa lạc". Cho nên nói : "Than ôi ! Xem nghe còn hại như thế, huống mình làm ư" ?

Người ngu đời bây giờ, nghe trong Kinh PHÁP HOA có nói câu "Tỳ Bà náo bạt" lung học nghề âm nhạc; song trong Kinh PHÁP HOA nói : "Âm nhạc là để cúng dường các đức Phật, chớ không phải vui mình".

"Vui" là nghĩa "Vui thích", Đờn "tỳ bà" là đờn "cầm" của nước "Hồ", dài ba thước năm tấc, tiêu biểu "Tam tài" và "Ngũ hành", bốn dây tiêu biểu "bốn mùa". Cái "Náo" đời xưa làm bằng chất vàng. Cái "Bạt" làm bằng chất đồng.

PHÁP HOA Kinh nói : "Hoặc cho người nổi nhạc đánh trống, thổi ốc, ống tiêu, ống địch, đờn không hầu, đờn Tỳ bà, cái náo, cái đồng bạt, các tiếng hay như vậy đều đem cúng dường các đức Phật, hoặc đem tâm hoan hỷ, ca vịnh khen công đức của đức Phật, nhấn đến một tiếng nhỏ cũng được thành quả Phật. Huống chi Kinh nói : "Cho người khác (*cu sĩ*) làm rõ không phải thầy Sa môn tự làm vậy", Kinh lại nói : "Đem cúng dường đức Phật, rõ không phải để vui mình" vậy.

Những chùa làm đám đạo tràng Phật sự của nhưn gian họa may làm được. Nay ta vì đường sanh tử, bỏ tục xuất gia, đâu nên chẳng tu việc chính mà cầu học nghề âm nhạc cho hay.

"Ứng viện" vị ứng phó am viện dã; nguyên "Phật Giáo" trung, bốn vô ứng phó sự, lương do mặt pháp nhưn ngoa, bất vị siêu sanh việt tử xuất gia giả, thao thiết thế gian uest lợi, cố hữu chi dã. Cát ái từ thân, thị viết : "Xả tục"; xuất phiên não gia, cố viết : "Vị sanh tử", Thiên tụng lễ bái, cần tu phước huệ, danh vi "chánh vụ". Ký vị sanh tử, bất tu chánh vụ, nhi phản cầu công xảo thế gian ky nhạc, trùng tăng sanh tử chi lụy, tự táng kỷ đức, thiêm điểm pháp môn, quá phi tiểu dã".

Nái chí vi "Kỳ", "Lục bát", "đầu trích", "Xu bờ" đẳng sự.

"Đơn Châu" bất tiểu "Nghieu" tác kỳ, dĩ giáo chi, "Đơn Châu", thiện chi, dĩ diệt du, vi kỳ hữu tam bá lục thập lộ, tượng kỳ, hữu tam thập lục tuần, dĩ tượng nha sức chi, cố danh "Tượng kỳ".

Hựu vân : "Tích Thần nông dĩ nhật nguyệt tinh thần vi tượng. Đường Tướng Quốc Ngưu Tăng Nhụ, dụng xa, mã, tướng, sĩ, tốt, gia pháo đại chi, vi cơ hĩ : "Đầu" tức (đầu tử), thị "lục bát" thể cụ; "Lục bát" tức "song lục" kỳ, diệp danh "Bát tắc hí". "Ngự" "Tào Thực", chế "song lục" cuộc, dĩ ngũ mộc vi đầu tử, hữu Kiêu, Lư, Trí, độc, đắc, ngũ giả vi thắng phụ chi thể, cố nhưn khắc nhất đầu, vi kiêu điệu hình, đắc chi vi thượng thắng; hựu đầu lục trợ, hành lục kỳ vị chi "Lục bát" dã; trích giả, đầu dã, phao dã, như trích sắc, đầu hồ, phao cầu, khiêu tiên dã "Xu" âm "Xu"; "bờ", âm "bờ". Tương truyền vị : "Lão tử" nhập Hồ, tác dụng lục tử vi mã, kim nhưn trích chi vi hí, diệp bác dịch chi tổng danh; sở vị "xu bờ", nhất trích bá vạn, thị dã : "Nái chí", dữ "đẳng sự", giai hí lạc vị tận chi cũ dã.

Những chùa am làm đám, gọi là chữ "Ứng viện". Nguyên trong "Phật giáo" vốn không có việc làm đám, chẳng qua đời mặt pháp, người làm sai lầm, chẳng vì siêu sanh thoát tử mà xuất gia, mới tham lam lợi nhơ trong đời, nên có làm việc đám tiệc. Sao gọi là xả tục ?

Dứt tình ân ái từ nghĩa song thân, ấy là "Xả tục". Thế nào là vì đường sanh tử ? Cầu ra nhà phiền não, cho nên gọi là vì đường sanh tử. Việc chánh là gì ? Việc tụng kinh lễ bái, cần tu phước huệ, kêu là việc chánh. Đã vì sanh tử, không tu việc chánh, trở cầu học nghề nhạc hay giỏi trong đời, chớ thêm hại đường sanh tử, đã tổn đức mình, nhơ nhục trong nhà Đạo, tội chẳng phải nhỏ vậy.

Nhấn đến, đánh cờ "dây", cờ "lục bát", đánh "đầu trịch", "xu bờ", các việc.

Vì người "Đơn Châu" không hiền, vua "Nghieu" chế làm bàn cờ (*để dạy cơ mưu của sự binh bị*), không ngờ "Đơn Châu" đánh giỏi, rồi làm việc vui chơi, luông tuông. Cờ dây có 360 nước. Cờ Tượng (*tục kêu là cờ tướng*) có 36 nước. Sao kêu là "cờ Tượng" ? Lấy ngà voi chuốt làm con cờ, nên kêu "cờ Tượng". Lại một nghĩa nữa : Xưa vua "Thần Nông", coi theo mặt nhật, mặt nguyệt và các ngôi sao làm cái hình con cờ gọi là "Cờ Tượng". Chữ "Tượng" này nghĩa : "Giống". Đời Đường quan tướng quốc "Ngưu Tăng Nhụ" dùng con xe, con mã, con tướng, con sĩ, con chốt, thêm con pháo đại diện làm thế vậy. Chữ "Đầu" (*tức con cờ*) là cái mặt con cờ "Lục Bát". Cờ "Lục Bát" tức là cờ "song lục" hay là cờ "Bát tắc hí". Đời nhà "Ngụy" chúa "Tào Thực" chế cái bàn cờ "Song lục", lấy năm thứ cây đũa làm năm con cờ; có chạm hình con chim Kiêu, chim Lô, chim Trĩ, chim Độc, chim Tắc, năm con ấy làm cái vẻ ăn thua, cho nên người khắc một con cờ làm hình chim Kiêu, bắt dạng con cờ này là ăn bực nhất. Lại có một điều cờ nữa như : Vãi ra 6 cái thẻ, làm 6 con cờ, gọi là cờ "Lục Bát", "vãi", "quăng", "liệng" cũng như : "xổ bài", "đánh hồ", "đá cầu", "thầy tiên", thuộc về trong ba nghĩa : hoặc vãi, hoặc quăng, hoặc liệt. Chữ "Xu" là "Xu bờ", lời tương truyền nói : "Ông Lão Tử vào nước Hồ, làm bàn cờ có sáu hình con ngựa, người nay đánh làm cuộc vui chơi cũng

Giai loạn đạo tâm, tăng trưởng quá ác,

Như thượng chư sự, cu nhiều loạn chánh niệm, tăng trưởng tham, sân, phiền não, sanh tử quá hoạn do thử nhi hưng thành phi "Thích tử" sở vi dã.

Y khả bất giới dư !

ĐẠI LUẬN vân : "Thanh tướng bất đình, tạm văn tức diệt, ngu si chi nhơn, bất giải tinh tướng, vô thường biến thất, cố ư âm thanh trung, vọng sanh hảo nhạo ư dĩ quá chi thanh, niệm nhi sanh trước. Hữu trí chi nhơn, quán thanh sanh diệt, tiên hậu bất cu, vô tướng cập giả, tác như thị tri, tác bất nhiễm trước, nhược tư nhơn giả, chư Thiên âm nhạc, thượng bất năng loạn, hà hưởng nhơn thanh. Như thị đẳng chướng chướng nhơn duyên, ha thanh quá thất. Như Đại Ca Diếp đẳng, văn Thiên vương đờn cầm, thượng khởi tác vô, bất năng tự an; hưởng phàm phu bối, khả bất đương thâm giới dư !

BÁT VIẾT : BẤT TỌA CAO QUẢNG ĐẠI SÀNG

Thân ly xúc trần cố viết "bất tọa", lượng viết Thánh chế, cố viết "cao quảng".

Giải viết : "Phật chế thẳng sàng, cao bất quá "Như Lai" bất chỉ; quá thử tức phạm".

Như Lai thị Phật thập hiệu chi thủ, vị Phật thừa "Như thật" đạo, lai thành "Chánh Giác" cố danh Như Lai. Như Lai kim thân tượng lục, nhất chỉ hoạt nhị

chung kêu là "Cờ bạc". Chỗ gọi cờ "Xu Bò" (*chỗ đựng cờ*) một phen xổ ra, ăn cả trăm cả vạn. Chữ "Nãi chí" (*nhấn đến*); cũng như chữ "đăng sự" (*các việc*); đều là câu chuyện chơi vui chưa hết.

Các việc như trên đều là loạn tâm đạo, thêm nhiều tội lỗi.

Các việc như trên đều rối loạn chánh niệm, thêm lớn lòng tham sân, phiền não. Tội lỗi đường sanh tử từ đây mà ra. Thật chẳng phải trang "Thích Tử" chỗ nên làm vậy.

Than ôi ! Há chẳng răn dè ư ?

Trong ĐẠI LUẬN nói : "Âm thanh, sắc tướng giả tạm không phải vật còn hoại liền nghe liền diệt. Thế mà đưa ngu si chẳng hiểu cái thanh tướng vô thường biến mất. Cho nên đối với trong cảnh âm thanh quấy sanh tâm ưa thích, đến nổi tiếng nói qua rồi, còn để tâm mê đắm. Những người có Trí biết tiếng kia sanh diệt, trước chẳng chờ sau, sau chẳng kịp trước, thì đâu có tướng cũng như không tướng. Vậy quan sát được như thế, thời mới khỏi đắm mê, những người như thế, dù âm nhạc chư Thiên, cũng chẳng loạn cho họ được hưởng chi tiếng của nhơn loại. Như đây hết thảy các món nhơn duyên đều là đức Phật quả tội lỗi những người ưa đắm thính trần. Kia, như đức Đại Ca Diếp nghe trời Thiên Vương khảy đờn cầm còn đứng dậy múa men không thể tự yên; hưởng chi chúng phàm phu, há chẳng răn dè cho lắm ư ?

ĐIỀU THỨ TÁM : KHÔNG ĐƯỢC NGỒI GIƯỜNG CAO RỘNG LỚN.

Muốn thân khỏi nhiễm trần, cho nên; "không ngồi", quá lượng Phật dạy cho nên nói "cao rộng".

Giải rằng : "Phật dạy giường dây, cao chẳng quá tám ngón tay đức Như Lai", quá đấy thời phạm.

Như Lai, là hiệu đầu trong mười hiệu ⁽⁴⁹⁾ của đức Phật. Như Lai là gì ? Đức Phật Thế Tôn nương cái đạo "Như thật" đến thành ngôi "Chánh Giác" cho nên gọi là Như Lai,

thốn, bát chỉ đương châu xích, nhất xích lục thốn. Việt tư lượng dã, cố viết "Quá thử".

A HÀM kinh vân : Túc trường xích lục phi cao. Hoạt tứ xích phi quảng. Trường bát xích phi đại. Phục hữu bát chưởng sàng : Nhất, kim. Nhị, ngân. Tam, nha. Tứ, giác. Ngũ, Như Lai. Lục, Duyên giác. Thất, La Hán. Bát, Sư Tăng. Tiên tứ, ước vật biện quới, thể bát hiệp tọa. Hậu tứ, ước nhơn biện đại, tủng linh địa phô, nghi ư tôn nhơn, diệc bát hiệp tọa. Ngôn thẳng sàng giả, hoặc dĩ thảo ma đấng đấng, chức thành, cước hữu khúc trực, nhược thẳng, nhược mộc, quá lượng giai phạm.

Nãi chí tất thể điều khắc, cập sa quyển trưởng nhục chi loại, diệc bát nghi dụng.

ĐẠI LUẬT vân : "Sàng hữu nhị chưởng. Nhất, "cao". Nhị "hạ" Tì sàng danh "hạ". Thô tộ diệc danh "hạ". "Cao" đại danh "Cao". Diệu hảo diệc danh "cao" ? Diệu hảo tức tất thể điều khắc, kim, ngân, nha giác đấng. Như thị chi sàng, cập sa la quyển trưởng, thượng diệu chiên nhục, giai phi xuất thể đạo nhơn chi nghi, nãi vương thần tục sĩ sở quý. Vi Phật minh chế, tự bại kỷ đức, cố viết : "Bát nghi dụng dã". "Loại" giả, du nhất thiết quý giá bị tịch đấng, thị dã.

Cố nhơn dụng thảo vi tòa, túc ư thọ hạ. Kim hữu sàng tháp, diệc ký thẳng hĩ, hà cánh cao quảng, tủng tứ huyển xu ?

Kim thân đức Như Lai cao trượng sáu, một ngón tay rộng hai tấc, theo thước nhà Châu, cộng tám ngón thành một thước sáu tấc. Quá lượng đó, cho nên nói chữ "Quá thử" (*một ngón Như Lai bằng ba ngón người thường*).

Kinh A HÀM dạy cách thức đóng giường như thế này : Chân giường cao một thước sáu tấc (1^m60) Bề rộng bốn thước (4^m00). Bề dài tám thước (8^m00). Lại có tám thứ giường như sau đây : 1/ Giường bằng vàng. 2/ Giường bằng bạc. 3/ Giường bằng ngà. 4/ Giường bằng sừng. 5/ Giường Như Lai. 6/ Giường Duyên Giác. 7/ Giường La Hán. 8/ Giường Sư Tăng. Bốn thứ giường trước là vật quý trọng, người tu không nên ngồi. Bốn giường sau, là bực lớn ngồi, đầu cho trải dưới đất ngồi, chớ không dám ngồi tám thứ giường nói trên, vì nhường người bực lớn. Nay nói giường cây và giường dây, là hoặc lấy cỏ, gai và mây bện làm, chân có cong có ngay, hoặc giường dây, hoặc giường cây, song quá lượng đức Phật dạy đều phạm.

Nhấn đến sơn vẽ chạm trổ và các thứ màn nệm, bằng hàng lụa, cũng chẳng nên dùng.

Trong ĐẠI LUẬT nói : Giường có hai thứ : Một, giường bực "cao". Hai, giường bực "hạ". Thế nào giường bực "hạ" ? Giường thấp gọi là bực "hạ", thô xấu cũng gọi bực "hạ". Thế nào gọi là giường bực "cao" ? Cao lớn gọi là bực "cao", tốt đẹp cũng gọi là bực "cao". Tốt đẹp là gì ? Tốt đẹp tức là sơn vẽ, chạm trổ, giường vàng, giường bạc, ngà, sừng, v.v... Những giường như thế với những vật mừng màn bằng the lụa, mền nệm đồ thượng diệu, đều không phải người học đạo xuất thế dùng, vật quý trọng của vua, tôi, tặc, sĩ, cần, dùng. Trái lời Phật dạy, lại tổn đức mình; cho nên nói câu : "Bất nghi dụng thử" (*không nên dùng đấy*). Chữ "Loại" là các thứ, nghĩa là còn bao nhiêu những thứ mền chiếu quý giá v.v...

Người xưa dùng cỏ làm đồ ngồi, đêm thì nằm dưới gốc cây. Nay ta có giường chõng cũng đã hơn xưa rồi, sao muốn cao rộng buông lung vóc huyền ?

Sàng hiệp nhi trưởng giả, viết "tháp". "Cổ nhờn giả "cổ đức cao tăng" dã, hoặc trụ thâm sơn hoặc y thọ hạ, dĩ thảo vi tòa, khởi tắc kinh hành tọa tức thiên tứ.

Kim cư quảng hạ mật ốc, túc ư cao sàng trường tháp, khả vị thắng bỉ thọ hạ thảo tòa, đa hí, hà dụng cánh phục cao quảng, tủng tứ huyền xu, thất "Sa môn" chi cao phạm, vi "Phật" "Tổ" chi thùy ngôn.

"Đồng Lâm" Hồn Dung thiên sư, thị chúng viết; "Tị vạn thặng tôn vinh, thọ lục niên cơ đồng, bất ly thảo tòa, thành đẳng "Chánh Giác" độ vô lượng chúng. Thử "Huỳnh Diện Lão gia" xuất gia dạng tử" hậu bối vong bốn, phản vị khẩu thể, như Phật ngôn viết : Vi "Sa Môn" giả, khứ thể tư tài, khát thực, thủ túc, nhật trung nhất thực thọ hạ nhất túc, thậm bất tái hí".

Cổ Đường "Thông Huệ Thiên Sư" nhập "Thái Bạch" sơn, bất tê lương thực, thủ cấp thảo quả, khát tắc ẩm thủy, tức tắc y thọ, kinh ư ngũ niên, nhờn dĩ mộc đả khối, khối phá hình tiêu, quách nhiên "Đại ngộ".

"Kinh Vân Pháp Sư" nhập "Thái Sơn", kiết thảo vi y, thập quả vi thực, hành PHÁP HOA Tam muội, cảm "Phổ Hiền" hiện thân chứng minh. Như tư "cao đức" phi nhất, bị tải Truyền Đăng Cao tăng" truyện trung, tự đương tâm duyệt. Ngôn huyền xu giả. Địa, Thủy, Hỏa, Phong, tứ đại dã nhi thành thân, hư vọng bất thật, du như mộng huyền, ngu phu bất liễu, chấp chi vi thiệt, thị dĩ tứ tình tủng dục, tăng trưởng lậu nghiệp, trường luân tam hữu dã.

"Hiếp Tôn Giả", nhất sanh hiệp bất trước tịch.

Giường hẹp và dài kêu là cái "chống". Nói người xưa đó, là các ông "Cao Tăng đại đức" đời xưa vậy; hoặc có ông ở trong thâm sơn, hoặc có ông ở dưới gốc cây, lấy cỏ làm đồ ngồi, lúc dậy thì đi kinh hành, ngồi thì Thiền định; đâu có thì giờ rảnh buông lung.

Ta nay ở nhà rộng, phòng kín, ngủ thời ngủ trên giường cao và chống dài, cũng đã hơn các Ngài ở dưới gốc cây, ngồi tòa cỏ, bội phần, lẽ nào còn muốn cao và rộng buông lung thân huyễn mất cái hạnh thanh cao của "Sa Môn", trái lời di ngôn của "Phật" và "Tổ".

Chùa "Đông Lâm" đức "Hỗn Dung thiền sư" dạy trong chúng rằng : "Đức Thích Ca bỏ ngôi cao sang muôn cổ, chịu cái khổ đói lạnh sáu năm, không lia tòa cỏ thành bực "Chánh Giác", độ chúng sinh không lường. Đây là cách thức ông "Huỳnh Diện Lão Gia" (*Đức Phật*) xuất gia người đời sau, quên căn bản, trở vì việc ăn mặc, như đức "Phật" đã dạy làm "Sa môn" là người bỏ của cải đời, xin ăn vừa đủ, giữa ngày một bữa ăn, dưới gốc cây ngủ một đêm, dè chớ thêm nữa vậy.

Nên đời Đường đức "Thông Huệ thiền sư" vào non "Thái Bạch" không đem lương thực, dùng đỡ rau trái. khát thời uống nước lạnh, nghỉ thời nương gốc cây, trái được năm năm; như một bữa ông lấy cây đập khối đất(?) khối bể hình tan, rỗng vậy "Đại ngộ".

Ngài "Kính Vân Pháp Sư" vào núi "Thái Sơn" kết cỏ làm áo, lượm trái làm cơm ăn, tụng Kinh PHÁP HOA được chánh định, cảm đến đức "Phổ Hiền" hiện thân chứng minh. Các vị "Cao đức" như đây, chẳng phải một, đủ chép trong bộ truyện "Truyện Đăng Cao Tăng" ta nên tìm coi. Nói thân huyễn là gì ? Bốn đại : Địa, Thủy, Hỏa, Phong, giả hiệp mà thành thân này, luống dối không thật như chiêm bao, như bóng bọt. Thế mà dựa ngu không hiểu chấp cho là có thật, cho nên lung tình dục vọng, thêm lớn lậu nghiệp hằng sa trong ba cõi.

Ông "Hiếp Tôn Giả" một đời lưng chẳng đặt xuống chiếu.

Tôn Giả, Trung Thiên Trước nhơn, bốn danh "Nan Sanh", do tại mấu thai, lục thập niên thỉ sanh nhơn dĩ vi danh, xuất gia niên vãn, đắc ngộ cứu Tổ "Phục Đà Tôn giả" chấp thị tả hữu, vị thường thùy mạnh nhựt tác phi duyệt tam tạng, dạ tác tọa thiên nhơn kỳ hiệp bất chí tịch; cố thể xưng viết : "Hiệp Tôn Giả", tức "đệ thập Tổ hoặc vãn cứu Tổ".

"Cao Phong Diệu Thiên Sư" tam niên lập nguyện, bất triêm sàng đặng.

Nguyên "Cao Phong Diệu Thiên Sư" phục sài vi khám, đông hạ nhất nạp, đảo tông hòa mê vi thực, hậu vãng "Thiên Mục" sơn tây nham trúc nhất tiêu thất, bằng viết : "Tử Quan" kỳ nhan phi thê mạc đặng, nhi khứ thê đoạn duyên, tuy Đệ tử hân đắc chiêm thị cố nội vô sàng đặng, ngoại tuyệt cấp thị, bất tháo thân, bất trĩ phát, tiết anh vi đặng, tinh nhậ nhất thực, tam niên yển như dã. Kim thời xuất gia, giới đức vị cụ, tâm địa vị minh, an hưởng vô ngu, khả bất tự hủy sát hò, hiệu bất trĩ phát, tự hiệu "Đầu Đà", ninh bất đại mậu tai !

"Ngộ Đạt" thọ trầm hương chi tòa, thượng tổn phước nhi chiêu báo.

Đường "Tri Huyền Pháp Sư" tục tánh "Trần", tam học đồng quán, danh cái nhất thời, dị tích vưu đa, cố thể hiệu vi "Trần Bồ Tát", sư ngũ tuế năng thi, thập tứ giảng NIẾT BÀN kinh, "Lý Thương Ẩn" tặng thi vân :

Thập tứ Sa di năng giảng Kinh.

Tự sư niên kỷ chỉ huề bình.

Sa di thuyết pháp Sa môn thính.

Bất tại niên cao tại tánh linh.

Ông "Hiếp Tôn Giả" người nước Trung Thiên Trước" tên ngài là "Nan Sanh" (khó sanh). "Nan Sanh" là gì ? Bởi Ngài ở trong thai mẹ sáu mươi năm mới sanh; nhưn đó mà đặt tên là "Nan Sanh", tuổi già xuất gia, được gặp Tổ "Phục Đà Tôn Giả" (tổ thứ chín). Hầu hạ đôi bên, chưa từng ngủ nghỉ, ngày thời dỡ xem ba tạng, đêm lại ngồi thiền, lưng không đặt xuống chiếu, cho nên người đời nhưn đó đặt cho ông một tên riêng là "Hiếp Tôn Giả" Ngài làm vị "Tổ" thứ mười có chỗ nói "Tổ" thứ chín.

Tổ "Cao Phong Diệu thiên sư" nguyện đứng ba năm chẳng nương giường chõng.

Đời nhà "Nguyên" Tổ "Cao Phong Diệu Thiên Sư" bó củi làm cái khám, mùa đông mùa hạ, một áo nạp, đấm trái tòng trộn cháo mà ăn. Sau qua non "Thiên Mục" gộp phía Tây làm một cái thất nhỏ, bảng đề hai chữ "Tử Quan" (ái chết), gộp đó không thang chẳng lên được; nhưng Tổ lên rồi, rút cả thang và cắt cả dây, đệ tử của "Tổ" tuy nhiều, nhưng ít ai thăm viếng được, cho nên trong thất không giường, không chõng, bề ngoài bắt người nuôi dưỡng, thân chẳng tắm, tóc không cạo, khẻ cái hủ làm cái nồi, mỗi ngày ăn một bữa, ba năm lặng trang như vậy. Người xuất gia đời bây giờ, giới đức chưa đủ, lòng dạ chưa tỏ, an hưởng không lo, đâu chẳng hổ mình lắm sao ? Thế mà bắt chước không cạo tóc, gọi mình tu hạnh Đầu Đà, ⁽⁵⁰⁾ đâu chẳng lắm to ư ?

Ngài "Ngộ Đạt" thọ tòa trầm hương còn tổn phước mà mắc báo.

Đời Đường Ngài "Tri Huyền Pháp Sư" tục kêu họ "Trần", ba việc học lâu thông, danh trùm một thuở, tích lạ rất nhiều, nên đời gọi Ngài là "Trần Bồ Tát". Ngài năm tuổi làm thi được, mười bốn tuổi giảng kinh NIẾT BÀN, ông "Lý Thương Ân" tặng cho Ngài một bài thi :

Sa Di mười bốn giở giảng kinh,

Tuổi cỡ như ông chỉ mang bình.

Sa di nói pháp Sa môn thánh, (nghe).

Chẳng nghĩ tuổi cao trọng tánh linh,

"Ý Tông" tứ trâm hương bửu tòa, cao nhị trượng dư; "Hi Tông" tứ hiệu viết : "Ngộ Đạt Quốc Sư", nhị đế cúng dường, long hậu phi thường, hậu hốt định trung, kiến Bồ tát giáng, thủ ma "Huyền" đánh, diễn thâm diệu "Pháp", nhi an úy chi, ngôn ngật tức ẩn, nga kiến nhất châu, nhập "Huyền" tả cổ, long khởi thống thậm, thượng hữu "Triệu Thố" nhị tự, toại thành nhưn. Diện sang, nhị "Huyền" tiên thân, thị Hán "Viên Ân", tấu trâm Thố yêu ư Đông thị "Huyền" thập thế vi "Cao tăng". "Thố" cầu báo bất đắc. Nhưn quá thọ nhưn chủ lũng ngộ, nhưt niệm danh lợi tâm khởi ư đức hữu tổn, cố năng hại chi, hậu nghệ "Tây Thục", ngộ "Ca Nặc Ca" tôn giả, tẩy dĩ tam muội thủy tức đủ tường nhưn bốn truyện.

Y khả bất giới dư ?

Thử sàng tòa trượng nhục, nãi tứ "Thánh chưởng" trung chính nhất, danh "ngọa cụ tri túc thánh chủng", ư thử "tri túc", tắc năng tấn tu đạo nghiệp, chứng tam bồ đề, cố danh "thánh chủng", nhược bất tri túc, tắc đạo quả vô phần, "Thánh chủng" thất hĩ ?

Như "Ngộ Đạt Quốc Sư", kiến giải siêu thời hạnh vị vị trắc, do bất tri túc, nhất niệm tâm khởi, đức tổn họa chí, ngã bối hà nhưn, bất dĩ vi hậu giới tai ?

CỬU VIẾT : BẤT PHI THỜI THỰC

Thật cần, ly quá trung chi vị trần, cố viết, "Bất phi thời thực".

Đời Đường vua "Ý Tông" ban cho Ngài bữu tòa bằng trầm hương, cao hơn hai trượng, thỉnh Ngài ngồi thuyết pháp. Vua "Hi Tông" ban hiệu cho Ngài "Ngộ Đạt Quốc Sư". Hai vua cúng dường long trọng phi thường, sau rồi bỗng nhiên ở trong thiền định thấy vị Bồ tát "Ca Nặc Ca" giáng, tay rờ đầu "Huyền" nói Pháp màu cao thượng mà an ủi và căn dặn v.v... nói rồi liền ẩn. Bỗng nhiên thấy một hột châu lăn vào cổ vế bên trái của "Tri Huyền" nổi sưng nhức lắm, trên có hai chữ "Triệu Thố" liền thành mụn ghẻ hình mặt người. Xét đời trước của "Tri Huyền" là ông "Viên Án" làm quan đời nhà "Hán", tâu vua chém ngang lưng ông "Triệu Thố" tại chợ phía Đông, quả báo bắt đầu từ đây. Bởi "Huyền" 10 đời làm vị "Cao tăng", nên "Triệu Thố" hết sức đòi báo, mà không hại được. Như "Huyền" quá thọ sự yêu đãi của nhà vua, một niệm móng tâm danh lợi, đối đức có tổn, nên "Triệu Thố" mới hại được. Nhưng sau qua đất "Tây Thục" nhờ gặp Ngài "Ca Nặc Ca tôn giả" lấy nước "Tam muội" rửa cho mới lành. Sự tích này rõ trong bốn truyện (*lịch sử của ông*).

Than ôi ! Khá chẳng răn ư ?

Song giường, mùng, mền, và toa cụ đây cũng là một món trong bốn món Thánh chủng⁽⁵¹⁾ nên gọi là "Ngọa cụ tri túc thánh chủng". Thế nào là "Tri túc thánh chủng" ? Đồ ngồi và nằm, biết vừa đủ chớ quá cao sang, để tấn tu đạo nghiệp, hầu mong chứng quả Bồ đề đức Phật nên gọi "Tri túc thánh chủng". Thế nào không "Tri túc thánh chủng" ? Nếu không tri túc như trên, thời đạo quả vô phần và "Thánh chủng" cũng mất nữa. Nói tóm lại, như Ngài "Ngộ Đạt Quốc Sư" chỗ kiến giải hơn người, ngôi thứ biết bao, bởi không tri túc một niệm móng tâm, đức tổn họa đến. Bọn ta người chi, chẳng lấy đó để răn lớp sau ư ?

ĐIỀU THỨ CHÍN : "KHÔNG ĂN PHI THỜI"

Thế nào "không ăn phi thời" ? Cuống lười đối với món ăn, qua khỏi giữa ngày không ăn, gọi : "Không ăn phi thời

Giải viết : "Phi thời" giả, quá nhất ngộ, phi tăng thực chi thời phần dã, chư Thiên tảo thực, Phật ngộ thực, súc sanh ngộ hậu thực, quỷ dạ thực, tăng nghi học Phật, bất quá ngộ thực.

ĐẠI LUẬT vân : "phi thời" giả, hữu nhị phần tề : nhất, vị nhất quá trung; nhị, vị minh tướng vị xuất. Hựu vân : "Nhất ảnh quá tây, nhứt phát nhứt tuyến, tức viết "phi thời". Kim vân : "nhứt ngộ" giả, nãi thuận thủ phương chi ngôn; đích y Kinh Luật, ưng vân : "nhất trung". Lương dĩ ngộ phân bát khác; tiền tứ danh "thời"; hậu tứ "phi thời" khùng nhưn hỗn lạp, cố bất ngôn "ngộ" nhi ngôn "trung" dã.

KHỞI THẾ NHƠN BỔN Kinh vân : "Ô phô sa tha" thủ ngôn "Tăng Trưởng" vị thọ trì trai pháp, tăng trưởng thiện căn. Cố Phật Giáo dĩ quá "Trung" bất thực, vi trai.

Như TỶ LA TAM MUỘI KINH, dĩ "ngộ" thực vi "pháp" thực. "Bình Sa Vương" vấn Phật : "Hà cố Phật "Nhất trung" thực ? Phật ngôn : "Tảo khởi chư Thiên thực, nhất ngộ tam thế chư Phật thực, nhất Tây súc sanh thực, nhất mộ quỷ thần thực". "Như Lai" dục đoạn lục thú nhưn, linh nhập đạo trung cố chế linh đồng tam thế Phật thực. Sở dĩ "Như Lai" hằng xử trung đạo, tự đán Vương cung nãi chí "Niết bàn" trung gian vị thường "phi thời" đạm thực.

Kim thời học giả, hữu phân "thiên" phân "Luật" tự vị : "Thiên" vô câu chấp, nhậm hám nhậm xan, tác phóng tứ vô úy, thực vô trú dạ. Ninh tri "Thiên" thị Phật tâm, "Luật" thị Phật hạnh. "Đại thừa" "Tiểu thừa", tất giai đồng học. Cố LUẬT BỔN vân : "Đồng nhứt sư học, như thủy nhũ hiệp; ký đồng nhất "Như Lai Đại Sư" Giáo học, hà đắc "Thiên" "Luật" các phân,

Giải rằng : "Phi thời" là gì ? Quá giờ Ngọ, chẳng phải thời phần của ông Thầy ăn vậy... Tại sao thế ? Bởi sớm mai chừ Thiên ăn. Giờ Ngọ Phật ăn. Sau giờ Ngọ loài Súc sinh ăn và tối Ngọ quỷ ăn. Ông Thầy học theo Phật, quá giờ Ngọ không ăn.

ĐẠI LUẬT nói : "Phi thời" có chia hai phần : Một, quá giữa ngày. Hai, mặt trời chưa mọc. Lại nói : "Bóng mặt trời qua phía tây, một mây tóc, một sợi chỉ, tức gọi "Phi thời". Nay nói : chữ "Nhật Ngọ" là nói theo lời phương đây, cứ y Kinh Luật thời phải nói chữ "Nhật trung" mới đúng. Bởi vì chữ "Nhật Ngọ" có phân tám khắc; bốn khắc trước gọi "Phải thời"; bốn khắc sau gọi là "Phi thời" sợ người lộn lạo nên không nói "Nhật Ngọ" mà chỉ nói "Nhật trung" (*mặt trời đứng bóng*).

Kinh KHỞI THẾ NHƠN BỐN nói : "Tiếng Phạm gọi "Ô phô sa tha", tiếng Hán nói "Tăng trường" (*thêm lớn*). "Thêm lớn" là gì ? Chịu ăn chay giữ giới, thêm lớn căn lành, nên Phật dạy "Không ăn quá "Nhật trung" là chay".

Như kinh TỶ LA TAM MUỘI nói : "Ăn nhật Ngọ là "ăn đúng phép". Ông "Bình Sa Vương" hỏi Phật : "Vì sao Phật ăn "nhật trung" ? Phật nói : "Có bốn thời kỳ : 1.- Sớm mai chừ Thiên ăn. 2.- Nhật trung thời ba đời chừ Phật ăn. 3.- Mặt nhật qua phía tây súc sanh ăn. 4.- Mặt nhật lặn thời Quỷ thần ăn". Đức "Như Lai" muốn đoạn nhơn trong sáu thú, đặng vào lý trung đạo nên chế dạy đồng ăn theo các đức Phật ba đời. Sở dĩ đức Như Lai hằng giữ lý trung đạo, từ khi sanh trong cung vua, cho đến lúc nhập "Niết bàn" chặng giữa chưa từng ăn uống phi thời.

Thế người học đạo đời bây giờ lại chia ra "Thiền" và "Luật", tự nói "Thiền" không câu chấp, ăn uống tự do bụng lung không trên, ăn không ngày đêm. Đâu biết "Thiền" là tâm Phật, "Luật" là hạnh Phật. "Đại thừa", "Tiểu thừa" đồng học hết thầy. Nên trong LUẬT BỐN nói : "Đồng học một Thầy như nước và sữa hiệp nhau; song đã đồng học một "Giáo Pháp" của đức "Như Lai Đại Sư", đâu đặng chia phân

như thủy nhủ hiệp, khởi khả hộ tương để độ; hữu giới du nhưn chi y thực, phi y thực, tác nhưn hề tồn, "Thiên" vô "Luật", tác tăng an tại.

Cố ĐẠI LUẬT văn : "Tỳ ni tạng" giả; thị "Phật Pháp" thọ mạng, "Tỳ Ni tạng", trụ "Phật Pháp diệt trụ". Thị cố "Như Lai" thù tương "Niết Bàn", du truân truân hối chúc, sử y "Ba La Đề Mộc Xoa" vi sư; "Ca Diếp" phụng chi chung thân, nhật trung nhất thực. Tổ Tổ truyền trì, vị thường hữu hủy giáo diệt Luật giả, cầu năng kiến quá "Như Lai", hạnh siêu "Ca Diếp", nhất nhậm hủy chi diệt chi, như hoặc vị nhiên, tốc nghi tri cải, khởi hữu ngộ "Phật Tổ" chi tâm, nhi hủy "Phật Tổ" chi hạnh; Du đọc "Khổng Tử" chi thơ, nhi phi "Khổng Tử" chi lễ thế nho thượng bất khản vi, hướng Thích Tử học xuất thế chi đạo, nhi nhấn phi "Thích Tôn" chi giáo hồ !

"Ngạ Quỷ" văn oản bát tịnh, tác yết trung hỏa khởi, cố ngộ thực, thượng nghi tịch tịnh hướng quá ngộ hồ ?

Yết, hầu dã, do nhưn xan tham, cố đọa ngạ quỷ đạo trung, yết tiểu như châm, phúc đại như cổ, thường vi cơ khát sở bức. Nhược văn oản bát chi tịnh, tác hầu trung phát diễm, nhi tự thiêu nhiên. Ngộ tiên tuy phi Ngạ Quỷ thực thời, thượng nghi tịch tịch, vô linh văn tịnh hỏa khởi, nhi thọ thiêu nhiên chi khổ. Hướng ngộ hậu, chánh đương quỷ thực chi thời, linh văn tịnh kiến thực, tức nội ngoại thiêu nhiên. "Thích Tử" từ tâm, hà nhấn bỉ khổ, nhi tự an xan. Thị cố nhị thời chúc phạn, du thí thực, chú nguyện, linh bỉ hoạch an, hướng phi thời hám thực, sử kỳ sanh khổ; đại quai "Bồ Tát" chi tâm, phi "Thích Tử" chi từ hạnh dã.

"Thiền" và "Luật". Như nước và sữa hiệp nhau, dầu nên chẻ bai cùng nhau. Huống chi "Giới Luật" cũng như món áo cơm của người; không cơm ăn không áo mặc thì người phải chết. "Thiền" mà không "Luật" ông Thầy dầu còn.

Cho nên trong Đại Luật nói : "Tạng Tỳ Ni" đó là mạng sống của "Phật Pháp". "Tạng Tỳ Ni" còn, là "Phật Pháp" còn. Cho nên đức "Như Lai" khi sắp nhập "Niết bàn", còn khăng khăng thiết tha, những lời trăng trối trong giờ phút cuối cùng, muốn cho các hàng Đệ tử phải giữ theo giới "Ba La Đề Mộc Xoa" làm Thầy, cho nên đệ tử lớn là ngài "Ca Diếp" vưng đó trọn đời, giữa ngày một bữa ăn. Tổ tổ truyền giữ, chưa từng có vị nào chẻ "Pháp" bỏ "Luật". Dầu mình đặng sở kiến hơn đức Như Lai, hạnh tu hơn Ngài "Ca Diếp" mặc dầu chẻ "Pháp" bỏ "Luật", còn như chưa được vậy, mau phải biết chừa, dầu nở tỏ tâm của "Phật Tử", mà chẻ hạnh của "Phật Tử". Cũng như người đọc sách "Khổng Tử" mà chẻ việc lễ của đức "Khổng Tử". Kể thế Nho còn chẳng chịu làm, huống trang "Thích Tử" học đạo xuất thế, mà nở chẻ lời dạy của đức "Thích Tôn" hay sao ?!

Loài "Ngạ Quỷ" nghe tiếng chén bát, thời trong cổ nổi lửa; cho nên ăn giờ ngộ, còn phải vắng lặng, huống quá giờ ngộ ư ?!

Trong cổ nổi lửa là gì ? Bởi người đời trước xan tham nên nay dọa trong loài Ngạ quỷ, cổ nhỏ như kim, bụng to như cái trống thường bị đói khát ép ngặt. Nếu nghe tiếng chén bát, thời trong cổ nổi lửa, đốt cháy thân mình. Trước giờ ngộ, tuy không phải giờ Ngạ quỷ ăn, nhưng còn phải vắng lặng, chớ để nó nghe tiếng, lửa cháy mà chịu cái khổ thiêu đốt. Huống chi sau giờ ngộ, chính nhằm giờ quỷ ăn, cho nó nghe tiếng thấy đồ ăn thời trong tâm ngoài thân đốt cháy. Con nhà họ Thích tâm từ, nở nào nó khổ mà mình ăn đành. Cho nên hai thời cháo cơm, còn thí thực, chú nguyện cho nó đặng yên; huống ăn uống phi thời, khiến kia sanh khổ. Rất trái tâm vị Bồ tát, chẳng phải hạnh từ của trang Thích Tử.

Tích hữu "Cao Tăng", văn lân phòng tăng, ngộ hậu cử thoán, bất giác thế khắp bi "Phật Pháp" chi suy tàn dã.

"Thoán" âm "Thoán", tấn hỏa viết : "Thoán". Khí thượng viết "Xuy" vị, cử hỏa chữ thực dã.

Tích "Pháp Huệ Thiên Sư", trụ Nghiệp tự, văn lân phòng "Tỳ kheo", ngộ hậu cử thoán, tự niệm khứ "Thánh" thời diêu, nhưn đa bất thủ "Giới Luật" nhưn thương "Phật Pháp" chi suy tàn, bất giác lệ hạ triêm khâm. Kim nhưn ký vô cổ "Hiên" hộ "Pháp" chi tâm, nhi phản sanh hủy báng an nhiên vô quý khả hồ !

Tống "Huy Tông" hoặc vu Đạo Sĩ "Lâm Linh Tố" yêu ngôn : cái Phật vi Đạo, Pháp Sư "Vĩnh Đạo" thượng sở trần gián."Đế" đại nộ, thân Vĩnh phú "Khai phong" ngục "Thung Lăng" Thú, Vị sư viết : "Đạo nhưn" sơ thực thả bất quá trung, thậm phi tự toàn kế, nghi nhưn huân huyết. Sư chân nhiên viết : "tử tắc tử nhi""Phật" cấm bất khả phạm dã" Hựu Đường Pháp Sư""Ngộ Ân" tự "Tu Kỹ" thời xưng "Nghĩa Hồ" bình thời nhất thực, bất ly y bát, bất súc tài hóa, thần chúc thân thị minh tướng, mỗi "Bồ Tát". Đại chúng vân tập, tìm nhiên lệ hạ. Cái tư đại tập, hữu : "Vô giới Tỳ kheo mãn Diêm Phù" chi ngôn dã.

Kim nhưn, thể nhược đa bệnh, dục sắc sắc thực giả, hoặc bất năng tri thủ giới, cố cố nhưn xưng văn thực vi dược thạch, thủ liệu bình chi ý dã, tất dã tri vi "Phật" chế, sanh đại, tâm quý, niệm ngạ quỷ khổ, thường hành bi tế, bất đa thực, bất mỹ thực, bất an ý thực, thứ cơ khả nhĩ.

Xưa có vị "Cao Tăng", nghe ông Thầy gàn liêu, sau giờ Ngọ nổi lửa, thoát vậ sa nước mắt thương "Phật Pháp" rất suy tàn.

Nhúm lửa gọi chữ "Thoán". Hơi xông lên gọi chữ "Xuy" cũng đồng một nghĩa nhúm lửa nấu đồ ăn.

Xưa ông "Pháp Huệ Thiên Sư" ở chùa áp "Nghiep", nghe ông "Tỳ kheo" gàn liêu, sau giờ Ngọ nổi lửa nấu đồ ăn. Tự nghĩ : "Cách Phật lâu đời, nhiều người không giữ giới luật, nhưn thương "Phật pháp" suy đồi bùi ngùi rơi lụy ướt "bôi" (áo). Người đời bây giờ đã không tâm hộ "Pháp" như các vị "Cổ Hiền" mà trở sanh tâm hủy báng, đành lòng không hổ hay sao ?"

Đời Nhà Tống vua "Huy Tông", nghe lầm lời yêu nghiệt của đạo sĩ, người "Lâm Linh Tổ" cãi đạo Phật theo Đạo Sĩ. Pháp sư "Vĩnh Đạo" đứng đơn tố bày và can gián. "Vua" nổi giận bắt "Vĩnh" giam trong ngục ở huyện "Khai Phong", Quan Thái Thú đất Thung Lăng bảo pháp sư rằng : "Người tu ăn chay và quá "Nhất ngộ" không ăn, rất không được kể bảo toàn. Vậy thì nay Sư nên ăn đồ huân Huyết. Sư nghẹn ngùi và nói : "Chết thời chết chớ giới cấm của Phật, không nên phạm vậy." Lại đời Đường ngài pháp sư "Ngộ An" tên "Tu Kỹ" đời kêu pháp sư "Nghĩa Hồ" thường ngày ăn một bữa, chẳng lia y bát, chẳng chứa của cải, thời cháo mơi, ra coi mặt trời mọc mới ăn, mỗi khi Bồ tát Đại chúng vân tập tủi lòng rơi lụy. Bởi ngài nhớ trong kinh ĐẠI TẬP có câu : "Vô giới Tỳ kheo, mãn Diêm Phù Đề". Nghĩa là : "Tỳ kheo không giữ giới, chạt nứt cõi Diêm Phù Đề".

Người đời bây giờ vóc yếu nhiều bệnh muốn ăn hoài hoài, hoặc giữ không nổi giới này. Cho nên bực cổ nhưn nói bữa ăn chiều cũng như vị "Dược thạch" (thuốc hay, lấy cái ý lành bệnh). Tuy vậy, nhưng biết trái lời Phật dạy sanh tâm rất hổ thẹn và thương khổ "Ngạ quỷ", thường thực hành việc bi tế, chẳng ăn nhiều, chẳng ăn ngon, chẳng đành lòng ăn, họa may mới được.

"Sắc giả" (tần) đã "Dược thạch" giả, cổ châm chích trị bệnh dụng thạch, kim tắc dụng thiết, dĩ tồn kỳ bốn, cổ vân : "dược thạch". Hựu ngũ thạch năng trị bệnh, diệp danh "dược thạch". Cổ nhưn xưng vân thực, vi "dược thạch" giả; nãi "cổ đức" quán cơ, nhất thời quyền nghi dã.

Ký vân : "Tất tri vi "Phật" minh chế, tắc bất khả chấp quyền mê thiết, dĩ vi thường đồ quy tắc, y pháp bất y nhưn phương vi chánh kiến "Phật tử". Dĩ tất tri vi "Phật" chế, cổ sanh đại tầm quý, do tầm quý cố, bất an ý thực, niệm nọa quỷ khổ, cổ thường hành bi tế. Dĩ bi tế cố, ư thực, tâm bất an ý sanh mỹ, nhi giảm phần thí tha, cổ bất đa thực dã. Như hữu trọng bệnh, phi cốc bất trị y giáo linh thực, thính ư bình xử dữ chi, ta dĩ tức tu đoạn tuyệt; huống liệu bệnh, tự hữu thang, cao, hoàn, tán. "Như Lai" thính phục ngũ quả bất tương, đường mật tô du, túc dĩ đủ tật, hà dụng hám tức, thiên vi "Phật giáo", tự chiêu tội lụy. Cổ "Thiên Thai" vân : "Bệnh cố hủy giới, như phá phù nang, tích nung huyết xú thân, phá thanh tịnh pháp thân".

XỬ XỬ Kinh vân : "Phật ngôn : "Trung hậu bất thực hữu ngũ phước : Nhất, thiếu dâm. Nhị, thiếu thù. Tam, đắc nhất tâm. Tứ, thiếu hạ phong. Ngũ, đắc thân an ổn; diệp bất tác bệnh; ký vân an ổn, phục bất tác bệnh, tắc hữu bệnh chánh nghi giới chi". Cổ vân : "Họa tùng khẩu xuất, bệnh tùng khẩu nhập". Cổ ĐẠI LUẬT trung : "Tỳ khéo hữu bệnh, tức linh đoạn thực, dĩ ta vi độ, danh vi "Thiên y"; hữu bệnh vô bệnh, thường đương quan sát thử thân, vi "Sanh" "Lão" "Bệnh" "Tử" chi bốn, chúng khổ chi nguyên, thâm tự khắc trách, chế kỳ tình dục, hà dĩ tung bỉ ái căn, tự tăng khổ bốn ?

"Ăn hoài hoài" cũng như : thường thường ăn. "Dược Thạch" là gì ? Tức thuốc đá. Sao gọi là thuốc đá ? Hồi xưa, lấy thứ đá mài thành kim, chích trị bệnh, cũng như bây giờ dùng sắt làm kim để tiêm thuốc, còn giữ gốc xưa cho nên gọi là "Dược thạch" (thuốc đá). Lại năm thứ đá⁽⁵²⁾ có thể trị lạnh bệnh cũng kêu là thuốc đá. Tại sao Cổ Nhơn nói bữa ăn chiều là thuốc đá ? Chính vị "Cổ Đức" xem cơ người đời, một khi quyền cho vậy.

Đã nói rằng : "Vấn biết trái lời minh chế của đức "Phật", thời không nên chấp phép quyền, bỏ phép thiệt, lấy làm phép tắc thường hoài. Y pháp chẳng y người, mới phải là vị "Phật tử chánh kiến". Vì ắt biết trái pháp Phật nên sanh tâm rất hổ thẹn. Do vì hổ thẹn, nên chẳng nỡ đành ăn, do vì thương khổ "Nga quỉ", nên thường làm việc bi tế. Do vì bi tế nên khi ăn tâm chẳng nỡ đành sanh ngon, mà giảm phần cho nó, nên chẳng ăn nhiều vậy. Bằng có bệnh nặng, không cơm chẳng trị đặng, thầy thuốc dạy phải ăn, cho ở trong chỗ khuất mà ăn, lạnh rồi thời phải đoạn tuyệt, hưởng trị bệnh sẵn có thuốc cao, thuốc hoàn, thuốc tán. Như đức "Như Lai" cho ăn năm thứ trái⁽⁵³⁾, uống tám thứ nước⁽⁵⁴⁾, đường mật và vị tô du, đủ dùng lạnh bệnh, nào dùng ăn nhai, mịch trái lời "Phật" dạy, lại mang việc tội lỗi. Cho nên Ngài "Thiên Thai" nói : "Có bệnh quyết phá giới, như phá trái nổi, tiếc thân máu mủ hôi thúi, mà phá pháp thân thanh tịnh".

Kinh XỬ XỬ nói : "Phật dạy sau nhật trung không ăn có năm việc phước : Một, ít dâm. Hai, ít ngủ. Ba, dặng nhất tâm. Bốn, ít hạ phong. Năm, thân được yên ổn khỏi sanh bệnh. Đã nói thân yên ổn, và khỏi sanh bệnh, thì lúc có bệnh, chính phải răn dè". Người xưa nói : "Họa từ miệng ra, bệnh từ miệng vào". Cho nên trong ĐẠI LUẬT: "Thầy Tỳ kheo có bệnh tức phải nghỉ ăn, lấy lạnh làm chừng, kêu là "thuốc Trời". Có bệnh không bệnh thường phải quán xét thân này là gốc "sanh", "già", "bệnh", "chết" nguồn các khổ, rất phải trách móc, ngăn tình dục, cơ sao buông ái căn kia, lại thêm gốc khổ cho mình !?

Cố PHÁP UYỂN vân : "Duy vô thường khổ, không chi bi, niệm sanh, lão, b, nh, tử, chi hoạn, trường dạ bi đảo huyền chi khổ, phiêu luân hãm trụ chi nịch tư chi thống thương, diệp thâm khả cụ, nhi bất cụ lụy kiếp chi ương, dẫn ưu nhất thân chi mạng; sở dĩ bảo thực trường miên, hà dị đôn khuyển, phá trai dạ thực, quỷ đạo vô thù, thị cố thí chủ thất ứng thời chi phước. Chúng Tăng tổn lương điền chi chưởng, tỉ kiến "Biên phương" đạo tục, văn LUẬT khai thực quả tráp tương, toại tức thực càn tảo tráp, hoặc sanh lê, bồ đào, thạch lựu, bất đảo tráp ẩm, tinh tử tổng thực, tuy hữu đảo tráp, phi trùng sử thanh, thủ trực nung tráp, tinh tế nhi thực. Hoặc hữu văn khai thực "Xá lâu già tương" dĩ hoạn nhiệt bệnh, toại thủ ngẫu căn sanh thực, hoặc hữu thủ phạm tráp ẩm, hoặc vô cơ khát, phi thời thực tô, du, mật, thạch mật, đẳng; hoặc dụng hạnh nhơn, tiền, tác trừ thang, như thử lạm giả phi nhất bất khả cụ thuật.

Như hoặc bất nhiên, đắc tội di trọng.

"Di", "đại" dã, thậm dã. Như hoặc bất nhiên giả vị vô bệnh nhi thác bệnh, khinh bệnh nhi thác trọng, phục bất sanh đại tâm quý đẳng nhi hủy Phật cấm giới, đắc tội phi khinh, cố viết : "Di trọng". Cận thế "A Su", bất am Luật giáo, vị hữu thất sự nhơn duyên, phi thời đắc thực, viết; bệnh thời, tác y thời, thí y thời, đạo hành thời, thừa thuyên thời, đại chúng tập thời, sa môn thí thực thời. Nguyên thử thất sự, xuất "biệt chúng thực" giới, khai kỳ ngộ tiền, hữu thử thất duyên, đắc biệt chúng thực, phi vị ngộ hậu; thả dữ "phi thời thực" giới, huýnh bất tương can. Luật hữu minh văn, hà bất kiểm khán ? Nhị bá ngũ thập giới tương, thượng tự bất tri, nhi xưng vi "Tỳ kheo" giả; ninh bất quý tai ? Tự ngộ, ngộ nhơn, quá phi, tiêu hi.

Trong bộ PHÁP UYỂN nói : "Nghĩ cái thảm vô thường, khổ, không lo cái hại Sanh, Già, Bệnh, Chết, nhiều đêm thương cái khổ treo ngược, trôi lăn, dấm đuối, dọa sa, nhớ đến càng đau cũng rất ghê và đáng sợ, mà không sợ cái hại nhiều kiếp chỉ lo cái mạng một thân này. Thế nên mới ăn no, ngủ đã, khác nào heo chó, phá giới, ăn đêm, thua gì loại quỉ, cho nên người thí chủ mất phước cũng phải thôi. Chúng Tăng tổn giống ruộng tốt. Gần đây tôi từng thấy chốn "Biên Phương" kẻ đạo, người tục, nghe trong "Luật" mở cho uống nước trái cây, liền bèn ăn trái táo khô mà uống nước, hoặc ăn lê tươi, trái nho và lựu chẳng đậm lấy nước mà uống, ăn luôn cả hạt, tuy có đậm nước chẳng lỏng cho trong, uống nước cạn cẩu và ăn vừa xác. Hoặc nghe "Luật" cho ăn trái "Xà lâu dà tương", để trị bệnh nhiệt, rồi lấy nõ sen ăn sống; hoặc có người uống nước cơm; hoặc khi không đói khát, phi thời ăn sữa, mật, đường phèn v.v... hoặc lấy trái Hạnh nhơn, sắc nước cho đặc mà uống. Người quấy như đây chẳng phải một, không thể biên đủ.

Như hoặc chẳng được vậy thời mắc tội rất nặng.

Tội "to lớn" gọi (*tội rất nặng*). Nhưng hoặc chẳng dặng vậy là gì ? Không bệnh mà giả bệnh, bệnh nhẹ mà giả nặng để ăn, lại chẳng sanh tâm rất hổ thẹn v.v... mà hủy cấm giới của Phật, mắc tội chẳng phải nhẹ cho nên nói là "đi trọng" (*rất nặng*). Đời bây giờ những ông Thầy thất học, không thuộc Kinh Luật, nói có bảy việc nhơn duyên được ăn phi thời. Bảy việc nhơn duyên là gì ?

Một, khi bệnh. Hai, khi đóng y. Ba, khi cúng y. Bốn, khi đi đường. Năm, khi đi ghe. Sáu, khi đại chúng nhóm. Bảy khi Sa môn thí cho ăn. Nguyên bảy việc đây, rút trong giới "Biệt chúng thực", nghĩa là : Luật khai cho trước giờ ngọ, có bảy duyên đây được ăn riêng chúng, chẳng phải nói sau giờ ngọ. Vả chẳng, giới "Biệt chúng thực" đối với giới "Phi thời thực" đây cách xa, không giống nhau. Trong văn Luật có nói rõ sao chẳng xét coi ? Hai trăm năm mươi giới tướng mình còn chẳng biết, mà xưng là "Tỳ kheo" đó. Sao chẳng hổ ư ! Minh làm còn khá, lại làm cho người khác, tội chẳng phải nhỏ vậy.

Tích "Phó Đại Sĩ", thị "Di Lạc Bồ Tát" hóa thân, mỗi hành thanh trai, cảnh nhứt bất thực, giảm xan di thí bần nổi. Kim giả nhị thời bảo thực, du bất tri quý, cố vi "Phật chế", bất quan "Tổ Đức", bất niệm tha pháp, yên đắc danh vi "hảo tâm xuất gia".

Hoặc viết : "Vĩnh Gia" vân : "Đại ngộ bất câu ư tiểu tiết, hề tại tóa tóa hành trì ? - Đáp viết : "Tư minh "thật tế lý địa" bất thọ nhứt trần, trí ư "Chơn Như Phật tánh" thượng bất lập, hướng kỳ tha tiểu tiết hồ ? Như vân : "dâm phòng tửu tử" vô phi "thanh tịnh đạo tràng" cầu chấp. "Sự" ngôn chi, tắc nhập "Địa ngục" như tiền. "Ca Diếp" kiết tập, du bất xả vi tế chi giới, hà vân bất câu ? Nhược kỳ thượng thượng căn nhưn, đắc sự sự vô ngại, tắc vạn sự môn trung, bất xả nhứt pháp, hựu hữu hà tiểu tiết nhi kiến câu da ?

- Hoặc viết : "Hữu nhị Tỳ kheo phạm dâm, sát, Ba Ly, tăng tội kiết, Duy Ma, đốn trừ nghi, thử phục vân hà ?".

- Đáp viết : "Tư minh vô tâm phạm dã; bỉ nhị "Tỳ kheo" cộng trụ sơn am, nhất ngoại xuất du hành, nhất tại am tọa thiên thùy thực. "Tiêu Nữ" nhập am, thâm phạm tịnh giới, tự tâm bất duyệt. Bỉ ngoại xuất giả huờn, cu trần thượng sự, bỉ tức sân trực "Tiêu Nữ". Nữ bố đọa khanh nhĩ tử; Nhị tâm cu hoài ưu não, nhứt do vô tâm phạm "dâm", nhứt do vô tâm phạm "Sát". Dĩ sơ Như Lai kiết giới, vị chế "Vô tâm phạm", cố "Ba Ly", cứ sự kiết tội; cầu kỳ hữu tâm, tiện hoạch "A Tỳ". Nghiệp hí Túng đắc "Yết ma", cần miễn "Địa Ngục", hiện sanh ninh hoạch chứng ngộ. Nhược dĩ dâm, sát vi tiểu tiết, bất tri cánh dĩ hà vi đại tai ?!

Xưa Ngài "Phó Đại Sĩ" là "Di Lạc Bồ tát" hóa thân mỗi ngày tu thanh trai, trọn ngày không ăn, giảm phần ăn để thí cho kẻ nghèo đói. Người đời bấy giờ, hai bữa ăn no, còn không biết trên, quyết trái lời "Phật" dạy, chẳng xem vị "Tổ Đức", chẳng thương người thiếu ngặt, đầu dạng kêu là "Hào tâm xuất gia".

Có người nói : Ông "Vĩnh Gia" nói như vậy : "Bực đại ngộ, không chấp đến việc nhỏ, cần gì giữ làm những giới tẩn mẩn ? Đáp : "Đó là nói chỗ "Lý thật tề" chẳng dính một mảy trần, đến chỗ "Chơn như Phật tánh" còn chẳng lập, huống chi việc nhỏ kia ư ? Như nói : Phòng dâm, quán rượu cũng là "Thanh tịnh đạo tràng". Bằng chấp "Sự" nói, thời vào "Địa ngục" mau như tên bắn. Kia ông "Ca Diếp" kiết tập còn chẳng dám bỏ những giới tẩn mẩn, sao nói chẳng chấp ? Nếu như người thượng thượng căn, được mọi sự không ngăn ngại, thời muôn việc trong nhà Phật không bỏ một việc, lại có việc nhỏ nào mà còn chấp ư !?

- Hỏi : "Có hai ông "Tỳ kheo" một ông phạm giới "Dâm", một ông phạm giới "Sát", ông "Ba Ly" buộc thêm tội, ông "Duy Ma" liền dứt nghi. Việc đây như thế nào ?"

- Đáp : Đó là nói về vô tâm mà phạm vậy; bởi hai ông Tỳ kheo kia ở chung am trong núi. Một ông ra ngoài đi dạo; một ông ở trong am ngồi thiền ngủ quên. Con gái ông Tiều vào am lén phạm tịnh giới. Ông "Tỳ kheo" trong tâm chẳng vui. Bấy giờ ông ra ngoài kia lúc trở về, nghe đủ công chuyện như trên đã thuật, ông buồn và giận, liền đuổi "Tiều Nữ". Nữ sợ chạy sa hầm mà chết. Hai ông trong tâm đều lo, buồn, rầu. Vì sao ? Bởi một ông vô tâm mà phạm giới "Dâm". Một ông vô tâm mà phạm giới "Sát". Vì ban đầu đức Phật Như Lai kiết giới chưa lập giới "vô tâm bất phạm". Cho nên Ngài "Ba Ly" kiết tội theo sự tướng "Giới thân" cũng không có lỗi. Nếu thiệt hai ông kia cố tâm mà phạm "Dâm" phạm "Sát", bèn đọa tới "Địa Ngục A Tỳ". Dù được pháp "Yết Ma Sát Hối" họa may khỏi tội "Địa Ngục", nhưng đương đời đầu dạng chứng ngộ. Nếu cứ nói "Dâm", "Sát" là việc nhỏ, chẳng biết lại lấy việc chi làm lớn ư ?"

- Hoặc viết : "Đông Thí" suy tội tánh, liền bất khả đắc, tức vãng Đông phương đốn thành "Chánh Giác" hà ngôn bất hoạch chứng ngộ ?

- Đáp viết : "Đông Thí", nãi tái lai Bồ tát thị hiện, tử hậu thế sám hối giả, đạt tội tánh không, diệt nghiệp căn bản; thiết phi tái lai, hề năng thành "Phật" chi tốc. Cổ vân : "Đa kiếp tăng vi "Nhẫn nhục" Tiên, minh phi nhất sanh dã; như hoặc bất thiên, thỉnh tự suy khán chư Phật vô lượng thần thông diệu dụng, như kim bá vô nhất năng, hà do đốn thành "Chánh Giác" sự, lý, tánh, tướng, xúc mục mang nhiên, như hà bất câu tiểu tiết; tham sân mãn phúc, ngã nhưn điền hung, vị năng văn báng như ẩm cam lồ, hà tùng đốn nhập bất tư nghị, khởi bất văn "thừa" "giới" cu cấp, như điều lường dục, cao tường tiêu hớn, phò điều vạn lý, đắc vô khoái tai ? Thoảng nhất vọng sanh tà giải, tức lạc khoát đạt không, bất nhưn quả, tác tại tâm, ương tại thân hĩ; như hoặc bất tín, dương quán hạ văn.

"Y khả bất giới dư ?"

ĐẠI LUẬT vân : "Sa môn Thích Tử", ninh tự phá phúc, bất ưng dạ thực".

SA DI NI GIỚI kinh vân : Nhược "Quốc vương", "Trưởng Giả", quá nhật trung thí, diệc bất đắc thực chung tử bất phạm dã".

ĐẠI THỪA LIÊN HOA TẶNG kinh vân : "Thọ Phật cấm giới, bất hộ tương lai, các ngôn : "Ngã thị y "Đại thừa" pháp; du như minh dạ, các tự thuyết ngôn : "Ngã đắc "Phật Pháp", thọ "Thiết Tương Địa Ngục", tùng Địa Ngục xuất, ám á lung manh, bất kiến Chánh Pháp".

HỢU XÁ LỢI PHẤT VẤN kinh vân : "Phật cáo Xá Lợi Phất ; Phi thời thực giả, thị phá giới nhưn, thị

- Hỏi : "Ông "Đổng Thích" xét tánh tội vốn không phải có, liền qua phương Đổng trọn thành "Chánh Giác", sao nói không đặng chứng ngộ".

- Đáp : "Chú có biết ông "Đổng Thích" không ? Ông "Đổng Thích" chính là ông "Bồ tát" tái lai thị hiện, khiến cho đời sau, các người Sám Hối, rõ tánh tội vốn không diệt căn bốn nghiệp. Nếu không phải "Bồ tát" tái lai, đâu đặng thành Phật rất mau. Cho nên Kinh nói : "Nhiều kiếp từng làm ông Tiên "Nhấn Nhục", rõ chẳng phải một đời vậy". Như chú không công nhận, xin chú nghiệm xét ba điều : 1.- Các đức Phật có vô lượng thần thông diệu dụng, chú nay trăm phần không được một, do đâu mau thành "Chánh Giác" Sự, Lý, Tánh, Tướng ngó tới là mang nhiên, làm sao chẳng cầu, chẳng chấp việc nhỏ. 2.- Lòng tham sân đầy bụng, nhờn, ngã chật hông, chưa đặng nghe người chê, như uống nước cam lồ, từ đâu mau vào bực "Bất tư nghị". 3.- Đâu chẳng nghe KINH GIÁO Giới Luật⁽⁵⁵⁾ đều cần như chim hai cánh, bay liệng trời xanh gió Phò Diêu ở dưới muôn dặm, đâu không khoái ư ? Tóm lại, thoảng như chú một phen, quấy sanh tâm tà giải, liền mắc vào cái chấp không trống rỗng, chê nhờn quá; đời nay tâm chú gây tội, đời sau thân chú chịu khổ. Bằng chú không tin lời tôi, xin xem văn sau đủ rõ.

"Than ôi ! Khá chẳng răn dè ư ?"

Trong ĐẠI LUẬT nói : "Sa môn Thích Tử" thà mổ bụng mình, chớ nên ăn dèm".

Kinh SA DI NI GIỚI nói : "Hoặc vị "Quốc Vương", bực "Trường giả" quá nhật trung, cúng đồ ăn cho ta, cũng không nên ăn, dù chết chớ không phạm vậy".

Kinh ĐẠI THỪA LIÊN HOA TẠNG nói : "Thọ giới cấm "Phật" không giữ đến sau, cứ nói : "Ta đây y pháp Đại thừa", khác nào kẻ đi đêm, lại nói rằng : "Ta đặng pháp Phật chuốc lấy "Địa Ngục Thiết Tương", từ Địa Ngục ra, cầm, ngọng, đui, điếc, chẳng thấy chánh pháp".

Lại trong kinh XÁ LỢI PHÁT VẤN, Phật bảo ông, Xá Lợi Phát rằng : "Những người ăn phi thời là người phá giới,

phạm đạo nhờn, thị lại bệnh nhờn, hoại thiện quả cố, phi ngã đệ tử", đạo ngã pháp lợi, đạo danh, đạo thực, nhất đoàn, nhất toát, phiền diêm, phiền thố, tử đạo, "Tiêu Trường Địa ngục", thôn nhiệt thiết hoàn, từng "Địa Ngục" xuất sanh trư cầu trung, thực chư bất tịnh, cập sanh ác diểu, nhờn quá kỳ thanh, hậu sanh ngã quý, huồn ư tự trung, tại thanh xí nội, háam thực phẩn uest, tịnh bá thiên vạn tuế, cánh sanh nhờn trung bản cùng hạ tiện, nhờn sở yểm ố, sở hữu ngôn ngữ nhờn bất tín dụng. Bất như đạo nhất nhờn vật, kỳ tội thượng khinh cát đoạt đa nhờn, lương hựu, phước điền, đoạn tuyệt "xuất thế" đạo cố. Thị đại kiếp tặc thị tức ngã quý, vi tội khốt trạch kỳ thời thực giả, thị tức phước điền, thị tức xuất gia, thị tức "Thiên" "Nhơn" lương hữu, thị tức "Thiên Nhơn" "Đạo, Sư". Như Phật sở thuyết, linh nhờn mao cốt từng nhiên. Hà vị nhất xan chi thực, di lụy chí thử, kỳ hữu trí giả, khả bất thâm giới dư !!!?

THẬP VIẾT : BẤT TRÓC TRÌ SANH TƯỢNG,
KIM NGÂN BỬU VẬT.

"Thân" ly lợi dục, cố viết : "Bất tróc sanh tượng".

Giả viết : "Sanh", tức kim dã. "Tượng", tợ dã. "Tợ" kim giả, ngân dã, vị kim sắc sanh bốn tự huỳnh, ngân khả nhiệm huỳnh, tợ kim dã.

Thử "Hô", "Hớn" song cử dã. "Hớn" ngôn : "Kim ngân". "Hô" ngôn : "Sanh tượng".

ĐẠI LUẬT vân : "Sanh Sắc", "tợ sắc" thị dã, "Sanh tặc" giả, vị kim sanh bốn tự huỳnh sắc, bất khả biến cái dã. "Tợ sắc" giả, vị ngân khả nhiệm biến vi huỳnh sắc; như dĩ "Thạch Huỳnh" chữ ngân, linh tợ kim dã. Hô ngôn dã, lương do dịch nhờn, từng "Thiên Trước" lai, lộ kinh "Hô" Địa, truyền bỉ

là người phạm tội ăn trộm, là người bệnh lát, vì hư quá lành, chẳng phải đệ tử ta. Trộm pháp ta mà cầu lợi, trộm danh, trộm đồ ăn, một vốc, một nắm, chút muối, chút giấm, chết đọa "Địa Ngục Tiêu Trường", nuốt hoàn sắt nóng, từ trong "Địa Ngục" ra, sanh trong loài heo chó, ăn những đồ bất tịnh, kịp sanh làm chim ác, tiếng kêu ai cũng ghét, sau sanh trong loài "Ngạ Quỷ", lết về trong chùa ở trong nhà xí, ăn uống đồ nhơ nhớp cả trăm nghìn muôn năm; lại sanh trong loài người bần cùng hạ tiện, người hay chán ghét, dẫu nói lời chi không ai tin dụng. Chẳng bằng trộm vật của một người, tội còn nhẹ hơn. Vì sao ? Bởi phá giới ăn "phi thời" cướp giựt của nhiều người, ruộng phước tốt đẹp, đoạn mất đạo "xuất thế" vậy. Ấy là thằng giặc rất to. Ấy là chú "Ngạ Quỷ" bự, là nhà chứa tội. Còn người ăn "phải thời" như thế nào ? Kể ăn "phải thời", tức là ruộng phước, tức là người xuất gia, tức là bạn lành cõi "Nhơn" cõi "Thiên", tức là vị Đạo sư cõi Nhơn Thiên. Như Phật ngài nói khiến người dụng lòng dừng óc, dứt thần kinh. Vì sao trong một bữa ăn mang hại đến đời, những người có trí, há chẳng răn dè lắm ư !!!?

ĐIỀU THỨ MƯỜI : "KHÔNG ĐƯỢC CẦM GIỮ ĐỒ SANH TƯỢNG, VÀNG BẠC VẬT BÁU".

"Thân" không dục lợi, cho nên nói : "Không cầm nắm sanh tượng".

Giải rằng : Chữ "Sanh" là (*vàng thật*). Chữ "Tượng" là (*vàng giả*). Vàng giả là (*bạc*) vậy. Vì bạc nhuộm vàng, cho nên giống vàng chớ không phải bản chất nó sẵn màu vàng vậy.

"Vàng" đây, nói theo tiếng nước "Hồ" và nước "Hán" (Tàu) có hai tên : 1.- Tiếng nước Hán nói : "Kim ngân". 2.- Tiếng nước Hồ nói : "Sanh tượng". Trong ĐẠI LUẬT nói có hai nghĩa : Một, "Sanh sắc". Hai, "Tợ sắc". "Sanh sắc" là gì ? "Chất vàng thật", nghĩa là : Chất vàng sẵn có sắc vàng, không bao giờ biến đổi vậy. "Tợ sắc" là gì ? "Chất vàng giả". (Nghĩa là ; lấy bạc nhuộm màu vàng, trở thành sắc vàng). Như lấy vị "Thạch Huỳnh" nấu chung với bạc làm cho bạc

"Hô" ngữ, dịch vi "Hoa" ngôn; nhược chuẩn "Thiên Trước Phạm Âm", hô kim, vi "Tô Phật La", hồ ngân, vi "A Lộ Ba", tuy dắc tư danh, nhiên diệc vị tường kỳ nghĩa, hoặc hữu danh vô nghĩa, ngũ bát phiên trung chi nhất; như thử phương kim, ngân, diệc hữu danh vô nghĩa, cứ thượng thế, vị "ngân" vi "cần hồng", vị "thủy ngân", vi "được ngân", chi thiếu biệt nhĩ.

"Bửu" giả, (thất bửu chi loại dã).

Nhất "Kim". Nhị "ngân". Tam "Tì Lưu Ly". Tứ "Pha lê", tức (*thủy ngân*). Ngũ "Xa cừ". Lục "Mã Náo" Thất "Xích trân châu", kỳ dư : "san hô" "hổ phách", "nhật châu", "nguyệt châu", "ma ni châu" đẳng, giai bửu chi loại dã.

Kinh vân : "Nãi chí bất dắc tập lộng binh trượng".

Giai trưởng tham tâm, phòng phế đạo nghiệp; cố "Phật" tại thế thời, tăng giai khát thực; bất lập yên toán, y phục phòng thất, tất nhậm ngoại duyên, trí kim ngân ư vô dụng chi địa, tróc trì thượng cấm, thanh khả tri hi.

Kim, ngân, thất bửu giai tăng trưởng nhưn tham ái chi tâm, cố phòng phế tu hành đạo nghiệp, "tham" vi "quỉ súc" chi căn, "ái" vi sanh tử chi bản. "Như Lai" xuất thế, nguyên vị đoạn tuyệt chúng sanh, sanh tử căn bản, cố linh viễn ly thế lợi; y thực phòng xá ký nhậm tha thí, cố trí kim ngân ư vô dụng chi địa. Hậu nhưn bệnh "Tỳ kheo", nãi thỉnh

giống vàng vậy. Tại sao có tiếng nước "Hô" ? Vì bởi người dịch Kinh, từ nước "Thiên Trúc" về "Trung Hoa", con đường đi ngang qua địa giới nước "Hô", nên đem tiếng nước "Hô" dịch làm tiếng nói "Trung Hoa". Còn nước "Thiên Trúc" kêu vàng bạc là gì ? Theo tiếng Phạm, âm của nước "Thiên Trúc" kêu vàng là "Tô Phạt La", kêu bạc là "A Lộ Ba". Tên như vậy, nghĩa là sao ? Tuy được tên như vậy nhưng cũng chưa rõ nghĩa của nó. Vì có tên mà không nghĩa, như thứ vàng bạc ở phương đây, có tên mà không nghĩa. Cứ theo đời trước, kêu bạc có ba tên. Một, "Càn Hống", Hai "Thủy ngân", Ba "Dược ngân". Chất tuy đồng nhưng tên có hơi khác. (*Nay nói vàng bạc là một tên trong năm tên không dịch nghĩa*).

"Vật báu" (là : bảy thứ báu vậy).

Bảy thứ báu là gì ? 1.- "Vàng". 2.- "Bạc". 3.- "Ngọc Tỳ Lưu Ly". 4.- "Ngọc Pha Lê" tức (là : ngọc Thủy Tinh). 5.- Ngọc "Xa-Cừ". 6.- Ngọc "Mã Nã". 7.- Ngọc "Xích trần châu". Còn bao nhiêu ngọc báu như là : "San Hô", "Hổ Phách", "Nhật Châu", "Nguyệt Châu", "Ma ni châu" v.v... đều là các thứ ngọc báu vậy.

Kinh THẬP GIỚI nói : "Nhấn đến không dặng tập đượ đồ binh trượng".

Đều thêm lớn lòng tham, hư hại đạo nghiệp. Cho nên đức "Phật" khi còn tại thế, ông Thầy đều đi khát thực không sắm lò bếp ; áo cơm phòng nhà đều nhờ thí chủ duyên ngoài ủng hộ ; đã nhờ duyên ngoài ủng hộ, dù có cầm nắm vàng bạc, cũng thành chỗ vô dụng. Cầm nắm còn cấm, khá biết chỗ thanh nhã thế nào.

Vàng, bạc, bảy báu, đều thêm lớn tâm tham ái của người, cho nên hư hại đạo nghiệp tu hành ; "Tham" là căn "Ngạ Quỷ". "Ái là gốc "Sanh tử". Đức "Như Lai" ra đời, vốn vì đoạn tuyệt nguồn gốc sanh tử của chúng sanh, nên dạy xa lìa lợi đời, áo, cơm, phòng, nhà, đã nhờ người thí chủ, cho nên chứa để vàng bạc cũng thành chỗ vô dụng. Sau như ông "Tỳ kheo" có bệnh, "Phật" mới cho sắm lò, bếp

lập yên thoán phòng thất. Kim thời phòng xá tất bị, thực dụng thường trụ du hiêm bất xứng kỳ hoài, bất trị thị hà tâm tai !

"Phật" ký bất thính tróc trì tắc kỳ bất tham thiếu dục chi thanh tiết, khả tự tri hi. Dư Luật, hoặc ngôn, bất thọ súc, hoặc ngôn . Bất tróc trì, dĩ tróc trì, thị xúc chi tiệm nhơn, diệp nhiêm ô tịnh đức, cố "Phật" chế đoạn.

Sử kim bất cố, thế nho thượng nhiên, "Thích Tử" xứng bản, súc tài hề dụng ?

Bỉ ký bất cố, ngã hà xứng bản. Y thực tất nhậm ngoại duyên, cố viết súc tài hề dụng. Thế nho giả. Hán Bắc Hải "Quản Ninh" dã, "Ninh" thiếu thời, dữ "Hoa Hâm" vi hữu, đồng tịch độc thơ, tăng dữ "Hâm" cộng sử thể, kiến địa hữu kim, huy sử bất cố, dữ ngổa thạch vô dị "Hâm" tróc nhi trịch chi. Thời nhơn dĩ thị, tri kỳ ưu liệt hi. "Ninh" hậu thích "Liêu Đông" tam thập thất niên "Ngụy" chủ "Phi" trưng chi, nãi phù hải "Tây" qui dĩ vi "Thái-trung Đại Phu" bất thọ, kỳ danh hạnh cao khiết nhược thử ; hựu năng nhơn sự, đạo nhơn ư thiện, nhơn giai phục kỳ hóa, niên bát thập hựu tứ tốt.

"Hâm" vi "Thượng Thơ Lịnh", hành nghịch bất đắc kỳ chung ; tiên "Tào Tháo" dục thí "Hiển Đế" hậu, "Phục Thị" cập nhị "Hoàng Tử", sử "Khích Lự" trì tiết sách, thân Hậu tử thụ. Hâm tức hoại hộ pháp bích ; tự khiên. Hậu xuất, phi phát đồ tiền khắp hành. Đế kiến bất năng cứu, toại tương. Hậu hạ bạo thất u tử, nhị "Hoàng Tử" giai đàm sát chi. Sở vị tri kỳ ưu liệt giả, thử dã.

Kim nhơn bất năng cu hành khát thực, hoặc nhập tông lâm, hoặc trụ am viện, hoặc xuất viễn phương, diệp vị miễn hữu kim ngân

phòng, nhà. Thế mà đời nay phòng, nhà, đều đủ, ăn dùng của thường trụ còn chê không vừa ý mình, chẳng biết cái tâm gì vậy ?

"Phật" đã không cho cầm nắm, thời sự thanh tiết không tham ít ham muốn kia khá tự biết. Nhiều bộ Luật, có bộ nói : không chứa để, có bộ nói : không cầm nắm. Nhưng cầm nắm là cái nhờn đi lần tới sự chứa để, cũng có thể làm nhiệm như cái đức trong sạch, nên "Phật" cấm tuyệt.

Cuộc đất dặng vàng chẳng đoái, kẻ thế nho còn vậy, huống "Thích Tử" xứng nghèo chứa của làm chi ?

Kìa đã chẳng đoái, ta sao xứng nghèo. Áo cơm, đều nhờ duyên ngoài, cho nên chứa của để làm chi. Kẻ thế Nho là ai ? Tức người "Quảng Ninh", ở quận "Bắc Hải" đời nhà "Hán" vậy. "Ninh" hồi còn nhỏ làm bạn với "Hoa Hâm" đi học một trường, có một bữa "Ninh" cùng "Hâm" cuốc đất trồng rau, thấy đất có vàng, "Ninh" vay cuộc không đoái coi như sành sỏi. "Hâm" cầm coi rồi quăng, thế mà người đời lấy đó biết chỗ hơn thua vậy. "Ninh" sau qua đất "Liêu Đông", 37 năm ; chúa nước "Ngụy" là " Tào Phi" phong cho "Ninh" làm chức "Thái trung Đại Phu". "Ninh" không chịu bèn qua biển về nước "Tây Thục". Ôi ! Nào danh nào hạnh cao khiết dường ấy !!! "Ninh" lại nhờn nơi sự, mà dạy người làm lành, ai cũng phục tùng lời nói, tám mươi bốn tuổi qua đời.

"Hâm" làm chức "Thượng Thư Lệnh", làm nghịch không dặng trọn trung. Nhắc lại, ngày trước người "Tào Tháo" muốn giết Hoàng Hậu là bà "Phục Thị" của vua "Hiến Đế" với hai ông "Hoàng Tử", "Tháo" sai người "Khích Lự" cầm cái lệnh bài, thâu ngọc ấn Hoàng Hậu. "Hâm" liền phá cửa đỡ vách, vô kéo Hậu ra, xả tóc đi chân không, vừa đi, vừa khóc. Vua thấy không cứu dặng, "Hâm" bèn đem Hậu bỏ trong khám tới nhốt chết, hai ông "Hoàng Tử" cũng thuốc chết luôn. Chỗ gọi rằng : "Người đời biết chỗ hơn thua" là đây vậy.

Người đời nay, chẳng hay đều đi khát thực. Hoặc vào chốn "Tòng lâm" hoặc ở nơi "Am viện", hoặc ra phương xa, cũng chưa khỏi có hao phí việc tiền bạc

chi phí ; tất dã, tri vi "Phật" chế, sanh đại tâm quý, niệm tha bàn pháp, thường hành bố thí. Bất dinh cầu bất súc tích, bất phản mại, bất dĩ thất bửu, trang sức y khí đẳng vật, thứ cơ khả nhĩ.

Thử nhị "Đại Sư" quyền khai, phi "Phật bổn ý". Cổ viết : "tất dã, tri vi Phật chế ; dĩ tri vi chế, cố sanh đại tâm quý, niệm tha bàn pháp, cố thường hành Bố thí. Bất dinh cầu giả, vị bất chủng chủng kinh dinh cầu sách giả. Bất súc tích giả, vị hữu đàn việt bố thí, tức tương dĩ cúng Tam Bửu, tự hoạch thiện quả, phục linh thí phước chuyển tăng, bất khả súc chi sương nang, tích chi cao các.

Cổ Kinh văn : "Vô đắc tàng tích uest bửu, nhưn dữ bất thọ, thọ tắc bất lưu chuyển tế cùng pháp, thường vị nhưn, thuyết bất tham chi đức, thị dã. Bất phản mại giả vị bất tiện mại, quý mại, khuy tổn tịnh hạnh, trúng đắc tài lợi cúng tăng. "Phật" bất hứa thọ, hội tổ "Phật" tượng, bất thính lễ bái.

Nghiệp-Sớ văn : Đãn dĩ tà tâm, hữu thiệp tham nhiễm vị lợi mại "Pháp", lễ "Phật" đọc "Kinh" đoạn thực, đẳng sở hoạch tang hối, giai viết : "tà mạng vật". Bất dĩ thất bửu, trang sức y khí đẳng vật giả, vi phi "Thích Tử" sở nghi, cập tăng trưởng ái căn, thành hữu lậu nghiệp, cố dã.

"Như hoặc bất nhiên, đắc tội di trọng".

"Vị nhược bất sanh đại tâm quý đẳng, cố vi Phật chế, đắc tội phi tiểu dã".

"Y khả bất giới dư ?".

Tích "Mục Liên Tôn Giả", cộng sa di "Chuyên đầu" phi đáo "Tuyết Sơn", "A nậu đại trì" thượng tọa

Cố nhiên như vậy, nhưng phải biết trái lời "Phật" dạy, sanh tâm rất hổ thẹn, thương người nghèo ngặt, thường làm Bồ thí. Không lo tìm, không chứa để, không buôn bán và không dùng bậy bấu, trang nghiêm y phục, khí cụ các vật v.v... họa may còn được được.

Đây là Ngài "Vân Thê Đại Sư" quyền cho chớ không phải bốn ý của đức "Phật". Cho nên nói "cố nhiên như vậy", nhưng phải biết trái lời "Phật" dạy ; vì biết trái lời "Phật" dạy, nên sanh tâm rất hổ thẹn. Vì thương người nghèo ngặt, nên thường làm việc Bồ thí. Không lo tìm là gì ? Không lập mưu này, kế nọ, toan lo tìm kiếm các món như vậy. Tại sao không chứa để ? Có người đàn việt cúng thí, thời ta đem dựng cho ngôi Tam Bảo, mình đã dâng quả lành, lại khiến người cúng kia được thêm phước. Chớ nên chứa để trong rương, trong túi, hay là để trên gác cao.

Kinh THẬP GIỚI nói : "Chớ nên cất chứa bấu nhơ, người cho không thọ, thọ thời đừng để, đem giúp người nghèo ngặt, và thường vì người nói đức "Bất tham". Thế nào không buôn bán ?

Không mua rẻ bán mắc, kém hư hạnh tốt, dù dâng lời lái, đem cúng dường chúng Tăng. "Phật" chẳng cho thọ và lên cốt tượng "Phật" cũng chẳng cho lay.

Bộ NGHIỆP SỞ nói: Nếu đem tâm tà và tham nhiễm ham lợi bán "Pháp", lễ "Phật", tụng "Kinh", nhịn ăn các việc chỗ dặng của cải đều là "của bất chính" để nuôi mạng sống. Tại sao chẳng dùng bậy bấu, trang sức y phục đồ đạc các vật ư ? Chẳng phải trang Thích Tử nên làm và thêm lớn gốc tham thành cái nghiệp luân hồi, cơ vậy.

"Như hoặc chẳng dặng vậy, mắc tội rất nặng".

"Bằng chẳng sanh tâm rất hổ thẹn đó, cho nên trái lời Phật dạy, mắc tội chẳng phải nhỏ vậy".

"Than ôi ! Khá chẳng răn chữa ư ?".

Xưa Ngài "Mục Liên Tôn Giả", cùng ông Sa di tên "Chuyên Dầu" bay đến non "Tuyết Sơn" trên mé ao "A Nậu

thiên : Thời Sa di kiến trì biên kim sa, tiện tác thị niệm ngã dương thanh thử sa, trước Phật tháo quán hạ. "Mục Liên" tụng thiên định khởi, thừa không nhi hườn. Thời Sa di vi "Phi nhơn" sở trì, bất năng phi hành, "Mục Liên" cố thị, linh xả kim sa, tức thừa không nhi khứ. Hựu nhất Tỳ kheo, tương nhất Sa di, qui khán thân lý, dò trung hữu phi nhơn, hóa tác long lai, hữu nhiều sa di, dĩ hoa tán thượng, tán ngôn : "Thiện tai, đại đắc thiện lợi". Bĩ đáo thân lý gia dĩ, dục hườn, thân lý tức di tiền dữ Sa di vi lộ lương, sa di trì chí trung đồ, "phi nhơn" phục hóa tác long lai, tả nhiều Sa di, dĩ thổ bụn thượng, thuyết ngôn : "Nhữ thất thiện lợi, xuất gia tu đạo, nhi tróc tiên hành". Sa di tiện đề Tỳ kheo hồi thị, tri kỳ trì tiên, tiện linh xả khí, "phi nhơn" phục như tiên cúng dường. Do thị quan chi, vi hại phi tiểu. Cố "Phật" dụ chi, vi "đại độc xà", táng thân bại đức, vô bất do chi, khả bất giới dư !!!

KẾT LUẬN : Như thượng thập giới, tiền tứ, thị "Tánh Tội", vị kỳ tánh bốn tự thị tội, bất do Phật chế, cố hữu, vô luận tại gia xuất gia tác chi, tức đọa tam đồ cố danh "Tánh Tội", diệc danh "căn bản giới". Dĩ phạm chi, như thọ đoạn căn, bất phục hườn cánh sanh trưởng . Hậu lục thị giá tội, do Phật giá cấm, bất thính hủy phạm, cố danh giá tội. Thiết hữu vi phạm, bất đắc phú tàng, tức tu tham sanh tâm quý, hướng sư phát lồ. Hối quá đoạn hậu tác tâm, hườn đắc thanh tịnh.

Cổ LUẬN vân : thị trung, tứ thị thiết ác, tửu thị chúng ác môn, dư giả, thị bất phóng dật đạo nhơn duyên, dĩ năng thành tựu phạm hạnh, xuất thế đạo cố.

Đại Tri" ngồi "Thiên Định". Bấy giờ ông Sa di thấy bên ao cát vàng lại nghĩ như vậy : "Ta nên túm cát này, về rải chỗ Phật tắm rửa". "Mục Liên" từ trong Thiên Định ra, cỡi hư không bay về. Khi đó Sa di bị thần "Phi Nhơn" ngăn cản, bay đi không được, "Mục Liên" ngoái ngó thấy, bảo bỏ cát vàng, liền cỡi hư không mà đi. Lại có một Thầy "Tỳ kheo" đem một Sa di về viếng bà con, nửa đường có thần "Phi Nhơn" hóa làm rồng đến, đi nhiều bên hữu Sa di, dùng các thứ hoa thơm rải lên cúng dường, và khen rằng : "Hay thay ! Rất được lợi lành". Thầy trò đến nhà bà con xong, lúc sắp về, bà con lại lấy tiền cho Sa di làm lương đi đường. Sa di cầm tiền, đến nửa đường "Phi Nhơn" lại hóa làm Rồng đi nhiều bên tả Sa di và lấy đất bụi tung lên mặt, nói rằng : "Người mất lợi lành, người xuất gia tu hành, mà sao lại cầm tiền đi đường". Sa di bèn khóc rống. Tỳ kheo ngoái thấy, biết kia cầm tiền, liền bảo bỏ đi, "Phi Nhơn" lại cúng dường như trước. Do đây xem đó, mắc hại chẳng phải nhỏ. Cho nên đức "Phật" dụ vàng bạc là con "Đại Độc Xà" hại thân, hư đức cũng tại nó mà ra. Chẳng khá răn ư !

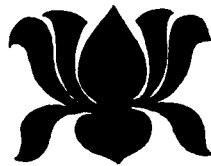
KẾT LUẬN : Mười giới như trên. Bốn giới trước thuộc về "Tánh Tội". Sao kêu là "Tánh Tội" ? Trong bản tánh sẵn có tội, không đợi Phật cấm mới có, không luận kẻ tại gia, người xuất gia, gây ra thời đọa ba đường cho nên gọi là "Tánh Tội", cũng kêu là "Giới Căn Bản". Vì phạm giới này, như cây kia đứt rễ, không còn sống lại nữa. Sáu giới sau "Ngăn tội". Vì sao gọi là "Ngăn tội" ? Bởi do đức Phật ngăn cấm, không cho hủy phạm, cho nên kêu là "Ngăn tội". Dầu có trái phạm chớ nên che giấu, liền phải rất sanh tâm tầm quý, tới trước ba Thầy tỏ bày xưng tội quyết lòng không dám làm nữa, lại đặng thanh tịnh.

Cho nên trong "LUẬN" nói : "Trong mười giới đây : Bốn giới trước, là "Thật ác". Giới "Rượu" cái cửa các việc ác. Năm giới sau, là nhưn duyên kèm chế không buông lung, vì hay thành tựu hạnh tốt của đạo ra khỏi đời vậy.

Cố Kinh vân : "Thị giới năng vi "Tỳ kheo" giới, "Bồ tát" giới, nãi chí "Vô thượng Bồ đề" nhi tác căn bản".

Phật cáo : Chư Tỳ kheo, ngã nhược bất trì giới, đương đọa tam ác đạo trung, thượng bất đắc vi hạ tiện nhưn thân. Huống năng thành thực chúng sanh, tịnh Phật quốc độ, cụ nhất thiết chướng trí. Cố tri ninh xả thân mạng, toái như vi trần, bất khả hủy phạm cấm giới, trụ đọa tam đồ, vĩnh thất Bồ đề chủng tử dã.

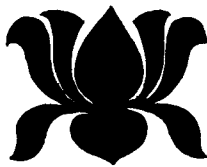
SA DI LUẬT NGHI,
YẾU LƯỢC, TẶNG CHÚ
QUYỂN THƯỢNG CHUNG

Cho nên trong Kinh THẬP GIỚI nói : "Mười giới đây có thể làm thêm thang đi lần lên giới "Tỳ kheo", và giới "Bồ tát" nhấn đến đạo quả "Vô thượng Bồ Đề". Cội gốc cũng từ đây".

Phật bảo : "Này các "Tỳ kheo", nếu ta không giữ giới, sẽ đọa trong ba đường ác, còn chẳng đặng làm thân người hạ tiện. Huống chi giáo hóa thành thực chúng sinh, và gây nên cõi nước Thanh Tịnh của Phật, đủ tất cả các Trí". Cho nên biết : Thà bỏ cái thân mạng, nát như mảy trần, chớ nên hủy phạm giới cấm mà sa đọa trong ba đường, hăng mất hột giống "Bồ đề" của đức Phật vậy.

BỘ SA DI LUẬT NGHI
YẾU LƯỢC, TẶNG CHÚ
HẾT QUYỂN THƯỢNG

CHÚ THÍCH

QUYỂN THƯỢNG

- (1) **Đệ tử** : Kẻ học sau Thầy gọi chữ "Đệ". Sự hiểu biết nhờ Thầy sanh ra nên gọi là "Tử".
- (2) **Chữ Giới** : Tức Tam Tụ tịnh giới như : 1) Nhiếp Luật Nghi Giới (nguyện dứt tất cả việc ác). 2) Nhiếp Thiện Pháp Giới (nguyện làm tất cả việc lành). 3) Nhiêu Ích Hữu Tình Giới (nguyện độ tất cả chúng sanh). Chữ Giới tiếng Phạm ngữ "Ba La Đề Mộc Xoa". Tiếng Hán gọi "Biệt giải thoát". Nghĩa là : Giữ được Giới này đức Như Lai hộ trì người tu được giải thoát sanh tử phiền não mà chứng đạo giác ngộ Niết bàn vậy.
- (3) **Bồ Tát** : Tiếng Phạn nói cho đủ là "Bồ Đề Tát Đỏa". Bồ Đề Hán dịch là "Đạo", cũng dịch là "Giác". Tát Đỏa tiếng Hán dịch "Chúng sanh". Nghĩa là : "Đem đạo giác ngộ đức Phật mà giáo hóa Chúng sanh vậy. Bồ tát dịch là "Giác hữu tình" là giác ngộ cho chúng hữu tình hay là chúng hữu tình được giác ngộ.
- (4) **Chữ Tự** (*chùa*) : Hồi xưa cái Dinh của các Quan làm việc Tổ Ma Đằng, Tổ Pháp Lan ở nước Ấn Độ chở kinh, tượng Phật qua Trung Quốc, Vua Hán Minh Đế thỉnh ở Dinh ấy, dịch kinh, hóa Đạo, nên sau lấy Dinh ấy đặt hiệu Chùa như : Hồng Lô Tự và tạo lập Chùa thứ hai hiệu Bạch Mã Tự, Trung Quốc có Chùa bắt đầu từ đây, nhưng chỗ nào Chúng Tăng ở đều kêu là "Tự". Chính tiếng Phạn gọi "Tăng Già Lam" tiếng Hán dịch Chúng Viên (*vuờn mát, Chúng Tăng ở*).
- (5) **Vân Thê** : Tên hòn núi, núi này có năm sắc mây lành, phủ trùm trên đỉnh núi, người đời đặt đó là núi "Vân Thê".
- (6) **Tổ Châu Hoàng** : Tự Phật Huệ, hiệu Liên Trì, con nhà họ Trầm 17 tuổi thi đậu đầu, 31 tuổi song thân từ trần, thấy cuộc đời biến đổi vô thường, bỏ tục xuất gia, theo học với Ngài Đồng Thiên Lý Hòa Thượng, sau xin qua chùa Chiêu

Khánh thọ giới cụ túc với Ngài Vô Trần Ngọc Luật sau khi khắp cùng tham học với các bậc Tri thức lúc trở về rừng Vô Lâm làng Phạm, khát thực nhìn thấy hòn núi Vân Thê, nước non mát mẻ và vắng vẻ, bèn cất am ở đó lần thành một Đại Tông Lâm, chuyên tu tịnh nghiệp đạo đức khắp đồn, Tăng Tục đều theo học đạo. Quốc Vương, Hoàng hậu cúng dường y, bát, tuổi thọ 81, Giới Lạp 50. Ngài sanh giờ Mẹo ngày 22 tháng giêng năm Ất Mùi. Ngài thị tịch giờ Ngọ, ngày mùng 4 tháng 7 năm Ất Mão.

Quý vị Sa Di học Luật này muốn kỷ niệm ngày vía của Ngài cũng như ngày vía vị Bồ tát công đức vô lượng.

- (7) **Tỳ Kheo** : Có ba nghĩa : 1) "*Khất Sĩ*" đi xin cơm ăn để sống thân làm đạo, và xin Chánh pháp của đức Phật để cho được minh tâm kiến tánh (*có nghĩa là đem Phật pháp giáo hóa chúng sanh, chúng sanh nghe Pháp, hết phiền não, gọi là xin (dùng) phiền não*). 2) "*Phá ác*" dùng trí huệ khám phá phiền não khỏi mắc trần dục và ái ân. 3) *Bố ma*, phát tâm thọ 250 giới Phật đầy đủ oai nghi bợn ma quân khiếp sợ vậy.
- (8) **Bồ Đề** : Tiếng Hán dịch Giác đạo, phát giác đạo tâm (*tâm được tỏ ngộ*) gọi "Bồ Đề".
- (9) **Hoàng Tán** : Túc Ngài Tại Tham Thiền sư con nhà họ Châu. Lúc sanh Ngài cặp mắt hai tròng lóng lánh như sao băng, văn học ở đời siêu quần xuất chúng, lúc đi tu suốt thông ba tạng, diễn dịch kinh Luật rất nhiều. Ngày 22 tháng năm, năm Bính dần, Ngài bảo Thị giả trải tọa cụ Ngài ngồi, Đại chúng cầu Ngài ở lại đời cho lâu, Ngài nói nay 75 tuổi sanh tử như mộng, cần nên giải thoát, nói rồi vui vẻ thị tịch tuổi đời 75, tuổi Đạo 53, (*biên đây cho biết ngày vía kỷ niệm Ngài*).
- (10) **Năm Chúng xuất gia** : 1) Tỳ kheo. 2) Tỳ kheo Ni. 3) Thức xoa ma na. 4) Sa di. 5) Sa di Ni.
- (11) **Ngũ dục** : (*năm món ưa thèm*) 1) Ưa sắc đẹp. 2) Ưa tiếng hay. 3) Ưa ngửi mùi thơm, 4) Ưa vị quý. 5) Ưa đụng cạ vật êm. Hay ưa năm món này : 1- Cửa cải. 2- Sắc đẹp. 3- Danh khen. 4- Ăn sang. 5- Ngủ kỹ.

- (12) **Tam Đờ** : (*ba đường*) 1) Tham sân dọa vào đường Địa ngục (*đường dao cắt*). 2) Bỏ sên dọa vào đường Nga quỷ (*đường lửa đốt*). 3) Si mê dọa vào đường Súc sinh (*đường máu huyết*).
- (13) **Lục Thú** : Cũng như Lục Đạo (*6 đường*). 1) Đường cõi Trời. 2) Đường cõi Người. 3) Đường cõi A Tu La. 4) Đường cõi Địa ngục. 5) Đường cõi Nga quỷ. 6) Đường cõi Súc sinh.
- (14) **Lục Độ** : (*6 phép độ*) 1) Bồ thí độ xan tham. 2) Trì Giới độ phá giới. 3) Nhẫn nhục độ giận hờn. 4) Tinh tấn độ biếng lười. 5) Thiền định độ hôn ám. 6) Trí tuệ độ ngu si.
- (15) **Tứ Sanh** : (*4 loài*) 1) Loài đẻ trứng. 2) Loài đẻ con. 3) Loài sanh nơi ướt. 4) Loài hóa sanh.
- (16) **Tiểu Thừa** : Tức bực Thanh Văn và bực Duyên Giác, bực này mới được phần tự lợi, chưa được lợi tha và độ chúng sanh như các bực Đại thừa Bồ tát.
- (17) **Đại Bồ Đề** : Ngôi chánh đẳng, chánh giác bực cực quả, chỉ cho đức Phật là bực Đại giác.
- (18) **Bửu Sở** : Chỗ đức Phật chúng quả Đại giác ở, nên gọi "Bửu Sở" (*chỗ báu*).
- (19) **Hóa thành** : Đức Phật phương tiện lập ra pháp quyền để giáo hóa chúng sanh bực Nhị thừa còn tối đốt.
- (20) **Ba Thừa** : 1) Thừa Thịnh Văn. 2) Thừa Duyên Giác. 3) Thừa Bồ tát.
- (21) **Tam Giới** : (*ba cõi*) 1) Cõi Dục giới. 2) Cõi Sắc giới. 3) Cõi Vô sắc giới.
- (22) **Vô Vi** : Là quả Niết bàn thường vắng lặng, không còn những pháp Hữu vi (*có tạo*). Như các món thiền não tham, sân v.v...
- (23) **Khai, Giá, Trì, Phạm** : Nghĩa là : Khai là mở cho. Giá là ngăn cấm. Trì là giữ gìn. Phạm là hủy phạm giới cấm của Phật.
- (24) **Danh, Chủng, Tánh, Tướng** : Danh là tên của Giới luật (*ngũ thiên thất tự*). Chủng là 250 giới của Tỳ kheo. Tánh là giới của tâm. Tướng là giới của thân.

- (25) **Tam Minh** : 1) Túc mạng minh. 2) Thiên nhãn minh. 3) Vô lậu minh.
- (26) **Sáu phép Thần thông** : 1) Thiên nhãn thông. 2) Thiên nhĩ thông. 3) Tha tâm thông. 4) Túc mệnh thông. 5) Thần túc thông. 6) Lậu tận thông.
- (27) **Bốn chúng đệ tử của Phật**. 1) Tỳ kheo. 2) Tỳ kheo Ni. 3) Ưu bà tắc. 4) Ưu bà di.
- (28) **Tam bảo** : Là Phật, Pháp, Tăng vậy.
- (29) **Tứ quả** : (4 quả) 1) Quả Tu Đà Hoàn. 2) Quả Tư Đà Hàm. 3) Quả A Na Hàm. 4) Quả A La Hán (*vô sanh*).
- (30) **Lục hiệp** : (*sáu phía*) Đông, Tây, Nam, Bắc và Thượng, Hạ.
- (31) **Thập phương** : (*10 hướng*) Đông, Tây, Nam, Bắc, Thượng, Hạ và bốn hiệp hướng (*đông nam, vân vân*).
- (32) **Ba đời** : Túc đời quá khứ, đời hiện tại và đời vị lai.
- (33) **Cửu giới** : (*chín cõi*) 1) Cõi Địa ngục, 2) Cõi Ngạ quỷ, 3) Cõi Súc sanh, 4) Cõi A Tu La, 5) Cõi Người, 6) Cõi Trời, 7) Cõi Thanh văn, 8) Cõi Duyên giác, 9) Cõi Bồ tát.
- (34) **Nhị trí** : 1) Căn bốn trí. 2) Hậu đắc trí.
- (35) **Tứ cơ** : (4 cơ) 1) Cơ Nhơn thiên, 2) Cơ Nhị thừa, 3) Cơ Bồ tát, 4) Cơ Phật.
- (36) **Nhị Sư** : (2 thầy) 1) Thầy Hòa Thượng, 2) Thầy A Xà Lê.
- (37) **Lục căn** : 1) Nhãn căn, 2) Nhĩ căn, 3) Tỷ căn, 4) Thập căn, 5) Thân căn, 6) Ý căn.
- (38) **Lục thức** : 1) Nhãn thức, 2) Nhĩ thức, 3) Tỷ thức, 4) Thiệt thức, 5) Thân thức, 6) Ý thức.
- (39) **Phần trâu tha đàn** : Con trâu trắng ăn cỏ thơm nơi non Tuyết sơn, phần nó rất thơm, trong khi lập đàn cúng kiến lấy phần ấy tô thoa. Ví dụ như bây giờ lấy dầu thơm rưới vậy.
- (40) **Năm tội nghịch** : 1) Giết cha, 2) Giết mẹ, 3) Giết vị A La Hán, 4) Phá hòa hợp Tăng, 5) Làm thân Phật ra máu.
- (41) **Tứ trọng** : (4 tội nặng) 1) Tội sát sanh, 2) Tội ăn trộm, 3) Tội dâm dục, 4) Tội vọng ngữ.

- (42) **Gái dâm cõi cổ** : Dời Tây Quốc có vị Tiên nhơn tu trong núi, chúng đặng 5 phép Thần thông, ông dùng chú thật ếm trời không mưa tới 12 năm, nhơn dân đồ thán. Vị Quốc Vương trong nước biết mới lập kế truyền rao, ai làm vị Tiên nhơn mất thần thông được thưởng 1.000 lượng vàng. Khi ấy có nàng dâm nữ phụng mạng nhà Vua, vào núi lân la làm cho Tiên nhơn xiêu lòng mất thần thông. Bấy giờ trời mưa tràn ngập, Dâm nữ cõi cổ Tiên nhơn về đền ra mắt Quốc Vương và lãnh của thưởng.
- (43) **Đốt mình Thiên miếu** : Công chúa nước Tề với anh Trần Tử, hồi nhỏ chơi chung với nhau một chiếc vòng bằng ngọc, lúc lớn khôn, nhà Vua không cho anh vào trong cung nữa. Nhưng tánh quen thường nhớ Công chúa, nói với bà mẹ anh nói giùm, Công chúa biết Trần Tử này nhớ lắm. Công chúa trả lời ngày đó, tháng đó bảo Trần Tử đến nơi Thiên miếu thì sẽ có Công chúa đến. Nhưng khi Trần Tử đến trước nằm ngủ quên, đến lúc Công chúa đến cầm chiếc vòng để trên ngực anh rồi đi mất. Bấy giờ anh thức dậy lửa dâm dục lừng lẫy bỗng đốt cháy thân anh và cháy luôn miếu ông Thần, vô can mà bị thiệt hại (*hay là lửa nghiệp tự đốt thân tại miếu Thần*).
- (44) **Ngũ thể** : (*năm vóc*) tức là hai tay, hai chơn và một cái đầu.
- (45) **Thất Thánh tài** : (*bảy của Thánh*) 1) Cửa Chánh Tín, 2) Cửa Tinh Tấn, 3) Cửa Giữ Giới, 4) Biết Tâm quý, 5) Ưa nghe Phật Pháp và dứt bỏ phiền não, 6) Cửa Thiền Định, 7) Cửa Trí Huệ.
- (46) **Mười món y** : (*10 thứ áo*) 1) Áo Câu xá, 2) Áo Kiếp bối, 3) Áo Khâm bạc la, 4) Áo Sơ ma, 5) Áo Xoa ma, 6) Áo Xá nâu, 7) Áo Ma y, 8) Áo Sí y, 9) Áo La y, 10) Áo Thân la Bát Ni.
- (47) **Cháu Huyền tôn** : Tức là cháu năm đời.
- (48) **Hổ khẩu** : "miệng cọp" tức là chỗ chết (*đường sanh tử*).
- (49) **Mười hiệu** : 1) Hiệu Như Lai, 2) Hiệu Ứng cúng, 3) Chánh biến tri, 4) Minh hạnh túc, 5) Thiện thế thế gian giải, 6) Vô thượng sĩ, 7) Điều ngự tượng phu, 8) Thiên nhơn sư, 9) Hiệu Phật, 10) Thế tôn.

- (50) **Đầu đà** : (*dịch*) **phủi cạo**. Tức là **cạo phủi trần lao phiền não**.
 Tu Đầu đà có 12 hạnh : 1) Ở chỗ vắng vẻ, 2) Thường đi khất thực. 3) Khất thực bình đẳng, không lựa giàu nghèo, 4) Lấy cơm ăn rồi thuyết pháp thí chủ nghe, 5) Ăn có độ lượng, 6) Trước, sau giờ Ngọ không ăn, 7) Mặc y Phấn tảo, 8) Mặc ba y, 9) Ở trong gò má, 10) Ở dưới gốc cây, 11) Ngồi chỗ trống, 12) Không nằm.
- (51) **Tứ Thánh chủng** : (*4 món Thánh*) 1) Ẩm thực, 2) Y phục, 3) Ngọa cụ, 4) Y dược (nhờ đó được tu thành Thánh).
- (52) **Năm Thứ Đá Trị Bệnh** : 1) Đá Bạch anh, 2) Đá Tử anh, 3) Đá Thạch cao, 4) Đá Chung nhu, 5) Đá Thạch Chỉ.
- (53) **Năm Thứ Trái** : 1) Trái Ha tử, 2) Trái Bệ ích (*giống trái Đào*) (*phương này không có*), 3) Trái Dur cam, 4) Trái Tất bát. 5) Trái Hồ tiêu.
- (54) **Tám Thứ Nước** : 1) Nước trái Lê, 2) Nước trái Diêm Phù, 3) Nước trái Thanh-Táo, 4) Nước cây mía, 5) Nước trái Sanh, 6) Nước ngó sen, 7) Nước trái Bà Lâu Sư (*phương này không có*), 8) Nước trái Nho. Tám thứ nước ép lấy nước lọc lược lông trong mà uống.
- (55) **Thừa Giới Điều Gấp** : Thừa là Tạng Kinh, Giới là Tạng Luật, nghĩa là Kinh, Luật đều cần. Kinh là tâm Phật, Luật là hạnh Phật, tâm hạnh liên quan cũng như Thân và Tâm không rời.

CÔNG ĐỨC QUÍ VỊ BIÊN TẬP

- 1.- Tịnh Ý 2.- Tịnh Tâm 3.- Tịnh Ngữ
 4.- Tịnh Chánh 5.- Tịnh Hạnh

SA DI LUẬT GIẢI

QUYỂN II

(THIÊN OAI NGHI TĂNG CHÚ)

SA DI LUẬT NGHI

YẾU LƯỢC, TẶNG CHÚ

QUYỂN HẠ

Bồ Tát Giới, đệ tử, Vân Thê tự. Sa môn : Châu Hoàng tập, Bồ đề tâm, Tỷ kheo Đánh Hồ sơn, Sa môn : Hoàng Tấn Chú.

Hạ Thiên Oai Nghi môn

Oai nghi giả, vị hữu oai khả úy, hữu nghi khả kính :

Do trì tịnh giới nhi phạm hạnh Cụ túc, đường đường tăng tướng, chúng đức oai nghiêm, cố linh nhưn khả úy.

Động tịnh hiệp tác, ngưng ngưng khả quan, nghi đoan biểu chánh, cố linh nhưn khả kính, tư thành xuất gia chi đạo phẩm, nhưn thiên chi sự phạm.

Sở vị :

Tịnh hạnh thành ư đạo nghi.

Thanh bạch viên ư giới phẩm.

Khí cao Tinh Hốn, oai túc phong vân, nội hoài sư tử chi đức, ngoại hiện tượng vương chi oai. Nhưn thiên tán thừa, Long thần khâm phục.

Cố HOA NGHIÊM kinh vân : "Cụ túc thọ trì, oai nghi giáo pháp, năng linh Tam bửu bất đoạn thị dã".

BỘ SA DI LUẬT NGHI

YẾU LƯỢC, TẶNG CHÚ

QUYỂN HẠ

*Đệ tử Thọ giới Bồ Tát, chùa Vân Thế
bực Sa Môn tên Châu Hoàng biên
chánh văn. Tỷ kheo phát tâm Bồ đề,
non Đánh Hồ, bực Sa Môn tên Hoàng
Tán chú giải*

Thiên sau nói về cửa Oai nghi.

Oai nghi là gì ? - Có oai khá sợ, có nghi khá kính.
Thế nào có oai khá sợ ?

- Bởi giữ tịnh giới, hạnh tốt đầy đủ, rõ rõ tăng tướng
các đức oai nghiêm, nên khiến người khá sợ. Thế nào có
nghi khá kính ?

- Đi đứng nhằm phép, vọi vọi dễ xem, hình ngay bóng
thẳng, nên khiến người khá kính, như thế mới thật là
đạo phẩm kẻ xuất gia, vị sư phạm cõi trời, cõi người vậy.

Nên có câu :

"Tịnh hạnh thành, nhờ đạo nghi.

Trong sạch tròn, nhờ giới phẩm".

Khí thanh cao như sao sáng trời, oai nghiêm tịnh
dương gió tan mây, trong tâm chứa đức sư tử, ngoài thân
hiện oai tượng vương. Vị như thiên khen ngợi, chúng
Quý Thần kính vâng.

Cho nên trong Kinh HOA NGHIÊM nói : "Giữ gìn
trọn đủ, phép dạy oai nghi, hay khiến ngôi Tam Bảo
chẳng đoạn, phải vậy".

Kim thử hạ thiên, cộng hữu nhị thập tứ chương đồng xuất oai nghi nhất môn, thị Sa di chi xa triệt, xuất thế chi do hộ dã.

Phật chế Sa di, niên mãn nhị thập, dục thọ Cụ túc giới thời, nhược vấn bất năng cụ đối Sa di, sự giả, bất ưng dĩ "Cụ túc" giới. Đương vân : "Khanh tác Sa di, nãi bất tri Sa di sở thi hành, Sa môn sự đại nan tác, khanh thã khứ thực học, đương tất văn tri, nãi ưng thọ cụ túc giới". Kim thọ khanh Cụ túc giới, nhưn vị Phật pháp dị hành Sa môn dị tác, cố đương tiên vấn.

Sa di dục thọ cụ giới, sự vấn thập giới, chư oai nghi sự, bất năng cụ đối đáp giả, bất ưng dĩ thọ cụ giới dã. "Khanh" thị quới xưng, du quân hô thần dã.

Bất tri Sa di sở thi hành giả ? Vị bất am Sa di luật nghi, sở ưng thi vi hành sự dã.

Sa môn sự đại nan tác giả ? Vị Tỳ kheo nhị bá ngũ thập giới, thậm nan hành trì dã. Thực học giả, vị đương tinh tập thập giới, tinh chư oai nghi dã.

"Đương tất văn tri" giả. Văn vị bác vấn tiên tri ; Tri, vị tự gia liễu đạt.

Nhưn vị Phật Pháp dị hành, Sa môn dị tác giả, do bất tri Phật đạo chí diệu, cố ngôn dị hành, bất thức tội phước vận hành, pháp luật giao hồ, cố ngôn dị tác ; phạm vị sự giả, cố đương dĩ thử tiên vấn.

Dĩ hạ điều tắc, ư Sa di oai nghi, chư kinh, cập Cổ THANH QUI, kim Sa di thành, phạm trung, tiết xuất. Hựu "Tuyên Luật sư". "Hành Hộ

Nay Thiên sau, cộng có 24 bài, đồng ra một cửa oai nghi. Đây là dấu xe của Thầy Sa di, ngõ noi trang xuất thế vậy.

Phật dạy thầy Sa di, tuổi đủ 20, khi muốn thọ giới Cụ túc, nếu ba Thầy. 1.- Hòa Thượng. 2.- Yết Ma. 3.- Giáo Thọ hỏi phạm sự Sa di, không thể trả lời cho đủ thời không cho thọ giới "Cụ túc". Phải dạy rằng : Người làm Sa di, song những việc ra làm của Sa di, chính người không biết, huống bực Sa môn, là việc lớn khó làm. Người phải trở về học cho thuộc, thầy đều nghe biết mới được thọ giới "Cụ túc" (của Tỳ kheo). Bấy nay ba Thầy trao cho người giới Cụ túc ; té ra người nói Phật Pháp dễ làm, bực Sa môn chẳng khó, vì thế nên ta phải hỏi người trước.

Sa di khi muốn thọ giới Cụ túc, ba Thầy hỏi 10 giới luật, và 24 oai nghi, đối đáp không thể đủ, thời không truyền cho giới Cụ túc. Thật vậy : "Khanh nên trở về, học cho thuộc". Tiếng kêu "Khanh" là tiếng kêu quý trọng như nhà vua kêu các bậc trung thần là "khanh" vậy.

- Vì sao Sa di không biết chỗ ra làm ? - Làm Sa di mà không thuộc Luật nghi của Sa di, chỗ ra làm các việc bốn phận vậy.

- Vì sao Sa môn là việc lớn khó làm ? - 250 Đại giới của Tỳ kheo thật là khó giữ và khó làm. Phải trở về học cho thuộc, là học những gì ? - Phải ròng chuyên học tập 10 giới luật và 24 oai nghi vậy.

Câu nói : Thầy đều nghe biết, thế nào là nghe biết ? - Nghe : mình rộng hỏi bực Tiên tri. Biết : Tâm mình tỏ biết.

Thế nào người nói Phật pháp dễ làm, Sa môn chẳng khó ? Bởi không biết cái chỗ nhiệm mầu của đạo Phật, cho nên nói dễ làm. Không biết tội phước xoay vần, Pháp luật đối đời, cho nên nói chẳng khó.

Ai là kẻ làm Thầy, nên phải do đây mà hỏi trước.

Những phép tắc sau đây, đều ở trong bộ Sa di Oai Nghi, cùng các kinh và bộ CỔ THANH QUI. Nay

Luật Nghi" tuy giới tân học Tỳ kheo hữu khả thông dụng giả, diệc tiết xuất Lương dĩ mật pháp nhưn tình, đa chư giải đãi, văn phiên tắc yểm do thị san phiên thủ yếu, nhưng phân loại, dĩ tiện độc, học, gian hữu vị bị, tòng nghĩa bổ nhập nhưt nhị.

Dĩ hạ điều tắc giả vi hạ, nhị thập tứ oai nghi pháp tắc dã. Sa di oai nghi chư kinh giả, thị Sa di oai nghi, tinh "thập giới pháp", "sự sư pháp". "Nghi Tắc kinh" đẳng."Cổ Thanh Qui" giả, vị "Bá Trưởng Thanh Qui", cập "Cổ đức" sở soạn "Châm Qui" đẳng.

Sa di thành phạm, thị "Tiểu Nham Nguyệt Tâm" thiên sư, ư Thập giới pháp đẳng, soạn xuất.

"Hành Hộ Luật Nghi", vị Đường Đạo Tuyên Luật sư sở soạn. Nhiên diệc vị tương kỳ đích hà dã ? Kỳ trung hữu nhất nhị, bất hiệp luật văn, cố dã.

Tiết xuất giả, vị ư thượng "Kinh Luật", "Thanh Qui" trung, tiết lược xuất kỳ yếu nghĩa, cố thử tiết chi nhất tự, chánh yếu lược chi tông trí dã.

San phiên thủ yếu giả ; phiên, đa dã, vị do thời đương mật pháp, cố tình đa giải đãi, nhưn tình giải đãi cố văn phiên tắc yểm tâm sanh, do thị, san khứ phiên văn, nhi thủ yếu cú, phục phân vi nhị thập tứ loại nghi pháp, dĩ tiện sơ tấn tập học.

"Bổ nhập" giả, xuất Đại sư thủ bút, vị ư oai nghi hành sự trung, hữu vị bị giả, tức tùy kỳ nghĩa loại, nhi bổ túc chi.

bộ Sa di yếu lược đây rút trong Bộ "Sa di Thành phạm" lại bộ "Hành hộ Luật Nghi" của Ngài Tuyên Luật sư soạn. Tuy để dạy các hàng Tỳ kheo mới học song có chỗ nào thông dùng thì Ngài Vân Thê cũng dón rút ra đây, để cho các ông Sa di học. Bởi vì Ngài thương đời mệt pháp tình người hay sanh tâm biếng nhác, nghe nhiều thì chán, nên Ngài bớt chỗ nhiều dùng gọn ít, và phân ra từng bài, cho dễ người học và đọc. Trong đây có chỗ nào chưa đủ, theo nghĩa bổ thêm một đôi câu.

Những phép tắc sau đây là gì ? - 24 oai nghi phép tắc kể sau đây. Thế nào gọi là luật Sa di, Oai nghi và các Kinh ? - Tức là bộ Sa di, Oai nghi với bộ "Thập Giới Pháp" bộ "Sự Sư Pháp" và bộ "Nghi Tắc Kinh", v.v... Bộ "Cổ Thanh Qui" là gì ? Tức là bộ "Bá Trọng Thanh Qui" và bài "Châm Qui" của bực "Cổ Đức" soạn.

Ai soạn bộ "Sa di Thành Phạm" ? Ngài "Tiểu Nham Nguyệt Tâm" Thiên sư, theo trong bộ "Thập Giới Pháp" và các bộ soạn ra. Ai soạn bộ "Hành Hộ Luật Nghi" ? Đời Đường Ngài Tuyên Luật Sư soạn, song cũng chưa rõ chỗ chắc chắn. Vì sao ?

- Bởi trong đó có một hai chỗ không hợp với văn luật cổ vậy. Hai chữ "tiết xuất" (*rút ra*) ? Thế nào là tiết xuất ?

Ở trong các Kinh, các Luật và bộ "Thanh Qui" rút ra những nghĩa cần yếu cho nên gọi là "Tiết xuất". Vì chữ "Tiết" chính nghĩa là rút gọn cũng là tôn chỉ của bộ yếu lược này.

Vì sao bớt chỗ nhiều dùng chỗ rút gọn ? Bởi đời bây giờ nhằm đời mệt pháp, phần nhiều người tâm giải đái lười biếng. Bởi tâm giải đái biếng lười, cho nên nghe nhiều, thời hay sanh tâm chán nản, vì thế nên bớt bỏ văn nhiều mà dùng câu tóm gọn. Và phân làm 24 bài Oai nghi phép tắc, cho dễ kẻ mới tu học tập.

Hai chữ "Bổ nhập" (*thêm vào*) chính Ngài Vân Thê tự viết ra. Vậy trong 24 bài oai nghi, hành sự đây có bài nào còn thiếu, tùy nghĩa của bài đó mà thêm vô cho đủ vậy.

KỶ hữu nhạo quảng lãm giả, tự đương kiểm duyệt toàn thơ.

"Sa di thập giới pháp" trung, oai nghi hữu thất thập nhị chưởng, dục nhạo quảng tri sự nghĩa, tự đương kiểm duyệt bỉ văn, tinh Sa di chư luật nghi đẳng.

"KÍNH ĐẠI SA MÔN", ĐỀ NHẤT.

Bất đắc hoán đại Sa môn tự.

Phạm ngữ, "Sa môn", thử vân : "Cân lao" vị kỳ tu đạo, hữu da công lao cố. Đại Sa môn, tức thọ cụ giới nhơn. Tự, thị danh tự. Hoán, thị hô hoán, vị bất đắc khinh xưng, bỉ nhị tự danh ; đương vân : mỗ giáp Đại Đức, hoặc vân mỗ giáp Trưởng Lão.

Bất đắc đạo thính. "Đại Sa môn" thuyết giới.

Vị "Tỳ kheo" Bồ tát tụng giới thời, cập giảng thuyết "Tỳ ni" thời, bất đắc tư vãng thiết thính, tự hoạch trọng tội, hậu vĩnh bất đắc thọ "đại giới", thâm nghi thận chi ! Hoặc kiến đại Sa môn nhị tam nhơn, đồng thất tế ngữ, bất đắc triếp nhập. Nhược hữu cấp vụ, đương đờn chỉ tác thính, nhiên hậu nhập ; trừ "Tỳ kheo", dư nhơn tế ngữ, diệc như thị, dĩ tiết tha thị phi, tự chiêu họa cứu, cập loạn chánh niệm, cố dã.

Bất đắc chuyển hành, thuyết "Đại Sa môn" quá.

Hoặc "Tỳ kheo", hữu sở ngộ thất, bất đắc bối hậu, thuyết kỳ trường đoản, diệc bất đắc bình xứ mạ đại Sa môn, cập tại tiền hí tiểu, hiệu kỳ ngôn ngữ hình tướng hành bộ đẳng.

Ngoài ra những Vị nào muốn xem rộng thì gắng xem trọn bộ mới đủ.

Trong bộ "Sa di Thập Giới Pháp" có 72 bài oai nghi, những vị nào muốn xem rộng biết sự nghĩa thì tự gắng xem xét văn kia cùng các luật nghi của Sa di v.v...

BÀI THỨ NHẤT "KÍNH BỰC ĐẠI SA MÔN"

Không dặng kêu tên và Pháp danh bực Đại Sa Môn.

Tiếng Phạn gọi "Sa Môn" - Tiếng Hán gọi "Cần lao". Nghĩa là Ông tu hành có công lao nhiều lắm.

Bực "Đại Sa Môn" là gì ? - Tức người thọ giới "Cụ túc". Hai chữ "pháp danh" không nên kêu một cách khinh dễ và đột ngột. Phải có như thế này : "Vị Đại Đức... hoặc nói bực trưởng lão...".

Chẳng dặng lên nghe bực "Đại Sa Môn" nói Đại giới.

Thầy "Tỳ kheo" khi bố tát, tụng giới và lúc giảng nói luật "Tỳ Ni", ông Sa di không phép đến rình nghe thời mắc tội nặng ; sau quyết không dặng thọ "Đại giới", rất phải cẩn thận. Hoặc thấy bực Đại Sa Môn hai, ba Ngài, đồng ở trong nhà nói nhỏ chẳng dặng lướt vào. Bằng mình có việc gấp, phải dàn chỉ có tiếng, vậy sau mới vào. Trừ bực "Tỳ kheo", các người nói nhỏ cũng phải như vậy. Vì sao ? - Bởi sợ tiết lậu việc thị phi của người, mà chuốc lấy sự tội lỗi và tán loạn chánh niệm của mình nữa.

Chẳng dặng đi chuyền nói lỗi bực "Đại Sa Môn".

Hoặc thầy "Tỳ kheo" có chỗ làm lỗi, chẳng dặng sau lưng nói kia tốt xấu. Cũng chẳng dặng đến chỗ khuất, mắng lên bực Đại Sa Môn, hay là cười giỡn trước mặt, nhái tiếng nói, bắt chước hình tướng và bộ đi.

ĐẠI LUẬT vân : "Xuất gia chi nhơn, sở hữu ngôn thuyết, giai vi lợi ích, bất ưng tư phần, đạo thuyết ư tha".

Luận vân : "Nhược hưởng bạch y, thuyết Tỳ kheo tội ác, tắc tiền nhơn, ư Phật Pháp trung, vô tín kính tâm, ninh phá tháp hoại tượng, bất hướng nhơn, thuyết Tỳ kheo quá ác, nhược thuyết quá tội, tắc hoại pháp thân.

Bất đắc tọa kiến Đại Sa môn quá bất khởi, trừ đọa kinh thời, bệnh thời, thế phát thời, phạn thời, tác chúng sự thời.

Nhược kiến Tỳ kheo hành quá, tức đương khởi lập, duy trừ thượng ngũ sự, bất khởi vô phạm. Nhược lộ tương phùng, tức đương hạ đạo chánh lập, đái khứ phương hành ; phạm hữu giáo ích, đương xoa thủ lập, thỉnh tất tác lễ tạ chi. Nhược bị sát trách, bất đắc trưng mục thị ; đương nhuyển ngữ hối tội, dẫn đoản hướng kỳ.

TRANG NGHIÊM BỬU VƯƠNG kinh vân : "Nhược khinh mạn chúng tăng giả, thị nhơn, đương đọa bần tiện gia sanh, tùy sở sanh xứ, căn tướng bất cụ, bối ủ tóa lậu, xả thị thân dĩ, nhi phục sanh xứ đa bệnh tiêu sấu, thủ túc loan tịch, nhi hữu nung huyết, dinh lưu kỳ thân, linh lạc thân nhục, kinh bá thiên vạn tuế, thọ tư khổ báo".

HÀNH HỘ vân : "Ngũ hạ dĩ thượng, tức Xà Lê vị, thập hạ dĩ thượng, tức Hòa Thượng vị, tuy Tỳ kheo sự, Sa di đương dự tri chi".

Hạ, tức "Hạ lạc", vị thọ cụ giới, tăng kinh nhĩ sở "hạ lạc" giả. "Hòa Thượng" giả, Hồ ngôn giả.

Thử vân "Lực sanh", vị do sư chi lực, sanh ngã giới thân giả. Nhược cứ phạm ngữ, tắc vân : "Ô Ba

Trong ĐẠI LUẬT dạy : "Phàm người xuất gia, chỗ có nói năng đều phải nói lời có lợi ích, chẳng nên riêng giận, và bàn luận việc người".

Trong Luận nói : "Bằng đến nhà thế gian, nói tội lỗi của Tỳ kheo thời người thế gian kia, đối trong Phật pháp, đã không tâm kính lại còn gây tội úy báng thêm gốc khổ cho họ. Thà phá tháp, đốt tượng, chớ không nên đến người thế gian nói tội lỗi của Thầy Tỳ kheo. Nếu ta nói tội lỗi té ra ta làm hư mất pháp thân của ta vậy.

Chẳng dặng ngời thấy bực Đại Sa Môn đi qua chẳng đứng dậy. Trừ có năm điều không đứng dậy không lỗi như là : 1.- Khi đọc kinh. 2.- Khi bệnh. 3.- Khi cạo tóc. 4.- Khi ăn cơm. 5.- Khi làm việc chúng.

Thấy thầy Tỳ kheo đi qua, mau phải đứng dậy, duy trừ năm việc nói trên không đứng dậy không phạm luật. Lúc đi đường tình cờ gặp thì phải đứng vững bên đường, đợi Ngài đi qua, mình mới đi. Ngài có dạy những điều lợi ích, phải vòng tay đứng nghe rồi lễ tạ ơn. Nếu mình có lỗi, bị quở trách, không nên trợn mắt mà ngó. Phải dụi lời xin tội, đem lỗi về mình.

Kinh TRANG NGHIÊM BẢO VƯƠNG nói : "Nếu khinh dể chúng tăng, người ấy sẽ đọa sanh trong nhà bần tiện. Tùy chỗ đâu thai, hình tướng sút mẻ, lưng còm, lùn thấp. Khi bỏ thân này rồi, sanh về chỗ nào, nhiều bệnh ốm gầy, tay chân co rút mủ máu chảy đầy cùng thân, thân thịt rời rã, tới trăm nghìn muôn năm chịu cái khổ báo ấy".

Bộ HÀNH HỘ nói : "Năm Hạ sắp lên, tức vị Xà Lê, mười Hạ sắp lên tức vị Hòa thượng. Tuy việc của Tỳ kheo nhưng Sa di cũng dự biết đó".

Hạ là gì ? Tức là "Hạ Lạp", bắt đầu thọ giới Cụ Túc, từng trải qua mấy "Hạ Lạp" vậy.

Hòa thượng là gì ? Tiếng nước Hồ gọi là "Hòa thượng" cũng như nước Trung Hoa gọi là "Lục Sanh".

Đà Da", thử ngôn "Thân giáo sư", vị đệ tử thân tòng thọ giáo giả. Kim thử, tuy phi thân tòng thọ giới, cập dĩ thọ giáo. Dĩ kỳ "lạp cao" đức trọng, cố đồng sư vị giả. "A Xà Lê", hoặc vân : "A Già Lợi Da", thử vân : "Quý Phạm Sư", vị kỳ năng giáo đệ tử pháp thức giả thử hữu ngũ chủng, nhất dĩ thọ thập giới, nhị dĩ thọ đại giới, tam dĩ giáo thọ, tứ dĩ y chỉ, ngũ dĩ thọ kinh.

"SỰ SƯ" ĐỀ NHỊ

Đương tảo khởi.

Phật Pháp trung, nhất dạ phân tam thời, vị sơ trung, hậu ; sơ, hậu nhị thời sự sư, hoặc lễ tụng tọa thiên, trung dạ phương ngoạ tức ; nhược quá trung dạ, tức đương tiên khởi, tự quán thấu dĩ, nhiên hậu, cụ đương chi tháo thủy đẳng, hầu sư sở tu.

Dục nhập hộ đương tiên tam đờn chỉ.

Nhược nhập sư phòng, tu tại môn ngoại, tiên đờn chỉ tam thỉnh, linh sư giác dĩ, phương nhập.

Nhược hữu quá, "Hòa thượng", "A Xà Lê", Giáo giới chi, bất đắc hườn nghịch ngữ.

Nhược tự hữu quá thất thời, nhị sư giáo giới ha trách, đương đề đầu thọ giáo, bất đắc nghịch sư ngôn ngữ, khứ hậu vưu đương tư niệm, y giác hành chi.

Thế nào là Lực Sanh ? Nhờ sức Thầy dạy dỗ, sanh giới thân huệ mạng cho ta. Bằng nói cho đủ theo tiếng Phạm ngữ thì gọi rằng : "Ồ Ba Đà Da" tức như tiếng Tàu nói "Thân Giáo Sư".

Sao gọi là Thân Giáo Sư ? Đệ tử gần gũi bên Thầy lãnh lời giáo huấn. Nay đây tuy không phải gần thọ giới và lãnh lời giáo huấn nhưng mà do Ngài lập cao đức trọng cho nên đồng bực Thầy mình vậy. *(Mà đã đồng bực Thầy mình thì mình đủ phép cung kính chớ không nên khinh lờn).*

A Xà Lê là gì ? A Xà Lê hoặc tiếng phạn nói "A Già Li Da" tiếng Hán kêu là "Quý Phạn Sư".

Quý Phạn Sư là gì ? Ông Thầy dạy phép tắc cho các hàng đệ tử vậy. "A Xà lê" đây có 5 nghĩa : 1.- Truyền cho mình 10 giới. 2.- Truyền Đại giới cho mình. 3.- Dạy bảo cho mình. 4.- Cho mình y chỉ. 5.- Dạy kinh cho mình.

BÀI THỨ HAI : "PHÉP THỜ THẦY"

Phải dậy sớm.

Trong Phật pháp một đêm phân làm ba thời : 1.- Thời đầu. 2.- Thời giữa. 3.- Thời sau. Thời đầu và thời sau, hai thời đó hầu Thầy hoặc lễ Phật, tụng kinh ngồi thiền. Thời giữa đêm ta mới nằm nghỉ. Nếu qua khỏi thời giữa thì phải dậy trước, rửa tay, súc miệng xong, vậy sau trao đủ hành dương nước rửa, v.v... hầu Thầy cần dùng.

Muốn vào cửa, trước phải khảy móng tay ba lần.

Bằng muốn vào liêu Thầy, phải ở ngoài cửa trước khảy móng tay ba tiếng, cho Thầy hay rồi mới vào.

Bằng có lỗi, Thầy "Hòa Thượng", Thầy "A Xà Lê", dạy răn đó, chẳng dặng nói trả lại.

Bằng khi mình lỡ có lỗi, hai Thầy răn dạy quả trách, phải cúi đầu vâng dạy. Chẳng dặng trái lời Thầy. Lui rồi, cần nên nhớ nghĩ, y lời Thầy dạy làm theo.

THÀNH PHẠM vân : "Sa Di ư sư, thường hoài kinh úy, tùy thuận sư ý, thường hoài tầm quý, niệm báo tứ ân, bàng tư tam hữu".

Thị "Hòa Thượng", "A Xà Lê", đương như thị Phật.

"Thị", vị "chiêm thị", dĩ sư năng hoàng phạm tam giới, đại Phật tuyên dương, sanh ngã giới thân, dưỡng ngã huệ mạng, cố ứng kính trọng, thị chi như Phật.

THÀNH PHẠM vân : "Nhược đệ tử chúng đa đương các tận kỳ chức, chí ư phụng nhật trà, nhưt phát, nhất kỷ giả".

Nhược sử xuất bất tịnh khí, bất đắc thóa, bất đắc nộ nhưế.

"Nộ", tức "nhưế" giả, hựu hận, viết "nộ", phân, viết "nhưế". Bất tịnh khí giả ; vị đại tiêu tiện khí, thóa bình đẳng. Bất đắc thóa giả ; vị bất đắc khởi yểm ố tâm, nhi thóa đàm diên. Đương niệm thử : "Tứ đại khổ thân, thánh phạm tự tha, cu sở bất miễn giả".

Nhược lễ bái, sư tọa thiền, bất ứng tác lễ ; sư kinh hành, bất ứng tác lễ ; sư thực, sư thuyết kinh, sư sơ xỉ, sư tháo dục, sư mạnh tức, đẳng, cu bất ứng tác lễ ; sư bế hộ, bất ứng hộ ngoại tác lễ ; dục nhập hộ tác lễ, ứng đôn chỉ tam biến, sư bất ứng ứng khứ.

Sớ xỉ, tức dịch thích nha xỉ giả ; như thượng, giai nhi lễ bái thời, cố bất ứng tác lễ giả. "Đẳng" giả,

Thiên THÀNH PHẠM nói : "Sa di ở với Thầy thường có tâm kính sợ, thuận theo ý Thầy, thường biết xấu hổ lo đèn bốn ơn (1), khắp giúp ba cõi (2)".

Coi Thầy "Hòa Thượng" và Thầy "A Xà Lê" cũng như coi Phật vậy.

"Coi" nghĩa là "xem ngó". Bởi 2 Thầy nói trên, là người làm khuôn mẫu dạy chúng sanh trong 3 cõi, thế Phật điển nói Chánh Pháp, sanh giới thân cho ta, nuôi huệ mạng cho ta, nên ta phải kính trọng coi cũng như Phật.

Thiên THÀNH PHẠM nói : "Bằng đệ tử đông nhiều, mỗi người phải lãnh mỗi chức việc cho đến dựng một bình trà, chùi một bộ lư, hay lau một cái bàn v.v...".

Hoặc Thầy sai đồ đồ bất tịnh, chẳng đặng khạc nhổ, chẳng đặng giận hờn.

"Giận" tức là "Hờn". Hờn ngầm nói là chữ "Nộ". Giận lộ tướng thô kêu là chữ "Nhuế".

Thế nào là đồ bất tịnh ? - Đồ đại tiện, đồ tiểu tiện, ống nhổ v.v...

Thế nào không đặng khạc nhổ ? - Không nên sanh tâm nhờn gớm mà khạc đờm, nhổ nước miếng. Phải nghĩ rằng : "Thân tứ đại này là một kho chứa các đồ dơ bẩn, dù Thánh, phàm, ta và người khác không ai khỏi cả".

Hoặc lễ bái, Thầy ngồi thiền, chẳng nên làm lễ, Thầy đi kinh hành chẳng nên làm lễ. Thầy ăn cơm, Thầy nói kinh, Thầy xỉa răng, Thầy tắm rửa và Thầy ngủ, nghỉ v.v... đều không nên làm lễ. Thầy đóng cửa không nên làm lễ ngoài cửa. Muốn vào cửa làm lễ, phải khảy móng tay ba lần, Thầy chẳng đáp nên lui.

Xỉa răng là xoi xỉa răng nướu vậy. Các việc như trên, chẳng phải thời lễ bái cho nên không phép làm lễ vậy. Chữ

(1) Ôn nước nhà, ơn Thầy Tổ, ơn cha mẹ và ơn Thích Chủ.

(2) Cõi Dục giới, cõi Sắc giới và cõi Vô sắc giới.

hoặc sư thế phát, tẩy túc, tước dương chi ; hoặc địa hữu bất khiết, hoặc sư hữu sự bất hà, hoặc hữu tân khách đặng...

Trì sư ẩm thực, giai dương lương thủ bổng, thực tất liễm khí dương từ từ.

Lương thủ bổng, thị tôn kính chi mạo ; từ từ, thị cẩn thận chi nghi, liễm thị thâu liễm giả.

Luật vân : "Phàm tấn ẩm thực, dương thích hàn ôn".

THÀNH PHẠM vân : "Vị sư tác thực vô luận thô tế, cu yếu tinh khiết, tất dương thích sư tánh". Phàm phụng trà thang, bất đắc chỉ sáp nhập trần nội, dương lương thủ, huật tứ chỉ, dĩ lục chỉ trì trần phúc, bình cử thọ sư ; trà ngật, như tiên nhiếp trần". HÀNH HỘ vân : "Phàm tấn dục trà diêm, cập nhất thiết thực vật, lượng dương khiết tận, trực thời thọ chi, bất đắc đa thọ, linh hữu tàn túc, thâm tu thận chi !".

Thị sư, bất đắc đối diện lập, bất đắc cao xứ lập, bất đắc thái viễn lập, dương linh sư tiểu ngữ đắc văn, bất phí tôn lực.

Đối diện, cao xứ, giai thất kính nghi, thái viễn, tắc tiểu ngữ bất văn, trí sư trùng ngôn, cố phí tôn lực. Luật vân : "Bất đắc ly sư thất bộ". THÀNH PHẠM vân : "Bất đắc lập sư ảnh trung, bất đắc chuyển thân dê đầu tiểu ngữ khinh tiểu", dương thân tâm túc kính, nhất diện lập, bất đắc thù thủ lập. HÀNH HỘ vân : "Tại Sư tiền, bất đắc trao dưỡng, trao đầu, loát diện, bất đắc đối sư, trước miệt tẩy túc" đặng.

"Đẳng" còn các việc nữa như là : Thầy cạo tóc, rửa chân, nhân nhanh dương (*chà răng*) hoặc đất không sạch, hoặc Thầy có việc không rảnh, hoặc có khách, đều không nên lễ.

Dem đồ ăn uống cho Thầy đều phải bưng hai tay. Ăn xong, dọn đồ phải sẽ sẽ.

Bưng hai tay là dạng tôn kính. Sẽ sẽ là phép cẩn thận. Dọn đồ là dọn dẹp đồ Thầy ăn xong.

Trong Luật nói : "Phàmưng đồ ăn uống cho Thầy, phải vừa ý Thầy nguội hay nóng".

Bộ THÀNH PHẠM nói : "Nấu đồ ăn cho Thầy không luận ngon hay dở đều phải sạch sẽ và vừa ý Thầy". Phàmưng nước trà, chẳng đặng nhúng ngón tay vô trong chén, phải hai tay, co bốn ngón dùng sáu ngón, bợ hông chén, bằng thẳng dựng lên cho Thầy. Thầy dùng xong, như phép trước mà rước lấy cái chén".

Bộ HÀNH HỘ nói : "Phàmưng thuốc, hoặc nước trà, hoặc muối cùng các vật thực khác, liệu vừa ăn hết, sau cứ theo đó mà trao chớ nên trao nhiều, làm cho dư thừa, rất phải cẩn thận".

Hầu Thầy chẳng đặng đứng trước mặt, chẳng đặng đứng chỗ cao, chẳng đặng đứng xa lắm, để Thầy nói nhỏ nghe đặng khỏi hao sức Thầy.

Đứng trước mặt cùng chỗ cao, đều thất oai nghi cung kính. Xa lắm thì Thầy nói nhỏ không nghe ; làm cho Thầy phải nói lớn, mà đã nói lớn thì hao sức Thầy.

Trong ĐẠI LUẬT nói : "Chẳng đặng cách Thầy 7 bước".

Thiên THÀNH PHẠM nói : "Chẳng đặng đứng trong bóng Thầy, chẳng đặng day mình, cúi đầu nói nhỏ, giỡn cười". Phải thân tâm nghiêm kính. Đứng bên Thầy chẳng đặng đứng xụi tay ⁽¹⁾.

Bộ HÀNH HỘ nói : "Ở trước Thầy chẳng đặng cào ngứa, gãi đầu, chà mặt. Chẳng đặng mang giày, rửa chân, trước Thầy".

(1) Phải đứng vòng tay hoặc cung chủ.

Nhược thính vấn Phật pháp nhưn duyên đương chỉnh y lễ bái, hiệp chưởng hồ qui. Sư hữu ngữ, trừng tâm đế thính, tư duy thâm nhập.

Nhưn duyên, thị kinh luật trung, sở thuyết nhưn duyên chi sự, hoặc "cổ đức" cơ duyên đẳng. Vọng niệm bất khởi, cố viết "Trừng tâm". Đế thính, thị "Văn huệ". Tư duy, thị "Tư huệ". Thâm nhập, thị "Tu huệ". Nhiên thính hữu tam phẩm, dĩ thần thính vi thượng, dĩ tâm thính vi trung, dĩ nhĩ thính vi hạ. Nhược sư độc tọa thời, thích hành thời, nhan sắc duyệt thời, tức ứng vấn ; tu lập tại nhật diện, thơ dung bình khí, chí thành thận vấn, tự tự minh lãng, hư tâm thính thọ.

Nhược vấn gia thường sự, bất tu bái qui, dẫn đoan lập sự trắc, cứ thiết thân bạch.

Gia thường sự, tức tăng gia nhất dụng tâm thường sự. Cứ nhất giả, án kỳ sự, nhi trực thân khải bạch giả. Nhược cứ ĐẠI LUẬT, diệc tu nhật bái, hồ quỳ thính bạch, thả như dục thực thời, bạch giả, tự sư nhứt lễ, hồ quỳ bạch vân : "Hòa Thượng tôn niệm, ngã kim thính bạch : tẩy thủ, tẩy khí, dục vi thực sự, bất thãm nghi tán hà thực, chư dư bách sự" loại thử ứng tri, như hữu đa sự, nhất thời tinh bạch, diệc đắc.

Sư nhược thân tâm quyện, giáo khứ ưng khứ, bất đắc tâm tình bất hỉ, hiện ư nhan sắc.

Phàm vấn kinh vấn thoại, đương hầu sự ý bất ứng tự thủ kỳ tiện ; nhược sư thâm tâm bì quyện, bất hà ứng đáp, giáo linh thả khứ, tức đương tùy thuận sư giáo khứ, bất đắc tâm tình bất duyệt, tự chiêu tội cứu.

Bằng thưa hỏi câu chuyện Phật pháp, phải sửa y lễ bái, quì gối chấp tay. Thầy có dạy, chăm lòng nghe kỹ, nhớ in sâu vào óc.

Câu chuyện Phật pháp là gì ? - Tức những chuyện Phật nói, đã ghi trong Kinh, trong Luật, hoặc câu chuyện của bậc "Cổ Đức". Vì vọng niệm chẳng khởi nên gọi là "chăm lòng" ; vì lắng nghe gọi là "Văn Huệ" ; vì nghĩ nhớ gọi là "Tư Huệ" ; vì in sâu vào óc gọi là "Tu Huệ". Song nghe có ba bậc : 1.- Lắng thần mà nghe gọi là bậc Thượng. 2.- Lắng tâm mà nghe gọi là bậc Trung. 3.- Lắng tai mà nghe gọi là bậc Hạ. Bằng Thầy khi ngồi một mình, khi đi đạo, khi nhan sắc vui, thì nên hỏi. Phải đứng ở một bên, đều hòa, chằm rãi, chỉ thành thưa hỏi, mỗi chữ rõ ràng và hết lòng nghe nhớ.

Bằng hỏi việc thường trong chùa, chẳng buộc lạy quì, chỉ đứng vững bên Thầy, cứ thật, trình thưa.

Việc thường trong chùa là gì ? - Tức là việc tầm thường hằng ngày trong chúng tăng. - Sao lại gọi là cứ thật thưa ? - Xét theo sự mà tỏ bày thưa bạch vậy. Bằng cứ trong ĐẠI LUẬT cũng phải lạy một lạy rồi quì gối thưa hỏi. Và khi muốn nấu đồ ăn muốn thưa, tới trước Thầy, lạy một lạy rồi quì gối thưa như vậy : "Xin Hòa Thượng xét tưởng, con nay xin thưa : "Con rửa tay, rửa đồ muốn làm đồ ăn, không biết nên dâng món ăn gì ? Xin Hòa Thượng dạy". Các việc bạch khác cũng giống như đây, nên biết. Bằng có nhiều việc thưa luôn một lần cũng được.

Bằng thầy thân tâm mỗi mệ, dạy lui, phải lui chẳng nên tâm tình chẳng vui hiện bày sắc mặt.

Phàm hỏi kinh, hỏi chuyện, phải chịu theo ý Thầy, chớ nên dùng theo ý mình. Bằng thâm tâm Thầy mỗi mệ, không rảnh để trả lời câu chuyện, dạy lui, phải thuận lời Thầy dạy mà lui, chẳng nên tâm tình không vui, mà mắc tội lỗi.

NGŨ THẬP TỤNG vân : Thường mộ ư sư đức, bất ưng khuy tiểu quá, tùy thuận hoạch thành tự, cầu quá đương tự tổn. **THIỆN CUNG KÍNH** kinh vân : Phật ngôn : Đệ tử ư sư sở bất đắc thô ngôn, sư sở ha trách bất ưng phản báo, sư bất phát vấn, bất đắc triếp ngôn, phạm hữu sở sử, vật đắc vi mạng. Nhược ư sư sở bất khởi cung kính, thuyết ư sư, tăng, trường đoãn chi giả. Bỉ ngu si nhờn, ưng như pháp trị ; sư thiệt hữu quá, thượng bất đắc thuyết, hướng đương vô giả. Nhược ư sư biên bất cung kính giả, biệt hữu nhất tiểu Địa Ngục, danh vi "chùy phát", đương đọa thị trung, nhất thân tứ đầu. Thân thể cu nhiên, trạng như hỏa tự, xuất đại mãnh diệm, xí nhiên bất tức.

Ư bỉ ngục xứ, phục hữu câu chủy độc trùng, thường táp thiệt căn. Tùng Địa ngục xuất, sanh súc sanh trung, hằng thực thí niệu. Xả bỉ thân dĩ, tuy sanh nhờn gian, thường sanh biên địa, bì bất tự nhờn, bất năng cụ túc nhờn chi hình sắc. Thường bị khinh tiện phỉ báng lãng nhục, ly "Phật Thế Tôn", hằng vô trí huệ. Tùng bỉ tử dĩ, hườn đọa Địa ngục, cánh đắc vô lượng vô biên khổ hoạn chi pháp.

Phạm hữu phạm giới đẳng sự, bất đắc phú tàng, tốc nghệ sư ai khát sám hối, sư hứa, tắc tận tình phát lồ, tinh thành hối cải, hườn đắc thanh tịnh.

Bất tự phát lộ, cố viết "phú tàng". "Tinh", vị chuyên tâm thuần nhất. "Thành", vị chí thành vô vọng. "Hối", vị sám hối sở phạm. "Cải", vị cải cách tiên phi cánh bất tái tác, cố viết "hườn đắc thanh tịnh", **HÀNH IIỘ** vân : "Nhược bị ha mạ, đương tu tự trách, nhuyển ngữ sám tạ, niệm tu giới định, dĩ báo sự ân".

Trong Luật NGŨ THẬP TỤNG nói : Làm đệ tử thường mền đức Thầy chớ nên xoi bói lỗi nhỏ. Thuận theo Thầy, được thành công. Tìm lỗi Thầy, mình tổn phước. Kinh THIỆN CUNG KÍNH Phật nói : Đệ tử ở chỗ Thầy chẳng đặng nói lời thô. Có lỗi Thầy quở trách chớ nên nói trả lại. Thầy không mở lời hỏi, chẳng đặng vội nói. Phàm Thầy sai khiến, chớ nên trái mạng. Bằng ở chỗ Thầy không có tâm cung kính và nói tốt xấu của sư Tăng. Người ngu thế đó, phải y pháp trị tội. Thật Thầy có lỗi, còn không nên nói, hướng chi không lỗi. Bằng ở bên Thầy không cung kính, sẽ để dành riêng cho một cái Địa Ngục nhỏ tên "Chùy Phát" (*dùi lụi, roi đánh*). Đọa trong ngục này một thân hóa làm 4 đầu. Thân thể phừng cháy, trạng như đồng lửa, bốc cháy dữ dội, đốt mãi không thôi.

Người tội ở trong ngục, lại có con độc trùng mỏ như cây sắt, thường cắn cuống lưỡi. Hết tội đời Địa Ngục, sanh trong đời súc sanh, thường ăn chất nhơ bẩn. Mãn kiếp súc sanh, dẫu sanh trong loài người, thường sanh vào chỗ biên địa, nước da chẳng giống người, hình sắc đen dúa, và không đủ nhân tướng. Thường bị người khinh dể, chê bai, lấn hiếp ; cách "Phật Thế Tôn" hàng không trí huệ. Từ đây chết đi đọa trở lại trong Địa Ngục, chịu biết bao sự khổ và hoạn nạn.

Phàm có giới phạm các việc chẳng đặng che giấu, mau tới Thầy cầu xin sám hối. Thầy cho thì hết lòng tỏ bày tình thành hối cải, lại đặng thanh tịnh.

Mình không tỏ bày, cho nên nói "che giấu". Chuyên tâm thuần nhất gọi là chữ "Tinh". Chí thành không vọng gọi là chữ "Thành". Sám hối những tội phạm gọi chữ "Hối". Chừa bỏ lỗi trước gọi là chữ "Cải". Và không dám làm nữa, cho nên nói : "Hườn đắc thanh tịnh". Bộ HÀNH HỘ nói : "Nếu bị quở mắng nên phải trách mình, nhẹ lời xin lỗi, lo tu giới, định, đên đáp ơn Thầy".

THÀNH PHẠM vân : "Phàm hữu ngộ thất quá cữu, sư hoặc thị nộ, chủng chủng ha trách, bất đắc xảo từ sức phi, tài kiến sư nộ, tức đương úy cụ, liêm dung hồ quy sư tiên, tâm hoài quý sĩ thọ trách, hữu quá tắc cãi, vô quá mặc nhiên".

Sư ngữ vị liễu, bất đắc ngữ.

Vị sư hối thị vị tất, bất đắc tự thuật kỹ ngôn, dĩ loạn sư hối, tự thất lợi ích, phục thất tôn kính, diệc bất đắc dĩ lý tranh thắng.

Bất đắc hí tọa sư tòa, cập ngộ sư sàng, trước sư y mạo đẳng.

Vô tôn kính tâm, cố, hữu hí tọa ngộ đẳng.

Vị sư trì đạt thơ tín, bất đắc tư tự sách khán, diệc bất đắc dữ nhơn khán. Đáo bỉ hữu vấn, ưng đáp tắc thiệt đối. Bất ưng đáp tắc thiện từ khước chi, bỉ lưu bất đắc tiện trụ, đương nhật tâm tư sư vọng qui.

Tự khán, tức thất "cung kính" chi nghĩa. Dữ tha khán, tức hữu "phi nghi" chi thất. Hoặc tha nhơn phụ thơ tín diệc bất khả khai sách, dĩ tồn "hậu đạo", vô ngộ ư nhơn, nhơn khai thơ tín, diệc bất khả tư khuy.

Tích "Phú Bật", sứ "Khế Đơn" đắc gia thơ bất phát, nhi phần chi viết : "Đồ loạn nhơn ý nhĩ" ! Gia thơ thượng bất phát, hướng tha thơ hồ ? Nhập nhơn gia, bất khả khám nhơn văn tự bộ tịch đẳng. Ứng đáp giả, vị kỳ lý thuận, ngữ hữu lợi ích, tắc cứ thiệt đối chi. Bất ưng đáp giả, hoặc kỳ lý nặc, sự đương ty hiêm nghi, hữu tổn Phật pháp, tắc dĩ thiện xảo phương tiện ngôn từ khước chi. Tư sư vọng qui giả, như hiếu tử chi niệm từ mẫu, tu du bất vong tất hạ dã.

Bộ **THÀNH PHẠM** nói : "Phàm có sơ lỗ lỗi làm, hoặc Thầy bày sắc giận, đủ cách quở trách, chẳng dặng khéo lời trở trình. Vừa thấy Thầy buồn, thời phải lo sợ, khép nép qui gối, trước Thầy ôm lòng hổ thẹn chịu quở. Có lỗi thời chữa, không lỗi làm thình".

Thầy nói chưa rồi, ta chẳng dặng nói.

Thầy dạy bảo chưa xong, chẳng dặng tự thuật lời của mình, làm loạn lời dạy của Thầy, mình mất lợi ích, và không tâm tôn kính, cũng chẳng nên viện lý tranh hơn.

Chẳng dặng ngồi chơ chỗ Thầy cùng mặc áo mảo của Thầy.

Vì không tâm cung kính nên mới có ngồi giỡn nằm chơ các việc.

Thầy dạy đem thơ tín chớ dặng riêng mình mở coi, cũng chẳng dặng cho người coi. Đến kia có hỏi, đáng trả lời, thời cứ thật trình thưa. Không đáng trả lời, thời khéo lời lui đi. Người cầm không dặng ở lại phải một lòng nhớ, Thầy trông về.

Mình mở coi tức là mất cái nghĩa "cung kính". Cho người xem tức là có lỗi "sái phép". Bằng người gửi thơ tín cho, ta cũng chẳng dặng mở coi vì giữ lòng "hậu đạo" đừng sơ thất với người. Người mở thơ tín ra coi, ta cũng không nên lén dòm. Xưa ông "Phú Bật" đi sứ nước "Khế Đơn" dặng thơ nhà, không mở coi mà đốt. Ông nói rằng : "Rối loạn ý người vậy". Ôi, thơ nhà còn không mở, huống thơ người ư ? Vào nhà người, chớ nên coi sổ bộ và sách vở của người. Thế nào đáng trả lời ? Những chuyện đúng lý, lời có lợi ích thời ta cứ thật trình thưa.

Thế nào không đáng trả lời ? - Hoặc như câu chuyện lý đáng giấu, việc đáng lánh, lời hiềm nghi có hại cho Phật pháp thì ta khéo lời phương tiện mà xin lui.

Thế nào nhớ Thầy trông về ? Đệ tử đối với Thầy, như con thảo nhớ mẹ hiền, giây lát không quên ơn dưới gối.

Kinh vân : "Đương trực vãng, trực hườn, đương thức sư sở ngữ, diệc đương nhưn báo ngữ".

Sư đối tân, hoặc lập thường xứ hoặc ư sư trắc, hoặc ư sư hậu, tất sử nhĩ mục tương tiếp, hầu sư sở tu.

Phi viễn, phi cận, cố đắc nhĩ mục tương tiếp, thân tâm chiếu ứng, cố vô thất sư sở tu.

THÀNH PHẠM vân : "Phàm kiến khách chí đương sanh cung kính, vật khởi yếm mạn, tu diệc trần tiến trà đẳng".

Sư tật bệnh, nhất nhất dụng tâm điều trị , phòng thất bị nhục, dược nhĩ chúc tự đẳng.

Phòng thất bị nhục, thị điều kỳ ngoại, dược nhĩ chúc tự, thị trị kỳ nội. "Đẳng" giả, vị sở hữu ứng bệnh chi dược thực, cập sở nghi chi cụ khí đẳng. "Nhĩ" giả, vị phàm khả điều bệnh chi dược thực dã.

HÀNH HỘ vân : "Thường niệm Quan Âm Bồ Tát, nguyện sư thuyên đủ".

THÀNH PHẠM vân : "An thiết nghiêm thất, ky phong âm xứ, tu sàng nhục hậu nhuyển, sát sư nhan sắc, xuất nhập phò sách, như pháp điều chữ canh thang dược nhĩ, thiếu ta, tức sanh hoan hỉ, thường đương dĩ hiếu tâm hòa dung, phụng sự chi, khách lai chiêm vấn thiện đại sư ngữ, bất ứng quyên tự, đương tức nhiên yển tịnh; bệnh nhược trọng, bất đắc khốc khắp; sư viên tịch, bất đắc vi sư giới chúc, ưng nhất nhất như giáo tuân hành chi".

Kinh THẬP GIỚI nói : "Phải đi ngay về thẳng, phải nhớ lời Thầy dạy và cũng phải nhớ lời người nói, để về thưa lại với Thầy".

Thầy nói chuyện với khách, ta đứng chỗ thường hoặc bên Thầy, hoặc đứng sau Thầy, phải cho tai mắt tiếp nhau, hầu Thầy khi cần dùng.

Không phải xa, không phải đứng gần cho nên dặng tai mắt vừa chừng, thân tâm trực tiếp, cho nên không mất chỗ Thầy sai bảo, khi cần.

Bộ THÀNH PHẠM nói : "Phàm thấy khách đến phải sanh tâm cung kính, đừng sanh tâm biếng lười và khinh để. Phải lau chén, nấu trà và các việc..."

Thầy chữa bệnh, mọi việc hết lợng nuôi dưỡng, phòng nhà, mền nệm thuốc thang, cơm cháo các việc điều trị.

Phòng nhà mền nệm là nuôi dưỡng bề ngoài, thuốc thang cơm cháo là điều trị bề trong. Chữ "Đấng" là còn nhiều việc nữa như các món thuốc và đồ ăn hợp bệnh, cùng đồ đạc cần dùng trong khi bệnh.v.v... Các món thuốc, món ăn, có thể trị lành bệnh. Tàu gọi là chữ "Nhĩ".

Bộ HÀNH HỘ nói : "Thường niệm đức Quan Thế Âm Bồ Tát cầu nguyện cho Thầy mau mạnh".

Bộ THÀNH PHẠM nói : "Sắp đặt nhà kín, ky gió và ầm thấp giường nệm cho dày và êm. Coi nhan sắc Thầy, lúc ra lúc vào phải dịu dờ. Đúng phép : nệm canh, nấu cơm, sắc thuốc, Thầy có hơi bớt thì sanh tâm vui mừng, thường đem tâm hiếu thảo và sắc mặt cho vui kính thờ Thầy. Khách đến thăm viếng, khéo thế lời Thầy nói chứng bệnh và bớt hay không cho khách biết khỏi phải bận rộn Thầy. Cần nên nghiêm tịnh và yên lặng. Bằng Thầy bệnh quá nặng, định tâm niệm Phật và tìm phương cứu chữa, chớ nên khóc lóc, rủi Thầy viên tịch, chớ nên trái lời Thầy dạy trời trước khi, phải mỗi mỗi y dạy vững làm".

Trì y, thọ lý, tẩy cán, hồng sai đẳng, cụ ư LUẬT trung, tư bất phiền lục.

Trì sư y, đương từ từ, nhất thủ bài thượng, nhứt thủ tróc hạ, chánh lập trước sư tả kiên thượng. Sư trước dĩ, phục thị thượng, hạ văn lý như pháp phủ ? Chiệp thời bất đắc dĩ khẩu hàm, đương thị thượng, hạ, bất sử trước địa, hườn an thường xứ, dĩ tịnh vật phú thượng, bất đắc dĩ dư y vật phú thượng. Thọ lý, đương tiên đầu sấu xoát cấu, bất đắc đại tinh, thị thứ tử chi, tháo thủ dĩ, phương trì y vật. Phàm tẩy cán, vụ linh tịnh, dụng thủy, diệp bất đắc đại phí. Hồng sai pháp y, đương dải càn táo, hữu cấp sự hành, bất đắc vong khứ, đương phú dư nhơn, sự tất tức nghi phục, dư tẩy bát khí, đẳng, bị tải THẬP GIỚI kinh trung, văn đa cố vân : Bất phiền lục.

PHỤ...

Phàm thị sư, bất mạng tọa, bất cảm tọa, Bất vấn, bất cảm đối, trừ tự hữu sự dục vấn.

Bất đắc thiện tọa, cập thiện tự đối đáp, trừ tự kỹ hữu sự, dục bạch nãi vấn.

Phàm thị lập, bất đắc ý bích kháo trác, nghi đoan thân tề túc trác lập.

Thân thiên trác, viết "Ỗ" : Tà bằng, viết "Kháo" bất đối diện viết "Trác lập".

NGŨ THẬP TỤNG vân : "Hựu bất ưng sư tiên, thân hiện bì lao tướng, quật chỉ tiết tác tinh, ý trụ, cập tương bích, diệp bất đạp môn hạng".

Cầm y, trao giày, giặt rửa hong phơi các việc đủ như trong ĐẠI LUẬT, đây chẳng chép nhiều.

Cầm y Thầy, phải sế sế, một tay xách trên, một tay đỡ dưới, đứng ngay đắp trên vai trái của Thầy. Thầy đắp rồi, lại coi trên dưới, lớp lang đúng phép hay không ? Lúc xếp y, chẳng nên lấy miệng ngậm, phải coi trên và dưới đừng cho chấm đất, đem để chỗ cũ, lấy đồ sạch tú lên, không được lấy y vật khác tú. Trao giày, trước phải cạo gọt đất dính đập vỡ đừng có lớn tiếng. Coi theo thứ lớp mà trao (*như thầy đi chỗ đó đáng trao guốc hay trao giày vân vân*). Rửa tay xong rồi, mới cầm y cùng các vật. Phàm giặt rửa cần cho sạch, dùng nước chớ nên hao nhiều. Hong phơi y pháp phải chờ cho khô khan, có việc cần đi chớ nên quên bỏ, phải giao lại cho người khác, việc rồi phải trở lại coi. Ngoài ra còn nhiều việc nữa như : rửa bát, giặt đồ vân vân... đủ trong kinh THẬP GIỚI vì văn nhiều cho nên đây không chép.

(Từ đây sắp sau, chỗ nào nói lời phụ, đều là lời thêm của Tổ Vân Khê).

LỜI PHỤ.

Phàm hầu Thầy, Thầy chẳng dạy ngòi, chẳng dám ngòi. Thầy chẳng hỏi chẳng dám thưa trừ mình có việc cần muốn thưa mới hỏi.

Chẳng dặng tự do ngòi và tự do đối đáp với Thầy, trừ mình có việc cần muốn thưa mới hỏi.

Phàm đứng hầu chẳng nên nương vách, dựa ghế, phải vững mình bằng chân, đứng một bên.

Thân dựa mình, Hán gọi là chữ "Ỡ" đứng dẹo ne gọi rằng chữ "Kháo". Không đứng ngay trước mặt gọi chữ "Trắc lập".

Bộ NGŨ THẬP TỤNG nói : "Chẳng nên ở trước Thầy, thân hiện tướng mỗi mệ, co ngón, bẻ lóng kêu lác các, dựa cột, mình tường và không nên đập ngạch cửa, đứng giăng tay".

TRIỆU PHÁP SƯ viết : "Cung kỹ thuận mạng, cấp thị chi giả, viết "Thị giả".

BỒ TÁT TÙNG ĐẦU SUẤT HÁ SANH Kinh vân : "Thị Giả" cụ bát pháp. Nhất : Tín căn kiên cố. Nhị : Kỳ tâm mịch tấn. Tam : Thân vô chubệnh. Tứ : Tinh tấn. Ngũ : Cụ niệm tâm. Lục : Tâm bất kiêu mạn. Thất : Năng thành định ý. Bát : Cụ túc văn trí.

Dục lễ bái, nhược sư chỉ chi, nghi thuận sư mạng, vật bái.

"Lễ" giả, thị thân "kính" chi nghi dã; nhược năng thuận mạng, tức thị "kính" hí.

Phàm sư dữ khách đàm luận, thiệp đạo thoại, hữu ích thân tâm giả, giai đương ký thủ.

"Thiệp Đạo" thoại, tức "Pháp ngữ", chấp lao, phục dịch, trưởng tự phước cơ, văn Pháp ký thủ, nhuận trạch tâm địa, thị sư chi nghĩa, thành tại tư hồ.

THÀNH PHẠM vân : "Hoặc sư tuân, khách đáp, hoặc bỉ vấn sư thù, bất đắc văn dị quái kinh, bất đắc kiến tiểu tùy tiểu, đương thức ngữ ý tông du, thiết tâm nghiên vị, thảng hữu kiến xứ; đương phục trình sư".

Sư hữu sở sử linh, nghi cập thời tác biện, bất đắc vi mạn.

Biện, vị bị "biện", bất thuận viết "vi", bất kính viết "mạn", hựu mạng đãi dã.

Phàm thùy mạnh, bất đắc tiên sư.

Ý thức hôn thực viết "Thùy".

Ngũ tình ám minh, viết "Mạnh", do thử phú tế thân tâm, thiện Pháp bất sanh, trường luân tam giới.

Ngài Triệu Pháp Sư nói : "Mình cung kính và vưng lịnh mới đúng cái nghĩa làm "Thị giả" hầu thầy".

Kinh BỒ TÁT TÙNG ĐẦU SUẤT HÁ SANH nói : "Thị giả" hầu Thầy cần đủ 8 phép : 1. - Tín tâm kiên cố. 2. - Tâm mình tìm học, tấn tu. 3. - Thân không các bệnh. 4. - Tinh tấn. 5. - Đủ tâm thương Thầy. 6. - Tâm không kiêu mạn. 7. - Tâm bình tĩnh và định đoạt. 8. - Có đủ trí nghe".

Muốn kính lạy, bằng Thầy bảo thôi, nên nghe lời Thầy chớ lạy.

"Lạy" là cái phép "cung kính", nhưng nghe lời Thầy dạy tức là "Kính" vậy.

Phàm Thầy cùng khách đàm luận, câu chuyện nhằm đạo, có ích thân tâm, đều phải nhớ lấy.

Câu chuyện "nhằm đạo", tức là lời nói đúng "chánh pháp" chấp lao, phục dịch Thầy, mình thêm nền phước. Nghe pháp nhớ lấy, nhuần thấm tinh thân, nghĩa hầu Thầy thật ở nơi đây vậy.

Thiên THÀNH PHẠM nói : "Hoặc Thầy hỏi khách đáp, hoặc khách hỏi Thầy trả lời, chớ nên nghe lời quái lạ kinh sợ cũng chẳng dặng thấy cười, cười theo phải biết ý tứ câu nói và lời đúng tôn chỉ, để tâm ngắm nghĩ, bằng có chỗ kiến giải hay; phải đến thưa Thầy chứng nhận, hoặc chỉ lại những chỗ sai lầm".

Thầy có sai khiến, phải kịp thời làm xong, chớ nên trái trễ.

Làm xong hoàn toàn gọi là chữ "Biện". Không tuân lịnh Thầy gọi là chữ "Vi". Không có tâm cung kính, gọi là chữ "Mạn". Và chữ Mạn cũng có nghĩa là biếng lười trễ nải v.v...

Phàm ngủ, nghỉ, chớ nên trước Thầy.

Ý thức mê mẩn kêu là chữ "Thù".

Ngủ quan ngất xẩm kêu rằng chữ "Manh". Do ngủ dậy che lấp thân tâm, không sanh pháp lành, chìm mãi trong

cố đương thiếu thù, nghi khởi tại sư tiên, ngộ tại sư hậu, đa thù hữu ngũ quá : Nhất, đa ác mộng. Nhị, chư Thiên bất hỉ. Tam, tâm bất nhập pháp. Tứ, bất tư duy minh tướng. Ngũ, hí xuất bất tịnh.

Phàm nhơn vấn sư "húy", đương vân : Thượng mỗ tự, hạ mỗ tự.

"Húy", tức nhị tự "Pháp danh" dã; nhược vấn tự hiệu, đương trực vân; mỗ giáp Hòa Thượng, hoặc vân : mỗ giáp Bốn sư. Nhược vấn "A Xà Lê" tự hiệu ứng vân : mỗ giáp "Hủy Phạm Sư"; nhược phi ngũ chương "Xà lê", bất đắc xưng "Sư".

NGŨ THẬP TỤNG vân : "Hựu phục ư sư danh, bất ứng triếp xưng cử, thiết hữu cố vấn giả, đương thị chi nhất tự; nhược vấn sư niên "Lạp", cập dĩ "Châu Huyện" danh, nhất nhưt giai tu đáp.

Phàm đệ tử, đương trạch "minh sư", cửu cửu thân cận, bất đắc ly sư thái tảo; như sư thiết bất minh, đương biệt cầu "Lương đạo".

Nhược sư "Đạo nhãn" thông minh, tắc tận thọ sự chi, thắng hoặc bất minh, nghi biệt tham "Tri thức". "Sa Di" bổn vô ly sư chi pháp, dĩ sư bất minh, cố biệt cầu "lương đạo", dĩ "lương đạo", năng đạo nhơn chí ư chí đạo.

Cố KINH vân : "Tùy thuận thiện sư học, đắc kiến hàng sa Phật, thị dã". Hạnh vô kính "Di Hâu" vi "Đế thích", tôn "ngõa lịch", vi "minh châu".

ba cõi. Cho nên phải ít ngủ, phải thức dậy trước Thầy, ngủ phải ngủ sau Thầy. Ngủ nhiều có năm điều lỗi. Những chi gọi rằng năm điều lỗi ? - 1. - Hay sanh chiêm bao dữ. 2. - Vị chư Thiên không ưa. 3. - Tâm không tỏ đạo. 4. - Không hay mặt trời mọc. 5. - Ưu ra đồ bất tịnh.

Phàm người hỏi tên "Húy" của Thầy, phải nói trên chữ chi, dưới chữ chi.

Hai chữ "Pháp danh" của thầy gọi tên "Húy". Bằng hỏi chữ "Pháp hiệu" của Thầy thời ta cứ nói : "Hòa thượng tôi hiệu...chi đó. Hoặc nói : Bốn sư tôi hiệu... chi đó. Bằng người hỏi "Pháp hiệu" của Thầy "A Xà Lê" ta nên nói : Thầy "SỨ PHẠM" tôi hiệu... chi đó. Bằng không phải năm bực "A Xà Lê" thời chẳng dặng xưng là "Thầy".

Bộ NGŨ THẬP TỤNG nói : Lại như người ta hỏi tên của Thầy mình, chẳng dặng nói liền, bằng người cố hỏi chỉ nói một chữ thôi. Bằng người hỏi niên Lạp Thầy và tên Châu Huyện xứ sở, mỗi mỗi đáp được cả.

Phàm đệ tử phải lựa ông MINH SỬ gần gũi thật lâu, chớ nên lia Thầy sớm lắm. Bằng Thầy thật không hiểu Phật Pháp, phải riêng cầu ông "Lương Đạo".

Bằng Thầy "Đạo Nhân" thông minh, thời trọn đời hầu hạ. Hoặc như không hiểu Phật Pháp, thời phải riêng tìm ông "Tri thức" khác để học. Theo bốn phận ông "Sa Di", vốn không có phép lia Thầy, nhưng vì Thầy không hiểu Phật pháp nên phải riêng tìm ông "Lương Đạo". Bởi ông "Lương Đạo" là người hay dẫn dắt ta đến chỗ chí đạo của đức Phật.

Cho nên trong kinh "THẬP GIỚI" nói : Thuận theo Thầy hay mà học, dặng thấy hằng sa chư Phật phải vậy. Xin chớ lầm kính con "Di Hâu" là vị "Đế Thích" (2), trọng "ngói gạch" cho là ngọc "Minh Châu".

Tôn ngũ lịch, thị bất thức pháp, kính "Di Hâu", thị bất thức nhờn; bất thức pháp, tắc Huệ nhân thất, bất thức nhờn, tắc đọa tà đồ. Cổ vân : "Nhữ sư ký đọa, như diệc tùy đọa, thử chi vị dư".

Thiết ly sư; đương ức sư hồi, bất đắc tủng tình tự dụng, tùy thế tục lưu, hành "bất chánh" sự.

Bất ức sư hồi, cố tủng tình tự dụng, tùy "thế tục" lưu, cố hành "bất chánh" sự.

TRUNG TÂM Kinh vân : Phật ngôn : "Tri sư ân giả, sư tắc thừa sự, bất kiến tắc tư duy sư chi giáo giới, thị dã".

Diệc bất đắc trụ thị tỉnh não xứ.

Tự hóa giao dịch chi sở, danh "Thị". Cổ ư cấp thủy chi xứ vi "Tĩnh". Cổ viết "thị", "Tĩnh", thị trung quyền tạp, cố viết "Não" xứ, tuy phi thị Tĩnh, chư dư não xứ, diệc bất đắc trụ.

Bất đắc trụ "Thần miếu".

Huyết thực tế tự, phi xuất gia giả sở cư, "Phạm Vương" "Đế Thích", du thượng bất kính, huống sự "Tửu nhục chí Thần", đại vi Thánh giáo, phi Phật đệ tử.

Bất đắc trụ dân phòng, bất đắc trụ cận ni tự xứ.

Nam, Nữ hữu biệt, cố bất cận Ni tự xứ. Tăng Tục hữu phạm, cố bất trụ dân phòng. Nhất : khủng tình sanh tiêm nhiễm. Nhị : linh tục cơ báng.

Bất đắc dữ sư các trụ, nhi hành thế pháp trung, nhất thiết ác sự.

Trọng ngôi gạch là dụ người không biết pháp. Kính con "Di Hâu" là dụ kẻ không biết người. Không biết pháp cũng như người có con mắt mà bị đui, kẻ không biết người hay, thời đọa vào đường tà. Cho nên Kinh TỊNH DANH NÓI : "Thầy người đã đọa, người cũng đọa theo là nghĩa đây vậy".

Dầu có lìa Thầy, nhưng cũng nhớ lời Thầy dạy, chẳng nên lung tình tự ý theo người thế tục, làm việc "bất chánh".

Không nhớ lời Thầy dạy, cho nên lung tình tự ý. Theo người "thế tục" cho nên làm việc "bất chánh".

TÂM KINH nói : Đức Phật dạy : "Người biết ơn Thầy khi thấy Thầy thời vưng thờ, khi không thấy Thầy thời nhớ tưởng lời dạy của Thầy, phải vậy".

Cũng chẳng dặng ở chỗ chợ, giếng rày rà.

Những chỗ chứa hàng đổi chác gọi là "Chợ". Người xưa nói, cái chỗ mức nước kêu là cái "Giếng". Cho nên gọi "Chợ" và "Giếng". Những chuyện "ồn ào" trong chợ, gọi rằng chữ "Náo xứ". Dù không phải chỗ chợ và giếng nhưng tất cả chỗ nào ồn ào rộn rục cũng chẳng nên ở.

Cũng chẳng dặng ở chỗ Miếu "Ông Thần".

Miếu cúng tế đồ huyết nhục, chẳng phải chỗ ở của người xuất gia. Vị "Phạm Vương" Trời "Đế Thích" hơi còn không kính, huống chi thờ ông "Thần tửu nhục" rất trái lời của đức Phật dạy, chẳng phải Đệ tử của Ngài.

Chẳng dặng ở nhà dân, chẳng dặng ở chùa cô Ni.

Kẻ Nam, người Nữ có phân biệt, cho nên chẳng nên ở gần chùa cô Ni. Ông Thầy, người Tục, phải riêng khác, cho nên chẳng ở nhà dân. Có hai điều kiện : 1. - Tiệm nhiễm tình sanh. 2. - Khiến người đời chê bai.

Chẳng dặng cùng Thầy đồng ở, mà làm tất cả việc ác trong pháp thế gian.

Vị lợi phản mại, giao kết vãng lai, thị tục hào cường, học tập kỳ nghệ, bài ưu thọ cố, thông sứ tứ phương, chưởng thực cầu lợi, giai viết : "Ác sự".

"TÙY SỰ XUẤT HÀNH" ĐỆ TAM

Bất đắc quá lịch hơn gia

Tùng nhất gia, đáo nhất gia, cố viết "quá lịch", túng quá phụ mẫu, "đàn việt" gia, sự bất thính, diệc bất đắc nhập.

Bất đắc chỉ trụ đạo biên, cộng hơn ngữ.

"Đạo" lộ dã; nhược ngộ thân bằng tri thức, đương thiện từ khước, vô đắc cộng ngữ, nhi thất tùy thị dã.

Bất đắc tả hữu cố thị, đương đề đầu, tùy sự hậu.

Cố thị, tác tán ý thất nghi; đề đầu, nãi tâm đoan biểu chánh.

Đáo "đàn việt" gia, đương trụ nhất diện, sự giáo tọa, ứng tọa.

Trụ nhất diện, vị thị lập sự trắc dã. "Đàn" thị Phạm ngữ, thử vân "Thí" (*vị bỉ năng hành bố thí, tác thiện việc độ bàn cùng khổ hải dã*).

Đáo tha tự viện, sự lễ Phật, hoặc tự lễ, bất đắc thiện tự minh khánh.

"Thiện", thị "tự chuyên" dã. Tự cát hữu chủ, nghi cụ khách nghi, bất đắc triếp tự cử động cố dã.

Nhược sơn hành, đương trì tọa cụ tùy chi.

Vì lợi buôn bán, giao kết tới lui, cậy người Tục giàu mạnh học tập nghề hay, hát xướng đóng tuồng, đi sứ bốn phương trông trật cầu lợi, đều gọi là "việc ác".

BÀI THỨ BA : "THEO THẦY RA ĐI"

Chẳng dặng trải qua nhà người khác.

Từ một nhà này qua một nhà khác gọi là chữ "Quá Lịch" dù qua cha, mẹ, nhà "Đàn việt" Thầy chẳng cho cũng chẳng dặng qua.

Chẳng dặng đứng bên đường cùng người nói chuyện.

Đường đi gọi là chữ "Đạo".

Bằng gặp bà con, người quen biết, phải khéo lời mà lui, chớ nên cùng nói, mà mất cái chỗ theo hầu Thầy.

Chẳng dặng liếc ngó hai bên, phải cúi đầu theo sau Thầy.

Liếc ngó thời loạn ý, mất oai nghi. Cúi đầu thời thân chính, tâm ngay thẳng.

Đến nhà người "Đàn việt" phải đứng một bên Thầy, Thầy dạy ngồi, mới ngồi.

Đứng một bên. Nghĩa là : đứng hầu bên Thầy vậy. Tiếng Phạn nói chữ "Đàn". Cũng như tiếng Hán nói chữ "Thí" (*Nghĩa là : người đàn việt hay làm việc bố thí cúng dường, thời dặng qua khỏi biển khổ trần cùng vậy*).

Đến chùa, am khác, Thầy lễ Phật, hoặc mình lễ, chẳng dặng tự chuyên đánh khánh (đánh chuông).

"Tự chuyên" tiếng Hán gọi là chữ "Thiện"

Tại sao không dặng tự chuyên ? - Bởi mỗi chùa đều có ông chủ. Mình phải đủ oai nghi làm người khách, chẳng dặng tự chuyên cử động, cứ vậy.

Bằng Thầy đi núi, phải đem đồ ngồi theo.

Hoặc "Ni sư đàn", hoặc "Bồ đoàn", hoặc tùy sở tọa vật, nhậm trì chi, dĩ tiện sư tọa dã.

Nhược viễn hành, bất đắc tương ly thái viễn.

Thái cận, tắc túc đạo sư ảnh, hoặc bộ dương trần. Thái viễn, tắc bất văn sư hoán thị, hoặc trí dư thất. Ngũ Thập Tụng vân : "Nhược túc đạo sư ảnh, hoạch tội như phá Tháp".

Nhược độ thủy, đương, trì trượng, từ thí thiên thâm.

Thiên, tắc phò sư độ quá, Thâm, tắc thiên nhưn hà dư.

Trì bình, huề tích đặng, cụ như luật trung văn phiên bất lục.

THẬP GIỚI Kinh trung, trì sư tháo bình, hữu thập ngũ sự; huề tích, hữu thất sự, văn đa cố bất lục.

PHỤ

Nhược ngẫu phân hành, ước ư mỗ xứ hội, bất đắc hậu thời.

"Ngẫu" giả, "thích nhiên" dã. Bất đắc hậu thời giả, đương tiên đáo ước sư xứ hầu, vật tại sư hậu phương chí.

Sư thọ trai, đương thị lập xuất sanh, trai tất, đương thị lập thâm thẩu.

"Xuất sanh" giả, vị thí chư quỷ thần chúng sanh chi thực; tu trước tịnh khí, an cư tịnh xứ. Thẩu, thị đàn việt sở chí chi vật.

THÀNH PHẠM vân : "Hầu sư trai ngật, thâm sư đàn thẩu".

Đồ ngồi tiếng "Phạm ngữ" có nhiều tên. Hoặc nói cái "Ni sư đàn", hoặc nói cái "Bồ đoàn". Theo ta thời tùy vật ngồi, gói đem theo cho dễ Thầy ngồi vậy.

Bằng đi đường xa, chẳng dặng cách Thầy xa lắm.

Gần lắm, thì chân đạp bóng Thầy, hoặc đi bay bụi, xa lắm thời lúc Thầy kêu dạy không nghe; hoặc mắc cái lỗi. Bộ NGŨ THẬP TỤNG nói : "Bằng chân đạp bóng Thầy mắc tội, như phá Tháp".

Bằng lội nước, phải cầm gậy dò thử sâu hay cạn.

Cạn thời diu Thầy lội qua. Bằng sâu thì thuê người khiêng kiệu (*khiêng kiệu hoặc là đưa đò*).

Mang bình, cầm tích còn nhiều việc hầu Thầy, đủ như trong Luật, vẫn nhiều không chép.

Trong Kinh THẬP GIỚI dạy nếu đem bình tắm cho Thầy có 15 chuyện. Cầm tích có 7 chuyện, vẫn nhiều nên không chép.

LỜI PHỤ

Hoặc tình cờ chia ra đi, hẹn chỗ nào nhóm, chẳng dặng tới sau.

"Tình cờ" chia ra đi, Tàu gọi là chữ "Ngẫu".

Thế nào không dặng tới sau ? Phải đến trước chỗ hẹn với Thầy chực hầu, chờ lệnh thỉnh sau Thầy mới đến.

Thầy chứng trai, phải đứng hầu mà xuất sanh. Trai xong phải đứng hầu cất của cúng.

"Xuất sanh" là gì ? - Thí cơm cho các Quỷ Thần chúng sanh ăn : Phải bỏ trong chén sạch, đem để chỗ sạch. Những của người đàn việt cúng thí . Tiếng Hán gọi là chữ "Thấu".

Thiên THÀNH PHẠM nói : "Hầu Thầy trai xong, cất của người đàn việt cúng cho Thầy".

ĐẠI LUẬT vân : "Thực hậu thí y vật, danh vi "đại thẩu" thị dã. Án "thẩu" tự, bổn tùng "khẩu". Kim tùng "bối", ngoa dã. Phạm ngữ, cụ vân "đạt thẩu noa", thử ngôn :

"Thí", tại pháp, tắc viết "Pháp thí", tại tài, tắc viết "tài thí" tại gia nhơn, ứng hành tài thí, xuất gia nhơn, ứng hành pháp thí.

NHỨT LÂM vân : "Tài pháp nhị thí", nhĩ hành công, phước, huệ lưỡng toàn phương tác Phật".

"NHẬP CHÚNG" ĐỆ TỬ

Bất đắc tranh tọa xứ.

Tu kính nhượng chi

Bất đắc ư tòa thượng, điều tương hô ngữ tiểu.

Như hữu yếu sự, đương đờn chỉ sử giác, khinh ngữ linh tri, bất đắc điều hô, thất nghi động chúng, tiểu tắc thất phi tiểu hĩ.

Chúng trung hữu thất nghi, đương ẩn ác dương thiện.

"Ẩn ác", tắc tự "trưởng đức", dương thiện tắc tăng hải tăng long.

Bất đắc phạt lao hiển kỹ chi công.

Sự công viết "lao", tự xưng kỹ công viết "phạt", vị bất đắc căng khóa tự năng, dĩ hiển kỹ công.

Trong ĐẠI LUẬT nói : "Sau bữa ăn, người thí chủ cúng dường y và các món gọi là chữ "Đạt thẩu" phải vậy. Xét theo văn tự chữ Hán, thời chữ "Thẩu" có bộ khẩu một bên. Nay viết bộ "Bối" là sai lầm. Bằng nói cho đủ theo tiếng Phạn thời gọi "Đạt thẩu Noa", cũng như tiếng Hán nói chữ "Thí".

Thí pháp thời gọi "Pháp thí". Thí tài thời gọi "Tài thí". Người tại gia thực hành Tài thí. Kẻ xuất gia thực hành Pháp thí.

Kinh NHỨT LÂM nói : "Tài Pháp nhị thí, thì thành công; Phước Huệ lưỡng toàn, phương tác Phật". Nghĩa là "Tài, Pháp thí cả hai, mới thành công Phước Huệ lưỡng toàn, mới làm Phật".

BÀI THỨ TƯ : "NHẬP CHÚNG"

Chẳngặng đặng tranh chỗ ngồi.

Phải kính nhường người.

Chẳngặng đặng ngồi chỗ cao xa, kêu nhau nói cười.

Bằng có việc cần, phải dờn chỉ cho hay, lời nhỏ cho biết chẳngặng xa kêu, mất oai nghi và động chúng, cười thời mắc tội chẳng phải nhỏ vậy.

Trong chúng có sơ thất oai nghi, phải giấu dũ, bày lành.

Giấu dũ thời mình thêm đức. Bày lành, thời chúng Tăng càng thịnh.

Chẳngặng đặng khoe sự nhọc, để rõ công lao của mình.

Sự có công gọi rằng sự "Nhọc". Mình nói công của mình gọi rằng "khoe", LUẬT dạy : "Không đặng khoe khoang tài năng để rõ công khó nhọc của mình".

"Lão Tử" viết : "Bất tự phạt, cố hữu công" thị dĩ quân tử bất phạt, thiện dã.

Phàm tại xứ, thù bất tại nhơn tiền, khởi bất tại nhơn hậu.

Nhất tự ly giải đãi, nhi vô động chúng niệm, cố bất tại tiền hậu dã.

Phàm tẩy diện, bất đắc đa sử thủy.

Nhất phòng hậu nhơn, nhị tự tích phước.

Cổ vân : "Nhiệt thủy dụng nhơn thiêu, lãnh thủy dụng nhơn khiêu.

Nhược bất giải tu hành, túng hữu hà sa phước diệc tiêu".

THANH QUI vân : "Bất đắc tẩy đầu, hữu tứ kiện, tự tha bất lợi, nhất ô bồn, nhị nị cân, tam khô phát, tứ tổn nhãn".

Sát nha thổ thủy, tu đề đầu dẫn thủy hạ, bất đắc phún thù tiền nhơn.

Do thủy dẫn há, cố bất tiền nhơn.

THANH QUI vân : "Hữu thủ trám nha được giai tả biên, tả thủ trám nha được giai hữu biên, bất khả tái trám, khùng nha tuyên khẩu khí quá nhơn".

Bất đắc cao thình tĩ gi ấu thổ.

Tùng tĩ xuất viết "gi", tùng khẩu xuất, viết "ấu thổ".

Bất đắc ư diện tháp, cập tịnh thất, tịnh địa, tịnh thủy trung gi thóa, đương ư tịch xứ.

Ông "Lão Tử" nói : "Mình không khoe cho nên có công". Bởi vậy người "Quân tử" không khoe tài hay của mình vậy.

Phàm ở đâu, ngủ không nên ngủ trước người, dậy không nên dậy sau người.

Vì không ngủ trước và dậy sau có hai việc : 1. - Mình khỏi giải đãi. 2. - Khỏi động niệm chúng.

Phàm rửa mặt, chớ nên hao nhiều nước.

Có hai việc : 1. - Phòng người sau thiếu nước. 2. - Mình tiết kiệm phước mình. Người xưa có câu : "*Nhiệt thủy dụng nhưn thiêu, lãnh thủy dụng nhưn khiêu; nhược bất giải tu hành, tống hữu hà sa phước diệc tiêu*". Nghĩa là : "Nước nóng, công người nấu, nước lạnh công người gánh; bằng không hiểu việc tu hành, dù có phước hằng sa cũng tiêu".

Bộ THANH QUI nói : "Không đặng gội đầu, có bốn điều kiện không lợi cho mình và người : 1. - Như bồn ; 2. - Như khăn. 3. - Khô tóc. 4. - Lờ con mắt".

Xia răng nhổ nước, phải cúi đầu đem nước xuống, chớ nên phun nước nhằm người.

Nhờ đem nước xuống, nên khỏi văng nhằm người. Bộ THANH QUI nói : "Tay bên phải chà răng thoa thuốc, qua bên trái. Tay trái chà răng thoa thuốc bên phải. Chớ nên hai bên chà một lượt, sợ bày răng, hơi hôi trong miệng bay qua người khác".

Chớ nên hỉ mũi và khạc nhổ lớn tiếng.

Từ trong mũi chảy ra gọi là "Hỉ". Từ trong miệng chảy ra gọi là "Khạc nhổ".

Chớ đặng ở trong chùa, ở trên điện và Tháp cùng nhà sạch, đất sạch, trong nước sạch hỉ mũi, khạc nhổ; phải hỉ khạc nơi chỗ khuất (trong ống nhổ).

Khẩu xuất viết "thóa", phi đương đạo tịnh sở, viết "tịch xứ".

Thiết trà thang thời, bất đắc chích thủ ấp nhơn.

Khiết trà thang ấp nhơn "phi thời". Chích thủ ấp nhơn "phi lễ".

Bất đắc hương tháp tẩy xỉ, cập hương "Hòa Thượng", "A Xà Lê" đẳng.

Ngôn tháp, tác kiem Thánh tượng hí. Đẳng giả, vị Trưởng lão, Thượng tọa, cập tôn khách đẳng.

Phàm văn chung thỉnh, hiệp chương mặc niệm vân : "Văn chung thỉnh phiền não khinh, trí huệ trưởng, Bồ đề sanh; ly địa ngục xuất hỏa khanh, nguyện thành Phật độ chúng sanh" "Án, già ra đế da tá ha".

Sơ ư văn trung, nhập lưu vong sở, cố đắc "phiền khinh", huệ trưởng, tịch diệt hiện tiên, cố viết "Bồ đề sanh"; siêu việt thế, xuất thế gian, cố viết "ly ngục", xuất khanh; thập phương viên minh, thị viết "thành Phật". Hoạch nhị "thù thắng", cố năng độ sanh. Nhược ngộ thời, văn chung thỉnh, tức khởi mặc niệm, trừ bệnh bất khởi vô phạm. Nhược tự minh chung, ứng tiên niệm : "Nguyện thử chung thỉnh siêu pháp giới" kệ, thứ niệm thử kệ. Hựu phàm kích chung, tu hưỡn đã, tiên âm tương tận, phương thực hậu thỉnh.

Như tích "Chí Công", tá "Vô Đế" "đạo nhân", kiến "Địa Ngục" khổ tướng, vấn viết : "Hà dĩ chỉ chi" ? Chí viết : "Duy văn chung thỉnh, kỳ khổ tạm tức".

Trong miệng ra gọi là "nhổ". Chẳng phải giữa đường và chỗ đất sạch gọi là chỗ "khuất".

Khi uống nước trà (cũng như khi ăn cơm) chẳng nên một tay tiếp người.

Uống nước trà tiếp người là "Phi Thời". Một tay xá người là "Phi lễ".

Chẳng đứng trước Tháp xỉa răng, và trước vị "Hòa Thượng", vị "A xà Lê" v.v...

Chẳng những nơi trước tháp, mà trước tượng Phật nữa. Chẳng những trước tượng Phật, mà còn bao nhiêu như : Vị Trưởng lão, Thượng tọa và các khách quý v.v.. cũng không nên xỉa răng trước đấy.

Phàm nghe tiếng chuông chấp tay thầm tưởng bài kệ rằng : "Nghe tiếng chuông, phiền não nhẹ, Trí huệ lớn, Bồ đề sanh; lìa Địa ngục, khỏi hầm lửa, Cầu thành Phật độ chúng sanh". "Án, già ra để da tá ha" (ba lần).

Trong khi vừa nghe tiếng chuông tỏ đạo quên trần nên "phiền não nhẹ", và Trí huệ thêm lớn, vắng lặng hiện bày cho nên nói "Bồ đề sanh"; siêu vượt khỏi trong đời và ngoài đời cho nên nói "lìa Địa ngục", ra khỏi "hầm lửa"; mười phương tròn sáng cho nên nói "Thành Phật". Đứng hai món "Thù Thắng" ⁽³⁾ cho nên độ chúng sanh đặng. Bằng khi đương nằm nghe tiếng chuông liền chớ dậy, thầm tưởng bài kệ như trên, trừ người bệnh, dậy không nổi, không phạm. Bằng mình đóng chuông, trước phải tưởng bài kệ : "Nguyện thủ Chung thính siêu pháp giới". Kế tưởng bài kệ : "Văn chung thính" này, và mỗi khi đánh chuông, phải đánh chậm rãi, tiếng trước vừa dứt, mới tiếp tiếng sau.

Thuở xưa ngài "Chí Công" giúp "đạo nhân" (*thần thông*) cho Vua "Võ Đế" thấy tướng khổ dưới "Địa Ngục". Đế hỏi Công rằng : "Khổ ấy làm sao được dứt ? Chí Công đáp : "Duy

Toại chiếu thiên hạ tự viện, kích chung thơ từ kỳ thình.

PHÚ PHÁP TẠNG Kinh, diệp linh thình duyên trường cửu. **TẶNG NHẤT A HÀM** kinh vân : "Nhược đả chung thời, nguyện nhất thiết ác đạo chư khổ, tịnh giai đình chỉ". Nhược văn chung thình, kiêm thuyết kệ tán, đặc trừ ngũ bá ức kiếp sanh tử trọng tội.

"Tập dụ" kinh thuyết kệ vân : "Vân chung ngoạ, bất khởi Hộ Pháp Thiện Thần sân, hiện tại duyên quả bạc, lai báo thọ xà thân"; sở tại văn chung thình, ngoạ giả tất tu khởi, hiệp chưởng phát thiện tâm, Hiền Thánh giai hoan hỉ.

Bất đặc đa tiểu, nhược đại tiểu, cập ha khiếm, đương dĩ y tụ yểm khẩu.

Đa tiểu, tắc thất chánh niệm, đại tiểu, tắc phi oai nghi, "Ha khiếm", diệp viết "khiếm khu", thị giải quyền chi mạo.

TỠ NI MẪU kinh vân : Khí hữu nhị chưởng, nhưt thượng, nhị hạ, thượng khí dục xuất thời, mạc đương nhơn, trương khẩu linh xuất, yếu hồi diện hướng vô nhơn xứ. Nhược hạ khí dục xuất thời, bất thính chúng trung xuất, yếu tác phương tiện xuất ngoạ, chí vô nhơn xứ xuất. Nhiên hậu lai nhập, mạc sử chúng cơ hiềm ô tiện. Nhập "tháp điện" thời, bất ưng phóng hạ khí, "Hòa Thượng", "Đại Đức", "Thượng Tọa", tiên, diệp bất đặc phóng hạ phong xuất thình. Nhược phúc trung hữu bệnh cấp giả, ưng xuất ngoạ phóng, mạc linh nhơn sanh ô tiện tâm.

ĐẠI LUẬT vân : Nhược cấp hạ phong lai đương chế, nhược bất khả nhẫn giả, đương há đạo tại hạ

nghe được tiếng chuông, khổ kia tạm dứt". Để liền chiếu chỉ cả trong thiên hạ, các chùa, am, đóng chuông. Tiếng ngân chậm rãi.

Trong kinh PHÚ PHÁP TẠNG cũng dạy tiếng ngân cho thật lâu mới đóng tiếng khác.

Kinh TĂNG NHẤT A HÀM nói : "Bằng khi đóng chuông, nguyện tất cả các khổ trong đường ác, đều được đình dứt". Bằng ai nghe tiếng chuông và khen ngợi bài kệ, trừ đặng 500 ức kiếp tội nặng sanh tử.

Kinh TẬP DỤ nói bài kệ rằng : "Văn chung ngộa bất khởi, Hộ Pháp Thiện Thần sân, hiện tại duyên quả bạc, lai báo thọ xà thân". Nghĩa là : "Nghe tiếng chuông nằm chẳng dậy, vị Hộ Pháp vị Thiện Thần giận; đương đời phước quả ít, mắc báo sau làm thân rắn". Cho nên khi ta nghe tiếng chuông, ai còn nằm cũng phải chờ dậy, chấp tay phát tâm lành, Hiền Thánh đều hoan hỉ.

Chẳng nên cười nhiều, hoặc cười to, cùng ợ ngáp phải lấy tay áo che miệng.

Cười nhiều thời mất chính niệm, cười to thời lỗi oai nghi. Hả miệng hơi ra gọi "ợ ngáp". Ấy là cái dạng mỗi một miếng lưỡi.

Kinh TỶ NI MÃU nói : Có hai thứ hơi : 1.- Hơi trên. 2.- Hơi dưới. Hơi trên khi muốn ra, dừng ngay trước người hả miệng cho ra, phải day mặt đến chỗ không người. Hơi dưới khi muốn ra, chớ cho ra trong chúng, phải tìm phương chước ra ngoài tới chỗ không ai cho ra. Vậy sau mới vào dừng để chúng chê ghét và nhờm gớm. Khi vào "Điện Tháp", chẳng nên cho ra hơi dưới, chẳng những điện tháp mà trước vị "Hòa Thượng", vị "Đại Đức", vị "Thượng Tọa", cũng chẳng nên cho ra hơi dưới có tiếng. Bằng trong ruột có bệnh gấp, phải ra ngoài cho ra, dừng để người sanh tâm nhờm gớm.

Trong ĐẠI LUẬT nói : "Bằng hơi dưới gấp rút; cũng phải ngăn lại. Bằng nín không được, phải trụt bên đường

phong phóng chi. Nhược tại "Thiên" phòng trung, đế giả, bất đắc phóng tứ đại đế, nhược đế lai thời, đương nhân, dĩ thủ yểm tĩ nhị đế, vật linh gi thóa xuất.

Bất đắc cấp hành, bất đắc tương Phật đặng, tư tựu kỷ dụng; nhược nhiên đặng, đương hảo dĩ trạo mật phú, vật linh phi trùng đầu nhập.

Phàm sở động tịnh, tu hộ thân oai nghi, cử bộ tức đương thị địa, vật thương trùng nghi. Tương Phật đặng tư dụng, đương dọa "hắc ám Địa Ngục", sanh sanh thất trí huệ minh, phú đặng như tiên thích.

Cúng Phật hoa, thủ khai viên giả bất đắc tiêu hữu, trừ hủy giả phương cúng tân giả, hủy giả, bất đắc khí địa tiền đạ, nghi trí bình xứ.

Vị tuyển khai phu viên mãn giả, kỳ bán khai, cập tương tàn giả, vật thủ. Tiên hữu, tiền đạ, thị vô tôn kính dã. "Bình xứ" thị vô nhơn hành xứ, diệp phi uest ô xứ.

YẾU DỤNG TỐI Kinh vân : "Tĩ hữu hương giả, do giảm hương khí, vô kỳ phước đức" chánh báo dọa "Ba đầu ma Địa Ngục", thế thế tĩ căn vô hương vị".

NHỰT VÂN Kinh vân : "Hương yên bất tận, phóng địa, đắc diệt khí tội, tận ngũ bá tuế, dọa "phấn thĩ Địa Ngục". Hà dĩ cố ?

Do phóng dật tâm cố, "Hủy giả", "cách túc hoa" dã.

Kinh vân : "Lư bình tịnh tu tịnh thức. Thủ hoa, cập dương chi, đương chú nguyện, "sơn", "trạch".

dưới gió cho ra. Bằng ở trong nhà "Thiên", khi nhảy mũi chẳngặng tự do nhảy mũi lớn tiếng. Bằng khi sắp nhảy mũi, phải nín, lấy tay đè sóng mũi mà nhảy, đừng cho mũi dãi tuông ra.

Chẳngặng đi mau, chẳngặng đem đèn bàn Phật riêng để mình dùng. Bằng thắp đèn, lúc đương cháy, phải lấy lòng chụp lại, đừng để trùng bướm ngã vào.

Phàm khi đi đứng, thân phải giữ oai nghi, lúc giữ chân, phải coi dưới đất, chớ hại trùng kiến. Đem đèn bàn Phật riêng dùng sẽ dọa "Địa Ngục Hắc ám", đời đời mất trí huệ sáng suốt, câu chuyện che đèn "đừng để trùng bướm ngã vào" như trước đã giải.

Bông cúng Phật lựa bông nở tròn đủ, tươi đẹp; chẳngặng người trước, bỏ bông héo, phải cúng bông tươi. Bông héo chẳng nên bỏ dưới đất giậm đạp, phải để chỗ vắng.

Lựa bông nở đủ tròn, tươi đẹp là gì ? - Không dùng thứ bông nở phân nửa và gần tàn. Thế nào là người trước và giậm đạp ? - Ấy là không tâm tôn kính vậy. Chỗ "vắng" là gì ? - Là chỗ không ai tới, cũng không phải chỗ như bản gọi là "chỗ vắng".

Kinh YẾU DỤNG TỐI nói : "Mũi người vị hương, do bớt cái mùi thơm của hương, không có phước đức". Chính mắc dọa trong "Địa ngục Ba Đầu Ma" đời đời lỗ mũi không biết mùi hương".

Kinh NHỨT VẤN nói : "Hương chưa cháy hết, bỏ dưới đất giậm đạp mắc cái tội Diệt khí (*quăng bỏ*) cả 500 năm dọa trong "Địa ngục Phất thì" (*nhờ bản*). Vì sao ?

- Bởi tâm buông lung vậy. "Bông héo" tức là "bông cách đêm" vậy.

Kinh THẬP GIỚI nói : "Lư hương, bình bông đều phải lau cho sạch, lúc bẻ bông và cành dương, phải chú nguyện

"thọ" thần, bất đắc bạt kỳ căn chu, đương trực vãng hườn, bất đương mạn đọa ngữ tiếu.

Bất đắc văn hô, bất ứng; phạm hô, cu nghi dĩ niệm Phật ứng chi.

Ứng tự khứ thỉnh, thị đáp từ, hoặc đáp "Nam mô Phật", hoặc đáp "A Di Đà Phật".

ĐẠI LUẬT vân : Đương đáp ngôn nặc.

Phạm thập di vật, tức đương bạch "Tri sự" Tăng.

Hoặc bạch "Tri Sự" nhưn, hoặc bạch "Bổn sự", hoặc trú "Thường Trụ" khổ trung, đái vật chủ lai, ngôn thuyết dữ vật tương đương giả, dữ chi, bất đắc tư nặc.

Tích Lạc Dương Tử, đắc di kim, dữ kỳ thê, thê viết : "Thiếp văn chí sĩ, bất ẩm "đạo tuyên". Liêm giả, bất thọ ta lai chi thực, hưởng thập di tài lợi, di tài lợi, dĩ ô kỳ hạnh hồ ! Dương Tử tâm, toại khí kim ư dã, cầu kỳ tư nặc, thượng bất như nhưt phụ nhưn hí.

PHỤ

Bất đắc dữ niên thiếu "Sa di" kết hữu.

Nhược phi "Đạo An", "Tăng Quang" chi lưu bất khả vi hữu.

Kinh vân : "Phi "hiên" bất "hữu", phi "Thánh", bất tôn ; bất hiếu chi tử, thị tửu chi đồ, chí thú tà

"Sơn Thần", "Thủy Thần" và "Thọ Thần", chẳng đặng nhỏ gốc rễ, phải đi mau về lạ, chẳng đặng trẻ nãi và nói cười".

Chẳng đặng nghe Thầy kêu không đáp, phàm nghe kêu, đều phải đáp câu "Niệm Phật" thế lời.

Lời đáp lại gọi là chữ "Ứng". Hoặc đáp "Mô Phật" Hoặc đáp "A Di Đà Phật".

Trong ĐẠI LUẬT nói : Tiếng đáp cũng như tiếng "ạ".

Phàm lượm của rơi, liền phải thưa Thầy "Tri sự".

Hoặc thưa Thầy "Tri sự", hoặc thưa Thầy "Bổn sự", hoặc để trong kho "Thường Trụ", đợi người chủ vật đến, nói trùng hình tướng của vật ấy, ta cho lại, chẳng đặng lén giấu.

Thuở xưa ông Lạc Dương Tử đi dọc đường lượm được vàng rơi, về nói với vợ rằng : "Hôm nay chàng đi dọc đường xí được một số tiền khá bộn, vẫn biết của hoạch tài bất phú mặc dầu, nhưng tôi với má nó xài chơi ít bữa cho ngỏa nguê, cũng khá ạ " ! Bà Dương Tử nói : "Thiếp đây tuy bổn phận đàn bà quần vận yếm mang, không phải xôi kinh nấu sủ như chàng, nhưng thiếp có nghe : Kẻ chí sĩ chẳng uống nước "Đạo Tuyền" ⁽⁴⁾ người thanh liêm, không thềm ăn cơm mời lời, huống chi chàng cũng là bực Tu mi quán tử học thức như ai, lẽ nào đi lượm của rơi mà nỡ hạnh tốt của mình" ! Bấy giờ ông Dương Tử nghe vợ nói, lấy làm bẽn lẽn, hổ trên sượng sùng vô hạn, liền quăng vàng ngoài đồng nội. Than ôi ! Nếu ta lén giấu, còn chẳng bằng một người đàn bà kia vậy.

LỜI PHỤ

Chẳng đặng kết bạn với thầy "Sa di" tuổi nhỏ.

Chẳng phải những bực như ngài "Đạo An" và ngài "Tăng Quang" chẳng nên kết hạn.

Kinh nói : "Chẳng phải người "hiền", chẳng nên làm "bạn". Chẳng phải bực "Thánh" không tôn thờ, nhưng

tịch, lý hành hung hiểm, bất đắc giao du vãng lai chi nghệ trợt, khuy tổn đạo hạnh".

THÀNH PHẠM vân : "Tư áp ác sư hữu, số tập phóng dật, chủng chủng xúc não Bản sư, sư bất dung sám, đương tái kiên cầu khẩn khát".

Sư cố bất dung, đương tốc thỉnh sư chi thân hữu "Túc đức", chuyển vị thỉnh cầu ai sám hối, vĩnh tuyệt bỉ ố, vô phục tái phạm". Thị cố "Hiền giả", hữu tam úy, ác sư, ác hữu, ác thuật năng chướng chánh đạo, khai đạo tà đồ. Tảo giác tắc thiện, nhược bất tri phản, tắc sanh vô thiếu ích, tử hữu trường ai.

Bất đắc tam y cầu giảm.

Thử thị "Tỳ kheo" tam y. "Ưu bà tắc", thượng sử sức chi linh niệm "phước điền" chi tướng, thị "giải thoát" chi phục; hướng "Sa di" nhi đắc cầu giảm thiểu khuyết ? Diệc bất đắc dĩ "Lạc tử", sung "tam y" số. Nguyên vị linh thức "phước điền" tướng, cập bị tấn cụ thời tu, phi vị sử kỳ phi trước, thảng bàn nan biện, lý diệc vô quá. Kim thời "mạt pháp" "a sư", bất am luật điển, bất tri Như Lai pháp chế, giai linh "Sa Di", phi trước "ngũ điều", "thất điều"; trí sử tại gia nam, nữ, thọ "ngũ giới" giả, lòi đồng phi trước, thâm vi bất pháp, hoạch tội phi khinh, tường như hạ biện.

Bất đắc đa tác y phục, nhược hữu dư đương xả.

Đa tác đa lụy, tủng tứ huyền xu. Cổ vân : "Tấn đạo nghiêm thân, tam thường bất túc, phương danh thiểu dục đạo nhơn. Nhược tự thức vô thường, niệm tha bản pháp, cố hữu dư, tức đương xả chi".

người con bất hiếu, những kẻ thèm rượu, chí thú tà vạy, tánh nết lung lảng, không nên kết bạn tới lui học nghề nơ, kém hư đạo hành tốt của mình".

Thiên THÀNH PHẠM nói : "Gần quen thầy tà, bạn ác, thường tập thói buông lung, đủ cách chọc tức đến Thầy Bốn sư, bằng Thầy không cho sám hối, lại phải bèn lòng cầu khẩn, xin tội".

"Thầy quyết không cho phải mau cầu vị "Túc Đức" và bạn thân của Thầy đến xin giùm, cho ta sám hối, bắt hẳn thói xấu, không dám phạm nữa". Cho nên biết rằng người "Hiền" có ba điều sợ : 1.- Thầy tà, 2.- Bạn ác, 3.- Chước ác; hay ngăn chánh đạo, dẫn đi đường tà. Sớm biết thì hay, bằng không biết xét, thời sống không chút lợi ích, chết có khổ hoài hoài.

Chẳng đặng ba y khiếm thiếu.

Đây là ba y Thầy "Tỳ Kheo", ông "Ưu Bà Tắc" cũng được sắm để kỷ niệm tướng "phước điền", là cái y mặc "Giải thoát", hướng chi "Sa Di" mà hồng khiếm thiếu hay sao ? Cũng chẳng nên lấy cái "Lạc tử" ⁽⁵⁾ thế số "ba y". Nguyên vì cho biết cái tướng "phước điền" và sắm sẵn, chờ khi thọ giới "Cụ Túc" mà dùng, chớ không phải bảo sắm để đắp mặc, nếu nghèo ngặt sắm không nổi, lý cũng không lỗi. Nay nhằm đời "mạt pháp", các bực "Thầy ú ớ", không thuộc pháp luật, không biết phép dạy của đức "Phật", đều cho ông "Sa Di" mặc đắp y "ngũ điều", "thất điều", đến nỗi kẻ nam nữ tại gia, thọ năm giới cũng đắp mặc luông tuồng, thiệt là sai phép mắc tội không phải nhẹ, rõ như văn sau sẽ biện bạch.

Chẳng nên sắm nhiều y phục, bằng có dư nên cho.

Sắm nhiều khổ nhiều, buông lung thân huyền. Cho nên nói : "Muốn tấn đạo nghiêm thân ba việc thường (như : *Ấm thực, y phục và thù miên*) bớt bớt, mới kêu là người tu, ít lòng ham muốn. Bằng ta biết tấm thân vô thường, thương người nghèo ngặt, nên có dư ta phải cho".

"Bất đắc biện tinh trí thao phất, ngoạn khí đẳng, trang điểm "giang hồ", thủ tiểu "thức giả".

Bất thức tứ đại bì nang, cố biện tinh trí. Mè hoặc chánh niệm, cố học trang điểm, hiệu tha bất pháp, cố thủ tiểu "thức giả".

Tạm thời du thượng bất khả, hướng kỳ chung niên ngoạn lộng. Sở vị : "Thượng ngoạn tạm thời, bi ưu trường cửu thị dã". Vô hệ lụy giả, viết "giang hồ tán nhơn". Tức tẩu giang hồ quái đáp chi nhơn dã.

Bất đắc trước sắc phục, cập loại tục nhơn y sức, đẳng.

Sức phục, vị hồng, tử, huỳnh, lục, bạch đẳng, nghi trước hoại sắc truy y. Loại tục y sức đẳng giả, hoặc nhan sắc loại tợ, hoặc chế sức loại tợ, như tiểu lãnh trách tộ, vân đầu lý đẳng.

Bất đắc bất tịnh thủ đáp y.

Kính "y" như kính "tháp", cố tu tịnh thủ trì trước. Phàm thủ trì hài miệt hạ y, trảo đầu ma túc, xúc bất tịnh khí, tịnh tu tịnh tẩy, phương chấp dư tịnh vật

Phàm thượng "điện", tu thức phược khổ miệt, bất đắc phóng ý tộ tiện.

Khủng hữu "hạ mao" thoát lạc, cố tu thức phược, nhược tại dư thời cập "tiểu đồng" tử, bất thức vô quá.

Bất đắc nhàn tẩu, bất đắc đa ngôn.

Nhàn tẩu phế tập tụng; đa ngôn, tủng khẩu nghiệp

Bất đắc tọa thị "đại chúng" lao vụ; tử lại thân an.

Chẳng dặng sấm dây lưng tốt đẹp và đồ chơi v.v... trang điểm "giang hồ", làm trò cười cho người "thức giả".

Không biết dây da hôi thúi của thân tứ đại, nên sấm đồ tốt đẹp. Quên mất chánh niệm, cho nên học trang điểm, bắt chước người trái phép cho nên bị người "trí thức" chê cười.

Tạm thời vẫn còn không được, hưởng chi quanh năm chơi ngấm. Nên có câu : "Vui chơi chút lát, buồn lo nhiều đời phải vậy". Thế nào là trang điểm giang hồ ?

- Những người không ràng buộc gọi là người "giang hồ tán nhơn" ⁽⁶⁾, tức là những người quấy, mang, dạo đi xứ này qua xứ khác, mình mông không đình trú một nơi nào vậy.

Chẳng dặng mặc đồ "ngũ sắc" và y phục giống người "thế tục" v.v...

Thế nào là đồ ngũ sắc ? Sắc hồng, sắc tía, sắc vàng, sắc xanh, sắc trắng v.v... Phải mặc áo nhuộm màu xám cho hoại sắc. Giống y phục thế gian là gì ?

- Hoặc giống màu sắc, hoặc kiểu áo giống như nhau : bầu nhỏ, tay chẹt, mũi giày thêu dệt v.v....

Chẳng dặng tay không sạch đắp y.

Kính "Y" như kính "Tháp", cho nên phải tay sạch cầm đắp. Phàm tay cầm giày vớ, cùng quần, gãi đầu, rờ chân, cầm đồ bất tịnh, cũng phải rửa cho kỹ, mới cầm vật sạch khác,

Phàm lên "chánh điện", phải buộc ống quần, chẳng dặng lung ý tự tiện.

Sợ có "Hạ mao" rụng rớt, nên phải bó buộc, bằng khi ở ngoài và đưa "tiểu đồng" (*các em nhỏ*) không buộc không lối.

Chẳng dặng đi chơi, chẳng dặng nói nhiều.

Đi chơi phế việc tụng tập, nói nhiều lung khẩu nghiệp.

Chẳng dặng ngồi ngó "Đại chúng" làm việc nhọc mà trốn lánh trộm yên.

"Toạ thị", thị "Vô tầm"; tị lại, tác tổn phước

Kinh vân : Đương tận lực tác chúng Tăng sự.

Bất đắc tư thủ "chiêu đề" trước mộc, hoa quả số thể, nhất thiết ẩm thực, cập nhất thiết khí vật đẳng.

"Phạm ngữ", "chiêu đề", thủ vân : "Tứ phương tăng" "vật; thuộc Thường Trụ, tư thủ tức phạm đạo khiên".

Kinh vân : "Nhược hữu sở dục thủ, đương bạch Tri sự nhưn". "Tăng Chiêu thiên sư", khổ hạnh thiên định đệ nhất, hành "Pháp Hoa tam muội", cảm "Quan Âm Đại Sĩ", vị thuyết pháp, đắc vô ngại biện tài. Hựu kiến "Phổ Hiền Đại Sĩ", thừa bạch tượng, phóng quang chứng minh; tăng dụng "chúng Tăng" diêm nhất toát, tác trai ẩm dĩ dụng vô kỷ, bất dĩ vi ý; hậu hành "Phương Đẳng" sám pháp, hốt kiến tướng khởi, kế tam niên tăng trưởng chí số thập học, nãi cấp mại y, mãi diêm thường chúng, kỳ tướng phương diệt".

Hựu "Thích Đạo Tướng" bạo tử, chí "Minh phủ", kiến nhất bảng đề vân : "Thủ nhưn đạo tăng hạnh thọ, tiết tác sơ tài, tự tăng đạo Quách, thập đắc tàn mộc nhất, khuyết, nhưng kham tác sơ, trị bát thập tiên", đương đọa" hỏa thiêu Địa Ngục". Tướng hườn thuyết chi, quách văn thuyết, tức thời thường hườn. Hựu "Đương Đế nhị niên, tăng Đạo Minh vong", đồng phòng tăng, "Huyền Tự", mộ hành dã gian, hốt kiến tự, vãng đầu chi, ngô Đạo Minh, bất dị bình nhưt, kiến chúng Tăng chúc, giai tác huyết sắc, cử thể hỏa nhiên. Tự cụ vấn chi ? Minh viết : "Thủ thị Địa Ngục, ngô vị thủ tăng sài nhưt thức, chữ nhiễm sắc, vong bất bồi thường, đương nhất niên nhiên tức thọ tội,

"Ngồi ngó", là không biết "hỗ thẹn", trốn lánh thời tởn phước mắc tội.

Kinh THẬP GIỚI nói : "Phải tận lực làm việc chúng Tăng".

Chẳng dạng riêng lấy của "chiêu đê" như : tre cây, hoa quả, rau, cải, tất cả đồ ẩm thực và tất cả đồ đạc v.v...

Tiếng "Phạm Ngũ" gọi chữ "Chiêu Đê", cũng như phương đây gọi "Tứ phương Tăng". Nghĩa là : "của Thường Trụ thuộc về của "Tứ phương Tăng", nếu ta riêng lấy thời phạm tội ăn trộm".

Kinh THẬP GIỚI nói : "Bằng có muốn cần dùng phải thưa Thầy Tri sự". "Ngài Tăng Chiếu Thiên sư" là bậc khổ hạnh thiên định thứ nhất, tu theo Kinh "Pháp Hoa" chứng phép "Tam muội" cảm động đức "Quan Âm Đại sĩ", vì thuyết pháp, dặng bốn pháp vô ngại biện tài. Và thấy đức "Phổ Hiền đại sĩ" cõi con bạch tượng phóng quang chứng minh. Song ngài có dùng một nắm muối của "Chúng Tăng" nấu đồ ăn, vì dùng không bao nhiêu, không có để ý, sau Ngài tu theo pháp sám, kinh "Phương Đẳng", bỗng thấy tướng muối hiện ra, kể ba năm, tăng lên nhiều đến vài mươi giạ. Ngài mới kíp bán y, mua muối thường cho Chúng Tăng, bấy giờ, tướng muối mới dứt".

"Lại đời nhà Tùy, ông Thích Đạo Tướng", khi không chết giắc, xuống dưới "minh phủ", thấy một tấm bảng đề rằng : "Người này ăn trộm cây hạnh của Chúng Tăng, chẻ làm cái lược, ông Thầy trong chùa tên Đạo Quách lược dặng một khúc cây dư cũng tính làm cây xỉ răng, giá đáng 80 đồng tiền", phải đọa trong "Địa ngục hỏa thiêu". Tướng thức dậy, nói cho Quách nghe "Đạo Quách" nghe rồi tức thì bù thường". "Lại đời Tùy, vua Dương Đế niên hiệu thứ hai, ông Thầy tên Đạo Minh chết". Ông Thầy đồng liêu là ông Huyền Tự, buổi chiều đi dạo ngoài đồng, bỗng thấy cảnh chùa bước vào trong gặp ông Đạo Minh không khác chi khi còn sống, thấy Chúng Tăng ăn cháo, trong cháo đều hiện ra sắc huyết, cả mình lửa cháy. Tự sợ hỏi Minh ? Đạo Minh đáp rằng : "Đây là Địa

khiên y kiến tất, hạ tịch tiêu hắc". Nhơn viết : Công hạnh vị ngã, mãi sài bá thúc, bồi huần "thường trụ" tinh tả "Pháp Hoa" kinh nhất bộ, khả đắc miễn khổ. Tự hứa chi, qui tự y ngôn vi biện, trùng vãng tâm tự, tịch vô sở kiến. "Trí giả" văn chi, thực bất mao thụ.

Bất đắc đàm thuyết "Triều Đình", "Công phủ", chánh sự đắc, thất, cập "bạch y" gia, trường đoản hảo ố.

"Vương thần" chánh sự, thị quốc gia chi "chánh phá"; trường đoản hảo ố, nãi tục gia chi đắc, thất, giao loạn chánh niệm, diệc chiêu họa cứu. Cổ viết : "Bất đắc đàm thuyết".

Kinh vân : "Bất đắc luận thuyết quốc gia chánh sự, bình lượng ưu liệt, xuất quân hành sự, công phạt thắng phụ", thị dã. Tục hí trước bạch phục. Cổ viết : "Bạch y".

Phàm tự xưng, đương cử nhị tự "pháp danh", bất đắc vân "ngã", cập "Tiểu Tăng".

"Tăng" giả, "chúng dã"; thị tứ "Tỳ kheo" dĩ thượng chi xưng, thượng phi nhất "Tỳ kheo" chi danh, huống nhất "Sa Di", nhi đắc vân hồ ?

Ngôn tiểu, tác khinh ư chúng, vân ngã, tác tự tiết ư kỷ; xuất gia thị trần ngoại chi tâm, nãi chi đối vương, hầu, diệc tự xưng danh nhi dĩ. "Sa môn Tăng Chung", kiến "Tề Vô Đế", xưng "Bàn Đạo", "Đế" viết ? "Xưng danh diệc vô hiềm".

ngục bởi ta lấy một bó củi, của Chúng Tăng, nấu nước nhuộm đồ, quên không đèn bù, trọn cả một năm, mắc tội đốt chưng", nói rồi vén áo thầy dưới gối đều nám đen". Đạo Minh yêu cầu "Huyền Tự" rằng : Xin ông vì tôi mua trăm bó củi trả lại của "Trường Trụ" và tả giùm một bộ kinh "Pháp Hoa", nhờ công đức đó, tôi mới được hết khổ. Ông "Huyền Tự" hứa chịu, về chùa y lời làm xong, trở ra tìm chùa khi trước, biến mất không thấy nữa. Ôi ! Người "Tri" nghe đây, ai chẳng đứng lông, ghê lòng.

Chẳng đặng luận nói việc chánh, đắc, thất trong "Triều đình", chốn "công phủ" và việc hơn thua tốt, xấu của nhà thế gian.

Việc chánh Vua tôi, là việc chánh pháp nhà nước; việc hơn thua tốt xấu, là việc đắc, thất của nhà thế gian. Nếu ta luận đến đều loạn tâm chánh niệm, còn mang tội lỗi là khác. Cho nên nói câu : "Bất đắc đàm thuyết" là vậy.

Trong Kinh THẬP GIỚI nói : "Chẳng đặng luận nói, việc chánh trị của nhà nước, bàn luận hay, dở, việc xuất trận, hành binh, đánh dẹp hơn thua" phải vậy. Thế nào gọi Bạch y là người Thế gian ? - Bởi người Thế gian ưa mặc đồ trắng nên gọi là "Bạch Y".

Phàm mình xưng, phải xưng hai chữ "Pháp danh" chẳng đặng xưng "Ta" hay là "Tiểu Tăng".

Chữ "Tăng" là chỉ toàn thể "Chúng Tăng", như bốn Thầy "Tỳ kheo" sắp lên mới được xưng "Tăng". Một Thầy Tỳ kheo còn không đặng xưng Tăng, huống một Sa di mà xưng Tăng thật là trái lẽ.

Sao gọi là "Tiểu Tăng" ? - Chữ "Tăng" không phải nhỏ, mà nói rằng chữ "Tiểu" thời khinh toàn thể chúng Tăng, cho nên nói Tiểu Tăng cũng không phải lẽ. Vì sao không đặng xưng ta ? - Nếu xưng ta, thời té ra mình khinh mình. Vì sao ? - Bởi người xuất gia, là bực ra khỏi trần tục, nhấn đến đối với Vương, Hầu, vẫn tự xưng hai chữ pháp danh mà

Bất đắc nhưn tiểu sự tranh chấp, nhược đại sự nan nhẫn giả, diệc tu tâm bình khí hòa, dĩ lý luận biện; bất khả, tắc từ nhi khứ, động khí phát thô, tức phi "hảo tăng" dã.

Thiệt bị phi pháp vu báng, thượng đương nhẫn nại, dĩ lý thân biện, vật hiện ư nhan sắc; nhược kỳ nhưn, bất khả dĩ lý luận, nãi phương tiện thiện từ nhi khứ. Huống nhưn tiểu sự, nhi tự sân tranh hồ ?

Cố Kinh vân : "Thận vô uẩn tụng, thôi trực ư nhưn, dẫn khúc hướng kỹ, kiến hữu tránh giả, lưỡng thuyết hòa hiệp".

THÀNH QUI vân : "Hữu lý vô lý, tịnh giai xuất viện" hà dã ? Cái tăng đương nhẫn nhục, nhược chấp hữu lý, nhi tranh dã, tức thị "vô minh"; cố đồng tấn chi, tức tránh ư vi manh dã !

ĐẠI LUẬT vân : Bất nhẫn nhục nhưn, hữu ngũ chướng quá : nhất, hung ác tăng trưởng; nhị, sự hậu hối hận; tam, đa nhưn bất ái; tứ, ác thịnh lưu bố; ngũ, tử đạo ác đạo.

"TÙY CHÚNG THỰC" ĐỆ NGŨ.

Văn "Kiền chùy" thịnh, tức đương chỉnh y phục.

Phàm mộc thạch đồng thiết, dã nhi hữu thịnh giả, danh viết : "Kiền chùy"; văn thịnh bất dự chỉnh lý, lâm thời tắc hữu sảng sốt chi thất.

Lâm thực chú nguyện, giai đương cung kính.

thôi, "Sa môn" là ông "Tăng Chung" ra mắt vua "Vô Đế nước Tề" xưng hai chữ "Bàn đạo". Vua nói " Xưng hai chữ "Pháp Danh", cũng không ngại gì".

Chẳng đặng nhơn việc nhỏ tranh đua, bằng việc lớn khó nhần cũng phải tâm bình, khí hòa lấy lý luận biện, chẳng đặng, thời từ mà lui, nổi giận thốt lời thô, tức không phải bực "Hảo Tăng" vậy.

Dấu bị những người phi pháp chê bai cũng phải nhẫn nại, lấy lý luận biện và dùng hiện sắc giận, bằng người kia luận lý cũng không đặng, thời khéo lời phượng tiện mà lui. Huống nhơn việc nhỏ mà mình nổi giận tranh đua hay sao ?

Kinh THẬP GIỚI nói : "Dè chớ gây gổ, nhường cái phải cho người, đem việc quấy về mình, thấy người gây gổ, ta nói giải hòa đôi bên".

Bộ THANH QUI nói "Người có lý, người không lý, một mực đuổi ra khỏi chùa". Vì sao ? - Bởi ông "Thầy", bốn phận phải nhẫn nhục, bằng chấp mình có lý, đua tranh tức là "Vô minh" (*ngu ngốc*). Nên đồng đuổi ra một cách. Vậy ai là người có trí, cần dứt việc rầy rà, trước khi chưa móng, mới đúng ? !

Trong ĐẠI LUẬT nói : Người tu không nhẫn nhục có năm điều lỗi : 1.- Hung ác càng thêm. 2.- Sự rời hối hận. 3.- Nhiều người không ưa. 4.- Tiếng dữ khắp đồn. 5.- Chết đạo đường ác.

BÀI THỨ NĂM : "TÙY CHÚNG THỰC"

Nghe tiếng "kiền chùy", liền phải sửa sang y phục

Phàm cây, đá, đồng, sắt đánh mà có tiếng đó gọi là : tiếng "Kiền chùy". Ta nghe tiếng kiền chùy, mà không sửa sang trước; đến giờ, thời có cái lỗi lật đật.

Đến khi ăn, chú nguyện đều phải cung kính.

Thực tiền niệm cúng, cập xướng "Tăng bạt". Thực hậu tụng kệ chú nguyện, giai dương khởi cung kính tâm, bất đắc tán ý mạn đãi, tự tổn kỳ đức.

"Xuất sanh", phạm bất quá thất liệt, miến bất quá nhất thốn, "mạn đầu" bất quá, chỉ giáp hử, đa tắc vi "tham", tiểu tắc vi "Xan", kỳ dư số thể đẩu hủ bất xuất.

Phàm thực, thị mẽ miến sở thành giả, phương khả xuất chi. Nhược số thể, tắc vật loại bất thực, phản thành khí dã. Thất liệt giả, ngôn kỳ cực thiếu, dĩ chú nguyện lực cố năng linh chư quý Thần, biến giai bảo túc. Đa tắc vi tham giả, thị nhất thời chi quyền ngôn, khủng vô thức chi đồ, lang tạ tại địa, linh "Đàn Việt" cơ hiềm. Thiếu tắc bất thành "pháp số", phản thành tiết mạn, cố phi sở nghi.

HÀNH HỘ tuy vân thất liệt, nhi vô "xan tham" chi thuyết.

THANH QUI vân : Phạm bất quá thất liệt, thái thiếu vi "xan", diệc vô "tham" từ, chỉ giáp hử giả.

ÁI ĐẠO Kinh vân : "Xuất sanh bình, như chỉ giáp đại, thị dã".

SỰ SAO vân : "Xuất sanh", hoặc tại đẳng cúng tiền hậu, tùy tình an trí". ÁN TỬ PHẦN LUẬT, Phật linh "Tỳ kheo" thực thời, nhược nhơn, "phi nhơn", ưng thí dữ thực, nãi chí nhất đoàn.

CỰU THÍ DỤ Kinh, cập TẠP SỰ LUẬT : bất đắc thực tận, dương lưu dư, phổ thí quần sanh, vật câu nhất loại.

TRÍ ĐỘ LUẬN : "Linh Sơ thực thời, tiên hiến Tam Bảo hậu thí tứ sanh".

Trước khi ăn, phải tụng bài cúng dường và xưng lời "Tăng Bạt" (7). Ăn rồi phải tụng kệ và chú nguyện đều phải đầy tâm cung kính, chớ nên loạn ý biếng lười thời tổn đức mình.

Cơm "xuất sanh" chẳng quá 7 hột, bún chẳng quá một tấc. Bánh "Mạng đầu" (8) cỡ chừng móng tay, không nên nhiều, không nên ít. Vì sao vậy ? Nhiều thời là "Tham", ít thời là "sén". Ngoài ra các món như là : rau, cải, đậu, mè không nên "xuất sanh".

Phàm đồ ăn, những thứ bột gạo làm ra, mới xuất sanh được, còn như rau cải là những vật "Quý Thần" không ăn, nếu xuất sanh trở thành vật bỏ. Còn xuất sanh 7 hột rất ít, "Quý Thần" làm sao ăn no đủ ? - Bởi nhờ sức chú nguyện, hay khiến các "Quý Thần" khắp đều no đủ. Vì sao nhiều thời là tham ? - Câu ấy, là lời nói tạm thời mà thôi, vì sợ những người không biết, đổ tháo bậy bạ, làm cho người "Đàn việt" chê bai và buồn giận. Còn ít thời chẳng đủ "pháp số", trở thành khinh dễ, và không đúng phép "xuất sanh".

Bộ HÀNH HỘ tuy nói 7 hột, nhưng không có nói lời "xan tham".

Bộ THANH QUI nói : "Cơm chẳng trên 7 hột rất ít gọi là sén", nhưng cũng không nói chữ "Tham". Thế nào chừng bằng móng tay ?

Kinh ÁI ĐẠO nói : "Bánh xuất sanh lớn chừng bằng móng tay, phải vậy".

Bộ SỰ SAO nói : "Bàn xuất sanh, tùy ý mình, sắp đặt để hoặc ở trước hay ở sau bàn cúng các đẳng". Xét trong Luật TỬ PHẦN Phật dạy Thầy "Tỳ kheo", khi ăn cơm phải cúng thí cho người hoặc thần "Phi Nhơn" ăn với, nhấn đến cúng thí một nắm cũng được, tùy chỗ thành tâm.

Kinh CỰU THÍ DỤ và BỘ TẠP SỰ Luật nói : Không nên ăn hết, phải để dư khắp cho các loài, chẳng luận loài nào.

Trong Bộ LUẬN TRÍ ĐỘ dạy : "Khi sắp ăn, trước cúng dường Tam bảo, sau thí đến bốn loài".

"Niết Bàn" kinh. Như "Khoáng đá" quý, thọ "bất sát" giới, bất đắc nhục thực ki tử, Phật sắc : Tùy hữu "Phật pháp" xứ, tất thí kỳ thực; nhược hữu trụ xứ, bất thí thực giả thị ma quyến thuộc, phi Phật đệ tử.

CĂN BỐN LUẬT, "Quý" tử mẫu, tụng Phật thọ giới dĩ, Phật linh "Thiệm Bộ châu", sở hữu "đệ tử" mỗi ư thực thứ, thí chúng sanh thực, ư tăng hàng mật, thiết thực nhất bàn, hô kỳ danh tự, cập ngũ bá tử, giai linh bảo thực, tinh dư hiện tại chúng sanh, giang sơn hà hải, chư "quỷ thần" đẳng, giai tất vật tâm, linh kỳ bảo túc".

Phàm "xuất sanh", an tả chưởng trung, tưởng niệm kệ vân : "Nhữ đẳng quỷ Thần chúng, ngã kim thí nhữ cúng, thử thực biến thập phương, nhất thiết quỷ thần cộng".

Kỳ thực, đương an tịnh bàn tử thượng, như vô bàn tử, phương an chưởng trung, hữu thủ bất trước tịnh vật thượng, đờn chỉ tam biến, niệm kệ dĩ, cánh niệm "biến thực chơn ngôn", "phổ cúng chơn ngôn", các thất biến đại thiện.

Phàm dục thực tác ngũ quán tưởng : Nhất kế công đa thiếu lượng bỉ lai xứ.

Kế công đa thiếu giả, vị dương quán thử thực, như khẩn thực vân trừ, thâu, hoạch, nhu trị, thung ma đào thái, xuy chữ nhi thành, tác phu lưu hạn hiệp tập, thực thiếu hạn đa, công trọng tâm khổ như thị. Nhập khẩu tức thành bất tịnh, túc tích biến vi thử niệ, ố bất dục kiến.

Ngã nhược tham trước, đương đọa "Địa ngục", thôn nhiệt thiết hoàn; xuất vi "súc sanh", thường tha túc trái. Như thị quán dĩ, tâm sanh yểm ly, phương kham thọ thực. Lượng bỉ lai xứ giả. "Thí chủ", vị cầu

Kinh Niết Bàn nói : "Nhơn mẹ con, con quỉ "Khoảng dã" thọ giới bất "sát sanh" không dám ăn thịt đỏi gần chết. Nên Phật dạy tùy chỗ nào có Phật pháp, đều phải thí cho nó ăn, hoặc "Đệ tử Phật", ở chỗ nào mà không thí cho nó ăn ; ấy là bà con với ma, chớ không phải đệ tử của Ngài.

Bộ Căn Bốn Luật nói : "Mẹ con loài " Quỷ, theo Phật thọ giới "Bất sát" rồi Phật dạy : "Trong châu Nam Thiệm Bộ này, chỗ nào có " Đệ tử Phật", mỗi khi bữa ăn thí cho các loài ăn. Vậy ở sau chỗ "Chúng tăng " ngồi ăn, phải lập một bàn "xuất sanh", kê tên "Quỉ mẹ", và 500 Quỉ con, cho ăn no đủ, và chúng sanh hiện tại như : loại ở suối, ở sông, ở núi, ở biển, tất cả "Quỉ Thần" đều đặng đem lòng thương xót và cho ăn no đủ "

Phàn cơm xuất sanh để trong bàn tay bên trái tưởng niệm bài kệ rằng : " Các người chúng quỉ thần ta nay cúng thí cho người, cơm này khắp đủ mười phương, tất cả chúng Quỉ Thần".

Phàn cơm " xuất sanh ", phải để trên bàn cho sạch, bằng không có bàn, mới để trong lòng bàn tay bên trái, rồi tay bên hữu lấy để trên chén sạch, khảy móng tay 3 cái, tưởng bài kệ rồi, lại tưởng chú " biến thực chơn ngôn", và chú " phổ cúng dường chơn ngôn ", mỗi chú bảy biến rất hay.

Phàn tới bữa ăn, phải tưởng năm phép quán. Một là : Kể công nhiều ít, xét chỗ người đem đến.

Thế nào kể công nhiều ít? - Ta phải quán xét cơm này, công khó của người, nào là: cày cấy, làm cỏ, gặt hái, đập sảy, xay giã, vo gức, xối nấu mới thành, người làm mồ hôi đầm đề, cơm ít mồ hôi nhiều, công nặng khó khổ như thế. Ăn vào miệng rồi, hóa thành đồ bất tịnh, trong cách đem, biến ra đồ như bản, ghét chẳng muốn gó.

Bằng ta tham đắm, sẽ đọa "Địa ngục", nuốt hoàn sắt nóng, mãn đời " Địa ngục", làm loài "súc sanh" trả nợ trước cho người. Quán như vậy, sanh tâm nhàm chán, mới nên chịu ăn. So chỗ người kia đem đến là gì ? Người "Thí chủ"

phước cố, giảm tự khẩu phúc, cát thê tử phần, nhi thí tương lai. Nhược vô tu hành, liệt mẽ nan tiêu. Cố vân: "Liệt mẽ trọng như sơn", thị dã.

Nhị : " Thốn kỷ đức hạnh, toàn khuyết ưng cúng.

Tự đương tư duy thốn độ, kỷ chi đức hạnh, như bất trì giới, tọa thiên, tụng kinh, dinh " Tam bảo " sự, tác đức khuy hạnh khuyết, bất ưng thọ tha cúng thí, thọ tức vi thí sở đọa, đức hạnh tuy toàn, tu du quán pháp, phương tiêu " Tín Thí ". Cố "Thiên Thai" vân : " Bất vấn khát thực, chúng thực, giai tu tác quán". Nhược bất nhập quán, tức nhuận sanh tử, sở vị học đạo thông lý phục thân hườn "Tín Thí", "Trưởng Giả" bát thập nhất, kỳ thọ bất sanh nhi ; niên xỉ ký dĩ cao, viên trung tâm, đất sanh, giáo hữu minh văn, khởi dung bất tín ?

Tam : "Phòng tâm ly quá, tham đẳng vi tông".

Vị thử tâm, cụ túc vô lượng vô minh phiền não chi quá hoạn, nhi "tham", "sân", "si", vi kỳ tông bốn thời đương phòng chi; tông bốn nhược khiến, chư quá đốn ly. Cố ư mỹ thực, bất khởi " tham " tướng ư thô thực, bất khởi "sân nhuế", ư bất thô, bất mỹ thực, bất khởi si tâm. Tác thị quán dĩ nãi khả thọ thực.

DI LẶC SỞ VẤN Kinh luận vân : "Nhất thiết ác pháp, giai tùng tham, sân, si khởi", thị dã.

Tứ : "Chánh sự lương dược, vị liệu hình khô".

Tứ đại thành thân, thường vi cơ khát sở bệnh cầu phi ẩm thực, tác hình khô sắc tụy, vô do tấn tu đạo nghiệp, thị dĩ ẩm thực, chánh tư thân trị bệnh chi

vì, muốn cầu phước, giảm miệng bụng của mình, bớt phần vợ con, mà đem đến cúng thí. Nếu ta không tu hành, một hạt gạo cũng khó tiêu. Cho nên có câu : "Nhất mễ trọng như sơn" là vậy.

Hai là : "Xét đức hạnh mình đủ hay thiếu mà chịu người cúng dường".

Minh phải nghĩ xét so lường, đức hạnh của mình, như không giữ giới, ngồi thiền, tụng kinh và làm việc "Tam bảo", thời đức kém, hạnh thiếu, không đáng thọ người cúng thí. Vì sao ? - Nếu thọ, thì bị của thí nó làm cho ta phải sa đọa. Đức hạnh tuy đủ, nhưng còn phải tương phép quán mới tiêu của "tín thí". Cho nên Ngài "Thiên Thai" nói : "Không luận của khát thực hay ăn của Chúng Tăng, đều phải tương phép quán", nếu không quán tương thời mắc đường sanh tử. Nên có câu : "Học đạo chẳng thông lý, thân sau đền của tín thí". Ông "Trưởng Già" tuổi 81, cây kia chẳng mọc nấm, tuổi tác đã già, trong vườn nấm chẳng mọc". Kinh có nói rành, đâu dám chẳng tin ?

Ba là : "Ngăn tâm khỏi lỗi, tham sân là gốc".

Nghĩa là : Tâm này có đủ không biết bao tội lỗi, nào vô minh, nào phiền não mà cội gốc của nó là : "tham" "sân", "si" thường phải ngăn nó, cội gốc nếu trừ, các tội lỗi liền dứt. Cho nên, đối món ăn ngon, chẳng khởi tưởng "tham", đối món ăn dở, chẳng khởi lòng "sân", đối món ăn vừa vừa không ngon và không dở chẳng khởi lòng "si". Tưởng năm phép quán rồi, mới khá chịu ăn.

Kinh LUẬN DI LẶC SỞ VẤN : "Tất cả các việc ác, đều từ tham, sân, si, mà ra" phải vậy.

Bốn là : "Món ăn là : "Thuốc hay chính thức, chữa được hình gầy".

Tứ đại thành thân, thường mắc cái bệnh đói khát, nếu không ăn uống thời hình gầy sắc héo không do đâu tấn tu đạo nghiệp, cho nên món ăn uống, chính là món thuốc hay

lượng được, tu hành tấn đạo chi cơ quan. Như hữu tham trước, tác phản thành trầm tha hỷ.

A DỤC VƯƠNG Kinh vân : "Ưu Ba Cấp Đa, dĩ nhất khí tịnh mắng nhủ mê, hựu dĩ nhất không khí, tịnh trí nhất tham thực "Tỳ kheo" tiên". Ngử ngôn nhữ khả dải lãnh, sảo sảo ẩm chi; nhi "Tỳ kheo" tham thực tâm trọng, tiện xuy sử lãnh, nãi tinh thực chi. "Cấp Đa" viết : "Nhủ mê tuy lãnh, nhữ tâm cố nhiệt, phục tu lãnh chi, đương dĩ bất tịnh quán vi thủy, trừ thử tâm nhiệt. Nhược kiến ẩm thực, như phục được tướng", "Tỳ kheo" thực cảnh, tức tiện thổ xuất, mắng không khí. "Cấp Đa" viết : Nhữ khả cánh thực. "Tỳ kheo" viết : Bất tịnh hà khả phục thực. "Cấp Đa" viết : Nhữ quán nhất thiết pháp, du như di thổ; như vị thuyết pháp, "Tỳ kheo" tinh tấn, tư duy quan sát, đắc "A La Hán" quả.

Ngũ : "Vị thành đạo cố, phương thọ thử thực".

Bất thực, tác hình ly, sắc biến, đạo nghiệp nan tấn kim vị thành tựu đạo nghiệp, cố thọ tư thực, cầu bất vị đạo, tác liệt mẽ nan tiêu.

Cố Cổ Đức vân : "Vị thành đạo nghiệp thí tương lai, đạo nghiệp vị thành tranh tiêu đắc". Phạm vi thọ thực, đương tác thử ngũ quán. Nhược tự tri đạo nghiệp vị thành, tu thâm sanh tâm quý.

Cố Hành Hộ vân : "Sở thực tu sanh tâm quý, thường tác quán pháp" thị dã.

Ma Đức Lạc Già luận vân : "Nhược đắc thực thời, khẩu khẩu tác niệm", đệ nhất đề, mặc niệm vân : "Nguyện đoạn nhất thiết ác"; đệ nhị đề niệm vân : "Nguyện tu nhất thiết thiện"; đệ tam đề niệm vân : "Sở tu thiện căn, hồi hướng chúng sanh phổ cộng thành Phật".

trị bệnh nuôi thân, cơ quan tấn tu đạo hạnh. Bằng ta có tâm tham đắm, thời trở thành cái bệnh nặng (*cổ thực*)

Kinh A DỤC VƯƠNG nói : "Tổ Ưu Ba Cấp Đa lấy một cái bát đựng đầy chất sữa, lại đem một bát không cũng để một bên ông Tỳ kheo tham thực". Tổ bảo : "Ông phải đợi nguội, từ từ uống đó". Nhưng "Tỳ kheo", vì tâm tham thực thúc giục thổi lia, thổi lịa, khiến cho mau nguội, mà bưng uống một lần. "Tổ Cấp Đa" nói : "Sữa kia tuy nguội, nhưng tâm ông còn nóng lại phải nguội đi. Phải dùng phép quán bất tịnh, làm nước rửa, trừ tâm nóng này. Bằng thấy món ăn uống, tưởng như uống thuốc vậy thôi". "Tỳ kheo ăn rồi nghe Tổ nói, liền mưa ra đầy cả một bát không". Tổ Cấp Đa nói : "Người hãy ăn lại đi". Tỳ kheo bạch : "Bát tịnh ăn làm sao được". Tổ nói : "Người phải quán tưởng tất cả các pháp, cũng như hỉ mũi, khạc đàm". Như đó "Tổ" vì thuyết pháp. "Tỳ kheo" tinh tấn nghĩ tưởng quán xét, dạng quả "A la hán".

Năm là : "Vì thành đạo nghiệp, mới thọ cơm này".

Nếu không ăn thời hình gầy sắc ốm, đạo nghiệp khó nên, nay muốn đạo nghiệp được thành nên chịu cơm này. Nếu không vì đạo, thời một hột gạo cũng khó tiêu.

Cho nên bực "Cổ Đức" nói : "Người vì mình thành đạo nghiệp, đem đến cúng thí, đạo nghiệp chưa thành, đầu tiêu dạng ". Phạm khi chịu ăn, phải đủ năm phép quán này. Bằng mình biết đạo nghiệp chưa thành, phải rất sanh tâm xấu hổ.

Trong bộ HÀNH HỘ nói : "Bữa ăn phải sanh tâm xấu hổ thường tưởng phép quán, dầu ngàn vàng cũng tiêu dạng" phải vậy.

Bộ MA ĐỨC LẶC GIÀ LUẬN nói : "Bằng khi được ăn, mỗi miếng thăm tưởng" như : "Miếng thứ nhất thăm tưởng rằng : "Nguyện dứt tất cả việc ác". Miếng thứ hai tưởng rằng : "Nguyện tu tất cả việc lành". Miếng thứ ba tưởng rằng : "Chỗ tu các việc lành, hồi hướng cho tất cả chúng sanh, đều đồng thành Phật".

Vô ha thực hảo ố.

Bất khả ha hiêm thực chi thô mỹ.

Bất đắc dĩ thực tư sở dữ, nhược trích dữ "câu".

Vật thuộc "Tăng già", thực vô thiên đảng; tư dữ, tức phạm đạo khiến chúng thực vị cảnh dữ cầu tức thành "phi pháp". Thọ thực chánh đương kiên cung tác quán, trích dữ cầu, tức phi oai nghi hi.

Lai ích thực, bất đắc ngôn bất dụng; nhược dĩ bảo, đương dĩ thủ nhượng khước chi.

Ích giả, tấn dã, tăng thêm dã. Ngôn bất dụng, tác thất khiêm tốn, xuất thính, phục động chúng niệm. Nhượng chi tác cung tổn hiệp nghi hi.

Bất đắc trao đầu, sự phong tiết lạc lân bát trung.

Tự thực thượng bất nghi trao đầu, hướng đồng chúng xan; tư hữu tam quá : Nhất, động tha niệm ; nhị, thất oai nghi; tam, nị thủ ô bát, đắc tội.

Bất đắc hàm tự ngữ.

Thiết hữu nhưn vấn, yết dĩ phương ứng, hướng tự ngôn thuyết, khả hò ? !

Bất đắc tiểu đàm tạp thoại.

Tâm tồn ngũ quán, tức vô thử quá dã.

Bất đắc tức thực hữu thính.

Phàm tức thực, tu hiệp thần vấn, bình quả đương tế bách thực chi, diệc bất đắc xuyên canh chúc tác thính.

Như dục khiêu nha, dĩ y tự yếm khẩu.

Chớ chê đồ ăn ngon dở.

Chớ dặng chê, giận đồ ăn ngon và dở.

Chẳng dặng lấy đồ ăn chung cho riêng hoặc quăng cho "chó".

Vật thuộc của "Chúng Tăng", ăn không nên ăn riêng chúng. Riêng cho người, liền phạm tội ăn trộm. "Chúng Tăng" ăn chưa rồi, cho chó ăn, thời thành "Phi pháp". Khi ăn cần phải cung kính, tưởng năm phép quán, quăng cho chó tức sái oai nghi vậy.

Dem thêm đồ ăn, chẳng nên nói không dùng, như no rồi, phải lấy tay nhường, xá mà lui.

Dem đồ ăn, là nghĩa dem thêm các món ăn. Nói không dùng là mất phép khiêm nhường. Thốt lời, lại động niệm chúng. Khiêm nhường đó, thời được cung kính và nhằm phép.

Đương ăn chẳng dặng gãi đầu, khiến bay bụi trong bát người gần.

Ăn một mình còn không dặng gãi đầu, hướng chi ăn đồng chúng. Gãi đầu có ba điều lỗi : 1 - Động niệm Chúng. 2 - Mất oai nghi. 3 - Nhơ tay và nhơ bát mắc tội.

Chẳng dặng vừa ngậm cơm vừa nói chuyện.

Dẫu có người hỏi cũng phải nuốt miếng cơm cho rồi mới đáp, hướng chi ta vừa ngậm cơm vừa nói sao dặng ?

Chẳng dặng cười nói bậy bạ.

Tâm giữ năm phép quán, tức không có lỗi đó vậy.

Chẳng dặng nhai cơm có tiếng.

Phàm nhai cơm, phải mím môi lại, bánh trái cũng phải cắt cho nhỏ mà ăn, cũng chẳng dặng húp canh, húp cháo có tiếng "ột ột".

Như muốn xĩa răng, lấy tay áo che miệng lại.

Bất yểm, tắc tự thất "oai nghi", phục linh nhưn yểm ố tâm khởi.

Tự trung, hoặc hữu "trùng nghi", nghi mật yểm tàng chi; mặc linh đơn kiến, sanh nghi tâm.

"Lân đơn", tức "Tỷ tòa" dã; nhược linh bỉ kiến, hoặc nghi ky tâm sanh, trí ư biến thổ, bất năng phục thực dã.

Đương nhất, tọa thực, bất bắc thực ngật, ly tòa cánh tọa thực.

Hữu bệnh vô phạm.

Bất đặc thực ngật, dĩ thủ chỉ quát oản bát thực.

Thị cơ ngạ tương, phi "xuất gia" nghi, diệp bất đặc dĩ thiệt sĩ thực.

Phàm thực, bất đặc thái tốc, bất đặc thái trì.

Tốc, đặc thất nghi. Trì, tắc động chúng. Diệp bất đặc di liệt lang tạ nhi thực. Bất đặc hiệp thực; bất đặc súc tỉ thực, đẵng.

Hành thực vị chí, bất đặc sanh phiền não.

Hành thực, thị ích thực dã. Ngũ quán tồn tâm, thời hoài tầm quý, tắc phiền não bất sanh hĩ. Cổ vân : "Ngai ngai tứ cố khởi tham sân, niệm thực thôn tân khái thẩu tần, lộc chúc xuyên canh bao mãn khẩu, khai đơn triển bát hướng chư lân".

Hoặc hữu sở nhu, mặc nhiên chỉ thọ, bất đặc cao thỉnh đại hoán.

Không che thời mình lỗi "oai nghi" và khiến người sanh tâm nhòm gớm.

Trong cơm hoặc có "sâu bọ", phải kín che giấu đưng để người ngồi gần thấy sanh lòng nghi, ăn không được.

"Ngồi gần" một bên gọi chữ "Lân đơn". Bằng để người ngồi gần một bên thấy, họ sanh tâm nghi ngại, đến nổi ủa nửa không ăn nữa được.

Phải ngồi một chỗ mà ăn, chẳng dặng ăn rồi, khỏi chỗ ngồi, lại ngồi ăn nữa.

Trừ người có bệnh thời không phạm.

Chẳng dặng ăn rồi, lấy ngón tay vét trong chén bát mà ăn.

Ấy là tương đối khát, chẳng phải phép tắc người "xuất gia", cũng chẳng dặng lấy lưỡi liếm mà ăn.

Phàm ăn, chẳng dặng mau lăm, chẳng dặng lâu lăm.

Mau thời lỗi phép tắc. Lâu thời động chúng. Cũng chẳng dặng lượm hột rơi đổ mà ăn. Chẳng dặng ăn phùng má. Chẳng dặng vừa ăn, vừa hít mũi "chụt chịt".

Dem đồ ăn chưa đến, chẳng dặng sanh phiền não.

Dem đồ ăn nghĩa là dem thêm các món ăn nữa vậy. Tâm giữ đủ năm phép quán, thường sanh lòng hổ thẹn thời phiền não chẳng sanh vậy. Nên "Cổ Đức" có câu : "Ngai ngại tứ cố khởi tham sân, niệm thực thôn tân, khái thấu tân, lộc chúc xuyên canh bao mãn khẩu, khai đơn triển bát, hương chư lân". Nghĩa là : "Ngó trông bốn phía, khởi tham sân, nghi ăn, nuốt miếng ho khạt rần. Húp cháo lua canh, đầy tràn miệng. Mở đơn khua bát, tiếng vang rần".

Hoặc có cần dùng, yên lặng chỉ trao, đưng nên cao tiếng nói lớn.

Nhu đồng tu, sách dã, vị dĩ chỉ thọ linh tri, bỉ vị thủ dã.

Bất đắc oản bát tác thính.

Như tiên đệ "cửu giới" trung thích.

Bất đắc thực tất tiên khởi.

Trừ hữu cấp sự, cập bệnh bất năng cứu tọa, vô phạm.

Nhược vi "Tăng" chế, văn "Bạch Chùy", bất đắc cảm cự bất phục.

Bạch chùy, thị "cử tội" chi qui. Cảm cự, thị để xúc "bất thuận chi mạo", như kỳ bất phục, sanh sân vi hòa tức phi "Hảo Tăng".

Cổ nhưn : "Văn thiện ngôn tác bá", "hữu cáo quá tác hỉ", tứ giai "Thánh Hiền" khí tượng, hà bất hiệu chi ?

Phạn trung hữu cốc, khứ bì thực chi.

"Mạng" y thực trụ, "đạo" do thực tồn, cố nghi tích chi, bất khả tiện khí.

"Chi Phùng Thiên Sư", nhất nhất yển tọa, hữu "Thần" qui ư tiên. Sư vấn : Vi thì ? -Viết : "Hộ Giới thần" dã - Sư viết : Ngô lự túc khiên vị diễn, nhữ tri chi hồ ? - Viết : Sư hữu hà tội, duy tiểu quá nhĩ. - Sư viết : Hà dã ? - Viết : "Phàm chiết bát thủy, diệc Thí chủ vật, sư thường triếp khí chi, phi sở nghi dã". Ngôn ngật nhi ẩn. Sư tự thử, tất ẩm chi.

Bất đắc kiến mỹ vị, sanh tham tâm, tứ khẩu thực.

Bất tri thực chi quá hoạn, cố tứ tham vô yểm.

Cần dùng đôi mắt phải lấy ngón tay ra dấu cho biết để người giúp giùm cho ta.

Chẳng đặng khua chén bát nổi tiếng.

Các "oai nghi" như trên, đến trong "giới thứ chín" sau đây có giải rành.

Chẳng đặng ăn rồi dậy trước.

Trừ có việc gấp và có bệnh. ngồi lâu không nổi, dậy trước không phạm.

Bằng có lỗi phép "Chúng Tăng" nghe tiếng "Bạch chùy" chẳng đặng kinh chống chẳng chịu.

Bạch chùy là gì ? Là phép "cử tội". Chống cái là gì ? Là cái dạng "Chống chối không thuận" bằng mình không chịu, sanh sân, trái phép "Lục Hòa" tức không phải bực "Hảo Tăng".

Xưa như Vua Võ "nghe lời lành thời lạy". Thầy Tử Lộ "nghe người chỉ lỗi thì mừng" đó là khí tượng "Thánh Hiền", sao ta không bắt chước ?

Trong cơm có thóc, lột bỏ vỏ mà ăn đó.

"Mạng" nhờ ăn mà sống, "Đạo" do ăn mà còn. Cho nên phải yêu tiếc chớ nên khinh bỏ.

Ngài "Chí Phùng Thiên Sư", một hôm ngồi yên tịnh, có vị "Thần" quì trước mặt. Sư hỏi là ai ? - Thần đáp : Tôi là "Thần hộ giới vậy" - Sư nói : Ta lo tội trước chưa xong, ngươi có biết đó ư ? - Thần nói : Sư có tội chi, duy có lỗi nhỏ thôi. - Sư hỏi : Lỗi gì ? - Thần đáp : "Phàm nước tráng bát, cũng là vật người Thí chủ, Sư thường hất đổ, chẳng phải phép như vậy". Nói rồi ẩn mất. Sư từ đó đều uống hết.

Chẳng đặng thấy món ngon sanh lòng tham, lung miệng mà ăn.

Bởi không biết việc tội lỗi của sự ăn, nên buông lòng tham không chán.

"Như tích nhất Sa Di, tham ái lạc vị, tử tức tác lạc bình trung Trùng".

"Phục nhất Sa Di, tham trước Long cung hương phạn. Tử hậu vi long, dục đoạt Long cung, sát chư long thuộc, vi hại phi tiêu". Thị cố ư thực, bất khả sanh tham tâm dã.

Bất đắc thiên chúng thực.

"Tăng vật" thiên chúng, chuẩn trị thành tội, tự vật thiên chúng, thị vô tầm nhờn.

"LỄ BÁI" ĐỆ LỤC

Lễ bái bất đắc chiếm diện trung ương, thị "Trụ trì" vị.

Túng vô "Trụ Trì", diệc hữu "Giám Tự", phục đương phương hậu lai chi chơn. Trụ Trì giả, hoàng dương chánh pháp nhờn dã.

Hữu nhờn lễ Phật, bất đắc hưởng bỉ nhờn đầu tiên kinh quá.

Kinh cận dã quá dã. Kinh quá, nhất tự thất tôn kinh, nhị loạn tha quán pháp, hoạch tội phi khinh dã.

Phàm hiệp chương, bất đắc thập chỉ sân si, bất đắc trung hư, bất đắc tương chỉ sáp tỉ trung, tu bình hung, cao dê đắc sở.

Sân si, trung hư giai thuộc mạn đọa; sáp tỉ, cao dê, thị nghi bất trúng tiết, hữu thất quan chiêm dã.

Bất đắc phi thời lễ bái, như dục phi thời lễ tu dã nhờn tịnh thời.

Phi thời, vị bất hiệp chúng qui, tác vi nghịch tăng chế. Nờn tịnh, tác bất linh chúng động niệm.

"Như xưa, một ông Sa Di, tham ưa vị Tô Lạc. Chết liền làm con Trùng trong bình Tô Lạc".

"Lại có một ông Sa Di, tham đắm hột cơm thơm dưới Long Cung. Chết rồi làm Long Vương, muốn giựt chốn Long cung, giết các loài rồng, mắc hại không phải nhỏ" xem đó thì biết món ăn có hại chừng nào ? Chẳng nên sanh lòng tham vậy ?

Chẳng đặt ăn mịch chúng.

Vật của "Chúng Tăng" ăn mịch chúng định giá thành tội. Vật của mình, ăn mịch chúng, là người không biết trên.

BÀI THỨ SÁU : "PHÉP LỄ BÁI"

Lễ bái, chẳng đặt đứng chính giữa chùa; ấy là để nhường cho vị "Trụ Trì" vậy.

Dầu không vị "Trụ Trì", cũng có ông "Giám, Tự". Lại cũng phòng những người đến sau chiêm lễ mà mình đã choán. "Trụ Trì" là gì ? Là người hoàng dương chánh pháp vậy.

Có người lễ Phật ta chẳng đặt đứng gần và đi ngang qua trước đầu người lạy.

Đứng gần và đi ngang qua có hai điều lỗi : 1.- Mình mất vẻ tôn kính. 2.- Loạn phép quán của người, mắc tội thật không phải nhẹ.

Phàm chấp tay chẳng đặt mười ngón so le, chẳng đặt bọng chính giữa, chẳng đặt nhét ngón tay trong mũi, phải bằng ngực, cao thấp vừa chừng.

So le, bọng chính giữa đều thuộc về lối biếng nhác. Nhét trong mũi và cao thấp ấy là oai nghi không nhằm phép có cái lỗi về sự quán tưởng và chiêm ngưỡng.

Chẳng đặt lễ bái phi thời. Bằng muốn lễ phi thời phải chờ khi người vắng (ngủ nghỉ).

Sao gọi phi thời ? Nghĩa là không nhằm qui luật trong chúng, thời có cái lỗi trái nghịch phép chúng tăng.

Sao gọi là người vắng ? Nghĩa là : Lạy trong khi vắng người thời khỏi phải động niệm trong đại chúng.

Sư lễ Phật, bất đắc dữ sư tịnh lễ, đương tùy sư hậu viễn bái.

Tịnh, thị tử tịnh tề lễ; tùy hậu, vị tại sư chi thân hậu, diệc bất nghi bức cận, cố vân "Viễn bái".

Sư bát nhơn bất đắc dữ Sư đồng bái.

Đồng bái, tắc tôn ti chi nghi thất hĩ.

Tại sư tiền, bất đắc dữ đồng loại tương lễ, tại sư tiên bất đắc thọ nhơn lễ.

Đồng loại lễ, tắc thất tôn ti chi phần, thọ nhơn lễ, tắc thất tự ti chi nghi.

Kỷ thủ trì kinh tượng, bất đắc vị nhơn tác lễ.

Kinh tượng nãi nhơn thiên sở tôn, khởi nghi trì chi; lễ nhơn.

PHỤ

Phàm lễ bái, tu tinh thành tác quán giáo liệt thất chưởng lễ bất khả bất tri.

Bất tạp dư niệm, viết "Tịnh". Chơn thật trí kinh viết "Thành".

Thất chưởng lễ dã ?

- Nhất ngã mạng lễ.
- Nhị cầu danh lễ.
- Tam thân tâm cung kính lễ.
- Tứ phát trí thanh tịnh lễ.
- Ngũ thông nhập pháp giới lễ.
- Lục chánh quán tu thành lễ .
- Thất thiệt tướng bình đẳng lễ.

Tiên nhị phi lễ. Hậu ngũ, nghĩa hữu thiên thâm, như dư xứ thích, thử bất phiên xuất.

Thầy lạy Phật chẳng đặng cùng Thầy đồng lạy, phải theo sau xa Thầy mà lạy.

Thế nào chẳng đặng cùng Thầy đồng lạy ? Nghĩa là : Sánh ngang hàng với Thầy đồng lạy.

Thế nào lạy sau và xa Thầy ? Nghĩa là : Lạy ở sau thân Thầy và cũng chẳng phải khít gần một bên, cho nên nói rằng "Viễn Bái".

Thầy xá người, không phép đồng Thầy cùng xá.

Đồng xá, thời mất phép tôn ti vậy.

Ở trước Thầy chẳng đặng cùng người đồng bực lạy nhau. Ở trước Thầy chẳng đặng chịu cho người lạy mình.

Đồng bực lạy nhau, thời có lỗi mất phần tôn ti; chịu cho người lạy mình, thời có cái lỗi sai phép thấp mình đối với Thầy.

Tay cầm Kinh tượng, chẳng đặng vì người xá lễ.

Bởi kinh tượng, chính người trời còn tôn kính, đâu phép cầm kinh tượng mà xá người ư ?

LỜI PHỤ

Phàm kính lễ, phải tinh thành quán tưởng. Kinh có dạy bảy phép lạy, chẳng khá chẳng biết.

Không xen niệm khác gọi là chữ "Tinh". Tâm chơn thật rất kính gọi là chữ "Thành".

Bảy phép lạy là gì ?

- 1) Lạy ngã mạn.
- 2) Lạy cầu danh.
- 3) Thân tâm cung kính mà lạy.
- 4) Mở trí thanh tịnh mà lạy.
- 5) Thông nhập pháp giới mà lạy.
- 6) Tưởng chính thật tu mà lạy.
- 7) Thật tướng bình đẳng mà lạy.

Hai phép lạy trước không đúng phép lạy. Năm phép sau mới đúng phép lạy. Nhưng năm phép lạy này nghĩa lý có cao có thấp. Như các chỗ khác rộng giải, văn nhiều đây chẳng chép ra.

"THÍNH PHÁP" ĐỆ THẤT

Phàm ngộ quái thượng đường bài, nghi tảo thượng đường, mạc đãi pháp cổ đại lời.

Nhược bất tảo vãng, lâm thời sáng sớt thất nghi, thân tâm phiền táo bất kế pháp lý.

Chỉnh lý y phục, bình thị trực tấn.

Y chỉnh tắc nghi túc; bình thị, tắc tâm đoan; trực tấn, tắc biểu chánh dã.

Tọa tất đoan nghiêm.

Thân nghiệp túc dã.

Bất đắc loạn ngữ.

Khẩu nghiệp túc dã.

Bất đắc đại khái thóa.

Nhất tắc động chúng. Nhị tắc ô địa. Tam hoạch tội phi tiểu.

Tường như kinh thuyết. Phàm văn pháp như cơ đắc thực, như khát đắc ẩm, thốn âm vô khí, bất yếm đa văn, phương danh Phật tử.

PHỤ

Phàm thính pháp, tu văn nhi tư, tư nhi tu.

Thử thị, văn, tư, tu, tam huệ, khuyết nhất bất khả. Nhược văn nhi bất tư, như như chướng điền, bất hạ chướng tử. Tư nhi bất tu, như bất quán khái vân trừ chung vô kiết thiệt. Tam huệ đắc tự tắc "Tam Thừa" chi quả, khả hoạch hĩ.

Bất đắc chuyên ký danh ngôn, dĩ tư đàm bính.

Chuyên ký danh ngôn, như như thuyết thực, diệp như sở tha trần bử. Nhược tư đàm bính, căng

BÀI THỨ BẢY : "THÍNH PHÁP"

Phàm gặp bảng treo trên nhà giảng đường, phải sớm lên nhà giảng đường chờ đợi trống pháp đánh reo, mới đến.

Bằg không sớm đến, tới giờ lật đật mất oai nghi, thân tâm hời hợt không nhận dạng lý màu của pháp.

Sửa sang y phục, bằg xem thẳng tới.

Sửa y, thời nghi nghiêm. Bằg xem, thời tâm chính. Thẳng tới, thời hình ngay vậy.

Ngồi phải đoan nghiêm.

Là thân nghiệp nghiêm vậy.

Chẳg đặg nói bậ.

Là khẩu nghiệp nghiêm vậy.

Chẳg đặg ho khạc lớn tiếng.

Có ba việc không đặg tiện : 1 - Động chúng; 2 - Nhơ đấ; 3 - Mắc tội không phải nhỏ.

Rõ như trong kinh THẬP GIỚI nói : Phàm nghe pháp tướng như đói được ăn, như khát được uống, tất bóng không bỏ, chẳg nhàm nghe nhiều mới gọi là Phật tử

LỜI PHỤ

Phàm nghe pháp phải nghe mà nhớ, nhớ mà tu.

Ba huệ : Văn, Tư, Tu, đây thiếu một không đặg. Nếu nghe mà không nhớ, như người cày ruộng, không xuống hột giống. Nhớ mà không tu, như có xuống giống, nhưng không tưới nước và làm cỏ, rốt không kết hột. Ba huệ đặg thứ lớp thời quả "Tam Thừa" quyết đặg vậy.

Chẳg đặg chuyên nhớ lời hay, để giúp câu văn lý luận.

Chuyên nhớ lời hay, mà không thực hành, thời không ích chi cho đạo. Như người nói ăn mà không ăn, thời bao

khoa tri kiến, bất cầu lý ngộ tăng trưởng mạn tràng, phản thành độc được.

Cố vân : Học giả, vi tứ sự dọa lạc ?

Như PHÁP LUẬT TAM MUỘI Kinh vân :

Nhứt học bất tri thiện quyền phương tiện, khinh mạn sư hữu, vô hữu nhứt tâm, kỳ ý sở chuyển.

Nhị học văn đặc tấn, vô hữu đạo lực dẫn tham danh dự, vọng như kinh thị.

Tam học sở thị sư, bất cần khổ, đương đắc thành tựu, hư sức cống cao.

Tứ háo học đạo, phản trì dị thuật, tử Phật thâm kinh, ngôn đạo đồng đảng, thử chi ác kiến, thậm ư độc được, hữu hại "pháp thân huệ mạng" dã.

Bất đắc vị hội xưng hội, nhập nhĩ xuất khẩu.

"Hội" dã, "lãnh ngộ" dã, vị hội xưng hội, thị tự khi bất thiết. Nhập nhĩ xuất khẩu, tức vô kế ngộ cơ.

Cổ nhưn vân : "Quân Tử chi học, nhập hồ nhĩ, trước hồ tâm, bố hồ tứ chi, hình hồ đồng tịnh .

Tiểu nhưn chi học, nhập hồ nhĩ, xuất hồ khẩu, nhĩ, khẩu chi gian, tứ thốn nhĩ, hạt túc dĩ mỹ thất xích chi xu".

Niên thiếu sa di, giới lực vị cố, nghi cánh học luật, bất đắc tảo phó giảng diên.

Giới lực vị kiên, tắc tâm chí vô định, túc cân vị ổn, tùy phong thương há.

giờ no bụng, cũng như đếm ngọc báu của người, rốt cuộc mình không có một đồng nhỏ. Bằng cậy tài nghề, khoe khoang chỗ tri kiến, không cần tỏ lý, thêm lớn cây cờ ngã mạn, trở thành thuốc độc. Co nên có câu :

"Người học có bốn việc phải đọa lạc".

Thế nào là bốn việc ?

Như kinh PHÁP LUẬT TAM MUỘI nói :

1).- Học không biết quyền hay chức khéo, khinh để Thầy bạn, không có nhất tâm, ý hay đời đời.

2).- Học văn chầy chuốt, không có thực hành, chỉ ham danh dự, trông người kính trọng.

3).- Học chỗ hầu Thầy, không chịu khổ, vừa được khá khá, bươn bả cống cao.

4).- Ưu học sách ngoại đạo, lại đem nghề lạ, sánh với kinh cao của đức Phật, nói ngoại đạo đồng bậc. Những ác kiến như đây, lắm hơn thuốc độc có hại cho "pháp thân huệ mạng" vậy.

Chẳng đặng chưa tỏ ngộ, nói mình tỏ ngộ, vào tai ra miệng.

"Tỏ Ngộ" cũng như "lãnh ngộ", chưa tỏ ngộ mà xưng tỏ ngộ là mình dối trá không thật.

Vào tai ra miệng, tức không chỗ tỏ ngộ.

Người xưa nói : "Việc học người Quân Tử, vào lỗ tai, để trong lòng, bủa khắp đến "tứ chi" bày theo khi động tịnh.

Còn học của kẻ "tiểu nơn" vào lỗ tai, ra lỗ miệng trong khuôn khổ tai miệng chừng bốn tấc thôi, đâu đủ, cho tốt cái thân bảy thước ư" ?!

Ông "Sa Di tuổi nhỏ giữ giới chưa chắc, lại phải học luật, chớ nên sớm tới trường giảng kinh, luận.

Giữ giới chưa chắc, thời tâm chí không định, gót chân chưa vững, theo phong trần tấp dập xuống lên.

Hướng đại tiểu nhị thừa, "tánh tướng" lưỡng tông, hề năng dung hội. Phi xả thử hân bỉ, tắc bác vô "nhơn quả", hổ tương dè độc, trí chiêu "vô gián" trọng khiên. Cố bất khả bất thận dã !

NGŨ KHỔ CHƯƠNG CÚ kinh, Phật ngôn : Phù "thiện tri thức" dục giáo tân học, sảo sảo dĩ tiệm, giáo ngữ ma sự, linh hộ ma nhơn duyên ? Sanh tử tội khổ, ngũ đạo phân minh, linh tín tội phước, sự sự liễu liễu, nãi khả ngữ đạo".

"TẬP HỌC KINH ĐIỂN" ĐỆ BÁT

Nghi tiên học Luật, hậu học tu đa la, bất đắc vi việt.

Học giả ? Giác dã, giác ngộ sở bất tri dã; hựu học du sức dã, khí bất sức, tắc vô dĩ thành mỹ quan; Nhơn bất học, tắc vô dĩ thành "Thánh Đức", cố học, sở dĩ sơ thần đạt tứ, di tình trị tánh "Thánh nhơn" chi thượng vụ. Cố vân : Mộc vô chi, vị chi hối; nhơn bất học, vị chi cố. Tự cố "Thánh Hiên" du vụ ư học, hướng kim phạm phu hữu bất học; nhi thành nhơn tai !?

' "Phạm ngữ : "Tu đa la" thử vân : "Kinh" KINH du "Kính" dã. Thị "Tam Thừa" nhơn du lý, nhi thông chí "Niết Bàn" chi kính lộ dã.

Phù học tất y "Thánh Giáo" bất đắc vi bối việt thứ nhi học, cố tiên LUẬT hậu Kinh như đắc thắng

Hướng chi "Đại" "Tiểu" hai Thừa, "Tánh" và "Tướng" hai tông, làm sao thông hiểu đặng. Chẳng phải bỏ dây ham kia, thời cũng bác rằng không "Nhơn", không "Quả", chê bai lẫn nhau, đến nỗi chuốc lấy tội nặng "Vô gián". Thật chẳng khó chẳng kiêng dè ư !

Kinh NGŨ KHỔ CHƯƠNG CÚ Phật dạy : Luận như ông "Thiện tri Thức", muốn dạy kẻ mới học, thủng thẳng, dần dần giảng dạy việc ma cho nó biết nhơn duyên ma để giữ gìn. Tội nặng đường sanh tử, năm đường phân rành khiến nó tin tội phước, mọi sự lâu thông, bây giờ mới nói qua đạo Phật.

BÀI THỨ TÁM : "TẬP HỌC KINH ĐIỂN"

Trước phải học Luật, sau học các bộ kinh, chớ nên vượt bực.

Học là gì ?

Học nghĩa là biết, là tỏ biết cái chỗ mình chưa biết vậy. Lại chữ Học cũng có nghĩa trau giồi, như món đồ không trau giồi, thời không lấy chi thành món đồ để coi cho tốt. Người không học, thời không lấy chi thành "Thánh Đức", cho nên việc học, để cho mở tâm thần thông ý tứ, vui lòng sửa tánh, là việc trước nhất của bực "Thánh Nhơn".

Người xưa nói : "Cây không cành gọi là cây cùi. Người không học gọi là người mù"; Từ xưa các "Thánh Hiền" còn chuyên việc học, hướng kẻ phạm phụ, đời bấy giờ, có ai không học mà thành người ư !?

Thế nào là các Bộ Kinh ?

Tiếng "Phạm Ngữ" gọi là "Tu Đa La" cũng như tiếng Hán nói chữ "Kinh".

Chữ "Kinh" là nghĩa "thẳng tắt" là con đường thẳng tắt trải qua bực "Tam Thừa" và đến quả "Niết Bàn" của đức Phật cho nên gọi là "Kinh".

Luận người học phải y lời Phật dạy, chẳng dặng bỏ thứ lớp mà học, cho nên trước học luật, sau học kinh, như thợ mộc có dây mực, quy củ nắm chắc trong tay.

mặc qui củ tại thủ. Tiên "Kinh" hậu "Luật", như khiếm thàng mặc, tắc phương viên thất, độ hĩ.

Phàm học nhất kinh, tu tiên bạch sư; kinh hoàn cánh bạch biệt học mỗ kinh.

Sa Di thức kiến vị quảng, bất tri pháp chi thứ đệ, học chi sở nghi, cố tu tiên bạch, sư hứa nhiên hậu học, đương nhật hữu sở tấn, ôn cố tập tân, tấn nghiệp chi hà, thường thị sư trắc.

ĐẠI LUẬT, Phật linh nhị chương học nghiệp. Nhứt tụng giải. Nhị Thiên Tư.

BÁT NHÃ Kinh vân : 1.- Thiên học, vị chi khai trí. 2.- Giảng học vị chi diễn trí.

Bất đắc khẩu xuy kinh thượng trần.

Nhật khẩu khí xú uế. Nhị thất tôn kính tâm. Ứng dĩ tịnh vật phát chi.

VĂN THÙ VẤN Kinh vân : "Trang nghiêm cúng dường cụ, dĩ khẩu xuy khứ khôỉ giả, dọa "Ưu Bát La" Địa Ngục, bàng báo tác "Phong Thần Vương".

Bất đắc kinh án thượng, bao tàng trà mạt tạp vật.

Dĩ ô trắc khinh kinh, cố dã.

THANH QUI vân : "Tư tàng trà mạt, thủ tiểu bàng quan".

Nhơn duyệt kinh, bất đắc cận bỉ án tiền kinh hành.

1.- Tự thất kính nghi. 2.- Loạn tha tâm niệm
Phàm kinh tịch tổn hoại, nghi tốc tu bổ.

Trước học Kinh sau học Luật như thợ mộc thiếu dây mực, thời kiểu mẫu vuông tròn ắt là sai phép.

Phàm học một bộ kinh, trước phải thưa Thầy, kinh dó rồi lại bạch học kinh chi khác nữa.

Ông Sa Di, kiến thức chưa rộng chẳng biết thứ lớp Phật pháp, học sao là phải, nên phải bạch trước. Thầy cho rồi mới học. Mỗi ngày có chỗ học tới, ôn cũ biết mới. Những ngày nghỉ học, phải hầu bên Thầy.

Trong ĐẠI LUẬT, Phật dạy "Sa Di" có hai phép học. Thế nào là hai phép học ?

1.- "Tụng kinh và hiểu nghĩa". 2.- "Tham thiền và quán tưởng".

Kinh BÁT NHÃ nói : 1.- "Học tham thiền gọi mở trí. 2.- Học kinh gọi là rộng trí".

Chẳng dặng miệng thổi bụi trên kinh.

Có hai lỗi : 1.- "Hơi hôi trong miệng". 2.- "Mất tâm cung kính". Cần phải lấy vật sạch lau đó.

Kinh VĂN THÙ VẤN nói : "Sắm sửa đồ cúng dường mà lấy miệng thổi sạch bụi trên đồ cúng đó, dọa trong "Địa ngục" "Ưu Bát La", mắc báo làm ông "Thần gió" (*Thần ở theo luồng gió*).

Chẳng dặng trên ghé kinh, để gói trà, cùng các vật lặt vặt.

Do vì như ghé và khinh kinh vậy :

Bộ THANH QUI nói : "Riêng để trà nát và đồ lặt vặt, chi khỏi kẻ bàng quan chê cười".

Người coi kinh, ta chẳng dặng đứng gần và đi trước ghé kinh người coi.

Có 2 điều lỗi : 1.- "Minh mất vẻ cung kính". 2.- "Rồi loạn tâm niệm người".

Phàm kinh sách rách hư, phải mau bồi sửa.

Tịch thị kinh điển, tổn tức tốc bổ, vô chí hoại lãn. Kinh như phụ mẫu, phụ mẫu hữu bệnh, khả bất tốc trị nhi chí ư nan liệu trì hĩ.

"Sa di" bốn nghiệp vị thành, bất đắc tập học ngoại thơ, "tử sử" trị thế điển chương.

Bốn nghiệp vị thành giả, vị thập luật vị thuận, oai nghi vị cụ, cập "Sa di" sở ứng học chi kinh pháp, như TỬ THẬP NHỊ CHƯƠNG, DI GIÁO, PHÁP HOA, LĂNG NGHIÊM kinh đẳng...

"Tử sử" ? Tử, vị "bá gia chư tử". Sử, vị chư quốc sử tịch.

Phàm hữu nhất đại quân thân, tất hữu nhất đại chi "sử". "Sử" giả ? Sở dĩ ký đương thời pháp, bất pháp, đắc thất chi tích dã. Như "Nghieu Thuấn" chi đức, tất thơ. "Chích", "cước" chi hạnh, tất thơ. Thiên thời "nhơn sự", thiện ác tàng phủ mạc bất, tất lục, dĩ cảnh hậu thế, thủ tín tương lai, cố vị chi TÍN SỬ dã.

"Ngoại thơ" ? Vị "Tứ thơ", "Ngũ Kinh", tư nãi trị quốc, tề gia, tu thân, chi điển thuật; do kỳ giáo chỉ tu thân, cố danh vi "ngoại".

"Tam Thừa" Thánh giáo, giáo tịnh tâm hoặc danh chi vi "nội".

PHỤ HÀNH vân : Nhược học "ngoại thơ" "tiểu thừa" giáo trung, vị phục "ngoại đạo", thập nhị thời, hứa nhất thời, tập "ngoại điển".

Nược "đại thừa trung", sơ tâm "Bồ Tát", nhất hướng bất hứa, thả linh tấn hành, chí lục căn tịnh vị, học ứng bất nan, nhi diệc vị văn dã

Kinh hay là sách khi rách hư, ta mau bồi sửa, đừng để đến nổi rách mèm. Vì sao ? Kinh ví như cha mẹ. Cha mẹ có bệnh, khá chẳng mau trị, mà đợi đến khi khó lành, đã muộn rồi.

Bốn nghiệp "Sa di" chưa rồi, chẳng đặng tập học sách ngoài như : sách "tử sử" và những sách trị đời.

Bốn nghiệp chưa rồi là gì ? Nghĩa là : Mười giới luật chưa nhuần, 24 oai nghi chưa đủ và những kinh pháp đáng học của "Sa di" như là : Kinh TỬ THẬP NHỊ CHƯƠNG, Kinh DI GIÁO, Kinh PHÁP HOA, Kinh LĂNG NGHIÊM vân vân...

Thế nào là sách "tử sử" ? Chữ "tử" là sách "Bá gia chư tử", chữ "sử" là sách "sử các nước".

Phàm có một đời Vua tôi, thời có sách sử một đời. "Sử" là gì ? Sách sử là sách biên những sự tích, đắc thất đúng pháp và không đúng pháp trong đời đó, như : Đức lành của Vua "Nghieu" Vua "Thuấn" có biên và hạnh xấu "Đạo chích", "Trương cượng" cũng biên vô. Cho đến nào "Thời Trời", nào "nhơn sự", thiện, ác, nên, hư, đâu chẳng biên đủ, để răn nhắc đời sau lấy chỗ tin để lại; cho nên gọi là sách TIN SỬ vậy.

Thế nào là sách "Ngoại Thơ" ? Nghĩa là : Sách "Tứ thơ"⁽⁹⁾, sách "Ngũ kinh"⁽¹⁰⁾ là những sách trị nước, an nhà, sửa mình. Do sách đây chỉ dạy theo lối tu thân của người thế tục. Cho nên gọi là sách "ngoài" (*ngoại thơ*).

Thế nào là sách "trong" ? Nghĩa là : Kinh của bực "Tam Thừa", Phật dạy dứt tâm mê hoặc chứng lý chơn thường nên gọi là sách "trong" (*nội điển*).

Bộ PHỤ HÀNH nói : Bằng muốn học sách "ngoại thơ", theo trong kinh giáo "Tiểu Thừa", vì muốn dẹp bỏ "ngoại đạo" nên mỗi ngày trong 12 giờ cho một giờ học sách "ngoại thơ".

Bằng trong kinh giáo "Đại thừa", bực sơ tâm "Bồ tát", quyết định không cho học, phải dạy gắng tu, đến chừng chứng đặng lục căn thanh tịnh, học cũng chẳng khó, mà cũng chưa muộn vậy.

"Cổ Đức" vân : "Đa tri đa sự, bất như tức ý, đa lự đa thất, bất như thủ nhất.

Lự đa chí tán, tri đa tâm loạn.

Tâm loạn sanh não, chí tán phương đạo.

Anh hien tài nghệ, thị vi ngu tộ.

Nhất kỷ nhứt năng, nhất hạ cô đẳng.

Nhất năng nhứt kỷ, không trung mân nhuế.

PHỤ

Bất đắc giản "ứng phó đạo tràng" kinh, tập học.

Phàm học tập kinh điển, tu cầu lý hội, hoặc phúng tụng, hoặc thọ trì. Nhược vị "ứng phó", tắc bất ứng học.

"Ứng phó giả" ? Vị bị chấp nao cổ đẳng, tòng sự dĩ ứng tha phó thỉnh, danh vi ứng phó Phật giáo trung bốn vô "ứng phó chi" danh, hà hữu "ứng phó chi" kinh.

Kim ngôn "ứng phó" đạo tràng kinh, thị bị "ứng phó" tăng, vị nhân lễ tụng chi kinh sám, cập "thủy lục" "khoa văn" đẳng.

Nhiên kinh sám, nãi "Như Lai" "Vô thượng Pháp bửu" thọ trì nhất cú nhất kệ, tắc diệt tội sanh phước, vĩnh vi "Bồ đề" chưởng tử.

Nhi tương mậu "thế gian" tài lợi thành vi khả thống !

Hoặc hữu tín tâm "đàn việt", thỉnh tăng dục cầu phước, dĩ lợi tồn vong giả; Phật duy thỉnh "Tỳ kheo" thuyết kệ chú nguyện, nãi chí vị phúng nhất kinh túc dĩ lợi bị, thù vô "ứng phó" chi sự dã.

Bất đắc tập học nguy tạo kinh điển.

Bực "Cổ Đức" nói : "Người mà biết nhiều, việc nhiều, chẳng bằng dứt ý, lo nhiều thất nhiều, chẳng bằng chuyên một.

Lo nhiều lãng trí. Biết nhiều loạn tâm.

Loạn tâm sanh não, chí lãng hại đạo.

Anh hiền tài nghệ, ấy là ngu tệt.

Một nghề một tài, như ngọn đèn dưới mặt nhật,

Một tài một nghề, như mòng muối giữa hư không.

LỜI PHỤ

Chẳngặng lựa kinh "Ứng phó đạo tràng" tập học

Phàm học tập kinh điển, phải cầu tỏ lý, hoặc đọc tụng hoặc thọ trì. Nếu vì việc "ứng phó" thời ta không nên học. "Ứng phó" là gì ? Nghĩa là : Các anh kia, anh thì cầm cái đầu, anh thì xích cái trống vắn... vắn... theo việc, vì chịu người chủ đám đến thỉnh tới cúng, (*kỳ an hay kỳ siêu chi đó*) gọi là "Ứng phó". Xét trong ba tạng kinh điển của Phật vốn không có cái tên "ứng phó" thì đâu có những kinh "ứng phó" ?!

Song mà nay nói kinh "Ứng phó đạo tràng", là nghĩa các ông Thầy "ứng phó" kia, đi theo người thế tục để tụng kinh lễ sám và làm các "khoa vắn" "thủy lục" vắn... vắn...

Song "kinh, sám" chính là ngôi "Pháp bảo vô thượng" của đức "Phật Như Lai", nếu ta thành tâm trì tụng một câu một bài kệ thời người hết tội được phước, hằng làm hột giống "Bồ đề".

Nhưng nay đem đổi những tài lợi trong "thế gian" thật đau đớn !

Hoặc có người đàn việt tín tâm nào, muốn thỉnh ông Thầy cầu phước, cho kẻ còn người mất được lợi ích, thì Phật cũng cho một ông "Tỳ kheo" đến nói bài kệ và chú nguyện, cho đến vì tụng chừng một quyển kinh cũng đủ lợi ích cho người thí chủ, chớ không có những việc "ứng phó" vậy.

Chẳngặng tập học kinh điển ngụ tạo

Như "Kim Cang Soán", "Kim Cang Luận", "Huyết Bồn", "Diệu Sa", "Cứu Khổ", "Phân Châu", "Thọ Sanh", "Bắc Đẩu", "Pháp Hoa (*tam quyển*)" đẳng. Hựu "Mộng Thọ Tâm" kinh "Vô Cấu Tử Chú" "Thái Sơ Ngữ Lục" giai thị ma thuyết.

Bất đắc tập học mạng thơ.

Vị dĩ "Âm dương", "Thất chánh" "Ngũ vận", "Lục giáp", chiếm bỉ thọ yếu cùng thông chi thơ.

Nhiên "Thiên" hữu khả nhượng chi tai hoạ, "nhơn" hữu khả chuyển chi họa phước.

Sở dĩ vi thiện, tắc giáng chi bá tường.

Bất thiện, tắc giáng chi bá ương

Cố vân : Nhất niệm chi thiện, tường phong hòa khí. Nhất niệm chi ác yếu tinh lệ quỷ. Nhất ngôn chi thiện tắc "Huýnh", "Hoặc" tam di.

Khể cổ nghiệm kim, túc vi thành giám. Huống kỳ sự u lý vi, hản năng tận trắc.

Cố "Hán", "Hoàng Đàm" viết "Thiên Đạo", "Tánh Mạng", "Thánh nhơn" sở nan ngôn. Tự "Tử Cống" dĩ hạ, bất đắc nhi văn, hướng hậu thế thiển nho, năng thông chi hồ ?!

Túng năng tử tri, thiết phi "Thích Tử sở nghi hữu hại tự tha, hoại loạn chánh pháp, họa phi tiểu dã.

Tướng thơ.

Vị sát hình quan mạo, dĩ đạt họa phước chi thơ dã.

Như kinh "Kim Cang Soán", kinh "Kim Cang Luận", kinh "Huyết Bồn", kinh "Diệu Sa", kinh "Cứu Khổ", kinh "Phân Châu", kinh "Thọ Sanh", kinh "Bắc Đẩu", kinh "Huỳnh Đình", kinh "Pháp Hoa" (3 quyển) vân... vân... và "Mộng Thọ Tâm" Kinh, kinh "Vô Cấu Tử Chú" và kinh "Thái Sơ Ngũ Lục" vân... vân... đều là lời ma nói chẳng nên học tập.

Chẳng dạng tập học sách coi số.

Nghĩa là : Dùng những sách "Âm dương", sách "Thất chánh", sách "Ngũ vận", sách "Lục giáp", những sách xem coi tuổi tác, giàu nghèo, chết yếu hay sống lâu.

Song nhà Nho nói : "Trời" thì có tai hoạ khá cầu. "Người" thì có hoạ phước khá chuyển.

Sở dĩ làm lành, thời "Trời" xuống cho trăm phước.

Làm chẳng lành, thời "Trời" xuống cho trăm họa. ⁽¹⁾

Nên người xưa nói : Một niệm lành thời khí hòa gió tốt. Một niệm ác thời yêu tinh quỷ dữ. Một lời nói lành, thời sao "Huỳnh" sao "Hoặc" ra xa. Một lời nói ác, thời các sao xấu ấy ráp lại.

Xét xưa nghiệm nay, như thế cũng đủ chắc rồi. Hướng chi những sự kín nhiệm, lý sâu màu, ít ai am hiểu hết dạng.

Cho nên đời nhà "Hán" ông "Hoàng Đàm" nói : "Việc "Đạo Trời" cùng "Tánh Mạng người", bực "Thánh Nhơn" kia còn khó nói". Từ thầy "Tử Cống" sắp xuống, nghe còn không nổi câu chuyện "Thiên Đạo Tánh Mạng", hướng chi kẻ nho thường đời sau đây, làm sao thông hiểu !

Song, tóm lại các việc như trên, dầu cho thông hiểu đi nữa, nhưng thật không phải con nhà họ "Thích" nên làm, có hại mình và kẻ khác, cùng hư loạn chánh pháp mắc họa chẳng phải nhỏ vậy.

Chẳng dạng tập học "sách coi tướng".

Nghĩa là : Những sách xem hình coi tướng để đoán biết sự họa hay phước vậy.

(1) TRỜI là chỉ : Công lý tự nhiên : hay Nhơn nào Quả ấy.

Y Thơ.

Vị trị bệnh phương nhĩ chi thơ, thi tự "Thần Nông" sát thảo mộc hàn ôn chi tách, biện "quân thần tá sứ", chi nghĩa, tác dược phương dĩ liệu dân tật.

"Huỳnh Đế" tác "nội kinh", mạng "Du Phụ" "Kỳ Bá", "Lôi Công" sát "Minh Đường", cứu mạch tức.

"Vu Bành", "Đổng Quân" xử phương nhĩ, nhi y đạo tự lập, nguyên phi "Thích Tử".

Sở học do loạn đạo tâm, phương phế chánh vụ, thảng nhất thổ dụng, tác tự tổn tổn tha. Cố "Như Lai" hữu bối thống chi dư báo, "Biển Thước", "Thương Công" hữu bất miễn chi họa hình tủng đắc "Lưu Thủy", "Kỳ Bà" chi diệu thuật, thành phi viên đánh phương bào chi nghi tập dã.

Bình thơ.

Như "Thái Công" chi "lục thao", "Huỳnh Thạch Công" chi "tam lược", cập "Tôn Vô Tử", chi "Thập tam thiên" tư giai chinh phạt trận pháp chi thơ, đại phi "Thích Tử" sở nghi học giả.

Bốc phê thơ.

"Qui" viết "bốc"

"Thi" viết "Phê".

Thi thảo nhất sanh bá hành, dụng thử chiếm chi dĩ quyết nghi, cố viết : "Bốc Phê" Tấn thần "Nhan Hàm", "Quách Phác", thường dụng dĩ chi phê. Hàm viết : "Niên tại "Thiên", vị tại nhơn, tu kỹ nhi thiên bất dĩ giả, mạng dã.

Chẳng dặng tập học "sách làm thuốc".

Nghĩa là : Những sách phương thuốc trị bệnh, sách này bắt đầu từ ông "Thần Nông", xét cái tánh lạnh, nóng của cỏ cây phân theo cái nghĩa "Quân, Thần, Tá, Sứ", chế phương thuốc để trị lành bệnh dân.

Vua "Huỳnh Đê" làm sách "Nội Kinh" dạy ông "Du Phụ", ông "Kỳ Bá" và ông "Lôi Công" xét bộ "Minh Đường" (*coi hình sắc*) tìm việc "mạch tức" (*coi bộ mạch*).

Ông "Du Bành", ông "Đổng Quân" chế phương thuốc mà đạo thuốc bắt đầu thành lập từ đây, song đó để người đời học làm, chớ không phải "Thích Tử" nên học.

Vì sao ? Bởi sợ loạn tâm đạo, hư hỏng việc chánh, rũi một phen làm dưng, thì tổn mình và hại kẻ khác, sự tội lỗi chẳng biết bao. Bởi vậy cho nên đức "Như Lai" như đời trước, nay còn mắc báo đau lưng. Kia ông "Biển Thước", ông "Thương Công" còn không khỏi mắc cái họa gia đình. Dầu dặng chước hay như ông "Lưu Thủy", ông "Kỳ Bà", nhưng thật không phải kẻ "đầu tròn áo vuông", chớ nên học tập.

Chẳng dặng tập học "Sách binh trận".

Như sách "Lục Thao" ông "Thái Công", sách "Tam Lược", ông "Huỳnh Thạch Công", với 30 bài của ông "Tôn Võ Tử". Những sách đây đều là sách dạy về phép lập trận đánh giặc. Rất chẳng phải "Thích Tử" chớ nên học vậy.

Chẳng dặng tập học sách bói khoa, xủ quẻ.

Lấy vở rùa mà bói, Tàu gọi là chữ "Bốc". Lấy cỏ thi coi quẻ, Tàu gọi là chữ "Phệ". Nghĩa là : Cỏ thi một bụi sanh ra trăm cọng. Dùng thứ cỏ này mà bói nghiệm, để quyết những sự nghi nơi làm, cho nên chung kêu là sách "Bốc Phệ" (*bói khoa xủ quẻ*). Tôi nhà "Tấn" là ông "Nhan Hàm" làm bạn với ông "Quách Phác". "Phác" thường muốn coi quẻ cho Hàm, "Hàm" nói : "Tuổi ở "Trời", lộc ở người, mình tu mà "Trời" không cho, đó là tại mạng mình.

Thủ đạo nhi nhơn, bất tri giá, tánh dã. Tự hữu tánh mạng, vô lao thi qui,

Thế Nho thượng bất vi, nhi "Thích Tử" phản học thiệt khả tu dã".

Thiên văn thơ

Vị ngưỡng quang Thiên tượng, nhựt nguyệt tinh thần, tuệ, "bột", "huỳnh", "hoặc" chi biến. Dĩ chiêm quốc chi phong kiệm, nhơn dân chi tai dị. Kỳ tử tự "Huỳnh Đế", "Hút", "Trọng", "Đường", "Hòa", "Cam", "Thạch", đặng...

Bỉ nhơn thời vụ, luận kỳ thơ truyện, phi dự "Thích thị" chi lưu.

Cố kinh vân : Bất đắc ngưỡng quan lịch số, thời bộ dinh hư, nhất nguyệt bạc thực, tinh thần biến quái, sơn băng địa động, phong vô hạn lao, tuế thực bất thực, hữu dịch vô dịch.

Nhật bất đắc tri, hữu phạm tư giới phi "Sa di" dã.

Địa Lý thơ.

Phi Minh cửu châu, cửu đạo, cửu sơn, cửu trạch quốc độ chi điển, thị kim kham dư gia, trạch sanh cư tử, táng chi thơ, khởi tự "Quách Phác", tập chi "Thanh ô Tử".

Nhiên họa phước chi định số, do ư tiên nhơn. Tiên nhơn tuy định, tu thiện khả dĩ diệt kỳ dư ương. Tập ác tức tổn kỳ phước hựu, tu thiện khả bổ tiên phi.

Khởi dung tích ác, nhi đồ địa, báo chi "tam đa" nhơn nghĩa bất tu, nhi cầu khô cốt, thọ chi "ngũ phước"

Giữ đạo đức mà người không biết, đó cũng vui nơi tánh mình. Mình sẵn có tánh và mạng; nhọc gì phải bói cùng khoa. Ôi ! Kẻ Thế Nho như ông "Nhan Hàm" còn chẳng thềm làm, hướng "Thích Tử", đã rõ tự tâm, mà trở lại học tập !

Thật khá trên vậy !

Chẳng đặng tập học sách Thiên văn.

Sách Thiên văn là những sách nói về lối ngược xem tượng trời, mặt nhật, mặt nguyệt, sao tinh thần (*sao Bắc đẩu*) sao "Nhuế", sao "Bột", sao "Huỳnh", sao "Hoặc" đời đời. Để chiêm coi những sự tai dị của nhơn dân và việc thành suy trong nước. Sách "Thiên văn" đây bắt đầu từ vua "Huỳnh Đế" vua "Xuyên Húc", ông "Chánh Trọng", vua "Đường Nghiêu", ông "Hy Hòa", ông "Cam Công" và ông "Thạch Thân" vân... vân...

Các người kia nhơn thời vụ, luận làm sách để truyền lại đời. Chẳng phải những người "Thích Tử" dự vào.

Cho nên Kinh THẬP GIỚI nói : Chẳng đặng ngược xem lịch số, coi tướng giàu nghèo, nào nhật thực, nguyệt thực, các sao đời đời, núi lở, đất động, gió mưa, nắng lụt, năm được mùa và năm mất mùa, trong năm có tai dịch hay không tai dịch.

Các việc như trên đối với "Thích Tử", quyết không nên học. Nếu có phạm giới đây, không phải Thầy "Sa di" vậy.

Chẳng đặng tập học sách Địa lý.

Sách "Địa lý" đây, chính là những sách lựa chỗ đất sống ở chết chôn của nhà "Địa lý" bấy giờ, chớ không phải thứ sách nói về việc : 'cửu châu, cửu đạo, cửu sơn, cửu trạch, cửa các nước.

Sách "Địa lý" đây bắt đầu từ ông "Quách Phác" học với ông "Thanh ô Tử".

Song những nghiệp số nhất định họa và phước đều bởi nhơn đời trước. Nhơn trước tuy nhất định nhưng làm lành

Tam đại vị sở kiến hữu, "Khổng Lão" diệp vị thường ngôn.

Cố thể vân : Phong thủy như gian bất khả vô, toàn bằng âm chất lưỡng tương phò, phú quới nhược tòng phong thủy đắc, tái sinh "Quách Phác" dã nan đồ.

"Đồ sấm" thơ.

Thị phù sấm chi thơ, vị sấm ký lai nghiệm phù, hiệp vô sai dã.

Hữu vân : "Đồ" thị "hà đồ" ?

Phục Hy "thị thời, long mã phụ đồ xuất hà, toại dĩ kỳ văn, họa vi "Bát quái"

"Sấm" thị phù mạng thơ dã.

Nãi chí "lư hỏa", "huỳnh bạch".

Thị "Đơn táo, Huỳnh bạch" chi thuật.

"Hoài Nam" truyện vân : Hữu TRUNG THIÊN bát quyển ngôn : Thần Tiên "Huỳnh Bạch" chi thuật, cộng nhị thập dư vạn ngôn.

ĐẠO GIA luyện chơn kinh vân : "Đơn Sa" luyện chi nhất phần, nhị thành bạch ngân, nhị phần, nhị thành huỳnh kim.

cũng có thể diệt được cái tội xưa. Làm ác quyết tổn phước lành của mình. Làm lành có thể bù lại cái quấy trước.

Dầu cho người tích ác, mà cầu "địa lý" đặng phước báo "Tam Đa" là : 1) Phước, 2) Thọ, 3) Sanh được nam tử.

Nhơn nghĩa không làm mà cầu xương khô ⁽¹⁾ trao cho năm phước ⁽²⁾.

Ba đời "Hạ", "Thương", "Châu" cũng chưa thấy có, và sách "địa lý" đây, đức "Khổng Tử", cũng chưa từng nói đến. Cho nên người đời có câu : "Cảnh cuộc đời người chẳng phải không, toàn nhờ âm chất giúp mới xong : giàu sang bằng theo "Địa Lý" đặng. "Quách Phác" dầu còn cũng khó trông".

Chẳng đặng tập học sách "đồ sấm".

Sách "Đồ Sấm", là những thứ sách phù hiệp lời sấm. Lời sấm là những lời ghi, để kinh nghiệm đời sau phù hợp không sai vậy. Có chỗ nói : "Đồ" là sách "Hà Đồ". Nghĩa là "thời kỳ của vua "Phục Hy", thấy con long mã đội cái "Hà Đồ", từ dưới sông nhảy lên. Vua liền coi theo hình nét vẽ làm tám quẻ gọi là quẻ "Bát Quái".

Chữ sấm là những sách phù hợp với số mạng vậy.

Nhấn đến chẳng đặng tập học, những phép "Lô Hỏa" và phép "Huỳnh Bạch".

Sách "Lô Hỏa", "Huỳnh Bạch" tức là những thứ sách "Đơn Táo", "Huỳnh Bạch"

Thế nào là "Đơn Táo", "Huỳnh Bạch" ?

Trong truyện "Hoài Nam" nói : "Có Bộ TRUNG THIÊN tám quyển, nói về những phép "Thần Tiên", "Huỳnh Bạch", cộng hơn hai mươi muôn lời".

Kinh ĐẠO GIA luyện chơn nói : "Lấy vị "Đơn Sa" luyện một lần, thì thành chất bạc, luyện hai lần thành chất vàng.

(1) Lấy cốt, đời mà.

(2) 1.- Sống lâu; 2.- Giàu sang; 3.- Mạnh giỏi; 4.- An cư lạc nghiệp; 5.- Tuổi già thượng thọ.

Tích "Hán" đạo sĩ "Lý Thiếu Quân", tấu viết :
 "Thần năng ngưng hống diên, thành bạch ngân, phi
 đơn sa, vi huỳnh kim, kim thành phục chi, bạch
 nhựt thăng "Thiên".

"Vô Đế" tín chi, hậu tất vô nghiệm. "Đường Vô
 Đế" háo "Tiên", Đạo Sĩ "Triệu Qui Chơn", dữ "kim
 đơn" phục chi, được phát tảo muộn thất thường toại
 bằng.

Tư đảng, giai hoạch khi quân chi tội.

Kim hữu ngu nhơn, lữ thọ tư hoặc, chí ư vong
 thân phá gia giả, bất thiếu.

Nhiên "Thích Tử" khí ngọc bạch, xuất gia vi đạo;
 khởi khả phản sanh tham trước, học thử lậu thuật.
 Thành vi khả sĩ, tự hoặc, hoặc nhơn, điểm nhục
 pháp môn, hoạch tội phi khinh.

"Thần kỳ", "quí quái", "phù thủy" đảng thơ.

Hữu phước nhi linh, viết "Thần", vô phước nhi
 mị viết "quí". Hữu quí giả, khi dã, khi nhơn dĩ cầu
 âm thực dã.

Thử vị hàng "Thần" hàng "quí", "họa phù" "tốn
 thủy", trị bệnh trị "quí", tà vu huyền thuật, đảng thơ.
 Vọng thuyết kiết hung họa phước, hoặc nhơn thủ
 lợi.

Khởi tự "Trương Đạo Lăng" tự xưng "quí tốt"
 đạo. Tạo "phù thủy" tiêu lục chi thuật, truyền chí
 "Trương Giác", "Giác" dĩ yêu thuật giáo dân chú "phù
 thủy" dĩ liệu tật bệnh, chúng cộng "Thần" nhi kỳ chi,
 hậu bạn vi "Huỳnh Cấn" tặc yên.

Xưa nhà "Hán" kẻ Đạo Sĩ người "Lý Thiệu Quân" tâu vua rằng : "Hạ thần này, có thể ngâm nước chùy làm thành chất bạc, thổi vị đơn sa làm chất vàng. Lúc thành vàng uống vô, ban ngày bay lên "Trời".

Vua "Võ Đế" tin lời, sau rồi không thấy linh nghiệm chi cả. Đời nhà "Đường, vua "Võ Đế" ham mộ phép thần tiên, kẻ đạo sĩ là người "Triệu Qui Chơn" cho uống vị "kim đơn", thuốc vô bất bực bội mất tánh thường rồi băng.

Các Đạo Sĩ nói trên đây đều là bọn mắc tội khi quân cả.

Đời bây giờ, có những người ngu, thường mắc lầm đó, đến nỗi mất mình, tan nhà, ấy chẳng ít.

Song hàng "Thích Tử" là kẻ bỏ lụa là vàng ngọc, đi xuất gia học đạo, đâu nên trở sanh tâm tham đắm, học chước hèn như vậy. Thiệt là hổ lẫm ! Làm mình và làm cho kẻ khác như thuốc trong nhà đạo, mắc tội chẳng phải nhẹ.

Chẳng dạng tập học những sách "Thần Kỳ", "Quý Quái", sách "Phù Thủy" vân... vân...

Có phước mà linh (*hiển*) thì gọi là "Thần" không phước mà quái (*gở*) thì gọi là "Quý". Lại chữ "Qui" có nghĩa là "dối gạt" vậy. Nghĩa là : Gạt người để tham cầu đồ âm thực vậy.

Song đây đều thuộc về những sách như : "Sách Trừ Thần", "Ếm Qui", vẽ bùa phun nước trị bệnh, trị Quý và tà du huyền thuật v.v... Quấy nói việc tốt xấu, việc họa, việc phước, dối người lấy của.

Nhưng sách "Phù Thủy" đây khởi ra bắt đầu từ ông "Trương Đạo Lăng" tự xưng cái đạo "Quý tốt". Đạo "Phù Thủy" này, bày những chuyện như là : lập đàn cúng vái và vẽ bùa, phun nước, truyền đến ông "Trương Giác" "Giác" dùng chước yêu này, dạy dân nào đọc chú, nào vẽ bùa, phun nước trị lành tật bệnh. Bây giờ thiên hạ ủa nhau khen hay và ủa nhau tôn kính mấy chú "Thầy bùa". Bọn này sau trở làm giặc nội loạn trong nước kêu là giặc "Huỳnh Càn" (*khăn vàng*).

ĐẠI LUẬT, bất thính tụng ngoại đạo an trạch phù chú, chi tiếc chú, tri nhơn sanh tử kiết hung chú, giải chú âm thanh chú đảnh, diệp bất đắc giáo tha tác.

Bất đắc tập học tuyên quyền đã kệ.

Tức kim vô vi giáo, chi **KIM CANG** quyền, nhất nhơn tuyên chi, chúng nhơn liên nhi họa chi, viết đã kệ.

Bất đắc tập học ngoại đạo thơ, trừ trí lực hữu dư, vị đục tri nội ngoại giáo thâm thiền giả. **Khả dĩ thiệp lập**, nhiên vật sanh tập học tướng.

Lập, diệp tác lập, lập, tiền dã. Nội ngoại giáo như tiền thích.

ĐẠI kinh vân : "Phật cáo chư "Tỳ kheo", xuất gia nhơn, ứng tu huệ học, tầm cứu kinh điển, bất đắc phi độc "ngoại thơ".

Ngã "Niết Bàn" hậu, hữu ngu si phá giới nhơn, xả thập nhị bộ kinh, đọc tụng chúng chúng ngoại đạo điển tịch, văn tụng thủ bút, súc bất tịnh vật, ngôn thị Phật thính.

Như thị chi nhơn, dĩ hảo "chiên đàn", mậu ư "ngõa mộc", dĩ cam lô, diệp ư ác độc.

Cố LUẬN vân : Nhược "Bồ Tát", ư Phật sở thuyết, khí xả bất học phản học ngoại đạo tà luận thế tục kinh điển, thị danh vi phạm.

Nhược thượng thông minh nhơn, năng tốc thọ học, đắc bất động trí, ư nhật nguyệt trung, đương dĩ nhị phần thọ học Phật pháp, nhất phần học ngoại điển.

Trong ĐẠI LUẬT chẳng cho đọc phù chú yếm nhà cửa của "ngoại đạo" và đọc chú trị bệnh trong xương cốt, chú biết việc người sanh tử, kiết, hung, chú biết các thứ tiếng tăm v.v... cũng chẳng nên dạy người học.

Chẳng đặng tập học vở quyển rập kệ.

Tức thời bây giờ có một quyển kinh KIM CANG của đạo "vô vi" (*kinh nhà ngoại đạo*). Một người vở ra xướng đọc rồi mấy người nói tiếp rập theo thì gọi là "Đả Kệ".

Chẳng đặng tập học sách vở "ngoại đạo" trừ những thầy trí lực có dư, vì muốn biết giáo điển nội ngoại, cao thấp thế nào nên mới trải qua cho biết, song cũng đừng sanh tâm tưởng tập học.

Tiếng nói trải qua cũng như nói để học cho biết. Giáo điển nội ngoại như văn trước đã giải.

Kinh NIẾT BÀN nói : Phật kêu các "Tỳ kheo" bảo rằng : "Này "Tỳ kheo", các ông là người xuất gia, cần phải tu học trí huệ, tầm xét kinh luật, chớ nên vở đọc sách ngoài.

Ta sau khi nhập "Niết Bàn" rồi, có những người ngu si phá giới, bỏ mười hai bộ kinh, đọc tụng các thứ sách vở "ngoại đạo" tay viết bài tụng, chứa những vật bất tịnh, nói là Phật cho.

Những người như thế, khác nào kẻ đem hương "Chiên Đàn" tốt, đổi với "ngói gạch" đem vị cam lồ ngon đổi lấy chén thuốc độc.

Cho nên trong "LUẬN" nói : nếu người tu hành, đối với lời Phật dạy bỏ hẳn không học, trở học những luận tà giáo của ngoại đạo, kinh điển thế tục; ấy gọi là phạm giới.

Bằng thầy nào thông minh bậc thượng, học hành mau chóng đặng trí bất động ở ngày tháng nên phân ba phần, hai phần phải học Phật Pháp, một phần học sách ngoài.

Nhược ư thế điển, "ngoại đạo" tà giáo, ái lạc bất xả, bất tác khí tượng, thị danh vi phạm.

PHÁP UYỂN vân : Nhược nhất hương phế nội tâm ngoại tác tiện đắc tội, tưng giải lý hạnh, duy khả tạm tập, vị phục ngoại đạo, hườn tu yểm ly, tấn tu nội nghiệp vụ linh tăng thắng.

Nhược thiên đam trước, tác hoại chánh pháp, khởi thành "Tăng Bửu". Nhược chuyên đọc ngoại điển, ca vịnh cầm kỳ, phúng tụng thi thơ, đồ tiêu nhựt nguyệt. Nội giáo pháp dục, cứu sanh vi cấp, văn áo lý thâm, từ hoa bí bác. Năng giải nhất cú, diễn vô lượng nghĩa, tân cựu kinh luận, quyển trục sổ thiên, tăng bất qui kiểm nhất cú chi nghĩa. Ngoại đạo bất cấp chi sự, nhật dạ cần học

Nhược vị bạch y, tiểu ngã vô tri, bất học thế điển giả, hà như tục nhơn, vấn ngã kinh nghĩa, bất năng đáp da ? Cư nội bất nhàn ư ngoại, vị túc khả tu. Tại nội bất giải ư nội, sỉ nhục di thậm !

Lương do thời tương mặt pháp, nhơn mạng chuyển thúc vô thường giao tý, triều bất mưu tịch, khùng nhứt nhập minh đồ, lụy kiếp nan xuất, tái ngộ "Phật Pháp", tưởng kiến vô do. Tuy "kinh luận" hứa nhất phần học ngoại, vị phục "ngoại đạo", thử vị thượng trí thông duệ giả thuyết. Tiên ám ư nội, kiêm linh tri ngoại. Cơ biện phong mang, xuất ngôn quan điển, nội ngoại bác cứu, kham vi sự tượng.

Đắc như kinh thuyết : Vị phục "ngoại đạo", kim tự lượng thân, xúc sự vô năng, thần thức thường bế, ngu tráng hàng khai, tự cứu vô liêu, hà năng lợi nhơn. Sắc hương bất thông, hà biện thúc mạch, nguyện tự tư thối, tỉnh kỷ vi học, diệp bất đắc dĩ Phật kinh, nhữ tạp tục điển.

Bằng học sách thế tục, lời tà giáo của ngoại đạo, ham mền không rời, chẳng sanh tâm tưởng bỏ, ấy gọi là phạm giới.

Bộ PHÁP UYỂN nói : Nếu cứ một mực, bỏ nội điển tìm học ngoại điển, thời là mắc tội. Dù hiểu lý thực hành nhưng cũng chỉ tạm học mà thôi. Vì để diệt trừ bọn "Ngoại đạo", rồi phải nhảm bỏ, gắng tu nghiệp nội, chuyên cho thêm rộng.

Bằng cứ một lòng mê đắm, thời hư chánh pháp, đâu thành ngôi "Tăng Bảo". Như người chuyên đọc sách ngoài, ca vịnh đờn cầm, đánh cờ, ngâm đọc thi thơ luống qua ngày tháng. Nội giáo là món pháp được cứu sanh là việc cần cấp, văn màu lý nhiệm, lời hay, nghĩa rộng. Tô được một câu, nói nghĩa không cùng tốt ; kinh luận nào tân nạo cựu, pho bộ mấy nghìn, từng không dòm coi nghĩa một câu. Sách "Ngoại đạo" là việc không cần kiếp, chuyên học ngày đêm.

Bằng nói người bạch y cười ta không biết, chẳng học sách đời, sao bằng người thế tục hỏi ta nghĩa trong kinh, ta không thể đáp đặng ư ! Ở trong không biết sách ngoài chưa đủ hồ chi. Ở trong mà không biết việc trong hồ thẹn rất lắm !

Bởi vì đời bây giờ nhằm đời mạt pháp, mạng người ngắn ngủi, "Quý vô thường" rình rập một bên, mai chẳng biết chiều, e khi vào chốn "Minh Phủ", nhiều kiếp khó ra, tưởng không đâu được thấy "Phật Pháp" lần thứ hai nữa. Tuy "Kinh Luận" cho một phần học sách ngoài vì dẹp bọn "Ngoại đạo", đây là những bực thượng trí, ngộ thông mà nói. Vì trước đã thuộc việc trong mới cho biết việc ngoài. Lòng sáng nhậm lệ, nói ra nhằm sách, trong ngoài rộng xét đáng làm "Thầy Thợ".

Như trong Kinh Phật nói : Vì muốn dẹp bọn ngoại đạo nay phải lượng sức mình, gặp việc bất tài, thần thức tới cảm ngu xuẩn hằng mở, cứu mình không rời, làm sao lợi người được. Sắc hương chẳng thông làm sao biện rành bắp lúa, xin tự nghĩ lại, xét mình mà học, cũng chẳng đặng đem kinh Phật lộn lạo, với sách đời.

Như MINH BÁO KÝ vân : "Đường", "Triệu Văn Tín", "Toại Châu" nhơn, "Trình Quán" nguơn niên, bạo tử tam nhật, phục tô vân : Chí "Diêm Vương" sở, vương vấn : "Nhữ tu hà công đức ?" - Đáp ngôn : "Nhất sanh dĩ lai, bất tu công đức, duy báo "Dữu Tín", "Văn chương tập lục" - Vương ngôn : "Dữu Tín" thị đại tội nhơn, hiện tại thọ khổ, phả tăng thức phủ ? - Đáp ngôn : "Tuy đọc cử văn chương, vị thức kỳ nhơn ?".

Wương tức khiển nhơn, dẫn xuất "Dữu Tín", nãi kiến nhất qui đa đầu. Qui khứ thiếu thời, hiện nhất nhơn thân, lai vân : "Ngã tiện thị "Dữu Tín". Vị tại sanh thời, háo tác văn chương, vọng dẫn Phật kinh, dĩ tạp tục thơ, phỉ báng Phật Pháp, vị bất cập "Khổng", "Lão" chi giáo, kim thọ qui thân, khổ chi cực dã.

Bất đắc tập học thi từ.

Chí chi sở phát ư ngôn, viết "Thi" Ngôn chi sở thỏ ư văn, viết "Từ".

Ký vân : "Thơ" "toán" "bốc" thuật, tục diễn văn tụng, cu thị "thế pháp", phi xuất gia nghiệp, cố bất thính học.

Bất đắc trước tâm học tự cầu công, dẫn thơ tả đoan giai túc hĩ.

Giai, tức gia thơ, nãi "Thượng Cốc", "Vương thứ Trọng" sở tác, túc dĩ tuyên văn hiển nghĩa, hà cánh trước tâm cầu công ư "Thảo", "Lệ". Kim thời xuất gia, đa hữu bất tu chánh vụ, nhi trú dạ cầu tự tinh xảo, chung niên khổ tâm, mè bất tri tỉnh.

Túng nhiều học đáo "Chung", "Vương", diệc hà cứu ư sanh tử. Chư Phật bất tán, "Diêm Vương" bất thọ, chung vì phế vật, thành hà đế sự.

Như trong sách MINH BÁO KÝ nói : Đời Đường ông "Triệu Văn Tín", người đất "Toại Châu", trong niên hiệu "Trịnh Quán" năm đầu, chết giấc ba ngày sống lại nói : Xướng chỗ vua "Diêm Vương" hỏi : "Người làm công đức chi" ? - Đáp rằng : "Nhất sanh đến giờ không làm công đức chi, chỉ ưa bộ "Văn chương tập lục" của ông "Dữu Tín" - Vua nói : "Dữu Tín" là người đại tội, hiện nay còn ở đây chịu khổ, người có biết chăng ? - Đáp rằng : "Tuy tôi đọc văn chương hẩn, nhưng chưa biết hẩn là người ra sao" ?

Vua liền sai dẫn "Dữu Tín" ra, thời chỉ thấy một con rùa nhiều đầu. Rùa đi giầy lát, hiện một hình người đến nói : "Tôi thật là "Dữu Tín" đây. Vì khi còn sống, tôi ưa làm văn chương, quấy dẫn kinh Phật xen với sách Tục, chê bai Phật pháp, nói Phật pháp chẳng bằng đạo của họ "Khổng", họ "Lão", nay mắc báo chịu thân rùa, khổ cực rất lắm !

Chẳng đặng tập học làm thi.

Trong chí thích, buông ra lời nói thì gọi là "Thi". Lời nói nêu tả văn tự gọi là chữ "Từ".

Đức "Hoàng Tán" làm lời ký nói : "Nghề "Thi thơ" nghề "Tính toán", nghề "Bói khoa" và bài văn sách tục, đều là pháp "thế gian", chẳng phải việc của người xuất gia, nên không cho học.

Chẳng đặng quyết lòng viết chữ cho hay, miễn viết nét ngay thẳng là đủ.

Viết nét ngay thẳng (*Tàu gọi chữ "Giai"*). Chính ông "Vương Thứ Trọng" ở đất "Thượng Cốc" bày ra, đủ dùng rành văn rõ nghĩa, đâu nên cố tâm câu học cho hay chữ "Thảo" chữ "Lệ". Người xuất gia đời bây giờ, phần đông có người không tu việc chánh, mà ngày đêm cầu viết chữ cho tinh xảo, quanh năm nhọc lòng mê không biết xét.

Dấu cho học đến như ông "Chung Do" ông "Vương Hi Chi" cũng nào cứu được đường sanh tử. Các đức "Phật" chẳng khen, vua "Diêm Vương" chẳng dùng, rốt cuộc là vật bỏ, có thành việc chi đâu.

CẢNH HUẤN vân : Luật chế tạp học, dĩ phương chánh nghiệp, cố học thơ, bất đắc vị hảo. Nhiên cố "Cao Tăng", diệc đa dị học, hoặc tinh "thảo", "lệ", hoặc thiện thiên chương, hoặc y thuật trì danh, hoặc âm dương hiển dự.

Giai vi tinh cùng "nội điển" bàng thiệp dư tông, vô phi chí tại hộ trì, trợ thông "Phật hóa" Kim thời "Thích Tử", danh thiết cu táng, năng thơ tả, tác xưng vi "Thảo", "Thánh", thông tục điển, tác tự hiệu "văn chương", trạch địa, tác danh vi "sơn thủy", bốc thuật tác hô vi "tam mạng", khởi ý xả gia sự Phật, nhi tùy thuận tục lưu chi danh bốn đồ yểm thế siêu thăng, nhi phiên tập sanh tử chi nghiệp, cô danh yêu lợi, phụ thể căng năng, hình trắc phương bào, tâm nhiệm phù tục, tất thân hư độ, lương khả ai tai !

Bất đắc ô thủ chấp trì kinh.

"Nhơn quả" kinh vân : xúc thủ thỉnh kinh, đương đọa xí trung trùng báo.

A NAN THỈNH GIỚI LUẬT LUẬN vân : "Tăng", "Ni", "Bạch y" đẳng, nhơn dọc tụng Kinh, Luật, Luận đẳng, hành ngữ thủ chấp phiên quyền giả, y "Đạo Lợi". Thiên tuế số, thọ "súc sanh" báo, nhị ức, tuế, đọa "chương, lộc" trung, hằng bị triệp tích, khổ thống nan nhẫn. Nhược vô ký hí ngôn, tróc kinh, luật, luận diệc chiêu tiền báo. Nhược an kinh tượng phòng đương thêm tiền giả, y "đạo lợi" thiên tuế số, bát bá tuế, thọ "súc sanh" báo, nhị ức tuế đọa "trư, cầu" trung sanh, nhược đắc nhơn thân, nhất ức tuế hằng thường tác khách, thê tiết bất đắc tự tại.

Đối kinh điển, như đối Phật, bất đắc hí tiếu.

Bộ CẢNH HUẤN nói : Luật cấm học bậy, vì sợ hại nghiệp chánh, nên học viết, chẳng dặng cầu cho hay. Song các vị "cao tăng" đời xưa cũng có ngài học nhiều nghề lạ : Hoặc có ngài ròng chữ "Thảo", chữ "Lệ", hoặc có ngài hay làm bài làm văn, hoặc có ngài nghề học thuốc nổi danh, hoặc có ngài toán âm dương rạng tiếng.

Các ngài nói trên đây đều bậc giỏi thông "nội điển", mới trải qua các nghề, đâu chẳng phải chí quyết giữ gìn "Tam bảo", trợ thông "Phật" hóa hay sao ? Thế mà kẻ "Thích Tử", đời bây giờ danh và thật đều không, vừa viết chữ được đã xưng là ông "Thánh" viết chữ "Thảo". Sách tục biết hơi hơi, thời nói mình ông "văn chương". Lựa chỗ đất tốt tốt, thời gọi ta đây là ông "Sơn Thủy". Bói quẻ hơi lâu lâu, lại hô ta là ông "Tam Mạng". Đâu biết mình là người bỏ nhà theo Phật mà xưng theo cái danh người thế tục. Tâm tính chán đời, vượt ngoài "ba cõi" mà trở học cái nghiệp sanh tử, mua danh cầu lợi, cậy thế khoe tài. Hình tròn áo vuông, tâm nhiễm thói đời, trọn đời luống qua. Rất khá thương, mà cũng đáng tủi !!!

Chẳng dặng tay như cầm nắm quyển kinh.

Kinh NHƠN QUẢ nói : "Tay như cầm kinh thời mắc báo làm con trùng ở trong nhà xí".

Trong LUẬN A NAN THỈNH GIỚI LUẬT nói : "Tăng" "Ni" người "bach y" v.v... như mình đọc tụng Kinh, Luật, Luận, vừa đi vừa nói, tay cầm lật cuốn kinh, y theo số năm cõi trời Đao Lợi, chịu báo làm "súc sinh". Hai ức năm đọa trong loài "chương lộc" (*hươu nai*) thường bị trặc xương sống, đau nhức khó chịu. Nếu không nhớ, nói chơi cầm Kinh, Luật, Luận, cũng mắc báo như trên. Bằng để kinh tượng trong phòng thất, trước thềm, y số năm trời "Đao Lợi", tám trăm năm chịu báo làm "súc sanh". Hai ức năm đọa trong loài "Trư, Cẩu" (*heo, chó*), dù dặng thân người, một ức năm thường làm người khách vất vả chẳng dặng thành thời.

Đối với kinh điển như đối với Phật, chẳng dặng giống cười.

Kinh thị Phật ngữ, diệc thị Phật sư, cố đối kinh, như đối Phật. Nhất ngôn nhưt kệ, thiên kiếp nan phùng, tưng bất giải nghĩa, tụng chi diệc chường thiện căn, cố tu đặc gia tôn trọng.

Luật vân : Thận vô ngoại tụng kinh, nhược tài giác bì quyện, giải đái tâm sanh, tức đương thống niệm, nhưn mạng hô hấp, như cứu đầu nhiên, hựu hà hà ư giải đái tai !

Bất đặc án thượng lang tạ quyển diệt.

Diệt, âm diệt Kinh quyển biên thứ thành giáp, viết "diệt", "lang tạ", vị sâm si tạp loạn, bất tề chỉnh đả.

Bất đặc cao thỉnh động chúng.

Phàm đọc kinh, yếu tri cú đọc thỉnh pháp. "Hoa" "Phạm" liễu nhiên. Nhược tùy chúng phúng tụng, thỉnh nghi đều hòa, bất đặc tự thị. Nhược tự tập học, thỉnh tu đề tiểu, vật động chúng niệm đả

Bất đặc tá nhưn kinh khán bất hườn, cập bất gia ái trọng, dĩ trí tổn hoại.

Kinh Pháp, thị "Tam Thừa" nhưn chi phụ mẫu, đồng gia ái hộ, vô hữu bỉ thử. Như hữu bất kính, tổn hoại giá, cu đặc mạn pháp chi tội. Tá nhi cố tâm bất hườn giả, tức đặc đạo tội.

Kinh vân : Tá, thủ, dữ tất phân minh, vô vi kỳ ước dĩ thất tín đạo.

"NHẬP TỰ VIỆN" ĐỀ CỬU

Phàm nhập tự môn, bất đặc hành trung ương, tu duyên tả hữu biên hành, duyên tả, tiên tả túc, duyên hữu, tiên hữu túc.

Nhập trung ương, tắc đường độ, vô tôn kính nghi. Như thế "công phủ", "nha môn", "hạ quan", thượng

Kinh là lời của Phật, cũng là thầy của Phật, cho nên đối với kinh cũng như đối với Phật vậy. Một câu kinh, một bài kệ, nghìn kiếp khó gặp, dù học chẳng hiểu nghĩa, nhưng tụng đó cũng gieo căn lành. Cho nên ta phải hết lòng tôn trọng. Luật dạy dè dặt đọc kinh, nếu vừa biết mình mỗi mệ, sanh tâm biếng nhác, liền phải nhớ tưởng mạng người trong hô hấp như cứu lửa cháy đầu, có thì giờ nào rảnh đâu, mà hòng trễ nải biếng lười !

Chẳng nên trên ghé pho quyển lộn lạo.

Quyển kinh sắp thứ lớp thành pho gọi là chữ "Điệt". So lộn lạo không bằng phẳng ấy Trung Quốc gọi là chữ "Lang Tạ".

Chẳng dặng lớn tiếng động chúng.

Phàm đọc kinh, phải biết phép dậu câu tiếng "Hoa" tiếng "Phạm" cho rành rẽ. Nếu theo chúng tụng kinh tiếng phải cho đều hòa, chẳng nên ý mình tiếng ca giọng tốt. Bằng mình học tụng, tiếng phải nhỏ, chớ động tâm niệm đại chúng.

Chẳng dặng mượn kinh người coi không trả, và không có tâm yêu tiếc đến nỗi hư rách.

Kinh Pháp là cha mẹ, bực Tam Thừa đồng sanh tâm kính trọng đừng có bỉ thử (*kinh ta, kinh người*). Bằng không kính trọng để cho hư rách thời mắc cái tội khinh pháp.

Mượn mà cố tâm không trả, thời mắc tội ăn trộm.

Kinh THẬP GIỚI nói : "Hoặc mượn, hoặc lấy, hoặc cho, ắt phải phân minh, chớ trái lời hẹn, mất tín tâm của đạo hữu.

BÀI THỨ CHÍN : "VÀO CHÙA AM"

Phàm vào cửa chùa chẳng dặng đi chính giữa. Phải theo hai bên mà đi. Theo bên trái chân trái bước trước, theo bên mặt chân mặt bước trước.

Đi vào chính giữa, thời thái độ xông pha không oai nghi tôn kính. Như trong đời chốn "công phủ", "nha môn"

bất đắc trung tấn, hướng "Pháp Vương", "bửu điện", nhi khả bất hồi thuận tả hữu hồ ? Đương tùy môn giáp, cử túc, xuất nhập, duyên tả thủ biên, tiên cử tả túc, duyên hữu thủ biên, tiên cử hữu túc.

ĐẠI LUẬT vân : Hành thời, tiên hạ khước ngạn, hậu hạ khước chỉ, bình thị trực tấn, hồi thời, hiệp thân tổng hồi.

TÂY QUỐC TỰ ĐỒ vân : Nhập xuất chi thời, tất chuyển điện hướng Phật. Nhược lễ "Tam Bửu", thường niệm thể duy thị nhất, hà giả. Giác pháp mãn túc danh "Phật", sở giác chi đạo, danh "Pháp". Học Phật đạo giả, danh "Tăng".

Tác tri nhất thiết phạm "Thánh" thể đồng vô nhị giả. Nhược nhập tự thời, đề đầu khán địa, bất đắc cao thị. Kiến địa hữu trùng, vật ngộ thương sát. Đương ca bại tán thán bất thóa tăng địa. Nhược kiến thảo mộc bất tịnh, tức tu trừ khước.

Bất đắc vô cố đẳng "đại điện" du hành.

Điện an thánh tượng, kinh tượng như Phật tại, khởi đắc vô sự du hành.

Bất đắc vô cố đẳng Tháp.

Tháp vô Xá Lợi Phật tượng, thượng bất nghi đẳng nhi hướng hữu hồ ? Nhược vị cúng dường hoa phan đẳng đẳng, đẳng thượng vô phạm.

Cố "Cổ" vân : Vô sự bất tu đẳng Phật điện, đẳng nhàn mạc hướng Tháp trung thành, bất như tảo địa thêm hương thủy, tủng hữu hà sa phước dã khuynh.

Nhập "điện Tháp", đương hữu nhiều, bất đắc tả chuyển.

là bực "hạ quan", còn không dám đi chính giữa, hướng chi ngôi "bửu điện" của vị "Pháp Vương", mà lại chẳng quanh theo hai bên ư ? Phải theo cánh cửa bước chân ra vào, quanh bên tay trái, thời chân bên trái bước trước. Quanh bên tay phải, thời chân bên phải bước trước.

Trong ĐẠI LUẬT nói : "Khi đi gót chân xuống trước, ngón chân xuống sau, bằng xem thẳng tới, khi day mình, cả mình đều day.

Bộ TÂY QUỐC TỰ ĐỒ nói : "Trong khi ra vào, đều day mặt ngó Phật. Bằng kính lạy "Tam bảo", thường tưởng "Tam bảo" chỉ đồng một thể. Vì sao ? Vì Bực giác ngộ, tất cả các Pháp gọi "Phật Bảo". Các pháp bị Giác ngộ đó gọi là "Pháp Bảo". Những người học pháp của Phật đó gọi là "Tăng Bảo".

Thời đủ biết tất cả, nào "Phàm", nào "Thánh", đồng thể không hai vậy. Hoặc khi vào chùa, cúi đầu ngó xuống chẳng dặng ngó lên. Thấy đất có trùng, chớ làm sát hại. Phải ca ngâm khen ngợi "Tam Bảo", và chẳng nên nhỏ nước miếng nơi đất chúng Tăng. Hoặc thấy cỏ rác đồ bất tịnh, mau phải dọn dẹp.

Chẳng dặng vô có lên chốn "đại điện" dạo chơi.

Chánh điện để thờ tượng Phật, kính hình Phật như kính Phật còn tại thế, đâu nên vô sự mà lên chánh điện dạo chơi.

Chẳng dặng vô có lên tháp,

Tháp tuy không thờ cốt Phật và hình tượng Phật, còn chẳng nên lên, hướng chi có linh cốt và hình tượng. Bằng sắm đồ cúng dường như : hoa quả, tràng phan, đèn v.v... đi lên không phạm.

Cho nên lời "Cổ Đức" nói : "Vô sự không nên lên điện Phật, dạo chơi chẳng đi đến trong tháp, chẳng nhưn việc quét đất, và dâng hương cúng nước, dầu có phước hà sa cũng tiêu.

Vào "điện tháp" phải quanh bên hữu, chẳng dặng quanh bên tả.

Hữu nhiều danh "kiết", tả chuyển danh "hung". Phàm nhiều Phật, nhiều Tháp, tự đông nhi nam, tức thành "hữu nhiều" phi dụng tự thủ vi hữu. Phù nhiều dĩ kính mộ Phật vi nghĩa, cố đương dĩ Phật vi hữu dã.

Vân "Cú Ký" vân : Tả hồi thiên tịch, dĩ biểu ác dã. Hữu hồi tiện dĩ, dĩ biểu thiện dã. Phật phát hữu triên, phàm nhưn tả triên, cố đương tùng Phật.

Bất đắc Điện Tháp trung, di thóa.

TĂNG HỘ Kinh vân : Tại Phật Tăng tịnh địa, di thóa ô địa, di thị nhưn duyên, nhập Địa ngục trung, đao ngoạt kỷ tử, hỏa thiêu thọ khổ bất tức, tường như kinh thuyết.

Nhiều Tháp, hoặc tam tráp, thất tráp, nãi chí thập bá tráp, tu tri biến số.

Phàm kính nhiều Tháp tượng, biến số giai, hữu sở biểu, "tam tráp", biểu cúng "Tam Bảo", trừ "tam độc" tịnh "tam nghiệp", diệt tam ác đạo đắc trị "Tam Bảo", "Thất tráp", trừ "thất chi tội", đắc "thất Bồ đề phần"; "Thập tráp" trừ "thập sử", đắc Phật "thập lực"; "Bá tráp, trừ "bá phiền não", đắc "bá pháp môn".

ĐỀ VỊ kinh vân : "Trưởng giả Đề Vị", bạch Phật ngôn : Tán hoa thiêu hương, nhiên đăng lễ bái, thị vi cúng dường ; triên Tháp đắc hà đẳng phước ? Phật ngôn : Triên Tháp hữu ngũ phước đức. Nhất hậu thế đắc đoan chánh hảo sắc. Nhị đắc âm thanh hảo Tam sanh Thiên thượng, tứ đắc sanh "vương hầu" gia. Ngũ đắc "Niết Bàn" đạo.

Hà nhưn duyên, đắc đoan chánh hảo sắc ? Do kiến Phật tượng hoan hỉ cố. Hà duyên đắc thanh âm hảo ? Do triên tháp thuyết kinh kệ cố. Hà duyên đắc sanh "Thiên" Thượng ? Do đương triên Tháp thời, ý bất phạm giới cố. Hà duyên đắc sanh vương Hầu gia ?

Quanh bên hữu gọi là "kiết". Quanh bên tả gọi là "Hung". Phàm đi nhiều Phật, nhiều tháp, từ phía Đông qua phía Nam, thời gọi "hữu nhiều", chẳng phải kể tay mình là phía hữu. Luận cái nghĩa đi nhiều, là nghĩa kính mến Phật. Cho nên phải lấy Phật làm phía hữu vậy.

Trong văn "Cú Ký" nói : "Quanh phía tả trái nghịch. dùng nêu việc ác vậy. Quanh phía hữu thuận và dễ dùng nêu việc lành vậy. Hơn nữa tóc của Phật xoay qua bên hữu, người Phàm xoay qua bên tả. Cho nên phải theo Phật, nhiều bên hữu.

Chẳng dựng hi khắc trong điện và tháp

Kinh TĂNG HỘ nói : Ở chỗ sạch của Phật và chúng Tăng hỉ mũi khắc nhỏ như đất. Do nhờn duyên đó vào trong địa ngục, dao cắt mũi mình, chịu khổ lửa đốt chẳng dứt. Rõ như trong kinh nói.

Đi nhiều Tháp hoặc ba vòng, bảy vòng nhân đến mười vòng, một trăm vòng, phải biết số mấy vòng.

Phàm cung kính nhiều Tháp, và tượng Phật mấy vòng đều có chỗ tiêu biểu cả. Như "ba vòng" tiêu biểu cúng dường "Tam Bảo", trừ "ba độc" sạch "ba nghiệp", dứt ba đường ác, dựng gập "Tam Bảo". "Bảy vòng" trừ "tội thất chi" ⁽¹¹⁾ dựng "bảy phần "Bồ Đề" ⁽¹²⁾. "Mười vòng" trừ "mười sử" ⁽¹³⁾, dựng "mười lực" ⁽¹⁴⁾ của Phật. "Một trăm vòng" trừ "một trăm phiền não", dựng "một trăm pháp môn".

Kinh ĐỀ VỊ nói : Ông Trưởng giả tên "Đề Vị" bạch đức Phật rằng : Rải hoa, đốt hương thắp đèn lễ Phật, ấy là cúng dường đặng phước phải rồi, còn nhiều Tháp đặng phước như thế nào ? Phật nói : Nhiều Tháp có năm phước đức : 1.- Đời sau đặng thân tướng đoan chính, 2.- Đặng tiếng tăm tốt, 3.- Được sanh lên cõi Trời, 4.- Đặng sanh trong nhà "Vương Hầu", 5.- Đặng đạo "Niết Bàn".

Nhơn duyên gì đặng thân tướng đoan chánh ? - Bởi vì thấy tượng Phật, tâm hoan hỉ, nên đặng thân tướng đoan chính. - Nhơn duyên gì đặng tiếng tăm tốt ? - Bởi vì nhiều Tháp, nói kinh đọc kệ nên đặng tiếng tăm tốt. Nhơn duyên gì đặng sanh lên cõi "Trời" ? - Bởi vì khi đi nhiều Tháp ý

Do đầu diện lễ Phật túc cố. Hà duyên đắc "Niết Bàn" đạo ? Do hữu dư phước cố.

HOA NGHIÊM kinh thiên Tháp kệ vân : Thi dục thiên Tháp đương nguyện chúng sanh, thi hành phước hựu, cứu sống đạo ý. Nhiếu Tháp tam tráp đương nguyện chúng sanh, đắc nhất hương ý, bất tuyệt tứ hỉ.

Bất đắc dĩ liệt trượng đẳng, ý diện bích.

Hữu khinh mạn tội cố. Tích "nhị thập ngũ tổ", thất kiếp dĩ tiền, đương chứng nhị quả, do dĩ trượng ý diện bích, duyên tư quá mạn, toại thất nhị quả.

BỮU LƯƠNG kinh vân : Hữu nhất Hiền giả, diện thượng hữu "Quốc Vương" văn. Tướng sư kiến dĩ, giá nữ dữ chi, hậu thời hiền giả nhập tự, trượng ý "Già Lam", sanh kiêu mạn cố, thất "Quốc Vương" văn, đọa "đại địa ngục", khả bất thận tai !

"NHẬP THIÊN ĐƯỜNG : TÙY CHÚNG" ĐỆ THẬP

Đơn thượng, bất đắc đầu y bị, tác thỉnh phiến phong, sử lân đơn động niệm.

Thử cụ tam quá : Nhất tự thô tháo. Nhị phiến trần ô nhờn. Tam linh tha động niệm. Hựu phạm nhập đường, luật giáo linh cụ ngũ pháp. Nhất tu từ kính tôn trọng ư nhờn, nhị ưng tự ti khiêm hạ, như thức trần cân, tam tri tọa khởi, phủ ngưỡng đắc thời, tứ đại chúng trung, bất vi tạp ngữ. Ngũ bất khả nhẫn sự, ưng mặc nhiên.

Hạ sàng mặc niệm kệ vân : Tùng triều dần dần trực chí mộ, nhất thiết chúng sanh tự hồi hộ, nhược ư túc hạ tán thân hình, nguyện như tức thời sanh Tịnh Độ.

không phạm giới nên được phước sanh lên cõi "Trời". Nhơn duyên gì đặng sanh trong nhà "Vương Hầu" ? Bởi vì đầu mặt lạy dưới chân Phật, nên được phước sanh trong nhà "Vương Hầu". Nhơn duyên gì đặng đạo "Niết Bàn" ? Bởi vì nhiều Phật, nhiều Tháp có nhiều phước đức, nên được vào "Niết Bàn".

Kinh HOA NGHIÊM bài kệ nhiều Tháp nói : "Vừa muốn nhiều Tháp cầu cho chúng sanh, ra làm phước lành, xét thông ý đạo. Nhiều tháp ba vòng, cầu cho chúng sanh. Đặng ý nhưt quyết, chẳng dứt bốn việc mừng." (15).

Chẳng đặng lấy nón gậy, các món dựng vách chùa

Vì cái tội khinh dễ vậy. Xưa đức "Tổ thứ 25", bảy kiếp về trước chứng đặng quả thứ hai. Bởi lấy gậy dựng vách chùa. Vì cái tội khinh dễ đó, liền mất quả thứ hai.

Kinh BỬU LƯƠNG nói : Có một ông hiền giả, trên mặt có hiện chữ "Quốc Vương". Thầy tướng thấy rồi, tính gả con gái cho ông, sau khi hiền giả vào chùa, dựng gậy vách "già lam", vì sanh tâm kiêu mạn, mất chữ "Quốc Vương" đọa trong "Địa Ngục" lớn. Chúng ta là người tu hành, khá chẳng dè dặt lắm ư !

BÀI THỨ MƯỜI :

"VÀO NHÀ THIỀN PHẢI TÙY CHÚNG"

Trên đơn chẳng đặng giữ áo mền, nổi tiếng bụi bay, khiến người gần đơn động niệm.

Đây có ba điều lỗi : 1.- Tánh mình thô tháo. 2.- Bụi bay như người. 3.- Khiến người động niệm. Lại nữa phạm vào nhà Thiền, luật dạy phải đủ năm phép : 1.- Tâm phải yêu kính tôn trọng người. 2.- Phải thấp mình khiêm tốn, như khăn lau bụi. 3.- Phải biết, khi ngồi, khi dậy, khi cúi, khi ngược phải thời. 4.- Ở trong chúng chẳng đặng nói bậy. 5.- Những việc không thể nhẫn cũng phải êm lặng.

Khi xuống đơn thăm tướng bài kệ rằng : "Từ sớm giờ dần thẳng đến tối, tất cả chúng sanh lánh giữ mình ; Bằng ở dưới chơn tan thân hình, cầu người bẩy giờ sanh Tịnh độ".

Niệm kệ dĩ, phục ứng niệm chú thất biến. Ân, địa lý, nhất lý, tá ha.

Bất đắc đại ngữ cao thính.

"Sa Môn" xuất ngôn, ngữ tu cung thận, thính yếu nhu hòa, phương xứng "Thích Tử" chi nghi dã.

Khinh thủ yết liêm, tu thùỷ hậu thủ.

Thử ly nhị quá : nhất vô thô tháo, nhị bất hoại vật ; quyển thời tu hướng lý, linh lương đầu tề chỉnh.

Bất đắc đà hài tác thính.

HÀNH HỘ vân : Phàm trước lý kịch, tiên linh khước ngôn trước địa vật sử hữu thính.

Bất đắc đại khái thấu tác thính.

Vô đàm hữu thính viết "khái", vô thính hữu đàm viết "thấu".

Bất đắc lân đơn giao đầu tiếp nhĩ, giảng thuyết thế sự.

Phật Pháp thượng bất nghi giao đầu tiếp nhĩ, hưởng kỳ thế sự hồ ?

Hoặc hữu đạo bạn thân tình tương khán, đường trung bất đắc cứu thoại, tương yêu lâm hạ thủy biên, nãi khả khuynh tâm đàm luận.

Tuy hứa khuynh tâm, chỉ nghi đạo thoại, bất khả tứ đàm thế tình.

"Từ Thọ thiên sư", "châm qui" vân : Nhược thị cự thời đạo bạn, viễn địa thân tình, tương dẫn lâm hạ thủy biên, phương khả huynh tâm đàm luận. Chí ư giao quan mải mại, dẫn nặc tạp nhơn, tận phi nạp tử sở vi.

Nhược khán kinh, tu đoan thân trừng tâm mặc ngoạn, bất đắc xuất thính.

Tưởng kệ xong, lại phải niệm chú bảy biến như vậy :
Án địa ly, nhật ly tá ha (7 lần).

Chẳngặng cao tiếng nói lớn.

Phàm làm "Sa môn", buông lời nói, nói phải kính dè, tiếng phải dịu hòa, mới xứng oai nghi trang "Thích Tử" vậy.

Nhẹ tay thả sáo phải đỡ tay sau.

Đây khởi hai lỗi : 1.- Không thô tháo. 2.- Không hư sáo. Khi cuốn phải cuốn vô phía trong và hai đầu cho bằng thẳng.

Chẳngặng kéo giày có tiếng.

Bộ HÀNH HỘ nói : Phàm mang giày guốc để gót xuống đất trước, dừng cho có tiếng.

Chẳngặng ho khạc có tiếng lớn.

Không đàm có tiếng gọi là chữ "khái" không tiếng có đàm gọi là chữ "thấu".

Chẳngặng gàn đơn giùm đầu kê tai luận nói chuyện đời.

Chuyện Phật Pháp còn không nên kê tai giùm đầu hướng chi chuyện đời ư ?

Hoặc có bạn học tình quen thăm nhau. Trong nhà "Thiền" chẳngặng nói lâu, đem nhau dưới rừng bên suối, mới khá hết lòng luận nói.

Tuy cho hết lòng, nhưng chỉ nói việc đạo chớ không đặng lung nói việc thế tình.

Ngài "Từ Thọ Thiền Sư", làm bài "châm qui" nói :
Hoặc là bạn học khi xưa, bà con xa xứ, dắt nhau dưới rừng bên suối mới khá hết lòng đàm đạo. Chớ ư những việc giao thiệp chợ búa mua bán, và dẫn giấu người quấy, đều không phải con nhà họ Thích nên làm.

Bằng coi kính, phải vững mình, lóng thần, ngắm xét chẳngặng ra tiếng.

"Ngoạn", quán tập dã, thử minh tam nghiệp tức thanh thân đoan tắc niệm chánh, tâm trừng tắc lý sanh hĩ.

Nhị bản minh, tức nghi tảo tấn đường.

Tảo tắc thân tâm kinh an, sự sự điều đình, trì tắc sáng suốt, vọng niệm dị sanh.

Qui vị mặc niệm kệ vân : Chánh thân đoan tọa, đương nguyện chúng sanh, tọa Bồ đề tòa, tâm vô sở trước.

Dà phu thời, phục ứng niệm kệ vân : Kiết Già phu tọa đương nguyện chúng sanh, Bồ đề kiên cố, đắc bất động địa.

PHỤ

Bất đắc xuyên đường trực quá.

Đương duyên tiên hậu hành. "Châm Qui" vân : Xuyên đường trực quá, khởi bất hậu nhan, Tôn điện nhàn hành, khủng chiêu bạc phước.

Thượng đơn hạ đơn, cu đương tế hạnh, vật linh lân đơn động niệm.

Phù vi "Sa môn", "Thích tử", bốn cụ tam thiên oai nghi, bát vạn tế hạnh, phạm sở cử chỉ, tiên tu thân tâm.

Bất đắc đơn thượng tả văn tự, trừ chúng khán "kinh giáo" thời.

"Trừ", vị khai thính dã.

Bất đắc đơn thượng, tương tụ bãi trà, dạ tọa tạp thoại.

Thử hữu tam quá, nhứt tắc động niệm, nhị tắc tán tâm, tam phạm phi thời. Túng hữu phi thời chi dục diệt bất ứng dạ tọa tạp thoại.

Xem xét học tập, Tàu gọi là chữ "ngoạn". Đây nói ba nghiệp, nghiêm sạch, vững mình thời niệm chánh, lóng thàn thời lý sanh vậy.

Nghe đánh bảng hai, mau phải sớm tới nhà giảng đường.

Sớm tới thời thân tâm nhẹ nhàng mọi sự điều hòa, tới trễ thời có lỗi lạt dật, vọng niệm dễ sanh.

Lúc về đơn, thăm tướng bài kệ như vậy : Thẳng mình ngồi vững cầu cho chúng sanh. Ngồi tòa Bồ Đề tâm không đắm nhiễm.

Khi kiệt già, lại phải tướng kệ như vậy : Ngồi treo kiệt già cầu cho chúng sanh. Tâm đạo vững bền dặng trí bất động.

LỜI PHỤ

Chẳng dặng đi ngang qua nhà "Thiền".

Phải dọc theo trước sau mà đi. Bộ "Châm qui" nói : Đi dâm ngang qua "nhà thiền", đầu chẳng sượng mặt. Đạo đi trong điện Phật e tổn phước.

Lên đơn, xuống đơn, đều phải tế hạnh, chớ để người gần đơn động niệm.

Luận làm Thầy "Sa Môn", trang "Thích Tử", phải đủ ba nghìn oai nghi, tám muôn tế hạnh. Phạm khi đi đứng, trước phải dè dặt nơi tâm.

Chẳng dặng trên đơn, viết chép "văn tự", trừ khi đại chúng xem "kinh luật".

"Trừ" là nghĩa mở cho vậy.

Chẳng dặng trên đơn xúm nhau, bày tiệc trà, đêm ngồi nói bậy.

Đây có ba việc lỗi : 1) Động chúng ; 2) Rối tâm ; 3) Phạm phi thời. Dầu có thuốc uống phi thời, cũng chẳng nên đêm ngồi nói bậy.

Bất đắc đơn thượng, phùng bố y bị, bất đắc manh ngoạ, cộng lân đơn thuyết thoại động chúng.

Kinh vân : Thực tác vô ngữ, ngoạ tác vô đàm, tinh cần tư nghĩa, ôn cố tri tân, tọa tác "thiền tu", khởi tác phúng tụng, giới hạnh như thử, chơn Phật "đệ tử".

"CHẤP TÁC" ĐỆ THẬP NHẤT

Đương tích chúng tăng vật.

ĐẠI LUẬT vân : Hộ thường trụ tăng vật, như hộ kỹ nhân tình. HÀNH HỘ vân : Hữu tổn phí "thường trụ", "Tam Bảo" đẳng vật, đương bồi thường chi.

Tích "Dương Châu", "Bạch Tháp" Tự. "Sa môn" "Đạo Xưởng", chưởng tri tăng vật, tự tại xâm dụng, hốt hữu "Minh Quan" số nhơn, bạch nhật nhập phòng duệ "xưởng" hạ địa, dục đoạn kỳ cảnh, "xưởng" kinh kiếu khát mạng. Quan lệ thịnh ngôn : hiệp phòng tư tài, tịnh tống hườn tăng, đương phóng nhữ huyệt. "Xưởng" khấu đầu ngôn : "Bất cảm vi mạng". Tức minh chung tập chúng, tận xả y vật, tạo tượng thiết trai. "Minh Quan" tam nhật phục chí, kiến xưởng nhứt bát nhất nạp, bất ngôn nhị khứ : "Xưởng" tự thị miễn lệ tân tu, tốt thành minh hạnh.

Đương tùy "tri sự" giả giáo linh, bất đắc vi lệ.

"Vi", thị quai vi bất thuận, "lệ" thị ngạn lệ bất phục.

Phàm tẩy thể, đương tam dịch thủy.

Dịch, hoán dã, đương tiên trạch khử trùng nghi đẳng nhiên hậu tẩy chi.

Phàm cấp thủy, tiên tịnh thủ. Phàm dụng thủy, đương đế thị hữu trùng vô trùng. Hữu dĩ

Chẳng đặng trên đơn may vá áo quần. Chẳng đặng nằm ngủ, cùng người gần đơn nói chuyện động chúng.

Kinh THẬP GIỚI nói : Ăn thời không nói, nằm thời không luận, tinh cần nhớ nghĩa, ôn cũ biết mới. Ngồi thời "thiên định", dậy thời tụng kinh. Giới hạnh như đây mới thật là "đệ tử" của Phật.

BÀI THỨ 11 : "GIỮ LÀM VIỆC CHÚNG TĂNG"

Phải tiếc của, của chúng Tăng.

Trong ĐẠI LUẬT nói : Giữ vật của "Thường Trụ" của "Chúng Tăng", như giữ 'tròng con mắt của mình. Thiên HÀNH HỘ nói : "Có tổn hao của "Thường Trụ", "Tam Bảo" các vật, phải đền trả lại.

Xưa đất "Dương Châu" chùa "Bạch Tháp". Sa môn tên "Đạo Xưởng" làm Tri sự giữ vật "Chúng Tăng", tự do lấy bớt. Bỗng có vài ông "Minh Quan" ban ngày vào liêu, kéo "Xưởng" xuống đất muốn cắt cổ ông, "Xưởng" sợ kêu xin tha mạng. "Minh Quan" xẵng tiếng nạt rằng : "Cả của cải trong liêu người, đều đem trả cho Chúng Tăng, sẽ tha người sống". "Xưởng" cúi đầu bạch rằng : "Chẳng dám trái mạng". Liền rung chuông nhóm chúng bán hết y vật, tạo tượng và trai tăng. Ba ngày vị "Minh Quan" trở lại thấy "Xưởng" còn một bình bát, một áo nạp tỏ vẻ bằng lòng chẳng nói mà đi. "Xưởng" từ đây gắng gổ tấn tu, sau thành hạnh tốt.

Phải theo Thầy "Tri sự" dạy bảo, chẳng đặng trái cãi.

Trái cãi không thuận gọi là chữ "Vi". Chống chối không chịu gọi là chữ "Lệ".

Phàm rửa rau, phải thay nước ba lần.

Thay nước là đổ nước dơ ra, lấy nước trong sạch mà dùng. Trước khi rửa rau, phải lật bỏ những thứ sâu bọ rồi mới rửa đó.

Phàm múc nước, trước rửa tay cho sạch. Phàm dùng nước phải chính xem có trùng, không trùng. Như có lấy lụa dày lượt qua mới dùng. Bằng tiết

mật la lự quá, phương dụng. Nhược nghiêm đông, bất đắc tảo lự thủy, tu đái nhật xuất.

Hàng thiên tảo lự, khùng trùng đồng tử. Phàm hà thủy, tỉnh thủy giai tu quan sát, vô trùng phương dụng, dụng hữu nhị chưởng : Nhất ẩm thực, nhị cán trạc, kỳ thủy trùng cực tế, tu để quan sát, bất đắc trụ trung, tẩy thủ diện, cập đại tiểu tiện. Lự la hữu ngũ chưởng : nhứt mật quyển phương la, nhị "âm dương" bình, tam "quân trì" bình, thử nhị, giai dụng quyển man khẩu, tế thằng hệ hạng, trầm phóng thủy trung, đái mấn khiên xuất, tứ chước thủy la, ngũ giác la. Dụng quyển phương nhứt trách nữ, hoặc hệ bình khẩu, hoặc trí oản thượng, lự nhi dụng chi

Phàm thiêu táo, bất đắc nhiên hủ tân.

Hủ hủ chi mộc hữu trùng, cố bất thính nhiên. Kinh vân : Diệc bất đắc nhiên sanh tân thấp tân.

Phàm tác thực, bất đắc đơi trảo giáp cấu.

Phật bất thính lưu chỉ giáp, cực trường thính chí nhứt mạch. Ngược đơi cấu bất tịnh tác thực, đắc xí trung quĩ báo.

THÍ DỤ Kinh vân : "Hữu Sa môn tác ma ba lợi phạm, Tỳ kheo phân lạc tô trước thủ, dĩ thủ thức trụ, trụ tức phá liệt, bất khả bất thận tai" ?!

Phàm khí ố thủy, bất đắc đương đạo. Bất đắc cao thủ dương bát. Đương ly địa tứ ngũ thốn, từ từ khí chi.

Ố thủy, thị tẩy khí cán trạc chi thủy, bất đắc đương nhưn hành đạo xứ khí tã.

Phàm tảo địa, bất đắc nghịch phong tảo, bất đắc tụ khô thổ, an môn phiến hậu.

Vị bất đắc đơi tích phẩn tảo dã.

nghiêm đông, trời lạnh chớ nên lượt nước sớm, phải đợi mặt trời mọc.

Trời lạnh lượt nước sớm, sợ trùng lạnh mà chết. Phàm nước sông, nước giếng, đều phải xem xét không trùng mới dùng. Dùng có hai thứ : 1.- Nước uống ăn. 2.- Nước giặt rửa. Những nước có trùng rất nhỏ, ta phải xem xét kỹ lưỡng, chớ nên nhẹ trong đó rửa tay, rửa mặt và đại tiểu tiện.

Bàn lượt nước có năm thứ : 1.- Lấy lụa dày làm bàn lượt vuông. 2.- Làm bình "Âm Dương". 3.- Làm bình "Quần Trì". Hai bình này, đều lấy lụa bịt miệng, dây nhỏ buộc cổ, thả chìm trong nước đợi đầy kéo ra. 4.- Bàn lượt rút nước. 5.- Bàn lượt có góc. Dùng lụa vuông chừng một gang, hoặc buộc miệng bình, hoặc để trên cái chén lượt mà dùng.

Phàm nhúm bếp, chớ nên chụm củi mục.

Củi mục có trùng mối, nên chẳng cho chụm. Kinh THẬP GIỚI nói : Cũng chẳng cho chụm củi tươi và củi ướt.

Phàm làm đồ ăn, chớ nên để móng tay nhơ.

Phật chẳng cho để móng tay rất dài, cho cỡ chừng hột thóc. Bằng để dính dơ bất tịnh, làm đồ ăn, mắc báo làm "Quỉ" trong nhà xí.

Kinh THÍ DỤ nói : "Có Thầy "Sa môn" nấu cơm "Ma ba Ly" và ông "Tỳ kheo" phân vị "Tô Lạc" dính tay, lấy tay chùi trên cột, cột liền nứt bể, chẳng khá chẳng kiêng dè ư ?

Phàm đổ nước nhơ, chẳng dặng giữa đường. Chẳng dặng cao tay hắt đổ. Phải cách đất chừng 4,5 tấc, sẽ sẽ đổ đó.

Nước nhơ là thứ nước rửa đồ đạc và giặt diệm, chẳng dặng ngay giữa đường người đi tạt đổ.

Phàm quét đất, chẳng dặng quét ngược gió, chẳng dặng nhóm bụi đất để sau cánh cửa.

Nghĩa là : Không dặng quét bụi nhóm đống vậy.

Kinh vân : Tảo địa dương linh tịnh, bất đắc hữu tích, hữu tức thời tảo khước.

BÁ DUYÊN kinh vân : Tảo địa đắc ngũ công đức : Nhất tự trừ tâm cấu, nhị trừ tha cấu, tam khử kiêu mạn, tứ điều phục tâm, ngũ tăng trưởng công đức, đắc sanh thiện xứ.

Tẩy nội y, tu thập khử cơ sắt phương tẩy,

Tiểu giả danh "cơ", đại giả danh "sắt", thập tịnh nhi tẩy phương vô thương sanh chi quá.

Hạ ngoạt dụng thủy, bồn liễu tu phúc, nhược ngưỡng tức trùng sanh.

Hạ ngoạt trùng sanh vô thời, ngưỡng tắc hữu dư thủy, cố trùng sanh. Phạm tẩy "tịnh y", bồn, bất đắc dụng tẩy túc, cập tẩy hạ y miệt đẳng. Sái thời can thượng, diệp bất đắc tương xúc bất đắc hàm thủy tổn "pháp y".

Bất đắc nhiệt thang, bát địa thượng.

Thương sanh cố dã, diệp bất đắc dĩ nhiệt thang, nghiêu hỏa diệt.

Nhất thiết mẽ miến sơ quả đẳng, bất đắc khinh khí lang tạ, tu gia ái tích.

Kim sanh bất tích vật, lai thế vô thọ dụng. Huống "thường trụ", "chúng tăng" chi vật, nhi bất thâm gia hộ tích khả hồ ?

"NHẬP DỤC" ĐỆ THẬP NHỊ.

Tiên dĩ thang tẩy diện, tòng thượng chí hạ, từ từ tẩy chi.

Nhược biệt hữu tịnh thủy, tắc bất nghi dĩ dục thang tẩy diện. Dục tất xuất ngoại, đương dụng tháo đậu, hoặc khô thổ, tái tam tịnh tẩy lưỡng thủ, nhiên hậu tẩy diện.

Kinh THẬP GIỚI nói : Quét đất phải cho sạch đừng cho có dấu, nếu có liền phải quét lại.

Kinh BÁ DUYÊN nói " Quét đất thì được năm món công đức : 1.- Trừ tâm nhớ mình. 2.- Trừ nhớ cho người. 3.- Bỏ tánh kiêu mạn. 4.- Trừ dẹp vọng tâm. 5.- Lớn thêm công đức, đặng sanh cõi lành.

Giặt áo trong, phải lượm bỏ rệp rận mới giặt.

Thứ nhỏ gọi là : chữ "Cơ". Thứ lớn gọi là : chữ "Sắc". Lượm hết rệp rận rồi giặt, mới khỏi cái tội sát sanh.

Tháng mùa Hạ, dùng nước, dùng rồi phải úp chậu xuống, nếu để ngửa ắt sanh trùng.

Bởi tháng mùa Hạ, trùng sanh không chừng. Bằng để ngửa, thời còn nước dư trong chậu, nên trùng sanh.

Phàm để chậu giặt "Tịnh y", chẳng nên lấy rửa chân và giặt quần, vợ, các vật. Lúc phơi trên sào, cũng đừng cho đụng nhau, và đừng ngậm nước phun pháp y.

Chẳng đặng nước nóng đổ trên đất.

Vì chết trùng vậy, cũng chẳng đặng lấy nước nóng tưới cho lửa tắt.

Tất cả gạo, bột, rau, trái v.v... chẳng đặng khinh bỏ bậy bạ, phải sanh lòng yêu tiếc.

Đời nay không tiếc của, đời sau không có mà dùng, việc đời còn vậy. Hưởng chi của "thường trụ", "Chúng Tăng" mà hòng không rất thêm lòng thương tiếc hay sao ?

BÀI THỨ 12 : "VÀO NHÀ TẮM"

Trước lấy nước nóng rửa mặt, từ trên đến dưới từ từ rửa đó.

Bằng riêng có nước sạch, thời không nên lấy nước tắm rửa mặt. Tắm rồi ra ngoài, phải dùng nước tháo đậu (xà bông) hoặc đất rửa hai tay đôi ba lần cho sạch, vậy sau rửa mặt.

ÔN THẮT Kinh : Tẩy dục năng trừ thất bịnh Nhất tứ đại khinh an, nhị trừ phong khí, tam trừ tê thấp, tứ trừ hàn lãnh, ngũ trừ nhiệt khí, lục trừ cấu uế, thất thân thanh mục minh. Nhiên diệc bất đắc sở tẩy, trừ thời nhưn duyên.

Bất đắc thô tháo, dĩ thang thủy tiện lân nhưn, bất đắc dục đường tiểu di.

Tiểu di, hoặc vân : "Tiểu hành", hoặc vân : "tiểu giải", hoặc vân : "tiểu tịnh", hoặc vân : "tiểu tiện", tịnh địa thượng bất khả di, hướng dục đường trung.

TĂNG HỘ Kinh vân : "Tỳ kheo" tại tịnh địa, đại tiểu tiện lợi, bất trạch xứ sở. Dĩ thị nhưn duyên, nhập "Địa ngục" trung tánh tác nhục xí tịnh; hỏa thiêu thọ khổ bất tức.

TRANG NGHIÊM BỬU VƯƠNG Kinh vân : "Nhược ư thường trụ địa di thóa giả, thị nhưn sanh ư "Ta La Thọ" trung vi châm khẩu trùng, kinh thập nhị niên. Nhược ư thường trụ địa, đại tiểu tiện, lợi giả, thị nhưn ư "Ba La Nại" đại thành đại tiểu tiện lợi lợi trung sanh vi uế ô trùng".

ƯU BÁT KỲ VƯƠNG Kinh vân : "Già lam" pháp giới nội địa, mạn loạn đại tiểu tiện, ngũ bá sanh, đọa "Bạc Ba" Địa ngục, hậu nhị thập kiếp, thường khiến trừu thủ, bảo thủ uế địa, nãi chí huỳnh tuyền.

Bất đắc cộng nhưn ngũ tiểu. **NHƠN THIÊN BỬU GIÁM** vân : Nhất "Sa di" nhập dục hí tiểu, toại cảm" Phát thang địa ngục" chi báo.

Hí tiểu cảm báo thượng nhĩ, kỳ dư tắc khả tri hí.

Bất đắc tẩy tịch xứ.

Đại tiểu tiện xứ dã.

Phàm hữu sang tiến, nghi tại hậu dục. Hoặc hữu khả úy sang vuơ nghi hồi ty, miễn thích nhưn nhấn.

Kinh ÔN THẤT nói : Tắm rửa trừ dạng 7 thứ bệnh :
 1.- Thân thứ đại nhẹ nhàng. 2.- Trừ chứng phong khí.
 3.- Trừ chứng tê thấp. 4.- Trừ bệnh lạnh rét. 5.- Trừ bệnh
 nhiệt khí. 6.- Trừ nhơ nhớp. 7.- Thân được sạch, mắt được
 tỏ. Song cũng chẳng nên tắm thường, trừ khi có nhơ
 duyên như làm việc bụi đất v.v...

**Chẳng dạng lật đật, khiến nước nóng vắng nhằm
 người gần. Chẳng dạng tiểu di trong nhà tắm.**

"Tiểu di" hoặc có chỗ nói "tiểu hành", hoặc nói "tiểu
 giải", hoặc nói "tiểu tịnh", hoặc nói "tiểu tiện". Song đất
 sạch còn không nên tiểu, hướng chi trong nhà tắm.

Kinh TĂNG HỘ nói : Thầy "Tỳ kheo" ở chỗ sạch (*trong
 đất Già Lam*) đại tiểu tiện lợi, không lựa chỗ nơi. Do nhơ
 duyên ấy, vào trong "Địa ngục" làm con trùng ở trong hầm
 xí, chịu khổ lửa đốt không dứt.

Kinh TRANG NGHIÊM BẢO VƯƠNG nói : Bằng ở chỗ
 đất thường trụ, hỉ mũi khạc nhỏ, người đó sanh trong cây
 "Ta la" làm con trùng mô như cây kim, trải qua 12 năm.
 Bằng ở chỗ đất thường trụ, đại tiểu tiện ấy, người đó sanh
 trong chỗ "đại tiểu tiện" nơi thành lớn "Ba La Nại", làm con
 trùng ở chỗ nhơ nhớp *cầu xí*.

Kinh ƯU BÁT KỲ VƯƠNG nói : Đất trong cảnh "Già
 lam", đại tiểu tiện bảy bận, năm trăm đời,ọa trong Địa ngục
 "Bạt Ba", sau hai mươi kiếp, thường làm con "bù hung", hai
 cánh tay ôm chỗ nhơ ấy, cho đến trọn đời.

**Chẳng dạng cùng người nói cười : NHƠN THIÊN
 BỬU GIÁM** nói : "Một ông Sa di vào nhà tắm, giỡn
 cười, liền mắc báo "Địa ngục" nước sôi".

Giỡn cười còn mắc báo như thế. Còn các chuyện khác,
 thời khá biết vậy.

Chẳng nên tắm chỗ khuất.

Chỗ khuất đó là chỗ cầu tiêu và cầu tiểu vậy.

**Phàm có ghẻ lác, phải tắm ở sau. Hoặc có ghẻ
 đáng sợ, rất phải quanh lánh, khỏi gay mắt người.**

Khả úy sang ? Tức "ung thư" đẳng ác sang. Tự tu hời ty, thủ thủy biệt dục, vật linh như kiến. Hoặc như dục ngật, tối hậu phương dục. Bất nhiên, tất tổn phúc chiêu tội.

Bất đắc tứ ý cửu tẩy, phương ngại hậu như.

Tứ ý vị tứ tình túng ý.

Kinh vân : Bất đắc tại trung cán y.

PHỤ

Thoát y trước y, an tường tự tại.

Vị bất đắc khinh táo sáng sót.

Dục tiền tiên tẩy tịnh tu tế hạnh, bất đắc dĩ tẩy tịnh thủy, nhập dục phủ.

Đương vị nhập dục chi tiên, tiên như pháp tẩy tịnh, tẩy thủ tịnh, nhiên hậu nhập dục. Kim thời hữu dĩ thiếu thủy, tại dục đường biên, tẩy tịnh. Phục bất dĩ khô thổ tẩy thủ, tức nhập tẩy dục, dĩ bất tẩy vô biệt. Thạm vi uế ô, tự ô ô tha, cảm báo bất khinh.

Thang lãnh nhiệt, y lệ khích bang, bất đắc đại oán.

Y lệ, vị y thường qui dã, kỳ trung dục cụ, bồn khí, tháo dậu đẳng, đương an trí như pháp. Dụng giả, diệt tu như pháp, miễn chiêu hậu vương. Như "Tăng Hộ" sở kiến giả, thị dã.

"NHẬP XÍ" ĐỆ THẬP TAM

Dục đại tiểu tiện tức đương hành, mạc đãi nội bức sáng sót.

Sáng sót tức hữu thất nghi chi quá, cố tu cập thời đương hành.

Ghê đáng sợ là gì ? - Tức ghê "ung thư" các thứ ghê dữ. Mình phải quanh lánh, mức nước tắm riêng. Chớ cho người thấy. Hoặc người tắm rồi, rút sau mới tắm. Chẳng thế thời tồn phước, mắc tội.

Chẳng đặng lung ý tắm lâu, mịch lòng người sau.

Lung ý là gì ? - Là nghĩa lung tình buồng ý.

Kinh THẬP GIỚI nói : Chẳng đặng giặt áo ở trong nhà tắm.

LỜI PHỤ

Cởi áo, mặc áo thông thả bình tĩnh.

Là nghĩa không đặng vội vàng hấp tấp.

Khi sắp tắm, trước phải tẩy tịnh cho kỹ lưỡng. Chẳng đặng lấy nước tẩy tịnh, đổ vào trong vò tắm.

Trước khi sắp vào nhà tắm, phải y như pháp tẩy tịnh và rửa tay cho sạch, rồi sau mới vào nhà tắm. Thế mà đời bây giờ, có người dùng chút nước để bên nhà tắm, mà tẩy tịnh. Lại không dùng tro đất rửa tay, liền vào tắm rửa, cùng người chưa rửa không khác. Rất là nhơ bẩn, nhơ mình và nhơ người, mắc báo chẳng phải nhẹ.

Nước lạnh, nước nóng, theo lệ đánh mõ, chẳng đặng kêu to.

Y lệ là gì ? Là y theo phép thường vậy, ở trong nhà tắm, sấm đủ, nào bồn, nào chậu, nào nước tháo đậu v.v... phải sắp đặt đúng phép. Dùng đó cũng phải đúng phép, mới khỏi tội về sau. Những tội lỗi của người tắm không đúng phép, như ông "Tăng Hộ" đã thấy phải vậy.

BÀI THỨ 13 : "VÀO NHÀ XÍ"

Vừa muốn Đại tiểu tiện, phải đi liền đừng để trong thục lật đặt.

Lật đặt thời có cái lỗi sai phép, cho nên hãy vừa mắc thời phải đi liền.

Ư trước can thượng, quái "trực chuyết" tập linh tề chỉnh, dĩ thủ cân, hoặc yêu thao. Hệ chi, nhất tác ký nhận, nhị khủng dọa địa.

"Trực chuyết", tương truyền "tiên bối" kiến tăng hữu "Thiên sam", nhi vô quần, hữu quần, nhi vô "Thiên sam", toại hiệp nhị y, vi "trực chuyết". Đương tập điệp quái trước can thượng, trước nội y nhập.

ĐẠI LUẬT linh trước "phú kiên" y nhập xí.

Tu thoát hoán hài lý, bất khả tịnh hài nhập xí.

Tu thoát hài hoán kịch, nhược hài tăng kinh nhập xí. Tiển "tăng" tịnh địa, cập nhập đường "điện", hoạch báo phi khinh tội nhu kinh tụyết. "Cổ" vân : xoa đoản đặng hỗn, thảo lý du sơn, mạc tiển "pháp đường", hời hộ "kỳ cự".

Chí đương tam đồn chỉ, sử nội nhưn tri, bất đắc bách xúc nội nhưn xử xuất.

Tam đồn chỉ, nội nhưn bất xuất, tự đương đấi chi hoặc quá dư xí.

Dĩ thượng, phục đương tam đồn chỉ, mặc niệm vân : "Đại tiểu tiện thời, đương nguyện chúng sanh, khí tham sân si, quyên trừ tội pháp".

Dĩ thượng đặng thượng xí dã. Kim thử tam đồn chỉ, thị cảnh giác xí trung, đạm bất tịnh quỷ đặng, vô trí xúc ngộ bỉ thử lưỡng tổn.

THÍ DỤ kinh vân : Hữu nhất "Sa môn", bất đồn chỉ tiểu tiện tế trúng xí trung quỷ điện, quỷ đại sân

Ở trên sào tre giắt áo "trực chuyết", xếp cho bằng thẳng, lấy khăn tay, hoặc dây lưng buộc nó. Là nghĩa chi vậy ? 1.- Làm cho nhớ lấy. 2.- Sợ rớt xuống đất.

Áo trực chuyết là gì ? Tức là "áo lỡ" vậy. Lời truyền nhau nói. Các vị "Tiền Bối" thấy nhà Sư, hoặc có ông thì có áo "Thiên Sam", mà không "Quần", hoặc ông có "Quần" mà không "Thiên Sam", mới hiệp hai áo đó, làm một áo, gọi là "Trực chuyết". Phải xếp áo "Trực chuyết" lại, giắt lên sào tre, mặc áo trong đi vào.

Trong ĐẠI LUẬT dạy " Mặc áo "Phú kiên" (*trùm vai*) vào nhà xí.

Phải thay đổi giày dép, chẳng nên giày sạch, mang vào nhà xí.

Phải thay đổi guốc, nếu giày thường mang đi vào nhà xí mà dậm chỗ đất sạch của "Chúng Tăng" và vào "Giảng đường", cùng chánh điện, thời mặc báo chẳng phải nhẹ. Tội như trong kinh đã nói. Kẻ "Cổ nhơn" nói : Áo vẫn đi tiêu, dép cỏ dạo núi chớ đi vào chốn "Pháp đường", và chung quanh chỗ các vị "Kỳ Túc".

Khi đến nhà "xí", phải đờn chỉ ba tiếng cho người trong biết, chớ nên hối thúc người trong ra cho mau.

Đờn chỉ ba tiếng, người trong không ra, mình phải đợi đó, hoặc qua nhà xí khác.

Lúc lên ngồi trên nhà "xí" rồi, lại phải đờn chỉ ba tiếng, thăm tướng kệ rằng : "Khi đại tiểu tiện, nguyện cho chúng sanh bỏ tham sân si, sạch hết các tội".

"Đã lên". Tức là lên ngồi trên cầu "xí" rồi vậy. Bấy giờ đờn chỉ ba tiếng, là đánh thức con Quỷ ăn đồ bất tịnh trong nhà "xí" biết, đừng tránh, đừng để xuống dụng, kia đây đều tổn.

Kinh THÍ DỤ nói : Có một thầy "sa môn" tiểu tiện không đờn chỉ, xối nhảm trên mặt con Quỷ trong nhà xí,

dục sát "Sa môn", "Sa môn", trì giới, quỷ bất năng đắc tiện.

Bất đắc đề đầu thị hạ.

Thị hạ, hoặc linh bất tịnh tâm sanh dã. Nhược nhưn hậu chí, tu đờn chỉ linh giác.

Bất đắc trì thảo họa địa.

Bất nhiếp chánh niệm, cố họa địa họa bích.

Bất đắc nổ khí tác thình.

Nhất tự thất nghi. Nhị động tha niệm.

Bất đắc cách bích, cộng nhưn thuyết thoại.

VĂN THỪ kinh vân : Đại tiểu tiện thời, thân khẩu như mộc thạch, bất đắc tác thình.

Bất đắc thóa bích.

Nhất khùng ngộ xúc phi nhưn, nhị linh nhưn tâm sanh yểm ố, diệc bất đắc ô xí lưỡng duyên.

Phùng nhưn bất đắc tác lễ, nghi trác thân tị chi.

Nhất, thân nghi bất cung; nhị, xứ phi lễ sở.

Bất đắc duyên lộ hành, hệ y đới.

Dư thời thoát y hệ đới, diệc bất đắc duyên lộ.

Tiện tất, đương tịnh tháo thủ. Vị tháo bất đắc trì vật.

Kim ngôn tháo thủ, bất ngôn tẩy tịnh giả, lược dã, Tiên tu thủ bình thêm thủy linh mãn, an tẩy tịnh xứ. Như vô lánh tẩy tịnh xứ, khả trì nhập xí. Tiện ngật, tiên dĩ vật thức, hậu dụng thủy tẩy, dĩ tả thủ vô danh chỉ, tiểu chỉ, giai tẩy linh tịnh, quyền kỳ tả thủ, hữu

quí cả giận, muốn giết "Sa môn". Nhưng "Sa môn" kia nhờ giữ giới, nên quí nọ không thể hại được.

Chẳng dặng cúi đầu ngó xuống.

Ngó xuống, hoặc khiến sanh tâm bất tịnh vậy. Như người đến sau, phải đờn chỉ cho người trong biết.

Chẳng dặng cầm cỏ vẽ đất.

Vì chẳng giữ chánh niệm, cho nên vẽ dưới đất và vẽ trong vách.

Chẳng dặng rán hơi ra tiếng :

1.- Là mình mất oai nghi. 2.- Động niệm người bên kia.

Chẳng dặng cách vách cùng người nói chuyện.

Kinh VĂN THÙ nói : Khi đại tiểu tiện, thân, khẩu, yên lặng như cây như đá, chớ nên ra tiếng.

Chẳng dặng nhổ phun trong vách.

Có hai lỗi : 1.- "Sợ dặng nhằm kẻ Phi Nhơn". 2.- "Khiến người vô sau thấy, sanh tâm nhờm gớm". Cũng đừng làm như hai bên nhà "xí".

Gặp người không nên làm lễ, phải nghiêng mình lánh đi.

Có hai lỗi : 1.- Mình thiếu phép cung kính. 2.- Không nhằm chỗ làm lễ.

Chẳng dặng đi dọc đường buộc vải áo.

Khi khác, cởi áo hoặc buộc vải, cũng chẳng dặng đi dọc đường buộc và cởi (*khi khác, không phải khi đi nhà "xí"*).

Đại tiện rồi, phải rửa tay cho sạch. Như chưa sạch, chẳng dặng cầm vật chi.

Nay nói rửa tay mà không nói tẩy tịnh, đó là nói nhón vậy. Trước phải múc nước đổ thêm trong bình cho đầy, để chỗ tẩy tịnh. Như không có chỗ tẩy tịnh riêng, thời phải xách bình vào "nhà xí". Đại tiện xong, trước lấy giấy chùi sau dùng nước rửa. Dùng tay bên trái lấy ngón vô danh và

thủ trừu y, khai hộ đề bình nhi xuất. Chí tẩy thủ xứ, dụng khôi, hoặc thổ, tiên tẩy tả thủ thất độ, thứ iưỡng thủ cu tẩy, thất độ. Lưu thiếu thủy tẩy bình nội ngoại, hườn trí bốn xứ. Qui phòng dĩ tịnh thủy, tái tam thấu khẩu, tiện sự nãi tất. Tường tải ĐẠI LUẬT. Phạm vi sư giả, đương như pháp giáo thọ.

Phật ngôn : "Như thị tẩy tịnh, hữu đại lợi ích, phạm vi xuất gia, qui y ư ngã, dĩ ngã vi sư giả, hàm ưng tẩy tịnh. Nhược bất như pháp tẩy tịnh giả, bất ưng nhiều thập hành đạo, bất hiệp lễ Phật tụng kinh.

Tự bất lễ tha, diệc bất thọ, tha lễ, bất ưng đạm thực, bất tọa tăng sàng, bất đắc nhập chúng; sở trì chú pháp, giai vô hiệu nghiệm. Nhược tác trai cúng thơ kinh tạo tượng, đắc phước quả bạc. Nhữ đẳng giai đương y ngã ngôn giáo, vô đắc tự khi, tác bất tịnh pháp, giải đãi phóng dật, vi hạ phẩm hạnh, đương đọa ác đạo v.v..."

Kim thời túng hữu tẩy giả. Toàn bất y pháp, phản thành uest ô, vi sư bất giáo đệ tử, lưỡng giai chiêu tội, cu đọa "tam đồ". Như Phật sở thuyết, khả bất thận tai ! ?

Tẩy thủ mặc niệm vân : dĩ thủy quán chướng, đương nguyện chúng sanh, đắc thanh tịnh thủ, thọ trì Phật Pháp. Ân chủ ca ra da tá ha.

Thượng kệ niệm nhất biến, hạ chú đương niệm thất biến. Kỳ nhập xá, tẩy tịnh, khứ uest, các các hữu chú, tường như dư xứ.

THANH QUI vân : Ân ĐẠI TẶNG ANH LẠC kinh vân : Phù đẳng hỗn giả, bất niệm thủ chú, giả sử thập "Hằng Hà" thủy, tẩy chí "Kim Cang Tể" diệc bất năng tịnh. "Luật" trung tiểu di, diệc tẩy chí.

ngón áp út, chà rửa cho sạch. Nắm tay bên tả lại, còn tay bên hữu vén áo mở cửa rách bình, đem ra. Đến chỗ rửa tay, dùng nước tro hoặc đất, trước rửa tay bên trái bảy lần, sau hiệp hai tay đều rửa bảy lần. Để chút nước rửa trong ngoài cái bình đem để chỗ cũ. Về liêu lấy nước trong súc miệng đôi ba lần. Bảy giờ việc đại tiện mới xong. Trong ĐẠI LUẬT đã biên đủ. Phàm ai là người làm Thầy, phải y theo phép đây dạy bảo đệ tử.

Phật nói : "Tẩy tịnh như vậy có lợi ích lớn. Phàm là người xuất gia qui y với ta, kính ta làm Thầy đó, đều phải tẩy tịnh. Bằng chẳng y theo phép tẩy tịnh này chẳng cho nhiều Thập, đi kinh hành. Chẳng nên lễ Phật tụng kinh.

Mình chẳng nên lạy người. Cũng chẳng đặng chịu người lạy. Chẳng nên ăn uống của "Thường trụ", chẳng ngồi giường chúng tăng. Chẳng đặng vào trong chúng. Dầu có tri chú tụng kinh cũng không hiệu nghiệm. Dầu trai tăng cúng dường, tả kính, tạo tượng, đặng phước chẳng bao nhiêu. Các ông đều phải y lời Ta dạy, chớ nên khinh dễ, làm việc bất tịnh, biếng nhác, buông lung, làm hạnh thấp hèn, phảiọa trong ba đường ác".

Đời bây giờ, dầu có người tẩy tịnh, toàn không y pháp trở thành như nhớp, làm Thầy không dạy đệ tử, cả hai đều mắc tộiọa trong "ba đường". Như Phật đã dạy, khá chẳng thận trọng lắm ư ? !

Rửa tay thăm tưởng kệ rằng : Dùng nước rửa tay cầu nguyện cho chúng sanh đặng tay trong sạch, vưng giữ pháp Phật. An chủ ca ra da tá ha (7 lần).

Kệ trên niệm một biến, chú dưới niệm bảy biến. Khi vào nhà xí, khi tẩy tịnh, khi khử uế, mỗi việc đều có chú kệ. Rõ như chỗ khác nói.

Bộ THANH QUI nói : Xét trong kinh ĐẠI TẠNG ANH LẠC. Luận người đi tiêu không tưởng chú này, dầu cho nước mười "Sông Hằng" rửa đến chỗ "Kim Cang Tế", cũng không thể sạch đặng.

PHỤ

Nhược tiểu giải, diệp yếu thâm khởi y tu, hựu bất khả trước "thiên sam" tiểu giải.

Bất tịnh, ô thân ô y, thọ lễ lễ tha, giai đắc tội. Tiểu giải thời, tu tại công biên, bất đắc hướng công trung, giải tác thính, cập xú khí huân nhơn. "Thiên sam", thị thần pháp y, lễ kính chi phục, cố bất nghi trước tiểu tiện dã. "Thiên sam" nguyên phi Phật chế nãi thử phương sở tạo.

Tích "Ngụy Đế" thỉnh tăng nhập nội cúng dường, cung nhơn kiến Tăng thiên đản hữu kiên, bất dĩ vi thiện, toại tác "Thiên sam", thí thuyết ư tả biên, "phú kiên" y thượng, nhi phú hữu kiên, nhơn danh vi "Thiên sam". Kiềm ẩn phú kiên, y danh, thông hiệu lưỡng tụ giả, viết "Thiên sam". Như dục tác giả, tu khai hựu phùng, tiệt lãnh phương hiệp nguyên thức.

"THÙY NGỌ" ĐỆ THẬP TỨ

Ngọ tu hữu hiệp, danh "Kiết tường" thùy. Bất đắc ngưỡng phúc ngộ, cập tả hiệp ngộ.

Phàm ngộ tu an chăm, hoặc khúc quăng nhi chăm, bất đắc đầu trước tịch, ngưỡng thị "tu la" ngộ, phúc thị "ngạ quỷ" "ngọ tả" hiệp, thị tham dục. Nhơn ngộ, Sa Môn ưng như "sư tử vương", thuận thân hữu hiệp trước tịch, lụy túc hiệp khẩu, đầu chăm hữu thủ, thơ tả thủ thuận thân thượng, bất xả niệm huệ, tư duy khởi tướng. Chí hựu dạ, tức khởi chánh tọa, tư duy kỹ nghiệp, diệp bất đắc hầu thính ngộ.

Trong ĐẠI LUẬT nói : Đi "tiểu di" cũng phải rửa đó.

LỜI PHỤ

Bằng tiểu giải cũng phải xắn tay áo lên, và chẳng nên mặc áo "Thiên Sam" (áo tràng) đi tiểu giải.

Đồ bất tịnh như mình, như y, chùi người lạ, hoặc mình lạ người đều mắc tội. Khi tiểu giải, phải kê bên bìa cái "Lu" (cái Bô). Chẳng đặng nhè ngay chính giữa mà tiểu, nổi tiếng xổn xổn. Hơi thúí bốc lên, chun mũi người.

Áo "Thiên Sam" là gì ? Là áo của người thí chủ cúng, mặc trong khi kính lễ. Cho nên chẳng đặng mặc đi tiểu tiện vậy. Song áo "Thiên Sam" đây, vốn không phải đức Phật chế, chính phương này (Tàu) bày sấm. Xưa nước Ngụy vua "Văn Đế" thỉnh chúng Tăng vào trong cung cúng dường. Kể cung nhưn thấy chúng Tăng mặc áo bày vai bên phải, chẳng lấy làm tốt, bèn chế kiểu áo gọi là áo "Thiên Sam", nối luôn qua vai bên trái, trùm lên áo "phú kiên", mà tú vai bên phải, nhưn đây kêu là áo "Thiên Sam". Nay ẩn cái tên áo "Phú kiên", chung kêu áo hai tay rộng gọi là áo "Thiên Sam" (áo tràng hay áo thông y). Khi muốn may nó phải tháo đường may sau, khoét tràng vuông mới nhằm thức xưa.

BÀI THỨ 14 : "PHÉP NẪM NGỦ"

Nằm phải nằm nghiêng hông bên phải gọi là ngủ "Kiết tường" (điềm tốt). Chẳng đặng nằm sấp, cùng nằm bên hông trái.

Phàm nằm phải gối, hoặc co cánh tay mà gối, chớ nên để đầu dưới chiếu. Nằm ngửa là cách nằm của loại "Tu la". Nằm sấp là lối nằm theo điệu "Ngạ Quỷ". Nằm hông bên trái là lối nằm theo những người "tham dục". Thầy Sa Môn phải nằm như "Sư tử Vương" xuôi thân nghiêng bên phải sát chiếu chông hai chân, ngậm miệng tay bên phải gối đầu, duỗi tay bên trái để xuôi trên mình, tâm tưởng nghĩ nhớ, chớ quên niệm huệ. Đến cuối đêm, liền dậy ngồi ngay, lo nghĩ chánh nghiệp của mình. Cũng chẳng nên nằm ngủ ngáy pho pho.

Vân hà như "sư tử vương" ngộ ? Vị nhất thiết thú trung, đồng hân kiên mãnh, sư tử tối vi đệ nhất.

Xuất gia như, diệp dĩ phát cần tinh tấn, đồng hân kiên mãnh, tối đệ nhất. Do thị như duyên, dĩ "sư tử vương" ngộ pháp, tương tự. Như thị ngộ thời, thân vô trạo loạn, niệm vô vong thất thù bất cực trọng, bất kiến ác mộng, cố danh "kiết tường" dã.

Bất đắc dĩ sư đồng thất, đồng sáp, hoặc đắc đồng thất, bất đắc đồng sáp.

Vị phòng ác như, khủng hữu phạm hạnh nạn, cố thính đồng thất dã.

Diệp bất đắc dĩ đồng sự "Sa di" cộng sáp.

Đồng sự, vị đồng "Sa di" sở thi hành sự, hoặc "đồng sư" học giả.

Như "Tăng Hộ Tỳ kheo", kiến "Địa ngục" nhị "Sa di", manh ngộ tương bảo, mãnh hỏa thiêu thân, khổ bất hưu tức. Phật ngôn : "Ca Diếp" Phật thời, thị nhị "Sa di", cộng nhất bị nhục trung, tương bảo manh ngộ, dĩ thị như duyên, nhập địa ngục trung, hỏa thiêu bị nhục trung, tương bảo thọ khổ, chí kim bất tức.

Phàm quái hài lý tiểu y đẳng, bất đắc quá như đầu diện.

Phàm thị hạ thân y vật, bất đắc cao quái.

PHỤ

Bất đắc thoát lý y ngoạn.

Lý y, thị cận thân trước giả, nhược thượng, nhược hạ, giai danh lý y dã.

Bất đắc thù thượng sàng, tiểu ngữ cao thịnh.

Vì sao nằm như con "Sư Tử Vương" ? - Nghĩa là trong tất cả loài thú, chăm hằm mạnh mẽ, sư tử là thứ nhất

Người xuất gia cũng phải siêng năng tinh tấn, mạnh mẽ chăm hằm bực nhứt. Do nhơn duyên như vậy, cho nên phép nằm cũng như "Sư Tử Vương" không khác. Khi nằm như vậy, thân không day trở, niệm không quên mất, ngủ chẳng ngủ nhiều, thời chẳng thấy chiêm bao dữ, cho nên kêu là ngủ "Kiết Tường" vậy.

Chớ nên cùng Thầy đồng nhà, đồng giường, hoặc đặng đồng nhà, chẳng đặng đồng giường.

Vì sao cho đồng nhà ? Vì phòng người ác, sợ có nạn phạm hạnh, nên cho đồng nhà vậy.

Cũng chớ nên cùng "Sa di" đồng sự chung một giường.

Đồng sự là gì ? - Nghĩa là đồng với ông "sa di" kia ra làm các việc vậy. Hoặc là đồng học một Thầy nên gọi là "đồng sư".

Như ông "Tăng Hộ Tỳ Kheo", thấy trong "địa ngục" có hai ông "Sa di" ôm nhau nằm ngủ, lửa dữ đốt thân, chịu khổ không dứt. Phật nói : Thời kỳ đức Phật "Ca Diếp", hai ông Sa di đó, chung một mền nệm, ôm nhau nằm ngủ. Do nhơn duyên như vậy vào trong địa ngục, lửa đốt mền nệm. Trong đó ôm nhau chịu khổ, đến nay chưa dứt.

Phải máng giày dép cùng áo nhỏ v.v... chớ nên khỏi đầu mặt người.

Phàm là y vật, mặc dưới thân, chớ nên giắt cao.

LỜI PHỤ

Chẳng đặng cởi áo trong mà nằm.

Áo trong là gì ? Tức là áo mặc sát trong mình, hoặc áo lót, hoặc quần đùi, đều gọi là áo trong vậy.

Chẳng đặng ngủ trên giường, cười nói lớn tiếng.

Tiền giới thiên đường trung, ngọa ngữ thoại.
Thử giới phòng trung, thù ngữ thỉnh.

Bất đắc "thánh tượng", cập "pháp đường"
tiền, huề nịch khí quá.

"Thánh tượng", thị "Phật" "Bồ Tát" tượng hoặc "La Hán", "Tổ sư" tượng. Nịch, đồng niệu "tiểu tiện" dã.

"VI LƯ" ĐỆ THẬP NGŨ

Bất đắc giao đầu tiếp nhĩ thuyết thoại. Bất
đắc đờn cấu nị hỏa trung.

Giao đầu, thị tạp thoại chi doan, đờn cấu, thị xú
khí huân nhơn. ĐẠI LUẬT vân : Nhược mao phát
trảo giáp, di thóa bì huyết, bính quả độc được, trước
hỏa trung, giai đắc tội.

THANH QUI vân : Bất đắc bát hỏa phi khôi.

Bất đắc hồng bồi hài miệt, bất đắc hương
hỏa thái cửu, khủng phương hậu nhơn, sảo
noãn tiện nghi qui vị.

Hồng bồi, dữ thái cửu, giai phương ngại tha
nhơn,

CHÂM QUI vân : Tịnh phát, vi lư, lễ nghi khiêm
nhượng. Phật ngôn : "Hương hỏa hữu ngũ quá thất".
Nhất linh nhơn vô nhan sắc, nhị linh nhơn vô lực,
tam linh nhơn nhần ám, tứ linh đa nhơn não tập,
ngũ đa thuyết tục sự.

"TẠI PHÒNG TRUNG TRỤ" ĐỆ THẬP LỤC

Cánh tương vấn tấn, tru tri đại tiểu.

Vấn tấn vị phát ngôn tấn vấn, sanh niệu, giới lạp
cập hưng cư an lợi phủ ? Học nghiệp nhật tấn phủ ?
Nhược hữu đắc thất ngôn ngữ, tức khát hoan hỉ, bất

Bài trước dạy ở trong nhà thiền, nằm chẳng đặng nói bậy. Bài này dạy ở liêu phòng ngủ chẳng đặng nói ra tiếng.

Chẳng đặng trước "thánh tượng" và chốn "Pháp Đường" xách đồ nhơ đi qua.

"Thánh Tượng" là gì ? Là tượng "Phật", tượng "Bồ Tát", tượng "La Hán" và tượng "Tổ Sư", Đồ nhơ là gì ? Tức đồ "đại tiện", tiểu tiện" vậy.

BÀI THỨ 15 : "PHÉP QUANH LÒ HƠ LỬA"

Chẳng đặng giao đầu kê tai nói bậy. Chẳng đặng khảy mồ hôi nhơ trong lửa.

Giao đầu là cái mối nói bậy. Khảy mồ hôi nhơ, là hơi hôi bay đến người. Trong ĐẠI LUẬT dạy : Hoặc lông tóc, móng tay, mũi, đàm, da, huyết, bánh trái, thuốc độc bỏ trong lửa đều mắc tội.

Bộ THANH QUI nói : Chớ nên bươi lửa bay tro, (*phải bươi nhẹ nhẹ*).

Chẳng đặng hong phơi giày, vớ ; chẳng đặng hơi lửa lâu lắm, sợ mịch lòng người sau, nên vừa ấm liền phải về chỗ.

Hơi hong lâu lắm, đều sợ mịch lòng người khác.

Bộ CHÂM QUI nói : Khi cạo tóc khi hơi lửa, phép phải kính nhường. Phật dạy : "Hơi lửa có năm việc hại" :
1.- Khiến người khô nhan sắc. 2.- Khiến người mất sức. 3.- Khiến người lờ con mắt. 4.- Xúm đông rầy rạc. 5.- Hay luận việc đời.

BÀI THỨ 16 : "PHÉP Ở CHUNG TRONG LIÊU PHÒNG"

Hỏi thăm với nhau, phải biết kẻ lớn người nhỏ.

Hỏi thăm là gì ? - Nghĩa là phát lời thưa hỏi như : Tuổi đời cùng giới lạ, và việc ăn ở an lợi thế nào, sự tu học mỗi ngày có tấn ích không ? Bằng có sơ lỡ lời nói liền xin hoan

đắc kinh túc hộ tương tán mỹ, bất đắc bối tương hủy thuyết.

Dục trì đăng hỏa nhập, dự cáo phòng nội tri, vân hỏa nhập, dục diệt đăng hỏa, dự vấn đồng phòng nhơn, cánh dụng đăng phủ ?

Nhập thời dự cáo, miễn bỉ sảng sốt, diệt thời dự vấn lự tha tu dụng, diệt bất đắc đính phá tường bích, quái đăng huyền vật. Quả báo như "Tăng Hộ" kinh thuyết, thời thời tu kiểm điểm hỏa chúc, vật linh thất ngộ.

Diệt đăng hỏa, bất đắc khẩu xuy, niệm tụng bất đắc cao thình.

Khẩu xuy, tức thất "nghi", phục linh xú yên huân nhơn, cập thương thực hỏa chi trùng. Diệt bất đắc dĩ thủ phong phiến diệt, đương dụng vật chiếc khứ tàn chú, từ ẩn du trung, cao thình tắc động tha tâm niệm cố đã.

Nhược hữu bệnh nhơn, đương từ tâm thí chung khán chi.

Kinh vân : Bát phước điền trung ⁽¹⁶⁾, khán bệnh, vi đệ nhất. "Thiện sanh" kinh Phật thuyết kệ ngôn : Nhơn đương chiêm tậtbệnh, vấn tấn chư nguy ách, thiện ác hữu báo ứng, như chủng quả hoạch thiệt.

"Thế Tôn" tắc vi phụ, "Kinh Pháp" dĩ vi mẫu, đồng học giả huynh đệ, nhơn thị nhi đắc độ.

ĐẠI LUẬT vân : Khán bệnh hữu ngũ công đức. Nhất tri khả thực, bất khả thực, nhị bất ố tiểu tiện lợi thóa thổ, tam hữu từ mẫn tâm, bất vị danh lợi, tứ năng kinh dinh thang dực, chí ta, hoặc chung, ngũ năng vậtbệnh nhơn thuyết pháp, linh sanh hoan hỉ.

hỉ, đừng để cách đêm và lúc nào cũng khen ngợi lẫn nhau. Chớ nên sau lưng, chê nói với nhau.

Muốn bưng đèn lửa vào, trước thưa người trong liêu biết, nói đèn vào. Khi muốn tắt đèn, trước cũng hỏi người đồng liêu, còn dùng đèn nữa không ?

Khi nào thưa trước người khỏi lật đật. Lúc tắt hỏi trước là lo người còn dùng. Cũng chẳng nên đóng đinh lỗ vách, treo đèn máng đồ, quả báo như trong kinh "TẶNG HỘ" nói : "Thường thường phải xem xét đèn lửa, chớ để rủi ro.

Tắt đèn, đừng lấy miệng thổi, niệm tụng chớ nên lớn tiếng.

Miệng thổi tức lỗi "oai nghi", lại khiến hơi hôi bay qua người, và hại loại trùng ăn lửa. Cũng chẳng dặng lấy tay quạt gió để tắt đèn. Nên lấy cập cây bẻ bỏ tim tàn, nhúng trong nước cho tắt, niệm tụng lớn tiếng, thời động niệm người đồng liêu, cơ vậy.

Bằng có người bệnh, phải sanh lòng thương, trước sau thăm viếng.

Kinh nói : Trong "Tám món ruộng phước" (16), nuôi bệnh là ruộng phước thứ nhất. Kinh THIỆN SANH Phật nói bài kệ rằng : Người nên nuôi tật bệnh, hỏi thăm những tai nạn. "Thiện ác" có báo ứng, như trồng trái dặng trái.

Đức "Thế Tôn" thời là cha. Kinh Pháp thật là mẹ. Bạn đồng học cũng như anh em. Nhờ đây mà đắc đạo.

Trong ĐẠI LUẬT nói : Nuôi bệnh có năm món công đức, nhưng cần phải hết lòng mới được. Thế nào là năm món công đức. 1) Phải biết món đáng ăn và món không đáng ăn. 2). Chẳng nhờm gồm đồ đại tiện tiểu tiện và đàm dãi. 3) Có lòng lành thương, chẳng vì danh lợi. 4) Hay lo liệu thuốc thang cho đến ngày lành mạnh hoặc giờ phút lâm chung. 5) Hay vì người bệnh mà thuyết pháp khiến người sanh tâm hoan hỉ.

Hữu nhờn thù, bất đắc dã vật tác hương
cập cao thịnh ngữ tiếu.

Hương, đồng hương, vật ứng thịnh dã.

Bất đắc vô cố, nhập tha phòng viện.

Vị vô sự cố, bất đắc khinh nhập tha phòng viện
trung.

"ĐÁO NI TỰ" DỆ THẬP THẤT

Hữu dị tòa phương tọa; vô dị tòa bất đắc tọa.

"Dị tòa", vị phi "ni" thường sở tọa giả, dĩ "nam
nữ" hữu biệt, tòa tất tu phần, cố dã.

Bất đắc vị phi thời chi thuyết.

Vị phi nghi thuyết pháp chi thời, tắc bất ưng vị
thuyết.

Nhược hườn bất đắc thuyết kỳ hảo xú.

Vị : bất đắc luận thuyết, kỳ thị phi hảo ố, "ni" bỉ
hình mạo dã.

Bất đắc "thơ sớ" vãng lai, cập dã tá tài cát
tấy cán đẳng.

"Thơ", dĩ đạt ý, "sớ"; dĩ trần sự; dã, tức thị tá; tài
cát, thị phùng bổ; tấy cán, tức tương tấy y phục
đẳng. Tư giai khủng sanh tiêm nhiễm, cập chiêu cơ
bán, cố bất thính dã.

Bất đắc thủ vị tịnh phát.

Vị bất đắc thân chủ, vị kỳ thế phát.

THÀNH PHẠM vân : "Diệc bất đắc bả thủ giáo
thế thức". Bất đắc nhập trụ, giáo tác mỹ thực. Phi
sư sai sử, tủng quá ni tự môn, bất đắc thiện nhập.

Bất đắc bình xú cùng tọa.

Có người ngủ chớ nên khua vật vang động, và lớn tiếng nói cười.

Vang động là những vật có tiếng như đồng, thiếc.v.v...

Chẳngặng không có, xông vào am phòng người khác.

Nghĩa là không việc gì, thì không được phép lướt vào trong am phòng người khác.

BÀI THỨ 17 : "ĐẾN CHÙA CÔ NI"

Có chỗ ngồi riêng mới ngồi; không chỗ ngồi riêng không nên ngồi.

"Chỗ riêng", là nghĩa không phải chỗ của "cô ni" ngồi thường. Vì sao ? Bởi "nam nữ" có thứ tự, nên chỗ ngồi phải phân chia.

Chẳngặng vì thuyết pháp phi thời.

Nghĩa là : Không nhằm thời thuyết pháp, thì không nên vì thuyết.

Hoặc lúc về chùa, chẳngặng nói hình sắc "cô ni" đẹp xấu,

Nghĩa là : Không đặng luận nói những việc phải quấy, tốt xấu, và hình mạo cô kia vậy.

Chẳngặng "thơ từ" qua lại, và cậy mượn cắt may, cùng giặt nhuộm .v.v...

"Thơ" : Do tỏ ý. "Từ" : Do bày câu chuyện. "Cậy" : tức là cậy mượn. "Cắt may" : tức là chăm vá. "Giặt Nhuộm" : là giặt nhuộm y phục, vân vân....

Các việc đây đều sợ sanh tâm tiệm nhiễm, và mắc phải người chê bai, cho nên Luật cấm không cho vậy.

Chẳngặng tay vì cạo tóc.

Nghĩa là : Không đặng tay mình, vì "cô ni" cạo tóc.

THIÊN THÀNH PHẠM nói "Cũng chẳngặng cầm đồ dạy thức cạo". Chẳngặng xuống nhà bếp, dạy cách làm đồ ăn ngon. Bằng không phải Thầy sai, dù đi ngang qua trước cửa chùa cô ni, cũng chớ nên ghé.

Chẳngặng chỗ khuất ngồi chung nói chuyện.

Nhứt sanh tiêm nhiễm; nhị linh tha nghi bàng.

PHỤ

Vô nhị nhơn, bất đắc đơn tấn; bất đắc bi thứ tống lễ.

Đơn tấn, tắc linh tha cơ nghị; tống lễ, tức phi "Thích Tử" sở nghi.

Bất đắc chúc thác "ni tăng", nhập hào quới gia hóa duyên; cập cầu niệm kinh sám đẳng.

Câu niệm kinh sám, tự thất thanh cao; thác hóa duyên, chiêu tha cơ hiem.

Bất đắc dĩ "ni tăng", kết bái phụ mẫu, tỷ muội, đạo hữu.

Nhứt vị thế tục hiem nghi.

Nhi trùng kết sanh tử chi lụy; đại phi "Thích Tử", xuất thế nhơn chi sở vi dã.

"CHÍ NHƠN GIA" ĐỆ THẬP BÁT.

Hữu dị tòa đương tọa, bất nghi tạp tọa.

Vị bất đắc dĩ tục, cộng tương tạp tọa, đương tự biệt tòa nhi tọa; diệc bất đắc tôn tọa, cơ tọa, giao kính tọa, điều thân tọa điều túc tọa, sở khởi sở tọa đẳng.

Nhơn vấn kinh đương tri thời, thận vật vị phi thời chi thuyết.

Nhược hí vấn, nhược nạn vấn đẳng, giai bất ưng thuyết.

Đương quan tiền nhơn căn khí, nghi văn hà pháp, ưng thuyết, đa thiểu, bất đắc quá thuyết.

1. - Sợ sanh tâm tiếm nhiễm.
2. - Khiến người ngờ vực và ngạo báng.

LỜI PHỤ

Không hai người, một mình không nên tới; và cũng đừng kia đây sấm lễ đưa qua lại.

Một mình tới, thời bị kẻ khác dư luận.

Lễ đưa, tức chẳng phải kẻ "Thích Tử" nên làm.

Chẳng dặng cậy mượn mấy "cô" đi tới nhà giàu tới xin và thỉnh tụng kinh bái sám, v.v...

Cầu mấy "cô" tụng kinh bái sám, mình mất hạnh thanh cao, cậy đi xin tới bị thế tục chê hiềm.

Chẳng dặng cùng mấy "cô" kết nguyên làm cha mẹ, chị em, đạo bạn.

1. - Bị người đời biếm nhẽ.

2. - Kết thêm khổ đường sanh tử, thật trái hành vi của trang "Thích tử" ra khỏi đời vậy.

BÀI THỨ 18 : "PHÉP ĐẾN NHÀ NGƯỜI"

Có chỗ riêng mới ngồi, đừng có ngồi bậy.

Nghĩa là : Không dặng cùng người thế tục, ngồi chung lang chạ. Mình phải riêng chỗ mà ngồi; và đừng ngồi chồm hổm, ngồi chàng hảng, ngồi tréo giò, lác mình rung chân, đứng dậy, ngồi xuống, ngồi xuống, đứng dậy liền liền.

Người hỏi kinh phải biết thời. Dè chớ vì nói phi thời.

Hoặc có người hỏi chơi, hoặc vấn nạn, v.v... Đều chẳng nên nói.

Phải coi căn khí người đó, đáng nghe pháp bực nào, và đáng nói nhiều hoặc ít, chớ nên nói quá.

NGHI TẮC Kinh vân : Thuyết pháp bất đương cơ, tha văn tâm bất hỉ, mạng chung thọ đại khổ.

ĐẠI KINH vân : Nhược hữu thọ trì đọc tụng, thơ tả tuyên thuyết, phi thời phi quốc, bất thỉnh nhi thuyết khinh tâm khinh tha, tự thán, tùy xứ nhi thuyết, phản diệt "Phật Pháp". Nãi chí linh vô lượng nhưn, tử đạo "Địa Ngục", tắc thị chúng sanh "ác tri thức" dã.

ĐẠI LUẬT vân : Hữu ngũ chương nhưn vấn pháp giai bất ưng vị thuyết : Nhất thí vấn; nhị vô nghi vấn; tam bất vị hối sở phạm, cố vấn; tứ bất thọ ngữ, cố vấn; ngũ cật nạn cố vấn, tịnh bất đắc đáp. Nhược tiên nhưn, thiết hữu hảo tâm, bất cụ tiền ngũ ý, vị dục sanh thiện diệt ác giả, nãi tùy cơ phương tiện, hảo tâm vị thuyết. Nhược tự giải vị minh, nhược ư pháp hữu nghi giả, tắc bất đắc vị thuyết, khùng linh nhưn hữu thổ truyền chi thất, bỉ thử đắc tội.

Bất đắc đa tiểu.

Diệc bất đắc si tiểu, cuồng tiểu, vô duyên tiểu, giai do tán tâm cố, thất tự trân trọng, linh tha nơ hiêm dã.

Chủ nhưn thiết thực, tuy phi pháp hội, diệc vật thất nghi quý.

Phàm vị thọ thực, tu cụ "oai nghi quý tắc", như đồng chúng thực, pháp hội vô biệt.

Cố HÀNH HỘ vân : Nhập tục gia tọa khởi, tu cụ "oai nghi", phát ngôn "từ thiện", bất đắc thô khoán, vật thuyết thế gian sự. Đương thuyết pháp ngữ, tăng kỳ "thiện tâm", thường nhiếp "lục căn", bất đắc phóng dật,

Vô phạm dạ hành.

Dạ tắc vật khứ, tảo tu qui tự.

Kinh NGHI TẮC dạy : Thuyết pháp không nhằm cơ, người nghe không tâm hoan hỷ, khi chết chịu khổ to.

ĐẠI THỪA kinh nói : Hoặc có người thọ trì, đọc tụng, biên tả, diễn nói, chẳng phải thời, chẳng phải chỗ, không ai thỉnh mà nói, tức khinh tâm, khinh người, khen mình, và đưng đầu nói đó, có hại cho "Phật pháp".

Nhấn đến khiến đa số người chết, đọa "Địa Ngục". Như thế là ông "ác tri thức" của chúng sanh vậy.

Trong ĐẠI LUẬT nói : Có năm hạng người hỏi pháp đều chớ nên vì nói : 1. - Hỏi thử; 2. - Không nghi mà hỏi; 3. - Không vì mình dạy bảo chỗ phạm, cố hỏi; 4. - Không phục lời nói của mình cố hỏi; 5. - Cật nạn cố hỏi, đều chẳng nên đáp. Bằng người đó thật tình hảo tâm, hỏi cho biết để làm lành, lánh dữ, không có năm ý như trên. Ta sẽ tùy cơ phương tiện sẵn lòng nói cho nghe. Bằng mình chưa hiểu, hay đối với pháp có chỗ nghi, thì đừng nói, vì sợ cho người có cái hại lầm truyền, cả hai đều mắc tội.

Chẳng đặng cười nhiều.

Cứng chớ nên cười si, cười cợt, cười vô duyên, làm cho tán loạn tâm thần mất chỗ trân trọng nơi mình, lại bị người khác chê bai.

Chủ nhơn đãi bữa, tuy không phải nơi pháp hội nhưng đừng sai phép tắc.

Phàm khi thọ thực, phải đủ "phép tắc", "oai nghi", như đồng chúng ăn trong pháp hội không khác.

Bộ HÀNH HỘ nói : Vào nhà thế tục, khi đứng, khi ngồi phải đủ oai nghi, nói lời từ thiện, đừng có thô kịch, và đừng nói chuyện thế gian. Phải nói lời "đạo đức" thêm lớn thiện tâm cho người, thường nhiếp "sáu căn" chớ nên phóng túng.

Không phép đi đêm.

Đêm thời đừng đi, sớm phải về chùa.

Bất đắc không thất nội, hoặc bình xứ, dữ "nữ nhơn", cộng tọa cộng ngữ.

Nhất khùng tiệm nhiễm tinh sanh; nhị linh tha nhơ cơ nghị.

Bất đắc "thơ số" vãng lai đẳng đồng tiền.

Đồng tiền, vị bất đắc dữ ni, dã tá, tài cát, tẩy cán đẳng.

Nhược tục nghệ tinh thân, đương tiên nhập "trung đường" lễ Phật, hoặc gia đường "Thánh Tượng", đoan trang vấn tẩn, thứ phụ mẫu quyền thuộc đẳng, nhất nhất vấn tẩn.

Thử ngôn vấn tẩn, vị hiệp chương đề đầu trường ấp, diệc; đắc nhược gia hữu "Phật tượng", "Quan Âm", "Bồ Tát" tượng ưng lễ; nhược "hương hỏa Thần tượng", chỉ nghi hiệp chương đề đầu, phụ mẫu đẳng, đương tẩn vấn hưng cư.

Bất đắc hướng phụ mẫu, thuyết sư pháp nghiêm, xuất gia nan, tịch liêu đạm bạc, gian tân khổ huật, đẳng sự. Nghi vị thuyết "Phật Pháp", linh sanh tín tăng phước.

Thuyết sư pháp nghiêm, khổ huật đẳng sự, tức linh phụ mẫu ư "Tam Bảo" sở, bất sanh kinh ngưỡng chi tâm, toại trường luân khổ hải. Nhược vị thuyết "Phật Pháp", tắc bỉ tín trọng tâm sanh, phước huệ tăng trưởng, siêu việt "luân hồi", thị tắc độ phụ mẫu, xuất ư sanh tử khổ hải hĩ.

Bất đắc dữ thân tục tiểu nhi đẳng, cửu tọa, cửu lập, tạp thoại hí tiểu; diệc bất đắc vấn tộc trung, thị phi hảo ố.

Dữ tiểu nhi tọa lập tạp tiểu, phi xuất gia nghị; vấn tộc thị phi hảo ố, ô tự tâm địa.

Chẳngặng trong nhà vắng, hoặc chỗ khuất cùng "nữ nhơn" chung ngồi trò chuyện.

1. - Sự tiếm nhiệm tình sanh. 2. - Khiến người khác chê cười.

Chẳngặng thơ từ qua lại, các việc như bài trước.

Bài trước nói : chẳngặng cùng "ni cô", cây mượn, cất may, và giặt nhuộm, v.v...

Bằng về tục thăm cha mẹ, trước phải vào trong nhà lễ Phật. Hoặc tượng Thánh trong nhà vững vàng bá xá. Kế chào cha mẹ bà con, v.v... mỗi mỗi hỏi thăm.

Thăm hỏi đây là nghĩa chấp tay cúi đầu xá sâu cũngặng; hoặc nhà có thờ "tượng Phật", tượng "Quan Âm Bồ Tát" nên lạy, bằng "tượng hương hỏa Thần" chỉ phải chấp tay cúi đầu xá, cha mẹ.v.v..., phải thăm hỏi việc ăn làm, yên ở...

Chẳngặng về nhà cha mẹ nói phép Thầy "nghiêm khắc", xuất gia khó khăn, đạu bạc, quạnh hiu, nghèo ngặt khổ cực các việc. Phải vì cha mẹ nói việc "Phật pháp" cho cha mẹ sanh lòng tin, thêm phước.

Nói phép Thầy nghiêm khắc, khổ cực, các việc, tức xú cha mẹ đối ngôi "Tam Bảo" không sanh tâm kính mến, nên nhiều kiếp chìm đắm trong biển khổ (ấy là con *bất hiếu*). Bằng vì nói "Phật pháp", thời song thân sanh tâm tín trọng, phước huệ tăng thêm, thoát khỏi "luân hồi". Thế mới gọi là người con biết độ cha mẹ ra khỏi biển khổ sanh tử vậy.

Chẳngặng cùng bà con, trẻ em.v.v... đứng lâu ngồi lâu nói bậy cười xòa và không đặng hỏi trong họ ai phải ai quấy, ai tốt và ai xấu...

Cùng trẻ em đứng ngồi cười nói bậy bạ, chẳng phải oai nghi người xuất gia. Hỏi thăm trong họ phải quấy tốt xấu, như tâm dạ mình.

Nhược thiên văn tác túc, dương độc xử nhất sát; đa đọa thiếu ngoạ, nhất tâm niệm Phật, sự ngật túc hườn, bất đắc lưu liên.

Bất đắc dữ tiêu nhi bọc tì, đồng sàng bị tịch, cố độc xử nhất sát. Dĩ phòng phạm hạnh nạn, phục linh bị tín kính tâm sanh, cố đa tọa thiếu ngoạ, ly vọng tưởng cảnh, cố nhất tâm niệm Phật. Thường ức sư hối như tử niệm mẫu, cố bất lưu liên.

PHỤ

Bất đắc tả hữu tà thị, bất đắc tạp ngữ. Nhược dữ "nữ nhơn" ngữ, bất đắc đề thính mật ngữ, bất đắc đa ngữ.

Ngôn vô hữu tứ, cố bất đề thính mật ngữ, phát ngôn hiệp tác, cố bất tạp ngữ đa ngữ.

Bất đắc trá hiện "oai nghi" giả trang thiên tướng, cầu bỉ cung kính.

"Sa Môn" tuy cụ "oai nghi", nhi bất trá hiện cầu cung. Tuy cụ "thiên mặc", nhi bất giả trang yêu danh.

Bất đắc vọng thuyết "Phật Pháp", loạn đáp tha vấn, tự mại đa văn, cầu bỉ cung kính.

Vọng thuyết "Phật Pháp", ngôn vô tông tự, cố thất chỉ loạn đáp, dục cầu cung kính, loạn đáp thất chỉ, nhi phản chiêu tha khinh mạn.

Bất đắc tống hạp lễ, hiệu "bạch y" vãng hườn.

Tống vãng thù hườn, nãi "tục gia" sở tác, giao kết thế tình, phi "Thích Tử" sở ưng.

ĐẠI TẬP kinh, Phật ngôn : Nhược hữu tứ phương "thường trụ" tăng vật, hoặc hiện tiền Tăng vật. Đốc

Bằng trời tối, ngủ lại, phải ở riêng một chõng, ngồi nhiều, nằm ít, một lòng niệm Phật, việc rồi liền về, chẳng đặng ở lâu.

Chẳng đặng cùng trẻ em và tôi tớ đồng giường, mền chiếu, nên phải riêng ở một chõng. Do phòng nạn phạm hạnh và làm cho người kia sanh tâm tín kính, nên phải ngồi nhiều nằm ít, vì lia cảnh vọng tưởng, nên một lòng niệm Phật. Vì thường nhớ lời Thầy dạy, như con nhớ bà từ mẫu, nên chẳng đặng ở lâu.

LỜI PHỤ

Chẳng đặng liếc ngó hai bên. Chẳng đặng nói bậy. Bằng nói chuyện "người nữ" chẳng đặng nói thì nói thầm và nói nhiều.

Vì nói không có nói riêng, nên không nói thì nói thầm vì buông lời nói đúng pháp, nên không nói nhiều và bậy.

Chẳng đặng dối hiện "oai nghi", giả mạo tướng thiên cầu người cung kính.

"Sa Môn" tuy đủ "oai nghi", mà không dối hiện cầu người cung kính. Tuy đủ tướng "thiên định", mà không giả mạo để mua danh.

Chẳng đặng quấy nói "Phật pháp", người hỏi đáp bậy, khoe mình đa văn, cầu người cung kính.

Quấy nói "Phật pháp". Nghĩa là : Nói không nhằm, nên sai tôn chỉ, đáp bậy muốn cầu người cung kính, nên đáp bậy sai tôn chỉ, mà lại còn bị người khinh dễ nữa.

Chẳng đặng đưa hộp lễ qua lại bắt chước người "thế tục".

Đưa qua đáp lại, là việc làm của người "thế tục", giao kết tình đời, chẳng phải "Thích tử" nên làm.

ĐẠI TẬP kinh; Phật dạy : Bằng có vật tứ phương "thường trụ Tăng, hoặc vật của hiện tiền Tăng". Người

tín "đàn việt", trọng tâm thí vật, hoặc hoa quả, thọ viên, ẩm thực tư sanh, sàng nhục, ngọa cụ, thang dược, nhất thiết sở tu, tư tự phí dụng, hoặc trì dũ "tri thức", thân lý "bạch y"; thử tội trọng ư "A Tỳ Địa Ngục", sở thọ quả báo. Phục thuyết kệ ngôn : "Nịnh dĩ lợi đao tự cát thân, chi tiết thân phận cơ phu nhục, sở hữu tín tâm xả thí vật, "tục nhờn" thực giả thiệt vị nan. Ninh thôn đại xích nhiệt thiết hoàn, nhi sử khẩu trung quang diêm xuất, sở hữu "chúng tăng" ẩm thực cụ, bất ưng dũ "tục" cập tư dụng, vân vân... diệp bất đắc dĩ "tăng vật", trữ tích phản mại, xuất quý thân tiện, dũ thế tranh lợi, việc bất đắc vân : thử thị ngã vật, biệt chúng nhi thực".

Như tích "Mục Liên", huê "Phước Tăng Tỳ kheo" nhập hải, hành thứ kiến nhất đại "nhục thọ" đa trùng vi tráp kỳ thân, nãi chí chi diệp, vô hữu không xứ, đại kiến chấn động, như "Địa Ngục" thình; "Phước Tăng" vấn "Mục Liên".

"Mục Liên" đáp viết : Thử thọ, thị tích dinh sự "Tỳ kheo" dụng "thường trụ" vật, hoa quả ẩm thực, tống dũ "bạch y". Kiêm thọ thử hoa báo, hậu đọa "Địa Ngục", tráp thọ chư trùng, tức thị đắc vật chi nhờn.

Hựu "Đường", "Tây Kinh", "Thắng Quang" tự Sa Môn "Hiếu Chí", thân nhờn vãng lai, sát dĩ tự quả đạm chi, vị kỷ đắc ấu huyết chi tật, tự vân : Mỗi dục tật tác, kiến xích y "sứ giả", tương vãng "hắc lâm"

"đàn việt" tín tâm, dốc lòng đem vật thí, hoặc hoa, trái vườn cây, đồ ẩm thực nuôi sống, giường, nệm, tọa cụ thuốc thang, hết thảy vật dụng, mình riêng tiêu xài, hoặc lấy cho người quen biết, bà con thế gian, chịu quả báo tội đây nặng hơn tội "Địa ngục A Tỳ". Phật lại nói bài kệ : "Thà lấy dao bén cắt thân mình, lóng đốt thân phận da chứa thịt, chỗ có tín tâm đem vật cúng, lấy cho người tục (*ăn*) thật rất khó. Thà nuốt viên lớn, hoàn sắt nóng, mà khiến trong miệng lửa cháy ra, chỗ có đồ ẩm thực của chúng Tăng không nên cho "tục" với riêng dùng.v.v... Và đừng lấy "vật chúng Tăng" để dành buôn bán, mua rẻ, bán mắc tranh lợi với người đời và cũng đừng nói rằng : Vật này là vật của ta, tự do ăn riêng chúng".

Thuở xưa đức "Mục Kiền Liên", dất ông đệ tử là : ông "Phước Tăng Tỳ kheo" vào biển, trong lúc đi đường thấy một cây thịt to, bao nhiêu trùng bu lại rút "cây thịt" ấy, nhả đến cành lá, đầu đầu cũng đầy vi trùng đeo cắn cá, cây thịt kêu rền rĩ, như tiếng trong "Địa Ngục", "Phước Tăng" hỏi đức "Mục Liên"...

"Mục Liên" đáp : Chính cây này là ông "Tỳ kheo", ngày trước làm "Trụ trì" trong chùa, ý quyền coi sóc của thường trụ, rồi lén lấy vật thường trụ, hoa, trái, đồ ẩm thực, đem cho người "thế gian". Nay mắc quả báo làm cây thịt đây và sau này sẽ đọa trong địa ngục nữa, còn bao nhiêu loài trùng bu lại cắn rúc cây kia, chính những người thế gian tới chùa lãnh của, của ông cho.

(Dịch giả thêm rằng :

"Ông cho làm cây	Người lãnh làm trùng
"Trùng cắn rúc cây	Cây la vang động
"Trùng kia là người	Ăn lấy của chùa
"Cây nọ là ông	Chủ chùa lấy của.

"Thường trụ cho").

Lại đời "Đường" dất "Tây Kinh", chùa "Thắng Quang", "Sa Môn" tên "Hiếu Chí", bà con lui tới, "Chí" thường lấy trái cây của chùa cho ăn, chưa bao lâu mắc chứng bệnh thổ huyết, "Chí" nói : Mỗi một khi tôi phát bệnh, thấy

trung, đại phong suy tán chi tiết, khoảnh chi, hựu dẫn hướng đài, quan thượng nhất nhơn, nghi dung khả úy, lệ thỉnh trách "Chi" viết : "Hà đắc dĩ tự gia, quả tự thân nhơn". Ngôn dĩ nhi thất.

"Chi" cụ, tức kế trị thường "Chúng tăng", ngoạt dư nãi miễn; như thử nhơn quả, lịch nhiên, văn giả, khả bất cụ tai !

Bất đắc quản nhơn gia vụ.

Thử hữu tam quá : Nhất tự sanh cấu tâm, Nhị gia nhơn tăng hiêm. Tam ngoại nhơn cơ báng.

Bất đắc tạp tọa tửu tịch.

Đại phi "xuất gia" sở vi, chư quá do thử nhi sanh.

Bất đắc kiết bái "bạch y" nhơn, tác phụ mẫu tử muội.

Kim thời thử loại, phả diệc đa hĩ; giai do "xuất gia", sơ niệm bất chánh, thị trí điền đảo, nhi bất tự tri.

Cố PHỤ HÀNH vân : "Xả sở thân, khí ân ái, cư "Lan Nhã", tu "tam muội", cánh kiết dị tánh, vi huynh đệ, phụ mẫu, đảo chi thậm dã".

Bất đắc thuyết tăng trung quá thất.

Nhơn phi Thánh Triết, thực năng vô quá. "Ca Diếp" khởi vô "Nghieu", "Thuấn" bệnh chự.

Tự vô "huệ mục", khởi sát tha phi, "tăng" đức như hải, Phật du thân tán, nhược sanh phỉ thuyết, tự chiêu khổ báo.

"KHẮT THỰC" ĐỆ THẬP CỬU

Đương dữ "lão thành" nhơn cụ. Nhược vô nhơn cụ, đương tri sở khả hành xứ.

"người sử" mặc áo đỏ, dẫn tới một cụm rừng đen kịt, gió to thổi tan lóng đốt, giầy lát lại dẫn đến một cái đài, trên đài có một người, dung nghi khá ghê sợ, xẵng tiếng quở rằng : "Sao người lạm phép dám lấy trái cây của nhà chùa, cho bà con ăn". Nói rồi ẩn mất.

"Hiếu Chí" sợ hãi, liền tính giá, thường lại cho "chúng Tăng", hơn một tháng, mới khỏi chứng bệnh ấy; nhưn quả rõ ràng như vậy, người nghe đâu chẳng sợ ư !

Chẳng đặng coi ngó việc nhà người.

Đây có 3 việc lỗi : 1. - Mình sanh "lòng tham", (17) ; 2. - Người trong nhà chê ghét, 3. - Người ngoài hủy báng.

Chẳng đặng chen ngồi trong tiệc rượu.

Rất trái hành vi người xuất gia, các tội lỗi do đây mà sanh.

Chẳng đặng kết nguyên với người Bạch y làm nghĩa cha, mẹ, chị, em.

Đời bây giờ, những hạng này, cũng đã nhiều lắm; đều bởi người "xuất gia", niệm đầu không chính, cho nên làm việc diên đảo mà không tự biết.

Trong bộ PHỤ HÀNH nói : "Người xuất gia bỏ nghĩa song thân dứt tình ân ái, vào chốn "Lan Nhã", tu phép "Tam muội" lại kết nguyên với họ khác làm cha, mẹ, anh, em, thật là diên đảo vậy".

Chẳng đặng nói việc tội lỗi trong "chúng Tăng".

Người chưa phải bực "Thánh Triết", mấy ai khỏi lỗi. Như đức "Ca Diếp", còn có lỗi đứng dậy múa, vua "Nghieu", vua "Thuấn", chưa khỏi những tiếng chê (18).

Ta không "mất huệ", đâu biết xét kia quấy, đức độ "Chúng Tăng" to lớn như biển, Phật còn khen ngợi, nếu ta chỉ trích, tự mắc khổ báo vậy.

BÀI THỨ 19 : "ĐI KHẮT THỰC"

Phải cùng bực "lão thành" đồng đi. Nếu không phải bực "lão thành" đồng đi, thì ta nên biết chỗ nào đáng đi mới nên đi.

Khất thực hữu thập lợi : Nhất huyệt mạng tự thuộc, bất thuộc tha cố. Nhị thí ngã thực giả, linh trụ "Tam Bảo", nhiên hậu đương thực. Tam thường sanh bi tâm. Tứ tùy thuận "Phật giáo". Ngũ dị mắng dị dưỡng. Lục phá kiêu mạn tràng. Thất vô "kiến danh thiện căn". Bát dư thiện "Nhơn kiến" đương hiệu chi. Cửu bất dữ "nam nữ" tương thân. Thập thứ đệ khất, sanh bình đẳng tâm.

Nhược dữ "Lão Nhơn", "kỳ túc" cu, tác quá thất bất sanh, ly ngũ gia, cố viết, sở khả hành xử : Nhất "xướng lệnh gia". Nhị "dâm nữ" gia. Tam "cô tửu gia". Tứ "vương cung". Ngũ "đồ sát gia".

Đáo nhơn môn hộ, nghi thẩm cử thố bất đắc thất "oai nghi".

"Cử thố", du "động tịnh" dã. "Thẩm" vị đế quán tự thân "oai nghi", nhi linh tường tự dã.

Gia vô "nam tử", bất khả nhập môn.

Nhất linh tha nghi báng. Nhị phòng phạm hạnh nạn.

Nhược dục tọa, tiên đương chiêm thị tòa tịch; hữu đao binh, bất nghi tọa; hữu bữu vật bất nghi tọa; hữu "phụ nhơn" y bị trang nghiêm đẳng, bất nghi tọa.

"Chiêm thị" giả, "quan sát" dã. Đao binh, vị binh gia khí tượng; đao, phủ, mâu, sóc, cung tiễn đẳng. Tọa tác tất hữu sở thương, hoặc linh bỉ sanh sân nộ, cố bất nghi tọa. "Bữu vật" cập "phụ nhơn" y đẳng, tọa tác linh nhơn cơ nghi, bỉ hậu hữu thất, tức ư kỳ sanh nghi, cố biệc bất nghi tọa dã.

Đi khất thực có mười điều lợi : 1 - Lợi mình được sống chẳng lợi người khác. 2 - Người cho ta ăn, phải tưởng làm sao ngôi "Tam Bảo" lâu còn, vậy sau mới ăn. 3- Thường sanh lòng thương xót. 4 - Thuận theo lời Phật dạy. 5 - Dễ no và dễ sống. 6 - Bẻ cờ kiêu mạn. 7 - Được căn lành : "vô kiến đánh tướng". 8 - Những người lành thấy, phải bắt chước. 9 - Chẳng cùng "nam nữ gần nhau". 10 - Thứ lớp khất thực, sanh tâm bình đẳng.

Nếu đi với người "Lão Thành" hay bực "Kỳ Túc" thì khỏi sanh tội lỗi, không đi năm nhà này, cho nên nói rằng : chỗ đáng đi : 1 - Nhà hát xướng 2 - Nhà dâm nữ. 3 - Nhà bán rượu. 4 - Cung điện nhà vua. 5 - Nhà hàng thịt.

Đến cửa hàng người, phải thẩm xét, chỗ cử thố (sắp đặt) chớ cho thất "oai nghi".

Chữ "cử thố" cũng như chữ "Động Tĩnh" là nghĩa "đi đứng" vậy, chữ "thẩm xét" là nghĩa chính xem "oai nghi" của mình, coi có đúng đắn và trật tự chăng.

Nhà không "con trai" chẳng dặng vào cửa :

1. - Khiến người nghi chê. 2 - Phòng nạn phạm hạnh.

Hoặc muốn ngồi, trước phải coi chỗ ngồi; có đồ đao binh không nên ngồi; có vật báu không nên ngồi; có "đàn bà" may vá áo chần v.v... không nên ngồi.

"Xem coi" cũng như "xem xét". Đao binh, là nói những khí giới của nhà binh như : Dao, búa, chĩa, giáo, cung tên, v.v... Ngồi thời chắc có hại, hoặc khiến người sanh tâm buồn và giận, cho nên chẳng nên ngồi; "vật báu" và "đàn bà" may vá áo chần v.v... ngồi thời khiến người chê luận và người chủ kia sau này có mất món chi họ đổ thừa nghi cho mình lấy, vì vậy cho nên chẳng nên ngồi.

Dục thuyết "kinh", đương tri sở ứng thuyết thời, bất ứng thuyết thời.

Nhược vô "nam tử lão nhơn" tại bàng, nãi chí hí vấn đẳng, giai thị bất ứng thuyết thời. Nhược hữu "tín tâm", vị phân biệt "Giới, Định, Huệ", linh tăng tín kính, thị ứng thuyết thời.

Bất đắc thuyết dữ ngã thực, linh nhĩ đắc phước.

Tự thốn hà đức hà hạnh ? Trí tha đắc phước, tự tán đắc thực, khả bất tu nhan !

PHỤ

Phàm "khất thực", bất đắc ai cầu khổ sách.

"Ai cầu" tắc tự thất "thanh cao". "Khổ sách", tắc linh tha sanh yểm.

Bất đắc quảng đàm "nhơn quả" vọng bi đa thí.

Hữu hi vọng tâm, tưng linh thiếu thí, diệc bất đắc thọ. Chư Phật thường pháp, vị bỉ thuyết pháp, nhiên hậu thí giả, Phật tức bất thọ, hưởng hữu hy vọng tâm, nhi khả thọ da ?

Đa đắc vật sanh tham trước, thiếu đắc vật sanh ưu não.

Nhất thiết ẩm thực, tưng phần nhường trung lai, cố vật sanh tham trước, vị trị cơ san, thú đắc chi thân tiện tức cố vật sanh ưu não.

Bất đắc chuyên hướng thực tình thí chủ gia cập thực tình am viện, sách thực.

Bất úy nhơn yểm cố sát hướng thực tình. Tự vô tâm sĩ cố mỗi sách tha thực. Phật ngôn : "Súc sanh" thượng úy nhơn khát, hưởng ư nhơn hồ".

Khi muốn nói "Kinh", phải biết thời đáng nói và thời không đáng nói.

Nếu không "con trai" và "ông già" ở bên, hẳn đến những người hỏi chơi v.v... đều là phi thời, không nên nói. Nếu có người tín tâm, vì phân biệt, "Giới, Định, Huệ" khiến họ thêm lòng tin kính, ấy là phải thời nên nói.

Chẳng dặng bảo cho ta ăn, khiến người dặng phước.

Xét mình có đức hạnh gì ? Khiến người ta dặng phước và mình khen mình được ăn, sao chẳng hổ mặt !

LỜI PHỤ

Phàm đi "khất thực", chẳng dặng năn nỉ xin hoài.

"Năn nỉ", thời mình mất hạnh "thanh cao", "xin hoài" thời khiến người ta sanh tâm chán nản.

Chẳng dặng rộng nói "nhơn quả" mong người cúng nhiều.

Có tâm cầu mong, dầu cúng ít, cũng không nên thọ, Phép thường của chư Phật, vì người thuyết pháp, sau được người cúng Phật còn không cho, huống có tâm mong cầu, mà hồng thọ được hay sao ?

Dặng của cúng nhiều, đừng sanh tâm tham đắm, dặng ít chớ có ý lo rầu.

Thử nghĩ hết thấy đồ ăn uống, từ trong phân đất mọc ra, có chi sanh tâm tham đắm, vì lấp ghe đói run, vừa dặng đỡ thân no bụng, có gì đáng để ý lo rầu.

Chẳng dặng chuyên tới tình quen, nhà thí chủ và tình quen, chùa am, xin ăn.

Chẳng sợ người chán, nên năng tới tình quen. Mình không biết xấu, nên cứ tới nơi người. Phật nói : "Loài "súc sinh" còn sợ chúng xin ⁽¹⁹⁾ huống chi loài người".

"NHẬP TỰ LẠC" ĐỀ NHỊ THẬP

Vô thiết duyên, bất đắc nhập.

"Tự", chúng dã. "Lạc" cư dã; vị chúng nhưn sở cộng cư trụ, cố danh "Tự Lạc".

Thiết duyên giả ? Vị "Tam Bửu Thường trụ" Sư trưởng, Phụ mẫu, thiết yếu chi sự, phi vị mộ duyên cập kỷ tư vụ đẳng.

Như vô thiết duyên, bất đắc khinh nhập "tự lạc", dĩ ô tự "lạc căn", hoặc vi nhưn sở phạm.

PHẬT THOẠI Kinh vân : "Tỳ kheo" tại tự, thân khẩu tinh tấn, chư Phật hàm ưu; Tỳ kheo tại sơn, tức sự an ngoạ, chư Phật giai hỉ.

Cổ "Cổ Đức" vân :

"Tăng" trụ thành hoàng "Phật Tổ" ha.

"Tiên Hiên" đô thị ẩn nham a.

"Sơn Tuyền" lưu xuất "nhưn gian" khứ.

"Thanh Thủy" y nhiên thành trước ba".

Bất đắc trì hành.

Trì tức bốn tẩu dã.

Bất đắc diêu tỳ hành.

Vị thù thủ trạo tỳ dã.

HÀNH HỘ vân : Bất đắc thù thủ bát hành,

Bất đắc sát sát bàng thị nhưn vật hành.

Vị tả hữu cố thị dã.

HÀNH HỘ vân : Hành thường trực thị, khán địa thất xích, vật đạo thương trùng nghị.

Bất đắc cộng "Sa di tiểu nhi" đàm tiểu hành.

BÀI THỨ 20 : "VÀO TỤ LẠC"

Không có việc chi cần thiết thì đừng vào tốt hơn.

Chữ "Tụ" là đông, chữ "Lạc" là ở; là nói chỗ của đông người chung nhau nương ở, nên kêu là "Tụ Lạc".

Thế nào là việc cần thiết ? Vì việc "Tam Bảo Thường trụ", hoặc việc cần thiết của Sư Trưởng, Cha Mẹ, chớ không phải việc đi xin tởi, và việc riêng của mình v.v...

Như không có việc cần thiết, không đặng xông vào "tụ lạc" làm nhơ lục căn mình, hoặc bị người hiếp đáp.

Kinh PHẬT THOẠI nói : "Tỳ kheo" ở "tụ lạc" đầu thân nghiệp khẩu nghiệp tinh tấn, chư Phật thường lo; "Tỳ kheo" ở núi rảnh việc nằm không, chư Phật đều mừng.

Nên lời thi bực "cổ đức" nói :

"Tăng" ở thị thành "Phật Tổ" la,

"Tiên hiền" quý vị ẩn non mà

Nguồn trong trên núi "nhơn gian" chảy.

"Thanh Thủy" trở thành sông đục ra.

Chẳng đặng đi mau,

Đi mau, tức đi như chạy.

Chẳng đặng đi đánh xàng xa.

Xàng xa : là nghĩa cánh tay xủ xuống (*đưa tới đưa lui vậy*)

Bộ HÀNH HỘ nói : Chẳng đặng xủ hai cánh tay xuống đi kiểu chữ (bát).

Chẳng đặng thường thường, liếc ngó nhơn vật mà đi.

Là nói liếc ngó hai bên mà đi vậy.

Trong bộ HÀNH HỘ nói : Phép đi thường phải ngó tới, ngó đất cách bảy thước, chớ đạp chết loài trùng kiến.

Chẳng đặng cùng "Sa di" và trẻ em vừa nói cười vừa đi.

Nhất tự tán loạn thân tâm; nhị linh kiến giả, bất sanh tín kính.

THANH QUI vân : Bất đắc bả thủ cộng hành, thuyết thế đế thị phi.

Bất đắc dữ "nữ nhơn", tiền hậu hỷ tùy hành; bất đắc dữ "Ni Tăng", tiền hậu hỷ tùy hành.

TĂNG TỤC hữu biệt "Nam Nữ" tư phân, vô linh tha cơ báng, điểm nhục "Pháp môn", lộ trung tương phùng, thiện tự hồi tị.

CHÁNH PHÁP NIỆM XỬ kinh vân : Nhược "Tỳ Kheo" úy ư ác danh, tắc ly chư quá, nãi chí bất cận "Huỳnh Môn", "Nữ nhơn" đồng lộ nhất bộ.

Bất đắc dữ "túy nhơn", "cuồng nhơn", tiền hậu hỷ tùy hành.

Tùy hành tất hữu sở tổn, lộ phùng tức đương viễn tị, hoặc biệt đạo nhi khứ; phạm "xa mã", "cuồng khuyến", "ác thú", đẳng, diệc tu viễn tị chi.

Bất đắc hậu, cố thị "nữ nhơn".

TRÍ ĐỘ LUẬN Phật thuyết kệ vân : Ninh dĩ xích đồng, uyển chuyển nhân trung; bất dĩ tán tâm, tà thị nữ sắc.

Bất đắc nhãn giác, bàng khán "nữ nhơn".

KINH vân : Cấm bế "lục tình", mạc đồ mỹ sắc, mục bất chiêm miện, tâm vô niệm dâm, khẩu vô ngôn điệu, tích bất tương tâm, vô đồng thuyền tải, đạo phùng vô đàm; nhược trì dị vật, vô sát thị chi.

Hoặc phùng "Tôn Túc", "thân thức", cu lập hạ bàng, tiên ý vấn tẩn.

1) Minh tán loạn thân tâm; 2) Người thấy không sanh lòng tín kính.

Bộ THANH QUI nói : Chẳngặng nắm tay đồng đi luận nói việc đời phải và quấy.

Chẳngặng cùng người "Nữ", trước sau đáp đối mà đi; chẳngặng cùng với các "Ni Cô", trước sau đáp đối mà đi.

Vì sao ? Bởi vì "Tăng, Tục" có khác, "Nam, Nữ" có phần, đừng để người chê bai, nhục nhã trong cửa đạo, giữa đường gặp nhau, khéo tự quanh lánh.

Kinh CHÁNH PHÁP NIỆM XUỞ nói : "Nếu "Tỳ Kheo" sợ danh ác, thời khởi các tội lỗi, nhẩn đến không gần người "Huỳnh Môn", ⁽²⁰⁾ cùng người "Nữ" chung đi một đường".

Chẳngặng cùng "người say", "người điên", trước sau đi theo gần.

Đi theo ắt có chỗ hại, đi đường gặp nhau, liền phải quanh lánh, hoặc tẻ qua đường khác mà đi; phàm "xe ngựa", "chó dại", "ác thú" vân vân, cũng phải lánh xa.

Chẳngặng đi sau cố ngó "người nữ".

Trong LUẬN TRÍ ĐỘ Phật nói bài kệ rằng : "Thà lấy một miếng đồng nóng đỏ, lăn chà trong con mắt; chớ đừng lung lòng, quấy ngó sắc gái.

Chẳngặng nhướng mắt, liếc ngó "Nữ Nhơn".

Kinh THẬP GIỚI nói : Đóng chặt "sáu tinh", không ngó sắc đẹp, mắt chẳng liếc ngó, tâm chẳng nghĩ dâm, miệng không nói chơi, dấu chân chẳng tìm nhau, và không đồng đi một thuyền, gặp giữa đường cũng không hỏi; bằng kia cầm vật lạ cũng đừng dòm coi.

Hoặc gặp các bực "Tôn Túc", hay "bà con" quen biết, đều phải đứng lại một bên đường, trước tính hỏi thăm.

Nhược lộ phùng "xuất gia", "tại gia" tri thức, giai tu lập đạo hạ bàng, đái bỉ tiên quá, du đương tiên ý đề đầu hiệp chưởng, vấn ngôn : "Hà sở chi thích ?" Bỉ ký đáp dĩ, phục ngôn "hảo hành".

"Hảo hành" giả, ý vị nguyện bỉ, hiện tiên ly ư tật bệnh, thủy, hỏa, binh tặc, độc trùng, vương nạn, đẳng. Đương lai ư "nhơn thiên" trung, vãng hườn dã.

Hoặc phùng hí huyển kỳ quái đẳng, cu bất nghi khán, duy đoan thân chánh đạo nhi hành.

"Nhiếp niệm" tắc thân đoan, bất khán cố "chánh đạo" nhi hành. "Hí", vị xướng lĩnh ca khúc, nãi chi nhất thiết hí lộng chi ký. "Huyển", vị huyển thuật, chủng chủng biến hiện hoặc nhơn. Kỳ quái vị nhất thiết hải nhơn tâm mục giả, thị dã.

Phàm ngộ thủy khanh thủy khuyết bất đắc khiêu việt, hữu lộ đương nhiều hành, vô lộ chúng giai khiêu việt tắc đắc.

Tuy đắc, diệc tự lượng năng, cập hữu nhơn bạn, phương khả khiêu việt.

Phi bệnh duyên cập cấp sự, bất đắc thừa mã, nãi chí hí tâm, tiên sách trì sậu.

"Sậu", âm "Sô". Tẩu mã viết "trì"; tật tốc viết "Sậu".

ĐẠI LUẬT : Thính lão bệnh giả, kị thừa, dẫn bất đắc thừa "mẫu súc", cập "nữ thừa".

PHỤ

Phàm ngộ "quan phủ", bất luận đại tiểu, cu nghi hồi tị.

Hoặc nhập nhơn gia, hoặc đoan lập chiêm hạ, hoặc cung lập đạo bàng, đái quá phương hành.

Bằng đi đường gặp người "xuất gia", kẻ "tại gia" hay người quen biết, đều phải đứng lại một bên dưới đường, đợi kia qua trước, và cũng phải trước tính cúi đầu, chấp tay thưa rằng : "Dạ thưa ngài, bây giờ ngài đi đâu ?" Kia đã đáp rồi, ta lại chúc câu : "Ngài đi hảo hành". Hai chữ "Hảo Hành" là ý cầu nguyện cho kia, hiện đời, lìa các tật bệnh, và khỏi các nạn : Thủy, hỏa, binh tặc, độc trùng, nạn vua v.v... Đời sau được tự tại, qua lại cõi "nơn thiên" (cho đến khi thành Phật).

Hoặc gặp những việc hí huyển kỳ kỳ quái quái, đều chớ nên coi, cứ vững mình "thẳng đường" mà đi.

"Nhiếp niệm" thời vững thân, không coi nên thẳng đường mà đi. Chữ "Hí" là nghĩa xướng hát ca ngâm, cho đến những nghề hí kịch. Chữ "Huyển" là nghĩa nghề Huyển thuật, biến hiện đủ cách gạt người. Chữ "Kỳ kỳ quái quái" là nghĩa : hết thấy những việc gì có thể làm cho mắt người vừa thấy là tâm bắt rùng rợn, ấy vậy.

Hoặc gặp chỗ nước hàm nước lở, chẳng đặng nhả qua, có đường phải đi quanh, không đường người đều nhả qua, ta cũng nhả thời đặng.

Tuy là đặng, nhưng cũng lưỡng sức của mình và có người bạn mới nên nhả qua.

Không có bệnh và việc gấp, chẳng đặng cỡi ngựa, nhấn đến vui lòng roi quất sai tế.

"Sậu" âm "Sô". Ngựa chạy vừa vừa gọi chữ "Trì" chạy quá mau gọi chữ "Sậu".

Trong ĐẠI LUẬT dạy : Cho người già, người có bệnh, cỡi ngựa đi xa. Nhưng, đừng cỡi "ngựa cái", và đi xe người "con gái".

LỜI PHỤ

Phàm gặp "quan phủ", không luận lớn nhỏ, đều phải quanh lánh.

Hoặc vào nhà người, hoặc đứng vững dưới thềm, hoặc đứng vòng tay bên đường, đợi người qua rồi mới đi.

Ngộ dấu tránh giả, diệc viễn tị, chi bất đắc trụ khán.

Khán tác thất "nghi", hoặc chiêu phi họa

ĐẠI LUẬT vân : Nhược khán tượng ngư mã, nãi hí kê dấu, cập nhơn khẩu tranh giả đắc tội.

Bất đắc hồi tự, "khoa trương" sở kiến, thành trung "hoa mỹ" chi sự.

Hoa mỹ, thị hoại nhơn tâm chi kiếp tặc, lưu chuyển sanh tử chi khổ nhơn.

Cổ nhơn mục bất tiếp phi lễ chi sắc, khẩu bất đàm thị tình hạng lý chi ngôn.

"Xuất thế" chi tâm, bất nhiệm "tục trần", hà tức "khoa trương", duy đương "tư niệm khổ, không, vô thường, vô ngã", thị thị "Thích Tử" chi sở nghi dã.

"THỊ VẬT" ĐỆ NHỊ THẬP NHẤT

Vô tránh quý tiện.

Tu thuận thời giá, bất khả giảm dữ khuy tổn bỉ lợi; bất nghi quá dữ, lãng phí tín thí thường trụ.

Vô tọa nữ tứ.

Trần hóa chi điểm, vị chi viết "tứ".

Nhược vi nhơn sở phạm, phương tiện tị chi, vật tòng cầu trị.

"Trị" thị "giá trị". Nhược vi tha nhơn xâm phạm tránh mồi, tức nghi thiện tự tị khứ.

Dĩ hứa "Giáp" vật, tuy phục cánh tiện, vô xả bỉ thủ thủ, linh chữ hữu hận.

Tiên "Giáp" hậu "Ất".

Gặp người đánh lộn, cũng lánh xa đi, chẳng nên đứng coi.

Coi thời mất "oai nghi" hoặc mang họa lỗi.

Trong ĐẠI LUẬT nói : Bằng coi voi giỡn, trâu báng, ngựa đua, nhấn đến gà đá và người cãi lầy, đều mắc tội.

Chẳng dặng về chùa khoe khoang thấy những việc "huê mỹ" trong thành.

"Huê Mỹ" là món giặc cướp làm hư hại tâm người như khổ trôi lăn trong đường sanh tử.

Bực cổ nhân nói : Mất không ngó sắc phi lễ, miệng không nói những chuyện : chợ giềng, xóm làng.

Những người "xuất gia", là người không còn nhiệm việc "trần tục", nào đủ khoe khoang những việc "Huê Mỹ", chỉ phải nghĩ rằng :

"Thân này là khổ, là không là vô thường là vô ngã".

Như vậy mới phải là chỗ nên làm của người "Thích Tử".

BÀI THỨ 21 : "ĐI CHỢ MUA ĐỒ"

Không nên kèo nài, mắc với rẻ.

Phải theo giá đời, chẳng nên xin bớt, kém hao của người; chẳng nên trả giá mắc, lãng phí của tín thí và thường trụ.

Chớ ngồi hàng con gái.

Tiệm bày đồ hàng hóa. Tiếng Hán gọi chữ "Tứ".

Hoặc bị người lấn giành, phải phương tiện lánh đi đừng theo trả giá.

Chữ "Trị" là nghĩa Giá cả. Như bị người khác lấn lướt giành mua, ta phải khéo lời lánh đi.

Đã hứa mua vật của người trước, người sau tuy có rẻ hơn, cũng đừng bỏ kia mua đây, khiến người chủ có giận.

Vật trước là vật của anh (*Giáp*), vật sau là vật của chị (*Át*).

Vị : dĩ tiên hứa mãi bỉ nhờn vật, hậu tuy cánh, hữu tiện giả, vô đắc xả bỉ tiên quý, thủ hậu tiện giả linh tiên vật chủ sân hận, phục phi đạo nhờn chi tâm.

Thận vô bảo nhậm, trí khiên phụ nhờn.

"Tín" ư nhờn giả, viết "bảo nhiệm", "Khiên", vị "tội khiên". "Phụ" vị "phụ trái".

Nhược bảo nhậm bỉ chi khiên phụ, chung thành oán báng. trí sự chiệu ương lụy đã.

**"PHÀM SỞ THI HÀNH, BẮT ĐẮC TỰ DỤNG"
ĐỆ NHỊ THẬP NHỊ**

Phàm xuất nhập vãng lai, đương tiên bạch sư.

ĐẠI LUẬT vân : Duy trừ ngũ sự bất bạch sư, tự ngoại nhất nhất giai tu bạch sư bất bạch đắc tội.

Nhứt tước dương chi, nhị ẩm thủy, tam đại tiện, tứ tiểu tiện, ngũ giới nội, tứ thập cửu tâm nội, lễ Phật, Thập. Sư nãi lượng sự độ thời, dữ kỳ tấn chỉ.

Tác tân Pháp y, đương tiên bạch Sư.

Trước tân Pháp y, đương tiên bạch Sư.

"Pháp y, tức "Mạn y" cập "Niết Bàn tăng" đã. Túng phi pháp y, dẫn thị tân phục, giai đương bạch Sư. Sư đương sát kỳ lai xứ, cập y sắc chế tạo như pháp, bất như pháp, phương dữ trước chi.

Thế đầu đương tiên bạch Sư.

Bạch ngôn : Mỗ nhờn, vị mỗ giáp thế đầu. Sư hứa, nhiên hậu thế.

Tật bệnh phục dược, đương tiên bạch Sư.

Nghĩa là : đã hứa mua vật của anh (*Giáp*) kia trước, sau tuy vật của chị (*Át*) có nới giá hơn; cũng chớ bỏ vật trước mắc, mua vật sau rẻ, làm cho người chủ vật trước có ý buồn giận. Như vậy chẳng phải tâm người tu hành.

Dè chớ bảo lãnh những người mắc nợ nần.

Làm "tin" cho người, gọi là "bảo lãnh", chữ "Khiên" gọi là "tội lỗi" chữ "Phụ" gọi mắc "nợ nần".

Như ta bảo lãnh tội lỗi, nợ nần của người kia, sau thành họ oán trách, đến nỗi ta phải mang lấy khổn hại vậy.

BÀI THỨ 22 :

"PHÀM CHỖ RA LÀM, KHÔNG ĐẶNG TƯ Ý"

Phàm khi ra vào qua lại, trước phải thưa Thầy.

Trong ĐẠI LUẬT nói : Chỉ trừ năm việc không thưa Thầy, ngoài ra mỗi mỗi đều phải thưa Thầy. Nếu không thưa thì mắc tội.

Năm việc là : 1.- Nhân hành dương, 2.- Uống nước, 3.- Khi đại tiện, 4.- Đi tiểu tiện, 5.- Nội ranh giới của chùa trong 49 tâm, lễ Phật hoặc lễ Tháp. Thầy mới lượng sự độ chừng cho mình lui tới, nên khỏi phải thưa Thầy.

Sắm Pháp y mới, trước phải thưa Thầy.

Mặc Pháp y mới, trước phải thưa Thầy.

"Pháp y" tức là "Y mạn điều", và cái "quần" ⁽²¹⁾ (*chăn*) vậy. Dầu không phải pháp y, nhưng hễ mặc đồ mới đều phải thưa Thầy; Thầy hãy xét coi từ đâu mà có, và Pháp y nhuộm màu kiểu, may đúng phép, hay không đúng phép, Thầy mới cho mặc đó.

Cạo đầu trước phải thưa Thầy.

Thưa Thầy như vậy : "Ông chi dó cạo đầu giùm con".
Thầy cho vậy sau mới cạo.

Tật bệnh uống thuốc, trước phải thưa Thầy.

Tài giác hữu bệnh, tức đương bạch Sư linh tri Nhược phục hà được. Sư hứa phương phục.

Tác "Chúng Tăng" sự, đương tiên bạch sư.

Hoặc Sư hữu sở giáo sắc, phục vô thất thị chi quá, cố tu tiên bạch.

Dục hữu tư cụ bút chỉ chi bối, đương tiên bạch Sư.

Chỉ bút, hữu phế thiên tụng chánh vụ, Sư hứa, nhiên hậu cụ chi.

Nhược phúng khởi kinh bối đương tiên bạch Sư.

"Bối", thị "phạm" âm tán tụng dã. Phạm sơ khởi phúng tụng, đương tiên bạch chi.

Nhược nhưn dĩ vật huệ thí, đương tiên bạch Sư dĩ, nhiên hậu thọ. Kỳ vật huệ hậu thí nhưn, đương tiên bạch Sư, Sư thỉnh nhiên dĩ.

Sư hứa nãi thọ. Sư thỉnh phương dĩ, thử miễn cơ nghị hậu hoạn chi phi !

Nhưn tụng kỳ giả tá; đương tiên bạch Sư, Sư thỉnh nhiên hậu dĩ; kỳ dục tụng nhưn tá vật, đương tiên bạch Sư, Sư thỉnh đắc khứ.

Trí kiến vị thâm, khả phủ ninh thức, cố tu tiên bạch, nhược sư thỉnh hứa, nhiên hậu dĩ thủ.

Bạch sư thỉnh, bất thỉnh, giai đương tác lễ, bất thỉnh, bất đắc hữu hận ý.

Phạm sở bạch sự, thỉnh phủ, tùy sư giáo sắc. Nhược tâm sanh bất hỷ, tức tự hoạch khiên quá.

Vừa biết trong mình có bệnh, liền phải thưa Thầy hay, bằng uống thuốc chi Thầy cho mới uống.

Làm việc "Chúng Tăng" trước phải thưa Thầy.

Hoặc Thầy có dạy sai được khỏi lỗi mất hầu Thầy, nên phải thưa trước.

Muốn có riêng sắm món giấy viết chi, trước phải thưa Thầy.

Sắm giấy viết, có phở việc chánh tham thiền, và tụng kinh, nên Thầy cho vậy sau mới sắm đó.

Phàm muốn tụng kinh kệ chi, trước phải thưa Thầy.

Lời tán tụng bằng tiếng "phạm", gọi là chữ "Bối". Phàm khi muốn đọc tụng, trước phải thưa bạch.

Hoặc người đem vật cho mình, trước phải thưa Thầy rồi, vậy sau mới thọ. Hoặc của mình muốn cho người khác, trước phải thưa Thầy, Thầy ừ vậy sau mới cho.

Thầy cho mình mới thọ, Thầy ừ mình mới cho, mới khỏi lo cái lỗi người sau họ chê bai.

Người đến mình cậy mượn vật chi, trước phải thưa Thầy, Thầy ừ, vậy sau mới cho; mình muốn theo người cậy mượn vật chi, trước phải thưa Thầy, Thầy ừ mới đặt đi.

Chỗ trí kiến của mình chưa rộng, việc phải quấy đâu biết nên trước phải thưa bạch, nếu Thầy ừ cho, vậy sau mới dùng.

Thưa Thầy cho, cùng chẳng cho, đều phải làm lễ; Thầy không cho, cũng chẳng đặt có ý buồn.

Phàm có việc thưa, cho cùng chẳng cho, tùy Thầy dạy bảo. Nếu tâm mình không vui, thời mình mắc tội lỗi.

PHỤ

Nãi chí đại sư, hoặc du phương; hoặc thính giảng; hoặc nhập chúng; hoặc thủ sơn, hoặc hưng duyên sự, giai đương bạch Sư, bất đắc tự dụng.

Phàm sở thi vi hành sự, bất đắc tự dụng kỷ tình, cố viết giai đương bạch Sư.

"Du phương", vị : Tham phỏng "tri thức".

"Thính giảng", vị : Thính giảng "Tam Tạng Thánh Giáo".

"Nhập chúng", vị : Nhập "Đại Tăng Chúng" trung.

"Thủ sơn", vị : Thủ hộ "Sơn Môn" trước mộc đẳng.

"Hưng duyên", vị : Hưng kiến "tự viện" trang tổ đẳng duyên.

Nhiên "du phương", hưng duyên; nguyên phi "Sa di" sở ưng vi, "Sa di" chỉ nghi học tập "thiên tụng" thông lợi, vi chi vị vãn.

"THAM PHƯƠNG" ĐỆ NHỊ THẬP TAM

Viễn hành yếu dã lương bằng.

"Lương bằng" giả "thiện hữu" dã.

LỄ KÝ vãn : "Đòng môn viết "bằng". Đòng chi viết "Hữu".

THUẬN CHÁNH LUẬN vãn : "Thiện hữu" giả, năng vi chúng hành bốn". Cố HOAN DỰ Kinh vãn : "Hiên hữu giả", thị vạn phước chi cơ, hiện thế miễn

LỜI PHỤ

Những đến việc lớn; hoặc đi du phương; hoặc đi nghe kinh; hoặc đi nhập chúng; hoặc đi giữ vườn, hoặc muốn xây dựng việc chùa chiền v.v... đều phải thưa Thầy, chẳng đặng tự ý.

Phàm chỗ ra làm việc chi, chẳng đặng tự làm theo ý mình, nên nói đều phải thưa Thầy.

Đi "du phương" là nghĩa : đi tìm hỏi ông "tri thức".

Đi "nghe kinh" là nghĩa : tới nghe lời Phật dạy trong ba Tạng : Kinh, Luật và Luận.

"Nhập chúng" là nghĩa : vào trong số "Đại chúng Tăng".

"Giữ vườn" là nghĩa : giữ gìn tre cây của nhà chùa v.v... "Xây dựng" việc chi, là nghĩa : muốn tạo lập "chùa, am", in kinh, đắp tượng, các việc...

Song việc đi "du phương", và việc dựng lập Chùa Am, là phận sự người cư sĩ hộ pháp làm; vốn không phải Thầy "Sa di" chỗ nên làm. Thầy "Sa di" mục đích phải học tập việc thiền tụng; chừng nào việc thiền tụng đã lấu thông, làm các việc ấy cũng chưa muộn.

BÀI THỨ 23 : "ĐI THAM HỌC PHƯƠNG XA"

Đi xa phải nương bạn lành.

"Bạn lành", là người "bạn tốt" vậy.

Sách LỄ KÝ nói : "Bạn đồng tu một đạo gọi chữ "Bằng". Bạn đồng một chí hướng gọi chữ "Hữu".

Bộ THUẬN CHÁNH LUẬN nói : "Bạn lành", hay làm các hạnh thanh cao". Cho nên trong kinh HOAN DỰ nói : "Người bạn hiền là nền tảng muôn phước, có thể làm cho ta, hiện đời khỏi lao ngục nhà vua và sau khi chết qua

vương chi lao ngục, tử tắc đồ "tam đồ" chi môn hộ, thăng thiên đắc đạo, giai hiên hữu chi trợ hĩ".

QUI SƠN vân : "Viễn hành yếu dã lương bằng sát sát thanh ư nhĩ mục; sở vị sanh ngã giả "phụ mẫu". Thành ngã giả "bằng hữu".

Dĩ hữu phụ nhơn, phẩm pháo nhơn vật; cố lương bằng hữu hổ tương thiết tha chi công, trác thành pháp khí chi dụng, như độ đại đại hải phàm đà tương tu. Thị dĩ "Như Lai", linh hổ tương kính trọng, như thị "Thế Tôn", tự học tự tu, như nhơn dạ hành vô chúc. Nhược "vô thiện bạn", ninh tự cô du, mạc ạp "ác hữu", tổn kỹ chánh hạnh".

Cố XẢ DUYÊN MINH vân : "Tà Sư ác hữu, úy nhược "lang hổ", thiện đạo lương bằng thân như "phụ mẫu".

THÀNH PHẠM vân : Trạch hữu trực như "Vân Nham", "Đạo Ngô", "Tuyết Phong", "Nham Đầu" đẳng khả vi bá thế nhất ngộ chi hạnh thậm dã. Hoặc kiến thức sảo thắng, chí hạnh đa đồng, diệc khả vi hữu. Thoảng thiếu hữu bất như, tắc bất nhược vô dã.

NHƠN QUẢ Kinh vân : Bằng hữu, hữu tam yếu pháp :

Nhất kiến hữu thất, triếp tương hiểu gián.

Nhị biến hảo sự, thâm sanh tùy hĩ.

Tam tại khổ ách, bất tương khí xả.

Như tư đẳng ngữ, nãi "Phật Tổ" chi cách ngôn, vạn thế chi lương qui, khả bất thâm tín giả tai !

"Cổ nhơn" tâm địa vị thông, bất viễn thiên lý cầu Sư.

khỏi cửa néo "tam đồ", "đắc đạo thăng thiên" cũng nhờ bạn hiền giúp đỡ".

Đức Qui Sơn nói : "Đi xa phải nương bạn lành, thường thường để nơi tai mắt; nên có câu : Sanh ngã giả "phụ mẫu". Thành ngã giả "bằng hữu". Nghĩa là : Sanh thân ta đây là nhờ "cha mẹ". Thành thân ta đây là do "bạn lành".

Bạn lành giúp điều nhơn, thông thạo việc đời; cho nên bạn lành có công lẫn nhau răn nhắc, có sức tạo thành đức hạnh, như qua biển lớn, buồm lái giúp nhau. Cho nên đức "Như Lai" dạy lẫn nhau kính trọng bạn lành; coi như đức "Thế Tôn", học một mình, tu một mình, như người đi đêm không đuốc. Lại nói : "Bằng không có bạn lành, thà riêng đi một mình, đừng gần "bạn ác", tổn hạnh tốt của mình".

Nên trong bộ XẢ DUYÊN MINH KÝ nói : "Thầy tà bạn ác như sợ cọp sói; bạn lành Thầy hay thương như cha mẹ".

Thiên THÀNH PHẠM nói : Chọn bạn được như ông "Vân Nham", ông "Đạo Ngộ", ông "Tuyệt Phong", ông "Nham Đầu" v.v... thật là trăm đời, một phen gặp hạnh phúc vậy. Hoặc người chỗ kiến thức có hơn, chí hạnh nhiều chỗ đồng với mình, cũng nên làm bạn. Thoảng như người thua thiếu, không bằng mình, thời chỉ bằng mình không bạn tốt hơn.

Kinh NHƠN QUẢ nói : Bạn lành có ba việc cần yếu :

- 1.- Thấy mình có lỗi, liền biết can cho nhau.
- 2.- Thấy mình có việc tốt rất sanh tâm tùy hỷ.
- 3.- Lúc mắc nạn khổ, không bỏ rời nhau.

Những lời như đây, chính lời màu của "Phật tổ", phép hay muôn đời, đâu chẳng tin sâu vào óc cho được.

Bực cổ nhơn : Lòng dạ chưa tỏ, chẳng nài đường xa nghìn dặm cầu Thầy.

"Cổ đức" tâm địa vị mình, phỏng tâm "tri thức",
bất dĩ thiên lý vi viên.

THÀNH PHẠM vân : Phù vị pháp cầu sư, bất vô
thâm biệt.

Nhược vị đích kiến thâm thức, thận bất khả
trục như phong thịnh, nhi triếp nghĩ trọng, khinh,
thân, sơ. Nhược cứ thiết nhi ngôn, "Phật Tổ" đường
thất, yếm mặc tư cứu, nhi chư phương Sư pháp, cầu
kỳ phướng phát giả, tiền hỷ !

PHỤ

"Niên ấu" giới thiệu, vị hứa viễn hành, như
hành bất đắc dĩ bất lương chi bối đồng hành.

Bất lương chi bối giả, ác hữu dã.

"Qui Sơn" vân : Áp tập ác giả, trưởng ác tri kiến,
hiếu tịch tạo ác, tức mục giao báo, một hậu trầm
luân.

"Nhất thất như thân vạn kiếp bất phục".

Tu vị tầm sư phỏng đạo, quyết trạch sanh
tử, bất nghi quan sơn, ngoạn thủy, duy đồ du
lịch quảng viễn, khoa thị ư nhưn.

"Vô Thượng Bồ Đề", phi "tri thức" mặc năng khai
đạo, cố tu tầm sư phỏng đạo, sanh tử trường đồ, mè
ngộ do kỹ, cố tự đương quyết trạch.

Quan sơn ngoạn thủy, hà ích thân tâm.

Khoa thị quảng viễn, hề tăng đạo vị.

Chơn vị sanh tử chi nhưn, hựu hà hà ư tư hồ ?

Bực "cổ đức" lòng dạ chưa tỏ, phải tìm hỏi ông "tri thức", không nài đường nghìn dặm là xa.

Thiên THÀNH PHẠM nói : Luận như người vì "Chánh Pháp" cầu Thầy, không ai là không biết xét. Giả sử chỗ kiến thức của ta chưa rộng, ta hãy dè dặt chớ nên nghe theo tiếng người mà liền tính chỗ trọng, chỗ khinh, chỗ thân, chỗ sơ. Bằng cứ thật mà nói, nhà cửa "Phật tử" đóng kín đã lâu. Mà nay nói đi các phương xa tìm Thầy, cầu được bực Thầy đúng pháp, ấy chỉ là phương phát mà thôi (*nghĩa là : hơi hơi giống*) cũng rất ít có vậy ?

LỜI PHỤ

"Tuổi nhỏ giới luật còn thiếu. Thầy chưa cho đi xa, như đi không nên đồng đi với bạn không lành.

Bạn không lành tức là bạn ác.

Ngài "Qui Sơn" nói : Gần quen người ác, thì thêm chỗ tri kiến ác, ngày đêm tạo ác mắc báo trước mặt, chết rồi trầm luân.

"Một phen mất thân người, muôn kiếp khó mà trở lại".

Phải lo tìm Thầy học đạo, quyết dứt đường sanh tử, đừng có xem non ngắm biển, lẩn tránh chỗ rộng xa, để khoe khoang với người.

Đạo "Vô Thượng Bồ Đề" không có ông "Tri Thức", ai hay chỉ dạy, nên phải tìm Thầy hỏi đạo. Sanh tử đường dài, mê với ngộ do mình, nên mình phải quyết đoán (*chọn bậc Tri Thức*).

Xem non ngắm bể, có ích gì cho thân tâm.

Khoe khoang chỗ xa rộng, nào thêm đạo vị.

Thật là người sanh tử xuất gia, đâu còn rảnh thì giờ mà đối việc ấy ư ?

Sở đạo chi xứ, hiệt phóng hành lý, bất đắc kinh nhập "điện đường". Nhất nhơn khán hành lý, nhứt nhơn tiên tấn, vấn tấn, thủ thường trụ tấn chỉ, phương khả an đốn hành lý nhập nội.

"Hành Lý" hoặc tác "Hành Lý" thông dụng.

Hoặc vân : "Trang Bao", tức hành nang. Nhơn viễn hành tất hữu chi dã.

Tự chế bất đồng quy củ các dị, lễ vô nhất định, sự tu kiến cơ.

Cố vân : Thủ kỳ thường trụ tấn chỉ, phương khả an đốn nhập nội.

"Y BÁT DANH TƯỚNG" ĐỆ NHỊ THẬP TỨ

"Ngũ điều y" Phạm ngữ "An đà hội" thử vân: "Trung Túc y".

Vị cận thân trụ dã.

"Diệc" vân : "Hạ y".

Vị : tam y trung, thử vi tối hạ trước giả.

"Diệc" vân : "Tạp tác y"

Vị : viện nội, tác chư lao vụ thời trước.

Phàm tự trung chấp lao phục dịch, lộ đồ xuất nhập vắng hườn, đương trước thử y.

Tác pháp trường đoản, tường như ĐẠI LUẬT.

Đáp y kệ vân :

Thiện tai giải thoát phục.

Đi đến chỗ nào, để hành lý ngoài ngõ, chẳng được mang ngay "trong chùa". Một người coi đồ hành lý, một người vô trước hỏi thăm, coi phép nhà chùa lui tới thế nào rồi mình mới được đem đồ hành lý vào trong.

Hai chữ "Hành lý" hoặc viết hai chữ "Hành lý này" cũng được.

Hoặc có chỗ nói hai chữ "Trang Bao" tức là cái túi mang đi đường. Phàm người đi xa, phải có túi để đựng đồ.

Vì sao phải hỏi phép nhà chùa tới lui ?

Bởi phép mỗi chùa không đồng, quy củ đều khác, phép không nhất định, nên mỗi sự phải coi thế thần thích hợp.

Vì vậy cho nên nói : "Phải coi phép nhà chùa lui tới làm sao, rồi mới để đồ "Hành lý" vào trong.

BÀI THỨ 24 : "DANH VÀ TƯỚNG CỦA Y BÁT"

"Y ngũ điều", theo tiếng nói cõi trời "Phạm Thiên" kêu là "An Đà Hội", còn tiếng Hán nói là "Trung Túc y".

Y này là cái y mặc gần trong thân vậy.

Cũng kêu là y bực "Hạ".

Nghĩa là : Trong ba y, đắp y này là bực "hạ".

Cũng gọi là "Tạp Tác y".

Nghĩa là : Mặc y này làm các việc nhọc trong chùa.

Phàm trong chùa làm lụng công việc, đi đường ra vào, qua lại, phải đắp y này.

Phép may y, có dài, có vắn rõ như trong ĐẠI LUẬT.

Khi đắp y, đọc bài kệ như vầy :

Lành thay áo giải thoát.

Vô thượng phước điền y.

Ngã kim đánh đái thọ.

Thế thế bất xả ly.

Án tất đà da, ta bà ha.

Thử kệ thượng nhị cú, xuất danh nghĩa; hạ nhị cú thị phát nguyện, dĩ nhưn chiêu quả cố.

"Án" tự hạ, thị chú mật ngữ, phi danh ngôn, khả năng tận thích. Nhiên tam y danh nghĩa chúng đa, hoặc danh "nhấn nhục" khái.

Vị : năng hàng phục chúng ma cố.

Diệt danh "Liên hoa" phục.

Bất vi dục nê ô nhiễm cố.

Diệt danh "Cứu Long y".

Long đặc nhất lữ, bất vi "kim sí điều" sở thực cố.

Kim danh giải thoát phục, di sanh tử phiền não, do tư giải thoát cố.

Hựu danh "phước điền y", do năng sanh chúng thiện cố.

"Vô Thượng" giả ?

Vị : thử y. cụ như thượng công năng, cánh vô

Y vô thượng phước điền.

Ta nay đầu đội chịu.

Đời đời chẳng bỏ rời.

Án tất đà da, ta bà ha.

Bài kệ bốn câu này, hai câu trên, nói tên y giải thoát, hai câu dưới, là lời phát nguyện, do bởi nhưn lành, được quả báo lành.

Từ chữ "Án" sắp xuống, ấy là lời bí mật của câu chú, không phải lấy danh từ, mà có thể giải nghĩa cho hết được.

Song ba y, tên và nghĩa rất nhiều, hoặc gọi giáp "nhấn nhục". Thế nào gọi là giáp "nhấn nhục" ?

Nghĩa là : Vì mặc y này, có thể hàng phục được các loài ma ngoại đạo vậy.

Cũng gọi là "Y Liên hoa".

Thế nào gọi là "Y Liên hoa" ?

Nghĩa là : Vì mặc y này, khỏi bị bùn ngũ dục như nhấm vậy.

Cũng gọi là "Y Cứu Long".

Nghĩa là : Loài long dựng một sợi chỉ của y này, khỏi bị chim "Đại bàng cánh vàng" bắt ăn.

Nay ta gọi giải thoát vì do nó hay giải thoát, bao nhiêu phiền não sanh tử.

Lại gọi là "Y phước điền" là vì mặc y này, sanh các phước lành vậy.

Sao gọi là y "vô thượng" ?

trước thử y, nhi thành đạo quả dã. Dư nghĩa, thử bất phiên lục.

"Thất điều y". "Phạm" ngữ "Uất đa la Tăng".
Thử vân : "Thượng trước y".

Vị : Ư thường sở phục giả, thử tại kỳ thượng dã
Diệc danh "nhập chúng y".

Vị : Nhập Chúng Tăng trung thời, trước dã.

Phàm lễ Phật, tu sám, tụng kinh, tọa thiền,
phó trai, thính giảng, Bồ Tát, Tự tứ, đương
trước thử y.

"Bồ tát" thử vân : "Trưởng Tịnh".

"Tự Tứ" ?

Vị : tự thân hữu quá, tứ nhậm "tăng" cử dã.

Đáp y kệ vân :

Thiện tai giải thoát phục.

Vô thượng phước điền y.

Ngã kim đánh đái thọ.

Thế thế thường đắc phi.

Án độ ba, độ ba ta bà ha.

GIỚI ĐÀN kinh vân :

"Ngũ điều y", đoạn tham thân dã.

"Thất điều y", đoạn sân khẩu dã.

"Đại y" đoạn "si tâm" dã,

Nghĩa là : Y này đủ công năng như trên, lại không có y nào hơn y này vậy. Cho nên ba đời các đức "Như Lai", đều mặc y này, mà thành đạo quả. Còn bao nhiêu nghĩa nữa, đây chẳng chép nhiều.

"Y thất điều". Theo tiếng cõi Trời "Phạm Thiên" gọi là "Y Uất Đa La tăng". Tiếng Hán gọi là "Thượng trước y".

Thế nào gọi là "Thượng trước y" ?

Nghĩa là : Những y mặc thường đó, y này là bậc thượng vậy.

Cũng gọi là "y nhập chúng".

Thế nào gọi "y nhập chúng" ?

Nghĩa là : khi vào trong Chúng Tăng đắp mặc vậy.

Phàm lạy Phật, sám hối, tụng kinh, ngồi thiền, đi chúng trai, đi nghe kinh, ngày Bố tát, ngày Tự tứ, phải mặc y này.

Chữ "Bố tát" tiếng Hán gọi là "Trường Tịnh".

Sao gọi là "Trường Tịnh" ?

Nghĩa là : Nuôi lớn căn lành, trừ sạch nghiệp chướng.

Hai chữ "Tự tứ" là gì ?

Nghĩa là chính mình có lỗi, mặc dầu chúng Tăng cử tội vậy.

Khi đắp y đọc bài kệ như vậy :

Lành thay áo giải thoát.

Y ruộng phước không trên.

Tôi nay đâu đội chịu,

Đời đời hằng dặng đắp.

Án độ ba, độ ba ta bà ha (3 lần).

Trong GIỚI ĐÀN KINH có ba nghĩa :

- 1.- Mặc "y ngũ điều", dứt tâm tham của thân nghiệp vậy.
- 2.- Mặc "y thất điều", dứt tâm sân của khẩu nghiệp vậy.
- 3.- Mặc "đại y", dứt tâm si của ý nghiệp vậy.

CỐ HOA NGHIÊM Kinh vân : Trước "ca sa" giả, xả ly "tam độc" dã.

Phật cáo "A Nan" : "Quá khứ chư "Phật" đệ tử : trước như thị y, vị lai chư Phật đệ tử, diệt trước thị y. Như ngã kim nhật, dĩ dao tiệt thành "Sa Môn" y, bất vi "oán tặc" sở kiếp, thử thị "giải thoát" phục, "phước điền" chi y".

Nhược hữu chúng sanh, khởi nhất ác tâm, hướng tam thế chư Phật, "Bích chi", "La Hán", cập trước nhiệm y nhưn, hoạch tội vô lượng.

Sở dĩ giả hà ?

Hoại sắc chi y, thị "Hiền Thánh" tiêu thức. Nhược năng phát tâm, kính nhiệm y nhưn, hoạch phước nan lượng; ngã do tín tâm, kính đái chi chí cố đắc thành Phật.

CAO TĂNG TRUYỆN vân : "Đường "Trình Quán" ngũ niên, "An Dưỡng tự", "Huệ Quang" Pháp Sư đệ tử, kỳ mẫu bản lữ, nội vô tiểu y. Lai nhập tứ phòng, thủ cố "ca sa" tác chi nhi trước; dữ chư lân phụ, đồng tụ ngôn tiểu hốt giác cước nhiệt, tiệm thượng chí yêu, tu du lôi chấn, trịch lân phụ bá bộ chi ngoại, thổ nê lưỡng nhĩ, muộn tuyệt kinh nhật, phương đắc tô tỉnh.

Sở dụng y giả, toại bị chấn tử, hỏa thiêu tiêu quyện, đề thượng bối viết :

"Do dụng Pháp y, bất như pháp dã".

Kỳ tử thân tấn, hựu tái chấn xuất, nãi lộ hải lâm hạ, phương chung tiêu tán.

Thị tri thọ trì pháp nhục, huệ cập "tam qui" chi long, tín bất hư hĩ.

Cho nên kinh HOA NGHIÊM nói : Người đắp y "ca sa" bỏ lia "ba độc" vậy.

Phật kêu ông "A Nan" bảo rằng : "Này "A Nan" ! Đệ tử các đức Phật đời quá khứ; đắp y như vậy. Đệ tử các đức Phật đời vị lai, cũng đắp y như vậy. Như ta ngày nay, cầm dao cắt rọc, từng miếng hợp lại may thành y cho "Sa Môn", khỏi bị kẻ "oán tặc" nó cướp giật, nên gọi y này, là đồ mặc "giải thoát", cũng gọi là áo "phước điền".

Nếu có chúng sanh nào, khởi một niệm ác, đối với các đức Phật trong ba đời, hàng "Bích Chi", vị "La Hán", với người mặc y nhuộm màu hoại sắc đây mắc tội vô lượng.

Vi sao thế ?

Vi y hoại sắc đây, chính phép nêu của các vị "Hiền Thánh". Bằng ai phát tâm kính người mặc y nhuộm màu hoại sắc, được phước không lường; ta do nhờ tín tâm kính mặc hết lòng nên đặng thành Phật quả.

Trong CAO TẶNG TRUYỆN nói : Đời "Đường" niên hiệu "Trinh Quán" năm thứ 5, chùa "An Dưỡng" đệ tử ông "Huệ Quang Pháp sư", mẹ ông nghèo khó lắm, không có một tấm áo nhỏ mặc trong thân. Hôm nọ đến nhà chùa, vào trong liêu người con, lấy y "ca sa" cũ rách sửa lại làm áo mặc, rồi cùng với các người đàn bà trong xóm, đồng nhóm lại nói cười; thoạt nghe dưới bàn chơn nóng nóng, nóng lên đến lưng quần, giầy lát sét đánh, văng các người đàn bà khỏi ngoài trăm bước, bùn đất nhét đầy hai lỗ tai, ngật ngữ ngật ngưỡng, mấy ngày mới tỉnh trở lại.

Còn bà lấy y sửa lại làm áo mặc kia, cũng bị sét đánh chết, lửa đốt cháy giò, trên lưng có đề tám chữ như vậy :

"Do dụng Pháp y bất như pháp dã"

Nghĩa là : Do dùng pháp y, chẳng nhằm phép vậy.

Người con lượm xác mẹ, liệm trong hòm để đó lại bị sét đánh lần thứ hai, văng nắp quan tài, thầy nằm trần dưới rừng, dần dần tiêu rã.

Hựu hữu nhất sơn cư Tăng, tại thâm nham túc, dĩ y chướng tiền, hữu dị "Thần" Lai, hình cực khả úy, thân tý nội thám, dục thủ túc giả, úy xúc "ca sa", ngại bất đắc nhập, toại đắc miễn thoát.

Như thị chúng tướng, nan khả cụ ký.

"Nhị Thập ngũ điều y". Phạm ngữ "Tăng Già Lê". Thủ vân "Hiệp" diệp vân "Trùng".

Vị : Cát tiệp nhi hiệp thành, hựu trùng tác dã.

Diệp vân "tạp toái y".

Vị : Điều số đa, cố dã.

Phạm nhập "vương cung", thăng tòa thuyết pháp, "tụ lạc", "khất thực", đương trước thử y.

Hựu thử y, cửu phẩm.

Hạ phẩm hữu tam.

Vị : Cửu diên.

Thập nhất điều.

Thập tam điều.

Nhị trường, nhất đoán.

Trung phẩm hữu tam.

Vị : Thập ngũ điều.

Thập thất điều.

Thập cửu điều.

Tam trường, nhất đoán.

Xem đây thì đủ biết rằng : Người thọ trì pháp y, ơn kip đến loài "long" cũng đến thọ "Tam Qui". Thật là lời không dối, nên tin chắc vậy.

Lại có, một ông Thầy tu trên núi, ngủ trong hang sâu, lấy y dừng trước. Bấy giờ có ông "Thần" dị tướng đến, hình rất ghê sợ, đưa tay mò trong hang, muốn vô bắt ông Thầy ngủ kia; nhưng mà sợ đụng y "ca sa", ngại chẳng dám vào nên Thầy kia khỏi chết.

Như vậy các danh tướng của y phước điền, nhiều lắm khó mà biên cho đủ.

"Y hai mươi lăm điều". Tiếng nói của trời "Phạm thiên" kêu là "Tăng già Lê". Tiếng Hán gọi "Hiệp y" cũng gọi "Trùng y".

Thế nào gọi là "Hiệp y" ?

Nghĩa là : Cát rọc từng miếng, rồi hợp lại may thành cái y.

Thế nào gọi "Trùng y" ?

Nghĩa là : Y này may chồng nhiều lớp vậy.

Cũng kêu là "Y Tạt toái".

Thế nào gọi "Y Tạt toái"

Nghĩa là : Vì số điều của nó nhiều lắm vậy.

Phàm vào "cung vua", thăng tòa thuyết pháp, vào làng khát thực, phải mặc y này.

Lại y này có 9 bực.

Bực hạ có 3 bực nghĩa là :

- a) Y 9 điều.
- b) Y 11 điều.
- c) Y 13 điều.

Hai miếng dài, một miếng vắn.

Bực trung có 3 nghĩa là :

- a) Y 15 điều,
- b) Y 17 điều.
- c) Y 19 điều.

Ba miếng dài, một miếng vắn.

Thượng phẩm hữu tam.

Vị : Nhị thập nhất điều.

Nhị thập tam điều.

Nhị thập ngũ điều.

Tứ trường, nhất đoản.

Đáp y kê vân :

Thiện tai giải thoát phục

Vô thượng phước điền y.

Ngã kim đánh đái thọ,

Quảng độ chư quần mê,

Án, ma ha ca bà ba, tra tất đế, ta bà ha.

Chúng sanh bất ngộ, cố viết "quần mê" chư Phật dĩ ngộ, cố hiệu "Đại Giác".

Thử chi tam quy, nguyên thị "Tỳ kheo" pháp phục, kim dục linh "Sa di", dự tri danh tướng thù thắng, cố phụ ư mặt, phi vi sử kỳ phi trước.

"Sa di", nhược đáp "mạn y", "tạng kinh" trung, tự hữu kê vân :

Đại tai giải thoát phục - Vô tướng phước điền y.

Phi phụng như giới hạnh - Quảng độ như chúng sanh.

"Bá nhất yết ma" vân :

"Câu tịch" chi đồ, mạn điều thị phục, nhi hữu triếp phi "ngũ điều" thâm vi tội lạm. "Thần châu chi địa", cửu phiến tư phong.

Thử thành phi pháp, vật linh phi trước dã.

Thử thị "Đường Tam Tạng, Nghĩa Tịnh pháp sư", thân du "Tây Vực", quan ngũ "Thiên Trước" cảnh, cập chư bộ "Luật văn", tịnh vô "Sa di" phi trước "Tỳ kheo" cát tiệt chi y, đặc thử thù thị, dĩ phát thiên cổ chi mê.

Bực thượng có 3, nghĩa là :

a) Y 21 điều.

b) Y 23 điều.

c) Y 25 điều.

Bốn miếng dài, một miếng vắn.

Đắp y 25 điều đọc bài kệ như vầy :

Lành thay áo giải thoát;

Áo ruộng phước không trên.

Ta nay đâu đội chịu,

Rộng độ các quần mê.

Án, ma ha ca ba, tra tất đế, ta bà ha (ba lần).

"Quần mê" là gì ? Nghĩa là : Chúng sanh chưa tỏ ngộ nên gọi là chúng "quần mê". Các đức Phật đã tỏ ngộ, nên gọi là bực "Đại Giác". Song 3 y đây, vốn là đồ pháp phục của "Tỳ kheo". Nhưng nay muốn cho "Sa di", trước biết danh tướng tốt màu, nên phụ chép nơi sau đây, chớ không phải vì cho "Sa di" đắp mặc.

Bằng ông "Sa di" đắp "y mạn điều", thì trong kinh tạng, cũng có bài kệ như vầy :

Lành thay áo giải thoát - Y vô tướng phước điền.

Mặc giữ theo giới hạnh - Rộng độ các quần sanh.

Bộ BÁCH NHẤT YẾT MA nói :

Ông "Cầu Tịch Sa di" phải đắp "y mạn điều", mà nay lại có ông lại đắp "y ngũ điều", thật là tội lỗi. Trong xứ "Đông Thắng Thần châu" (xứ Tàu) lâu quen thói này.

Đây thật là phi pháp, dừng cho "Sa di" đắp mặc vậy.

Đây là đời nhà "Đường", ngài Tam Tạng Pháp sư Nghĩa Tịnh, thân hành qua nước "Tây Vực", khắp xem năm cõi "Thiên Trúc", và các bộ "Luật Văn", đều không cho "Sa di" đắp mặc y cất rọc của "Tỳ kheo". Hôm nay để lời dạy này,ặng thức tỉnh, những kẻ mê nhiều đời.

Ký vân : Thử thành phi pháp, kỳ tội thì đương đại thọ.

Vi Sư giả, bất khả bất tri ?

Vi đồ giả, hựu bất khả bất thận dã ?

"Bát", Phạm ngữ "Bát đa la".

Thử vân : "Ứng lượng khí".

Vị : "Thế, Sắc, Lượng" tam giai ứng pháp cố.

"Thế", dụng ngõa, thiết, nhị vật.

"Sắc", dĩ dục yên huân trị.

"Thiết bát" dụng hạnh tử, ma tử, đạo dục, đẳng, huân tác hắc sắc, cấp sắc, hoặc không tước yết sắc.

Lượng tác phân "thượng, trung, hạ".

"Thượng bát", thọ nhất "đấu".

"Hạ bát" thọ "ngũ thăng", nhị nội danh trung bát.

Cụ : Phạm ngữ "Ni Sư Đàn" thử vân "Tọa cụ", diệp vân : "Tùy túc y". Khai cụ kê vân :

Tọa cụ "Ni Sư Đàn".

Trưởng dưỡng tâm miêu tánh.

Triển khai đẳng "Thánh Địa".

Phụng trì "Như Lai" mạng.

Án đàn ba, đàn ba, ta bà ha.

Song đã nói rằng : "Như đây thật là phi pháp, thì tội ấy ai chịu thế cho",

Vậy ai là người làm Thầy, chẳng khá chẳng biết ?

Ai làm đệ tử, cũng chẳng khá chẳng thận trọng ?

"Bát", cái bát đây, tiếng Phạm gọi là "Bát đa la". Tiếng Tàu gọi "ứng lượng khí".

Nghĩa là : cái "Thê", cái "Sắc", cái "Lượng", 3 cái đều đúng như pháp.

Thế nào là "Thê" đúng như pháp ?

Nghĩa là : Dùng hai món : sành và thiếc,

Thế nào là sắc đúng như pháp ?

Nghĩa là : Lấy các thứ thuốc đốt lên khói rồi xông làm hoại sắc.

"Bát bằng thiếc" : thì lấy hột hạnh như hột mè với cám nếp v.v... xông làm màu sắc đen xám, như sắc con chim bồ câu, hoặc sắc giống như sắc cổ con chim khổng tước.

Thế nào "lượng" đúng như pháp ?

Nghĩa là "Lượng có phân thượng, trung và hạ.

"Bát bực thượng" đựng được một "đấu" (10 thăng gọi một đấu).

"Bát bực hạ" đựng được "năm thăng", bát bực trung gọi bát giữa chừng (7 thăng rưỡi) cho nên nói bát đúng lượng.

"Cụ" : Cái cụ tiếng Phạm gọi "Ni Sư Đàn" Tàu gọi "Tọa cụ" cũng gọi "Tùy túc y". Khi trải cụ ra ngồi, đọc bài kệ như vầy :

Cái tọa cụ gọi "Ni Sư Đàn",

Nuôi lớn lòng tánh iết.

Mở mang lên cõi thánh,

Vưng giữ mạng Như Lai.

Án đàn ba, đàn ba ta bà ha. (3 lần)

Vị tương tùy hành, dĩ tiện tọa ngoạn, dụng hộ thân hộ y, hộ Tăng ngoạn cụ, cố chế dã.

GIỚI ĐÀN kinh vân : "Ni Sư Đàn", như tháp chi hữu cơ dã.

Nhược vô "tọa cụ", dĩ tọa như thân, tắc "ngũ phần định, huệ", vô sở tùng sanh.

Ký vân "tọa cụ", "kim thời dụng vi lễ bái, toàn quai bốn chế". Hoặc linh tứ giác thiếp cố, nhi mậu vị chi. Vi "Tứ Thiên Vương", trí sử túc bất cảm đạ thượng, phục hữu dĩ bất tịnh "hài lý" nhi đạ chi.

Quá úy, quá khinh, nhất giai khả tiểu !

Kỳ vi "Sư giả", bất khả bất giáo "đệ tử", ngoa tập ký cửu, nhất triêu nan dĩ cải phục. Nhược ý vị kính hộ tam y; tương dĩ lễ bái, thứ cơ quyền dụng.

Như hoặc bất nhiên, tự tôn kỹ thể, hà thành kính tha, khinh mạn chi tội, thành nan đào hí.

Nhược tương "tọa cụ" tọa thời, ưng niệm kệ vân : Triển khai đà phu tọa, vân vân...

Kim kiến hữu "tại gia nam nữ", thọ "ngũ giới" giả, phi "ngũ y", triển "tọa cụ", công nhiên lễ bái, thâm vi khả thống !

Hà kỳ "pháp môn" ngoa thể, nhất trí ư thử.

Cổ "Từ Vân Sám chủ" Biện Hoặc Thiên vân : "Thử tam pháp y, định thị xuất gia chi phục, phi tại gia giả, sở phi".

Thế nào gọi "Tùy túc y" ?

Nghĩa là : Đi đâu đem theo cho tiện, trong khi ngồi và nằm, là cái đồ để hộ thân, hộ y, với hộ cho ông Tăng nằm, nên Phật chế ra vậy.

GIỚI ĐÀN Kinh nói : Cái "Ni Sư Đàn" như Tháp có nền vậy. Nếu không có "tọa cụ" cho thân ông ngồi, thời năm phần ⁽²²⁾ định, huệ không do đâu sanh vậy.

Song đã nói rằng : "Tọa cụ là đồ để ngồi, vì sao đời bây giờ, người dùng để làm lễ lạy. Thật trái lời dạy của đức Phật".

Hoặc có người thấy Luật dạy : "Phải dùng 4 miếng vải cũ vá lên bốn góc cái "Tọa cụ", làm cho hoại sắc, hoặc làm cho chắc 4 góc.

Thế mà người làm tướng đó là "4 ông Thiên Vương", đến nỗi có người chân chẳng dám đạp lên, rồi cũng có người mang "giày dép" bất tịnh đạp lên đó.

Một người quá sợ, một người quá khinh, cả hai đều đáng cười. Vậy ai là người làm "thầy", chẳng khá chẳng dạy "đệ tử" ?!

Song thói đây làm quen đã lâu, chẳng phải một ngày một bữa, mà có thể cải đổi lại được. Nếu ai có lòng vì kính hộ ba y, đem để mà lạy, khỏi lấm y, họa may dùng đỡ thì được.

Như hoặc chẳng vậy, tự trọng thể mình, đâu thành kính Phật, tội khinh đé đấy, khó mà lánh vậy.

Nếu khi đem "tọa cụ" ra ngồi, phải niệm bài kệ như vậy : "Mở trái "tọa cụ" ngồi třeo kiết già v.v..."

Đời bây giờ, thấy có kẻ "nam" người "nữ" "tại gia", thọ trì năm giới, mà cũng đắp mặc "y ngũ điều", cũng trải "tọa cụ" ra giữa công nhiên mà lễ lạy, rất là đau đớn !

Ai dè trong "pháp môn" có những ả, sai lầm đến nỗi thế này !

Cho nên ngài "Tứ Văn Sám chủ" làm "Thiên Biện Hoặc" nói : "Ba pháp y đây, định cho người xuất gia mặc, chớ chẳng phải kẻ tại gia đắp đặng".

TẶNG KỶ LUẬT vân : Tam y giả, "Thánh Hiền" "Sa môn" tiêu xỉ, phi tục nhưn sở vi. Tọa A HÂM kinh vân : Tu "tứ vô lượng" giả, tịnh thế tu phát, phục "tam pháp y", nhi "xuất gia" dã.

Cứ tư dĩ tri, định phi "tục" phục. Thế vân : "PHẠM VĨNG kinh, hữu thông tục trước giả". Nhưn kiến bỉ kinh, quảng liệt "vương, thần, đạo, tục", tận đắc thọ giới, ứng giáo thân sở trước "ca sa", đẳng ngôn.

Tiện linh "sĩ nữ", thọ "Bồ Tát giới" giả trước "thất điều chi y".

Nguyên "ca sa", thử phiên vi "nhiễm", hựu phiên di "hoại sắc", kỳ thị thông chế đạo tục thọ giới, tu phục hoại sắc, khùng kỳ nhiễm đồng thời diệt, quai ư pháp chế, nãi vân ứng giáo thân sở trước hoại sắc. Hoặc hữu phong tục, bất khả tận chế, nhi "xuất gia Bồ Tát", tất tu nhiễm hoại.

Cố phục hựu vân : "Tỳ kheo" ứng dữ tục phục hữu dĩ; hà tăng thông "tục", trước "thất điều y" ?

Tâm "Thiên Thai", cập "Tạng Pháp Sư" chương số, cu tác nhiễm hoại nghĩa thích.

Tịnh vô thông tục "tam y" chi thuyết.

Hoặc vân : "Nương tai miễn ách, hứa dữ tiểu phiên", chí như hí nữ tạm quái, "lập nhưn" dã phi.

Hoặc vân : "Đắc tứ thốn, nhi ẩm thực sở sung".

BỘ TĂNG KỲ LUẬT nói : "Ba y đây, là cờ nêu của vị Thánh Hiền và Thầy Sa môn" chớ chẳng phải người thế tục đắp dặng. Kinh TẬP A HÀM nói : "Người tu pháp "Tứ vô lượng tâm" (23) đều cạo râu tóc, mặc "ba pháp y", là người "xuất gia" vậy".

Cứ theo đây thì biết ba y, quyết định không phải người "thế tục" mặc đắp. Người đời nói rằng : "Kinh PHẠM VĨNG, có cho người thế tục đắp mặc". Vì họ thấy trong kinh kia rộng nói : "Vua", "tôi", kẻ đạo người tục đều được thọ giới và Phật dạy họ phải mặc "ca sa" v.v...

Làm tưởng mặc "ca sa" được liền cho kẻ "nam" người "nữ", những người thọ giới "Bồ Tát", cho mặc "y thất điều" !

Nguyên hai chữ "Ca sa", tiếng Hán dịch là "nhuộm", lại dịch là "hoại sắc", đó là trong kinh PHẠM VĨNG Phật chế cho tất cả kẻ đạo, người tục, thọ giới, cần phải mặc áo màu hoại sắc, vì sợ họ nhuộm màu đẹp tốt, giống với người "thế gian", mà trái với pháp Phật dạy, nên bảo rằng : "Thân phải mặc áo màu hoại sắc". Hoặc có phong tục, không phải cấm hết, nhưng người "xuất gia" thọ giới "Bồ tát" quyết phải nhuộm màu hoại sắc.

Cho nên lại nói rằng : "Thầy Tỳ kheo" cùng người Thế tục đắp mặc có khác; đâu có chung cho người thế tục đắp "y thất điều" ư ?

Theo lời chương số của Ngài "Thiên Thai" và ngài "Tam Tạng Nghĩa Tịnh" Pháp sư, đều giải nghĩa hai chữ "Ca sa", là nhuộm màu hoại sắc.

Theo thuyết của các ngài đây, đều không có lý cho người thế tục, đắp mặc "ba y".

Hoặc có người nói : "Trừ tai khỏi nạn, giúp cho miếng rỏ" chỉ như kẻ "hí nữ" tạm mang (24) người "thọ sần" mượn mặc (25).

Hoặc có người nói : "Đặng y 4 tấc, thì đồ ẩm thực no đủ".

Quái nhất phiến, nhi "La Sát" bất đạm; cái hiển "tam y" chi công dụng, nhi hứa "tứ dân" chi thọ trì.

"Xuất gia" nhàn tà chi nhơn, thượng muội trì y chi quý ?

Tại trần phiến tạp chi chúng, ninh tri phụng pháp chi nghi.

NAM SƠN vân : Nhược thọ dụng hữu phương bất sanh tội lệ, tất lãnh nạp quai thức, tự hảm thâm khiên, nhất sanh vô y phú thân, tử tắc tự phụ "Thánh" trách, hà lự vô ác đạo phần. Quan tư chi ngôn, tự tọa thâm quá, nhấn tương phi pháp, ngộ lụy "tại gia".

Hạnh nguyện tứ phương "đạo nhơn", hành "Đại thừa" giả, đọc văn tầm nghĩa mạc thủ kỷ tình, đảm ma khí kim, thù phi "trí giả".

Cách tộ tùng chánh, tư tắc đạt nhơn. Ứng tri "vô thượng Phật thừa", giải vô đạo tục, truyền trì chi quý, thành tại "Luật Nghi".

"Niết Bàn" : "Phò luật đàm thường", chánh tại ư thử.

Luật phạm nhược hoại, pháp dã thùy truyền. Khởi sanh vi nhơn, bất hộ nhấn mục, đoạn thường trụ mạng phi "Chiên Đà La", như hà ?

Đeo một miếng, quỉ "La sát" chẳng dám ăn. Luận như thế thì đủ biết rằng : Công dụng của "ba y", quyết định không cho kẻ "tứ dân" ⁽²⁶⁾ thọ trì vậy.

Nay người "xuất gia", chính người rảnh việc tà, lẽ nào còn mê muội phép trì y ?

Những chúng "tại gia" trần thế bộn bề, đâu biết phép phụng trì mà hồng cho đắp mặc.

Ngài "Nam Sơn" nói : "Nếu thọ dụng đúng phương pháp, thì khỏi sanh tội lỗi; còn lãnh nhận sai phép, tự chuốc lấy tội sáu, một đời không áo che thân, chết rồi lại bị "Phật" quở trách, lo gì khỏi phần ác đạo. Nghiệm lời đây, tự mắc tội nặng, nỡ nào đem việc phi pháp, làm hại cho kẻ tại gia".

Vậy tôi (Hoảng Tán) xin người bốn phương "học đạo", những bực tu "Đại thừa", đọc văn tìm nghĩa, chớ chấp theo ý mình, "gánh gai bỏ vàng" ⁽²⁷⁾ thật là "người không trí".

Bằng ai biết cái cách những cái hủ tệ, theo lối chánh chơn đúng như lời Phật dạy, người đó là kẻ "Đạt Nhơn". Vẫn biết đạo Vô thượng của đức "Phật", ai cũng có thể nhận lãnh, không luận kẻ đạo người tục. Nhưng mà phép truyền trì "Phật Tổ", thật ở trong "Luật Nghi".

Cho nên kinh "Niết Bàn" : Phật sắp viên tịch còn nói câu : "Phò Luật đàm thường", chỉ tại ư thử.

Nghĩa là : Đức Phật dạy rằng : "Dù ta nhập Niết bàn, Tỳ kheo các ông phải luôn luôn giữ Bộ Luật" chính nghĩa ở nơi đây vậy.

Phép tắc luật nghi, nếu một phen phá hoại, thì chánh pháp nương tựa vào đâu, mà truyền trì. Cũng như còn sống làm người, đâu không giữ tròn con mắt, dứt mạng thường trụ, há chẳng phải bọn "Chiên Đà La" ⁽²⁸⁾ chớ gì ?

Tích "Tịnh Ái Pháp Sư", trị "Châu Vô" hành ngược, tự hận bất năng hộ pháp, xuất gia hà vi, nãi tọa thạch phẩn đao phẩu nhục, dẫn trường quái thọ, dĩ thủ bồng tâm nhi tốt.

Ô hô !!! "Cổ Hiên" hộ pháp, kỳ nhược thị hồ, ngã đẳng ký hiệu vị năng, nghi thủ pháp chế, mạc trí hủy tổn, ương trụ tự tha hí.

**SA DI LUẬT NGHI,
YẾU LƯỢC TẶNG CHÚ
QUYỂN HẠ (CHUNG)**

Xưa ngài Tịnh Ái Pháp sư, bị vua "Châu Vô Đế", làm việc bạo ngược, không cho tu, túi mình không thể giữ đạo, xuất gia làm gì đây, liền lên bàn thạch ngồi, lấy dao mổ bụng, kéo dùm ruột treo trên cây, rồi lấy tay ôm bụng mà chết.

Than ôi !!! "Kẻ Cổ Hiền" giữ đạo còn như thế, chúng ta đã bắt chước chưa dặng, thì nên giữ luật phép, đừng cho kém thiếu, mình, người đều mắc đọa vậy.

BỘ SA DI LUẬT NGHI YẾU LƯỢC TẶNG CHÚ HẾT QUYỂN HẠ

CHÚ THÍCH

QUYỂN HẠ

- (2) **Kính con DI HẦU tướng Trời Đế Thích.**
Trong đời quá khứ, có người u mê nghe người ta nói Trời Đao Lợi, một hôm nọ, anh vào trong núi, Thấy bầy Khí, tướng trời Đế Thích chạy kêu làng xóm vô xem, ai nấy chửi anh như tử. Nay đem tích này dụ người không biết coi người, người phải cho người xấu, người xấu cho là người phải.
- (3) **Nhị Thủ Thắng :** (2 món Thủ thắng). Tức là : Nhon chánh báo Thủ thắng và quả y báo cũng Thủ thắng (chánh báo là Tâm, y báo là Cảnh).
- (4) **Đạo Tuyền :** Tức là tên con sông "Đạo Tuyền" (suối trộm).
- (5) **Lạc Tử :** Tức là những miếng rẻo nhỏ của ba y bị rách.
- (6) **Giang hồ tán nhơn :** Xua đời Đường, ông Lữ Vọng thi khoa Tấn sĩ (chẳng đâu) về thả chiếc thuyền con, dạo chơi xứ này qua xứ khác, người ta kêu ông là ông "Giang hồ tán nhơn".
- (7) **Xương Tăng Bạt :** Trong bộ Luận Ma Đắc Lạc Đà nói : Khi Chúng Tăng đi ăn. Vị Thượng tọa dạy tất cả bình đẳng, xương Tăng bạt rồi đồng ăn. Tăng bạt IIándịch "Bình Đẳng". Hồi Phật tại thế có bọn Ngoại đạo, để thuốc độc trong đồ ăn, rước Phật và Chúng Tăng. Phật biết, dạy Chúng Tăng mỗi người đọc câu : Thần Chú : "Tam bát la khư đa", thuốc độc tự nhiên tiêu hết.
(Rút trong bộ Tứ Phần Luật).
- (8) **Bánh Mạn Đầu :** Đời Kỷ Nguyên Gia Cát Lượng đánh giặc phía Nam, binh tướng lội qua sông, theo phong tục, chặt đầu Dê, đầu Heo cúng tế hoặc lấy bột nắn hình đầu người mà tế đó, nên nay có tên là bánh "Mạn Đầu" bây giờ không làm bánh đầu Người mà làm bánh kiểu khác như

bánh ú, bánh ít chẳng hạn, nhưng làm bằng bột gạo thì xuất sanh được.

- (9) **Tứ thơ** : (*Bốn sách*) 1.- Sách Đại Học, 2.- Sách Trung Dung, 3.- Sách Luận ngữ, 4.- Sách Mạnh Tử.
- (10) **Ngũ Kinh** : (*Năm kinh*) 1.- Kinh Thi, 2.- Kinh Thư, 3.- Kinh Lễ, 4.- Kinh Dịch, 5.- Kinh Xuân Thu thêm kinh Nhạc là sáu Kinh.
- (11) **Thất Chi tội** : (*7 món tội*) Thân có ba tội : 1.- Sát sanh, 2.- Trộm cắp, 3.- Dâm ô - Miệng có bốn tội : 1.- Nói dối, 2.- Nói thêu dệt, 3.- Nói hai lưỡi, 4.- Nói lời hung dữ.
- (12) **Bảy phần Bồ Đề** : 1.- Trạch Pháp. 2.- Tinh Tấn, 3.- Mừng Đạo, 4.- Trừ Tà, 5.- Bỏ phiền não, 6.- Chánh Định, 7.- Chánh Niệm.
- (13) **Thập Sử** : (*mười món sai khiến ta đi đường tà*) 1.- Tham, 2.- Sân, 3.- Si, 4.- Mạn, 5.- Nghi, 6.- Thân Kiến (*chấp ngã*), 7.- Biên Kiến (*chấp một bên*), 8.- Tà kiến (*chấp bậy*), 9.- Kiến thủ (*chấp chặt*), 10.- Giới thủ (*giữ theo giới Ngoại đạo*).
- (14) **Thập Lực** : (*Mười trí lực của Đức Như Lai*) :
- 1.- *Giác xứ phi xứ trí lực.*
(Có trí lực biết chỗ Đạo lực và không phải Đạo lực).
 - 2.- *Tri tam thế nghiệp báo trí lực.*
(Có trí lực biết tất cả nhơn quả nghiệp báo của chúng sanh trong ba đời).
 - 3.- *Tri chư Thiên giải thoát Tam Muội trí lực.*
(Có trí lực biết các Pháp thiên định giải thoát Chánh Định).
 - 4.- *Tri chư Thiên Định, cập bát giải thoát Tam Tam Muội chi trí lực.*
(Có trí lực biết các pháp thiên định và pháp giải thoát Tam Tam Muội).
 - 5.- *Tri chủng chủng giải trí lực.*
(Có trí lực biết tất cả tâm niệm chúng sanh mỗi mỗi hiện biết).

6.- *Tri chủng chủng giới trí lực.*

(Có trí lực đối thế gian chúng sanh, các cảnh giới không đồng mà như thật khắp biết).

7.- *Tri nhứt thế sở chỉ đạo trí lực.*

(Có trí lực biết chỗ đi đến như giữ ngũ giới, thập thiện đi đến cõi người cõi trời, tri pháp Chánh Đạo đi đến cõi Niết Bàn vân vân...)

8.- *Tri Thiên Nhân vô ngại trí lực.*

(Dùng phép thiên nhân thấy chúng sanh, sanh tử và thiện ác nghiệp duyên không ngăn ngại.)

9.- *Tri túc mệnh vô lậu trí lực.*

(Có trí lực biết mạng trước chúng sanh và biết cõi Niết Bàn thanh tịnh).

10.- *Tri viễn đoạn tập khí trí lực.*

(Có trí lực đối tất cả các tập khí vọng hoặc đoạn hẳn không sanh, biết một cách như thật vậy. (Rút trong bộ Trí Độ Luận).

- (15) **Tứ hỷ** : (4 việc mừng) 1.- Vui mừng vì sự trong sạch, ít sự ưa thèm năm món dục lạc, 2.- Vui mừng về sự tu nhiều hạnh tốt được xa lìa các món vui của đời sanh diệt, 3.- Vui mừng không còn lầm lỗi, được cái vui pháp chánh định, 4.- Vui mừng về sự đổi cái vui Đời thành cái vui Đạo được cái vui chúng quả Bồ Đề.
- (16) **Tám ruộng phước** : 1.- Ruộng chư Phật, 2.- Ruộng Thánh Nhơn, 3.- Ruộng Chúng Tăng, 4.- Ruộng Hòa Thượng, 5.- Ruộng A Xà Lê, 6.- Ruộng Cha, 7.- Ruộng Mẹ, 8.- Ruộng người bệnh. Nếu thành tâm cúng dường tám bực này thời được phước vô lượng. Tám bực này dụ như ruộng tốt, nếu gieo giống xuống ruộng tốt thì tức nhiên được kết quả tốt.
- (17) **Cầu tâm** : (tâm tham) Muốn chủ nhà thương yêu, nên nói "cầu tâm" (tham danh lợi, sua nịnh, bợ đỡ).
- (18) **Nghiêu, Thuấn bệnh chư** : Nghĩa là vua Nghiêu vua Thuấn là bực Thánh mà còn bị những tiếng chê - phê bình.

- (19) **Súc sanh còn sợ người xin** : Xưa có hai ông Tỳ kheo thấy con Rồng thường đến đi nhiều làm rộn, 2 ông nhơn bạch Phật. Phật dạy ngày khác nếu thấy Rồng đến, người hỏi xin hột châu nơi cổ Rồng. Tỳ kheo y thế, khi thấy Rồng đến, xin hột châu kia, từ đây Rồng không dám đến nữa.
- (20) **Huỳnh Môn** : Tức là người không phải nam cũng không phải nữ
- (21) **Niết Bàn Tăng** : Tức là cái "quần" vậy.
- (22) **Ngũ phần pháp thân** : Tức Giới, Định, Huệ, Giải thoát, Giải thoát tri kiến.
- (23) **Tứ Vô Lượng Tâm** : Tức là Từ, Bi, Hỷ, Xả.
- (24) **Dâm Nữ tạm mang y** : Tức cô Hoa Sắc Tỳ kheo, thân trước làm người Dâm Nữ vô chùa của cô Ni, lấy y mặc rồi nói chơi như vậy : "Cha ! Nếu tôi được làm Tỳ kheo, tôi sẽ đắp y này" Quả nhiên, sau đức Phật Thích Ca ra đời được gặp Phật xuất gia làm Tỳ kheo ni, thành A La Hán quả v.v...
- (25) **Người Thợ Săn mượn mặc** : Thuở trước, nước Ba La Nại, trong núi Tiên Thánh có 500 vị Bích Chi Phật ở tu trong đó, có một con Sư Tử tên là Kiên Thệ, thân lông sắc vàng. Thấy một vị Bích Chi Phật vui mừng thân cận, thường đến một bên để nghe Ngài tụng Kinh thuyết Pháp.
- Một bữa nọ có anh Thợ Săn, thấy con Sư Tử lông sắc vàng muốn lột da nó, đem dung vị Quốc Vương, để hưởng bổng lộc, Thợ Săn mưu kế, cũng cạo đầu, cạo râu, mặc áo, đắp y, in hịch như Ông Sa Môn, giấu cung tên trong áo, rình bắn Sư Tử. Sư Tử tưởng là Tỳ kheo thật cúi mình quỳ gối liếm dưới chân :
- Sa Môn giả rút cung bắn, tên thấm thuốc độc, Sư Tử rống hộc, chùng chờ muốn nhảy tới nhai cắn.
- Nhưng mà Sư Tử nghĩ : Trước mình được nghe thuyết pháp, thà chết chứ không dám hại Ông Sa Môn mặc y hoại sắc, là phép nêu của Thánh Hiền.
- Ôi ! Nếu ta giết mạng ông này, tức là đạt tướng nêu của hiền Thánh. Vậy ta nay không nên khởi tâm ác, thà rằng mạng chung để cầu giải nghiệp nhiều kiếp.

Nói rồi hai chân sau chõng lại, hai cẳng trước chấp như Ông Thầy xá Phật nói bài kệ qua đời v.v...

Rõ như trong Kinh Báo Ân có thuật sự tích này.

(16) **Tứ dân** : Tức là kẻ, Sĩ, Nông, Công, Thương.

(17) **Bỏ vàng gánh gai** : Kinh nói : Có hai người Bạn, trong nước bị họa, nhân dân đói khổ bỏ theo nước ngoài. Lúc đi học đường, không có tiền tiêu dụng. Hai người cùng gánh gai đi bán, gánh đi một hồi, thấy tiền bạc. Một người bỏ gai, gánh tiền. Một người không chịu bỏ gai nói : "Công ta gánh từ lâu bỏ uổng". Người gánh gai đồng đi với người gánh tiền. Đi một hồi lâu, gặp một hầm vàng. Người gánh tiền bỏ tiền gánh vàng. Còn người gánh gai cũng vẫn còn gánh gai. Cũng vẫn nói : Gai ta gánh từ hồi nào đến giờ không chịu bỏ. Đây là nói : Người cố chấp lối hủ lậu cũ kỹ, mà không biết cải cách duy tân. Tức là người gánh gai kia vậy.

(18) **Chiên Đà La** : Tức là người hàng thịt.

QUI SƠN CẢNH SÁCH

TỰA

"Cảnh Sách" là gì ?

"Cảnh Sách" là thực tình, hay nói bằng cách khác là răn dạy, như : Cha dạy con, Thầy dạy trò, Anh dạy em v.v...

"Đời" đã thế ! "Đạo" cũng thế.

Bộ CẢNH SÁCH này không ngoài mục đích ấy.

Tổ "Qui Sơn" như thấy đời mặt pháp, đoàn hậu học trẻ nãi và biếng lười. Vì muốn thực tình răn dạy đoàn hậu học trên đây, nên Ngài viết ra bộ CẢNH SÁCH này, mục đích như thế !

Người đọc bộ CẢNH SÁCH này, trước hết xét phần mình có tinh tấn hay không tinh tấn, nhiên hậu tự sửa chữa để thêm được phần xuất sắc.

Dịch giả cũng yêu cầu các bạn đồng học chớ sớm vội buông lời khen chê, chỉ e mang lấy khẩu nghiệp khổ thân !

Chúng ta cũng nên xét qua thế sự. Có người đã mang nghiệp chướng ê chề, mà không lo tu tập ăn năn, thấy kẻ khác có một vài chút khuyết điểm thì bươn bả phỉ báng, chê bai ! Ngạn ngữ có câu : "Việc người thì sáng, việc mình thì quáng".

Bởi các cơ trên đây, dịch giả thành thật khuyên quý bạn đồng học, hãy rán chí tu tập tinh tấn và tinh tấn thêm lên !

Để chi ? - Để trả ơn Bà tâm (lòng từ bi) của Tổ thay lời Đức Phật dạy bảo và khỏi phụ chí xuất gia của mình đã thệ nguyện với đấng Từ Phụ !

Dịch giả cũng tự xin cảnh cáo trước cùng quý bạn đồng học : Bộ CẢNH SÁCH này, nguyên văn Hán tự, chú thích và lời "Ký" của dịch giả không được suôn như nguyện... Cũng có đôi phần làm phiền độc giả, nhưng mong rằng : "Sự hiểu ý quên lời" và câu : "Tạo chúc cầu mình. Đọc thơ cầu lý" mà quý độc giả hỷ xả cho một vài phần... và vẫn biết rằng : "Y kinh giải nghĩa, tam thế Phật oan, ly kinh nhất tự, tức đồng ma thuyết".

Song dịch giả sắp bộ CẢNH SÁCH này "Âm" và "Nghĩa" đối chiếu, tiện cho các bạn vừa đọc chữ "Âm", vừa dò qua bên "Nghĩa" để tự học thêm; vì thấy các em nhỏ ở chùa có phần thờ ơ với sự tu học, vừa học đó quên đó. Sự tiến triển có chút trậm trễ.

Vậy, mùa đông năm nay, dịch giả lưu trú tại học đường Tăng Già Tự, giảng bộ CẢNH SÁCH này và phiên dịch ra Việt ngữ. Cũng nhờ công đức quý vị học sinh, biên tập thành pho !

Cơ hội tốt, nhơn viên đầy đủ nên vừa phiên dịch xong là vừa xuất bản. Nghiễm nhiên vừa kết tập xong, liền xuất bản thì chi cho khỏi những sự sai lầm và khuyết điểm ! Vậy nguyên do xuất bản quyển CẢNH SÁCH này, nó có những căn cứ đã kể.

Sự thật, Dịch giả xin thú thật cùng quý bạn đọc rằng : "Dịch giả chẳng phải cầu danh hay tự đắc :"

Cúi xin mười phương quý Đạo hữu bất xả từ bi gia tâm phủ chính. Rất trân trọng và trân trọng !!!

Mùa đông năm Canh Dần
Phật Lịch : 2.513
PHƯỚC BÌNH

TÁN LƯ HƯƠNG

Lư trầm vừa đốt, pháp giới hương xông,
Bao nhiêu hải hội, Phật cảm thông;
Đâu cũng kết mây hồng, lòng thành con
trông,
Chư Phật hiện trên không.

NAM MÔ HƯƠNG VÂN CÁI BỒ TÁT, MA HA
TÁT.

*

KÊ KHAI KINH

Pháp màu vô thượng rất thắm sâu.
Trăm nghìn muôn kiếp khó tìm cầu.
Con nay nghe thấy chuyên trì niệm,
Nguyện tỏ Như Lai nghĩa nhiệm màu.

NAM MÔ BỐN SỨ THÍCH CA MƯU NI PHẬT.

QUY SƠN CẢNH SÁCH

CÚ, THÍCH, KÝ, TỰ

Sanh tử sự đại, tấn tốc vô thường, học Đạo nhưn, đương thời khắc dĩ thử vi niệm. Nhật Nguyệt dị mai, nhược phát vân lai. Sanh giả bất tu, tử tương hề cụ ? Thao thiết lậu tập, thành vi khả sĩ ! Thử QUI SƠN CẢNH SÁCH chi sở dĩ tác dã.

Đánh Hồ, "Tại" Hòa thượng, phu dương diệu đạo, dụ hồi lai học, truân khổn thiết đốc, tương dịch bị chí.

Ngẫu nhất nhất Đại Chúng thỉnh Sư khai thị QUI SƠN CẢNH SÁCH tông thú. Sư dĩ vô ngại huệ biện, duyệt khả chúng tâm nhưn phục thỉnh Sư phân khoa, cú thích, sử Cảnh Sách chi chỉ đồng nhiên. Vô luận Thượng Triết, Trung Lưu, giai khả tuần tu tất nghệ chí đạo.

Sư chi thượng túc "Thạch Tiển Quýnh Công" ký Sư nhất tiền xuyên diễn chi ngôn, Chú vu chương mặt, như cầm thêm hoa, như cao trợ minh. Thị Thơ đại hữu bi vu hậu học; phỉ tế cố dã. Đọc thị Thơ giả, nhi như kiến

**TỔ "QUI SƠN" LÀM VĂN "CẢNH SÁCH"
ĐỨC "HOẰNG TÁN" GIẢI TỪNG CÂU.
NGÀI "KHAI QUÝNH" LÀM LỜI KÝ,
ÔNG "KHOÁN VỆ" VIẾT BÀI TỰA.**

Luận rằng : "Sanh Tử" là việc lớn mau chóng không thường. Người học Đạo, chính trong mỗi giờ mỗi khắc, lấy đây làm mỗi nghĩ. Bởi ngày tháng mau qua, bằng qua rồi khó mong trở lại. Sống đây chẳng lo tu, chết đem món gì theo ? Tham lam thói hèn, thật là đáng hổ. Sở dĩ Ngài "Qui Sơn" làm văn CẢNH SÁCH này là vậy.

Ở non Đảnh Hồ Ngài "Tạì Tham Hòa Thượng" mở bày đạo màu, dạy dỗ kẻ đến học, gắn bó dốc thiết, dìu dắt đủ điều.

Tình cờ một bữa nọ trong Đại Chúng thỉnh thầy (tổ) khai thị tông thú bộ QUI SƠN CẢNH SÁCH. Thầy dùng huệ vô ngại biện giải, ưa thích lòng chúng. Nhưn đây lại thỉnh Thầy phân từng khoa giải từng câu, làm cho tông chỉ văn CẢNH SÁCH này thông suốt. Không luận bậc Thượng kiết kẻ Trung lưu ai cũng có thể noi theo đây mà tu hành, đều đến chỗ chí Đạo (*thành Phật*).

Đệ tử lớn của Thầy là ông "Thạch Tiển Quýnh Công", nhớ những lời giảng dạy của Thầy ngày trước, chú giải nơi sau bài. Như gắn thêm hoa, như dầu giúp sáng. Sách này rất bổ ích cho kẻ hậu học, chẳng phải cơ nhỏ vậy. Người đọc sách này cũng như thấy Tổ "Qui Sơn" vậy, và cũng như thấy Ngài Tạì Tham Hòa Thượng cùng Tổ Qui

"QUI SƠN", diên nhi như kiến tại Hòa Thượng dữ Qui Sơn. Dị khẩu đồng tâm, năng suy tòng thượng, Phật Tổ kiệt lực vị nhơn chi xứ dữ Đại chúng tương khuyến miễn tư cảnh diên.

Tích "Đại An" Thiền Sư vân : Ngã tại "Qui Sơn" tam thập niên khán thủy hổ ngư kim biến tác lộ địa bạch ngư thường tại diện tiền, chung nhật lộ Quýnh Quýnh địa, sấn diệc bất khứ, thử chơn khả vị năng tự "Cảnh Sách" giả dã.

Ngô nguyện thiên hạ học đạo nhơn, giai dĩ "Đại An Thiền Sư" năng tự "Cảnh Sách" giả, nhi sách chi.

Thời "Thuận Trị", "Canh Tý" tuế lập ngoạt, "Ngung Sơn" đệ tử "Khoán Vệ", thơ vu "Long Giang" sơn lộc.

"Đại Nam", "Duy Tân", tứ niên tuế "Canh Tuất" chánh ngoạt, Tri chỉ Bí Số "Nguyên Huấn" tân thơ.

QUI SƠN CẢNH SÁCH cú thích ký, thất thập lục chi. Pháp hội "Nguyên Loan", "Nguyên Mỹ" đẳng, phát tâm trùng tử.

"Hà Đông", "Thường Tín", "Phú Xuyên" "Khai Thới", "Cổ Liêu" xã, "Quang Lăng" thôn, "Viên Minh tự" tàng bản.

Sơn, tuy khác miệng mà vẫn đồng một tâm, rồi hay suy lần, lên bực "Phật Tổ" chỗ hết sức vì người; mới cùng Đại Chúng khuyên lơn răn nhắc với nhau vậy.

Xưa ngài "Đại An Thiên Sư" nói : "Ta ở non Qui Sơn" 30 năm chăn con trâu đen ⁽¹⁾ nằm dưới nước, bấy giờ nó trở thành con trâu trắng ⁽²⁾ đứng trên bờ, thường ở trước mặt, cả ngày bày chỗ sờ sờ, đuổi mãi mà nó cũng chẳng chịu đi, thế mới thật đáng gọi là hay tự "Cảnh Sách" lấy mình đó vậy.

Tôi nguyện sao trong thiên hạ, những người học Đạo, ai cũng rán bắt chước Ngài "Đại An Thiên Sư" hay tự "Cảnh Sách" lấy Ngài mà sách tấn phần mình ấy vậy.

Thời kỳ "Thuận Trị" năm Canh Tý, tháng chạp, non "Ngung Sơn" đệ tử tên "Khoán Vệ" viết bài tựa này tại chân núi đất "Long Giang".

Nước "Đại Nam", Triều vua "Duy Tân" năm thứ tư, nhằm năm "Canh Tuất" tháng giêng, bực Tri Chỉ Bí Sở là ông "Nguyên Huấn" mới biên vô đây.

BỘ QUI SƠN CẢNH SÁCH cú, thích, ký cộng giấy 76 tờ.

Tại Pháp hội : Ông "Nguyên Loan", ông "Nguyên Mỹ" và các ông, phát tâm khắc bản lại.

Bản này để tại chùa "Viên Minh", thôn "Quang Lăng", làng "Cổ Liêu", tổng "Khai Thới", huyện "Phú Xuyên", phủ "Thường Tín", tỉnh "Hà Đông".

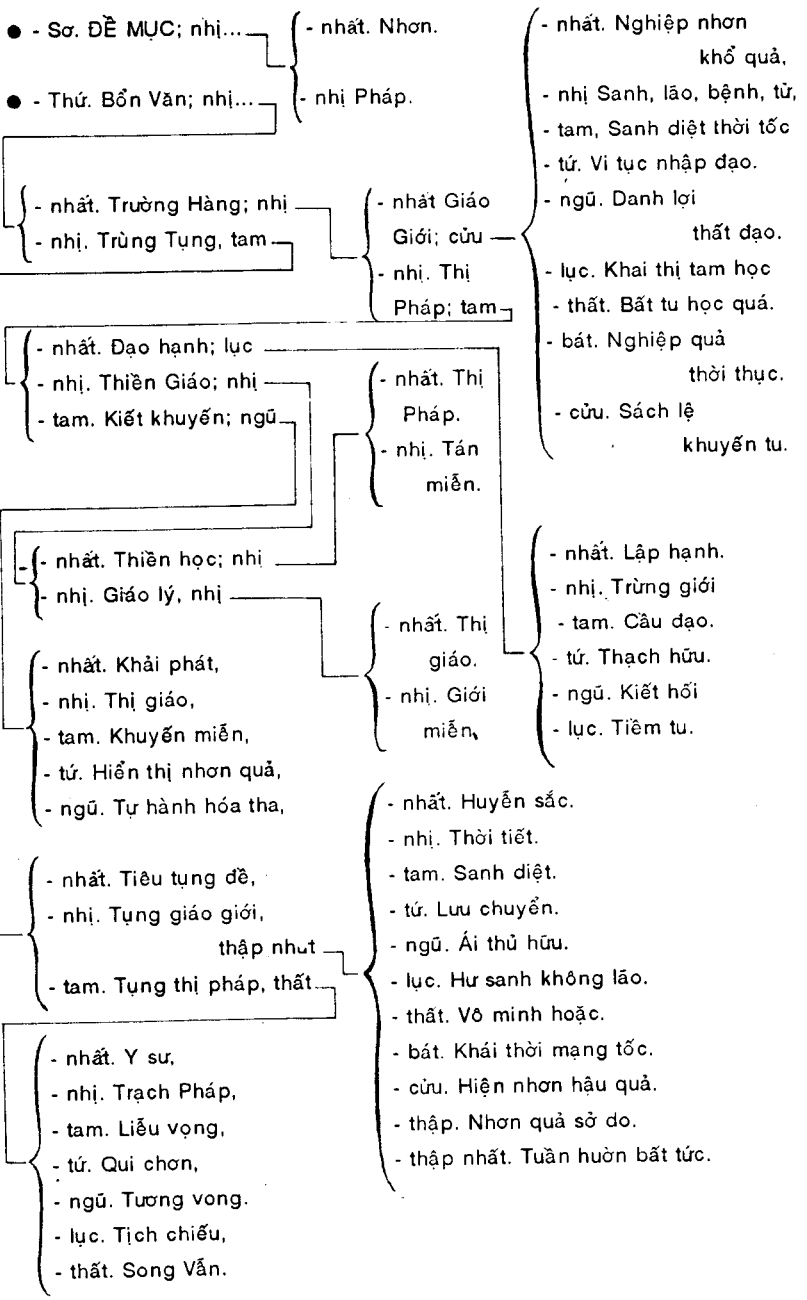
*

(1) Con Trâu đen : (Tâm vô minh, đen tối, tức tâm chúng sanh).

(2) Con Trâu trắng : (Tâm Giác ngộ, sáng suốt, tức tâm Phật).

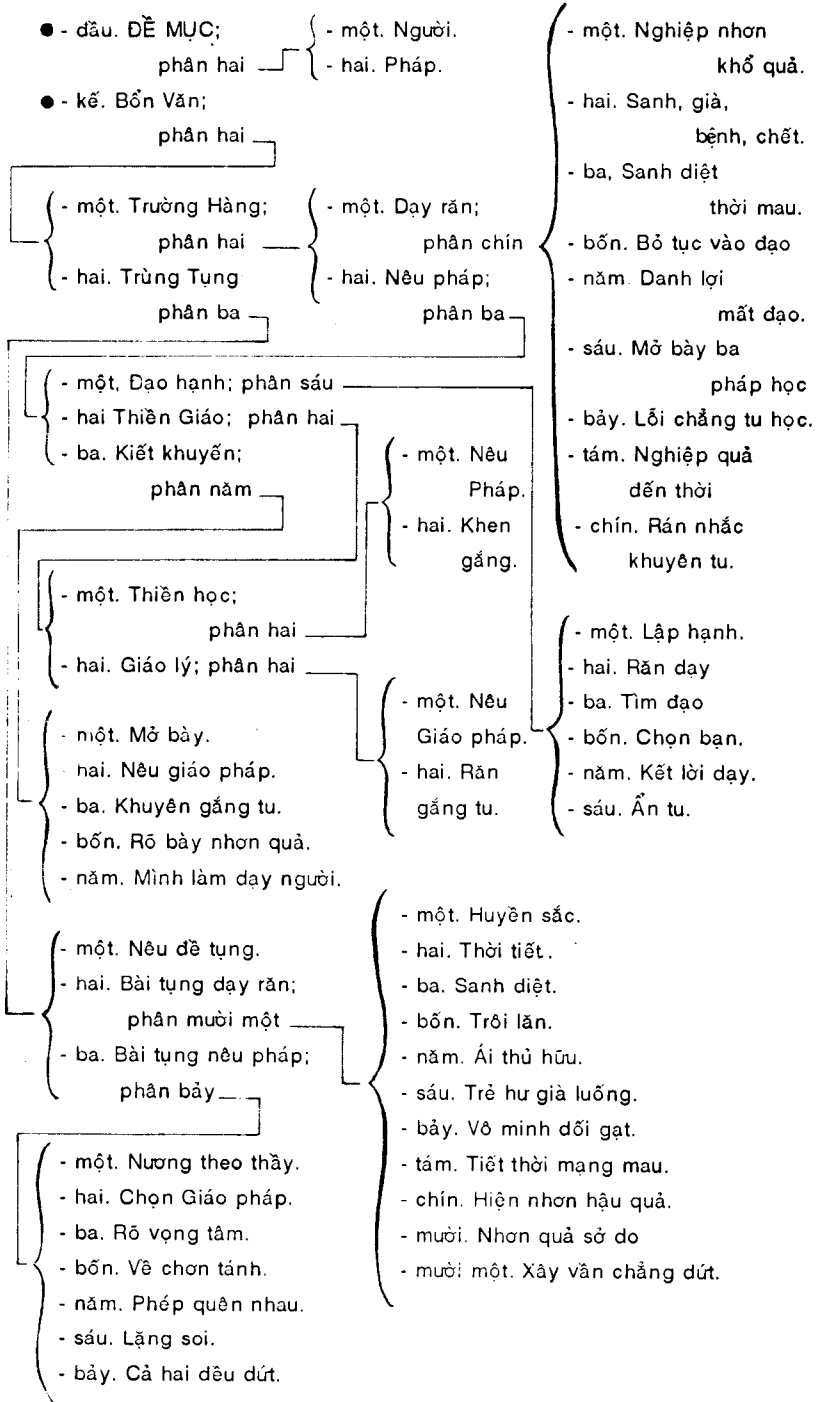
QUI SƠN CẢNH SÁCH, CÚ THÍCH KHOA VẤN

Thích thứ Cảnh Sách, đại khoa phân nhị

QUI SƠN CẢNH SÁCH, CỤ THÍCH KHOA VĂN

Giải văn Cảnh Sách, đại khoa phân làm hai

- một. Nghiệp nhơn khổ quả.
- hai. Sanh, già, bệnh, chết.
- ba. Sanh diệt thời mau.
- bốn. Bỏ tục vào đạo
- năm. Danh lợi mất đạo.
- sáu. Mở bày ba pháp học
- bảy. Lỗi chẳng tu học.
- tám. Nghiệp quả đến thời
- chín. Răn nhắc khuyên tu.

- một. Lập hạnh.
- hai. Răn dạy
- ba. Tìm đạo
- bốn. Chọn bạn.
- năm. Kết lời dạy.
- sáu. Ấn tu.

PHỤ PHÁP HỘI

DUYÊN KHỞI

Uẩn ư Bính Ngũ Hạ, Pháp Hội Tỳ kheo Nguyên Loan, Nguyên Mỹ đẳng, đồng tâm thơ khắc, Phật Tổ Tam Kinh. Toại Sư chú bốn, thiêm gia chương mục âm nghĩa, dĩ bị quan lãm.

Thiết niệm "Qui Sơn cổ Phật" "Hoàng Tán Đại sư" dị khẩu đồng tâm, tuyên dương cảnh sách. Tỉ ấu học dĩ tầm nguyên, dải lão thành nhi xuất thế. Minh tâm kiến tánh, cai "Thiền Giáo Luật" chi tam Tông, đặc chỉ qui căn, tổng "Giới Định Huệ" chi tam học.

Cổ kim dị thế túy trác đồng thời. Thích ca phục kiến ư Đường Triều, Văn Thù tái sanh vu minh đại hĩ.

Cổ tái đồng tâm thơ khắc, dĩ quảng kỳ truyền bá tán số từ vĩnh di chư hậu, vân nhĩ.

*

NƠI PHÁP HỘI

PHỤ LỜI DUYÊN KHỞI

Ông "Nguyễn Uẩn" trong mùa Hạ, năm "Bính Ngọ" tại Pháp Hội Tỳ Kheo : "Nguyễn Loan", "Nguyễn Mỹ" và các ông, đồng tâm biên khắc, bộ "Phật Tổ tam kinh". Ngài "Toại Sư" chú giải bốn văn. Còn tôi (Nguyễn Uẩn) thì viết thêm mấy chỗ "Chương Mục âm nghĩa" cho đủ xem.

Tôi trộm nghĩ Tổ "Qui Sơn Cổ Phật" Ngài "Hoàng Tán Đại Sư" khác miệng đồng lòng, tỏ bày răn nhắc. Khiến kẻ nhỏ học biết chỗ tìm nguồn, đến khi lớn khôn mới mong xuất tục. Được minh tâm kiến tánh, gồm thông "Thiền Giáo Luật" ba Tông, đăng ý chỉ về cội căn, tóm thành "Giới Định Huệ" ba phép học.

Xưa nay đời khác, lời lẽ in nhau, thật là Phật "Thích Ca" hiện lại trào nhà "Đường", đức "Văn Thù" tái sanh nhà "Minh" đó vậy.

Cho nên chúng tôi, đồng tâm biên khắc bộ này lại, để rộng lưu truyền; kính khen đôi lời hằng để lại đời sau và đời sau nữa vậy.

QUI SƠN CẢNH SÁCH

QUYỂN THƯỢNG

QUI SƠN CẢNH SÁCH

CÚ THÍCH KÝ

QUYỂN THƯỢNG

*Việt Đông, Đánh Hồ Sơn, Sa môn
Thích Hoàng Tấn Tại Tham chú
Môn nhơn, Tỳ kheo Khai Quýnh ký*

**Tương thích thử văn, Đại khoa phân nhị :
Sơ thích đề mục. Thứ thích bốn văn.**

SƠ THÍCH ĐỀ MỤC, NHỊ :
NHẤT : NHƠN - NHỊ : PHÁP

NHẤT : NHƠN

QUI SƠN

**Đề mục tứ tự. Thượng nhị tự, thị năng
thuyên chi Nhơn. Hạ nhị tự thị Sở thuyên chi
Pháp. Nhơn dĩ sơn vi xưng; pháp dĩ cảnh sách
vi mục.**

Nhơn dĩ sơn vi xưng giá.

**Sơn cứ Trường Sa quận Tây Bắc, nhơn Su
cư chi, dĩ tôn nhơn cố nhị xưng sơn dã.**

BỘ QUI SƠN CẢNH SÁCH CÚ THÍCH KÝ

QUYỂN THƯỢNG

Tỉnh Việt Đông, non Đảnh Hồ, Sa môn Thích Hoàng Tấn hiệu Tại Tham chú giải bốn văn. Kẻ môn non, Tỳ kheo Khai Quynh làm lời ký.

Sắp giải văn này, Đại khoa phân 2 : Đầu giải đề mục, kế giải bốn văn.

ĐẦU GIẢI ĐỀ MỤC, PHÂN 2 :

1.) "NHƠN" - 2.) "PHÁP"

1. "NHƠN"

QUI SƠN :

Bốn chữ Đề mục : "QUI SƠN CẢNH SÁCH" hai chữ trên, là Người hay nói : Hai chữ dưới là Pháp bị nói. "Người" ấy hòn núi xưng tên. "Pháp" lấy chữ "Cảnh Sách" làm Đề mục.

Người lấy núi làm tên xưng là sao ?

Bởi núi ở Tây Bắc quận "Trường Sa", non Thầy ở đó, do vì người tôn trọng cho nên kêu luôn cái tên núi vậy.

Sư hứ "Linh Hựu" tục tánh "Triệu" "Phước Châu" "Trường Khê" như đá. Niên thập ngũ xuất gia, nhị thập thọ cụ giới. Tinh cứu đại tiểu thừa "Kinh Luật". Nhị thập tam, du "Giang Tây", tham "Bá Trượng Đại Trí Thiên Sư" Trượng nhưt kiến hứa chi nhập thất, toại cư tham học chi thủ.

Nhưt nhưt thị lập thứ. Trượng linh bát lư thủ hỏa. Sư bát vân vô hỏa. Trượng tự khởi thâm bát đắc thiếu hỏa, cử dĩ thị chi viết : Nhữ đạo vô giá cá thị thậm ma ? Sư nhưn nhi ngộ nhập, lễ tạ trần kỳ sở ngộ. Trượng viết : Thứ nãi tạm thời kỳ lộ nhĩ". Kinh vân : "Dục thức Phật tánh nghĩa, đương quan thời tiết nhưn duyên. Thời tiết ký chí, như mè hốt ngộ, như vong hốt úc, phương tỉnh kỷ vật, bất tùng tha đắc". Cổ Tổ sư vân : Ngộ liễu đồng vị ngộ, vô tâm diệt vô pháp, chỉ thị vô hư vọng, Phàm, Thánh đẳng tâm; bốn lai tâm pháp nguyện tự bị túc. Nhữ kim ký nhĩ, thiện tự hộ trì. Sư hậ sung "Điển Tòa" chi chức.

Thời hữu "Tư Mã Đầu Đà" tự Hồ Nam lai vị Trượng viết : "Khoảnh tại Hồ Nam, tầm đắc nhưt sơn danh "Đại Qui" thị nhưt thiên ngũ bá nhưn "Thiện Tri Thức" sở cư chi xứ".

Trượng viết : "Lão Tăng vắng trụ khả hồ ?"
- Đà viết : "Phi Hòa thượng sở cư".

Trượng viết : "Hà dã" ? - Đà viết : "Hòa Thượng thị cốt nhưn, bỉ thị nhục sơn, thiết cư chi đồ bất mãn thiên". Trượng linh "Thị Giả"

Chớ tên thật của Thầy là "Linh Hựu" họ tục là họ "Triệu" người sanh trưởng quận "Trường Khê" tỉnh "Phước Châu" vậy. Mười lăm tuổi xuất gia, 20 tuổi thọ giới cụ túc. Ròng xét "Kinh Luật" đại thừa tiểu thừa. Hai mươi ba tuổi qua đất "Giang Tây", ra mắt Tổ "Bá Trượng Đại Trí Thiên Sư" Tổ một phen thấy cho Thầy hầu gần, bèn ở tham học, là người đầu tiên trong chúng.

Một bữa tới phiên đứng hầu, Tổ sai bươi lò lấy lửa. Thầy bươi rồi nói rằng không lửa. Tổ tự chờ dậy đến bươi sâu đặng chút lửa, gắp dơ lên bảo rằng : "Ông nói không, chớ cái đây là cái gì ?"

Thầy nhơn dấy mà tỏ ngộ, lễ tạ tự trần chỗ tỏ ngộ. Tổ nói : "Thế thời mới đây đã chia đường tách nẻo (*mê với ngộ*) rồi vậy". Hèn chi trong kinh nói : "Muốn biết nghĩa "Phật tánh" hãy coi thời tiết nhơn duyên. Thời tiết đã đến, như mê thoát ngộ, như quên thoát nhớ, mới biết vật đó là vật của mình, chớ chẳng từ cái khác mà đặng".

Cho nên đức Tổ Sư nói : "Ngộ rồi đồng chưa ngộ, không Tâm cũng không Pháp, chính thật không luống dối, dù Phàm, dù Thánh cũng đồng một Tâm, Tâm Pháp như vậy vốn tự xưa nay khảm đủ. Ông nay được rồi phải khéo tự giữ gìn lấy. Thầy sau được Tổ cử làm chức "Điển Tọa".

Bấy giờ có ông "Tư Mã Đầu Đà", từ đất "Hồ Nam" đến bạch Tổ rằng : "Thưa Ngài, Đệ tử ở trong đất Hồ Nam tìm đặng một hòn núi tên là "Đại Qui", phải cảnh của một nghìn năm trăm ông Thiệt Tri Thức ở tu".

Tổ "Bá Trượng" hỏi : "Láo Tăng này qua ở đó đặng chẳng ?" - Đà bạch : "Chẳng phải ở chỗ của Hòa Thượng".

Trượng hỏi : "Sao vậy ?" - Đà thưa : "Hòa Thượng là người già, núi kia là núi trẻ, dù Hòa Thượng qua ở đó, đồ chúng chẳng đủ nghìn người". Bấy giờ Tổ "Bá Trượng"

hoán "Thủ Tòa" lai, vấn viết : "Thử nhơn hà như" ? - Đà tỉnh khánh khái nhất tỉnh hành số bộ.

Đà viết : "Bất khả dã" - Phục hoán "Điển Tòa" lai vấn ? - Đà nhất kiến nãi viết : "Thử chánh thị "Qui Sơn" chủ dã".

Trượng dạ triệu Sư nhập thất chúc vân : "Ngô hóa duyên tại thử, "Qui Sơn" thắng cảnh, nhữ đương cư chi, tự thực ngô tông, quảng độ hậu học".

Sư toại vãng cư diên, kỳ sơn tiêu tuyệt, bàn mộc cùng cốc, kỷ thiên bá lý, vi Bi, Báo, Hồ, Hủy chi trạch, nhơn tích hản chí. Sư dữ Viên Hầu vi bạn, thập "Tượng", "Lật" sung xan, kinh lục thất tải. Hương dân xảo tri, suất chúng cộng dinh phạm võ. Do thị Đạo truyền Thiên Hạ. Thiên học bức tấu, toại kiến "Qui Ngưỡng" nhất Tông. Phu dương chánh giáo, tứ thập dư tải, đắc ngô giả, bất khả thắng số, nhập thất giả, tứ thập nhất nhơn.

Ư "Đường", "Thái Trung" thất niên, chánh ngoạn cửu nhật, quán thấu phu tọa, di nhiên nhi hóa. Thế thọ bát thập tam. Tăng lập lục thập tứ. Thập ư bốn sơn Nam Phụ, sắc thị "Đại viên Thiên sư" Thập viết : "Thanh tịnh".

Ký viết : "Truyện vân Sư trụ "Qui Sơn" nhật cửu, tự tri tiền thân tăng vi "Việt Châu" thôn tự, tụng PHÁP HOA kinh Tăng. Sư thị tịch tuế, khứ "Như Lai" diệt độ nhất thiên bát bá linh nhị niên hĩ. Tư Mã Đầu Đà, kỳ nhơn nội bí Trục chỉ Tông, ngoại huấn Nhơn luân chi giám, kiêm cùng Địa lý chư phương sáng Tự đa thủ quyết diên. Thủ tòa túc Huê Lâm Hòa thượng dã.

sai "Thị giả" đòi ông "Thủ Tọa" đến hỏi rằng : "Người này ra sao"? - Đà đáp : "Xin tặng hăng một tiếng, đi vài bước coi thử".

Đà nói : "Không được vậy", Tổ lại kêu ông "Điển Tọa" đến hỏi ? - Đà một phen thấy liền nói : "Mô Phật, ông này chính là ông chủ "Qui Sơn" vậy".

Tổ Bá Trượng ban đêm đòi Thầy vào thất dặn rằng : "Ta hóa duyên ở đây, non "Qui Sơn" là thắng cảnh, người phải qua ở đó nối nắm dòng ta, rộng độ kẻ hậu học".

Thầy vâng mệnh qua ở vậy. Núi kia cao vót, cây rậm hang thẳm, mấy nghìn trăm dặm, làm hang cho những Beo, Gấu, Tây, ⁽¹⁾ Cọp ở, dấu chân người ít đến. Thầy cùng làm bạn với loài Vượn Khỉ, lượm trái "Tượng" trái "Lật" đỡ bữa ăn, trái sáu bảy năm. Dân trong làng lần biết rủ nhau chung cất một ngôi chùa. Do đây Đạo truyền trong thiên hạ. Kẻ Thiền học đông nhiều, bèn lập một "Tông Qui Ngưỡng", mở bày chánh giáo hơn bốn mươi năm, người tỏ ngộ không thể kể xiết, bậc Thượng trí bốn mươi một người.

Nhằm đời "Đường" niên hiệu "Thái Trung", năm thứ bảy, tháng giêng ngày mùng chín, Ngài rửa mặt súc miệng, ngồi Kiết Già, vui vậy về Phật. Tuổi đời 83, tuổi Đạo 64. Thập ngài cũng dựng hòn núi này "Qui Sơn" về khu phía Nam. Vua ban hiệu ngài là "Đại Viên Thiền Sư" Thập đề hai chữ "Thanh Tịch".

Lời Ký nói : "Trong truyện chép Thầy ở non "Qui Sơn" lâu ngày, tự biết thân trước của Thầy làm ông sư tụng kinh PHÁP HOA ở chùa làng "Việt Châu". Năm Thầy thị tịch cách đức "Phật Như Lai" diệt độ một nghìn tám trăm lẻ hai năm vậy. Ông "Tư Mã Đầu Đà" là người trong tâm chứa cái Tông Trực Chỉ (Phật pháp) ngoài thân hiện các dạng như luân (người Đời) gồm thông sách Địa lý, các phương lập chùa phần nhiều nhờ ông quyết đúng vậy. Ông Thủ Tọa tức ngài "Huê Lâm" Hòa Thượng vậy.

(1) "Tây" hay "Tê" hay "Hùy" : con Hùy, tức là con Tê giác cái. Sừng nó dùng làm chén uống rượu, ta quen đọc là Tê, trong tự điển đọc là Hùy.

NHỊ : PHÁP**CẢNH SÁCH**

Thử nhị tự, nãi nhất quyền văn chi Tông trí dã. Cảnh vị cảnh chư vị ngộ. Sách vị sách chư hậu tấn. Thời "Qui Sơn" Đại sư nhơn đồ pháp mặc, tình tộ nhất tư. Tăng đồng lậu tục, thao thiết giải đãi, vô hướng thượng chí, toại tác thử cảnh sách dĩ hiểu ngộ miễn tấn diên.

Ký viết : "Án chư Kinh Luận hoặc dĩ đơn "Nhơn" vi danh, hoặc" dĩ đơn "Pháp" vi danh, hoặc dĩ "Nhơn", "Pháp" vi danh. Kim thử CẢNH SÁCH, chánh dĩ Nhơn. Pháp vi danh

QUI SON nhị tự, thị hậu nhơn sở trí, phi Đại sư tự lập. Như thường đồ chú thuật, ư Đề mục hạ, biệt xuất tác giả danh, Kim tự đề trung tiêu xuất, cố dĩ "Nhơn", "Pháp" vi danh dã.

THỨ THÍCH BỐN VĂN NHỊ :

SƠ : TRƯỜNG HÀNG - THỨ : TRÙNG TỤNG

SƠ.- TRƯỜNG HÀNG NHỊ :

NHẤT : GIÁO GIỚI - NHỊ : THỊ PHÁP

NHẤT.- GIÁO GIỚI, CỬU :

Nhất : Nghiệp nhơn khổ quả

Nhị : sanh lão bệnh tử Tam : sanh diệt thời tốc

Tứ : vi tục nhập đạo Ngũ : danh lợi thất đạo

Lục : khả thị tam học Thất : bất tu học quá

Bát : nghiệp quả thời Cửu : sách lệ khuyến tu.

thục.

2.- "PHÁP"

CẢNH SÁCH

Hai chữ "Cảnh Sách" đây là cái Tông Chỉ của một quyển văn. Chữ "Cảnh" là răn các người chưa ngộ. Chữ "Sách" là nhắc những đoàn hậu tấn. Khi đó ngài "Qui Sơn" Đại Sư, như thấy đời "mạt pháp", tình tệ ngày càng thêm. Ông Thầy đồng một thói què hèn như người "Thế tục" ham hố tham lam biếng nhác, không có chí hướng cao thượng, nên ngài mới làm văn "Cảnh Sách" đây, để nhắc thức gắng tới.

Lời Ký nói : *Xét trong các bộ Kinh Luận hoặc có bộ riêng lấy tên "Người" làm tên (bộ) hoặc có bộ riêng lấy tên Pháp làm tên. Hoặc có bộ lấy luôn cả tên Người và tên Pháp làm tên. Như bộ CẢNH SÁCH này đây, chính lấy tên Người, tên Pháp làm tên.*

Hai chữ "QUI SƠN" là người đời sau đặt để chỗ chẳng phải ngài Đại Sư tự lập. Như theo lối thông thường các nhà chú thuật, Kinh chi, Luận chi nơi dưới "Đề mục" (nhân đề) có riêng nêu tên của "Tác giả". Song nay bộ CẢNH SÁCH này tới trong Đề mục mới nêu ra, cho nên lấy cả tên người và tên Pháp kèm tên của bộ sách này vậy. (Tên Người : "Qui Sơn", tên Pháp : "Cảnh Sách").

KẾ GIẢI BỐN VĂN, PHẦN 2 :

Trước : TRƯỜNG HÀNG - Sau : TRÙNG TỤNG

Trước : TRƯỜNG HÀNG, phân HAI :

1) Dạy răn. - 2) Nêu Pháp.

1.- Dạy răn phân CHÍN :

- 1) Nghiệp như khổ quả
- 2) Sanh, Già, Bệnh, Chết,
- 3) Sanh diệt thời mau,
- 4) Bỏ tục vào Đạo.
- 5) Danh Lợi lỗi Đạo.
- 6) Mở bày pháp Tam Học
- 7) Lỗi không tu học.
- 8) Nghiệp quả thời đến.
- 9) Răn nhắc khuyên tu.

NHẤT : NGHIỆP NHƠN, KHỔ QUẢ

Phù nghiệp hệ thọ thân, vị miễn hình lụy

Thượng cú, minh "Nghiệp quả", hạ cú, minh chúng khổ. Thử thị nghiệp hệ khổ tướng. Nghiệp thuộc quá khứ. "Khổ quả" thuộc hiện tại. Ngôn kỳ "Nhơn trung hữu hệ, cố kỳ "Quả" trung hữu lụy. Lụy phi nhất trí, cố vân : "Chúng khổ".

Chúng khổ giả. Lược ngôn tam khổ, bát khổ. Quảng tác bát vạn tứ thiên trần lao chư khổ. Cái do "Phàm phu" bất liễu tự tâm, khởi hoặc tạo nghiệp. Dĩ nghiệp hệ phược cố, nan miễn "Phân đoạn" sanh tử chi hình lụy.

"Thiên Thai" vân : "Nhất thiết hữu vi "Tâm hạnh" thường vi vô thường hoạn lụy chi sở bức não, cố danh vi "Khổ". TRÍ LUẬN vân vô lượng chúng sanh hữu tam chướng thân khổ : Lão, Bệnh, Tử. Tam chướng tâm khổ : Tham, Sân, Si. Tam chướng hậu thế khổ : Địa ngục, Ngạ quỷ, Súc sanh.

PHÁP CÚ kinh vân : Tích hữu tứ Tỳ kheo, luận thế khổ sự. Nhứt ngôn, thâm dục não nhơn. Nhất ngôn, cơ khát bức thể. Nhất ngôn, sân nhuế nhiều loạn. Nhất ngôn, kinh bố khủng cụ cộng cạnh thị phi.

Phật ngôn : "Nhữ đẳng sở luận, bất cứu khổ nghĩa thân vi chư khổ chi bản; chúng hoạn chi nguyên, đương cầu tịch diệt, thử vi tối lạc.

Ký viết : "Phù vạn lụy bốn ư thân hữu. Thân do nghiệp hệ nhi sanh. Nghiệp nhơn phiền não nhi đắc, dĩ phiền não vô minh hoặc cố, tác chúng hạnh nghiệp. Do tư nghiệp

1- "NGHIỆP, NHƠN, KHỔ QUẢ"

Luận nghiệp đời trước buộc chịu thân đời này Song đã có thân đời này, không mấy ai tránh khỏi cái khổ lụy của thân.

Câu trên nói rõ "Nghiệp Quả" câu dưới chỉ rành các khổ. Đây là nghiệp buộc ràng mới có ra các tướng khổ. Nghiệp nhơn thuộc về đời quá khứ. "Quả khổ" thuộc về đời hiện tại. Nghĩa là trong cái "Nhơn" có gây buộc, nên trong cái "Quả" có khổ lụy. Song khổ lụy không phải một cái, cho nên nói : "Các khổ".

"Các khổ" là gì ? - Nói hẹp có ba khổ và tám khổ. Nói rộng thời có tám vạn bốn nghìn trần lao các khổ. Bởi do chúng "Phàm phu" không rõ tự tâm, nên tạo nghiệp làm bậy. Do vì nghiệp ràng buộc khó khởi khổ lụy của thân sống chết "Phân đoạn" (*lúc làm Người rồi lại làm súc từ phần từ đoạn*).

Ngài Thiên Thai nói : "Tất cả "Tâm Hạnh" hữu vi, thường bị những cái vô thường nó ép ngặt; cho nên gọi là "khổ". Luận Trí Độ nói : "Vô lượng chúng sanh có ba món khổ của thân : Già, Bệnh, Chết. Ba món khổ của Tâm : Tham, Sân, Si. Ba món khổ về đời sau : Địa ngục, Ngạ quỷ, và Súc sanh".

Kinh Pháp Cú nói : "Xưa có bốn ông Tỳ Kheo, luận việc khổ của đời. Một ông nói, dâm dục hại người là khổ. Một ông nói, đói khát ép mình là khổ. Một ông nói, giận giối rối loạn là khổ. Một ông nói, kinh bố khiếp là khổ, cùng nhau tranh đua phải với quấy".

Phật nói : "Chỗ luận của các ông, vì không xét cái nghĩa khổ, thân là gốc các khổ, nguồn các hoạn, các ông phải cầu về cõi vắng lặng "Tịnh độ", thế mới là rất vui".

Lời Ký nói rằng : *Luận muôn sự khổ lụy gốc ở nơi thân mà có. Thân do nghiệp buộc ràng mà sanh. Nghiệp nhơn phiền não mà mắc, vì do vô minh phiền não phình phờ, làm*

cố, hệ phục hữu tình bất đắc giải thoát. Cố ư Tam giới, lục đạo trung thọ chủng chủng thân hình chúng khổ chi lụy. Thị tắc nhơn nghiệp thọ thân, thân hườn tạo nghiệp. Hữu thân tất khổ, hữu hình tất lụy".

Lão Tử diệc vân : "Ngô hữu đại hoạn, vị ngô hữu thân, ngô nhược vô thân, hà hoạn chi hữu. Dục đắc vô thân, tu đắc vô tâm, tâm vi nghiệp dụng, nghiệp tùng duyên khởi. Nhược nhất niệm vô sanh, hoạn lụy cu quyên".

Cổ "Triệu" luận vân : "Vạn lụy tư chương, bốn ư vọng tưởng. Vọng tưởng ký khu, tắc vạn lụy đô túc. Ngôn tam khổ giả : Khổ khổ . Hoại khổ . Hành khổ. Vị chúng sanh thọ ư hữu lậu, ngũ ấm phân đoạn chi thân, tánh thường bức bách thị vi khổ, hựu dữ "khổ thọ" tương ung, túc khổ thượng gia khổ cố danh "Khổ khổ".

Nhuộc lạc tướng hoại thời, khổ tướng tức chi, thị danh "Hoại khổ". Hữu lậu chi pháp tứ tướng thiên lưu, thường bất an ổn. Cố viết "Hành khổ".

Bát khổ giả ? . Vị " Sanh khổ, Lão khổ, Bệnh khổ, Tử khổ, ái biệt ly khổ, oán tắng hội khổ, cầu bất đắc khổ, ngũ ấm thanh khổ. Vị Sanh, Lão, Bệnh, Tử đẳng, chúng khổ tụ tập, cố danh Ngũ ấm thanh khổ dã.

Ngôn "Phân Đoạn" giả ? . Thanh Văn, Duyên Giác, Bồ Tát, sở chấp pháp tướng bất vọng, thọ ư biến dịch sanh tử chi khổ. "Phàm phu" vi ái kiến sở phú bất liễu cảnh giới hư vọng, khởi hoặc tạo nghiệp, thọ ư phân đoạn sanh tử chi khổ.

Ngôn "Phiền não" giả ? . Vị hôn phiền chi pháp, não loạn tâm thần, dữ tâm tác phiền, linh tâm đắc não Lược tắc tam độc thập ác, quảng tắc bá bát phiền não, nãi chí bát vạn tứ thiên chư "Trần Lao" môn. "Trần Lao" môn, túc vạn lụy dã.

các, hạnh nghiệp. Do vì nghiệp ấy ràng buộc chúng hữu tình, không được rảnh rang. Cho nên ở trong ba cõi sáu đường, đầu thai làm thân này thân khác, chịu cái lụy của các khổ. Thế là hơn nơi nghiệp buộc mới chịu thân này; thân lại gây nghiệp đời sau nữa. Có thân ắt có khổ, có hình ắt có lụy".

Ông Lão Tử cũng nói : "Ta có đại hoạn vì ta có thân; bằng ta không thân, hoạn nạn đâu có. Nhưng muốn đừng không thân, cần nhất không tâm vọng; vọng tâm là cái dụng gây tạo nghiệp, nghiệp từ các duyên phát khởi. Nếu một niệm không sanh vọng, thời bao nhiêu hoạn lụy đều dứt".

Nên ngài Triệu Pháp Sư luận rằng : "Muôn lụy có nhiều, gốc tại vọng tưởng. Vọng tưởng đã trừ, muôn lụy đều hết. Nói ba khổ là gì ? 1) Khổ khổ. - 2) Hoại khổ. - 3) Hành khổ. Bởi chúng sanh chịu cái thân phân đoạn, ngũ ấm, hữu lậu, tánh thường ép ngặt, thật là khổ, lại tương ưng với món "Khổ thọ"; tức nói thân này đã khổ, lại thêm cái khổ của hoàn cảnh nữa, cho nên gọi "Khổ khổ".

Bằng khi tướng vui sắp hoại, tướng khổ liền đến ấy gọi "Hoại khổ". Những pháp Hữu lậu, bốn tướng (sanh, trụ, di, diệt) dời đổi, không thường an ổn. Cho nên nói "Hành khổ".

Tám khổ là gì ? - Nghĩa là : Sanh khổ, Già khổ, Bệnh khổ, Chết khổ, khổ thương yêu xa lìa, khổ oán ghét gặp gỡ, khổ cầu chi không toại ý, khổ thân ngũ ấm lầy lừng. Tóm lại Sanh, Già, Bệnh, chết vân vân... Các khổ nhóm hợp : cho nên gọi khổ ngũ ấm lầy lừng vậy.

Nói chữ "Phân đoạn" là gì ? - Hàng Thanh vân, Duyên Giác và Bồ tát, vì chưa quên được cái tướng chấp pháp nên phải chịu cái khổ chết sống thay ngôi đổi bậc. Chúng "Phàm phu" bị màng "ái chấp" tử che không rõ cảnh giới giữa này là một cảnh giới hư vọng, nên tạo nghiệp làm bậy mà phải chịu cái khổ sống chết từ phần tử đoạn.

Nói "Phiền não" là gì ? - Tức những việc tối tăm rộn rục, rối loạn tâm thần, nó làm cho tâm phải sanh phiền, nó khiến cho tâm phải bực tức, những cái đó đều gọi là "Phiền não". Nhưng tóm lược thời Ba độc Mười ác, rộng nói thời "108 Phiền não", cho đến "84.000" các cửa trần lao. Các cửa trần lao tức muôn sự khổ lụy vậy.

NHỊ : SANH, LÃO, BỆNH, TỬ

BẮM phụ mẫu chi di thể, giả chúng duyên nhị cộng thành.

Thượng cú, minh sắc bốn. Hạ cú, minh giả hiệp. Thử nhị cú tổng thuộc sanh pháp, tức vạn lụy chi nguyên dã. "BẮM" tức bám thọ. Thể, tức tứ đại sắc thân.

Tùng sơ nhất niệm điên đảo, lăm phụ mẫu xích, bạch nhị uế vi thân, cố viết "Di thể". Giả chúng duyên giả ? - Giả vị giả tá, diệc tạ dã.

Chúng duyên tức "Tứ đại", "Lục Căn" cập "Thập nhị nhưn duyên".

VIÊN GIÁC Kinh vân : Tứ duyên giả hiệp, vọng hữu lục căn. Lục căn, tứ đại trung ngoại hiệp thành.

Ngôn "Tứ đại" giả ? - Tức Địa, Thủy, Hỏa, Phong, kỳ thể các dị trung vô thiệt tánh, diệc vô chủ thể, năng tự hòa hiệp vi thân. Tất tạ túc, nhưn chúng duyên, tam sự nhị thành, nhưn duyên bất cụ, sắc tức bất trụ.

Thập nhị nhưn duyên giả ? - Sở vị thử hữu, cố bỉ hữu, thử sanh cố bỉ sanh. "Tùng "Vô minh" duyên "Hành". "Hành" duyên "Thức". "Thức" duyên "Danh Sắc". "Danh Sắc" duyên "Lục Nhập". "Lục Nhập" duyên "Xúc". "Xúc" duyên "Thọ". "Thọ" duyên "Ái". "Ái" duyên "Thủ". "Thủ" duyên "Hữu". "Hữu" duyên "Sanh". "Sanh" duyên "Lão Tử".

2) - SANH, GIÀ, BỆNH, CHẾT

Chịu vóc thân cha mẹ để lại, mượn các duyên mà chung nên.

Câu trên nói rõ cội gốc của sắc thân. Câu dưới chỉ rành mượn các duyên hiệp thành sắc thân. Song hai câu này cũng thuộc về một chuyện sanh thân, nhưng thân tức là cội gốc muôn điều khổ lụy vậy. Vưng chịu Tà gọi chữ "Bẩm", vóc thân tức là sắc thân tứ đại.

Thế nào là để "sắc thân tứ đại" ? - Từ một niệm đầu điên đảo, chen vào hai chất như tinh huyết cha mẹ làm thân, nên gọi để "vóc thân tứ đại".

Mượn các duyên là gì ? - Mượn là cậy mượn, cũng như nương nhờ vậy. Các duyên tức "Bốn đại", "Sáu căn" và "Mười hai nhưn duyên".

Kinh VIÊN GIÁC nói : "Bốn đại", các duyên giả hiệp quấy có "Sáu căn". "Sáu căn", bốn đại trong ngoài hiệp thành.

"Bốn đại" là gì ? - Tức Địa đại, Thủy đại, Hỏa đại và Phong đại, thể mỗi "đại" mỗi khác, trong không "thật tánh" cũng không "đại" nào làm chủ thể cho "đại" nào, chỉ tự hay hòa hiệp với nhau làm thành thân đó thôi. Vẫn hay hòa hiệp làm thành thân, nhưng ắt phải nhờ các "nhưn duyên" đời trước với "ba việc" mới thành, nếu "nhưn duyên" không đủ, tức sắc thân này cũng chẳng còn.

Nhưng "nhân duyên" ấy có 12 "nhân duyên". Mười hai "nhân duyên" là gì ? - Chỗ gọi rằng đây có cho nên kia có đây sanh cho nên kia sanh. Tức từ "Vô minh" duyên "Hành", "Hành" duyên "Thức", "Thức" duyên "Danh Sắc", "Danh sắc" duyên "Lục nhập" "Lục nhập" duyên "Xúc", "Xúc" duyên "Thọ", "Thọ" duyên "Ái", "Ái" duyên "Thủ", "Thủ" duyên "Hữu", "Hữu" duyên "Sanh", "Sanh" duyên "Lão tử".

Khởi ưu bi khổ não, như thị thuần đại khổ huẩn tích tập nhi sanh. Nhiên thứ "thập nhị pháp", triển chuyển năng cảm "quả", cố danh "Nhơn". Hồ tương do tạ nhi hữu, vị chi "Duyên". Nhơn duyên tương tục tác sanh tử, vãng hườn vô tế. Nhược phá vô minh bất khởi "Thủ Hữu", tác tam giới nhị thập ngũ hữu Sanh Tử giai tức.

Sở vị, thứ vô cố bi vô, thứ diệt cố bi diệt. Tùng "Vô minh" diệt, tác "hành" diệt, nãi chi "lão tử ưu bi khổ não", thuần đại khổ huẩn tích tập giai diệt hĩ.

Ký viết : "Thân giả chúng duyên sở thành. Duyên hiệp tác khởi nhi vi "Sanh". Duyên tán tác diệt nhi vi "Tử".

Thị dĩ pháp tùng duyên cố bất hữu. Duyên khởi cố bất vô. Kỳ tùng duyên hữu cố vô. "Chơn tế thường chủ".

CHỈ QUÁN vân : "Tùng đầu túc chi tiết, nhật nhật đế quán, liễu bất kiến hữu ngã, hà xứ hữu nhơn, cập dữ chúng sanh. "Nghịệp lục" cơ quan, giả vi không tự. Tùng chúng duyên sanh, vô hữu chủ tế dã.

Thập nhị Nhơn duyên giả ? . Diệc danh "duyên khởi" hữu danh "duyên sanh". Vị tiên vô kỳ sự, nhi tùng bi sanh danh chi vi "Nhơn" Tố hữu kỳ phần, nhi tùng bi khởi, danh chi vi "Duyên".

Nhật viết "Vô minh" túc hôn ám chi nghĩa. Vị quá khứ thế phiền não chi hoặc, phú cái "Bổn Tánh", vô sở minh liễu dã.

Khởi ra những chuyện lo buồn khổ não, như vậy toàn một đồng khổ to chứa nhóm mà sanh ra. Song 12 Pháp "nhân duyên" này đắp đổi xây vắn hay cảm sanh ra "Quả" cho nên gọi "Nhân". Đắp đổi nương nhau mà có gọi là "Duyên" - "Nhân duyên" nối chuyền, thì đường "sanh tử" lại qua, qua lại không dứt. Nếu muốn dứt đường "sanh tử" trước phải phá cội gốc "vô minh" không chấp "Thủ Hữu" thì "Ba cõi" "25 loài", sanh tử đều dứt.

Như trên đã nói, đây không, cho nên kia không, đây dứt, cho nên kia dứt. Từ "vô minh" dứt, thời "Hành" dứt, nhấn đến "Già, Chết, Lo buồn, Khổ não", toàn một đồng khổ ta chứa nhóm đều dứt hết vậy.

Lời Ký nói : *Thân này đã mượn các duyên hiệp lại mà thành. Các duyên hiệp lại có ra gọi là "Sanh". Các duyên tan rã thời thân này tiêu diệt nên gọi là "Tử".*

Thế nên do các pháp từ "nhân duyên" giả hợp, nên không phải thật có. Vì "nhân duyên" giả có, nên không thể nói không. Đã từ "nhân duyên" giả hợp mà có, chớ không phải thiệt có, cho nên không có ai làm chủ tế chơn thường vậy.

Trong bộ CHỈ QUÁN Phật dạy : Phải quán sát từ đầu đến chân, lóng đốt, mỗi mỗi xét coi, hoàn toàn không thấy cái gì là cái của ta, cái thân đã không có, làm sao có thân người với cùng chúng sanh. Chẳng qua là cơ quan "nghiệp lực" mượn các duyên giả hợp mà làm thành một khối thân giả dối. Song đã từ các "nhân duyên" giả hợp mà sanh ra, cho nên không có ai làm chủ tế vậy.

Mười hai nhân duyên là gì ? - Cũng kêu "duyên khởi", cũng kêu là "duyên sanh". Bởi trước kia không có việc đó, nhưng từ các nhân duyên giả hợp mà có sanh, nên gọi là "nhân". Sẵn có phần "nhân" ấy, như nhờ các duyên giả hợp kia nên mới có thân này gọi là "duyên".

1.- "Vô minh" tức nghĩa tối tăm. Bởi vọng hoặc phiền não đời quá khứ, che lấp "bản tánh", không được sáng tỏ vậy.

Nhị viết "Hành". "Hành", tức "hành nghiệp". Vị quá khứ thể thân khẩu, tạo tác nhứt thiết thiện, bất thiện nghiệp dã. Thử nhị chi thị quá khứ nhơn.

Tam viết "Thúc". Thúc tức "thúc tâm". Vị do quá khứ hoặc nghiệp tương khiên, trí linh thử thúc đầu thác mẩu thai. Nhất sát na gian nhiễm "Ái" vi chủng, nạp tướng thành thai, tức lăm phụ mẩu "Tinh huyết" nhị đích hiệp thành nhất đích đại như đậu tử. Trụ thai tạng trung, dữ "tam sự" hòa hiệp nhật "Mạng", nhị "Noãn", Tam "Thúc", thị trung hữu "báo phong", "y phong" danh vi "thọ mạng". "Tinh huyết" bất xử bất lãng danh vi "Noãn", thị trung "Tâm ý" danh vi "Thúc". Như thị tam sự, khuyết nhứt tắc hủ bại bất trụ.

Thử thị nhập mẩu thai trung sơ thất nhất vị, danh "Ca La Lạp", trạng như ngưng tô. Tùng thử dĩ hậu, tùy mẩu khí tức thượng, hạ, thất nhứt nhất biến.

CHỈ QUÁN vân : "Nhơn thác thai thời, thần thất thử dĩ tinh huyết hiệp, đái tư tại "tề". Tề năng liên trì, vị tề ký vi chư trường vị chi nguyên, tại thai chi thờ, dĩ mẩu chi tề, chú tử chi tề. Cố mẩu sở thực, tùng tề nhi thập, dĩ tư ư tử, khí tức diệc nhĩ. Tử sơ tại thai, y ư mẩu tức, cố tục danh tử dĩ chi vi tức.

Tứ viết "Danh Sắc". Danh tức thị "Tâm". Vị "Tâm" dẫn hữu danh tự, nhi vô hình chất dã. Sắc tức "Sắc chất". Vị tùng thác thai hậu, chí đệ ngũ cá thất nhất danh "Hình vị". Sanh chư căn hình, tứ chi phân biệt, thị danh vi "Sắc". Dĩ phụ mẩu "tinh huyết" vi "thân căn" chủng. Thúc tại kỳ trung, cố hiệp danh "Danh sắc".

Ngũ viết "Lục Nhập". Vị tùng nhập thai dĩ hậu, chí đệ lục cá thất nhất, danh "Phát, Mao, Trảo, Xì" vị, chí đệ thất cá thất nhất danh cụ căn vị. Vị "Lục Căn" khai trương hữu nhập "Lục Trần" chi dụng, cố danh "Lục nhập".

2.- "Hành". Hành tức "hành nghiệp". Bởi thân khẩu đời quá khứ, gây tạo những nghiệp thiện và bất thiện vậy. Hai cái này là nhân của đời quá khứ.

3.- "Thức". Thức tức "thức tâm". Bởi hoặc nghiệp đời quá khứ lôi cuốn, làm cho cái "thức" này, gá vào thai mẹ. Trong một sát na, nhiễm "Ái" làm hột giống, nhận "tưởng" thành thai. Liền vin vào hai giọt "Tinh Huyết cha mẹ", hiệp thành một giọt lớn như một đậu. Ở trong thai tạng cùng "ba việc" hòa hợp : 1. "Mạng" 2. "Noãn" 3. "Thức". Trong "ba việc" đây có "Báo Phong" (vọng thức) có "y phong" là y báo ở trong thai bào gọi là "thọ mạng". Tinh huyết không hôi không rửa gọi là "noãn" (hơi ấm) trong đó đủ cả tâm ý (tám thức) gọi là "Thức". Như vậy ba việc, thiếu một thì hư nát chẳng còn.

Đây là vào trong thai mẹ cái vị bảy ngày đầu tiên, tên "Ca La Lạp" trạng như chất sữa đặc. Từ đây sắp đến cứ theo hơi thở bà mẹ xuống lên, bảy ngày một phen biến đổi.

Trong bộ CHỈ QUÁN nói : "Khi người gá vào thai mẹ, thần thức mới cùng tinh huyết hợp lại, vương dính nơi rún. Rún hay luôn giữ, đã gọi rún là nguồn của trường vị (Bao tử), khi ở trong thai, do rún mẹ thấm qua rún con. Cho nên mẹ ăn uống, từ rún mà vào để giúp đứa con, hơi thở cũng thế. Đứa con trước, ở trong thai, theo hơi thở bà mẹ; cho nên tục gọi đứa con là hơi thở của bà mẹ".

4.- "Danh Sắc". "Danh" tức là "Tâm". Bởi tâm là một cái chỉ có danh tự kêu gọi mà không có hình chất vậy. "Sắc" tức "Sắc chất". Bởi từ khi gá thai mẹ sắp sau đến bảy ngày thứ năm kêu là "Hình vị". Bởi các căn hình đều sanh, tay chân có đủ nên gọi là "sắc". Lấy tinh huyết cha mẹ làm hột giống "thân căn". "Thức tâm" ở trong đấy nên hợp cả tên gọi của "Tâm" và hình chất của "thân căn" chung kêu là "Danh sắc".

5.- "Lục Nhập". Bởi từ khi vào thai mẹ sắp sau đến bảy ngày thứ sáu gọi là "Phát, Mao, Trảo, Xī vị" (vị này có đủ tóc, lông, móng, răng) đến bảy ngày thứ bảy tên "Cụ căn vị". Bởi "6 căn" mở bày, có vào cái dụng "6 trần", nên gọi "Lục nhập".

Lục viết "Xúc". Xúc tức "Xúc đối". Vị từng xuất thai nữ chí tam tứ tuế thời, nhân, nhĩ, tỳ, thiệt, thân, ý chi "lục căn", tuy xúc "Sắc, Thanh, Hương, Vị, Xúc, Pháp" chi "Lục Trần"; nhi vị năng liễu sanh khổ lạc chi tướng, cố danh vi "Xúc".

Thất viết "Thọ". Thọ tức "Lãnh nạp" chi nghĩa vị ngũ lục tuế, chí thập nhị tam tuế thời, "lục căn" xúc đối "lục trần" tức năng nạp thọ tiền cảnh hảo ó đẳng sự. Tuy năng liễu biệt, nhiên vị khởi tham ái dâm nhiễm chi tâm dã, thử ngũ chi thị hiện tại quả.

Bát viết "Ái". Ái tức "tham ái". Vị từng thập tứ ngũ tuế chí thập bát cứu tuế thời, tham chủng chủng thắng diệu tư cụ, cập dâm dục đẳng cảnh; nhiên du vị năng quảng biến truy cầu, cố danh vi "Ái".

Cửu viết "Thủ". Thủ tức "cầu thủ". Vị từng nhị thập tuế hậu, tham ái chuyển thanh, ư Sắc Thanh, Hương, Vị, Xúc, ngũ trần chi cảnh; tứ phương trì cầu, cố danh vi "Thủ".

Thập viết "Hữu". Hữu tức "hậu hữu". "Nhon quả" chi bất vong dã. Vị non cầu thủ chư cảnh, khởi thiện ác nghiệp, tích tập khiên dẫn, đương sanh "Dục giới", "Sắc giới", "Vô Sắc giới", tam hữu chi "quả" dã, (thử tam chi thị hiện tại non).

Thập nhất viết "Sanh". Sanh tức "thọ sanh". Vị kim sanh sở tác thiện ác chi nghiệp, lai thế ư tam giới lục đạo trung thọ sanh dã.

Thập nhị viết "Lão tử". Lão tức "căn thực". Tử tức "Căn hoại". Vị lai thế thọ sanh dĩ, chí "ngũ ấm" thân thực danh "Lão", thực dĩ hoại diệt danh "Tử", (Thử nhị chi thị vị lai chi quả).

Tư thập nhị chi thị tam thế "Nhon quả" tuần hườn bất đoạn chi pháp. Dĩ do "quá khứ" thế vô minh hành vi non, cảm tư hiện tại "Thức", Danh sắc", "Lục nhập", "Xúc", "Thọ" vi Quả; do tư quả cố khởi "Ái, Thủ, Hữu" vi hiện tại chi Non. Do tư non cố, chiêu cảm vị lai thế "Sanh, Lão, Tử"

6.- "Xúc". Xúc tức "xúc đối". Bởi từ khi ra khỏi thai đến khi 3, 4 tuổi, "mắt, tai, mũi, lưỡi, thân và ý", "6 căn" tuy xúc đối với những món "Sắc, Thanh Hương, Vị, Xúc và Pháp" "6 trần"; mà chưa có thể rõ biết sanh những tướng khổ và vui cho nên gọi là "Xúc".

7.- "Thọ". Thọ tức nghĩa "Lãnh Nạp". Bởi khi 5, 6 tuổi, đến 12, 13 tuổi "sáu căn" xúc đối với "sáu trần" liền hay nạp thọ những tốt và xấu, những cảnh trước mặt. Tuy hay rõ biết, song chưa khởi tâm tham ái đắm nhiễm, (năm món này là quả đời hiện tại).

8.- "Ái". Ái tức "tham ái". Bởi từ 14, 15 tuổi đến khi 18, 19 tuổi, tham đủ thứ đồ đạc tốt đẹp và những cảnh dâm dục v.v... ; song cũng chưa hay rộng khắp tìm cầu, nên gọi là "Ái".

9.- "Thủ". Thủ tức "cầu thủ". Bởi từ 20 tuổi về sau tham ái càng thịnh, đối những nào Sắc, nào Thanh, Hương, Vị, Xúc, năm trần : bốn phương tìm cầu cho nên gọi là "Thủ".

10.- "Hữu". Hữu tức thân "hậu hữu". Vì "nhân quả" không mất vậy. Bởi nhân tìm lấy những cảnh rồi khởi nghiệp thiện và ác chứa nhóm kéo lôi, nên đời sau phải sanh trong cõi "Dục Giới" "Sắc Giới" và cõi "Vô Sắc Giới", "quả" trong ba cõi vậy, (ba món này là nhân hiện tại).

11.- "Sanh". Sanh tức "thọ sanh". Bởi đời nay tạo những nghiệp thiện và ác, qua đời sau ở trong ba cõi, sáu đường đầu thai vậy.

12.- "Lão tử". "Lão" tức các căn "chín mùi". "Tử" tức là các "căn hư hoại". Nghĩa là đời sau thọ thai sanh ra rồi, đến chừng thân "Ngũ ấm" chín mùi gọi là "Lão", chín mùi đã hoại diệt gọi "Tử", (hai món này là quả vị lai).

Tóm lại mười hai món "nhơn duyên" đây là pháp "nhân quả" xoay vần trong ba đời không dứt. Bởi do đời quá khứ "vô minh" duyên "hữu" làm nhân, cảm đến đời hiện tại.

"Thức" "Danh sắc", "Lục Nhập", "Xúc", "Thọ" đây làm "Quả" vì do quả đây, khởi ra "Ái, Thủ, Hữu" làm cái "Nhân" đời hiện tại ; Do vì nhân đây, nên chiêu cảm quả "Sanh Già

chi quả; quả phục tạo "Nhơn", "Nhơn" phục cảm "Quả". Tam thể tương tục, vô hữu gián đoạn, như xa luân chuyển, cố viết "Luân Hồi".

Tuy nãi, "Tứ Đại" phò trì, thường tương vi bội.

Thượng cú, "giả hiệp", Hạ cú, "Quai thuận".

Phù : "Nhơn lãm ngoại "Địa, Thủy, Hỏa. Phong" hiệp tập thành thân, cộng tương phò dục, chấp trì mạng căn trụ thọ nhất kỳ. Nhiên ư kỳ trung, thường tương quai thuận. Nhất "đại" bất đều, bá nhất bệnh sanh. Tứ đại bất đều, tắc tứ bá tứ bệnh, đồng thời cu tác.

Sở ngôn "đại" giả ? Vị thứ tứ pháp, vô xứ bất hữu, biến chư phương vức, cố xưng vi "Đại". Vạn sự vạn hình, giai "tứ đại" thành. Tại ngoại, tác vi "Thổ, Thủy, Sơn, Hà". Tại nội, tác vi tứ chi bá hài, tụ nhi vi "Sanh". Tán nhi vi "Tử".

"Sanh" tác vi nội "Tử" tác vi ngoại. Nội ngoại tuy thù, nhi "Đại" bất dị. Kiên tánh thuộc "Địa", tức "Phát, Mao, Trảo, Xỉ, Bì, Nhục, cân cốt" đẳng. Thử nhược bất giả "Thủy" tác bất hòa hiệp. Thấp tánh thuộc "Thủy", tức thể thóa tinh dịch đại tiểu tiện lợi đẳng. Thử nhược bất giả "Địa", tác tiện lưu tán, Nhiệt tánh thuộc "Hỏa", tức thân trung noãn khí. Nhược bất giả "Phong", tác bất tăng trưởng. Động tánh thuộc "Phong" tức xuất nhập tức, cập thân chi

Chết" đời vị lai "Quả" lại tạo "Nhân", "Nhân" lại cảm "Quả". Ba đời nối nhau, không có xen hở, như bánh xe quay tròn lên xuống, xuống lên, cho nên gọi "Luân Hồi".

Tuy là thân "Tứ Đại" giữ gìn, nó thường trái nghịch với nhau.

Câu trên "Bốn đại giả hiệp". Câu dưới "Bốn đại khi trái khi thuận".

Luận rằng : "Thân người ta ngoài nhờ Đất, Nước, Gió, Lửa" hiệp lại thành thân, cùng nhau giúp đỡ giữ gìn thân mạng sống trong một thời kỳ. Song ở trong đó thường trái và thuận với nhau. Như trong một "đại" không hòa, thì một trăm một bệnh sanh ra. Bốn đại không hòa thời bốn trăm bốn bệnh đồng thời sanh ra.

Chữ "đại" là gì ? - Bởi bốn pháp đây, khắp cùng phương cõi không chỗ nào là không có, cho nên gọi là "Đại". Muôn sự muôn vật đều nhờ "bốn đại" này mà thành lập. Bốn đại này ở ngoại cảnh, thời làm cảnh "Đất, Nước, Non, Sông". Ở trong nội thân, thời làm cảnh bốn chi trăm vóc, bốn đại khi nhóm hiệp thời thân này sống còn, gọi là "Sanh". Khi tan rã thân này hoại diệt gọi là "Tử".

"Sanh" thời làm trong thân. "Tử" thời làm cảnh ngoài. Trong ngoài tuy khác, mà "bốn đại" vẫn một. Tánh cứng thuộc "Địa đại", tức như "Tóc, Lông, Móng, Răng, Da, Thịt, Gân, Xương" v.v... "Địa đại" đây nếu không nhờ "Thủy đại" thời không hòa hiệp. Tánh ướt thuộc "Thủy đại" tức như nước mũi, nước miếng, tinh dịch, nước đại tiểu tiện v.v... "Thủy đại" đây nếu không nhờ "Địa đại" đắp ngăn thời trôi chảy luông tuồng. Tánh nóng thuộc "Hỏa đại", tức như hơi ấm trong mình. "Hỏa đại" đây nếu không nhờ "Phong đại" thời không thể tăng trưởng. Tánh động thuộc "Phong đại" tức như hơi thở ra, hơi thở vào và sự động chuyển của thân.

động chuyển. Nhược vô thử "Phong", tắc thân bất năng động chuyển thi vi. Nhiên thử "tứ đại", "tánh bốn" vô hoạn.

Dĩ chúng "Duyên" hiệp tập, tăng tổn tương khắc bệnh hoạn do thị nhi sanh. Cố "Địa" tăng, tắc linh thân trầm trọng. "Thủy" tích, tắc thuế thóa quai thường. "Hỏa" thịnh, tắc đầu hung trán nhiệt. "Phong" động, tắc khí tức kích xung, tức "Trầm Trọng", "Đàm Ấm", "Huỳnh Nhiệt", "Khí Phát", chi bệnh dã.

Do thử tứ bệnh, tắc hữu tứ bá tứ bệnh sanh khởi. "Phong" bệnh bá nhất, "Huỳnh" bệnh bá nhất, "Đàm Ấm" bệnh bá nhất, "Tổng Tập" bệnh bá nhất, Như thị chư hoạn, vô thời bất sanh, cố viết "Thường tương vi bội".

Ký viết : ĐẠI LUẬN vân : "Tứ Đại" vi thân, thường tương xâm hại. Nhất nhất "Đại" trung, bá nhất bệnh khởi. Lành bệnh hữu nhị bá nhị, "Thủy" "Phong" khởi cố. Nhiệt bệnh hữu nhị bá nhị, "Địa" "Hỏa" khởi cố.

"Hỏa" nhiệt tương, "Địa" kiên tương. Kiên tương cố nan tiêu. Nan tiêu, cố năng khởi nhiệt bệnh. Huyết, Nhục Cân, Cốt, Mạch, Tủy đẳng, thị "Địa" phần. Trừ kỳ nghiệp báo giả nhất thiết pháp giai hòa hiệp nhơn duyên nhi sanh dã.

PHỤ HÀNH vân : "Tứ Đại" bất thuận giả, hành dịch vô thời, cường kiện đởm phụ, đường xúc hàng nhiệt. Ngoại nhiệt trợ "Hỏa", "Hỏa" cường phá "Thủy" thị tăng "Hỏa"

Nếu không có "Phong đại" đây thì thân ta không thể chuyển động làm lụng chi cả. Song "bốn đại" đây, "bản tánh" nó không bệnh.

Bởi do nhiều "duyên" hiệp lại có khi tăng khi giảm khác nhau, nên bệnh hoạn do đây mà sanh ra. Bởi vậy một khi "Địa đại" tăng thêm, thì có ra những chứng làm cho thân ta bắt nặng nề. "Thủy đại" tích tụ thì làm những chứng sổ mũi, nước mũi, nước miếng tuôn chảy trái thường. "Hỏa đại" thịnh hành thì làm cho đầu ngực nóng nẩy. "Phong đại" hoạt động thì làm những chứng như ngộp hơi, ách ứ, tức như chứng bệnh "Trầm Trọng", bệnh "Đàm Ấm", bệnh "Huỳnh Nhiệt", bệnh "Khí Phát".

Do bốn bệnh đây mà lan đến bốn trăm bốn bệnh cũng sanh ra. Như bệnh "Phong đại" có 101 bệnh, bệnh "Huỳnh Nhiệt" có 101 bệnh, bệnh "Đàm Ấm" có 101 bệnh, bệnh "Tổng Tập" có 101 bệnh. Những bệnh đây không giờ phút nào không có, cho nên nói câu : "Thường tương vi bội" (nó thường trái nghịch nhau).

Lời Ký nói : *Trong ĐẠI LUẬN* rằng : "Bốn Đại" hiệp lại làm thân thường xâm hại với nhau. Trong mỗi một "Đại" có 101 bệnh sanh ra. Bệnh lạnh có 202 bệnh là vì "Thủy đại", "Phong đại" khởi ra vậy. Bệnh nóng 202 bệnh là vì "Địa đại" với "Hỏa đại" khởi ra vậy.

Cái tướng của "Hỏa đại" thì nóng mà tướng của "Địa đại" thì cứng. Bởi tướng cứng cho nên khó tiêu. Khó tiêu cho nên thường sanh ra chứng bệnh nóng. Máu, Thịt, Gân, Xương, Mạch, Tủy vân. vân... là về phần của "Địa đại". Trừ người mắc "nghiệp báo" ngoài ra tất cả pháp đều nhờ "nhân duyên" hòa hiệp mà sanh ra vậy.

Bộ PHỤ HÀNH nói : "Bốn Đại" không thuận thì khi ra làm việc không chừng, mạnh mẽ gánh vác xuống đụn lạnh nóng. Ngoài nóng giúp thêm "Hỏa đại", "Hỏa đại"

bệnh. Ngoại hàn trợ "Thủy". "Thủy" tăng hại "Hỏa" thị vi. "Thủy" bệnh. Ngoại phong động khí, khí suy "Hỏa". "Hỏa" động "Thủy", thị vi "Phong" bệnh. Hoặc "Tam Đại" tăng hại ư "Địa" danh "Đẳng Phần" bệnh. Hoặc thân phần tăng hại tam đại, diệc thị "Đẳng phần" bệnh, thuộc "Địa" bệnh.

Ấm thực bất tiết, diệc năng tác bệnh, như cương, quế, tân vật, tăng "Hỏa". Giá, mật, cam lãnh, tăng "Thủy". Lê tăng "Phong". Cao, nị tăng "Địa". Huỳnh qua, vi nhiệt bệnh, nhi tác nhơn duyên, tức thị hám bất an chi thực nhi sanh bệnh dã. "Cổ" vân : "Bệnh tòng khẩu nhập, họa tòng khẩu xuất", thử chi vị dư.

"Vô Thường Lão, ", bất dữ nhơn kỳ.

Thượng cú, minh tam tướng. Hạ cú, minh vô chủ. Tam tướng bốn không, nguyên vô hữu ngã, hà năng tác chủ, nhậm tình dữ chi kỳ khác. "Trừ kỳ thức tâm đạt bốn giả", năng chi, mục giả bất giác dã.

Vô thường giả ?- Vị bốn vô kim hữu, tạm hữu hườn vô, nãi sát na bất trụ chi vị dã. - Tòng xuất thai lai chí "tráng", chí "lão", chí "bệnh", nãi chí "mạng tận". Ứ kỳ trung gian niệm niệm thiên lưu bất trụ, cố viết "Vô thường", diệc tử chi dị danh.

Lão giả ? - Căn thực suy mạo, hình khô, sắc túy tinh thần hôn mục, phát bạch diện trứ, tương tử

"Hỏa" mạnh phá "Thủy đại". Ấy là tăng thêm cái bệnh "Hỏa đại". Ngoài lạnh giúp "Thủy đại". "Thủy đại" tăng nhiều hại "Hỏa đại", ấy là bệnh của "Thủy đại". Gió ngoài thổi động hơi thở, hơi thở thổi "Hỏa đại". "Hỏa đại" động "Thủy đại" ấy là bệnh của "Phong đại". Hoặc ba đại kia tăng nhiều làm hại "Địa đại" gọi bệnh "Đẳng Phần" (Một "đại" bệnh, mấy "đại" cũng đồng bệnh. Dụ như : Đau một ngón tay cả mình đều đau hết nên gọi là bệnh "Đẳng Phần"). Hoặc thân phần Địa đại tăng thêm làm hại cho ba đại kia, cũng có thể nói "Đẳng Phần" bệnh, thuộc về bệnh của "Địa đại".

Ăn uống không chừng cũng hay làm bệnh như ăn gừng, ăn quế, những vật cay, tăng thêm cho bệnh "Hỏa đại". Ăn mía, ăn mật, đồ ngọt lạnh, tăng thêm cho bệnh "Thủy đại". Ăn trái Lê tăng thêm cho bệnh "Phong đại". Ăn dầu mỡ tăng thêm cho bệnh "Địa đại". Ăn trái bí rợ làm nhân duyên sanh ra bệnh nóng, tức là ăn những món ăn không tốt mà phải sanh bệnh vậy. "Cổ nhơn" nói : "Bệnh từ miệng vào, họa từ miệng ra" là nghĩa đây vậy.

"Vô thường, Già, Bệnh". Nó không hện với người.

Câu trên nói rõ ba tướng (Vô Thường, Già, Bệnh). Câu dưới chỉ rành không chủ. Ba tướng vốn không, nguyên không có ta, ai đâu làm chủ, mặc dầu cho nó kỳ hện. "Trừ những bậc thức tâm đạt bốn mới có thể biết rõ" còn những kẻ mê muội không biết vậy.

Vô thường là gì ? - Bởi trước không nay có, nhưng tạm có rồi lại không, chính nghĩa giây phút không dừng vậy. Vì sao ? - Từ khi ở trong thai mẹ "sanh" ra đến lớn, đến "già" đến "bệnh", cho đến "chết". Ở trong khoảng giữa thời gian mỗi niệm mỗi niệm dời đổi không trụ, cho nên nói : "Vô Thường" "Vô Thường" cũng là cái tên chết mà nói bằng cách khác.

"Già" là gì ? - Bởi các căn mê mết kém suy, hình khô sắc héo, tinh thần lẩn lộn, tóc bạc mặt nhăn cái điềm sắp

bất cứu chi vị dã. 'Bệnh' giả ? - "Tứ đại" bất điều, tứ bá từng sanh, thân lực bì bại, ẩm thực bất an, tinh thần giảm tổn, tọa khởi tu nhưn, cố danh vi bệnh. Nhược dĩ pháp thứ đệ tương nhưn, tắc "Tử" tại hậu. Kim dĩ "Vô thường" nhưt pháp, thể biến nhất thiết, cai ư "Sanh, Lão, Bệnh, Tử" chư pháp cố dã.

Ký viết : Tân bất trụ, niệm niệm bất đình, vị chi "vô thường". Kinh vân : Vô Thường lực đại, tấn tốc quá ư sơn thủy. TRIẾT LUẬN vân : "Vô thường" hữu tam chủng : Nhất niệm niệm hoại diệt "vô thường". Nhị, hòa hiệp ly tán "vô thường". Tam, tất cánh như thị "Vô thường".

TAM : SANH DIỆT THỜI TỐC

Triều tồn tịch vong, sát na dị thể.

Thượng cú, ngôn hiện sanh. Hạ cú ngôn hậu thể. Thử nhị cú, tịnh thích "Vô thường" nghĩa. Hạ cánh dĩ tương lộ đẳng, dụ minh.

Ngôn sát na giả ? - Thời chi cực tốc dã. Vị nhưn lâm chung xả thọ, chi tại tối hậu nhưt sát na khoảnh. Tức chư căn hoại nhất thức thiên ly tế, xả thứ cố thân, biệt thọ dư chất thời dã. Thức vị đệ bát thức. Khứ cư điển hậu, lai tiện phong. Nhất sát na gian, lâm phụ mẫu "tinh huyết", trụ thai tạng trung, vi sanh tử chi căn, khổ quả chi nguyên dã.

Ký viết : Thức hữu bát chủng : Nhất Nhân thức. . Nhị, Nhĩ thức. . Tam, Tỳ thức. . Tứ, Thiệt thức. . Ngũ, Thân thức. . Lục, Ý thức. . Thất, Mạt Na thức. . Bát, A Lại Da thức

Thí như : Xuân sương hiểu lộ thức hốt tức vô.

chết không bao lâu nữa vậy. Sao gọi là "Bệnh" ? - "Bốn đại" không hòa, thì bốn trăm thứ bệnh sanh ra, thân lực bại hoại, mệt mỏi ăn uống không ngon, tinh thần giảm sút, ngồi đứng phải nhờ người dìu đỡ, cho nên gọi là bệnh. Nếu cứ lấy theo thứ lớp mà nhìn chờ nhau, thời cái "Chết" ở sau hết. Song nay nói một pháp "vô thường", thể của nó cũng có thể trùm khắp tất cả "Sanh, Già, Bệnh, Chết" các pháp cơ vậy.

Lời Ký nói : *"Mới mới không trụ, niệm niệm không dừng là cái nghĩa "Vô thường". Kinh nói : "Vô Thường" sức mạnh, mau hơn nước dốc. Bộ TRIẾT LUẬN nói : "Vô thường" có ba nghĩa : 1) Niệm niệm hoại diệt "vô thường" - 2) Hòa hiệp ly tán "vô thường" - 3) Rốt ráo dường ấy "vô thường".*

3) SANH DIỆT THỜI MAU

Sớm còn tối mất, giây phút qua đời khác.

Câu trên là nói hiện đời. Câu dưới là nói đời sau. Hai câu đây đều giải nghĩa "vô thường". Mấy câu sau đây lại lấy những chuyện như mù sương meo móc vân vân... để dụ cho rõ nghĩa "vô thường".

Giây phút là gì ? - Giờ phút rất mau vậy. Tại sao thế ? Bởi người lâm chung bỏ tuổi thọ chỉ ở trong một giây phút (hơi thở) rất sau. Tức là cái ngày của các căn hoại diệt, lúc thần thức xa lìa, giờ phút bỏ thân cũ này, riêng chịu cái xác khác vậy. Chữ "Thức" là nói thức thứ tám. Khi người chết "thức" này đi sau hết. Lúc đầu thai "thức" này đến trước nhất. Trong một giây phút lộn trong "Tinh Huyết" cha mẹ ở trong thai tàng, làm gốc đường "sanh tử" nguồn quả khổ vậy.

Lời Ký nói : *"Thức" có tám "Thức" : 1.- "Nhãn thức", 2.- Nhĩ thức, 3.- Tỷ thức, 4.- Thiệt thức, 5.- Thân thức, 6.- Ý thức, 7.- Mạt Na thức, 8.- A Lại Da thức.*

Ví như : Sương mùa Xuân, móc ban mai, phút chút liền không.

Thượng cú, thiết thể. Hạ cú, thích tánh. Dĩ sương lộ ngộ nhật tức tiêu. Thể ký bất kiên, tánh diệt phi thường. Thí như giả, thiết hướng chi từ, Thúc hốt giả, tạm hữu nhi vô dã.

Ký viết : Bốn văn nhị cú, thị thích Triêu Tồn Tịch Vong nhị cú, tổng minh thời tốc dã "Thúc" giả tốc tạt giả.

TÔNG CẢNH vân : Tuy niên bá tuế, du nhược sát na. Như đông thệ chi trường ba. Tợ tây thùy chi tàn chiếu. Kích thạch chi tinh hỏa. Sâu kích chi tấn cu. Phong lý chi vi dăng. Thảo đấu chi triêu lộ. Lâm nhai chi hủ thọ. Thước mục chi điển quang. Nhược bất ngộ ư "chánh pháp", tất vĩnh trụ ư "U đồ" hĩ.

Ngạn thọ tinh dăng, khởi năng trường cửu.

Thượng cú, xuất thể. Hạ cú, thích nghĩa Lâm nhai chi thọ, phi trường. Nhị thử xâm hàng, khởi cửu.

ĐẠI TẬP kinh vân : "Tích hữu nhất nhơn, tị nhị túy tượng, duyên dăng nhập tỉnh, hạ hữu tam long thổ hỏa trương trảo. Bĩ tức huyền dăng nhi trụ, thượng hữu hắc bạch nhị thử, nghiết dăng tương đoan. Bàng hữu tứ xà dục thích. Kỳ nhơn ngưỡng vọng, nhị tượng dĩ lâm tỉnh thượng. Ưu não vô thác. Hốt hữu phong quá, di mật ngũ đích nhập khẩu, thị nhơn táp mật, toàn vong nguy cụ.

Kim dĩ nhị túy tượng, dụ "Sanh Tử". Dăng dụ "mạng căn". Nhập tỉnh, dụ "Vô thường". Nhị thử dụ "Nhật Nguyệt" Tứ xà dụ "Tứ Đại". Tam long dụ "Tam

Câu trên lập "thế". Câu dưới giải "Tánh". Bởi cái thế của sương móc không thường, hề gặp mặt trời là phải tiêu. Cái "thế" đã không bền chắc thì "tánh" của nó cũng không sao thường được. Ví như là gì ? - Lập lời thí dụ. "Phút chút" là chi ? Vừa có đó rồi lại không đó.

Lời Ký nói : Hai câu bốn vắn nói trên, là giải hai câu : "Sớm còn tối mất, giây phút qua đời khác" đều nói rõ cái thời mau chóng vậy. Mau chóng Tàu gọi chữ "Thúc"

Bộ TÔN KÍNH nói : Tuy tuổi thọ trăm năm dường như trong một giây phút. Khác nào như lượng sóng rút về biển đông. Như tia sáng "Mặt Trời" lặn về phía Tây. Như nháng lửa đánh đá. Như ngựa câu chạy qua kẻ hở. Như ngọn đèn giữa gió. Như sương ban mai ở đâu ngọn cỏ. Như cây mục đứng bên bờ lở. Như điển chớp lòm mắt. Bằng nay chúng ta không gặp "Chánh pháp" của đức Như Lai, thì sau này hằng sa chốn "U đồ" biết kiếp nào ra khỏi.

Cây trên bờ, dây miệng giếng, dâu đặng lâu dài.

Câu trên chỉ ra cái "Thế" (Cây và Dây). Câu dưới giải nghĩa của nó : Cây bên bờ chẳng phải lâu. Hai con chuột cắn dây gần đứt.

Kinh ĐẠI TẬP nói : Xưa có một người sợ hai con voi say, nắm dây chuyền xuống giếng, dưới có ba con rồng phun lửa dơ móng. Người kia liền đeo theo cái dây tòn ten ở giữa chừng, trên có hai con chuột đen, trắng cắn dây gần đứt. Bốn bên có bốn con rắn thò đầu le độc muốn mổ. Người kia ngó lên, thì hai con voi nó đã đứng chực trên miệng giếng. Người kia lo rầu về sự không khỏi chết. Bây giờ bỗng có bày ong bay qua nhều năm giọt mật vào miệng, người kia nút mật ấy, rồi quên cả sự sợ sệt, nguy hiểm.

Nay lấy mấy chuyện dây để làm thí dụ như : Hai con voi say là dụ đường "Sanh Tử". Sợi dây dụ "mạng căn". Vào dưới giếng là dụ "Vô Thường". Hai con chuột là dụ

Độc". Ngũ đích mật dụ "Ngũ Dục". Tam độc nãi Tam ác đạo chi nhơn, cố đặng nhứt đoạn, tức hữu đọa lạc chi hoạn hĩ.

Ký viết : "Bốn văn nhị cú, thích bất dữ nhơn kỳ nhứt cú, tư minh niên ngoặt nhứt tốc dã. Thân tợ lâm nhai thọ, nghiệp phong nhứt chí, phi lực năng vấn. Mạng như tinh trung đặng, nhứt nguyệt thời nguy, sở nhơn bất giác. Ngạn thọ thị niên bất trường. Tinh đặng, thị Nhứt Nguyệt chi tốc".

Ngôn tinh đặng giả ? . Thị tinh biên sở sanh chi đặng. Hoặc vân : thọ căn tinh, vị khuu khư khô tinh dã. "La Thập" pháp sư viết : Tích hữu tội nhơn, bố tội đào tẩu. Vương linh túy tượng trực chi, kỳ nhơn bố cấp tự đầu khô tinh, vân vân...

Tam độc giả ? . Tham, Sân, Si dã. Tam ác đạo giả ? Địa ngục, Ngạ quỷ, Súc sanh dã. Ngũ dục giả ? Sắc, Thính, Hương, Vị, Xúc dã. Hoặc dĩ Tài, Sắc, Danh, Thực, Thùy vi Ngũ dục. Vị chúng sanh mê ư Ngũ dục thiếu lạc, toàn vong sanh tử nguy hiểm chư khổ dã.

Niệm niệm tấn tốc.

Niệm, vị phạm phu sanh diệt tâm chi vọng niệm. Tiên niệm vị diệt, hậu niệm tục sanh, niệm niệm sanh diệt, như đặng thiêu chú. Khởi diệt bất đình. Như thị sanh diệt tấn tốc chi tướng. Phi cụ huệ nhãn giả mạc kiến.

Ký viết : Thử minh niệm tốc cả. Vọng niệm, cố sanh diệt bất đình , "Chơn tâm", tắc thường trụ bất thiên.

"Ngày tháng" thoi đưa. Bốn con rắn dụ "Bốn đại" của thân. Ba con rồng dụ "Ba độc". Năm giọt mật dụ năm món "Dục Lạc". Ba độc là dụ cái nhờn ba đường ác, cho nên nói sợi dây một phen đứt, thời có hại sa đọa vậy.

Lời Ký nói : *"Hai câu bốn vấn giải một câu : Chẳng hẹn cùng người, đây là nói rõ năm, tháng, ngày, giờ mau chóng vậy. Thân không thường tuồng như cây mọc đứng gần bờ lở, một phen gió nghiệp thổi đến, sức nó không thể kéo lại được. Mạng dụ như dây tòn ten giữa giếng, là nói ngày tháng hao mòn, khiến người không biết được. Cây bên bờ nói cái năm chẳng phải lâu, dây trong giếng là nói ngày tháng rất mau".*

Song nói dây giếng là gì ? - Là dây mọc ở bên cái giếng vậy. Có người nói : cây mọc ở bên cái giếng, có lẽ giếng này là cái giếng khô ở trên gò nong cho nên cây mới mọc được. Ngài "La Thập" pháp sư nói : "Hồi trước có người mắc tội, sợ tội trốn chạy. Vua khiến con voi say đuổi theo, người kia sợ quỳnh, tự nhảy xuống dưới cái giếng khô vân vân..."

Ba độc là gì ? - Tham, Sân, Si vậy. Ba đường ác là gì ? Địa ngục, Ngạ quỷ và Súc sanh vậy. Năm món dục lạc là chi ? - Sắc, Thanh Hương, Vị và Xúc vậy. Hoặc có chỗ lấy "Tài, Sắc, Danh, Thực và Thùy", là năm món Dục Lạc. Bởi chúng sanh mê chút vui của năm món Dục Lạc, mà quên cả những sự khổ hiểm nguy của đường sanh tử vậy.

Mỗi niệm, mỗi niệm mau chóng.

"Niệm" là gì ? Nói vọng niệm sanh diệt của kẻ phàm phu. Sao gọi là "vọng niệm" ? Nghĩa là : Niệm trước chưa dứt niệm sau nối sanh, mỗi niệm mỗi niệm sanh diệt, sanh diệt như đèn cháy tim. Cháy tắt, cháy tắt không dừng. Như thế là cái tướng sanh diệt chóng mau. Nếu mà không phải những bậc có "huệ nhãn", nào ai thấy được.

Lời Ký nói : *Bài này nói rõ "tâm niệm" chóng mau vậy. Tại sao ? Bởi vọng niệm cho nên sanh diệt sanh diệt không dừng, nếu như được "chân tâm" thời thường trụ không bao giờ dời đổi .*

Nhất sát na gian, chuyển tức tức thị lai sanh.

Phạm ngữ "sát na". Thử ngôn nhất niệm, nãi thời chi cực tốc dã.

TẶNG KỶ vân : "Nhị thập niệm, vi nhất thuận, nhị thập thuận danh nhất "Đờn chỉ". CU XÁ vân : Tráng sĩ nhất "đờn chỉ" khoảnh, hữu lục thập ngũ sát na. Nhiên niệm hữu đại tiểu. Đại niệm giả, nhất niệm trung hữu cửu thập sát na. Nhất sát na trung hữu cửu bá sanh diệt. Thử ngôn, nhất sát na giả, tiểu niệm dã. Tức, tức xuất nhập tức. Thử tức, danh viết "thọ mạng". Dĩ nhất kỳ vi thọ, liên trì viết "mạng". Nhất kỳ liên trì, tức phong bất đoạn, cố xuất nhập tức, danh vi "thọ mạng". Chuyển, tức xuất dĩ bất phục cánh nhập, danh viết "mạng chung". Thử chỉ tại nhất "sá na" gian, tức đệ bát thức xả "tiền ấm" thọ "hậu ấm" thời. Kim bất ngôn "trung ấm" giả, dĩ cử "tiền" "hậu" nhi cai kỳ trung dã. Hựu "trung ấm" trì tốc bất định. Trì tác thất thất chi nhật. Tốc, tất tậ ư "tâm niệm" tiện xả trung nhi thọ hậu hĩ. "Lai sanh" giả, tổng cai "lục đạo". Tùy thiện, ác nghiệp, nhị báo sanh kỳ xứ dã.

Ký viết : Bốn văn nhị cú, tức thích thượng sát na dị thể nhất cú. Thử minh "sát na" tốc dã. Thượng thiện sanh "Thiên". Trung thiện sanh "Nhơn". Hạ thiện sanh "A Tu La". Thượng ác sanh "Địa Ngục". Trung ác sanh "Ngạ Quỷ". Hạ ác sanh "Súc Sanh".

Trong một sát na trở hơi thở tức là đời sau.

Tiếng "Phạm" nói chữ "sát na". Tiếng "Tàu" nói chữ "nhất niệm" là nghĩa giờ phút rất mau vậy.

BỘ TĂNG KỲ nói : Hai mươi niệm, làm một cái nháy mắt, hai mươi lần nháy mắt gọi là một "Đờn chỉ". BỘ CU XÁ nói : "Kẻ tráng sĩ trong một cái "đờn chỉ" có 65 cái "sát na". Song "Tâm niệm" có lớn có nhỏ. Thế nào là niệm lớn ? Trong một niệm có 90 "sát na". Trong một sát na có 900 sanh diệt. Bài này nói một sát na là chỉ nói cái niệm nhỏ thôi. Chữ "Tức" là cái hơi thở ra, hơi thở vào. Lấy hơi thở này làm cái mạng sống cho nên kêu là "thọ mạng". Do cái mạng sống trong một thời kỳ, luôn giữ cũng gọi là "thọ mạng". Một thời kỳ luôn giữ, hơi thở không dứt cho nên lấy hơi thở ra vào kêu là "thọ mạng". Chữ "chuyển" tức là cái hơi thở ra, không thở vô nữa gọi là "mạng chung". Lúc này chỉ ở trong một "sát na" tức là cái lúc mà thức thứ tám nó sắp từ giả thân "tiền ấm" bắt lấy thân "hậu ấm" vậy. Song bài này không nói thân "trung ấm" là do nói "tiền" nói "hậu" đã bao gồm "trung ấm" rồi vậy. Và lại thân "trung ấm" có chậm có mau không nhất định. Chậm thời trong 49 ngày. Mau thời mau hơn "tâm niệm", liền bỏ thân "trung ấm" mà thọ lấy thân "hậu ấm" vậy. Nói chữ "Lai sanh" (*đời sau*) là chung gồm cả trong sáu đường. Chúng sinh trong sáu đường, tùy theo chỗ tạo "nghiệp lành" "nghiệp ác" mà thọ cái "quả báo" phải sanh đường này đường khác, chỗ nọ chỗ kia.

Lời Ký nói : "Hai câu trên bốn văn là giải nghĩa một câu : "Trong sát na đã qua đời khác"; bài này thời nói "sát na" mau chóng vậy. Thế nào là sanh trong đường này đường khác chỗ nọ chỗ kia ? Như người "Thượng thiện" thời sanh lên cõi "Trời". Người bực "Trung thiện" thời sanh lại cõi "Người". Đến như người bực "Hạ thiện" thời sanh qua cõi "A Tu La". Trái lại kẻ "Thượng ác" thời sanh xuống "Địa ngục", kẻ "Trung ác" thời đọa trong "Ngạ Quỷ", cho đến kẻ "Hạ ác" sanh vào loài "Súc sanh".

Ngôn thuận giả mục động giả. Ngôn "trung ấm" giả, Vị nhơn "mạng chung" xuất nhập tức đoạn thời, đệ "bát thức" xả ly "tiền ấm" thân tức hữu "trung ấm" thân, tại "hư không" trung minh vô sở đố. Dĩ hương vi thực, ư hữu duyên xứ, tức kiến phụ mẫu giao hội dục hỏa chi quang, tùy niệm tiện chí, dĩ diên đảo tưởng, nhật sát na khoảnh lâm xích bạch nhị điểm nhi thành "hậu ấm". Kỳ "trung ấm" tức diệt hĩ.

Nhuộc kỳ sanh phương vị định, hoặc phụ mẫu bất hội, thử "trung ấm" thân thất nhật, nhất tử, nãi chí thất thất nhật tất định thác sanh, bất xuất tứ thập cửu nhật. Nhuộc bỉ nghiệp bảo dĩ định, hoặc sanh nhơn Thiên, hoặc đọa "Quì" "Súc". Nhất sát na gian, xả "tiền ấm" thọ "trung ấm", xả "trung ấm" thọ "hậu ấm", tấn du diễn quang. Phi phạm sở trắc, duy Phật năng tri.

Hà nãi, yển nhiên không quá

Hà nãi, du hà vi diễn phản cật chi từ, diệc thừa thượng chuyển hạ chi ngữ. Dĩ thượng thị tri sanh tử quá hoạn "vô thường" tấn tốc. Hương hạ linh ngộ xả tục nhập Đạo, y pháp cần tu, kỳ xuất "Luân Hồi".

Yển nhiên giả ? An nhiên dã, tổng vị quang âm tấn tốc, nhơn mạng vô thường. Hà vi bảo thực chung nhựt, vô sở dụng tâm, nhi yển nhiên hư độ, bất mưu thượng tấn, dĩ thoát "sanh tử" giả hò ?

TỨ : VI TỤC NHẬP ĐẠO

Phụ mẫu bất cúng cam chỉ lục thân cố dĩ khí ly.

Sao gọi là "nháy mắt" ? Con mắt máy động vậy. Sao gọi là thân "trung ấm" ? Bởi người "mạng chung" mà cái hơi thở ra vào khi nó muốn dứt thì cái "thức thứ tám" bỏ lia cái thân "tiền ấm" ở giữa "hư không" mờ mờ không thấy rõ. Chỉ dùng những hơi hương làm món ăn, đợi chỗ nào có duyên, liền thấy tia sáng lửa đục trong khi cha mẹ đương giao hội, tùy niệm liền đến do cái tưởng điên đảo trong một "sát na" lộn trong hai điểm "tinh huyết" mà làm thân "hậu ấm". Thời thân "trung ấm" kia liền diệt vậy.

Song nếu thân "trung ấm" kia sanh phương nào chưa nhất định, hoặc cha mẹ không giao hội, thân "trung ấm" này bây giờ một lần chết, cho đến 49 ngày, quyết định phải đầu thai chớ không ngoài 49 ngày. Nếu thân "trung ấm" kia là một cái thân "nghiệp báo" đã nhất định hoặc sanh cõi "Trời" cõi "Người", hoặc đọa loài "Quỉ" loài "Súc". Trong một "sát na", bỏ thân "tiền ấm" thọ lấy thân "trung ấm" bỏ thân "trung ấm" thọ lấy thân "hậu ấm" mau hơn "điên" xẹt. Chẳng phải người phạm lương được, chỉ có bực Phật biết thôi.

Sau bèn lặng vậy luống qua.

Sao bèn cũng như nói vì sao, là cái lời hỏi gạn lại, cũng là cái lời nối văn trên, chuyện văn dưới vậy. Như văn trên dạy cho biết tội lỗi đường "sanh tử" và sự "vô thường" chóng mau. Đến văn dưới dạy cho biết tội lỗi thì nên bỏ tục vào "Đạo" để y theo pháp cần tu hầu mong ra khỏi nẻo "Luân Hồi".

Yên vậy là gì ? Là ngồi yên một chỗ, như nói đêm ngày mau chóng mạng người không thường. Vì sao ăn no bụng ngày không hề để tám, mà yên vậy luống qua, không lo tấn tới cho khỏi đường "sanh tử" ấy ư ?

4) TRÁI TỤC VÀO "ĐẠO"

Cha mẹ không cúng mùi ngon món ngọt, sáu nghĩa thân vốn đã bỏ lia.

Thượng cú, khuyết phần bộ. Hạ cú khuyết cảnh lục. Phụ mẫu giả, tử chi "Thiên Địa" dã. THI vân : "Ai ai phụ mẫu, sanh ngã cù lao, dục báo chi ân, hiều "Thiên" vớng cực". Kinh vân : "Nhược hữu cúng dường phụ mẫu, đắc vô lượng phước". Phật ngôn : "Phụ mẫu ư tử, hữu đại tăng ích. Nhủ bộ trưởng dưỡng, tùy thời tương dục, "Tứ Đại" đắc thành. Nhược nhơn hữu kiên phụ phụ, tá kiên phụ mẫu, kinh lịch bá niên, tiện lợi bối thượng, vô hữu oán tâm; tứ sự cúng dường vô pháp, thử tử du bất túc báo phụ mẫu chi ân".

Dục báo ân giả? Đương khuyến phụ mẫu ư "Phật, Pháp, Tăng", "nhơn quả" đẳng pháp. Vị tín giả linh tín, dĩ tín giả linh tăng trưởng. Vô "tịnh giới" giả khuyến thọ trì giới. Hữu xan tham giả khuyến hành "Huệ Thí". Vô Thắng Huệ giả khuyến tu "Thắng Huệ". Linh thiện an trụ, dĩ tự điều phục, nãi danh chơn thiết báo phụ mẫu chi ân.

Lục thân giả ? Phụ, Mẫu, Huynh, Đệ, Thê, Tử dã
Hựu viết : Nhất Phụ nhị Tử, tam tòng phụ côn đệ, tứ tòng tử côn đệ, ngũ tòng tử côn đệ, lục tòng côn đệ.

Khí ly giả ? Kinh vân : "Bồ tát" xuất gia, xả ly lục thân, bất ký bất ức, cần tu "đạo hạnh", dĩ tốc thành "Bồ đề" cố.

Ký viết : Cam chi giả ? Mỹ thực dã. Du bất túc báo phụ mẫu ân giả ? Vị tuy sắc dương vô vi, nhi bất năng trí thân thần ư "Thượng giới". Dục lợi thân linh ư đa sanh giả, tất tu khuyến trì trai giới, quảng tu "Phước Huệ",

Câu trên thiếu sự nuôi dưỡng trả lại. Câu dưới thiếu sự kính thuận thâm ân. Cha mẹ là gì ? Là "Trời Đất" của người con vậy. Kinh THI nói : "Thương, thương cha mẹ, sanh ta khó nhọc, muốn trả ân sâu như Trời cao không cùng". Kinh BÁO AN nói : "Nếu có người con cúng dường cho cha mẹ thời dặng phước vô lượng". Phật dạy : "Cha mẹ đối với con có lợi ích lớn lắm. Bú sữa nuôi lớn, tùy thời lo nuôi Tứ Đại thành thân. Bằng có người con vai bên phải cõng cha, vai bên trái cõng mẹ, trải qua trăm năm, "Đại Tiểu" trên lưng, cũng không có cái "tâm" gì oán hận, bốn món cúng dường không thiếu, người con như thế cũng chưa đủ trả được ân sâu cha mẹ".

Vậy muốn trả ơn sâu phải làm thế nào ? - Phải khuyên cha mẹ đối với "Phật Pháp Tăng" tin nhân quả các pháp. Cha mẹ chưa tin làm sao cho cha mẹ tin; Cha mẹ đã tin rồi, làm cho lòng tin thêm lớn lên. Cha mẹ không "tịnh giới" khuyên cho cha mẹ giữ gìn tịnh giới. Cha mẹ có lòng xan tham, khuyên cha mẹ làm việc Bố thí. Cha mẹ không trí huệ, khuyên cha mẹ gắng tu trí huệ. Khiến cha mẹ pháp trụ nơi an lành để tự điều phục thân tâm, chính thế mới thật là trả ơn sâu cha mẹ.

Thế nào là sáu nghĩa thân ? 1.- Cha, 2.- Mẹ, 3.- Anh, 4.- Em, 5.- Vợ, 6.- Con. Có chỗ nói : 1.- Cha, 2.- Con. 3.- Anh em theo phái cha, 4.- Anh em theo ông nội, 5.- Anh em với ông cố, 6.- Là anh em họ.

Thế nào là bỏ lìa sáu nghĩa thân ? Trong kinh nói : Ông "Bồ Tát" đi xuất gia, bỏ lìa sáu nghĩa thân không ghi không nhớ, cần tu "đạo hạnh" là để mau thành quả "Bồ đề" vậy".

Lời Ký nói : "Đồ ngon ngọt là gì ?" Là món ăn ngon vậy. Còn không đủ trả ơn cha mẹ là sao ? - Nghĩa là tuy nuôi dưỡng xác thân không trái, nhưng mà không thể để linh hồn cha mẹ trên cõi "Thượng Giới". Vậy muốn lợi ích

Nhược xuất gia giả phụ mẫu bần phạp, bất năng tự huợt, "Phật" thính giáo linh tín tâm, thọ bĩ "Tam Qui" "Ngũ giới", nhiên hậu khát thực cúng chi. "Nam Sơn" vân : Chơn xuất gia giả, bố "tứ oán" chi đa khổ, yếm tam giới chi vô thường, từ lục thân chi chí ái, xả ngũ dục chi thâm trước. Năng như thị giả, danh chơn xuất gia, tắc khả thiệu long "Tam Bửu", độ thoát "Tứ sanh", lợi ích thậm thâm, công đức vô lượng hĩ.

Bất năng an quốc trị bang gia nghiệp đốn quyền kế tự.

Thượng cú, khuyết trí quân trạch dân. Hạ cú, khuyết thừa nghiệp kế tự. "Thích Tử" xuất gia, xả sanh dục kế tự, thiệu long "Tam Bửu" chủng tộc, tuy tợ trung hiếu hữu khuyết, nhiên lập thân hành đạo, dĩ báo thâm ân. Thuyết pháp khuyến thiện, dụng võ hoàng hóa, như tư báo đức, thực năng gia diên.

Tích "Tống Văn Đế" vị "Hà Thượng Chi" viết : Nhược xuất thổ giai thuần Thích hóa, tắc "Trẫm" tọa trí thái bình hĩ". Thượng Chi đối viết : "Phù bả gia chi hương, thập nhơn trì "ngũ giới", tắc thập nhơn thuần cần, thiên thất chi ấp bá nhơn tu "Thập Thiện", tắc bá nhơn hòa lục. Nhơn năng hành nhất thiện, tắc khử nhất ác. Khử nhất ác, tắc túc nhất hình. Nhất hình, túc ư gia, vạn hình túc ư quốc. Thử minh chi, sở vị tọa trí "thái bình" giả dã.

linh hồn cha mẹ cho được nhiều đời, cần nhất phải khuyên cha mẹ gắng mà trì trai giữ giới, rộng làm "Phước Huệ". Nếu người xuất gia, cha mẹ nghèo ngặt không thể tự sống, "Phật" bảo phải dạy cha mẹ chừng nào được cái tâm chánh tín rồi, trao cho cha mẹ pháp "Tam Qui", "Ngũ Giới", bấy giờ đi khất thực về nuôi cũng được. Ngài "Nam Sơn" nói : Thật người xuất gia rất sợ các khổ "bốn oán"⁽¹⁾ nhàm vô thường trong ba cõi, từ chỗ chi ái của sáu thân; bỏ cái đắm sâu năm món dục lạc. Kẻ được như thế mới thật là người xuất gia, mới thật là người có thể nổi thạnh "Tam Bảo", độ thoát "Bốn loài", lợi ích rất nhiều, công đức không thể lường được.

Chẳng hay thờ Vua giúp nước, nghiệp nhà đứt bỏ nối thờ.

Câu trên thiếu sự thờ Vua giúp dân. Câu dưới thiếu sự nổi nghiệp phụng thờ Tổ Tiên. Song người xuất gia làm "Thích Tử" bỏ cái ân sanh dục nối thờ của thế gian, mà nổi thạnh dòng giống ngôi "Tam Bảo", tuy tuồng như có thiếu sự trung hiếu, song người xuất gia lập thân hành "đạo" là cốt yếu trả ơn sâu cha mẹ. Thuyết pháp khuyên dân chúng làm lành là mục đích giúp sự giáo hóa thế cho nhà vua; trả ơn như thế, trả đức như thế có chi hơn vậy.

Hồi xưa vua "Văn Đế" đời nhà "Tống" nói với ông "Hà Thượng Chi" rằng : "Nếu mà cõi nước của Trẫm đây toàn đem giáo lý của họ "Thích", giáo hóa dân gian, thời Trẫm đây ngồi mà hưởng cảnh thái bình vậy". Ông "Hà Thượng Chi" tâu rằng : Dạ phải. Vì sao ? Luận như cái làng trăm nhà, mười người giữ giới thời mười người được thuận cảnh, cái ấp nghìn nhà, trăm người tu "Thập Thiện", thời trăm người được hòa thuận. Tại sao thế ? Bởi người hay làm một việc lành thời bỏ được một việc ác. Bỏ một việc ác thời dứt một hình tội dứt nơi một nhà, muôn hình tội dứt cả một nước. Rõ được "Tôn chi" đây mới gọi ngồi, mà an hưởng cảnh "thái bình" vậy.

Ký viết : Thượng văn, minh vi "Tục". Hạ văn, minh nhập "Đạo".

Miến ly hương đảng, thế phát bầm Sư.

Thượng cú, ly "Tục". Hạ cú, nhập "Đạo". Miến giả, viễn dã. Vị viễn ly hương tục, thú hương vô vi tức xả gian thú ư phi gia dã.

Thế phát bầm Sư giả ? Khí tục dung nghi, hoại thế sức hảo. Phỏng đồng "Như Lai, cụ "Phật" đức tướng, bầm mạng ư "Sư", từng "Sư" thọ học. Nãi nhập Đạo" chi huyền quy, xuất thế chi hồng phạm dã.

Ký viết : Thế dĩ tu phát, vi dung nghi sức hảo. "Tỳ Kheo" xuất gia, vi "Tục" mộ "Đạo", khí thế sở hảo, tuyệt diệt ái tình. Kim thời lưu tu trường phát, hiệu viết "Đầu Đà", danh ký bần nhi hành phục quai hĩ.

Phạm ngữ "Đầu Đà", thủ văn "Đấu Tấu". Vị "Đấu Tấu", tam giới "trần lao phiền não". Kỳ hạnh tác hữu thập nhị pháp.

Kim dĩ phi phát hiệu vi "Đầu Đà" giả, ngoa vọng chi thậm dã. Phật ngôn : "Tu phát trào trường, thị "Ác Tỳ Kheo" phá giới chi tướng. Nhược A Lan Nhã độc trụ "Tỳ kheo", vô nhơn thế giả, thỉnh phát cục trường nhất thốn, trào trường như nhất mạch, bất đắc quá.

Xả gia thú phi gia giả. Khí "Thế Tục" chi gia, nhập "vô vi" chi xá dã. "Văn Thù Bồ tát bạch Phật ngôn : Văn hà "Như Lai" thuyết phụ mẫu ân đại, bất khả bất báo. Hựu ngôn : "Sư Tăng" chi ân, bất khả xung lượng, kỳ thì vị tối ? Phật ngôn : "Kỳ tại gia giả, hiếu sự phụ mẫu tại ư tất hạ, mặc dĩ bảo sanh trưởng chi ân, dĩ sanh dục âm thâm

Lời Ký nói : Bài văn trước nói "trái tục". Bài văn sau nói "vào Đạo".

Xa lìa làng xóm, cạo tóc vâng lời Thầy.

Câu trên nói xa lìa "Thế Tục". Câu dưới nói vào "Chánh Đạo". Tiếng ta nói "xa" cũng như tiếng Hán nói chữ "Miến", nghĩa là xa lìa làng tục đi tới chỗ "Vô Vi" tức bỏ nhà thế tục đi đến nhà chùa ở tu vậy.

Cạo tóc vâng lời Thầy là chi ? Cạo bỏ cái hình nghi của thế tục, phế dẹp sự trau tốt của người đời. Bất chước đồng như hình thể đức "Như Lai", đủ đức tướng của "Phật", vâng mệnh lệnh nơi Thầy, theo Thầy thọ học; Chính là cái chước mầu vào "Đạo", phép lớn ra khỏi đời vậy.

Lời Ký nói : "Trong đời người ta để râu để tóc trau giồi cho tốt cái dung nghi. Còn Thầy "Tỳ kheo" đi xuất gia trái "Thế Tục", mến "Đạo Chánh" bỏ cái đẹp của đời và bật dứt tình ái. Đời bây giờ có những chàng để râu tóc cho dài, rồi gọi rằng tôi đây là tu "Đầu Đà", danh đã không trúng, mà cái hành vi lại trái nữa vậy.

Tiếng Phạm ngữ gọi "Đầu Đà" cũng như tiếng Hán nói "Đẩu Tẩu" (cạo bỏ). Nghĩa là cạo bỏ "trần lao phiền não" trong ba cõi. Hạnh "Đầu Đà" thời có 12 hạnh ⁽³⁾.

Đời nay có những người để tóc cho dài tự gọi là "Đầu Đà", đó, thật sai lầm lắm vậy. Phật nói : "Râu tóc và móng tay để dài ấy là cái tướng ông "Ác Tỳ kheo" phá giới. Bằng ông "Tỳ kheo" ở chỗ vắng vẻ một mình không có người cạo giùm, thời "Phật" cho tóc dài nhất, cỡ một tấc thôi, móng tay dài cỡ bằng hạt lúa, không dựng quá.

Thế nào bỏ nhà thế tục đi tới nhà chùa - Bỏ nhà "Thế Tục" vào nhà "Vô Vi" (Phật Pháp) vậy ? Đức "Văn Thù" Bồ tát bạch Phật rằng : "Thưa đức "Thế Tôn" ! Vì sao đức "Thế Tôn" nói ơn cha mẹ rất lớn, không thể không trả". Rồi đức "Thế Tôn" lại nói : "Ơn của "Sư Tăng" cũng rất lớn không thể nghĩ lường, vậy thì cái ơn nào là ơn lớn

cố ngôn đại dã. Nhược tùng "Su" học, khai phát "tri kiến", thứ ân đại dã.

Phù xuất gia giả xả, kỳ phụ mẫu sanh tử chi gia, nhập pháp môn trung, thọ vi diệu pháp, sư chi lục giả. Sanh trưởng "pháp thân", xuất công đức tài, dưỡng "Trí Huệ" mạng, công mạc đại diện. Truy kỳ sở sanh, nãi thứ chi nhĩ.

Hương đẳng giả ? Hương, hướng dã. Vị chúng nhơn chi sở hướng dã. "Đẳng" bằng đẳng dã. Cổ di ngũ bả gia vi đẳng.

CHÂU LỄ vân : "Bá gia chi hội viết "huong". HỚN CHÍ dĩ ngũ gia vi "Lân". Ngũ lân vi "Lý". Tứ lý vi "Tộc". Ngũ tộc vi "Đẳng". Ngũ đẳng vi "Châu". Ngũ châu vi "Hương". Tư đắc dĩ vạn nhị thiên ngũ bá gia nhĩ vi "Hương" dã. Bẩm giả, thọ mạng dã.

Nội cần khắc niệm chi công, ngoại hoằng bất tranh chi đức.

Thượng cú, minh "niệm huệ". Hạ cú, minh hòa kính. Nội thiết "niệm huệ", ngoại xuyên "lục hòa", nãi nhập "Đạo" chi công huân, lập "tức chi" cơ bốn dã.

Triệu Sư vân : "Phi chơn tâm vô dĩ cụ "lục pháp", phi "lục pháp" vô dĩ hòa quần chúng. Như chúng bất hòa, phi kính thuận chi bốn dã.

Ký viết : "Nhất : Giới hòa đồng tu. Nhị : Kiến hòa đồng giải. Tam : Thân hòa đồng trụ. Tứ : Lợi hòa đồng quân. Ngũ : Khẩu hòa vô tránh. Lục : Ý hòa đồng duyệt.

Quýnh thoát trần thế, ký kỳ xuất ly.

nhất ?". Phật dạy : "Người tại gia, thảo thờ cha mẹ, hầu hạ dưới gối cũng không thể nào trả cái ơn sanh trưởng, bởi do cái ơn sâu sanh để nuôi dưỡng cho nên gọi là cái ơn rất lớn. Còn người theo Thầy học đạo, nhờ Thầy khai phát chỗ "tri kiến", ơn kể đây cũng lớn vậy.

Luận như người xuất gia bỏ cái nhà sanh tử của cha mẹ, đi tới ở trong nhà chùa, thọ cái pháp nhiệm mầu của Phật, nhờ cái sức của "Thầy" dạy. "Thầy" sanh trưởng "Pháp thân", ra của công đức, nuôi mạng "Trí huệ", công chi lớn hơn vậy. Theo cái chỗ ơn sanh kia lẽ cố nhiên phải sau cái ơn này vậy. Làng xóm phe đảng là gì ? "Làng" là nghĩa "đến". Là nói cái chỗ đông người đến ở, "Tàu" gọi là chữ "Hương". Bậu bạn phe bọn "Tàu" gọi là chữ "Đảng". Đời xưa lấy năm trăm nhà làm một "đảng" (bọn).

Sách CHÂU LỄ nói : "Trong năm trăm nhà gọi là "làng". Sách HÁN CHÍ "Dùng năm trăm nhà làm một "xóm". Năm xóm làm một "ấp". Bốn ấp làm một "Họ". Năm họ làm một "Làng". Nhưng theo văn này thời lấy một vạn hai nghìn năm trăm (12.500) nhà làm một "Làng" vậy.

Chữ "Bẩm" là nghĩa vâng mạng lệnh của Thầy vậy.

Trong siêng công tưởng niệm, ngoài rộng đức chó đua tranh.

Câu trên nói "niệm huệ". Câu dưới nói "kinh hòa" Nghĩa là trong tâm chuyên "niệm huệ" ngoài rộng đức "kinh hòa", chính là công cả vào "đạo", nền gốc lập "Đức" vậy.

Ngài Triệu Pháp Sư nói : "Chẳng phải thật tâm không sao đủ đức "lục hòa", chẳng phải "lục hòa", không do đâu hòa Quần chúng. Như chúng chẳng hòa thời chẳng phải cái gốc kính thuận.

Lời Ký nói : 1.- Giới hòa đồng tu ; 2.- Chỗ thấy hòa đồng giải ; 3.- Thân hòa đồng ở ; 4.- Lợi hòa đồng chia ; 5.- Miệng hòa không cãi lầy ; 6.- Ý hòa đồng vui.

Xa lánh đời trần, trông cầu ra khỏi.

Thượng cú xuất "Thế Tục" gia. Hạ cú, xuất "Tam giới" gia. Dục thoát "Trần Tục", tu phát túc siêu phương, kỳ siêu "Tam giới", đương đoạn "phiên não"; thi phù xuất gia chi bốn thệ dã. Thử nhị cú, tổng kiết thượng văn dĩ khởi hạ từ.

Ký viết : "Thượng cú, kiết phụ mẫu, lục thân, ban quốc, kế tự, hương đảng ngũ cú. Hạ cú, kiết thế phát nội cần, ngoại hoàng, tam cú. Quýnh giả liêu viễn dã. Ký giả, dục dã, vọng dã.

NGŨ : DANH LỢI THẤT ĐẠO

Hà nãi, tài đẳng giới phẩm, tiện ngôn ngã thị Tỳ kheo.

Thượng cú, minh "vô tác" thi triêm. Hạ cú, minh chỉ đức vị bị. Do "danh" "hạnh" vị đáng, phi xứng "Tỳ kheo" chi nghĩa. "Từ thân" "Nhập đạo", "Nội cần" "Ngoại Hoàng", bốn vị kỳ xuất "sinh tử". Hà dĩ tài nhập Tăng số, tức tiện thao thiết danh lợi, phóng dật tứ tình, tạo Hữu lậu nhơn, kiết sanh tử quả, vi bội sơ tâm, thất xuất ly hạnh da?

Tài đẳng giới phẩm phương bảm "Cụ Túc", "Vô Tác" sơ thành dã. Giới phẩm hữu tứ : Vị Ngũ giới, Thập giới, Cụ Túc giới, Bồ tát giới. Tiên, hậu, cu thông tại gia, xuất gia. Trung nhị, duy cuộc xuất gia. Ngã thị "Tỳ Kheo" giả, "Cụ Túc" giới nhơn dã. Tỳ Kheo thị Phạm ngữ danh hàm tam nghĩa : Nhất : Phá ác. Nhị : Bố Ma. Tam : Khất sĩ. Hàm thử tam nghĩa bất năng phiên dịch cố tồn bốn âm.

Câu trên ra khỏi nhà "Thế Tục". Câu dưới ra khỏi nhà "Tam Giới". Song muốn ra khỏi "Trần Tục", cần phải bước chân cho khỏi chốn trần, trông cầu khỏi "Tam Giới", thời phải đoạn trừ "phiền não", mới hiệp bốn thế người xuất gia vậy. Hai câu này tóm kết bài văn trên để khởi lời văn dưới.

Lời Ký nói : Câu trên kết luôn năm câu : 1) Cha Mẹ ; 2) Sáu nghĩa thân ; 3) Thờ vua giúp nước ; 4) Nối thờ ; 5) Làng xóm. Câu dưới tóm kết ba câu : 1) Cạo tóc ; 2) Trong siêng ; 3) Ngoài rộng. Chữ "Quýnh" là xa cách vậy. Chữ "Ký" là ham muốn và trông cầu vậy.

5) VÌ DANH LỢI LỖI ĐẠO

Sao bèn mới lên đàn thọ giới, liền nói rằng ta đây là Tỳ Kheo.

Câu trên nói rõ vừa thắm giới "Vô tác". Câu dưới nói rõ cái đức lành ngăn ác chưa đủ. Do "Danh" và "Hạnh" chưa đáng, không xứng cái nghĩa "Tỳ Kheo".

Những câu như "Từ thân", "Nhập Đạo". "Nội cần" "Ngoại hoàng" là vốn vì cầu ra khỏi đường "sanh tử". Cơ sao mới vào số Chúng Tăng, liền bèn tham lam danh lợi buông lung tình tử, tạo nhân "Hữu Lộ", kết quả "Sanh Tử", trái hẳn sơ tâm, mất hạnh xuất ly ư ?!

Câu vừa thắm giới phẩm là gì ? Mới đương thọ giới "Cụ Túc", giới "Vô Tác" bắt đầu thành vậy. Song giới phẩm có bốn bậc, thế nào là bốn ? : - 1) "Ngũ Giới" 2) "Thập Giới" 3) "Cụ Túc giới" 4) "Bồ tát giới". Giới trước và giới sau đồng chung cho kẻ "tại gia" và kẻ "xuất gia". Còn hai giới giữa, chỉ thuộc về kẻ "xuất gia" mà thôi. Ta đây là bậc "Tỳ Kheo" tức chỉ cho người thọ giới "Cụ Túc" vậy. "Tỳ Kheo" là tiếng Phạn ngữ. Tên Tỳ kheo gồm có ba nghĩa : 1) "Phá ác" 2) "Bố Ma" 3) "Khất Sĩ". Vì gồm có ba nghĩa thế nên dịch ra không được. Vì không thể dịch ra được, nên chỉ còn để hai chữ nguyên âm "Tỳ Kheo".

Ký viết : "Vô Tác giả, diệp danh "Vô Do" hựu danh "Vô Biểu Sắc" nãi giới thể dã. Tùng tam Yết Ma nhi đắc. Đắc thử thể dĩ, nhậm vận chi ác, nhậm vận hành thiện, bất dụng tải tác, cố danh "Vô Tác".

Ngôn chi giả ? Vj chỉ đoạn chư ác, linh bất cảnh khởi dã. Phá ác giả ? Như sơ đắc giới, dĩ tam Yết Ma phát "Thiện Luật Nghi", phá "Ác Luật Nghi" cố. Nhược thông tụy hành giải, năng phá kiến tư chi ác dã. Bồ Ma giả ? . Ký năng phá ác, nhi "Ma Vương" niệm ngôn, thử nhon phi đản xuất ngã giới vức, hoặc hựu truyền đặng hóa ngã quyền thuộc, không ngã cung điện, cố sanh kinh bố dã.

Khất Sĩ giả ? "Khất" thị "khất cầu" chi danh. "Sĩ" thị "thanh nhã" chi xưng. Vj nội tu "thanh nhã" chi đức, ngoại ly "Tứ Tà" chi thực. Tịnh mạng tỵ cư, phước lợi chúng sanh, phá Kiêu mạn tâm, khiêm hạ tỵ ti, các cầu tư thân, dĩ thành thanh nhã chi đức dã.

Kim nhon đa cầu đa súc, khởi xúng "thanh nhã" chi đức. Ký quai kỳ danh, thượng đắc vi "Tỳ kheo" giả hồ ?

"Đàn việt sở tu, khiết dụng Thường Trụ".

Thượng cú, minh "Tín Thí". Hạ cú, minh "Tăng vật". Nhược vô giới đức, tắc thốn tư đích thủy nan tiêu. Huống Đàn Việt chi tứ cúng, Tăng kỳ chi thọ dụng hồ ?

Đàn Việt giả ? "Đàn", thị "Tây Âm", thử ngôn "Thí". "Việt", nãi thử phương chi ngữ, vị năng hành thí, tắc sanh sanh diệt độ bản cùng khổ hải dã.

Lời Ký nói : "Giới "Vô Tác" cũng có giới tên "Vô Giáo" và cũng có tên giới "Vô Biểu Sắc" chính giới thể thanh tịnh. Do ba lần bạch "Yết Ma" mà đặng giới. Đặng giới thể này rồi mặc dầu bỏ ác, mặc dầu làm lành, không còn tạo tác nữa, nên gọi giới "Vô Tác".

Thế nào ngăn dứt ? Nghĩa là dứt hẳn các việc ác khiến nó đừng sanh ra vậy. Phá ác là chi ? Như khi mới đắc giới do vì ba pháp "Yết Ma" mà phát ra cái giới "Thiện Luật Nghi" phá cái "Ác Luật Nghi" vậy. Nếu bực "Giải" và "Hạnh" đã hoàn toàn, có thể phá được ác "Kiến Hoặc" (thấy bậy) và "Tư Hoặc" (nghĩ bậy) vậy. Thế nào "Bố Ma" ? Đã phá được ác rồi thì "Ma Vương" nó nghĩ rằng : "Người này chẳng những ra khỏi bờ cõi của ta mà còn lại đem ngọn đèn sáng giáo hóa bà con ta; bà con ta theo họ tu hành thành "Phật" hết thì cung điện của ta phải trống trơn và ta đây cũng một mình cô độc nữa. Ma Vương nó nghĩ như vậy, cho nên nó sanh lòng kinh bố là thế.

"Khất Sĩ" là sao ? "Khất" là cái tên "khất cầu". "Sĩ" là tên kêu của nhà "thanh nhã". Bởi người này trong tâm tu đức "Thanh nhã", ngoài thân không ăn món ăn "Tứ tà" ⁽⁴⁾. Đời sống trong sạch làm phước lợi cho chúng sanh, phá cái tâm kiêu mạn, hạ mình khiêm kính, cầu xin nuôi thân để cho thành cái đức thanh nhã vậy.

Thế mà người đời bây giờ nhiều cầu, nhiều chứa dàu xưng là cái đức "thanh nhã". Ôi ! cái danh đã trái, đâu còn đặng làm "Tỳ Kheo" nữa ư ?

Của Đàn Việt tiêu xài, ăn dùng của Thường trụ.

Câu trên nói của "Tín Thí". Câu dưới nói của "Chúng Tăng". Nếu mình không giới đức thời một tác tư, một giọt nước cũng khó tiêu. Huống chi bốn món cúng của người Đàn Việt và thọ dụng của Tăng Kỳ (Thường Trụ) nữa ư ?

"Đàn Việt" là gì ? "Đàn" tiếng nói cõi "Tây Vực" cũng như nước "Trung Hoa" nói chữ "Thí". Chữ "Việt" là tiếng nói nước "Trung Hoa" theo ta cắt nghĩa chữ "Việt" là "Qua khỏi" nghĩa là người đời nay hay làm việc "Bố thí", thì đời đời qua khỏi biển khổ bần cùng vậy.

Thường Trụ, hữu tứ. Nhất : "Thường Trụ, Thường Trụ", vị Tăng tự phòng xá chúng cụ, hoa quả, điền, viên, bộc, súc đẳng. Dĩ thể cuộc đương xứ, bất thông dư giới, đản đặc thọ dụng, bất thông phân mại. Cố trùng ngôn Thường trụ dã.

Nhị : Thập phương Thường Trụ như tự trung cúng, Tăng thường thực. Thể thông thập phương, duy cuộc bốn xứ. Thử nhị danh "Tăng Kỳ" vật.

Tam : "Hiện tiền, Hiện tiền", vị Tăng hiện đặc thí vật, duy thí thử xứ hiện tiền Tăng cố.

Tứ : "Thập phương hiện tiền", như vong Ngú chúng khinh vật. Nhược vị yết ma, vật thông Thập phương Tăng. Nhược dĩ yết ma, vật thuộc Hiện tiền Tăng. Thử nhị danh "Hiện tiền Tăng" vật.

Ký viết : "Sở tu giả, thông thực dụng". Khiết dụng giả ? "Khiết" cuộc ẩm thực, y dược. "Dụng" thông y phục, ngọa cụ, phòng xá, đẳng.

Bất giải thốn tư lai xứ, vị ngôn pháp nhĩ hiệp cúng.

Thượng cú, thất quán. Hạ cú si nghị. Dĩ vô quán huệ, cố bất giải tư pháp. Do si ám, cố biệt sanh ngu kiến, vô tâm, vô quý, mạn đái tham tật, nhưn chi nhi sanh hĩ.

Chữ "*Thường Trụ*" có bốn nghĩa :

1) "*Thường Trụ, Thường Trụ*", tại sao hai lần nói "*Thường Trụ*". Nghĩa là trong chùa chúng Tăng có những món như : Phòng, nhà, hoa, quả, ruộng, vườn, tôi tớ, súc vật. Do những vật đây thuộc về chỗ chùa đây, không cho đem đi chỗ khác và chỉ được thọ dụng, chớ không được chia ra bán. Cho nên nói "*Thường Trụ thường trụ vậy*" (của *Thường Trụ* để cho *Thường Trụ*).

2) "*Thập phương Thường Trụ*", như những vật cúng trong chùa, những vật của Chúng Tăng thường ăn. Thế nó chung cả mười phương Tăng, nhưng chỉ cuộc để một chỗ (*chúng Tăng trong mười phương có về thì được ăn, còn không về thì thôi*). Hai cửa này gọi là cửa "*Tăng Kỳ*" (của chùa).

3) "*Hiện tiền, Hiện tiền*", nghĩa là Chúng Tăng có mặt hiện tiền, đặng của người Thí chủ cúng, chỉ cúng cho những ông Thầy có mặt hiện tiền trong chùa đây, thì các ông Thầy có mặt chỗ đây chung hưởng.

4) "*Thập phương hiện tiền*", như năm chúng xuất gia, khi qua đời chỉ để lại chút ít vật. Nếu trong chúng Tăng, chưa nhóm lại làm phép Yết Ma phân định, thì vật ấy còn thuộc về vật của Thập Phương Tăng. Bằng đã làm phép Yết Ma rồi, thì vật ấy thuộc về mấy ông Thầy có mặt hiện tiền ở trong chùa đó. Hai cửa này kêu là cửa "*Hiện tiền Tăng*".

Lời Ký nói : "*Tiêu dùng*" cũng như cái nghĩa "*ăn dùng*". "*Ăn dùng*" là gì ? "*Ăn*" thuộc về món "*âm thực*" và "*y được*". "*Dùng*" thuộc về món "*Y Phục*" và "*Ngọa Cụ*", Phòng nhà vân vân.

Không biết xét nghĩ chỗ đâu đem đến cứ nói rằng phép ta nên chịu của cúng.

Câu trên mất phép quán. Câu dưới bàn tính bậy. Do không Trí huệ quán xét, nên không biết phép suy nghĩ. Do vì si ám, cho nên riêng sanh chấp bậy, như đó mà sanh ra giải đãi, tham ganh, không biết hổ, không biết thẹn vậy.

Thốn, vị kế độ. Tư, vị trừ lượng dã. Vị ngôn giả tự xuất phi ngữ dã. Pháp nhĩ giả, lý chi đương nhiên giả, Hiệp cúng giả, hữu nhị. Nhất : Vị tha hiệp đương cúng dường ư ngã. Nhị : Vị ngã đương hiệp thọ tha cúng. Lai xứ giả, Kế nhất : bát chi phạn, tác giả công dụng bất thiếu, thí giả cát thê tử chi phần, dĩ chương phước điền. Tự đức bất toàn, khởi hiệp thọ cúng chúng đức tuy bị, du tu "quán" hạnh, phương tiêu tín thí.

Cố VĂN THÙ VẤN Kinh vân : "Bồ Tát nhược vô tư duy, phạn diệc bất ưng thực dã".

Ký viết : CA DIẾP Kinh vân : "Thời ngũ bá Tỳ kheo ngôn, ngã đẳng bất năng tinh tấn, khùng bất năng tiêu. "Tín Thí" cúng dường, thỉnh khát qui tục. Văn Thù Bồ Tát tán ngôn : "Nhược bất năng tiêu "Tín Thí" chi thực, ninh khả nhất nhật số bả qui tục, bất ưng nhất nhật phá giới thọ nhơn Tín thí". Phật cáo Văn Thù : "Nhược hữu Tu thiên, Giải thoát giả, ngã thỉnh thọ nhơn "Tín thí" "thực". "Từ Ân" Pháp Sư vân : "Bất tâm y, bất điền thực. Chúc nữ, Canh phu, hạn huyết lực. Vị thành "đạo nghiệp" thí tương lai. "Đạo nghiệp" vị thành tranh tiêu đắc !" "Từ Thọ Thám" thiên sư vân : "Nhu kim hữu đẳng Sơ học, bảo thực cao manh, nhậm tánh quá nhật, du hiềm bất xứng ý. Bất tri xuất gia nhơn, như nhất khối ma đao thạch.

Nhất thiết nhơn yếu đao lợi, tiện lai thạch thượng ma, ma lai, ma khứ, biệt nhơn đao lợi, tự gia thạch tiêm tiêu bạc. Hữu đẳng cánh hiềm : "Tha nhơn bất lai ngã thạch thượng ma", hữu thậm tiện nghi xứ. Thử ngữ tối thiết, như thí kim châm, trúng nhơn bệnh xứ. Dã kỳ thạch như "Kim cang", bất phương hiềm tha bất lai ma".

Tính toán là nghĩa "xét". Trừ lượng là nghĩa "lo". Cứ nói là nói ra những lời sái quấy vậy. Phép "Phải" là cái lý đúng đắn vậy. Chịu của cúng có hai : 1) Nói người kia lẽ phải cúng dường cho ta. 2) Nói ta lẽ phải chịu của người cúng. "Chỗ đâu đem đến" ? Kể cơm một bát, người làm công dụng chẳng ít, kể thí, bớt phần vợ con để gieo trồng ruộng phước. Nhưng xét lại phần mình hoàn toàn không có đức hạnh lẽ đâu dám thọ của cúng, các đức hạnh dù đủ đi nữa, nhưng cũng phải tu phép "quán" mới tiêu của tín thí.

Cho nên kinh VĂN THÙ VẤN nói : "Ông "Bồ Tát" nếu không để tâm suy nghĩ, cơm cúng không nên ăn vậy".

Lời Ký nói : "Trong kinh CA DIẾP nói : "Khi đó có 500 thầy Tỳ Kheo nói rằng : Chúng tôi không thể tinh tấn, sợ không tiêu được của "Tín Thí" cúng dường, vậy chúng tôi cầu xin về tục. Đức "Văn Thù Bồ Tát" tán thành và nói : "Nếu các Ngài không thể tiêu cơm của "Tín Thí", thì các Ngài một ngày nên về tục vài trăm, chớ không nên nán ở lại một ngày phá giới, mà thọ của người tín thí".

Phật kêu ông "Văn Thù" mà nói : "Này "Văn Thù" ! Trong các hàng "Tỳ Kheo", nếu ông nào có thể tu "Thiền Định", "Giải thoát" được thì ta cho thọ lãnh của người tín thí mà ăn". Ngài "Tỳ Âm Pháp Sư" nói : "Người xuất gia không để tâm mà có áo mặc, không cày ruộng mà có cơm ăn. Kể "chức nữ", người "Nông Phu" ra sức mồ hôi huyết. Vì ta thành "đạo nghiệp" mới đem đến cúng. Nếu "Đạo Nghiệp" ta chưa thành đâu tiêu dựng !" Ngài Tỳ Thọ Thâm thiền sư nói : "Như nay có những bậc sơ học, ăn no ngủ kỹ, lung tánh qua ngày, còn giận không vừa ý. Đâu có biết người xuất gia, khác nào như một khối đá mài dao.

Tất cả người ai cũng muốn cái dao cho bén, dành đem trên đá mà mài, mài qua mài lại, dao người khác bén mà khối đá nhà mình thì tự tiêu mòn. Thế mà có những người trách rằng : "Người kia sao không đem đến trên đá ta mà mài", trách như thế có nhằm lý gì đâu. Lời đây rất thiết như đem mũi kim vàng tìm trúng chỗ bệnh người. Dầu như khối đá của ta cứng chắc như ngọc "Kim Cang" đi nữa, cũng không có lý gì trách người kia không đem đến mà mài, mới phải !".

TRÍ ĐỘ LUẬN vân : "Tư duy thử thực, khẩn thực vân trừ, thấu hoạch, nhu trị, thung ma đào thải, xuy chữ nãi thành. Dụng công thâm trọng, kế nhất bát chi phạm, tác phu lưu hạn tập hiệp thành chi. Thực thiếu hạn đa. Thử thực tác chi công trọng tâm khổ như thị, nhập khẩu thực chi tức thành "bất tịnh", cánh vô sở trị. Túc tích chi gian, biến vi thị niệu. Bốn thị mỹ vị, nhơn chi sở thị, biến thành, "bất tịnh", ố bất dục kiến.

Hành giả tự đương, tư duy như thử tộ thực. Ngã nhược tham trước, đương đọa "địa ngục", hám thiêu thiết hườn, tòng "địa ngục" xuất, đương đọa "Súc sanh", ngu, dương, lạc đà, thường kỳ túc trái, hoặc tác trụ cấu, thường hám phần uest. Như thị quán chi, sanh yếm ly tưởng, phương kham thọ thực.

"Đạo An" Pháp sư vân : "Giảm cắt chi trọng, nhất mế thất cân. Vô giới thực thí, tử nhập "Thới Sơn", thiêu thiết vi thực, dương đồng quán yết. Như tư chi thống, PHÁP CÚ sở trần. Sở vị "học đạo" bất thông lý, phục thân hườn tín thí. Trường giả, bát thập nhất, kỳ thọ bất sanh nhĩ. Nhược dã nhất niệm hồi quang, hốt dữ "đạo" hiệp, vạn lượng huỳnh kim diệt tiêu đắc.

"Khiết liễu trụ đầu huyền huyền, dẫn thuyết "Nhơn gian" tạp thoại".

Thượng cú, tổng tiêu. Hạ cú, biệt thích. Dĩ huyền huyền vị thám hà ngôn, cố thích viết "Nhơn Gian" tạp thoại. Khiết liễu giả, bảo thực dĩ. Tụ đầu giả, cộng tương tụ thủ dã. "Tạp thoại" giả, "Thế Tục" chi ngôn bất thiệp "Kinh", "Luật" chi ngữ. Do vô khắc niệm, ngoại phát ngôn phi, bất tu "Quán huệ", hề giải thốn tư. Tam nghiệp bất cần, "trạo cử" do sanh.

Trong bộ TRÍ ĐỘ LUẬN nói : Thử nghĩ cơm này là cuộc đất, trồng tía, làm cỏ, cắt gặt, đập phơi, xay giã, vo gúc, xối nấu mới thành. Dùng công rất nặng, kể cơm một bát, kể làm đồ mồ hôi nhóm đống mới thành đó. Cơm ít mồ hôi nhiều. Kể làm có hạt cơm này, công nặng cực khổ như thế, thế mà ăn vô khỏi miệng rồi, liền thành đồ "bất tịnh", lại không giá trị chi cả. Trong khoảng cách đêm đã biến thành đồ như bần. Trước kia là món ăn ngon, người ai cũng thèm thích, thế mà bây giờ nó biến thành đồ "bất tịnh" ghét chẳng muốn ngó.

Vậy thì người tu hành phải tự xét nghĩ món ăn hèn tẻ như thế. Nếu ta tham đắm chi khỏi đọa vào "địa ngục", ăn hoàn sắt nóng, mấn đời "địa ngục" phải đọa trong loài "súc sanh" làm "trâu", làm "dê", "lạc đà", bù thường nợ trước của người "thí chủ" kia, hoặc làm "heo", làm "chó" thường ăn đồ phần dơ. Quán xét như vậy sanh cái tướng chán nhàm mới kham thọ của "tín thí" mà ăn.

Ngài "Đạo An" Pháp Sư nói : Giảm cắt phần nặng, một hạt gạo nặng bảy cân. Nếu ta không "giới đức" mà ăn của "tín thí", thì lúc chết phải đọa ngục "Thái Sơn", ăn hoàn sắt nóng, uống nước đồng sôi. Những chuyện đau đớn như thế trong kinh PHÁP CỤ có chỉ rành. Nên có câu : "Người" học đạo" chẳng thông lý, thân sau bù thường của tín thí. Ông Trưởng Giả 81 tuổi, cây trong vườn Năm hết mọc là nghĩa đây vậy. Nếu ta một niệm sáng suốt xét lại, thoát cùng với "đạo" hiệp nhau, thì muôn lượng vàng ròng cũng tiêu được.

"Ăn rồi dùm đầu nói chuyện xào xào, chỉ nói những chuyện "Thế gian" bậy bạ."

Câu trên tóm nêu, câu dưới riêng giải, Vì sao ? - Bởi nói chuyện xào xào nhưng chưa biết nói chuyện chi, cho nên giải rằng nói những chuyện bậy bạ của "*Thế Gian*". Ăn rồi, là ăn đã no rồi. "*Dùm đầu*" là ba bốn cái đầu chùm nhum lại. "*Nói bậy*" là nói những chuyện "*Thế Tục*", không nhằm cái lời trong "*Kinh*" trong "*Luật*". Bởi trong "tâm" không tưởng niệm, nên ngoài miệng buông những lời sái quấy, không tu phép "quán huệ" đâu biết xét nghĩ. Ba nghiệp chẳng cần tánh "trạo cử" do đây mà sanh ra vậy.

DI GIÁO Kinh vân : "Nhược chủng chủng hí luận kỳ tâm tư loạn, tuy phục xuất gia du vị giải thoát. Thị cố cấp đương xả ly hí luận tán loạn chi tâm, cầu ưu vô vi tịch diệt chi lạc. Dục đắc tịch diệt lạc giả, duy đương thiện nhiếp kỳ tâm, diệt trừ hí luận chi hoạn.

"Trường Lô Trách" thiên sư tự cảnh văn vân : "Nhược nãi, thiết nghị "Triều đình" chánh sự, tư bình "Quận, Huyện, Quan, Liêu" giảng quốc độ chi phong hung, luận phong tục chi mỹ ố, dĩ chí công thương tế vụ, thị tỉnh nhân đàm, biên bỉ binh qua, trung nguyên khẩu tặc. Văn chương, kỹ nghệ, y thực hóa tài, tự thị sở trường, ẩn tha hảo sự, du dương hiển quá, chỉ trích vi hà; ký quai phước nghiệp, vô ích đạo tâm".

Như thử du ngôn, tịnh thương thiết đức, tọa tiêu Tín Thí, ngưỡng quý "Long Thiên" tội tử lạm thương họa chung diệt danh, Hà dã ? - Chúng sanh khổ hỏa, tứ diện cu phần, khởi khả an nhiên, tọa đàm vô nghĩa.

Cổ đức, thượng ngôn tự cảnh, ngã đẳng hà nhơn, hảo bất tự tư?

Ký viết : "Huyền" giả, hoa giả. "Trạo cử" giả, hữu tam chuồng : Nhất : "Thân trạo", vị thân háo du tẩu, chư tạt hí hước tọa bất tạm an. Nhị : "Khẩu trạo", vị háo hí ngâm vịnh, cạnh tranh thị phi; vô ích hí luận, "Thế gian" ngữ ngôn đẳng. Tam : "Tâm trạo" vị tâm tình phóng dật, túng niệm phan duyên, tư duy văn nghệ, "Thế gian" tài kỹ, chư ác giác quán đẳng.

Kinh DI GIÁO Phật dạy : "Nếu các ông Tỳ kheo mỗi món hí luận, chi khỏi tán loạn tâm thần, tuy đã xuất gia mà còn chưa giải thoát. Thế nên các ông cần phải kíp bỏ cái tâm hí luận tán loạn, mà cầu cái vui "vô vi" vắng lặng. Song muốnặng cái vui vắng lặng, thì cần phải khéo giữ nơi "Tâm" và diệt trừ cái bệnh "hí luận".

Ngài "Trường Lô Trách" thiên sư làm bài văn, tự răn mình như vầy : "Nếu ta trộm luận việc chánh "Triều đình", lén bình phẩm "Quận, Huyện, Quan, Liâu", giảng nói việc thanh suy trong nước với luận việc tốt xấu "phong tục", nhấn đến việc nhỏ, làm thợ, kẻ đi buôn và lời rộn ràng nơi chợ giếng, binh trận bên ngoài và giặc giã trong nước. Cùng "văn chương nghề nghiệp" áo cơm của tiền cật mình tài hay, ẩn việc tốt của người ta vạch bày tội lỗi, chỉ trích những tí vết nhỏ; như vậy đã trái việc làm phước lại không ích chi với "tâm" của người tu".

Những lời nói chơi như thế đó đều có hại cho "Đức Thật", ngòi tiêu của tín thí, ngược ngó hổ với "Thiên Long" tội trước tràng bưng, họa sau ngập đầu. Sao vậy ? Bởi lửa khổ của chúng sanh phùng đốt bốn phía đâu nở đành vậy ngòi yên mà luận việc "vô nghĩa".

Ôi bực "Cổ Đức" như ngài "Trường Lô" còn nói cái lời để răn nhắc lấy mình như thế. Huống chi chúng ta là người bực nào mà muốn chẳng tự suy xét bốn phận hay sao ?

Lời Ký nói : *Nói chuyện ồn ào "Tàu" gọi chữ "Huyền". "Trạo cử" có ba nghĩa : 1) Thân "trạo cử" bởi thân ưa chơi nhẩy, làm các việc hí hước và ngòi không tạm yên. 2) "Khẩu trạo", là nghĩa miệng ưa ngâm vịnh đua tranh phải quấy; hí luận việc vô ích và bàn cãi những chuyện "thế gian". 3) "Tâm trạo" là, nghĩa tâm tình phóng túng, buông niệmg vớ, suy nghĩ nghề văn tài nghệ trong "Thế Gian" và vọng tưởng những chuyện sai quấy v.v...*

"Tống" Quang Hiếu, "An" thiền sư, tại định trung kiến nhị Tăng ý lam tương ngữ, sơ hữu "Thiên Thần" ủng vệ khuyh thính, cửu chi tán khứ. Nga nhi ác quỷ thóa mạ, tảo kỳ khước tích. Tuần kỳ cố, nãi nhị Tăng sơ luận Phật Pháp, thứ tự nhàn khoát, mặt đàm tư dưỡng. An tự thị chung thân, vị thường ngôn cập thế sự.

Luật vân : "Hữu nhị "Bí Số" tùy lộ nhi hành thuyết "phi pháp" ngữ, thời hữu bất tín tâm "Dạ Xoa", dục hấp kỳ tinh khí. Phật ngôn : "Bí Số" tại lộ hành, ung tư duy thiện pháp, hữu nhị chưởng sự : Nhất, tác "pháp ngữ", Nhị, như Thánh mặc nhiên. Chí chỉ túc xứ thuyết Thành Già Đà". Kim nhơn chung nhật nhàn đàm tạp thoại, thượng bất miễn thần quỷ ha trách, nhi hướng cầu kỳ ủng hộ, khả đắc hồ tai ?

Nhiên tắc, nhất kỳ sấn lạc, bất tri lạc thị khổ nhơn.

Thượng cú, minh dật lạc. Hạ cú, minh khổ nhơn. Vị kim sanh tứ tình phóng vật ư dục lạc tức thị đương lai chi khổ nhơn. Khổ nhơn tư tập, khổ quả tiện chí. Cố vấn : "Nhơn địa bất chơn, quả chiêu vu khúc, mục tiên giao báo, một hậu trầm luân", tư chi vị dư !

Nhất kỳ giả ? Vị chư chúng sanh thọ thân, tuy vân thọ mạng trường đoản bất đồng, nhiên giai thị nhất kỳ quả báo. Thị tắc nhất sanh trực lạc, thành vi vạn kiếp chi khổ ương hĩ.

Ký viết : "Dục lạc giả ? Ngũ dục lạc dã"

Nặng kiếp tuận "trần", vị thường phản tỉnh.

Đời nhà "Tống" niên hiệu "Quang Hiếu", ngài "Đạo An" thiền sư trong khi nhập định thấy có hai ông Thầy dựa hàng rào nói chuyện, đầu có hai vị "Thiên Thân" hộ vệ lắng nghe, giây lâu thần bỏ đi mất. Bỗng có con ác quỷ đến nhỏ nước miếng mắng và chà đầu chân của hai ông. Hỏi ra biết duyên cớ, chính 2 ông "Thầy" kia ban đầu luận việc "Phật Pháp", kể nói chuyện "Thế Gian" rồi rút sau bàn việc tư dưỡng. Ngài "Đạo An" từ đây cho đến trọn đời nói chưa từng khi nào nói đến những chuyện "thế gian".

Trong LUẬT nhắc sự tích có hai ông "Bí Số", đi dọc đường luận nói những chuyện "phi pháp", khi đó có con quỷ "Dạ Xoa" bắt tín tâm, muốn hấp tinh khí của hai ông kia. Phật dạy : Phạm làm "Bí Số" khi đi đường, phải niệm nghi pháp lành, có hai việc : 1) Nói lời "Đạo Đức". 2) Thâm tưởng "Phật" mà đi. Đến chỗ nghỉ ngơi đọc lời kệ tụng của "Phật". Thế mà người tu đời bây giờ cả ngày cứ đàm luận những chuyện bậy bạ, e còn chưa khỏi quỷ thần quở trách huống nữa là cầu quý ngài ủng hộ mà hồng được sao ? !

Song thời một thúở đưa vui, nào có biết vui đó là "Nhơn" của cái khổ.

Câu trên nói vui lung. Câu dưới nói nhơn khổ. Nghĩa là đời nay lung tình phóng thả theo cái vui "ngũ dục" tức là làm cái "nhơn" khổ cho kiếp tương lai. Nhơn khổ chưa nhóm đời nay, thì sau này quyết chịu quả khổ. Cho nên có câu : "Chỗ tạo nhơn không chánh, thì chỗ kết quả ắt phải vầy vò, mắc báo trước mắt, chết rồi có nạn trầm luân" là nghĩa đây vậy !

Thế nào là một "thời kỳ" ? Nghĩa là tất cả chúng sanh chịu cái báo thân này, tuy nói rằng kẻ sống lâu, người chết yếu không đồng, song rốt cuộc cũng đều là "Quả báo" trong một thời kỳ. Vậy thì khi sống đưa theo sự vui trong một đời, thật là gây cái khổ ương cho muôn kiếp vậy.

Lời Ký nói : "Dục lạc là gì ? Là năm món ưa thềm vậy".

Nhiều kiếp theo "Trần", chưa từng xét lại.

Thượng cú, minh tùy "trần tập". Hạ cú, minh thất "huệ nhân". Do vô thi kiếp lai, nhất hướng thuận tự hoặc tập, tùy trực chư trần vọng cảnh, chí kim xí nhiên hung trung. Vị thường nhất niệm phản chiếu tri phi hà năng khắc tu "Định Huệ", phá bỉ hoặc tập nhi xuất "Trần Lao" da ? !

Ký viết : "Năng", vị năng tích. "Kiếp", thị trường thời, tức vô thi kiếp lai dã. "Trần" giả, trần cấu, thị nhiễm ô nghĩa. Vị chư vọng trần hoặc tập, năng nhiễm ô tự "Tâm" chơn tánh, bất đắc kiến "Đạo" cố dã.

"Thời quang yếm một, tuế ngoạt ta đà".

Thượng cú, thị trú dạ thất. Hạ cú, thị niên ngoạt thất. "Yếm một" giả, nhân diệt dã. "Ta đà" giả, hư quá thời nhật dã. Nhược bất chuyên tu "Định Huệ" phi dẫn mai một quang âm, thiệt nãi đồ táng bá niên hĩ.

Ký viết : "Ngôn thời quang giả, thị trú dạ hồ cử dã. Thời, vị thập nhị chi can. Quang, vị tam quang dã.

"Thọ dụng ân phiền, thí lợi nung hậu".

Thượng cú, tự dụng. Hạ cú, tha hí. Tha vị cầu phước, thí chi vô yếm. Nhi thọ giả, tu sanh tầm quý tri lượng thọ dụng. Ngôn thọ dụng giả, thân tâm nạp nhuận, tứ tình hưởng thí. Ân phiền giả ? Tứ cúng tư da, bá nhứt dinh trưởng. Thí lợi giả ? Tứ sự cúng dường, bá nhất sở tu dã. Ân phiền, nung hậu, danh dị, nhi nghĩa đồng dã.

Câu trên nói, theo cái thói quen "trần tục". Câu dưới nói, thiếu con mắt "trí huệ". Vì sao ? Bởi từ vô thì kiếp lại đây một bề thuận theo tánh lầm quen của mình và rượt mãi theo các cảnh vọng trần, cho đến ngày nay, nhiễm sâu trong bụng. Chưa từng một niệm quày soi biết quấy, đâu hay gắng tu "Định Huệ", phá cái thói quen lầm kia, mà ra khỏi "Trần Lao" ư ? !

Lời Ký nói : *Chữ "năng" là thuở xưa. Chữ "Kiếp" là lâu đời, tức là từ vô thì kiếp lại đây vậy. Chữ "Trần" là bụi nhơ, là cái nghĩa nhiễm nhơ. Tại sao thế ? - Bởi các vọng trần hoặc tập nó làm nhiễm nhơ cái chơn tánh của "tâm" mình không thể thấy được "Đạo" cơ vậy.*

Ngày giờ thoát lạng, năm tháng luống qua.

Câu trên là ngày đêm mất. Câu dưới là năm tháng luống qua. "Thoạt lạng" là gì ? Là bật mất vậy. "Luống qua" là gì ? - Là luống qua ngày giờ vậy. Nếu ta không chuyên tu "Định Huệ", chẳng những chôn lấp ngày đêm, thực là luống mất thời gian trăm năm nữa vậy.

Lời Ký nói : *Nói "thì giờ" là gì ? Là luôn cả ngày và đêm nữa vậy. Giờ thì có 12 giờ. Ngày thì gồm cả ban đêm. Có cái nghĩa sáng. Tức 3 ngôi sáng như Mặt trời, mặt trăng, và ngôi sao vậy.*

Thọ dụng lắm nhiều, của tín thí đầy nhấy.

Câu trên nói, mình thọ dụng. Câu dưới nói người đem đến cúng dường. Là nghĩa người "Thí chủ" kia họ vì muốn cầu ruộng "phước" nên cúng dường không chán. Ta làm người thọ lãnh cần phải sanh lòng hổ thẹn biết lương sức mình tu hành tới đâu mà thọ dụng. Thọ dụng là gì ? Là nghĩa thân tâm nhận chịu, lung tình hưởng của cúng. Chi là lắm nhiều ? Là bốn món cúng dường chan chứa, một trăm món ngấp tràn. Của "thí" là chi ? Tức bốn việc cúng dường, và trăm món vật dụng vậy. "Lắm nhiều", "Đầy nhấy" bốn chữ này cái tên tuy khác nhưng vẫn đồng một nghĩa "nhiều" mà thôi.

Ký viết : "Huệ Hưu" *Pháp sư, tam thập niên, trước nhất lưỡng hải, ngộ duyên địa tắc xích túc. Thường hối chúng viết : "Nhữ kim chủng chủng thọ dụng, vị cơ nhi thực, vị hàn nhi y, vị cấu nhi dục, vị thù nhi manh. Đạo nhân vị minh, Tâm lậu vị tận như hà tiêu đặc ? Ân giả, thanh dã. Phiền giả, đa dã. Nung giả bất đạm. Hậu giả, bất bạc dã. Tứ cúng giả : Âm thực, Y phục. Ngọa cụ. Y dược. Bá nhất giả ? "Sa môn" cung thân sở tu chi vật dã.*

"Động kinh niên tãi, bất nghĩ khí ly".

Thượng cú, ngôn "Thời". Hạ cú ngôn "Tâm". Do thọ dụng ân phiền, đam vị bất hưu. Cố trí bất giác kinh lịch niên tãi, tăng vị sanh nhất niệm khí xả yểm ly chi tâm.

Ký viết : *Nghĩ giả, sở vị nghi chi nhi hậu vi, tức sủy đạc dĩ đái dã.*

Phù Dung thiền Sư vân : "Vị Yểm "Trần Lao", cầu thoát "sanh tử". Hưu tâm túc "niệm", đoạn tuyệt "phan duyên" cố danh "xuất gia". Khởi khả đẳng nhàn lợi dưỡng, mai một "Bình sanh", trực tu lưỡng đầu tận khai. Trung gian phóng hạ ? Ngộ thình ngộ sắc, như "thạch" thượng tài hoa. Kiến lợi, kiến danh nhưnhan trung trước tiết. Hướng tòng "vô thừ" dĩ lai, bất thị bất tăng kinh lịch. Hà tu khổ khổ tham luyến. Như kim bất hiệt cánh đái hà thời ?

"Tích tụ tư đa, bảo trì "huyền chất".

Thượng cú, súc bất kiên vật. Hạ cú, dưỡng mộng huyền thân. Vị tích tụ tứ cúng bất kiên chi tài. Bảo trì "Ngũ Âm" mộng huyền chi chất. Nhất triêu "Vô Thường" đáo lai, tích chi hà dụng. "Tứ Đại" phân tán bảo chi hề tại.

Lời Ký nói : Ngài "Huệ Hưu Pháp Sư" 30 năm đi một đôi giày, gặp chỗ đất mềm thì đi chân không. Ngài thường dạy trong "Đại chúng" rằng : "Các người, các món thực dụng, chưa đói mà ăn, chưa lạnh mà mặc, chưa nơ mà tắm, chưa buồn mà đi ngủ. "Đạo nhân" chưa sáng, tâm "Hữu lậu" chưa hết thế nào tiêu diệt ?". Chữ "Ăn" là nghĩa "Thạnh". Chữ Phiền là nghĩa "Nhiều". Chữ "Nung" là nghĩa "không kém". Chữ "Hậu" là nghĩa "không ít". Bốn món cúng là : 1) Âm thực 2) "Y phục" 3) "Ngọa Cụ" 4) "Y Dược". Trăm một món là gì ? Là những món vật cúng cho thầy "Sa Môn" cần dùng vậy.

Năm này trải qua năm khác, chẳng toan bỏ lìa.

Câu trên nói "Thời gian". Câu dưới nói "Tâm niệm". Bởi thọ dụng ô nhiễm, đắm mê chẳng dứt. Đến nỗi không biết trải qua mấy năm, mà chưa từng sanh một niệm để tâm nhàm chán xả bỏ.

Lời Ký nói : "Nghĩ" là nghĩa nói nghĩ đó rồi sau mới làm, tức so xét cho kịp thời giờ vậy.

Ngài Phù Dung thiền sư nói : "Vi chán cõi đời "Trần Lao" cầu thoát kiếp "Sanh Tử". Nên thôi vọng tâm, dứt "vọng niệm", bật hẳn sự "vướng vin" nên mới gọi là người "Xuất Gia". Đâu nên lếu láo qua ngày mà tính toán việc lợi dưỡng, chôn lấp một đời "Bình Sanh", chính phải hai đầu (Hữu và Vô) buông ra. Chẳng giữa "Trung Đạo" thả xuống, không đắm không nhiễm. Dù gặp tiếng hay, dù gặp sắc đẹp coi như cây hoa trồng trên "tảng đá". Dù thấy lợi dù thấy danh cũng như bụi dính trong con mắt. Hướng chi từ vô tử kiếp lại đây, chẳng phải chẳng từng trải qua cảnh ấy. Cần gì bỏ tham luyến. Như ngày nay không thôi thì đợi thì giờ nào nữa ? !

Chứa nhóm thêm nhiều, giữ gìn "vóc huyền".

Câu trên nói, chứa vật không bền. Câu dưới nói, nuôi thân mộng ảo. Nghĩa là chứa nhóm bốn của cúng là những của không bền. Giữ gìn thân "Ngũ ấm" là thân mộng ảo. Một mai "Vô Thường" tới nơi, chứa đó có dùng chi. Thân "Tứ Đại" lúc rã rồi giữ đó đâu còn.

Cố "Tịnh Trụ" pháp sư vân : "Sanh bất khả bảo, duy dục định sanh, tử tất định chí, bất tri cố tử". Huống thử nguy mạng hung biến. "Vô Thường" nga khoảnh chi gian, bất giác yểm tử. Nhiên kỳ ác nhơn, ký tích, ác quả nan đào, hình khúc ảnh oa, khởi hư ngôn tai !

Ký viết : "Tài thuộc ngũ gia, cố viết bất kiên. Vị : Thủy phiêu, Hỏa phân, Tặc đạo, Quan đắc chi, Ác tử bại chi".

Vô Tác "Thiền sư vân" : Phước liệt tài cường, tài tất vi ương. Đúc bạc nhậm đại, nhậm tốc thành hại". Cố nhơn chỉ yếu Tâm đạt, bất yếu Thân đạt. Tha hiền mạc yểm, ngã hiền mạc phạt. Nhược như thử, tắc tri kỳ mạng, hiệp kỳ đạo, chung nhất thân nhi tự bảo hĩ.

"Đạo sư hữu sắc, giới húc tỳ kheo" tấn đạo nghiêm thân tam thường bất túc".

Thượng nhị cú, "giới miễn". Hạ nhị cú, thị "Pháp" "Như Lai" vị tam giới chi "Pháp vương". "Tứ chúng" chi đạo "Su". Cùng tận vật tánh, quan cơ thọ "Pháp", ứng bệnh dữ dược. Thị cố lập "Pháp" chế "Giới". Sắc linh chư Đệ tử tu hành, tấn "Đạo" tất tu tinh cần, thiếu dục tri túc.

Dĩ tam sự nhi tự nghiêm thân. Tam sự, vị : Ẩm thực, Y phục, Thùy manh. Tư tam giả, sứ nhơn chi sở tế, chướng đạo chi nhơn duyên, cố linh thường tu bất túc, phương dữ đạo hiệp.

Ký viết : "Đạo Sư" giả. Dẫn đạo chúng sanh, xuất u "Tam giới" chi hỏa trạch dã. TƯ ÍCH kinh vân : "Ưch chúng sanh, sanh "Đại Bi tâm", linh nhập "chánh đạo", bất cầu báo ân

Cho nên Ngài Tịnh Trụ pháp sư nói : "Sống không giữ được, cứ muốn lo sống, chết ắt quyết đến, sao không biết lo chết". Huống chi mạng người hổng hẻo. "Vô Thường" quĩ dữ rình rập một bên, trong giây lát phút xút chết mất. Song cái nhơn ác kia đã chứa, thì cái quả ác khó bề trốn khỏi. Cũng như hình cong thì bóng phải vẹo, lời ấy đâu có láo dối ư ?

Lời Ký nói : "Của thuộc năm nhà, cho nên nói của không bền. Năm nhà là gì ? 1) Bị nước trôi - 2) Lửa cháy - 3) Ân cướp, ăn trộm lấy - 4) Quan trên lấy (tịch thu) - 5) Con dữ phá tán.

Ngài Vô Tác Thiên sư nói : "Phước yếu của mạnh, của ắt làm bại, Đức mỏng gánh to, gánh mau thành hại". Cho nên "Cổ Nhơn" chỉ muốn Tâm thông (sáng suốt, chớ không muốn Thân thông (trang sức thân đẹp). Người khác có tài ba chớ chê, ta có tài ba không khoe. Nếu được như thế, thời là biết mạng mình hiệp với "Chánh Đạo" trọn một đời có thể tự chủ lấy mình được vậy.

Đức "Đạo Sư" có dạy : "Răn khuyên các Tỳ kheo muốn tấn Đạo nghiêm thân, ba việc thường bớt bớt".

Hai câu trên : "Răn khuyên". Hai câu dưới nêu "Pháp". Đức "Như Lai" là vị "Pháp Vương" trong ba cõi, "Thầy" dẫn đường cho "Bốn chúng". Biết cùng tột nghiệp tánh của muôn loài, xem cơ mà trao "Pháp" cũng như "Lương Y" theo bệnh mà đầu thang. Cho nên Đức "Như Lai" lập "Kinh" chế "Luật". Dạy bảo các hàng Đệ tử tu hành, muốn tấn "Đạo nghiêm thân" ắt phải siêng năng và ít sự ham muốn, biết vừa đủ.

Dùng ba việc mà tự sửa lấy mình. Ba việc là : 1) Ẩm thực. 2) Y phục. 3) Thùy miên (ngủ nghỉ). Ba việc này, nó làm cho người u ám, nhơn duyên ngăn đạo, cho nên Phật dạy thường phải bớt bớt mới hiệp với Đạo.

Lời Ký nói : "Đạo Sư" là gì ? Là người dẫn dắt chúng sanh ra khỏi nhà lửa "Ba Cõi" vậy. Kinh TỬ ÍCH nói :

cố danh "Đạo Sư". BẢO ÂN kinh vân : Thị "Niết Bàn" kinh, sử đắc "vô vi" thường lạc, cố danh "đại Đạo Sư".

DI GIÁO kinh, Phật ngôn : "Nhữ đẳng "Tỳ Kheo" nhược dục thoát chư khổ não, đương quán "tri túc". "Tri túc" chi pháp túc thị phú lạc an ổn chi xứ. Tri túc chi nhơn, tuy ngộ địa thượng, du vi an lạc. Bất "Tri túc" giả, tuy xử "Thiên Đường", diệc bất xứng ý. Bất "Tri túc" giả, tuy phú nhi bần. "Tri túc" chi nhơn, tuy bần nhi phú. Bất "Tri túc" giả, thường vi ngũ dục sở khiên. Vi "Tri túc" giả chi sở lân mẫn. Nhữ đẳng "Tỳ kheo", thọ chư ẩm thực, đương như phục dục, ư hảo, ư ố, vật sanh tăng giảm, thú đắc chi thân, dĩ trừ cơ khát. Như phong thế hoa, dẫn thủ kỳ vị, bất tổn sắc hương. Tỳ kheo diệc nhĩ, thọ nhơn cúng dường, thú tự trừ não, vô đắc đa cầu, hoại kỳ Thiện tâm".

Hựu vân : "Nhữ đẳng Tỳ kheo, đương tự ma đầu, dĩ xả súc hảo, trước hoại sắc y, chấp trì úng khí, dĩ khát tự huợt". Hựu vân : "Nhữ đẳng Tỳ kheo ! Trú tắc cần tâm, tu tập thiện pháp, vô linh thất thời. Sơ dạ, hậu dạ, diệc vật hữu phế. Trung dạ tụng kinh, dĩ tự tiêu túc, vô dĩ thùy mạnh nhơn duyên, linh nhất sanh không quả, vô sở đắc dã. Đương niệm "Vô Thường" chi hỏa, thiêu chư Thế gian, tảo cầu tự độ, vật thùy mạnh dã. Húc, vị miễn húc. Nghiêm, vị nghiêm chánh".

"Nhơn đa ư thử, đam vị bất hưu, nhật vãng nguyệt lai tấp nhiên bạch thủ.

"Đức Phật đối với tất cả chúng sanh, sanh cái tâm "Đại Bi". làm sao cho chúng sanh được đi đường "chánh", mà không mong cầu chúng sanh trả ơn, cho nên gọi là "Đạo Sư". Kinh BẢO AN : "Đức Phật chỉ con đường "Niết Bàn", khiến cho chúng sanh đặng cái vui "Vô Vi" thường hoài, cho nên gọi ông "Đại Đạo Sư".

Kinh DI GIÁO, Phật kêu các hàng "Tỳ kheo" mà bảo rằng : "Này các ông Tỳ kheo ! Nếu các ông muốn khỏi những sự khổ não thì các ông cần phải quán xét pháp "Tri Túc". Pháp "Tri Túc" là cái chỗ giàu vui an ổn. Này Tỳ kheo ! Những người có biết "Tri Túc, tuy nằm trên đất cũng là an vui. Còn kẻ không biết "Tri Túc" tuy ở "Thiên Đường" cũng không vừa ý. Người không "Tri Túc" tuy giàu mà nghèo. Người "Tri Túc" tuy nghèo mà giàu. Người không "Tri túc" thường bị năm món "dục lạc" nó kéo lôi. Làm người "Tri Túc" đem lòng thương xót. Này các "Tỳ kheo" ! Các ông muốn thọ những vật ẩm thực của người "Thí chủ" mà ăn đỡ bữa thì nên tưởng cũng như uống thuốc, đối với món ăn ngon và dở, đừng nên đem tâm khen chê, miễn vừa đỡ thân, lấp cái ghe đói khát. Cũng như ong hút hoa chỉ ném cái nhị hoa chớ không tổn sắc và hương của nó. Thầy Tỳ kheo cũng thế, chịu người cúng dường, đỡ mình khỏi đói, chớ nên tham nhiều, làm mất cái thiện tâm của Thí chủ".

Phật lại kêu các Thầy Tỳ kheo mà nói nữa rằng : "Tỳ kheo các ông ! Hãy tự rờ đầu coi thử, các ông đã bỏ những việc trang sức tốt đẹp của đời, mặc áo nhuộm màu hoại sắc, tay cầm bình bát, đi khát thực tự sống qua ngày, để lo làm Đạo". Phật lại bảo rằng : "Này các Tỳ kheo ! Các ông ngày thời chuyên tâm tu tập pháp lành đừng để mất thì giờ. Đầu đêm, sau đêm, cũng đừng có bỏ. Giữa đêm thời tụng kinh để cho tiêu tội, chớ nên vì việc ngủ nghỉ, khiến một đời luống qua, rốt cuộc không có kết quả gì cả. Các ông phải nghĩ, ngọn lửa "Vô Thường" nó đốt cả Thế gian, phải sớm lo tìm phương cứu mình chớ đừng ham sự ngủ nghỉ vậy. Chữ Húc là nghĩa "khuyên gắng" chữ Nghiêm là nghĩa "nghiêm chính".

Nhiều người đối đây đắm mền không thôi. Ngày qua tháng lại, thoát đã bạc đầu.

Thượng nhị cú, "tham lợi". Hạ nhị cú, "vong sanh". Y ! Tham trước thế lợi du vị tức, bất giác bạch phát đôi đầu hĩ, nhật vãng nguyệt lai như triền hỏa, tử phù bất cứu hựu tương chí.

Ký viết : Ư thử giả ? Tam sự dã. Táp giả, du phong táp nhiên nhi chí dã. Như A HÀM kinh vân : "Hữu tứ sự, tiên bất ngữ nhơn. Nhất đầu bạch, nhị lão, tam bệnh, tứ tử. Thị tứ sự bất khả tị, diệc bất khả khước !

"Hậu học vị văn chỉ thú, ưng tu bác vấn tiên tri".

Thượng cú, ngôn tha pháp "ích". Hạ cú, linh tiên tự lợi. Vị hư sanh không lão, vô ngôn dĩ tiếp hậu lai, dục đắc lợi tha, tiên tu tự lợi. Tự lợi, tắc bác vấn "tiên tri", triệt Phật Tổ tâm tánh chi nguyên. Lợi tha, tắc liễu đạt "chơn tông", quảng thị sự lý phương tiện chi môn. Bác vấn, tắc bất trạch tôn ti, bất si hạ tự.

Sở vị, y pháp bất y nhơn. Quảng thị, tắc bất đoãn oan thân, bất phân quới tiện. Sở vị "Tâm từ", "thể chánh", pháp thí "bình đẳng" Thiết hoài "Bỉ Ngã" "Tự", "Tha" lương thất.

PHÁP CÚ Kinh vân : "Học tiên tự chánh, nhiên hậu chánh nhơn, điều thân nhập huệ; tất hườn vi thượng. Thân bất năng lợi, an năng lợi nhơn, Tâm điều, Thể chánh, hà nguyện bất chí. Tuy tụng thiên ngôn, bất hành hà ích, bất như nhất văn, cần tu đắc ích. Tuy tụng thiên ngôn, bất cầu xuất thế. Bất như nhất ngộ,

Hai câu trên là "tham lợi". Hai câu dưới là quên đời sống". Than ôi ! Tham mển của đời vẫn không thôi, ngờ đầu tóc bạc nhóm đầy đầu, ngày qua tháng lại như vòng lửa, tin chết không lâu đã đến rồi.

Lời Ký nói : *"Đối đây là gì ? Là ba việc thường vậy. Thoạt đã bạc đầu. Chữ "Thoạt" cũng như gió kia thoạt nhiên thổi đến bất ngờ. Như trong kinh A HÀM nói có bốn việc bất ngờ không nói người hay trước. Bốn việc là gì ? - 1) "Đầu bạc" - 2) "Già" - 3) "Bệnh" - 4) "Chết". Bốn việc này lánh không được mà có bỏ đi cũng không được !*

Kẻ hậu học chưa nghe lời ý chỉ và tôn thú, thời phải rộng hỏi bậc Tiên Tri.

Câu trên là nói kẻ hậu học thiếu chỗ lợi ích. Câu dưới là dạy cho biết, phạm muốn lợi người, trước phải lợi mình đã. Như nói mình ở trong chùa từ bé đến lớn, không học không hành chi cả, thì biết lời chi để mà diu dắt kẻ hậu lai, chi cho khỏi người ta nhạo báng câu "Nhỏ hư già lúống". Cho nên Tổ "Hoằng Tán" dạy : "Muốnặng lợi cho người, trước phải lợi mình đã. Lợi mình, thời rộng hỏi bậc "Tiên Tri" cho thấu cái nguồn tâm tánh của Phật và Tổ. Lợi cho người, thời phải thông suốt lý "chơn tông", rộng bày các môn phương tiện Sự và Lý. Rộng hỏi : thời không chọn kẻ lớn người nhỏ, không hổ đến hỏi với bậc dưới mình".

Tại sao thế ? - Bởi y Pháp chẳng y Người vậy. Rộng bày thời không lựa kẻ oan người thân, không phân kẻ sang người hèn. Thế mới đáng gọi là bậc "Tâm tử", "Thân chính", thí pháp "Bình đẳng". Nếu chúng ta cứ ôm lòng "nhơn ngã" thời "mình" và "người" cả hai đều thất lợi.

Kinh PHÁP CÚ dạy rằng : "Phạm học Đạo trước phải sửa mình, vậy sau mới sửa cho người, điều hòa thân tâm, tỏ vào Trí Huệ, ấy là trước nhất. Nếu mình khôngặng lợi, đâu hay lợi cho người, Tâm hòa, Thân chính, nguyện gì chẳng xong. Tuy đọc nghìn lời, không làm ích chi, chẳng bằng nghe một câu cần tuặng ích. Tuy tụng nghìn lời,

tuyệt ly Tam giới. Tuy tụng thiên ngôn, bất tòn "Bi", Trí, bất như nhất thính, tự tha lương lợi.

Ký viết : "Chi" tức Kinh Luật chi tông chi. "Thú", tắc tông chi sở qui dã. "Tông" giả, tôn dã, sùng dã. "Chì", thị ý chi. Vị Kinh Luật chi sở sùng sở tôn, sở chủ, ý chi; qui thú cứu cánh xứ dã. "Bác" vị quảng tham. Vấn vị thính ích. Tiên tri giả ? Tiên giác dã.

SỰ SAO viết, cố vân : "Bác học vị tế bần" "Tăng" truyện viết : "Phi bác tắc ngữ vô sở cứ". Cố học bất yếm bác, bác tắc thông hí. Tử viết : "Quân tử bác học ư văn, ước chi dĩ Lễ, diệc khả dĩ phát bần hĩ phù". Cấu sanh nhi bần ư học giả nhu phu dã, tử nhi phú ư đạo giả, "quân tử" dã. Thị tri bác học nãi tế thức kiến chi bần dã. Trang Tử viết : Nhơn nhi bất học, vị chi thị nhục, học nhi bất hành, vị chi toát nang. "Phát bần" vị bất vi đạo dã.

"Tương vị xuất gia, quới cầu y thực".

Thử nhị cú, kiết thượng, khởi hạ chi văn. "Tương" giả ? Dục dã, nghĩ dã, diệc ước từ dã. Nhiên xã tục xuất gia, bổn dĩ Đạo vi trọng, phi dĩ y thực vi sở quý dã.

Ký viết : "Đạo An" Pháp sư giới chúng vân : "Khanh dĩ xuất gia, khí tục từ quân, tài, sắc, bất cố, dữ thế bất quần, kim ngọc bất quý, duy Đạo vi trân, ước kỹ thủ tiết, cam khổ lạc bần, cận đức tự độ, hựu năng độ nhơn".

"LỤC KHẢI THỊ TAM HỌC"

Phật tiên chế luật, khai sáng phát mông.

chẳng cầu khỏi tục. Chẳng bằng ngộ mật câu, vượt ngoài Tam giới. Tuy tụng nghìn lời không gìn lòng "Bi" và "Trí"; chẳng bằng nghe một câu, mình và người đều lợi ích.

Lời Ký nói : *Chữ "Chỉ" tức là tôn chỉ trong Kinh trong Luật. Chữ "Thú" là chỗ kết về tôn chỉ. Chữ "Tôn" là nghĩa kính trọng vậy. Chữ "Chỉ" là ý chỉ. Nghĩa là ý chỉ đáng tôn đáng trọng đáng chú ý của "Kinh" và "Luật" là chỗ đi về rất ráo vậy. Chữ "Bác" là nghĩa rộng tìm. Chữ "Vấn" là nghĩa hỏi học. Bực Tiên Tri là ai ? - Là những người tỏ ngộ trước ta vậy.*

Trong bộ SỰ SAO dẫn lời Cổ nhơn nói : "Người học rộng để giúp chỗ dốt". Trong truyện Cao Tăng nói "Chẳng phải rộng học thì lời nói không chứng cứ". Cho nên đối với sự học ta không nhằm học rộng, học rộng thời thông vậy. Đức Khổng Tử nói : "Luận người quân tử học rộng vẫn chương, để gồm về việc Lễ cũng có thể không trái Đạo vậy". Nếu sống mà nghèo nơi sự học vẫn là kẻ ngu phu; chết mà giàu nơi Đạo Đức là người "Quân Tử" vậy. Cho nên biết rằng người rộng học chính giúp sự nghèo về phần "kiến thức" vậy. Ông Trang Tử nói rằng : "Người mà không học người ta nói đó là cục thịt chỉ biết đi và biết chạy; học mà không làm (giáo hóa), khác nào bỏ của báu trong túi rồi cột gút treo lên nóc nhà. Tiếng Ta nói không trái Đạo, cũng như tiếng Hán nói chữ "Phát bần".

Toan nói đi xuất gia, trọng cầu ăn mặc.

Hai câu này kết văn trên khởi mở văn dưới. "Toan" là gì ? Là muốn vậy, tính vậy, cũng là cái lời gạn trở lại vậy. Song chúng ta là người bỏ tục đi xuất gia, cốt lấy Đạo làm trọng, chớ không phải lấy việc ăn mặc làm chỗ quý vậy.

Lời Ký nói : "Ngài Đạo An Pháp Sư răn trong chúng rằng : "Các ông đã xuất gia, bỏ tục, từ Vua, tài sắc không đối, không chung với người đời; vàng ngọc không quý chỉ lấy Đạo làm trọng, sửa mình giữ nết chịu khổ, vui nghèo, gần người có Đứcặng cầu độ mình và độ được người khác."

6) MỞ BÀI PHÉP TAM HỌC

Phật trước chế Luật đều dạy kẻ sơ cơ.

Thượng cú, "minh "Ngũ Thiên", "Thất Tu". Hạ cú, minh khai phát sơ cơ. Dĩ luật thị định huệ chi thủ học, vạn thiện chi cơ bốn đả. "Mông", thị "Mông muội" vị tùng. Vị chứng Thánh vị dĩ lai, giai viết mông muội. Huống dư sơ học bạc địa phàm phu hồ ?

Phật tiên chế luật giả ? Cái do chúng sanh phiền não xí thanh. Tam độc cạnh hưng, diên đảo loạn tưởng, thất trí huệ minh, tạo sanh tử nghiệp. Thị cố Như Lai ứng cơ thiết giáo, thủ dĩ "mộc xoa" phòng phi chỉ ác. Thứ dĩ thiên định tức lự vọng duyên. Hậu dĩ trí huệ phá hoặc chứng nhơn.

Cố "Nam Sơn" vân : "Đản thân khẩu sở phát, sự tại "Giới" phòng. Tam độc bột hưng, yếu do tâm sử. Cố tiên hĩ "Giới", tróc, thứ dĩ "Định" phục, hậu dĩ "Huệ" sát, lý thứ nhiên hồ ?

Ký viết : "Phật", tức Bốn Sư Thích Ca Như Lai. Phạm ngữ cụ vân "Phật đà" thử ngôn "tri giả", diệc ngôn "Giác" giả. Vị ư Bồ đề thọ hạ, liễu liễu giác tri, tam thể chúng sanh, phi chúng sanh số "Hữu Thường", "Vô Thường" đẳng nhất thiết chư pháp.

"Tam giác", viên minh, cố xung vi "Phật". Nhất giả, "Tự giác" ngộ tánh chơn thường, liễu hoặc hư vọng. Nhị giả "Giác tha" vận vô duyên từ, độ "hữu tình" giới. Tam giả, "Giác hạnh Viên mãn", cùng nguyên cực để, hạnh mãn quả viên cố. Phạm ngữ "Tỳ ni", thử vân "Luật". "Luật" giả, thuyên dã. Vị thuyên lượng "Khinh", "Trọng", "Khai" "Giá", "Trì" "Phạm" đẳng, Phạm ngữ "Ba La Đề Mộc Xoa", thử vân "Biệt giải thoát", tức giới dã. Vị tam nghiệp thất chi. Các các phòng phi, biệt biệt giải thoát.

Câu trên nói, Giới Luật có "Năm Thiên", "Bảy Tự". Câu dưới nói mở dạy kẻ sơ cơ. Do trong ba phép học Giới, Định, Huệ, nhưng Giới Luật là phép học đầu của Định và Huệ, gốc nền muôn pháp lành vậy. Chữ "*Mông*" là nghĩa "*Tối tăm*". Tức những người chưa chứng vào địa vị bực Thánh nhần lại, đều gọi là tối tăm. Hướng chi những hàng sơ học và tất cả phàm phu ngu dốt ư ?

Phật trước lập "*Luật*" để làm gì ? Bởi do chúng sanh phiền não lấy lừng, ba độc lối lãng, điên đảo loạn tưởng, mất trí huệ sáng gây nghiệp đường sanh tử. Cho nên đức Như Lai coi cơ lập giáo, đầu dùng giới "*Ba La Đề Mộc Xoa*", ngăn ác dứt quấy. Kế dùng pháp Thiền Định, dứt niệm lự bỏ duyên trần. Sau lấy Trí Huệ phá vọng hoặc chứng "*Chơn Như*".

Cho nên Ngài "*Nam Sơn*" nói : Hể thân nghiệp, khẩu nghiệp buông ra, sự cần nhứt phải lấy Giới Luật ngăn cản. Ba độc khởi lên cốt do tâm sai khiến. Vì thế cho nên trước lấy "*Giới Luật*" bắt, kế lấy "*Thiền Định*" mà trói, rốt sau lấy "*Trí Huệ*" mà sát, lẽ phải thứ lớp như vậy mới được.

Lời Kỳ nói : "*Phật*" là ai ? Tức Đức Bổn Sư Thích Ca Như Lai. Tiếng Phạn ngữ nói cho đủ là "*Phật Đà*". Tiếng Hán dịch rằng "*Tri*", cũng dịch là "*Giác*". Nghĩa là Ngài ngồi dưới gốc cây Bồ đề, tỏ biết lâu lâu ba đời chúng sanh và chẳng phải số chúng sanh pháp "*Hữu thường*" và pháp "*Vô thường*" cùng tất cả các pháp.

"*Ba giác*" tròn sáng cho nên xưng là "*Phật*". - "*Ba Giác*" là chi ? 1) "*Tự Giác*", nghĩa là tỏ ngộ tánh chơn thường hết sự mê lầm dối giả - 2) "*Giác tha*", nghĩa là Ngài đem lòng từ vô duyên độ cõi Hữu tình - 3) "*Giác hạnh viên mãn*", nghĩa là biết cùng nguồn tốt đáy, hạnh mãn quả tròn vậy. Tiếng Phạn ngữ Tỳ Ni" cũng như tiếng Tàu nói : "*Giới Luật*". Chữ "*Luật*" theo ta cắt nghĩa là "*Phân đoán*". Là cái nghĩa phân đoán xét soi tội "*Nhẹ*", tội "*Nặng*", phép "*Khai*" phép "*Giá*" phép "*Tri*" và phép "*Phạm*" v.v... Tiếng Phạn ngữ gọi là "*Ba La Đề Mộc xoa*", cũng như tiếng Tàu nói chữ "*Biệt giải thoát*". Song dù "*Mộc xoa*" hay "*Biệt giải thoát*".

Hựu thọ giới dĩ, tùy đối sát đẳng sự bất tắc, biệt biệt vô
nhơn, tắc biệt biệt vô quả, Cố danh : "Biệt biệt giải thoát"
dã.

"Sáng" giả, sơ dã. Vị lập pháp sáng nghiệp chi chi
dã. "Ngũ Thiên", "Thất Tự", tường cụ Đại Luật. Nãi Tỳ
kheo nhị bá ngũ thập giới pháp. Ni tắc tam bá tứ thập
bát giới pháp. TRÍ LUẬN vân : "Ni thọ giới pháp, lược tắc
ngũ bá, quảng tắc, bát vạn".

"Hủy tắc oai nghi, tịnh như băng tuyết".

Thượng cú, thị "Pháp". Hạ cú thiết "Dụ".
"Hủy tắc" giả ? "Luật" chi hủy phạm pháp tắc
dã. Nhơn năng bảm thọ tư tắc, tức tiện trực
thứ "Vô Thượng Đạo" dã. Oai nghi giả ? Vị hữu
oai khả úy, hữu nghi khả kính. Do Tỳ kheo
phụng trì cấm giới, chúng đức oai nghiêm,
linh nhơn khả úy. Ư hành trụ tọa ngoạ, nghi
đoan biểu chánh, linh nhơn khả kính. Thị tắc
nội nghiêm ngoạ chánh, nhất trần bất nhiễm.
Cố như băng chi "khiết". "Tuyết" chi bạch dã.

Ký viết : "Bốn văn nhị cú, thị "Giới thể". Hạ chi tứ cú
thị "Giới dụng".

"Chỉ trì tác phạm, thúc liễm sơ tâm".

Thượng cú, minh "Trì", "Phạm". Hạ cú, minh
"công năng". Nhiên "chỉ" tức thị "trì" "Tác" tiện
thị "phạm" - "Chỉ", tắc tâm nghiệp bất trì vọng

cũng không ra ngoài chữ "Luật". Nói "Luật" là để ngăn ngừa ba nghiệp và bảy chi tội, Hễ ngăn được một tội nào, thời giải thoát được một tội ấy. Và sau khi đã thọ giới rồi, đối những cảnh tội như sát sanh, các việc không làm v.v... thời tức là không gây cái nhưn sát sanh v.v... thời tức không mắc cái quả báo thường mạng vân vân... Cho nên nói tu được một điều lành thời giải thoát được một nghiệp tội, tu được nhiều điều lành thì giải thoát được nhiều tội. Có câu : "Mỗi mỗi không tạo nhưn ác, thời mỗi mỗi được quả giải thoát" là vậy.

Chữ "Sáng" là nghĩa ban đầu. Là nói đức Phật Như Lai lập Luật đầu tiên. Luật thì có "Năm thiên" và "Bảy tụ" trong Đại Luật có nói rõ. Chính là 250 giới pháp của Tỳ Kheo và 348 giới pháp của Tỳ Kheo Ni. Trong TRÍ ĐỘ LUẬN nói : "Tỳ Kheo Ni" thọ giới pháp, lược thời năm trăm giới, rộng thời tám vạn.

"Phép tắc" "oai nghi", sạch như "giá tuyết".

Câu trên nêu "Giới Pháp". Câu dưới lập lời "Thí dụ". "Phép tắc" là gì ? Khuôn rập phép tắc của "Luật" vậy. Người mà hay đứng thọ phép tắc này, thời liền thẳng đến "Đạo Quả Vô Thượng". Vậy "Oai nghi" là gì ? - Bởi có "oai" khá sợ, có "nghi" khá kính. Tại sao có "oai" khá sợ, có "nghi" khá kính ? - Bởi thầy "Tỳ Kheo" đứng giữ cấm giới, các đức oai nghiêm nên khiến người khá sợ. Khi đi, đứng, ngồi nằm, hình ngay dạng chính, nên khiến người khá kính. Thực là trong nghiêm ngoài chính một mây trần không nhiễm. Cho nên nói : "Sạch" như giá, trắng như "Tuyết" vậy.

Lời Ký nói : "Hai câu trên bốn vãn là nói cái Thể của Giới. Còn bốn câu sau đây là nói Dụng của Giới.

Ngăn, Giữ, Làm, Phạm, thúc liễm sơ tâm.

Câu trên nói, "Giữ" và "Phạm". Câu dưới nói, "công năng" của "Giới". Song "ngăn" tức là "giữ" "Làm" tức là "phạm". "Ngăn" là gì ? "Ngũn" là ngăn ba nghiệp, đừng

cảnh, chư ác bất sanh. "Tri", tắc chủ chí kiên
trình, tâm ly tán dật, thị vi "thúc liễm". Nãi
nhập đạo chi thủ ước. Định, Huệ chi sơ môn. Cố
vân "Sơ tâm".

Ký viết : "Chi", tắc chư ác bất khởi. "Tri", tắc kiết la
vô phạm. Hựu chi, tắc tâm vô vọng động, "Tri", tắc chấp
nhi bất thất. "Thúc", tắc niệm vô tán dật, "Liễm", tắc
định thủy trạm nhiên.

PHỤ HÀNH vân : "Hữu ngôn : "Đại Thừa" hà tu chấp
"giới" giả, thử mâu dã. Ngôn bất chấp giả, nãi thị tri nhi
bất chấp. Nhược linh bất tri danh bất chấp, nãi thị chấp
phá, hà danh bất chấp. Chấp tri thượng vô, vọng tri an
tại.

"Vi tế điều chương, cách chư ối tộ".

Thượng cú minh "Giới Tướng". Hạ cú, minh
"Đối trị". Dĩ giới cụ tam thiên "oai nghi", bát vạn
"tế hạnh". Cố viết : "Vi tế điều chương, đối trị
bát vạn tứ thiên chư "Trần Lao". Cố viết : "Cách
chư ối tộ".

Ký viết : "Điều chương" giả ? Túc nhị bá ngũ thập giới
trung chư vi tế điều tướng dã, "Cách" giả, thân trừ dã. "Ổi
tộ" giả ? Túc tam độc, thập sử, chư hoặc tập nhiễm dã. "Chư
hoặc" giả ? Lược ngôn "tam kiết", "thập sử". Quảng ngôn
"bát thập bát sử", nãi chí bát vạn tứ thiên "trần lao", năng
kiết phục chúng sanh, xu sử lưu chuyển "tam giới", bất đắc
giải thoát.

"Tam kiết" giả, nhất thân kiến, nhị giới thủ, tam nghi
kiết, cánh gia tham, sân, si, mạn, biên kiến, tà kiến, kiến

cho nó rong ruổi theo cảnh vọng, thời các nghiệp ác không sanh. "Giữ" là gì ? - "Giữ" là giữ chí mình bền chắc, thời tâm không phóng túng, thế gọi "thúc liễm". Chính mỗi đầu vào Đạo. Cửa trước nhất của "Định" và "Huệ". Cho nên gọi "Sơ tâm".

Lời Ký nói : "Ngăn" thời cái ác không sanh, "Giữ" thời không phạm "Giới Luật". Lại nữa, ngăn thời tâm không vọng động. "Giữ" thì còn hoài không mất. "Thúc" thời niệm không buông lung. "Liễm" thời tâm định trong sáng.

Bộ PHỤ HÀNH nói : Có người nói rằng : Phạm hễ bực "Đại Thừa" thì thôi chớ nhọc gì phải chấp "Giới Luật". Ôi ! Lời đó sai lầm biết mấy. Nói không chấp là như thế này : Chỉnh bực "Đại Thừa" giữ "Giới" mà không chấp mình giữ mới đúng cái nghĩa không chấp. Chớ nếu nói rằng, không giữ "giới" mà gọi rằng không chấp chính đó là chấp cái chuyện phá giới, đâu có đúng với cái nghĩa không chấp nói trên. Cho nên nói : Bực Đại thừa Bồ Tát "Chấp mình giữ giới còn không huống chi quấy giữ đâu có".

"Phép tắc mọn mạy, ngăn các "tội lỗi".

Câu trên nói rõ "Giới Tướng". Câu dưới chỉ rành phép "Đối trị". Do đức Như Lai lập giới có đủ ba ngàn "oai nghi" tám muôn "tế hạnh". Cho nên nói câu : "Phép tắc" "mọn mạy" để đối trị tám vạn bốn ngàn các của "Trần Lao", Cho nên nói câu : "Ngăn các tội lỗi".

Lời ký nói : "Phép tắc" là gì ? Tức những giới tướng mọn mạy trong 250 đại giới của Thầy "Tỳ kheo" vậy. Thế nào là "ngăn" ? "Ngăn" là nghĩa ngăn trừ. "Tội lỗi" là gì ? Tức ba món độc, mười món sai khiến và các hoặc tập nhiễm vậy. Các hoặc là gì ? Lược nói có ba kết, mười món sai khiến. Rộng nói thời có 88 cái sai khiến nhân đến tám vạn bốn nghìn tội lỗi "trần lao", nó hay kết buộc chúng sanh xui khiến chúng sanh trôi lăn trong "ba cõi" khôngặng giải thoát.

"Ba Kết" là gì ? - 1) Chấp ta - 2) Chấp giữ giới theo Ngoại Đạo - 3) Kết chắc theo cái lối ngữ vựng (lại thêm bảy

thủ, "vi thập sử". Thử chi thập sử, lịch "tam giới" "tứ đế" hạ, tăng giảm bất đồng ; cộng thành "bát thập bát sử".

Cái "Dục giới", "khổ đế" hạ, "thập sử" cụ túc. "Tập, Diệt nhị đế" hạ. Các hữu thất sử, vị trừ "thân kiến", biên kiến", giới thủ, tam sử.

"Đạo đế" hạ, hữu bát sử : vị trừ "thân kiến, biên kiến" nhị sử. Tắc "tử đế", hiệp vi "tam thập nhị sử dã".

"Sắc giới", "Vô sắc giới". "Tứ đế" hạ giai như "Dục giới". Chỉ ư mỗi "đế" hạ hựu trừ "sân" sử. Dĩ thượng nhị giới sân, sử bất hành cố, nhất giới hữu "nhị thập bát sử". Nhị giới hiệp "ngũ thập lục sử" tinh tiền "Dục giới" "tam thập nhị sử". Tổng thành "bát thập bát sử" dã.

Bát vạn tứ thiên chư "Trần Lao" giả ? Dĩ : "Tham" "Sân" "Si" hành, cập "Đẳng Phần Hành", các cụ nhị vạn nhất thiên, cộng vi bát vạn tứ thiên dã. Tam thiên oai nghi, bát vạn tế hạnh giả ? Nhị bá ngũ thập giới pháp. Dĩ : "Hành" "Trụ" . "Tọa" . "Ngọa". Tứ oai nghi, các hữu nhị bá ngũ thập hiệp vi nhất thiên.

món nữa). *Bảy món là gì ? - 1) Tham. 2) Sân. 3) Si. 4) Khinh ý. 5) Chấp có chấp không. 6) Chấp bảy không chánh. 7) Chấp chắc, cộng thành mười món sai khiến. Mười món sai khiến này trải trong "Ba cõi" và trong "Bốn diệu đế" thêm bát, không đồng cộng thành "88 cái sai khiến".*

Nay luận "Ba cõi" và "Bốn đế". "Ba Cõi" là gì ? - 1) Cõi "Dục Giới". 2) Cõi "Sắc Giới". 3) Cõi "Vô Sắc Giới" "Bốn Đế" là gì ? - 1) Khổ đế, 2) Tập đế, 3) Diệt đế, 4) Đạo đế. Nay kể "88 món sai khiến" ở trong phạm vi của Ba cõi và Bốn đế nói trên. Nói về Khổ đế, cõi "Dục Giới" thời có đủ hoàn toàn mười món sai khiến. Còn "Tập đế" và "Diệt đế". Mỗi "đế" có 7 cái sai khiến, nghĩa là trừ hết ba cái : Chấp Ta, chấp có, chấp không, chấp theo lối giữ giới của "Ngoại Đạo", ba cái sai khiến.

Về "Đạo Đế" có tám sai khiến, nghĩa là trừ cái sai khiến chấp ta, chấp có, chấp không, hai cái sai khiến. Thời "Bốn đế" hiệp cộng là "32 cái sai khiến".

Nói về "Bốn Đế" trong cõi "Sắc Giới" và "Vô Sắc Giới". Các cái sai khiến cũng như cõi "Dục Giới" nói trên. Song ở trong mỗi "Đế" lại trừ cái sai khiến của cái "Sân". Bởi vì hai cõi trên "Sắc Giới" và "Vô Sắc Giới" không còn có cái "Sân" nữa, thời một cõi chỉ có "28 cái sai khiến" thôi. Hai cõi hiệp cộng là "56 cái sai khiến" cõi "Dục Giới" nữa. Tổng cộng lại thành "88 cái sai khiến" vậy.

Tám vạn bốn ngàn các khổ "Trần Lao" là gì ? - Lấy ba món "Tham", "Sân" "Si" và thêm một món nữa gọi là món "Đẳng Phần Hành", trong 4 món này mỗi một món có đủ hai vạn một nghìn, như bốn lần cộng thành số "tám vạn" bốn nghìn món "Trần Lao" - "Ba nghìn oai nghi", tám muôn tế hạnh là gì ? - "250 giới" của thầy Tỳ Kheo. Lấy bốn món oai nghi : 1) "Đi" - 2) "Đứng" - 3) "Ngồi" - 4) "Nằm". Trong bốn món oai nghi này mỗi một món có "250 oai nghi" hiệp cộng bốn món thành ra cái số "một nghìn oai nghi".

Tuần "Quá", "Hiện" "Vị lai", "Tam Thế" vi tam thiên oai nghi. Dĩ thử tam thiên, phối thân khẩu thất chi, thành nhị vạn nhất thiên. Dĩ thử nhị vạn nhất thiên phục đối trị "tham", "sân", "si" cập "đẳng phần", tứ chủng phiền não, vi bát vạn tứ thiên "tế hạnh". Thị vi đối trị Bát vạn tứ thiên, chư "trần lao" môn dã.

"Tỳ ni pháp tịch, tăng vị thao bồi, liễu nghĩa thượng thừa, khởi năng chân biệt".

Thử thừa thượng khởi hạ tương nhưn chi từ. Thượng nhị cú, "Giới Luật" vị tập. Hạ nhị cú, "Kinh Giáo" phá minh.

Tăng vị thao bồi giả ? Vị, vị tăng ngũ hạ y sư, thập tịch tự thính. Ký giới vi tam tạng, thủ học "Định", "Huệ" sơ môn. Học nghĩ lập đẳng, giáo lý hà minh ? Sơ môn vị tấn đường áo ninh khuy, thị tri "Giới Luật" vị nghiêm, "Huệ" giải mị sanh, nhi "Vô thượng", "Liễu Nghĩa" chi "Tông" an năng biện tích ngộ nhập giả hồ ?

Ngôn "Liễu nghĩa" giả ? Vị chư Đại thừa. Kinh giáo, nãi quyết trạch hiển liễu chi đàm, quảng minh "trung đạo" thiết tướng chi nghĩa, phi chư "Tiểu thừa" kinh điển, cập dư phú tướng mật ý hàm ẩn, chi thuyết dã.

Ký viết : "Trung Quốc" Survân : Thiên Tông pháp giả. Ưng y Phật ngữ, "Nhất Thừa Liễu Nghĩa" kế thủ "Bốn nguyên tâm địa". Chuyển tương truyền thọ, dữ Phật đạo đồng. Bất đắc y ư vọng tình cập bất liễu nghĩa giáo.

Lấy cái số "một nghìn oai nghi" này như cho ba đời, "Quá khứ", "Hiện tại" và "Vị lai" cộng thành "3.000 oai nghi". Lại lấy 3.000 oai nghi đó như cho "bảy chi tội" (3.000×7) : 21.000 làm thành hai vạn một nghìn (Bảy chi tội, tức 3 nghiệp của thân, 4 nghiệp của miệng). Lại đem 21.000 oai nghi đây như cho bốn món "Phiền não" như 1) "Tham" - 2) "Sân" - 3) "Si" - 4) "Đẳng Phần" thành tám vạn bốn ngàn "tế hạnh" ⁽¹⁾. Hôm nay lấy tám vạn bốn ngàn "tế hạnh" đó để đổi trị tám vạn bốn ngàn các cửa tội "Trần Lao" vậy.

Trường Giảng "Tỳ Ni", chưa từng nương ở. Huống "kinh liễu nghĩa Thượng Thừa" đâu hay tỏ biết.

Lời đây là nương văn trên khởi văn dưới như cho nhau. Hai câu trên nói Giới Luật chưa nhuần. Hai câu dưới nói "Kinh Giáo" chẳng tỏ.

Chưa từng nương ở là gì ? Nghĩa là chưa từng năm hạ nương ở với Thầy học Luật, mười trường tới nghe Tỳ ni. Song "Giới" là phép học đầu trong 3 tạng : "Kinh" "Luật" và "Luận", cửa trước nhất của pháp "Định và Huệ". Nhưng học đã vượt bậc thời giáo lý làm sao tỏ thấu ? Cũng như cửa ban đầu chưa tới, nhà kín đâu hay thấy dạng, cho nên biết rằng : "Giới Luật" không giữ thời không sanh "Trí Huệ", thì "Tông chỉ", "Vô thượng Liễu Nghĩa", làm sao phân tĩa tỏ vào ấy ư ?

"Liễu Nghĩa" là gì ? Là những kinh giáo "Đại thừa" chính lời nói quyết đoán lựa chọn rõ ràng thông thấu, rộng nói cái nghĩa thật tướng. "Trung đạo" chớ chẳng phải kinh điển của bậc Tiểu Thừa, và bao nhiêu cái thuyết hàm ẩn, ý kín, tướng khuất kia.

Lời Ký nói : Ngài Trung Quốc Sư nói rằng : Những người tu bên pháp "Thiền Định", phải y theo kinh "Liễu Nghĩa Thượng Thừa" của Phật nói mới khế hiệp bản-nguyên-tâm-địa. Truyền trao lẫn nhau đồng đạo với Phật.

(1) $250 \times 4 = 1.000 \times 3 = 3.000 \times 7 = 21.000 \times 4 = 84.000$.

Hoành tác kiến giải, nghi ngộ hậu học. Cu vô lợi ích. Như "Su tử" thân trung trùng, tự thực "Su Tử" nhục, phi "Thiên ma" "Ngoại đạo", nhi năng phá diệt Phật pháp hĩ.

Tỳ ni pháp tịch giả ? Giảng diễn "Giới Luật" xú dã, Luật chế Tỳ kheo tủng chúng "Tam minh", "Lục thông", diệc tu "ngũ hạ" y "Su" học "Luật". Nhược "Luật" bất minh, nãi chí chung thân bất ly y chỉ.

TƯ TRÌ vân : "Luật chế Tỳ kheo, ngũ hạ dĩ tiền chuyên tinh "Luật" khế. Nhược đạt "Trì", "Phạm", biện Tỳ kheo sự, nhiên hậu nãi khả học tập "Kinh" "Luận". Kim việt thứ nhi học, hành ký thất tự, nhập Đạo vô do. Đại Thánh ha trách chung phi đồ nhĩ ?

Kim thời tài triêm giới phẩm, tiện nãi thính giáo, Tham thiền. Vị Tăng "Hạnh nghi" nhất vô sở hiểu. Hướng phục khinh lãng "giới kiếm", hủy tử "Tỳ ni", biếm học "Luật" vi Tiểu thừa. Hốt "trì giới" vi chấp "tướng", ư thị hoang mê "Trần tục", tứ tứ hung ngoan. Thả giới tất khả khinh, nhữ hà đặng đàn nhi thọ ? Luật tất khả hủy ! Nhữ hà tước phát niêm y ? Thị tắc khinh "Giới" toàn thị tự khinh, hủy "Luật" huòn thành tự hủy ? Vọng tình dị tập, chí Đạo nan văn, bạt tục siêu quần, vạn trung vô nhất. Thỉnh tường Thánh huấn, năng vô tùng hồ ? Thập tịch tụu thính giả ? Tích Tuyên Luật Su, kỳ Su miễn chi, thập biến vãng thính Tỳ ni Nguyên Tuyên Su phi độn, thượng tụu thập thính. Cái dục cực kỳ tinh diêu, tận kỳ chỉ thú, vi Định, Huệ chi bốn, vô sanh chi yếu dã. Chân biệt giả, phân tích minh liễu nghĩa lý chi vị dã.

Chớ nên y theo vọng tình và những kinh bất liễu nghĩa. Quấy sanh chỗ kiến giải, nghi lâm cho kẻ hậu học. Cả hai đều không lợi ích. Cũng như trùng ở trong thân Sư Tử tự ăn thịt Sư Tử không phải trùng ngoài ăn được. Đệ tử Phật cũng thế, đệ tử Phật phá hư chánh pháp của Phật chớ không phải "Thiên Ma", "Ngoại đạo" nào có thể phá diệt được.

Trường Giảng "Tỳ Ni" là gì ? Chỗ giảng diễn "Giới Luật" vậy. Luật Phật dạy Thầy Tỳ Kheo đâu chứng đặng bậc "Tam minh" pháp "Lục thông", nhưng cũng phải "năm hạ" nương theo "Thầy" mà học "Luật". Bằng tạng "Luật" chưa thông thấu cho trọn đời cũng không lìa thầy nương ở...

Bộ TƯ TRÌ nói : "Luật dạy thầy Tỳ Kheo năm hạ về trước chuyên rông bộ "Luật". Chứng nào thông thạo pháp "Tri" pháp "Phạm" xong việc "Tỳ Kheo" rồi, vậy sau mới học qua "Kinh" và "Luận". Nay vượt bậc mà học, chỗ làm đã sai thứ lớp, không do đâu vào "Đạo". Bậc "Đại Thánh" quả trách, trọn không phải là học trò của Ngài vậy ?

Thế mà người đời bây giờ mới vừa thọ "giới", lại cho nghe "Kinh Giáo" và học pháp "Tham Thiên". "Hạnh nghi" làm ông "Thầy" hoàn toàn không hiểu. Hướng lại khinh dể "Giới Pháp" chê bai tạng "Tỳ Ni", biếm nhẽ người học "Luật", cho là "Tiểu thừa". Khinh người "trì giới" cho là chấp "tướng", do đó mà đắm mê theo "Trần tục", lung lẳng hung dữ. Vả chẳng "giới" ắt khá khinh sao ông tới "Giới Đàn" mà thọ ? "Luật" ắt khá hủy ! Sao ông cạo tóc nhuộm áo ? Vậy thời khinh "giới" té ra khinh mình. Hủy "Luật" bèn thành hủy mình. Ôi ! Vọng tình dễ quên, lý chí Đạo khó nghe, những kẻ khởi tục hơn người trong muôn phần không có một. Xin rõ lời "Phật" dạy dám chẳng theo ư ? Mười trường đến nghe "Luật" là gì ? - Xưa Ngài "Tuyên Luật Sư" ngài tự gắng lấy ngày mười lượt đến nghe Luật Tỳ Ni, chính ngài Tuyên Luật Sư không phải là người căn tánh đần độn, thế mà còn đến nghe tạng Luật tới mười trường. Số là ngài muốn tột cái chỗ nhiệm màu, thông thấu ý chỉ của nó để làm cái nền của "Định" và "Huệ" nẻo màu quả "Vô Sanh" vậy. Sao gọi là tỏ biết ? - Nghĩa là phân chia nghĩa lý rõ ràng vậy.

Khả tích nhất sanh không quá, hậu hồi nan truy.

Thử nhị cú, thị khái thán từ, vị Kinh Luật bất minh, tức thất thân giới tâm Huệ, nhi huyền Đạo vô nhưn kế ngộ, thị vi không quá. Sanh Tử đáo đầu, hồi chi bất cập, cố viết nan truy.

Kỹ viết : "Luật thị Giới học. Kinh, thuộc Định học. Dĩ thị nhị học cánh. Hạ minh Huệ học. Dĩ đạo do Bát nhã diệu Huệ, phương năng kế hội dã.

"Giáo lý vị thường thố hoài, huyền đạo vô nhưn kế ngộ".

Thượng cú, Huệ giải vị cụ. Hạ cú đốn ngộ vô do. Giáo lý giả ? Thuyên lý chi vị Giáo. Giáo chi sở thuyên viết lý. Thuyên lý chi giáo giả ? Tức thập nhị bộ Kinh. Lương do Như Lai y Lý lập ngôn, linh quần sanh tu hành, nhi chúng ư Lý. TỬ GIÁO NGHĨA vân : Thuyết năng thuyên Lý hóa chuyển vật tâm, cố ngôn giáo dã. Hóa chuyển hữu tam nghĩa : Nhất chuyển ác vi thiện. Nhị chuyển mê thành giải. Tam chuyển phàm thành Thánh. Sở ngôn thuyên Lý giả ? Vị thuyên chơn Đế Lý, cập trung Đạo lý dã. Huyền đạo giả ? Tức Phật Tổ Tam ấn, cương nhị ngôn chi viết : U huyền vi diệu tịch diệt vô tướng chi đạo dã. Nhược bất dĩ Như Lai Giáo Lý vi chánh nhưn, tắc Phật Tổ vô thượng diệu Đạo, đốn ngộ vô do ?

Khá tiếc một đời luống qua, sau ăn năn không kịp.

Hai câu này là cái lời thương than, là nói "*Kinh Luật*" không rành thời mất cái "*Giới*" của thân và "*Huệ*" của tâm, thì "*Đạo màu*" không như đầu mà tỏ ngộ, ấy là luống qua. Đường "*Sanh Tử*" đến chừng mà có hối tiếc thì cũng đã muộn lắm rồi. Cho nên nói : "*không kịp*" !

Lời Ký nói : *Luật là môn học của Giới. Kinh là môn học của Định. Hai môn học này đã nói rồi. Bây giờ mới qua môn học của Huệ. Vì Đạo là do Huệ nhiệm màu Bát Nhã mới có thể tỏ ngộ được.*

Giáo lý chưa từng để dạy, Đạo màu không nhờ đâu tỏ ngộ.

Câu trên "*Trí Huệ*" chưa có. Câu dưới không do đâu tỏ ngộ. "*Giáo Lý*" là gì ? - Cái nghĩa luận lý gọi là "*Giáo*", Cái Giáo bị Luận gọi là Lý. "*Giáo*" luận "*Lý*" là chi ? - Tức 12 bộ kinh. Vì do đức "*Như Lai*" y theo "*lý*" mà lập lời để dạy, tất cả chúng sanh nương theo đó tu hành mà chứng được nơi "*lý*". Cho nên trong "*TỔ GIÁO NGHĨA*" nói : Cái "*Lý*" hay "*Luận*", là cốt để giáo hóa và sửa đổi cái tâm mê muội của muôn loài trở về nơi sáng suốt. Cho nên gọi là "*Giáo*" vậy. Chữ "*Giáo*" có nghĩa là "*Giáo hóa*", hay là sửa đổi, song sửa đổi có ba nghĩa : 1) Đối ác làm lành. 2) Đối mê thành ngộ 3) Đối "*Phàm*" thành "*Thánh*". Nói cái Lý bị luận là gì ? - Nghĩa là cái Lý "*Chơn Đế*" và Lý "*Trung Đạo*" vậy. "*Đạo màu*" là chi ? - Tức là "*Tâm ấn*" của Phật và Tổ vậy. Tâm ấn này không thể đem tâm suy nghĩ và lời nói luận bàn được. Song nay nói "*Tâm ấn*" của Phật và Tổ chẳng qua là lời nói cương mà thôi. Như nói rằng : Cái Đạo thâm sâu, màu nhiệm, vắng lặng và vô tướng, đâu chẳng phải là mượn những danh từ để hiểu ngộ Tâm ấn của Phật và Tổ. Nếu không nhờ "*Giáo lý*" đức "*Như Lai*" làm cái "*như chánh*" thời cái "*Đạo màu*" của Phật và Tổ không do đâu mà tỏ ngộ !?

Cố Đạt Mạ Tây Lai, dĩ tứ quyển Lăng Già vi Tâm ấn ; Huỳnh Mai ngũ Tổ, khuyến trì Kim Cang Bát Nhã ; Thiên Thai, chứng nhập Pháp Hoa ; Khuê Phong, đốn ngộ Viên Giác.

Cố TÔNG CẢNH vân : "Tây Thiên chư Tổ. Thử độ lục đại, nãi chí Mã Tổ, Nam Dương, Nga Hồ, Không Sơn thiên sư đẳng, tịnh bác thông Kinh Luận, viên ngộ tự tâm sở hữu thị đồ, giai dẫn thành chứng. Chung bất xuất tự hung ức, vọng hữu chỉ trần. Thị dĩ miêng lịch tế hoa "Chơn Phong" bất trị. Dĩ Thánh ngôn vi định lượng, "tà ngộ" nan di.

Dụng chánh giáo vi chỉ nam, y bằng hữu cứ. Dẫn mạc chấp nghĩa thượng chi văn ; tùy ngữ sanh kiến. Trục tu thám thuyên hạ chi chỉ, khế hội "Bốn Tông". Tắc "vô sư" chi trí hiện tiền, "Thiên chơn" chi đạo bất muội. Cố tri giáo hữu trợ đạo chi lực, sơ tâm an khả tạm vọng. Sở dĩ từng thượng "Tiên Thánh" chư "Tổ", mạc bất nghiêm cùng Tam Tạng "chí lý" ấn khả tự tâm, quan phong hóa vật.

Kim chi học giả bất năng toàn thử. Phán sanh khinh báng, thị hà tâm tai ! Cầu đắc "ngư" vong "thuyên", tắc "Kinh Luật" hà quá ? Như Lai kim khẩu sở thuyết nhất ngôn nhất tự, bá kiếp thiên sanh thượng bất văn kiến, huống đắc thọ trì giải ngộ. Cố tri giáo bất mê nhưn, nhưn tự mê giáo nhĩ !

Cho nên Đức "Đạt Ma" Tổ Sư bên cõi "Tây Thiên" qua "Tàu" đem bốn quyển kinh "Lăng Già" làm "Tâm Ấn". Đức "Ngũ Tổ" ở huyện "Huỳnh Mai" dùng quyển kinh "Kim Cang Bát Nhã" khuyên người trì tụng. Ngài "Thiên Thai" tụng kinh "Pháp Hoa" chứng vào pháp "Tam Muội". Tổ "Khuê Phong" tụng kinh "Viên Giác" mà tỏ ngộ "Chơn Tông".

Cho nên bộ TÔNG CẢNH nói rằng : "28 đời Tổ cõi "Tây Thiên" và 6 đời Tổ cõi này (Trung Hoa) nhân đến tổ "Mã Minh". Tổ "Nam Dương", Tổ "Nga Hồ" và Tổ "Không Sơn thiền sư" vân vân... Các Tổ nói trên đều là bực rộng thông "Kinh Luận" và đã tỏ ngộ Tâm mình, cho nên khi đứng ra dạy các kẻ môn đồ, đều diển dẫn kinh này sách khác. Lời của Tổ họ Phật kia để làm chỗ chứng, chắc có kẻ tương lai tin lòng, chớ không bao giờ tự mình bày đặt chỉ dạy sai lầm. Cho nên trải qua nhiều năm mà "Chân Phong" không hề lạc mất. Lấy lời của Phật làm định chắc, cho nên chúng "Tà Ngụy" khó thể đẩy xô.

Dùng lời chánh giáo làm kim "chỉ nam" nương tựa có căn cứ. Nhưng cũng đừng chấp nghĩa trên văn và theo lời nói mà sanh "tà kiến" (chấp bậy). Cần phải tìm ý chỉ ngoài câu văn và lời nói, họa may mới thấu "Bốn Tông". Thời cái trí "Vô Sư" hiện bày, Đạo "Thiên Chơn" chẳng muội. Cho nên biết rằng : "Kinh có sức trợ "Đạo", kẻ sơ tâm đầu dạng bỏ qua. Thế bực "Tiên Thánh" chư "Tổ" thuở xưa, không có một "Tổ" nào không xét tìm cùng tột cái chỗ "chí lý" của ba tạng" để in chắc nơi tâm mình, rồi tùy cơ giáo hóa tất cả muôn loài.

Những người học Phật đời bây giờ đã không bằng được như các "Tổ" nói trên. Thế mà trở sanh cái tâm khinh để thật là cái tâm vì vậy ư ? Song dù "được cá quên nôm", đi nữa, thì "Kinh Luật" có lỗi gì ? Huống chi lời vàng của đức "Như Lai" nói ra một câu một chữ, trăm kiếp nghìn đời còn không nghe không thấy thay ; huống chi dạng thọ trì và tỏ ngộ. Cho nên biết rằng : Kinh giáo chẳng bỏ người, mà người tự bỏ Kinh Giáo đó thôi !

Khuê Phong vân : "Chư Tông" môn hạ giai hữu đạt nhơn, nhiên các an sở tập, thông thiếu cuộc đa. Dĩ thừa bảm vi hộ đủ các tự khai trương, dĩ "Kinh" "Luận" vi can qua hổ tương công kích. Tình tại hàm thử nhi thiên biến.

"Pháp" trực nhơn ngã vi cao đê. Trí sử thị phi phận nỏ, mạc năng biện tích. "Kinh" như thăng mạc, giai định tà chánh, thăng mạc phi xảo, xảo giả tất dĩ thăng mạc vi bằng.

"Kinh" "Luận" phi thiên "Tham Thiên" giả tất dĩ "Kinh", "Luận" vi chuẩn. Đương tri "Kinh" thị Phật ngữ, "Thiên" thị Phật tâm, "Luận" thị Phật hạnh. Như Lai "thân, khẩu, ý", nghiệp bốn bất tương vi. Lương do "Nhơn" dữ "Pháp" sai, "Pháp" dữ "Nhơn" bịnh. Xả nhất chấp nhất, tự vi diên đảo. Nhược thị "chí nhơn" hồi vạn pháp ư kỷ giả, tắc hề thị hề phi, hà tương vi chi hữu tai ?

Ký viết : "Bốn văn nhị cú, ngôn vô "huệ học" tức vô nhơn đốn ngộ. Thị tắc nhơn "Luận" minh "Giáo", nhơn "Giáo" minh "Đạo".

Vấn viết : "Đốn ngộ", nãi "trực chỉ" chi tông bất lập văn tự. Hà dụng "Kinh Giáo" vi "chỉ nam" da ? . Đáp viết : Khởi bất văn hồ ? . "Y Kinh giải nghĩa Tam thế Phật oan. Ly Kinh nhất tự, tức đồng ma thuyết".

Hựu vân : "Kim nhơn khán cổ giáo, vị miễn tâm trung não. Dục miễn tâm trung não, ung tu khán cổ giáo" BỬU TẠNG luận vân : Cổ cảnh chiếu "tinh", kỳ "Tinh" tự hình. Cổ "Giáo" chiếu "tâm", kỳ "Tâm" tự minh. Nhược tri nhất

Tổ "*Khuê Phong*" nói : Đệ tử trong các "Tông" cũng có nhiều người thông giỏi, song mạnh ai nấy học, thông ít chấp nhiều. Lấy chỗ học hiểu chia cắt "môn đình" mỗi người tự "khai trương", lấy "Kinh" và "Luận" làm gươm giáo công kích với nhau, ý tại nơi áo giáp mũi tên mà đời đời.

Pháp theo nhưn ngã mà làm thấp cao. Đến nỗi phải quấy, phân phui, không biết đâu mà phân xử. Kinh như dây mực phân định chỗ ngay chỗ cong, dây mực không phải khéo nhưng người khéo phải lấy dây mực làm chừng.

"*Kinh*" "*Luận*" chẳng phải "*Thiền*", nhưng người "*Tham Thiền*" phải lấy "*Kinh Luận*" làm pháp tắc. Chúng ta cần phải biết "*Kinh*" là "*Lời*" của Phật, "*Thiền*" là "*Tâm*" của Phật, "*Luật*" là "*Hạnh*" của Phật, "*Thân, Khẩu, Ý*", ba nghiệp của đức "*Như Lai*" vốn không trái nhau. Nhưng do vì "*Người*" cùng với "*Pháp*" làm sai, cho nên "*Pháp*" đối với "*Người*" thành ra dở. Bỏ một bên chấp một bên, gọi là chấp ngược ngạo. Bằng như bực "*Chí nhưn*" đem muôn pháp về nơi tâm mình thời có chi là phải có chi quấy, có chi là trái nhau ư ?

Lời Ký hỏi : "*Hai câu trên bốn vấn nói, không có môn Huệ học*" thời không do đâu tổ ngộ. Cho nên biết rằng nhờ "*Luật*" mà rõ "*Kinh*", nhờ "*Kinh*" mà rõ "*Đạo*".

Có người hỏi như thế này : Cái tông "*Đốn Ngộ*" chính là cái Tông "*Trực Chỉ*" không lập văn tự. Vì sao nay còn dùng "*Kinh Giáo*" làm phép "*chỉ nam*" ư ? - Đáp rằng : "*Ông chẳng nghe sao ? - Y kinh giải nghĩa là vu oan cho các Đức Phật ba đời. Còn là "Kinh" một chữ tức đồng lời ma nói*".

Lại có câu : "*Người đời nay coi Kinh xưa chưa khỏi rộn rục trong lòng ; Nhưng muốn trong lòng khỏi rộn rục cần phải coi Kinh xưa*". Trong luận BỬU TẠNG nói : "*Gương xưa chiếu "tinh" (yêu), "Tinh" kia tự hiện hình, "Kinh" xưa chiếu "Tâm", "Tâm" tự sáng suốt*". Bằng biết tất cả Pháp vốn là đức

thiết "Pháp", bốn thị Như Lai tạng trung tánh đức diệu dụng. Hựu hà thị hà phi hà văn tự chi hữu da ?

Thập nhị bộ Kinh giả ? . Như Lai nhất đại thuyết pháp, giáo phân thập nhị, thống nhiếp Tam Tạng : . Nhất "Khế Kinh" . nhị "Trùng Tạng", . tam "Thọ Ký" . tứ "Già Đà" . ngũ "Vô Vấn Tự Thuyết" . lục "Nhơn Duyên" . thất "Thí Dụ" . bát "Bốn Sự" . cửu "Bốn Sanh" . thập "Phương Quảng" . thập nhất "Vị Tăng Hứ" . thập nhị "Luận Nghị".

Nam Dương "Trung Quốc Sư". . Nga Hồ "Đại Nghĩa Thiên Sư". . Tư Không sơn Bốn Tịnh Thiên Sư".

THẤT : BẤT TU HỌC QUÁ

"Cập chí niên cao lập trưởng, khổng phúc cao tâm ; bất khản thân phụ lương bằng, duy tri cứ ngạo".

Thượng nhị cú, minh ngã tướng. Hạ nhị cú, minh mạn tướng. Hựu sơ cú niên lập cao nhi vô đức. Thứ cú tâm cao nhi vô đạo, cố viết, khổng phúc ; bất khản thân phụ, thị tự thị ; duy tri cứ ngạo, thị lăng tha. Thứ nhị giai thuộc mạn tướng. Nhiên mạn, hữu lục chủng : Nhất, "Quá Mạn" ; Vị ư tương tự pháp trung chấp kỷ vi thắng - Nhị, "Mạn Quá Mạn" ; Nguyên tha bốn thắng kỷ nhi cương vị thắng tha - Tam, "Ngã Mạn" ; Vị thị kỷ lăng tha dã - Tứ, "Tăng Thượng Mạn" ; Nguyên tự vị đắc đạo vị dĩ đắc đạo - Ngũ, "Hạ Liệt Mạn" ; Vị bốn kỷ vô năng phản tự căn khóa - Lục, "Tà Mạn" ; Vị chấp trước "tà kiến" lăng mạn tha nhơn dã. Kim ư lục mạn trung, thứ thuộc "Mạn Quá Mạn" cập "Ngã Mạn" "Hạ Liệt Mạn" dã.

Tánh diệu dụng ở trong "Như Lai tạng". Lại nào có phải, nào quấy và nào có vấn tự nữa ư ?

Mười hai bộ Kinh là gì ? - Đức Như Lai nói Pháp một đời, phân làm 12 bộ, gồm nhiếp trong "Ba tạng" 12 bộ, là : 1) "Khế Kinh" ; 2) "Trùng Tụng" ; 3) "Thọ Ký" ; 4) "Dà Đà" ; 5) "Vô vấn tự thuyết" ; 6) "Nhân Duyên" ; 7) "Thí Dụ" ; 8) "Bốn Sự" ; 9) "Bốn Sanh" ; 10) "Phương Quảng" ; 11) "Vị Tăng Hữu" ; 12) "Luận Nghị".

"Nam Dương" là ngài Trung Quốc Sư ở chùa Nam Dương. "Nga Hồ" là ngài Đại Nghĩa Thiên Sư ở chùa Nga Hồ. "Tư Không Sơn" là ngài Bốn Tịnh Thiên Sư ở chùa non Tư Không.

7) LỖI KHÔNG TU HỌC

Nhấn đến tuổi cao tác lớn, bụng trống lòng cao, không chịu nương gần bạn lành, chỉ biết những lời kiêu ngạo.

Hai câu trên nói cái tướng chấp Ta. Hai câu dưới nói cái tướng kiêu ỷ. Lại câu đầu là nói tuổi tác cao mà không giới đức. Câu sau nói, Tâm cống cao mà không "Đạo Hạnh" cho nên nói "Bụng trống" chẳng chịu nương gần bạn lành, ấy là "ỷ mình" chỉ biết những lời kiêu ngạo, ấy là "khinh người". Hai câu này đều thuộc về cái tướng "kiêu mạn" (kiêu ỷ). Song "kiêu mạn" có sáu thứ : 1) "Quá Mạn". Nghĩa là ở trong câu chuyện mình với người ta bằng nhau mà mình chấp mình hơn người ta. 2) "Mạn Quá Mạn". Nguyên người ta thật hơn mình, mà mình cương nói rằng mình hơn người ta. 3) "Ngã Mạn". Nghĩa là ỷ mình, lấn hiếp người ta. 4) "Tăng Thượng Mạn". Nguyên mình chưa đắc "Đạo" mà mình nói mình đã đắc "Đạo" rồi. 5) "Hạ Liệt Mạn". Vốn mình không có tài năng, mà trở lại tự khoe mình có tài năng. 6) "Tà Mạn" Chấp trước "tà kiến" lấn lướt người ta. Nay trong sáu thứ "Mạn" đây, bài này chỉ thuộc ba thứ : "Mạn Quá Mạn" với "Ngã Mạn" và "Hạ Liệt Mạn" vậy.

Ký viết : "Đồ tự niên cao nhi đức bất mầu, duy tri cử ngạo nhi vô đạo khả tôn. Niên thị "sinh niên". Lạp thị "Giới Lạp". Thân phụ, tức thân cận. Lương bằng, thị Thiện hữu. Cử ngạo vị bất "khiêm tốn", tức mạn tha dã.

"Vị am Pháp Luật, tập liêm toàn vô".

Thượng cú, Giáo Luật thất. Hạ cú, thân tâm thất. Bất khản thân cận minh sư, thiện hữu, hề thức "Giáo Luật" tu trì, vị giải tu trì, an năng thâm nhiếp "Thân Tâm".

Ký viết : "Giáo" phòng "Tam Độc", "Luật" cấm "Thất chi". Vị am giả ? Vi thức dã ? Tập liêm giả ? Thâm nhiếp dã.

"Hoặc đại ngữ cao thính, xuất ngôn vô độ, bất kính thượng trung hạ tòa Bà la môn tụ hội vô thù, oán sát tác thính, thực tất tiên khởi".

Sơ nhị cú, Ngữ nghiệp thất. Thứ nhị cú, Ý nghiệp thất, diệc nghi quĩ thất. Hậu nhị cú thân nghiệp thất, diệc quy củ thất. Dĩ bất tri "Pháp Luật", tam nghiệp vô quy. Cố trí tư thất. Nhược năng tập liêm, tắc vô sự bất biện hĩ.

Bà La Môn giả ? Tây Quốc tục sĩ, tứ tánh chi nhất duy luận niên tôn, bất quý đức trưởng. Cố vô "thượng", "trung", "hạ" tòa chi kính, hoặc tiên chí tiên tôn. Hậu lai, hậu tọa, tụ hội vô quy, hội náo phi nhất. Do vô tập liêm, thị cố dữ bỉ vô thù.

Lời Ký nói : "Uổng mình lớn tuổi mà không có "đức" chỉ biết kiêu ngạo, mà không "Đạo Hạnh" đáng kính. Tuổi thì có 2 thứ tuổi : 1) "Tuổi Đời" - 2) Tuổi Đạo". Gần nương tức là nương gần. "Bậu Bậu" ; tức bạn lành. Kiêu ngạo là nghĩa không "Khiêm nhường", tức khinh khi người ta vậy.

Chưa thuộc Kinh Luật, cũng không thấu nhiếp thân tâm.

Câu trên, không học Kinh Luật. Câu dưới, không thấu nhiếp thân tâm. Không chịu nương gần Thầy hay bạn giỏi, đâu biết "Kinh Luật" giữ tu, không biết Kinh Luật giữ tu, đâu hay thấu nhiếp "Thân Tâm".

Lời Ký nói : "Kinh" ngăn tội "Tam Độc". "Luật" ngăn lỗi "Thất Chi". Chưa thuộc là gì ? - Cũng như chưa biết vậy. Thấu nhiếp là gì ? - Cũng như chữ tập liễm là nghĩa "tóm thâu".

Hoặc to giọng lớn tiếng, buông lời vô phép. Không kính bực "Thượng, Trung, Hạ" tọa. Như kẻ "Bà La Môn" nhóm hợp không khác. Khua bát nổi tiếng, ăn rồi dậy trước.

Hai câu đầu, nói lỗi "Ngữ Nghiệp". Hai câu kế, "Ý nghiệp", và sai "Phép tắc". Hai câu rốt sau cái lỗi của "Thân Nghiệp" cũng sai cách thức nữa. Bởi không biết "Pháp Luật" nên ba nghiệp không nhằm phép. Mới đến nổi sanh tội lỗi như thế. Bằng ta thấu nhiếp được thời việc gì chẳng xong.

"Bà La Môn" là gì ? - Người "thế tục" bên nước "Tây Thiên", một hạng người trong bốn họ. "Bà La Môn", đây chỉ luận tuổi cao chớ không trọng "đức" lớn. Nên không kính bực "Thượng, Trung, Hạ", tọa, cứ như ai đến trước ngồi trước, trước lớn. Ai đến sau ngồi sau, nhóm hợp không có trật tự rộn ràng quá đỗi. Bởi ta không thức liễm "Thân Tâm", cho nên cùng "Bà La Môn" kia không khác.

Ký viết : "Phạm ngữ "Bà La Môn", Thử vân : Tịnh Hạnh", diệc vân "Phạm Chí". Tứ tánh giả ? nhất, "Sát Lợi", vương chủng dã. Nhị, "Bà La Môn", quý tánh dã. Tam, "Tỳ Xá", thương cổ dã. Tứ "Thủ Đà", nông nhơn dã. Vô độ ? Vj, vô pháp độ dã. Tụ hội, tức tụ tập. Hoặc tế tụ tập. Hoặc tiết hội tập. Hoặc luận nghị tập. Vô thù, tức vô biệt dã. Xuất gia dĩ "Giới lạc" cao. Cổ kỳ đức trưởng, bất luận sanh niên vi tôn dã.

"Khứ tựu quai giát, tăng thể toàn vô".

Thượng cú, "Pháp" thất. Hạ cú, "Nghị" thất. Vãng lai bất tồn ta ta quĩ tắc, như "Khuê chi" tất phương, cố viết quai giát. Động tịnh bất cụ tiểu tiểu oai nghi. Như "Bà La Môn" tụ hội. Cố viết: "toàn vô".

Ký viết : Quai, bối dã vi dã. Giát, phương dã. Phương giả, "Pháp" dã, "Đạo" dã. Khứtựu quai giát ? . Nãi thố trí quai phương dã. Khuê thể thượng viên hạ phương, tượng Thiên Địa chi quy củ phương viên dã. Khuê thất phương, tức phi Khuê, Tăng quai pháp, tức phi Tăng. Cố viết "toàn vô".

"Khởi tọa tung chư, động tha tâm niệm".

Thượng cú, tụ thất. Hạ cú, thất tha. Tam nghiệp bất cần cố tọa khởi vô hăng. Tháo động phi nhất, thị dĩ linh tha động niệm.

Ký viết : Tung âm Trung ; tung chư giả, Tâm ý thảo động. Tình bất an ổn, cử chỉ phi thường dã. "Tù Thọ" Thiên sư vân, Sử nhơn động niệm, ma chương dĩ sanh, chúng khẩu thước kim, tụ gia hà lạc. Tác "phước" tuy đa, bất như tị tội, ám trung động niệm, tụ muội bất tri, nhật vãng nguyệt lai, diện huỳnh thân sấu.

Lời Ký nói: *Tiếng Phạn gọi "Bà La Môn" tiếng Hán dịch Tịnh Hạnh cũng dịch Phạm Chí (Hạnh trong sạch, Chí lành tốt). Bốn "họ" là gì ? 1/ Họ "Sát Lợi" (đồng vua vậy) ; 2/ "Bà La Môn" (họ sang vậy) ; 3/ "Tỳ Xá" (hạng thương mại vậy) ; 4/ "Thủ Đà" (người làm ruộng vậy) "Vô Phép" là gì ? Không "Pháp Độ" vậy. Chữ "Tụ Hội" tức nghĩa nhóm hợp. Hoặc nhóm hợp trong khi cúng tế. Hoặc nhóm trong khi tiết hội. Hoặc nhóm trong khi luận nghị. "Không khác là gì ? - Cũng như tiếng Tàu nói chữ "Vô Thù" (không khác) người "xuất gia" lấy tuổi "Thọ Giới" làm cao. Cho nên trọng "đức" lớn, chớ không luận tuổi đời làm lớn vậy.*

Tới lui trái phép, thế ông Thầy đều không.

Câu trên, lỗi "Phép Tắc". Câu dưới, sai "Oai nghi". Tới lui không giữ, món món Phép Tắc cũng như "Ngọc Khuê" thiếu kiểu mẫu vuông, tròn, cho nên nói "Trái Phép". Đi đứng không đủ mỗi mỗi "Oai nghi". Như kẻ Bà La Môn nhóm hợp. Cho nên nói "đều không".

Lời Ký nói : *Tiếng Ta "Trái Lỗi", tiếng Hán gọi chữ "Quai". Tiếng Ta nói "Vuông", tiếng Hán gọi chữ "Giác". "Vuông" là gì ? "Phép tắc" vậy, "Đạo hạnh" vậy. Tới lui trái phép là gì ? - Chính sắp đặt sai phép tắc vậy. Thế của "Ngọc Khuê" là sao ? Trên tròn dưới vuông, giống như khuôn rập vuông tròn của Trời Đất vậy. Nay nói "Ngọc Khuê" mất kiểu mẫu vuông tròn tức là không phải "Ngọc Khuê" cũng như nói Ông Thầy sai Phép Tắc tức là chẳng phải ông "Thầy". Cho nên nói "Đều không".*

Đứng ngồi thô tháo, động Tâm niệm người.

Câu trên, mình lỗi. Câu dưới, lỗi với người khác. Vì ba nghiệp không cẩn thận nên khi ngồi khi đứng, không chừng. Nhiều điều thô tháo, cho nên làm người khác động niệm.

Lời Ký nói : *Chữ "Trung" âm Trung. "Trung Chư" tức là Tâm ý thô tháo vọng động. Tánh tình không yên ổn, đi đứng vức vức. Ngài Từ Thọ Thiền Sư nói : Khiến người động niệm, ma chướng dễ sanh; nhiều miệng nát vàng, phần mình vui chi. Làm "phước" tuy nhiều, chẳng bằng lánh tội, trong tâm động niệm tự muội đầu hay, ngày qua tháng lại mặt võ mình gầy.*

"Bất tòn ta ta quĩ tắc, tiểu tiểu oai nghi; tương hà thúc liễm hậu côn, tân học vô nhơn phóng hiệu".

Thượng nhị cú, tự thất quy pháp. Hạ nhị cú, bất năng pháp tha. Ký tự bất tòn quĩ pháp, hà năng pháp phạm tha nhơn. Thị cố, "lai học" vô do thủ tắc hĩ.

Ký viết : Tân học ? . Túc sơ học. Hậu côn ? . Thị Hậu hiền, tức hậu học dã. Phóng hiệu ? . Du thủ pháp dã.

THƠ vân : Bất căn tế hạnh, chung lụy đại đức. Thế nho thượng nhiên; hướng xuất gia giả hồ ?

"Tài tương giác sát, tiện ngôn ngô thị sơn tăng".

Thượng cú, tha thành. Hạ cú, tạ mạn. Vị tha hiền chánh, dục dĩ thiện ngôn tương thành nhi tự tiện sanh ngã mạn. Toại xuất thủ vô tâm ngữ dã.

Ký viết : Ngôn ngã thị sơn tăng giả ? . Vị ngã thị trụ sơn chi nhơn, chỉ tri nhất cá thoại đầu, na quân Kinh Luật Oai nghi Tế hạnh chi sự. "Pháp Xương" Thiên survân : Hữu nhất ban hớn, ký thủ nhất đồ cát đằng, ma thần loát chỉ, Hồ ngôn. Hớn ngữ. Đạo ngã, giải Thiên giải Đạo, Kinh hốt hảo nhơn, tác "Vô gián" nghiệp nhất triều nhân quang lạc địa, nghiệp cảnh hiện tiền, như lạc than bàng giải, thủ mang khước loạn, tủng tiền học đắc huợt kế, tổng dụng bất trước. Nhược văn nhơn cử trước, tha đồ lý sự, sân tâm phần khởi : Tiện đạo Phật pháp khởi hữu dữ ma sự, đại ngộ bất câu tiểu tiết. Tư đẳng, hảo tự tương nguou thí tỷ "chiên đàn" hữu thậm giao thiệp.

Chẳng gìn mảy mảy "phép tắc", mọn mạy "oai nghi", lấy chi thúc liễm đoàn "Hậu Côn", kẻ "Tân Học" nhờ đâu bắt chước.

Hai câu trên, mình không khuôn phép. Hai câu dưới, không thể dạy phép tắc cho người Minh đã không giữ khuôn phép, thế nào làm khuôn phép để dạy người khác. Cho nên những kẻ "Lai học" không nhờ đâu bắt chước vậy.

Lời Ký nói : *Tân học là gì ? - Tức người mới học. Hậu Côn là gì ? - Là trang Hậu hiền, tức người học lớp sau vậy. Bắt chước là gì ? - Tiếng Ta nói Bắt chước cũng như tiếng Hán nói chữ "Phổng hiệu".*

Trong KINH THƠ nói : Chẳng giữ Hạnh nhỏ, có hại cho cái Đức to. Kẻ thế nho còn vậy. Huống trang xuất gia mà không giữ Hạnh nhỏ hay sao ?

Vừa có người nhắc thức cho nhau, bèn nói rằng ta đây là "Thầy núi".

Câu trên, người ta làm nên cho mình, câu dưới mình ngã mạn trở lại. Nghĩa là người Hiền chính muốn đem lời phải làm nên cho nhau mà mình trở lại sanh cái tâm ngã mạn. Nên mới buông những lời không biết hổ thẹn như vậy.

Lời Ký nói : *Thầy núi là gì ? - Xưng ta đây là người ở chùa to, chỉ biết một chuyện làm lớn, đâu có dòm tới những việc oai nghi tế hạnh trong Kinh Luật làm chi. Ngài "Pháp Xương" Thiền Sư nói : Có một hạng người, nhớ được đoạn văn chương rồi khua môi múa mỏ, nói quấy nói quá, nói ta biết Thiền biết Đạo khinh để người lành gây nghiệp "Vô Gián", một mai nhắm mắt rồi, cảnh nghiệp hiện ra như cua nọ trúng nước sôi, càng ngoe rưng rớt, từ trước học đặng kế sống tài nghề, đều dùng không đặng. Nếu nghe ai nói trúng tâm bệnh mình thời lòng sân nổi dậy, bèn la to rằng : Trong Phật pháp đâu có cho nói chuyện ấy, người Đại ngộ không chấp việc nhỏ. Ôi ! Những bọn thế đó khác nào đem phần trâu sánh với hương "Chiên đàn" có ăn thua chi đâu.*

"Từ Giác" Thiền sư vân : Hoặc tự thị thiên chơn, bát vô nhơn quả, vọng vị dẫn hướng hung trung lưu xuất, bất y địa vị tu hành . Sở dĩ thô giải Pháp sư, bất thông giáo nhơn. Hư đầu Thiền khách, bất quý hạnh môn, thử Thiên khô chi tội dã. Hoặc tắc hồn thân phá toái, mãn diện phong ai, tam thiên tế hạnh toàn vô, bát vạn Oai nghi tổng khuyết. Hoặc tắc tri bồi nhơn sự, tập lý môn đồ, thân du thị tỉnh chi gian, tâm nhiễm lữ diêm chi thái. Sở dĩ Sơn dã thường Tăng, vị miễn nông phu chi tiếu. Thành hoàng Thích Tử, phản vi nho sĩ chi tu. Thử lại đọa chi tội dã. Hướng hạ chỉ xuất vô tế hạnh lại đọa chi do.

"Vị văn Phật giáo hành trì, nhất hướng tình tồn thô tháo".

Thượng cú, thất Văn Tu. Hạ cú, thất Giới Định. Pháp Luật vị văn, hà thức hành trì. Giới Định vị tu, cố trí tình đồng viên, mã.

Ký viết : Văn, tức Văn huệ. Hành trì, tức Tu huệ. Văn, tu, tam huệ. Kim cử văn, tu dĩ cai kỳ tư hĩ, tam giai vân huệ giả. Vị do tam pháp, các năng sanh vô lậu thánh huệ. Nhược vô thử huệ, tắc bất năng đoạn hoặc chúng chơn dã.

"Như tư Tri Kiến, cái vị sơ tâm dung đọa, thao thiết nhơn tuần".

Sơ cú, thừa thượng khởi hạ chi từ. Thứ cú, nhập đạo bất cần. Hậu cú, tham lợi táng nhật, Như tư tri kiến giả ? - Như thượng ác tập chi thức kiến dã. Cái vị sơ tâm dung đọa đẳng giả ? - Vị do sơ tâm nhập đạo bất cần, cố viết dung đọa. Vị văn Phật giáo tu trí, toại nãi thao thiết danh lợi. Bất khản thân phụ lương bằng, thị dĩ

Ngài Từ Giác Thiền Sư nói : Có người ỷ mình sẵn tánh thông minh bát rắng không như không quả, quấy nói chuyện gì cũng ở trong bụng ta tuôn ra hết, không cần phải theo thứ lớp tu hành cho mật. Bởi vậy cho nên những ông Pháp Sư lếu lếu (láo lếu) chẳng thông ý chỉ của Kinh. Các ông Thầy nghèo nghèo (ngao ngao) chẳng trọng phép tu hành đây đều là mắc cái tội thiên khô (si mê). Hoặc có khi cả mình bầm giập, đầy mặt phong trần, ba nghìn tế hạnh trọn không, tám muôn oai nghi đều thiếu. Hoặc có khi tới giúp việc cho người và dạy biểu đồ chúng, nhưng thân đạo đi trong chợ giềng, tâm nhiễm theo thói xóm làng. Sở dĩ Thầy Quê ở núi (ruộng) chưa khỏi người Nông phu chề cười. Kẻ Thích Tử ở thị thành lại bị văn sĩ nhạo báng. Đây là cái lỗi biếng tu nhác học vậy. Qua văn sau sẽ chỉ ra những cái chỗ nguyên do biếng nhác không giữ oai nghi tế hạnh.

Chưa nghe lời Phật dạy giữ làm, chỉ biết một bề lòng gìn thô tháo.

Câu trên, mất chỗ văn huệ, tu huệ. Câu dưới, mất việc trì giới và thiền định. Pháp Luật chưa nghe, đâu biết chỗ giữ làm. Giới định chưa tu nên tâm tánh dướng như khi, ngựa.

Lời Ký nói : Nghe tức là văn huệ. Giữ làm tức là tu huệ. Nghe, nhớ, tu, ba huệ. Nay nói nghe và tu đã gồm cái nhớ kia vậy. Sao gọi nghe, nhớ, tu ba huệ ? - Bởi do ba pháp, pháp nào cũng có thể, sanh trí huệ vô lậu. Nếu không huệ này, thời không thể đoạn được cái tâm vọng hoặc, chứng bực Chơn như vậy.

"Tri Kiến" như thế, đều bởi tâm ban sơ biếng nhác và ham hố nhân lần.

Câu đầu là nương văn trước khởi văn sau. Câu kế là người vào "Đạo" không siêng năng. Câu rốt sau tham danh lợi qua ngày. "Tri Kiến" như thế là gì ? - Là chỗ "kiến thức" quê mùa như trên vậy. Vì sao Tâm ban sơ biếng nhác ? - Bởi Tâm ban sơ vào "Đạo" không cần học cho nên nói biếng nhác. Chưa nghe lời Phật dạy giữ tu, cho nên mới có ham hố "danh

nhơn tuần quá nhật. Nhiễm duyên tiệp thâm, ác tập tư trưởng, cố tri như tư trí kiến, chánh sở vị đã đầu bất ngộ tác gia giả dã.

Ký viết : Dung âm Nhung lại dã. Thao âm Thao, tham tài dã. Thiết âm Thiết, tham thực dã. **PHÁP GIAM TẬN** kinh vân: Phật ngôn, Pháp dục diệt thời, chư ma Sa môn, hoại loạn ngô Đạo, trước Tục y thường, nhạo hảo ca sa ngũ sắc chi phục. Bất tu Giới Luật, bán ngoạt, bán ngoạt tuy danh tụng Giới, yếm quyện giải đãi, bất dục thính văn, bất nhạo đọc tụng Kinh Luật thiết hữu độc giả, bất thức tị cú.

Vị cương ngôn thị, bất tư minh giả. Cống cao cầu danh, hư vô nhã bộ, dĩ vi vinh quý. Vọng nhơn cúng dường, mạng chung tử hậu, đương đọa "Vô Giá" Địa Ngục. Ngũ nghịch tội trung Ngạ quỷ, súc sanh, mị bất cánh lịch, ư vô biên hằng sa kiếp thọ tội cánh, nãi xuất sanh tại biên quốc vô "Tam Bử" xứ. Như Phật sở ký, bán ngoạt tụng giới bất dục thính văn. Kim thời tụng giới thượng hi, hưởng đắc thính văn. Ô hô ! Thạnh vi pháp diệt tướng hĩ !

Tích Tề, Tăng Vân trụ Nghiệp Hạ, Bử Minh Tự, dĩ giảng diễn trú danh, khâm dái chúng lý, ư tứ ngoạt, thập ngũ tụng giới. Thời tăng tập Vân cử tòa thủ nãi bạch chúng viết : Giới bốn phòng phi, nhơn nhơn tụng đắc hà lao số văn, khả linh nhất tăng thụ nghĩa sử hậu sanh khai ngộ. Chủng vô cảm khán, toại phế tụng giới. Chí thất ngoạt, thập ngũ nhật đán, hốt thất Vân sở tại, chúng tứ xuất truy mịch, nãi ư tự ngoại tam lý hữ cố trung trung đắc chi, huyết lưu biến thể. Vấn kỳ cố tắc, vân : Hữu nhất mãnh sĩ thủ chấp đại đao, lệ thỉnh ha viết : Nhĩ hà nhơn, cảm phê Bố Tát, vọng sung thụ nghĩa, túc dĩ đao quai ngã thân, thống độc

lợi". Chẳng chịu gần nương bạn lành, cho nên nhân lần (1) qua ngày. Lòng nhiễm càng sâu, thói ác thêm nhiều, cho nên chỗ tri kiến như vậy, chính chỗ gọi rằng ban đầu chẳng gặp ông thiện tri thức đó vậy.

Lời Ký nói: *Tiếng Ta nói Biếng nhác cũng như tiếng Hán gọi chữ Nhung, tiếng Hán nói chữ Thao, tiếng ta nói Tham của, Tiếng Ta nói tham ăn, tiếng Hán lại nói chữ Thiết. Kinh PHÁP DIỆT TẬN nói : Đức Phật ngài có lời dự ký trước rằng : Trong thời kỳ mà Pháp của Phật lúc nó sắp hết thì có những bọn ma nó vô ở trong chùa giả làm Sa Môn để phá hoại Đạo Chánh của Ta, mặc áo quần theo người Thế Tục, ưa đắp cái y Ca Sa màu năm sắc. Không tu Giới Luật, nửa tháng một kỳ, tuy nói rằng tụng giới, nhưng chán mỗi biếng lười, không muốn đi nghe, không muốn đọc tụng Kinh Luật, dù có đọc đi nữa, nhưng không biết chữ phân câu.*

Nói bậy rằng phải, không hỏi những người thông biết. Tâm cống cao cầu danh, ở không thông thả tưởng là sang trọng. Trông người cúng dường, nên sau khi chết rồi phải đọa trong địa ngục "Vô Giá". Trong năm tội nghịch làm loài Ngạ quỷ, Súc sanh đâu chẳng trải qua, vô biên hằng sa kiếp chịu tội hết rồi mới sanh ra làm người ở chỗ biên quốc (Núi, Rừng, Bờ Biển, Mối rợ) là chỗ không có ngôi "Tam Bảo". Đúng như lời Phật đã dự ký, nửa tháng tụng giới không muốn đến nghe. Đời nay tụng giới còn ít huống đặng đến nghe. Than ôi ! Thiệt là cái điềm chánh pháp muốn diệt vậy !!!

Xưa nước Tề ông Tăng Vân ở chùa Bửu Minh đất Nghiệp Hạ, là bậc diễn giảng trừ danh, làm đầu trong chúng, đương thời chúng Tăng nhóm tụng Giới ngày Rằm Tháng Tư. Ông Tăng Vân đứng trước pháp tòa bạch trong chúng rằng : Giới chính là ngăn chỗ lỗi, ông nào tụng cũng được, cần gì nghe hoài, nên biểu một ông Thầy nêu nghĩa cho lớp sau tỏ ngộ. Trong chúng không ai dám cãi bèn bỏ việc tụng giới. Đến sớm mai ngày rằm tháng bảy bỗng mất ông Tăng Vân, trong chúng tìm kiếm bốn phương, thì ở ngoài chùa cỡ ba dặm thấy ông trong gò mả xưa, máu chảy đầy mình. Chúng hỏi có sao, ông Tăng Vân nói : Có một người mạnh mẽ tay cầm dao lớn,

(1) Nhân lần : cũng như hợn lần; nay lần mai lửa.

nan nhân, phò tiếp hườn tự. Kiệt thành sám hối, kinh u thập niên, chí tâm tận kính, thuyết giới Bồ tát, đọc tụng chúng kinh, dĩ vi thường nghiệp. Lâm chung chi nhật, dĩ hương lai nghinh, hân nhiên nhi thệ. Thời hàm gia kỳ túc thế trung cách, bất truy dĩ luân.

Hựu Đại Giác tự Tăng Phạm, giới đức thanh cao, thường túc tha tự, u thập ngũ nhật, chúng nghị cộng đình Bồ tát, linh tăng thụ nghĩa. Hữu tăng thăng tòa tự viết : Thụ luận pháp tướng thâm hội thánh ý, hà lao Bồ tát nãi tăng thường văn nhĩ. Hốt kiến nhất thần cao trượng dư, hùng tuấn kinh nhơn, vấn thụ nghĩa giả viết : Kim thị hà nhật ?

. Đáp vấn : Bồ tát nhật. Thần túc dĩ thủ sáp chi, duệ u tòa hạ chủy đốn tương tử. Thứ vấn thượng tòa, đáp diệc đồng tiền, sáp hườn tương tử, lãng hại nhị tam thượng tòa dĩ, Thần trạo tý nhi xuất. Thời đạo tục cộng đố, Phạm sư ký kiến, do thị tự lệ nhất sanh, tăng sự tư duyên, vô cảm thuyết dục, nãi chí bệnh trọng bất kham phò dư, du thỉnh tăng tựu phòng, cung kính thuyết giới. Tư thời sùng kinh, luận thiên thiên học nhi khinh giới luật giả, thỉnh quan thử tư chi.

"Nhắm nhiễm nhơn gian, toại thành sơ dã", bất giác lung chung lão hủ, xúc sự diện tường.

Thượng nhị cú, thiệp tục thành dã. Hạ nhị cú, không lão vô thức. Hựu sơ cú, giao huân. Thứ cú, tập thành. Tam cú, yếm nhĩ suy chí.

xãng tiếng quả rằng : Ông là người nào, dám bỏ ngày Bồ Tát, quấy bậy nêu nghĩa, rồi liền rút con dao bén chém thân ta, đau nhức khó chịu, trong chúng diu đỡ ông về chùa. Ông hết lòng sám hối, trải qua mười năm, chí tâm thành kính thuyết giới Bồ Tát và đọc tụng các kinh lấy làm nghiệp thường. Đến ngày lâm chung hương lạ đến rước, ông vui vẻ mà về Phật. Người trong khi đó ai cũng khen ông hiện đời biết cải đổi chẳng trễ pháp thường.

Lại chùa Đại Giác có ông Tăng Phạm, giới đức thanh cao, từng ngủ chùa khác, đến ngày rằm trong chúng cùng nhau đề nghị đình việc Bồ Tát, bảo một ông Thầy nêu nghĩa. Bấy giờ có một ông thầy lên pháp tòa nói rằng : Nêu nghĩa luận pháp tướng, để hiểu sâu ý Phật được rồi, không nhọc gì phải Bồ Tát, chính những việc chúng tăng thường nghe hoài. Thoạt thấy một ông Thần cao lớn một trượng, vạm vỡ kinh người, hỏi ông nêu nghĩa kia rằng : "Nay là ngày gì" ?

- Ngày Bồ Tát. Ông Thần liền lấy tay bạt tai, rồi kéo xén xuống pháp tòa đánh loi gần chết. Kế hỏi mấy ông đệ nhị thượng tòa, đệ tam thượng tòa, cũng đáp như ông đệ nhất thượng tòa trước cũng bị bạt tay ông thần bạt tai gần chết, đánh luôn hai ba ông thượng tòa ngất ngơ ngất ngưỡng, rồi thần vẫy cánh trở mình đi ra. Khi đó người tu người đời ai thấy cũng tấm lòng ghê óc. Ông Tăng Phạm đã thấy từ đó ông gắng trọn một đời, không hề ngày Bồ Tát nào, mà ông không Bồ Tát. Dầu ông mắc việc chúng Tăng, hay là việc riêng của mình, nhưng cũng không xin nghỉ, nhẫn đến bệnh nặng đỡ lên xe không nổi, ông cũng rước cho được một ông Thầy đến phòng cung kính cầu Thầy nói giới cho nghe. Đời nay có những người chỉ trọng về Kinh với Luận, hoặc có người chuyên về Pháp Tham Thiền mà khinh Giới Luật đó. Xin xem vấn này mà suy nghĩ lấy.

Lũng thững theo đời, ⁽¹⁾ bèn thành quê kịch, không dè lông cọng già yếu, gặp việc xây mặt vào vách.

Hai câu trên, theo tục thành quê. Hai câu dưới, già lúống không biết chi. Lại câu ban đầu xông ướp theo đời,

(1) Lũng thững, dõn dẽn hay thắm thoát theo nhơn gian cũng đồng một ý.

Tứ cú, vô minh nhật tế. Cái vị bất tu chánh nghiệp, tán mạn tự phóng, nhật thiệp tục duyên, phan duyên trần cảnh, tưng tứ lục tình, cố chi tâm hạnh toại thành sơ dã. Nhiệm tập nhật thâm, vô quan chiếu lục hề giác tứ tướng thiên lưu, thúc nhĩ suy lão thời chí, tâm cảnh bất thông, bá vô nhất hiểu, xúc vật thành ủng, như như điện bích. Thử đẳng, giai do bất khả bác vấn tiên tri, cố chí đáo lão toại thành cốt đồng.

Ký viết : Nhắm nhiệm du tán mạn xâm tầm dã. Lung chung, nãi hành bất tiền dã. Hủ, tức suy hủ, sở vị niên ký dĩ lão, vô tam chủng vị, không sanh khổng tử, đường khí nhất kỳ.

Vô tam chủng vị giả ? Thí như cam giá ký bị yếm dĩ, chỉ vô phục vị; tráng niên thanh sắc, ký bị lão yếm, vô tam chủng vị : Nhất giả, bất năng tụng kinh giải nghĩa. Nhị giả, bất năng tọa thiền tu quán. Tam giả, bất năng lao vụ tác phước.

Tứ tướng giả ? . Sanh, trụ, dị, diệt, dã. Cốt đồng giả ? . Mặc đàm vân "La Phù" : "Vĩnh Lão", thủ ẩm thực tạp phan chi danh. Kim tục đa tả dụng chi.

"Hậu học tư tuân vô ngôn tiếp dẫn tưng hữu đàm thuyết, bất thiệp diễn chương".

Thượng nhị cú, tha thất nhuận ích. Hạ nhị cú, ngôn bất quan điển. Ký nhĩ xúc sự diện tường tương hà dĩ tiếp hậu côn, tưng hữu nhật ngôn bán cú, bất quan Phật Tổ điển mô, hà dĩ bất kiến thủy lão hạt tai ?

câu kế tập quen thành tánh. Câu thứ ba thoát vậy già yếu. Câu thứ tư tối dứt ngày thêm. Bởi vì không tu nghiệp chánh thả lỏng chơi bời, hằng theo thói tục vương dính cảnh trần buông lung sáu tình nên đến nỗi Tâm Hạnh thành ra quê kịch. Nhiễm quen lâu ngày, không nghị lực soi xét, đâu biết bốn tướng dời đổi, phút xút ngày già yếu, tâm tánh chẳng thông, trăm việc chẳng hiểu một, thấy chi bít nấy, như người xây mặt trong vách, không thấy chi cả. Những hạng người thế đó, đều bởi không chịu rộng hỏi bực tiên tri, cho nên đến khi già trở thành cốt đồng (vô dụng).

Lời Ký nói : *Chữ Lững thững cũng như thả lỏng lung tung. Lóng cóng là nghĩa đi không tới đâu là đâu. Chữ Hủ là nghĩa già yếu. Chỗ gọi rằng : tuổi đã già rồi, không ba món vị, sống hư chết uổng, luống bỏ một đời vậy.*

Không ba món vị là gì ? - Ví như cây mía, đã bị ép rồi, bã xác không còn ngọt nữa, sắc xanh tuổi trẻ đã bị già hấp, không còn ba món vị : 1) Tụng kinh giải nghĩa không nổi 2) Ngồi Thiền tu quán không nổi. 3) Làm việc nhọc cho có phước không nổi.

Bốn tướng là gì ? - Sanh, Già, Bệnh, Chết. ⁽¹⁾ Cốt đồng là gì ? - Sách Mặc Đàm nói : "Non La Phù ông Vĩnh Lão, dùng các thứ đồ ăn nấu chung lại một chảo, kêu là đồ cốt đồng. Bây giờ người đời phần nhiều bắt chước kêu theo, Nói tóm lại cốt đồng là một thứ không rỗng rặt, như đồ xà bần. Người thế tục những người nào tạp nạp láo nháo mượn đây đặt tên là cốt đồng (có chỗ khác nói : Cổ Đồng : là đồ xưa - cũ kỹ).

Kẻ hậu học thưa hỏi, không lời chi dạy bảo, đâu có luận nói, chẳng nhằm Kinh Luật.

Hai câu trên, người mất chỗ lợi ích. Hai câu dưới, nói chẳng nhằm Kinh Luật. Đã vậy, gặp việc xây mặt vào vách, lấy chi tiếp dẫn kẻ hậu côn, dù có nói một lời, nửa câu chẳng nhằm Kinh Luật Phật Tổ, nào khác câu : "Chẳng thấy hạt già dưới nước ư" ?

(1) Cũng nói : Sanh, Trụ, Di, Diệt.

Ký viết : Như Lai khử thế bất cửu, hữu nhất Tỳ kheo thố tụng PHÁP CÚ kinh kệ vân : Nhược nhơn sanh bá tuế bất kiến thủy lão hạt, bất như sanh nhất nhật, nhi đắc kiến liễu chi. Thời A Nan Tôn giả văn chi thăm nhiên nhi thán viết : "Như Lai chánh pháp diệt hà tốc tại !". Nãi ngữ bỉ Tỳ kheo ngôn : Như Phật sở thuyết : "Nhược nhơn sanh bá tuế bất kiến sanh diệt pháp, bất như sanh nhất nhật nhi đắc kiến liễu chi". Thị Tỳ kheo hồi hướng sư thuyết : Kỳ sư ngôn A Nan lão mạo, ngôn đa thố mậu bất khả tín dã. Nhữ đương hườn như tiền tụng án.

Tích, Chánh pháp thượng tồn, ngoa thế nhược thủ. Hướng kim khử thánh thời diêu, bất thân lương bằng bất cận minh sư, nhi năng xuất ngôn thiệp ư điển chương hồ ?

Hoặc bị khinh ngôn, tiện trách hậu sanh vô lễ, sân tâm phẫn khởi ngôn ngữ cai nhơn.

Sơ cú, vô đức bị tiếu. Nhị cú, bất tinh kỹ quá. Hạ nhị cú, sân độc thương nhơn. Ngôn ký bất thiệp điển hà quái tha khinh. Kỹ quá bất tinh, phản trách tha phi. Sân hỏa nhất tưng, vô bất liệu nhiên.

Ký viết : "Sân, nộ dã. Phẫn hận dã. Hựu phẫn tha vi sân, tạt phần vi nhuế. "Đạo An" Pháp sư vân : Kinh đạo bất thông, giới đức toàn vô, bằng hữu xuy lộng, đồng học khí quyên, như thị xuất gia, đồ táng thiên niên.

BÁT : NGHIỆP QUẢ THỜI THỰC

Nhất triều ngoa tạt tại sàng, chúng khổ quỳnh triển bức bách, hiểu tịch tư thốn, tâm lý hồi hoàng.

Thượng nhị cú, thân khổ. Hạ nhị cú, tâm khổ. Dĩ thực thời chí, tứ đại quai thường nhất đại bất điều, bá mạch cân trụ, phục chăm tư

Lời Ký nói : Đức Như Lai diệt độ chưa bao lâu, có một ông Tỳ Kheo làm tụng bài kệ trong kinh PHÁP CÚ : "Nếu người sống trăm tuổi, chẳng thấy con hạt già dưới nước, chẳng bằng sống một ngày mà đặng thấy rõ đó. Khi ấy ngài A Nan Tôn giả nghe rồi ngui thảm than rằng : "Chánh pháp đức Như Lai sao mà diệt mau lắm vậy ! Rồi nói với ông Tỳ Kheo kia rằng : Thừa Huynh ! Đức Phật ngài nói : "Nếu người sống trăm năm chẳng thấy Pháp Sanh Diệt, chẳng bằng sống một ngày, mà đặng thấy rõ đó". Ông Tỳ Kheo ấy bấy giờ trở về thuật lại với Bốn Sư. Sư nói : "Ồi, ông A Nan già cả, nói hay lắm lộn, không nên tin vậy. Người cứ trở về tụng như trước đi".

Ồi ! Xét như xưa đời chánh pháp hơi còn làm lộn như thế đó. Hướng đời bây giờ cách Phật đã xa, không gần thầy hay bạn giỏi, làm sao nói ra cho nhằm Kinh Luật ấy ư ?

Hoặc bị lời khinh dễ, bèn trách kẻ hậu sanh vô lễ, lòng sân nổi lên, lời nói lướn người.

Câu đầu thiếu đức bị người chê; Câu thứ hai không biết xét lỗi mình. Hai câu sau, lửa sân hại người. Nói đã không trúng Kinh Luật, tránh sao cho khỏi người khinh Lỗi mình không xét, trở trách quấy người. Lửa sân một khi phát ra không món nào chẳng bị nó đốt.

Lời Ký nói : *Giận lộ tướng thô, gọi chữ Sân. Giận ngầm trong bụng nói chữ Phẫn. Lại giận người nói chữ Sân. Giận mình gọi chữ Nhuế.* Ngài "Đạo An" Pháp sư nói : Kinh Luật chẳng thông, giới đức toàn thiếu, bằng hữu chê cười, bạn đồng học lưỡn bỏ, xuất gia như thế, lưỡn uống năm trời.

8) NGHIỆP QUẢ THỜI ĐẾN :

Một mai bệnh nằm ở giường, các khổ vắn vít ép ngặt, sớm tối lo toan, trong lòng hời hợt.

Hai câu trên, khổ về thân. Hai câu dưới, khổ về tâm. Quả báo đến thời, bốn đại trái thường, một đại không hòa, trăm mạch gân rút, cấm đầu nơi gối suy nghĩ không điều

thốn, vô thiện khả ký, thúc thủ tuyên môn, hà nghi chi hữu, khởi bất hồi hoàng giả tai ?

Ký viết : Quýnh giả, nhiều hệ dã, triền giả, thúc phục dã. Bức bách giả, xu bức cấp thiết bất an chi vị dã. Hiếu tịch giả, tảo vãn dã. Tư thốn giả, tư duy thốn đạt dã. Hồi hoàng giả, hôn loạn khủng cự dã.

"Tiền lộ mang mang, vị tri hà vãng; tùng tư thí tri hối quá, lâm khát quật tỉnh hề vi".

Thượng nhị cú, bất tri khứ xứ. Hạ nhị cú, truy hối bất cập. Lục đạo hiểm đồ, sanh tử khoán dã. Bất tri lai xứ, yên tri khứ xứ. Nhật tiền bất dự đả điểm lâm thời hối chi hà cập !

Phật ngôn : "Nhơn si, cố hữu sanh tử". Hà đẳng vi si ? - Bốn tùng si trung lai, kim sanh vi nhơn phục si; tâm bất giải bất khai, bất tri tử đương sở thú hương. Thử chánh sở vị : "Vị tri hà vãng" dã.

Ký viết : Bốn văn sơ cú, ngôn tam đồ lục đạo khoan khoán vô tế. Thử cú, tâm thúc bất tri khứ xứ. Đệ tam cú, lâm chung thí hối tiên khiên. Đệ tứ cú, thiết dụ dĩ minh chi.

BÁCH DỤ kinh vân : Tích, ngoại quốc, hữu nhất bản nhơn thiện năng tác uyên ương minh. Dục thâm liên hoa, tức nhập vương trì tác uyên ương minh. Thời thủ trì nhơn nghi nhi vấn viết : "Trì trung thị thùy" ? Bản nhơn thất khẩu đáp ngôn : "Ngã thị uyên ương" Thủ giả tróc đặc tương nghệ vương sở, chí trung đồ phục cánh tác uyên vương minh. Thủ giả ngôn : "Nhữ tiên bất tác, kim tác hà ích".

Thế gian ngu nhơn diệc phục như thị. Chung thân tác chúng ác nghiệp, bất tập tâm hạnh sử linh điều thiện. Lâm mạng chung thời, phương ngôn : "Ngã kim dục tu thiện".

lành chi đáng ghi, nên phải bó tay chịu chết, có nghi chi nữa, đâu chẳng hồi hộp đó ư ?

Lời Ký nói : *Vấn ắt, bó buộc, hay ép ngặt và gấp rút cũng đồng một nghĩa là không yên ổn. Sớm tối, lo nghĩ xét lường và hồi hộp là nói trong khi hấp hối mê man sáng suốt vậy.*

Đường trước mờ mờ, chưa biết về đâu. Từ đây mới biết ăn năn tội lỗi, đến khi khát nước đào giếng sao kịp.

Hai câu trên, khi đi không biết về đâu. Hai câu dưới, ăn năn lỗi trước, là sự đã muộn lắm rồi. Sáu đường gay go, sanh tử thình thang. Đã không biết từ đâu mà đến, bây giờ chết rồi sẽ đi về đâu. Ngày trước không lo tu phước, đến thì giờ này ăn năn sao kịp !

Phật nói : *"Người mê nên có sanh tử".* Mê là gì ? - Trước từ trong mê mới sanh ra, đời nay làm người, tâm mê ấy hãy còn, không hiểu không tỏ, không biết chết hãy đi về đâu. Chính chỗ gọi câu : *"Vị tri hà vãng"* (chưa biết đi đâu vậy).

Lời Ký nói : *Câu đầu bốn vắn, nói ba đường sáu ngã, thình thoang không bờ mé. Câu kế, nói tâm thức không biết đi đâu. Câu thứ ba, nói đến chết mới ăn năn lỗi trước. Câu thứ tư, lập lời ví dụ cho rõ.*

Kinh BÁCH DỤ nói : *Thuở xưa, nước ngoài, có anh nhà nghèo, có tài giả bộ tiếng kêu chim oan ương. Bởi muốn trộm hoa sen liền vào ao vua cất tiếng kêu cà um cà um như chim oan ương. Khi đó ông Quan giữ ao nghi và hỏi rằng : "Ai trong ao đó !". Anh nghèo lỡ miệng đáp rằng : "Tôi là chim oan ương". Quan giữ ao bắt được, đem nạp cho nhà Vua, trong khi đi giữa đường, anh lại làm tiếng chim oan ương kêu. Quan giữ ao kia nói : "Hồi này chú không làm, bây giờ làm có ích chi".*

Người ngu trong đời cũng lại như thế. Trọn đời tạo nghiệp ác, mà không lo sửa đổi tâm tánh làm những điều lành. Để giờ phút mạng chung, mới nói rằng : *"Tôi nay muốn tu thiện"*.

Thời ngục tốt tương khứ phủ Diêm La vương sở, tụy dục tu thiện diệc vô sở cập. Như bỉ ngu nhơn, dục đáo vương sở phương tác uyên ương minh.

"Tự hận, tảo bất dục tu, niên vãng đa chư quá cữu; lâm hành huy hoát, phách bố chương hoàng".

Thượng nhị cú, tự trách. Hạ nhị cú, thất chủ, Nhật tiền tam độc bất trừ, niên vãng tích tội như sơn, lâm chung chi tế, nghiệp cảnh hiện tiền; túng nhiều cưỡng tác chủ trương, nan miễn phách bố chương hoàng. Chánh thị nhật tiền, túc ngân bất ổn, lâm hành thủ mang khước loạn.

Ký viết : Quá cữu giả, tội khiên dã. Hoát đương tác hoát, nãi thủ phản phúc dã. Diêu thủ viết huy, phản thủ viết hoát. Vị như phản chưởng tấn tốc chi gian.

Phách bố chương hoàng giả, úy cụ khủng cụ chi thậm dã.

"Hộc xuyên tước phi, thức tâm tùy nghiệp, như nhơn phụ trái, cường giả tiên khiên, tâm tự đa đoan, trọng xứ thiên trụ".

Sơ nhị cú, thân tâm tùy nghiệp. Thứ nhị cú, nghiệp cường khiên tâm. Hậu nhị cú, báo thiên do tâm trọng. Hựu sơ cú, dụ tiên nghiệp quả tạ. Thứ cú, tâm tùy nghiệp vãng. Tam tứ cú, du nghiệp cường báo tiên. Ngũ cú, vọng niệm phi nhứt. Lục cú, báo từng tâm đọa.

Nhiên thiện ác chi nghiệp, cường nhược do tâm. Quả báo chi xứ, khinh trọng tự phân. Cấu tâm trước trọng, tức trụ tam đồ. Thiện nghiệp khinh cử, diện thăng như thiên. Nhược cứ xuất thế pháp trung, như thiên nguyên thị hữu lậu

Khi đó quỷ Ngục tốt đem đi giao vua Diêm La rồi, bấy giờ muốn tu thiện, cũng nào kịp ư ? Như người ngu kia đem đến chỗ Vua rồi, mới làm tiếng kêu chim oan ương.

Giận mình sớm chẳng lo tu, tuổi già nhiều điều tội lỗi, khi đi chao chát, lo toan sợ sệt.

Hai câu trên, trách mình. Hai câu dưới tâm mình không tự chủ. Bởi ngày trước ba độc chẳng trừ, nên tuổi già chưa tội như núi, khi hấp hối cảnh nghiệp hiện bày trước mặt, dù gắng gượng làm chủ trương khó mà tránh khỏi sự hãi hùng sợ sệt. Chính thực ngày trước gót chân không vững đến chết tay bầu chân đạp.

Lời Ký nói : *Tiếng ta nói tội lỗi cũng như chữ Hán nói Quá cũu. Tiếng Ta nói lật úp bàn tay cũng như chữ Hán nói chữ quát. Tiếng Ta nói đi lắc cánh tay cũng như tiếng Hán nói chữ huy.*

Lật trở bàn tay là gì ? - Là nghĩa trong khi hấp hối vô thường mau chóng như trở bàn tay. Lo toan sợ sệt là gì ? - Lo sợ lập cập rất lắm.

Lưới phủng chim bay, thần thức theo nghiệp, như người mắc nợ, ai mạnh lời trước, tâm tạo nhiều mối, nặng đầu sa về đó.

Hai câu đầu thân tâm theo nghiệp. Hai câu kế, nghiệp mạnh kéo tâm. Hai câu rốt sau, do tâm nào nặng mắc báo sa về đó. Lại câu ban đầu, dụ nghiệp báo trước đã mãn. Câu kế là tâm thức đi theo nghiệp. Câu thứ ba, thứ tư là dụ nghiệp nào mạnh thì trả quả trước. Câu thứ năm là dụ vọng niệm chẳng phải một. Câu thứ sáu đều là quả báo từ tâm mà đọa.

Song nghiệp thiện và ác, mạnh yếu do tâm. Chỗ mắc quả báo, nhẹ, nặng, đều riêng. Như tâm nhiễm ô nhiều, thì đọa trong ba đường. Nghiệp lành nhiều thì sanh lên cõi Nhơn Thiên. Nhưng cứ trong pháp xuất thế mà nói thời cõi Nhơn Thiên cũng còn có quả hữu lậu, cũng còn sa đọa. Tu sao được nhứt tâm bất loạn, thời mới mong thoát khỏi trầm luân. Câu lưới phủng chim bay là gì ? Chim đây là nói thứ

chi quả diệt danh vi dọa. Duy kỳ nhứt tâm bất sanh, phương thoát luân trụ. Học xuyên tước phi giả; tước nãi tiểu diệu dã.

ĐẠI LUẬN vân : Điều lai nhập bình trung, dĩ học yếm bình khẩu, học xuyên diệu phi khứ, thức thần tùy nghiệp tẩu. Kim dĩ bình, dụ tứ đại; học, dụ mạng căn; diệu, dụ thức thần. Thức thần, tức thức tâm dã. Như kỳ thừa tiền thiện ác nghiệp lai thọ báo, như diệu nhập bình. Vi nghiệp sở hệ, như la học yếm. Quả báo nhược tạ, tức tiện tùy nghiệp, như học xuyên diệu khứ. Khứ tất trục nghiệp, cố danh "tùy tẩu". Do thức tâm hệ, dĩ nghiệp thăng tại ư sắc bình, nhi vô xứ bất chí. Nghiệp thăng vị đoạn, khứ dĩ phục hườn. Bình phá hệ đoạn, tức khứ bất phản. Vị hiện kim tứ đại nhược hoại, danh vi khứ dĩ. Phục thọ hậu thân, danh vi phục hườn; chí vô học quả, phương danh bình phá; hậu sanh nghiệp tận, danh vi bất phản.

Ngôn thức tâm giả ? Tức đệ bát tâm vương A lại da thức, chấp trì thiện ác chủng tử, vi tổng báo chủ.

Tùy nghiệp giả ? Vị lục thức sở tạo thiện ác chi nghiệp, năng dẫn đệ bát, ư lục đạo trung thọ tổng báo thân.

Nghiệp vi năng dẫn, thức vi sở dẫn, cố vân tùy nghiệp. Tiên khiên giả ? Vị thiện ác nhị nghiệp, hà giả cường trọng tức khiên chí, tiên vãng nhi thọ lai báo dã. Tâm tự đẳng giả ? Vị đệ lục thức, chủng chủng vọng tưởng, phân biệt phi nhất, phân lục trần cảnh, tác chúng ác nghiệp, trục dọa tam đồ, tâm đa tác dọa trọng, vọng thiếu tác trục khinh.

chim nhỏ như theo ta nói chim se sẻ, nhỏ, như theo ta nói chim se sẻ, tiếng Hán nói chữ "Tước".

Trong ĐẠI LUẬN nói : "Con chim chun trong cái bình, lấy lụa bịt miệng bình lại, lụa rách chim bay đi, cũng như cái thân ta lúc tan rã, thần thức đi theo nghiệp. Hôm nay lấy cái bình dụ cái thân tứ đại, lụa dụ mạng căn, chim kia dụ thần thức. Thần thức tức tâm thức vậy. Do tâm thức nó nương nghiệp lành nghiệp ác đời trước, mà đến chịu quả báo, như chim nọ chun trong cái bình. Bị nghiệp nó buộc như lụa bịt miệng bình. Quả báo nếu hết rồi, thân phải đi theo nghiệp như lụa rách chim bay đi. Đi thì đi theo nghiệp cho nên nói chữ "Tùy Tẩu". Bởi thức tâm nó buộc bằng dây nghiệp ở trong bình sắc thân mà không chỗ nào không đến. Dây nghiệp chưa đứt, đi rồi phải trở lại. Bình bể dây đứt, thời đi không trở lại. Nghĩa là nay thân tứ đại này khi nó hư hoại, kêu là đi rồi. Nhưng còn chịu thân sau nữa, nên kêu là trở lại. Đến chừng đặng quả vô học, (*quả La Hán*) kêu là bình bể, hết nghiệp đời sau, nên nói là không trở lại.

Nói thức tâm là gì ? Tức thức A lại da tâm vương thứ tám, thức này kèm giữ hột giống thiện và ác, làm ông chủ tổng báo.

Theo nghiệp là gì ? Nghĩa là sáu thức trước gây tạo các nghiệp lành và dữ hay dẫn thức thứ tám đi đầu thai trong sáu đường chịu thân tổng báo. Tổng báo là gì ? Là quả báo chung như quả báo đáng sanh trong loài người thời đồng chịu thân thể như loài người thì gọi là tổng báo. (*Đồng nghiệp một hình thể người nên kêu là tổng báo là quả báo chung; nhưng đồng một loài người mà có người tốt, người xấu, người sống lâu, người chết yểu, thời gọi là thân biệt báo là quả báo riêng*).

Nghiệp là nghiệp hay dẫn, thức là cái bị dẫn, cho nên nói thức theo nghiệp. Kéo đi trước là gì ? Nghĩa là, nghiệp thiện và ác, cái nào nặng hơn, thời nó kéo đi trước, mà đến chịu báo làm thân đời sau vậy. Tâm tạo nhiều mối là sao ? Nghĩa là, thức thứ sáu vọng tưởng đủ thứ, phân biệt chẳng phải một, theo cảnh Lục trần, tạo các nghiệp ác sa đọa

Khuê Phong vân : Tác hữu nghĩa sự, thị tỉnh ngộ tâm. Tác vô nghĩa sự, thị tán loạn tâm. Tán loạn tùy tình chuyển, lâm chung bị nghiệp khiên. Tỉnh ngộ bất do, tình lâm chung năng chuyển nghiệp. Dục nghiệm lâm chung thọ sanh, tự tại bất tự tại, dẫn nghiệm tầm thường hành tâm trần cảnh, tự do bất tự do, nhị lục thời trung, đương tỉnh sát nhĩ.

Thử thị Khuê Phong, nhật thiếp phát hạn tán, chư nhơn giả, hảo tự kiểm nghiệm khán, thiết vật ta quá dã.

Ký viết : A lại da, thử vân tàng thức, vị năng hội tàng thiện ác, thể xuất thế gian chư pháp chủng tử cố. Dĩ do tối sơ bất giác tâm động, thành ư vô minh, huân tập chon như, nhi vì A lại da thức, dĩ chấp trì chủng tử năng linh sanh tử lưu chuyển bất đoạn, cố thử thức diệt danh "chấp trì"; hoặc danh "dị thực" thức. Vị năng dẫn sanh tử thiện bất thiện nghiệp dị thực quả cố. Dị thực giả ? Vị kim sanh tác nghiệp, lai sanh thọ báo, nhơn diệt quả sanh, dị thời nhi thực, cự vân quả bảo thị dã.

TÔNG CẢNH LỤC vấn vân : "Chư căn hoại nhật, thức thiên ly thời, xả thử cố thân, biệt thọ dư chất, khứ lai chi thức, tướng trạng vân hà ?

trong ba đường, tâm vọng nào nhiều hơn thời đọa vào chỗ tội nặng hơn, tâm vọng tưởng ít thời đọa vào chỗ tội nhẹ.

Tổ Khuê Phong nói : Làm việc có nghĩa, là tâm tỉnh ngộ. Làm việc vô nghĩa, là tâm tán loạn. Tán loạn theo tình lồi cuốn, giờ phút lâm chung bị nghiệp kéo lồi. Người tỉnh ngộ không bị tình lồi cuốn, nên giờ phút lâm chung có thể chuyển nghiệp lại được. Muốn nghiệm biết khi lâm chung đi đâu thai, thành thơi cùng không thành thơi, cứ nghiệm ngay trong tâm chỗ thật hành của ta lúc bình thường đối với cảnh trần dính mắc, hay không dính mắc, trong hai mươi bốn giờ, luôn luôn nghiệm tâm hạnh của mình thì đủ biết.

Đây là Tổ Khuê Phong, cho một thang thuốc thảo mộc hôi vậy, các nhơn giả, tự gắng xem nghiệm coi, chớ đừng vội vã bỏ qua uống lắm.

Lời Ký nói: *A lại Da thức, tiếng Hán dịch thức Hàm Tàng. Nghĩa là, vì hay trùm chứa thiện và ác, hột giống của thế gian và xuất thế gian các pháp vậy. Thế nào là thức A Lại Da... Bởi do lúc ban đầu, không ngờ tâm vọng động, gây những chuyện mê lầm huân tập tánh chơn như biến làm thức A Lại Da do thức làm hột giống làm cho trôi lăn mãi trong đường sanh tử không hề thôi dứt, cho nên thức này cũng có tên thức "Chấp Trì". Hoặc gọi là thức "Dị Thục". Dị thục là gì ? - Nó hay dẫn dắt nghiệp lành, và nghiệp dữ chịu quả báo dị thục trong đường sanh tử. Thế nào là dị thục ? Dị là khác, thục là chín, như trái cam khi trồng bằng hột, mọc lên cây, đâm lá trở bông lần hồi sanh trái, trải qua thời gian khác mới lên thành trái cam, chính cũng như bọn chúng ta đời nay tạo nghiệp nhơn đời sau mắc quả báo. Nhơn diệt quả sanh khác thời mà thành thục, cho nên gọi là quả dị thục. Hồi xưa nói dị thục là nghĩa quả báo phải vậy.*

Bộ TÔNG CẢNH LỤC nói : *Cái ngày các căn của thân này nó hư hoại, giờ phút thần thức rời lìa, bỏ thân cũ này, riêng chịu thân khác, thức khi tới khi đi hình trạng ra thế nào ?*

. Đáp viết : Như HIỂN THỨC kinh vân : Thức chi vận chuyển thiên diệt vắng lai, du như phong đại, vô sắc vô hình bất khả hiển hiện, nhi năng phát động vạn vật, thị chúng hình trạng, hoặc điều chấn lâm mộc, tời chết phá liệt, xuất đại âm thanh; hoặc vi lãnh vi nhiệt, xúc chúng sanh thân tác khổ tác lạc, phong vô thủ túc hình dung, diệc vô hắc bạch chư sắc.

Thức giới diệc nhĩ, vô sắc vô hình, vô quang minh hiển hiện, sở huân nhơn duyên cố, hiển thị chúng chủng công dụng.

ĐỒNG TÁNH kinh vân : Chúng sanh xả thủ thân dĩ, nghiệp phong lực xuy di thức tương khứ tự sở thọ nghiệp, ninh thọ kỳ quả.

Học, âm học, thị bạt sa, tức phương mục sa dã.

Vô thường sát qui, niệm niệm bất đình; mạng bất khả diên, thời bất khả đãi.

Thượng nhị cú, vô thường tốc. Hạ nhị cú, thời mạng tốc. Dĩ vô thường vi sát qui giả ? Vị dĩ vô thường, tuy vô hình chất khả kiến, nhi năng đoạn nhơn mạng căn, cố vân "Sát qui".

CHỈ QUÁN vân : Vô thường dịch qui, bất trạch hào hiền, nguy thúy bất kiên, nan khả thị hộ. Vân hà an nhiên, quy vọng bá tuệ, tứ phương trì cầu, trừ tích tụ liễm. Tụ liễm vị túc, khạp nhiên trường vắng, sở hữu sản hóa, đồ vi tha hữu, minh minh độc thệ, thùy phỏng thị phi.

Đáp rằng : Như trong kinh HIỂN THỨC nói : Sự vận chuyển đời đời qua lại của thức cũng như luồng gió lớn, không hình không sắc, không thể chỉ được, nhưng mà nó có thể thổi động muôn vật nêu bày hình tướng, như nó làm cho cây cối lay qua lắc lại và tróc gầy nứt tét, kêu tiếng ù ù, người ta nói gió nhưng nói gió mà không thấy hình tướng chỉ nghe tiếng vo vo nó thổi vào mình hoặc làm cho ta phải lạnh, hoặc nó làm cho ta phải nóng, hoặc nó làm cho ta phải khổ, hoặc nó làm cho ta bắt vui thích, khoái, thật gió cũng không tay không chân không hình dạng cũng không đen không trắng các màu.

Cái thức cũng thế, thần thức không hình không sắc, không sáng rạng rõ bày, nhưng vì do nhơn duyên huân tập nên rõ bày các thứ công dụng, như thức tâm ưa muốn đi đâu thời cái thân phải đứng dậy mà đi, thức tâm khi muốn ngủ thời nó làm cho thân phải đi kiếm chỗ nằm ngủ, cho đến thức tâm muốn làm lành, làm ác, thì các thân cũng tùy thuận v.v...

Kinh ĐỒNG TÁNH nói : Chúng sanh khi bỏ thân này rồi, sức gió nghiệp thổi đến, đưa thân thức đi tới cảnh giới nào, để mà chịu nghiệp, để mà chịu quả báo kia, cho nên gọi là dị thực, tức là thức quả báo vậy.

Lựa mỏng làm mặt vuông để bịt miệng bình, theo chữ Hán nói là chữ "Hộc".

Vô Thường Quý dữ, mỗi niệm mỗi niệm chẳng dừng. Mạng chẳng khá lâu, thời chẳng khá đợi.

Hai câu trên nói, Vô thường chóng mau. Hai câu dưới nói. Thời mạng rất mau. Vô thường quý dữ là gì ? Quý vô thường kia, tuy không hình trạng thấy được, thế mà nó làm mạng căn con người phải chết, cho nên nói rằng : "Sát Quý".

Trong bộ CHỈ QUÁN nói : Vô thường Quý dữ, không lựa kẻ sang người hèn, mỏng mảnh không bền, không thể nương cậy nó được. Có sao diêm nhiên hy vọng, sống lâu trăm tuổi, rong rui bốn phương tìm cầu, chất chứa tom góp. Tom góp chưa đủ, thoát vậy chết đi, bao nhiêu của cải để lại người

Niệm niệm bất đình giả, thị thiên lưu bất trụ nhi nghĩa.

TRÍ ĐỘ LUẬN vân : Vô thường hữu nhị chủng : Nhất, tương tục pháp hoại vô thường. Nhị, niệm niệm sanh diệt vô thường.

NIẾT BÀN kinh vân : Bồ tát tu ư tử tướng, quán thị thọ mạng, thường vi vô lượng oán thù sở nhiều, niệm niệm tổn giảm, vô hữu tăng trưởng, du sơn bộc thủy, bất đắc đình trụ. Diệc như triều lộ, thế bất cứu đình, như tù thú tử, bộ bộ cận tử.

Mạng bất khả diên giả ? Mạng, vị thọ mạng, nãi tiền nghiệp dị thực định báo. Cố bất khả diên dã. Thời bất khả đãi giả ? Thời, tức thời khắc, ký thị tiền nghiệp định báo, phi nhưn lực khả năng lưu đãi. Sở vị Diêm Vương chú định tam canh tử, định bất lưu nhưn đáo ngũ canh. Định nghiệp nan đào, thử chi vị dư !

Ký viết : Lung chung lão hủ, thị lão khổ. Ngọa bệnh tại sàng thị bệnh khổ. Vô thường sát quĩ, thị tử khổ dã.

CHÁNH PHÁP NIỆM XỨ kinh vân : Lâm mạng chung thời, đao phong giai động như thiên tiêm đao thích kỳ thân thượng, thập lực phần trung du bất cập nhất. Nhược hữu thiện nghiệp, tắc khổ não thiếu.

"Nhơn Thiên tam hữu, ưng vị miễn chi; như thị thọ thân phi luận kiếp số".

xài đi một mình trong con đường thăm thăm biết lấy ai mà hỏi việc phải quấy. Mỗi niệm không dừng là gì ? Là cái nghĩa đời đời không dừng.

TRÍ ĐỘ LUẬN nói : Vô thường có hai thứ : 1) Những cái nó tiếp tục với nhau, mà nó hoại đi là Vô thường. 2) Mỗi niệm mỗi niệm sanh rồi diệt, diệt rồi sanh là Vô thường.

Kinh NIẾT BÀN nói : Ông Bồ Tát thường tu phép quán về sự chết, thấy mạng sống này, thường bị không biết bao nhiêu là việc oán thù vây quanh, mỗi niệm hao mòn không có trẻ trung trở lại, cũng như nước núi chảy xuống không thể ngừng trụ. Cũng như móc ban mai thế chẳng còn lâu, như tù đem đi chém, mỗi bước mỗi gần đến chỗ chết. Thân này cũng thế, mỗi năm mỗi tháng mỗi ngày mỗi giờ và mỗi phút già lần rồi tới cái chết.

Mạng không thể lâu là gì ? - Mạng là cái mạng sống chính nghiệp mình đời trước quả báo. Dĩ Thục nó đã nhất định. Cho nên nói câu "*mạng bất khả diên*". (là mạng chẳng khá lâu vậy). Thời không thể đợi là gì ? - Chữ "Thời" tức là thời khắc, song cái nghiệp đời trước, quả báo đã nhất định thời không phải sức của người cầm lại được. Cho nên có câu : "*Diêm Vương chú định tam canh tử, định bất lưu nhưn đảo ngũ canh*" nghĩa là : Vua Diêm Vương nhất định canh ba chết, quyết chẳng để người nán lại đến canh năm. "Nghiệp báo nan đảo" là nghĩa đây vậy !

Lời Ký nói : *Già yếu lụn cùm là cái khổ trong khi già. Bệnh nằm ở giường là cái khổ trong khi bệnh. Vô thường Quỷ dữ là cái khổ trong khi chết.*

Kinh CHÁNH PHÁP NIỆM XỬ nói : *Khi mạng sắp lâm chung, gió đao thổi động, như nghìn mũi nhọn đâm trên thân thể, trong mười sáu phần không còn sót phần nào. Nếu ta có tu nghiệp lành thời việc khổ não ít.*

Người, Trời, trong ba cõi chưa ai khỏi đó, thọ Thân như vậy không luận kiếp số.

Thượng nhị cú, nghiệp quả nan đào. Hạ nhị cú, sanh tử vô tế. Ngôn tam hữu, dĩ cai nhưn thiên, dục linh văn nghĩa hổ chương, cố điệp ngôn chi. Tam hữu, tức tam giới chúng sanh. Sở tác hữu lậu thiện ác nghiệp nhưn, trí cảm đương lai hữu lậu thiện ác quả báo, nhưn quả bất vong, cố danh vi "hữu". Nhất : "Dục hữu", vị dục giới nhưn thiên cập tứ ác thú chúng sanh, giai bất ly dục nhiễm, cố danh "dục hữu". Nhị : Sắc hữu, vị sắc giới Tứ thiên thiên, tuy ly dục nhiễm thượng hữu sắc chất, cố danh "sắc hữu". Tam : Vô sắc hữu, vị vô sắc giới Tứ không thiên, tứ đại dĩ không, vô hữu sắc chất, duy dư tứ uẩn, cố danh "vô sắc hữu". Tự đẳng, giai do nhưn tạo hữu lậu, quả hệ hữu vi. Kỳ dĩ vô thường, bất ly tam giới thọ sanh, cố viết, ứng vị miễn chi. Quả phục tạo nhưn, nhưn hườn cảm quả, luân hồi vô tế, cố viết phi luận kiếp số.

Ký viết : Kiếp số giả ? Thế giới hữu thành trụ hoại không tứ thời. Mỗi nhất thời, kinh nhị thập tiểu kiếp, tứ thời cộng kinh bát thập cá tiểu kiếp. Nhất tiểu kiếp, cộng kể nhất thiên lục bá bát thập vạn niên. Bát thập cá tiểu kiếp, danh nhất Đại kiếp thông kể nhất thập tam vạn tứ thiên tứ bá vạn niên. Kim nãi, nhưn trụ nhị thập tiểu kiếp trung, cộng kể tam vạn tam thiên lục bá vạn niên. Tư đương đệ cửu tiểu kiếp, thượng dư thập nhất cá tiểu kiếp, quá dĩ tức hoại kiếp thời chí hĩ. Tứ uẩn, vị : thọ, tưởng, hành, thức dã; kỳ lục dục thiên, tức ác thú, tứ thiên thiên, tứ không thiên, cu như hạ thích.

Hai câu trên, nghiệp quả nan đào. Hai câu dưới, sanh tử không cùng tột. Nói ba cõi, đã gồm cõi nhơn, cõi thiên muốn cho vấn nghĩa rõ ràng, nên nhiều lần nhạo đi nhạo lại. Ba cõi, tức chúng sanh trong ba cõi. Chỗ gây những nghiệp nhơn hữu lậu lành và dữ, nên mắc quả báo lành và dữ đời sau, nhơn nào quả nấy không hề sai mất, cho nên gọi rằng hữu (có).

Ba cõi là gì ? 1/ Cõi Dục Hữu. 2/ Cõi Sắc Hữu. 3/ Cõi Vô Sắc Hữu. Sao gọi là Dục Hữu ? - Bởi người trời trong cõi Dục giới và chúng sanh trong bốn ác thú. (*Địa ngục, Ngạ quỷ, Súc sanh, A tu la*) đều không khỏi cái lòng dục nhiễm cho nên gọi cõi Dục Hữu. Thế nào là Sắc Hữu ? - Bởi cõi Tứ Thiên Thiên trong cõi Sắc Giới, tuy rằng hết lòng Dục Nhiễm, nhưng mà còn có hình sắc nên gọi là cõi Sắc Hữu. Thế nào cõi Vô Sắc Hữu ? Bởi cõi Trời Tứ Không trong cõi Vô Sắc Giới, thân tứ đại đã bỏ, không có hình sắc như hai cõi trên, nhưng còn bốn uẩn, nên gọi cõi Vô Sắc Hữu. Những chúng sanh ở trong ba cõi đây, đều bởi tạo cái nhơn Hữu Lậu, nên buộc phải chịu cái quả Hữu Vi. Chết sống không thường, song đã là Vô thường thì không thế nào tránh khỏi việc thọ sanh trong ba cõi, cho nên nói "ưng vị miễn chi" (*chưa ai tránh khỏi*). Quả lại gây nhơn, nhơn lại cảm quả, luân hồi mãi mãi, cho nên nói "Phi luận kiếp số" (*không luận mấy kiếp mấy đời*).

Lời Ký nói : *Kiếp số là gì ? - Trong thế giới có kiếp Thành, kiếp Trụ, kiếp Hoại, kiếp Không bốn thời kỳ. Mỗi một thời Kỳ có hai mươi tiểu kiếp, cộng bốn thời kỳ có tám mươi tiểu kiếp. Một tiểu kiếp kể một nghìn sáu trăm tám mươi vạn năm. Tám mươi tiểu kiếp, như vậy gọi là một Đại kiếp, kể chung mười ba vạn bốn nghìn bốn trăm vạn năm vậy. Nay người ở trong hai mươi tiểu kiếp của kiếp trụ, cộng kể cả ba vạn nghìn sáu trăm muôn năm. Nay nhằm tiểu kiếp thứ chín, còn mười một tiểu kiếp nữa; khỏi tiếp trụ đây rồi, bước qua thời kỳ kiếp hoại vậy. Bốn uẩn là : Thọ, Tướng, Hành, Thức. Còn cõi Lục Dục Thiên, cõi Tứ Ác Thú, cõi Tứ Thiên Thiên, cõi Tứ Không Thiên có giải quyển sau.*

CỬU : SÁCH LỆ KHUYẾN TU

"Cảm thương thán nha, ai tai thiết tâm, khởi khả giảm ngôn, đệ tương cảnh sách".

Thượng nhị cú, cảm thiết. Hạ nhị cú, khuyến miễn. Qui Sơn nhưn đồ mặt pháp truy lưu, tham lợi phế đạo, luân lạc sanh tử cố thứ cảm thương ta thán, tình thiết bất nhân mặc ngôn, nãi tác thứ cảnh sách đệ tương cảnh ngộ sách phát, nhi khuyến lệ chi.

Ký viết : "Nha", ta quái dã. "Giảm", phong dã, "Đệ", truyền đệ dã.

"Sở hận, đồng sanh tượng quý, khứ Thánh thời điều. Phật pháp sanh sơ, nhưn đa giải đãi".

Thượng nhị cú, khái bất ngộ Thánh thế. Hạ nhị cú, khái phát mặt nhưn ngoan. Tượng quý giả ? Quý, tức mặc dã. Cái do Thích Ca Như Lai giáo pháp trụ thế, nhi phân chánh, tượng, mặt, tam thời dã.

Chánh pháp giả ? Chánh, dư chứng dã. Vị, Như Lai diệt độ hậu, sơ nhất thiên niên gian, nhưn hữu bửu giáo tiện năng tu hành, tức năng chứng quả.

Tượng pháp giả ? Tượng, tợ dã; ngôn hữu giáo hữu hành, tợ chánh Pháp thời dã; Vị Như Lai diệt hậu nhị thiên niên gian, nhưn hữu bửu giáo tiện năng tu hành, nhi đa bất năng chứng quả.

9) NHẮC NHỞ KHUYÊN TU.

Cảm thương than thở, chua xót cực lòng, đau nỡ làm thính, thay nhau răn nhắc.

Hai câu trên, cảm đau. Hai câu dưới, khuyên nhắc. Tổ Qui Sơn như thấy đời mặt pháp các ông Thầy tham lam danh lợi mà bỏ đạo nghiệp, chìm đắm trong đường sanh tử, cho nên ngài đau lòng cảm thương than thở không nỡ nín thính, mới làm văn cảnh sách này, thay nhau nhắc nhở tổ ngộ mà khuyên gắng đó.

Lời Ký nói : *Than trách gọi là chữ "Nha". Bịt kín gọi chữ "Giảm". Truyền trao gọi chữ "Đệ".*

Tủi vì chúng ta đồng sanh đời Tượng rất, cách Phật đã xa, Phật Pháp lơ là, nhiều người giải đãi.

Hai câu trên, than mình không gặp Phật ra đời. Hai câu dưới, thương đời mặt pháp lòng người lung lảng. Đời tượng rất là gì ? Rất cũng như sau vậy. Vì sao ? Bởi đức Thích Ca Như Lai, để giáo pháp lại đời, phân ra ba thời kỳ : 1/ Đời chánh pháp. 2/ Đời tượng pháp. 3/ Đời mặt pháp.

Chánh pháp là gì ? - Chữ "*chánh*" cũng như chữ "*chứng*" vậy. Nghĩa là đức Như Lai diệt độ rồi, trong một nghìn năm đầu, có người vâng thọ giáo pháp bèn hay tu hành, liền đặng chứng quả.

Đời Tượng pháp là chi ? Chữ "*Tượng*" cũng như chữ "*Tợ*". Nghĩa là đời Tượng pháp đây cũng có giáo pháp cũng có người tu hành, giống như đời chánh pháp vậy. Nhưng đức Như Lai diệt độ trong hai ngàn năm, có người vâng lãnh giáo pháp cũng hay tu hành mà phần nhiều ít ai chứng quả.

Mạt pháp giả ? Mạt, tức mạt hậu, diệt vi mạt dã, vị Như Lai diệt độ, chánh tượng chi hậu nhất vạn niên gian, giáo pháp thù thế, nhưn tuy bảm giáo, nhi bất năng tu hành chứng quả.

Hoặc vân : Mạt pháp hữu tam vạn niên "Qui Sơn", Đường đại xuất thế. Như Lai, diệt độ thù thiên bát bá niên : cố vân tượng quý. Phục dĩ Như Lai, tương khử tương nhị thiên tải, cố viết : "thời diêu". Thời đại diêu cách, truyền pháp đại nhưn tiệm hi, thị viết "sanh sơ". Ký thất lương đạo, hựu đĩnh mạt kiếp, căn khí hạ liệt, vô hướng thượng chí; cố viết "Giải đãi".

Ký viết : Quý, thứ mạnh trọng chi hậu. Nhược dĩ tượng pháp nhất thiên niên ngôn chi, hậu tam bá niên thuộc "quý". Nhược dĩ, chánh, tượng, mạt tam thời ngôn chi, quý, thị chánh tượng chi hậu thời dã.

Thánh thế giả ? Thị Như Lai tại nhật, hựu chánh pháp thời, diệt danh "Thánh thế".

"Lược thân quảng kiến, dĩ hiệu hậu lai. Nhược bất quyền căng, thành nan luân hoán".

Thượng nhị cú thị, giáo. Hạ nhị cú, giới miễn. Ký hữu sở cảm thương, bất vô ngôn thị dĩ miễn tu trì dã. Lược thân quảng kiến giả ? Lược, du vị quảng; thân vị thân thuật. Quảng kiến, như quảng khuy thiên chi kiến. Thứ thị "Qui Sơn" Đại sư chi khiêm từ dã.

Đời mạt pháp là chi ? Chữ "Mạt" tức nghĩa rốt sau, cũng như ngọn ngành vậy, nghĩa là : đức Như Lai diệt độ rồi sau đời chánh, đời tượng, trong một muôn năm, giáo pháp để lại trong đời, cũng có người vâng lãnh giáo pháp, nhưng mà không có thể tu hành chứng quả.

Hoặc có chỗ nói : Đời mạt pháp tới ba nghìn năm Tổ "Qui Sơn" ra đời nhằm đời nhà Đường. Đức Như Lai diệt độ gần một nghìn tám trăm năm. Cho nên Ngài nói Ngài ra đời nhằm đời Tượng rốt. Nghĩa là : Tổ Qui Sơn cách đức Như Lai gần hai nghìn năm cho nên ngài nói rằng : Xa đời. Thời đời cách xa, bậc Đại Nhơn truyền pháp lần lần rất ít nên Ngài nói rằng : Phật pháp lơ thơ. Đã không ông "lương đạo" lại nhằm đời mạt pháp, căn khí thấp hèn không chí hướng thượng, cho nên nói rằng "Giải đãi".

Lời Ký nói rằng : Rốt sau là chữ "Qui", đầu tiên là chữ "Mạnh", chặng giữa là chữ "Trọng". Bằng lấy một nghìn năm đời tượng pháp mà nói, ba trăm năm sau thuộc về chữ "Qui" - Còn nếu lấy luôn ba thời kỳ của chánh pháp, tượng pháp và mạt pháp mà nói thời chữ "Qui" ở sau chữ "Chánh" và chữ "Tượng" vậy.

Thánh thế là gì ? - Là Đức Như Lai Ngài còn tại thế, lại đời chánh pháp, cũng kêu là "Thánh thế".

Lược bày chỗ thấy hẹp, để khuyên bảo kẻ hậu lai. Nếu qui ngài không lo chữa bỏ, thật là khó kéo trở lại.

Hai câu trên, chỉ dạy. Hai câu dưới, răn gắng. Đã có lòng thương xót đâu chẳng khuyên răn, để gắng tu trì vậy. Lược bày chỗ thấy hẹp là sao ? Chữ Lược là nghĩa chưa rộng, chữ Thân là nghĩa tỏ bày. Chỗ thấy hẹp cũng như cái thấy lấy ống dòm trời. Đây là lời khiêm nhường của Tổ "Qui Sơn Đại sư" cái chỗ thấy đạo của ngài rất hẹp, cũng như người lấy ống dòm trời, không thể thấy toàn thể của trời to lớn.

Dĩ hiếu lậu lai giả ? Dĩ thử hiếu dụ hậu học, trưng quá thiên thiện chi vị dã. Nhược bất quyên căng nhị cú, thị kiết thượng khuyến tu chi ngữ. Vị bất dịch trừ như thượng ác dục tập nhiệm ngạo mạn, phóng dật chi quá, tắc thiệt nan văn hồi hĩ.

Ký viết : "Quyên", âm quyên, dịch trạc dã, "Trừ" miễn dã. "Căng" âm kinh, kiêu căng tự phụ dã; hựu căng khóa tự sức dã. "Hoán", âm hoán, chuyển dã. "Luân hoán", du văn hồi dã.

Giới miễn giả ? Linh đoạn chư ác hạnh, nhi miễn tu chúng thiện dã.

QUI SƠN CẢNH SÁCH
CÚ, THÍCH, KÝ
QUYỂN THƯỢNG (CHUNG).

Toại sư văn : Tích văn, hoại vị "Qui Sơn" Thủ Tòà tác tiền thiên, "Qui Sơn" tục thành chi, dẫn CẢNH SÁCH chi ý, thông đồ vô sảng, bất tất xuyên tạc. Cái chú thích lược kỳ đại cương, đặc ý vong ngôn giả, kỳ nhọn ý hoán nhiên cố bất tại thử.

Kim Uẩn thơ san CẢNH SÁCH cú thích, quyển tuy phân nhị, thứ tắc chuẩn nhất, mật biểu lưỡng dung chi ý dã.

Dạy kẻ hậu lai là sao ? - Nghĩa là Ngài lấy cái chỗ hiểu biết của Ngài dạy kẻ hậu học, bỏ dũ làm lạnh vạy. Hai câu nếu không chừa bỏ sau này thật khó kéo lại đó là lời khuyên tu kết lại văn trên. Ý nói, nếu ta không chừa bỏ những cái lỗi khinh dễ buông lung và tập nhiễm ác đục như trước; thời sau này thật khó kéo lại được.

Lời Ký nói : "*Quyên*" âm *Quyên* giặc rửa vạy. Chữ "*Trừ*" là *nghe bỏ vạy*. Chữ "*căng*" âm *Kinh* là *kiêu căng ý mình vạy*, cũng là *khoe khoang nưng đỡ mình nữa*. Chữ *Hoán* âm *Hoán* là *nghĩa cải đổi vạy*. Chữ "*Luân hoán*" cũng như ta nói kéo trở lại.

Răn gắng là gì ? Bỏ hết các hạnh ác mà gắng tu các pháp lành vạy.

BỘ QUI SƠN CẢNH SÁCH

CÚ, THÍCH, KÝ

HẾT QUYỂN HẠ

Ngài Toại Sư nói : Xưa có người nói. Ông Thủ Tọa Qui Sơn làm thiên trước còn ngài Qui Sơn nổi thành đó, song ý chỉ CẢNH SÁCH thông suốt không sai lạc là được, bất tất gì phải tìm tòi bươi móc. Bởi lời chú giải lược nơi đại ý thôi, không cần giải rộng, nên sự rõ ràng có chiều kém thiếu, miễn đừng ý quên lời và những người tâm trí sáng suốt tự nhiên hiểu rộng vẫn không cố chấp nơi đây.

Nay ông Nguyễn Uẩn biên khắc bộ CẢNH SÁCH cú thích này tuy phân hai quyển, nhưng thứ lớp và phép tắc cũng in như một, thăm bài cái ý dung hòa (Thượng Hạ) cả hai vạy.

QUI SƠN CẢNH SÁCH

QUYỂN HẠ

QUI SƠN CẢNH SÁCH

CÚ - THÍCH - KÝ

QUYỂN HẠ

Việt Đông, Đánh Hồ sơn, Sa môn Thích
Hoàng Tấn tại Tham chú Môn Nhơn, Tỷ
kheo Khai Quýnh ký.

NHỊ, THỊ PHÁP TAM :

Nhất, đạo hành. Nhị : Thiên giáo.

Tam : kiết khuyết.

NHẤT, ĐẠO HÀNH LỤC :

Nhất, Lập hạnh. Nhị, Trừng giới. Tam, Cầu
đạo. Tứ, Trạch hữu. Ngũ, Kết hối. Lục, Tiềm tu.

NHẤT. - LẬP HÀNH.

Phù xuất gia giả, phát túc siêu phương, tâm
hình dị tục; thiệu long thánh chương, chấn
nhiếp ma quân, dụng báo tứ ân, bạt tế tam hữu.

Sơ cú, tiêu tông. Thứ cú, siêu trần. Tam cú
nhập Thánh. Tứ cú, kế Thánh. Ngũ cú, hàng ma.
Lục cú, báo đức. Thất cú, lợi sanh. Dĩ đức bị, cố
năng tòi ác nhi an thiện dã. Phù xuất gia giả ?
Xuất gia, hữu nhị : Nhật, xuất thế tục gia, túc ly
trần tục, viễn tham tri thức. Nhị xuất phiền não
gia, đoạn vọng chứng nhơn, đốn siêu tam hữu.
Phát túc siêu phương giả ? Vị tòng sơ phát tâm,
túc đương lý tiền đại phương, vật trệ thời lưu tiểu
cảnh. Dĩ giai cấp bất tuân nãi viết siêu phương.
Tâm hình dị tục giả ? Ngoại tắc viên danh phương

bào, tướng đồng Như Lai. Nội tác bội trần hiệp giác, tâm tề Phật huệ. Thiệu long Thánh chương giả ? Tục Phật huệ mạng, kế chủng Như Lai, tuyên dương chánh giáo, Tam Bửu do thị hưng sùng. Chấn nhiếp ma quân giả ? Đức cao huệ quảng, tắc quần tà kình nhiếp; thuyết pháp hoàng đạo, tắc ma đốm chấn lạc. Dụng báo tứ ân giả ? Lập thân hành đạo, dĩ báo thân ân. Đức dinh đạo đại, tự nhiên phước bị tứ ân. Nhứt, quốc vương ân. Nhị, phụ mẫu ân. Tam, sư hữu ân. Tứ : Đàn việt ân. Bạt tế tam hữu giả ? Nhất thiết chúng sanh, đấm hoang ngũ dục, trầm nịch ái hà, thuyết pháp giáo hóa, linh xuất khổ tân, siêu đẳng bỉ ngạn.

Ký viết : Nhiếp giả, bố dã, phục dã. Đại phương giả ? Đạo Kinh vân : Đại phương vô ngun, kim tá hướng chơn lý vô tế, dĩ sơ xuất gia, tu tiến thiết tế chi đại lý, vật trệ thời tục, cập tiểu thừa chi khê cảnh dã. Quốc vương thị thủy thổ chi ân, dĩ nhất thiết thủy thổ, giai thuộc quốc vương cố. Hựu mônng trị hóa chi lực, vô cương nhuộc lãng bức chi ưu, nhi đắc an tu đạo nghiệp, ân khởi tiểu tai ?

Phụ mẫu, thị sanh thành dưỡng dục chi ân, như hiền thiên chi vãng cực, phục thính gia tu đạo, ân mặc đại diên. Sư hữu ân giả ? Sư hữu sanh trưởng giới thân huệ mạng giáo hối chi ân. Hữu, hữu thiện thành giảng mĩnh khai phát chi đức, ư xuất thế chi ân đức, thực khả tỷ tai. Đàn việt hữu cung cấp chi ân, linh đắc thân an biện đạo, ân phi tiểu dã. Hoặc hữu dĩ Phật thế Sư Hữu vi tứ ân. Bồ Tát dĩ Tam Bửu chúng sanh thế Sư Hữu Đàn việt, vi tứ ân.

nên nói Đại thừa (*siêu phương*). Tâm hình khác tục là gì ? - Ngoài thời đầu tròn áo vương tướng đồng đức Như Lai. Trong thời bỏ vọng trần về tánh giác, tâm đồng huệ Phật. Nói thành dòng Phật là gì ? - Nói huệ mạng Phật dôi theo đức Như Lai, tỏ bày chánh pháp, ngôi Tam Bảo từ đây hưng thịnh. Thế nào đánh dẹp ma quân ? Đức cao, Huệ rộng thời bọn tà kiếp sợ, thuyết pháp mở Đạo thời bày ma rút mặt. Thế nào dùng trả bốn ơn ? - Lập thân hành Đạo đặng trả ơn đức cho song thân. Đức đầy Đạo lớn, tự nhiên phước khắp bốn ơn. 1.- Ôn Quốc Vương. 2.- Ôn Cha Mẹ. 3.- Ôn Sư, Hữu. 4.- Ôn Dân Việt. Thế nào cứu giúp ba cõi ? - Bởi tất cả chúng sanh đắm mê năm dục, chìm mãi trong biển ái nên ra phải thuyết pháp giáo hóa khiến ra khỏi bến khổ, mau về cõi Phật.

Lời Ký nói : *Chữ "Kiếp" là nghi sợ vậy, nép vậy, Đại thừa là gì ? - Cũng như Đạo Tiên nói Đại Phương vậy. Thế nào là Đại Phương ? - Mười phương rộng lớn không bờ không góc. Nay mượn để thí dụ, chơn lý nhà Phật không cùng không tận do người mới xuất gia, phải đi tới chỗ đại lý thật tế đó chớ đừng đình trệ theo lối Tiểu thừa và thời tục vậy. Ôn Quốc Vương là gì ? - Ôn Đất Nước, vì tất cả đất nước đều thuộc về vị Quốc Vương. Lại nhờ cái sức cai trị giáo hóa, khỏi lo cái nạn mạnh hiếp yếu, mà đặng yên tu đạo nghiệp, ơn ấy đâu nhỏ ư ?*

Ơn cha mẹ là sao ? - Cha mẹ có cái ơn lớn sanh thành dưỡng dục như trời cao không cùng, lại cho xuất gia học đạo đâu không lớn ư ? Ôn Sư, Hữu là gì ? - Thầy có cái ơn dạy bảo nuôi lớn giới thân huệ mạng cho ta. "Bạn" có cái đức giúp thành giảng nói mở mang cho ta ; cái ơn Đức ra khỏi đời đó ai sánh được ! Thế nào ơn người Dân Việt - Người Dân Việt có cái ơn cung cấp làm cho ta yên thân lo đạo, ơn ấy chẳng phải nhỏ vậy. Có chỗ lấy ơn Phật thế ơn Sư, Hữu đủ số bốn ơn. Còn ông Bồ Tát lấy ơn Tam Bảo, ơn chúng sanh thế ơn Sư Hữu và ơn Dân Việt làm bốn ơn.

NHỊ. - TRỪNG GIỚI.

"Nhược bất như thử, lạm xí tăng luân"

Thượng cú, vi tu. Hạ cú, hỗn pháp. Vị bất như thượng tu lý, hỗn nhập pháp chúng, phi tăng phi tục, tội nhược di thiên. Như lư hỗn nhập ngư trung, bì mao tuy tợ, dầu giát bất đồng, nhi minh thình diệc dị dã.

Ký viết : Lạm, vị phiếm lạm. Xí, vị hỗn tạp dã. Hữu ngũ xích chi thân nhi vô trí huệ, Phật vị chi Sĩ tăng. Hữu tam thốn chi thiết nhi bất năng thuyết pháp, Phật vị chi Á dương tăng. Phi tục phi tăng. Phật vị chi Điều thử tăng, diệc viết Húc cư sĩ. Phật ngôn : Vân hà tặc nhờn ? Giả ngã y phục, bi phiến Như Lai, tạo chủng chủng nghiệp, thử chánh sở vị lạm xí, giả dã.

"Ngôn hạnh hoang sơ, hư triêm tín thí".

Thượng cú, giải hạnh thất. Hạ cú, tín thí thất ngôn hạnh bất thuận, thị viết hoang sơ; vô đức dĩ báo thí giả chi ân, cố viết hư triêm.

"Cổ Triết vân : Đạo đức bất tu, y thực tư phí, thử chi vị diên".

Ký viết : Ngôn, thị ngôn thuyết, tức giải dã. Hạnh tức tu lý. Hoang, thị hoang vu. Sơ, vị Sơ tán, diệc lược dã. Kỳ vô hạnh giải chi đức, thí bất hoạch phước, thị viết tín thí thất.

2.- RĂN DẠY

Người xuất gia nếu không lập hạnh như đây tức là Ma Quỷ trà trộn (xen lộn) trong hàng chúng tăng.

Câu trên không tu hành. Câu dưới xen lộn trong Phật pháp. Nghĩa là không tu hành như trên đã nói, mà lộn vào trong pháp chúng chẳng phải ông Thầy mà cũng chẳng phải người Tục, tội to bằng trời. Ví như con lừa vào trong bầy trâu, da lông tuy giống, nhưng đầu sừng không đồng mà tiếng kêu cũng khác vậy.

Lời Ký nói : *Chữ "Lam" là nghĩa trà trộn. Chữ "Xi" là nghĩa lộn lạo vậy. Có thân năm thước, mà không trí huệ, Phật gọi là ông "Si Tăng" (ông thầy cõn cõn ngậy ngậy như mấy anh say rượu). Có lưỡi ba tấc mà thuyết pháp không được Phật nói là ông "Á Dương Tăng" (Ông Thầy như dê cầm), Tục không phải người tục, mà ông Thầy cũng chẳng phải cách ông Thầy, Phật gọi là ông "Điều Thủ Tăng" (Ông Thầy chim chuột) cũng gọi là ông "Húc Cư Sĩ" (chú Cư Sĩ trọc đầu). Phật nói : Thế nào là đũa giặc ? - Mượn y phục của Ta, lên bán chánh pháp đức Như Lai, tạo đủ thứ tội, đây chính là đũa giặc xen lộn trong cửa Thiền vậy.*

Lời nói hạnh làm hoang đàng, luống hao của tín thí.

Câu trên thiếu sự hiểu biết và thực hành. Câu dưới ăn hao của tín thí. Lời nói và hạnh làm không hoàn toàn nên gọi "Hoang đàng". Không đức chi đền ơn người thí chủ nên nói luống hao của tín thí.

Vị Cổ Triết nói rằng : "Đạo Đức không tu ăn mặc cũng uổng, là nghĩa đây vậy".

Lời Ký nói : *Chữ Ngôn là lời nói; tức sự hiểu biết vậy. Chữ Hạnh, là nghĩa tu hành. Chữ Hoang, là nghĩa Hoang lung, Chữ Sơ là nghĩa lơ thơ, cũng là sơ lược vậy. Song đã không có đức tu và học, người thí chủ không được phước, nên gọi là tín thí mất (mất phước).*

"Tích niên hành xứ, thốn bộ bất di; hoảng hốt nhất sanh, tương hà bằng thị".

Thượng nhị cú, cự tập bất vong. Hạ nhị cú, vô thiện khả ký. Tích niên thị cự thời. Hành xứ, thị tâm chi sở lý chư hoặc tập nhiễm. Thử hữu nhị chủng. Nhất, thị quá khứ vô thi chi vô minh. Nhị, thị nhật tiền chi huân tập. Thốn bộ bất di giả ? Vị ư chư tập, tăng vị nhất niệm xả quá tự tân. Hoảng hốt nhất sanh đẳng giả ? Vị vô tiềm thần huyền mặc chi chiếu, chung nhật tâm trực trần cảnh, bất giác ngoạt vãng niên lai vô thiện khả bằng, vô công khả thị.

Đại Trí Luật Sư vân : Truy viễn báo ân. Khí Nho tòng Thích, quát ma cự tập, tẩy địch thế duyên, tiết đoạn chúng lưu, bích lập thiên nhẫn, văn chương bút nghiên, bậ bả phàn trừ, tuyết nguyệt phong hoa, vô lao trào vịnh, tửu sắc tài khí, cánh mặc hồi đầu, thỉnh lợi vinh hoa, khởi tu trước nhân, mặc lưu cường vọng. Chánh Pháp kiều ly, dẫn dục biến hình, hà thường thiệp Đạo. Tuy vân xả tục, tục tập bất trừ. Tận thuyết xuất Trần, trần duyên bất đoạn, tái thân giảng từ, nghĩ tác Xà Lê. Vị nhập Tòng Lâm, vọng vi Trưởng Lão, tị nịch đầu hỏa, khởi giác manh si, khước bộ cầu tiền, thiệt vi diên đảo.

Ký viết : Hoảng hốt, hôn môn dã.

"Huống nãi đường đường tăng tướng, dung mạo khả quan , giai thị túc thị thiện căn cảm tư dị báo.

Thượng nhị cú, thị hiện tại quả. Hạ nhị cú, minh quả do nhưn chí. Huống nãi giả ? Phát ngữ chi từ. Đường đường Tăng tướng giả ? Đường, dung dã, minh dã. Vị cự Phật dung nghi, siêu trần độc bộ, nhưn thiên sư tượng nguy nguy Tăng Bảo

Chỗ làm năm trước, tắc bước không đời, lếu láo một đời, lầy chi nương cậy.

Hai câu trên thói cũ không chữa. Hai câu dưới, không lành khá ghi. Năm trước là thuở xưa. Chỗ làm là cái tâm đắm nhiễm theo những cái tập nhiễm mê lầm. Tập nhiễm ấy có hai thứ : 1.- Vô minh từ đời quá khứ vô thí. 2.- Là cái huân tập trong đời này. Tắc bước không đời là chi ? - Là nghĩa đối với các việc tập nhiễm mê lầm chưa từng một niệm cải quá tự tân. Thế nào lếu láo một đời ? Là nghĩa không ngắm xét nơi bốn tâm của mình, cả ngày tâm theo cảnh trần, không dè ngày qua tháng lại, không chút lành chi nương cậy không công chi nhờ đặng.

Ông Đại Trí Luật Sư nói : Vói trả ơn xa (*tổ phụ*). Bỏ Nho theo Phật, cạo gọt thói xưa, rửa sạch duyên đời, dứt bật các nghề, dựng cao nghìn trượng; văn chương bút nghiên, đều đem đốt ráo, thú vui của Tuyết nguyệt phong hoa, không cần ngâm nga nữa; việc Tử Sắc Tài Khí, đều chẳng ngó lại, danh lợi vinh hoa không thềm ghé mắt, nhưng mà những bợn mê lầm đời sau đối Chánh pháp lời thô chỉ muốn đổi hình, đâu từng nhằm Đạo. Thân ở trong chùa nhà Tâm theo trần tục. Tuy nói rằng xả Tục nhưng mà thói Tục không chữa. Vấn nói rằng : Ra khỏi Trần nhưng việc duyên trần nào dứt, mới vừa học Đạo tính làm Giáo Thọ, Yết Ma. Chưa vào chốn Tòng Lâm đã mong lên bực Thượng tọa Trưởng Lão, khác nào lánh chỗ chết chim nháy vào trong lửa, đâu biết mình mê, đi thụt lùi mà muốn cầu tới trước, thật là điên đảo (ngược ngạo).

Lời Ký nói : *Chữ hoảng hốt là nghĩa mê mang vậy.*

Hướng được rở rở tướng ông "Thầy", hình dạng để xem, đều nhờ đời trước trồng căn lành nay được quả báo tốt thế.

Hai câu trên là nói Quả hiện tại. Hai câu dưới nói Quả do Nhơn mà có. Hướng được là gì ? - Là nói cái lời mở câu chuyện để nói. Thế nào rở rở tướng ông Thầy ? - Rở rở là hình dạng sáng suốt, đủ dung nghi như đức Phật, là một

dã. Dung mạo khả quan giả ? Lục tình thâm nhiếp, ngũ quan vô vọng, oai nghi cụ túc, bất dự thường lưu, kiến giả hân ngưỡng, cố viết khả quan. Giai thị túc thực thiện căn, cảm tư dị báo giả ? Cái do túc thể chủng, thực lương như kim sanh cảm đặc như tư siêu Trần Việt Tục chi kỳ báo; khởi bất dị hồ tai !

Ký viết : Ngũ Quan : Vị, khẩu, tĩ, nhĩ, mục hình dã.

"Tiện nghĩ đoan nhiên cũng thủ, bất qui thốn âm, sự nghiệp bất cần, công quả vô nhưn khắc tự".

Thượng nhị cú, tọa táng quang âm. Hạ nhị cú, nhưn vô quả thất. Tiện nghĩ đoan nhiên cũng thủ đẳng giả ? Cổ nhưn trọng thốn âm nhi khinh xích bích. Nhất nhật bất tác nhất nhật bất thực : Ngã đẳng hà nhưn đoan nhiên cũng thủ, nhi bất tu phước huệ giả hồ ? Sự nghiệp bất cần giả ? Sự nghiệp túc giới định huệ chư thiện hạnh dã. Bất cần, vị vô thắng tấn dã. Hành ký bất cần, công vô năng tự, nhi phước trí chi quả thất kỳ nhưn hĩ.

Ký viết : Vân Phong thiên sư vân : Kim thời hậu sanh, tài nhập chúng lai, thể bất trích nhất hành, sài bất ban nhất thúc, thập chỉ bất triêm thủy, bá sự bất can hoại. Tuy tắc nhất kỳ khoái lạc, tranh nại tam đồ lụy thân. Quang âm khả tích, thời bất đãi nhưn, nhất triêu nhân quang lạc địa, truy điền vô nhất quĩ chi công, thiết vi hữu hãm bá hình chi thống.

Nễ Pháp Sư vân : Đoan cũng vô vi, an nhàn bất dịch, từ hành kim địa, cao tọa hoa đường, thân thượng y nhi khẩu trung thực, khởi dị tiêu hồ. Viên khước đành nhi phương khước bào, vi hà sự dã ? Ca sa hạ thất khước nhưn thân, thiết vi khổ dã. Nê lê lý thọ chư dị báo khả vị khuất diên !

bực Siêu Trần, vị sư tượng cõi Nhơn Thiên vò vọi ngôi Tăng Bảo vậy. Dung mạo dễ xem là chi ? - Bởi sáu tình thu nhiếp, năm quan không vọng, oai nghi toàn vẹn, vượt khỏi hạng thường ai thấy cũng bất vui mừng và kính mến, cho nên nói hình dạng dễ xem. Thế nào là trước trồng căn lành nay cảm báo tốt đây ? - Bởi do đời trước gieo trồng nhưn lành, đời nay cảm được báo tốt siêu trần vượt tục như thế; đâu chẳng quý lắm ư ?

Lời Ký nói : *Năm quan là gì ? - 1/ Mắt. 2/ Tai. 3/ Mũi. 4/ Miệng. 5/ Thân hình.*

Lại toan ngồi sững khoanh tay, chẳng tiếc tác bóng, sự nghiệp chẳng cần, công quả nhờ đâu nên dặng.

Hai câu trên, ngồi hao tác bóng. Hai câu dưới, nhưn không quả mất. Thế nào ngồi sững khoanh tay ? - Người xưa quý trọng tác bóng, mà khinh viên ngọc một thước. Tổ Bá Trượng nói : Một ngày không làm, thời một ngày không ăn. Coi như Tổ còn nói thế, chúng ta là người bực nào ngồi sững khoanh tay mà không lo tu phước huệ ấy ư ? Sự nghiệp chẳng cần là sao ? - Sự nghiệp tức là tu "Giới, Định, Huệ" và các hạnh lành khác nữa. Chẳng cần là nghĩa không tấn tới vậy. Hạnh làm chẳng cần công nhờ đâu nên dặng, mà quả phước trí đã mất cái nhưn kia rồi.

Lời Ký nói : *Ngài Vân Phong thiền sư nói : Kể hậu sanh đời bây giờ mới đến nhập chúng, rau chẳng hái một ngọn, củi chẳng quơ một bó, mười ngón tay chẳng thắm vào nước, trăm việc chẳng để lòng. Tuy vui trong một thời kỳ, đâu có biết ba đường khổ thân Tác bóng đáng tiếc giờ phút chẳng đợi người, một mai nhắm mắt đi rồi, phần trong chùa không có cái công một giỏ, trong ngục Thiết Vi nào khỏi mắc cái khổ trăm hình.*

Ngài Nê Pháp Sư nói : *Thong thả không làm, rảnh rang không việc, húng hình cảnh sang, ngồi cao nhà tốt trên thân mặc áo, trong miệng ăn cơm, để gì tiêu của tín thí ư ? Dầu cạo cho tròn, áo mặc cho vuông mà không tu Phước Huệ, vậy chớ ở trong chùa làm việc chi đó. Một mai cởi áo "Ca Sa" lui mất thân người, thật là khổ vậy. Trong ngục "Nê Lê" chịu đủ cực hình rất là ghê gớm !!*

"Khởi khả nhất sanh khổng quá, ức diệt lai nghiệp vô bi".

Thượng cú, nhưn thất. Hạ cú, quả thất. Bất tu phước huệ thị vi khổng quá. Khởi vi kim sanh khổng quá, vô hữu sở đắc, nhiên diệt tương lai hạnh nghiệp vô sở bổ ích dã.

Ký viết : Tương lai giả, hậu lai dã.

TAM.- CẦU ĐẠO.

"Từ thân quyết chí phi truy, ý dục đẳng siêu hà sở, hiểu tịch tư thốn, khởi khả thiên diên quá thời".

Sơ cú, chương bốn. Thứ cú, trưng vấn. Hậu nhị cú, tư bốn mộ đạo. Từ thân quyết chí phi truy giả ? Phát đồng mãnh tâm, nhi từ song thân, lập quyết định chí, nhi nhập đại đạo dã. Ý dục giả ? Tâm sở hi vọng dã. Đẳng siêu hà sở giả ? Vị siêu hà giai cấp, đẳng hà, Phật Tổ dã. Hiểu tịch tư thốn đẳng giả, Tâm địa vị minh, sanh tử hô hấp, tịnh địa lý tư lương, ninh bất trước mang, nhi khả thiên diên quá thời, hư độ quang âm giả tai ?

Ký viết : Đốn ngộ, tức siêu giai, tịnh vong, tức đẳng Phật.

BỬU LÂM truyện vân : Dương Huyền Chi vấn Đạt Ma vân : Tây Quốc tương thừa xung tổ giả, hà nghĩa ? Ma viết : Minh Phật tâm tông hạnh giải tương ung, danh vi Tổ Sư. Truy, âm chi, thị hắc cảm sắc, tức hoại sắc y. Nãi Sa môn sở trước chi phục, phi ngũ đại sắc dã. Cảm giả, thanh hàm xích dã.

Không những một đời luống qua, chính đời sau cũng không ích.

Câu trên, mất Nhơn lành. Câu dưới mất Quả tốt. Không tu Phước Huệ gọi là luống qua. Không những đời nay luống qua không có dặng chi, song Hạnh Nghiệp đời sau cũng là vô ích nữa.

Lời Ký nói : *Chữ Tương Lai là nghĩa đời sau vậy.*

3.- CẦU ĐẠO

Từ nghĩa song thân quyết chí đi tu, ý muốn sánh lên bậc nào, ngày đêm lo xét, đâu nên dần dà qua buổi.

Câu đầu, nêu cội gốc. Câu kế, hỏi gạn. Hai câu sau lo bốn phận mền Đạo. Từ thân quyết chí đi tu là gì ? - Phát tâm đồng mãnh mà từ tạ song thân, lập cái chí quyết định mà vào Đạo cao thượng vậy. Ý muốn là gì ? - Tâm hy vọng vậy. Sánh lên bậc nào ? - Là nghĩa muốn vượt lên thêm bậc nào, so sánh với vị Phật Tổ nào vậy. Ngày đêm lo nghĩ, mà lo nghĩ những chi ? - Bởi ta học Đạo mà tâm địa chưa tỏ, việc sống chết ở trong hô hấp, ta phải ngồi trong chỗ vắng vẻ nghĩ xét, đâu chẳng gấp lo, nỡ để dần dà qua buổi luống hao ngày đêm hay sao ?

Lời Ký nói : *Kẻ tỏ ngộ tức người đã vượt khỏi thêm bậc. Vọng tình bỏ hết, tức đồng với đức Phật.*

Trong truyện *BỮU LÂM* nói ; Ông Dương Huyền Chi hỏi đức Đạt Ma rằng : "Bên nước Tây Trúc nối nhau xưng Tổ đó là nghĩa làm sao ? Đức Đạt Ma trả lời : Người rõ được tâm tôn của Phật, chỗ hiểu chỗ làm in như Phật, kêu người đó là vị Tổ Sư. Chữ "Truy" âm "Chuy" là cái màu đen sắc nâu, tức cái áo màu hoại sắc vậy. Chính cái áo của thầy Sa Môn chớ không phải năm sắc chính như màu sắc của Thế Gian mặc. Chữ "Cám" là màu xanh có hàm màu đỏ, cũng kêu là màu hoại sắc vậy.

"**Tâm kỳ Phật pháp đồng lương, dụng tác hậu lai qui cảnh, thường dĩ như thử, vị năng thiếu phạm tương ưng**".

Thượng nhị cú, lập nguyện thù phạm. Tam cú, chí nguyện hằng tồn. Tứ cú, hạnh giải vị bị. Hựu tam cú, thị tủng. Tứ cú, thị đoạt. Tâm kỳ Phật pháp đồng lương giả ? Phát tâm lập nguyện, hà trì Như Lai chánh pháp. Dụng tác hậu lai qui cảnh giả ? Thù phạm lai học, qui cảnh tức sư phạm nghĩa. Dĩ qui, năng bốc tri khứ lai chi sự. Cảnh năng giám chiếu hiện tiền mỹ ố.

Thường dĩ như thử giả ? Chí nguyện bất vong dã. Vị năng thiếu phạm tương ưng giả. Tuy cụ chí nguyện, nhi hạnh giải vị bị, tất tu hạnh giải tương xứng, nguyện thí bất hư.

Nhược hữu hạnh vô nguyện, kỳ hạnh tức cô. Hữu nguyện vô hạnh, kỳ nguyện tất hư. Hạnh nguyện song toàn, thí viết tương ưng.

Ký viết : Ốc tích trụ viết đồng, phụ đồng viết lương, giai năng hà phụ đường ốc chi vị, kim tá ngôn sự tượng, năng vi pháp môn đồng lương, dĩ Phật pháp nhị bửu, giai tạ tăng hoàng; Cố viết : Nhon năng hoàng đạo, phi đạo hoàng nhon thị dã.

Tâm muốn làm nên cột rường Phật pháp đặng làm phép tắc đời sau, thường muốn như vậy, nhưng chưa được chút phần in nhau.

Hai câu trên, lập nguyện để làm phép tắc cho kẻ Hậu lai. Câu thứ ba, chí nguyện hằng giữ. Câu thứ tư, chỗ làm chỗ hiểu chưa đủ. Lại câu thứ ba là mở ra. Câu thứ tư là kết lại. Tâm muốn làm nên cột rường Phật pháp là gì ? - Phát tâm lập nguyện gánh vác Chánh Pháp đức Như Lai. Thế nào là phép tắc cho kẻ Hậu Lai ? - Để phép tắc lại cho kẻ học lớp sau. Tiếng nói phép tắc theo chữ Hán thời nói chữ Qui Cảnh; song dù nói phép tắc hay Qui Cảnh cũng đồng một nghĩa : Sư Phạm. Chữ Qui là gì ? - Qui là nghĩa vỏ rùa, hồi xưa lấy vỏ rùa bói xủ để biết việc quá khứ, vị lai. Chữ cảnh là nghĩa gì ? Chữ cảnh là nghĩa tấm gương. Người ta lấy gương soi rọi, thấy hình tốt xấu trước mặt. Nay mượn hai vật này mà thí dụ, cái nghĩa Sư Phạm, là ông Thầy làm phép tắc cho kẻ tương lai.

Thế nào gọi thường muốn vậy ? - Nói chí nguyện mình không quên vậy. Chưa hay chút phần in nhau là gì ? - Tuy có chí nguyện như thế, nhưng mà chỗ làm chỗ hiểu chưa xong, cần phải làm và hiểu xứng nhau, thời chí nguyện mới không luống uổng.

Nếu có hạnh làm, mà không chí nguyện thời Hạnh kia phải trợ trợ. Bằng có chí nguyện mà không thực hành, thời Nguyện nọ cũng luống uổng. Nên Hạnh nguyện đi đôi mới kêu là phải lẽ.

Lời Ký nói : *Cây đờ sườn nhà; gọi là cây đống. Cây đội cây đống gọi là cây lương. Song dù đống hay lương cũng đồng một nghĩa chống đỡ nóc nhà làm ngôi đứng vững khỏi sập mà thôi. Nay mượn hai cây này để ví dụ vị Sư tượng, hay làm cột rường trong Phật pháp, chống đỡ Chánh pháp của đức Phật, bởi do Phật và Pháp hai ngôi đều nhờ ngôi Tăng Bảo hoằng hóa cho nên có câu : Người hay mở Đạo chớ chẳng phải Đạo mở người là vậy.*

"Xuất ngôn, tu thiệp ư điển chương, đàm thuyết nãi bàng ư kê cổ, hình nghi đỉnh đặc, ý khí cao nhàn".

Thượng nhị cú, ngôn thuyết hữu bốn; Hạ nhị cú, thân tâm siêu trác, vị ngôn tu hiệp điển. Đàm yếu tông cổ, bất khả ức kiến, như đồng ma thuyết. Nhiên giải bị, tắc ngôn thuyết vô mậu. Hạnh sung, nãi đỉnh đặc cao nhàn. Hựu nội uẩn bát nhã, tâm nhàn nhứt cảnh, danh lợi thịnh sắc mạt năng động kỳ chí, hằng dĩ đạo tự xử, cố viết : Ý khí cao nhàn; ngoại cụ đức tướng, bất dự phạm lưu, siêu quần bạt tụ y, thị vi "hình nghi đỉnh đặc".

Ký viết : Cao tăng "Pháp An", thị kỳ nhon dã. An thân trường bát xích, hũ tam tuyệt : nhứt phong nghi đỉnh đặc, nhị giải nghĩa cùng thâm, tam tinh tấn khiết kỷ.

Cảnh Đức Vân Pháp sư viết : Du tam tạng chi giáo hải, ngoạ lục kinh chư từ lâm, ngôn bất vọng đàm, ngữ hữu điển cú, thử chi vị diên Điển, vị điển tịch, tức chư kinh luật dã. Chương vị chương chú, tức giải, thích kinh luật chi ngữ dã. Bàng, vị cận bàng. Kê, vị kê khảo. Cổ, vị Cổ đức chi ngôn cú dã.

TỨ .- TRẠCH HỮU.

"Viễn hành yếu dã lương bằng sát sát thanh ư nhĩ mục; trụ chỉ tất tu trạch bạn, thời thời văn ư vị văn. Cổ vân : Sanh ngã giả phụ mẫu, thành ngã giả bằng hữu".

Thượng nhị cú, hành tạ hữu ích, Thứ nhị cú, cư tu bạn lợi. Hậu nhị cú, sanh thành chi đức. Vị hành yếu lương bằng, sát dĩ lợi ích chi ngôn thanh ư nhĩ mục. Cư tu thiện bạn, thời dĩ vị sở văn pháp nhi linh văn chi. Nhĩ mục Thanh, tắc kiến địa

**Buông lời phải nhằm Kinh Luật, luận nói nên
bất chước bực Thánh Hiền, hình nghi vững vàng,
lòng dạ cao rảnh.**

Hai câu trên lời nói có căn cội. Hai câu dưới thân tâm cao vọt nghĩa là nói phải nói cho nhằm Kinh Điển. Luận thời luận cho trúng Tôn Chỉ Thánh Hiền, chớ đừng đem lời ước thuyết của ta đồng với lời tà ma ngoại đạo. Song chỗ hiểu đầy đủ thời lời nói không sai lầm. Hạnh làm đúng đắn thời ý chỉ vững vàng cao rảnh. Lại trong đây đủ trí Bát Nhã, Tâm nhân một cảnh; Danh, Lợi, Thinh, Sắc không thể động chí kia, thường lấy Đạo Đức sửa mình cho nên nói câu : Lòng dạ cao rảnh ngoài đủ đức tướng như Phật vượt khỏi hạng phàm lưu tội chúng hơn người thế gọi là : "*Hình Nghi vững vàng*".

Lời Ký nói : *Bực Cao tăng như ông "Pháp An" là người đúng đắn kia vậy. Ông "An" thân cao tám thước, có ba món tuyệt vời không ai bì kịp : 1/ Phong Nghi vững vàng. 2/ Hiểu sâu nghĩa lý. 3/ Tinh tấn sạch mình. Ông Cảnh Đức Vân Pháp Sư nói : Khắp xem giáo hải ba tạng, đọc suốt rừng văn sáu Kinh. Bằng khi bàn nói không bao giờ nói lạc đề, lời nói nào cũng có điển cứ, là nghĩa đây vậy. Điển là sách vở, tức những Kinh Luật luận vậy. Chữ Chương là nghĩa bài chú, tức những lời giải thích trong Kinh trong Luật và Luận. Chữ Bàn là nghĩa nương gần. Chữ Kê là nghĩa tra xét. Chữ Cổ là câu nói của bực Cổ Đức vậy.*

4.- CHỌN BẠN :

**Đi xa cần nương bạn lành, thường thường
trông nom tai mắt, ở đâu cũng phải chọn bạn, mỗi
giờ nghe được những lời chưa nghe. Cho nên có
câu : "Sanh ta nhờ Cha Mẹ, nên ta nhờ bạn lành".**

Hai câu trên : Đi xa nhờ người bạn có ích. Hai câu kế, ở đâu cần nương người bạn có lợi. Hai câu sau, nhờ đức Cha Mẹ sanh thân ta, bạn lành làm nên cho ta. Đi xa, cần nương bạn lành, thường dùng lời lợi ích và tai mắt trông nom. Ở đâu cũng nương bạn lành, thường đem những chuyện chưa

chánh; văn vị văn, tắc thắng giải sanh; giải sanh, tắc ngộ nhập vô sanh. Kiến chánh, tắc bất thọ cừ man. Thị cố phụ mẫu hữu sanh thân chi ân, sư hữu hữu thành lập chi đức. Sở dĩ văn tư ngộ nhập, thành trưởng pháp thân, thiệt do sự hữu chi lực dã.

Ký viết : Dã giả, ta dã. Lương bằng giả, thiện hữu dã. Hựu đồng môn viết bằng, đồng chí tương giao viết hữu. Trạch bạn giả ? GIA NGŨ vân : "Quân tử cư tất trạch chúng, du tất trạch phương".

VĂN TRUNG LỄ NHẠC vân : Quân tử tiên trạch nhi hậu giao, cố quả vuu. Tiểu nhơn tiên giao nhi hậu trạch, cố đa oán. Nhược trạch kỳ thiện giả nhi trùng chi, kiến hiền nhi tư tề chi, thị vi thiện trạch ích hữu.

NHƯ XA DUYÊN MINH vân : Tà sư, ác hữu, úy nhược lang hổ, Thiện đạo lương bằng, thân như phụ mẫu, đê tâm tợ địa, giảm khẩu như ngu, tòi tóa ngã nhơn, tiêu đình ý khí.

Vĩnh Gia vân : Bác vấn tiên tri, quyết trạch chi thứ, như lý khinh bằng, tất tu trắc nhĩ mục nhi phụng Huyền âm. Túc tình trần nhi thưởng u trí, vong ngôn yển chỉ, trạch lự xan vi, tịch dị triêu tuân, bất lam tư phát. Như thị tắc, nãi khả tiềm hình sơn cốc, tịch lự tuyện quần tai !

"Thân phụ thiện giả, như vụ lộ trung hành, tuy bất thấp y, thời thời hữu nhuận".

Thượng cú, thị thân hiền. Hạ tam cú, dụ thiện ích. Thân phụ, du thân cận dã. Thiện giả, nãi thiện tri thức chư lương bằng giả. Vụ lộ, dụ thiện hữu. Hành, dụ thân phụ. Bất thấp y, dụ vị chứng. Hữu nhuận, dụ thiện ích. Vị thân cận

nghe mà nói cho ta nghe. Tai mắt trông nom, thời chỗ thấy được chơn chánh. Nghe lời chưa nghe, thời thêm sanh Trí Huệ. Trí Huệ sanh thời ngộ vào lý Vô Sanh. Chỗ thấy chánh thời khỏi bị người gạt gẫm. Cho nên nói : Cha Mẹ có ơn sanh thân ta, thầy bạn có đức làm nên ta. Sở dĩ nghe nhớ ngộ nhập thêm lớp Pháp thân, thực nhờ ơn lực Thầy Bạn vậy.

Lời Ký nói : *Chữ Giả, là nghĩa nhờ cậy. Chữ Bằng hữu, là bạn lành. Lại bạn đồng đạo gọi chữ Bằng. Bạn đồng chí kết nhau gọi chữ Hữu. Chọn bạn là gì ? - Sách GIA NGŨ nói : "Người Quân tử ở phải lựa người, đi phải lựa phương". Sách VĂN TRUNG LỄ NHẠC nói : Người Quân tử trước lựa mà sau kết, cho nên ít lỗi. Đứa Tiểu Nhơn trước kết mà sau mới lựa, cho nên nhiều oán thù. Biết lựa bạn lành mà theo đó, thấy người Hiền mà lo cho bằng đó thể là khéo lựa bạn lành có ích.*

Như bộ XÁ DUYÊN MINH nói : "Thầy tà, bạn ác, sợ như cọp sói. Thầy hay Bạn lành thương như Cha mẹ, thấp lòng như đất, ngậm miệng như câm, bề đẹp thói hơn ngà, bặt đứt tâm cường ngạnh".

Ngài Vĩnh Gia nói : Rộng hỏi bực Tiên Tri, sau khi lựa quyết chín chắn lóng thần như đi trên giá mỏng, cần phải nghiêng tai ghé mắt mà vâng lãnh lời màu. Đẹp tình trần mà xét lý Đạo, quên lời Tục, nhận ý màu, dứt niệm lự, tỏ nghĩa cao sâu, tối lo sáng hỏi, không sai mảy tóc. Được như vậy mới đáng là dứt trần lụy, lánh đông người, ẩn mình trong góc núi.

Nương gần người bạn lành như đi trong sương móc; tuy không ướt áo, nhưng mỗi giờ có thấm nhuần.

Câu trên là nương gần Bạn lành. Ba câu dưới dụ người Bạn lành có ích. Nương gần cũng như gần gùi. Bạn lành là ông Thiện tri thức và các Bạn lành vậy. Sương móc dụ bạn lành. Đi, dụ nương gần, Không ướt áo dụ mình chưa chứng. Có thấm nhuần, dụ Bạn lành có ích. Thế nào nương gần

thiện giả ? Tuy bất lập chứng vô sanh, nhi triêu văn tịch ích, tức dĩ nhuận trạch tâm điền.

Như BỐN HẠNH kinh, Phật thuyết kệ viết :
 Nhược hữu thủ chấp trầm thủy hương, cập dĩ xạ hương, hoát hương đẳng; tu du chấp trì hương tự nhiễm, thân phụ thiện hữu diệc phục nhiên. Nhược nhơn thân cận thiện tri thức, tùy thuận bỉ đẳng sở nghiệp hạnh; tuy bất hiện chứng thế gian lợi, vị lai đương đắc tận khổ nhơn. Hựu dĩ thiện sư tương trị giả, đắc miễn chứng khổ; dĩ ác sư tương trị giả, tắc tập ác sự, bất ly chúng họa. Thị ngữ hậu thế chi nhơn, bất khả bất thận.

Ký viết : Bằng hữu tương tư, viết lệ trạch, vị bỉ thử giao nhuận, du vô trạch dã. TÔNG CẢNH vân : Tuy hữu thế trí, nhược vô thắng hữu thường mê đạo cố, vị năng tự ngộ, yếu tu lương hữu dã. Thiện tri thức giả ? Văn danh, vi tri, kiến hình vi thức. Thị nhơn ích ngã Bồ đề chi đạo, danh thiện tri thức. Ác sư giả ? Như Hà Bắc không nhơn vô cấm tróc xà, A lê Tra tỳ kheo đẳng, thị dã.

"Áp tập ác giả, trưởng ác tri kiến, hiểu tịch tạo ác, tức mục giao báo, một hậu trầm luân, nhất thất nhơn thân, vạn kiếp bất phục".

Thượng cú, cận ác. Hạ lục cú, minh ác quá thất. Hựu đệ nhị cú, thị ác kiến. Đệ tam cú, thị ác nhơn. Đệ tứ cú, thị hiện báo. Đệ ngũ cú, thị sanh báo. Đệ thất cú, thị hậu báo. Áp tập giả ? Thân cận huân tập dã. Ác giả ? Tức ác tri thức bất thiện chi hựu dã. Trưởng ác tri kiến giả ? Do bị huân cố, tăng trưởng ác giác bất chánh tri kiến.

bạn lành ? Tuy không liền chứng quả Vô Sanh; mai nghe chiêu lợi ích, đủ dùng thấm nhuần tâm thần vậy.

Như trong BỐN HẠNH kinh, Phật nói bài kệ rằng : Vả như có người, tay cầm vị Trầm Thủy Hương và vị Xạ Hương, vị Hoát Hương v.v... Cầm nắm trong giây lát các hương thơm kia tự thấm trong tay, gần nường bạn lành cũng lại như thế. Nếu người nường gần ông Thiện tri thức, thuận theo nét na của ông mà tu hành; hiện đời tuy không liền được sự lợi ích, nhưng đời sau cũng được các nhơn hết khổ. Lại nữa, hễ người nào gặp được Thầy lành dặng khỏi các khổ; còn ai gặp nhầm Thầy ác phải bị huân tập việc ác, không khỏi các họa. Nêu lời đây để dạy bảo những người đời sau chẳng khá chẳng cần thận ?!

Lời Ký nói : *Bậu bạn giúp nhau gọi chữ Lệ trạch nghĩa là kia đây giao nhuần cũng như mưa thấm ướt vậy. Bộ TÓN KÍNH nói : Tuy người có thể trí khôn ngoan, nhưng không bạn lành thời thường quên Đạo Chánh, không thể tự ngộ, nên phải nhờ bạn lành vậy. Thế nào Thiện tri thức ? - Nghe tên gọi là Tri, thấy hình gọi là Thức. Người này, giúp cho ta nên đạo Bồ Đề gọi là ông Thiện tri thức. Thế nào là ông Ác tri thức ? - Như kẻ Không Nhơn đất Hà Bắc không giữ giới cấm bắt rắn, tức ông A Lê Tra tỳ kheo vân vân phải vậy. (Không Nhơn : Người chấp không, không nhơn, không quá. Ông A Lê Tra tỳ kheo là người rất thông minh của phái Ngoại đạo. Ngoại đạo sai ông đi xuất gia để phá hoại Phật pháp, cho nên gọi ông là ông "Ác Tỳ kheo")*

Quen gần người ác, thêm chỗ tri kiến ác, sớm tối làm ác, mắc báo trước mặt, chết rồi trầm luân, một phen mất thân người, muôn kiếp không trở lại.

Câu trên gần người ác. Sáu câu dưới nói tội lỗi của sự ác. Lại câu thứ hai là chỗ thấy ác. Câu thứ ba là tạo nhơn ác. Câu thứ tư là quả báo hiện đời. Câu thứ năm quả báo đời sau. Câu thứ bảy là quả báo đời sau và đời sau. Quen gần là gì ? - Lân la huân tập vậy. Người ác là ai ? - Là bạn không lành tức ông Ác tri Thức vậy. Thêm chỗ tri kiến ác là sao ? - Do bị bạn ác huân tập thêm nhiều tư tưởng ác vậy. Chỗ thấy không chơn chánh.

Cố kinh vân : "Vô tri vô thiện thức, ác hữu tổn chánh hạnh tri, thù lạc nhủ trung, thị nhủ chuyển thành độc". Hiểu tịch tạo ác giả ? Kiến ký bất chánh, chung nhật duy tạo bất thiện chi nghiệp. Tức mục giao báo giả ? Nghiệp nhơn dĩ tích, ác quả tư chí; nhơn quả bất vong, cố tức mục tiền giao báo. Một hậu trầm luân giả ? Tử đạo tam đồ dã, như Phật sở thuyết : "Nhược nhơn thân cận ác tri thức, hiện thế bất đắc hảo danh xưng, tất dĩ ác hữu tương thân cận đương lai diệc đạo A tỳ ngục".

Nhất thất nhơn thân giả ? Tùng thử thất khước nhơn đạo dã. Vạn kiếp bất phục giả ? Ác nhơn phi nhất, ác quả nan tận : cố đắc nhơn thân như trảo thượng thổ, đạo lạc tam đồ du đại địa nê. Đắc nhơn thân giả ? Như qui trị huyết, khả bất gian tai !

Ký viết : Hiện báo giả ? Kinh sanh tác thiện tác ác, tức kim sanh hiện thọ kỳ báo. Sanh báo giả ? Kim sanh sở tác thiện ác, lai sanh phương báo. Hậu báo giả, Kim sanh sở tác thiện ác, lai sanh vị báo, ư hậu hậu sanh nãi chí bá kiếp thiên sanh phương báo.

Nghiệp nhơn, tác tam độc, thập ác do thử nhơn cố, tiện cảm đương lai Địa ngục, Ngạ quỷ, Súc sanh ác quả dã. Địa Ngục nhật trường, thọ mạng nan tận. Tội nhược vị tất, thử giới hoại thời, phục ký tha phương. Địa Ngục tội báo nhược tận, cánh sanh ngạ quỷ, thọ diệc vô cùng. Phục sanh, súc sanh nguu mã cầm thú ngư biếc đẳng hình, thọ thân phi nhất; cố vân, vạn kiếp nan phục.

Trị huyết giả ? KINH, thí nhơn thân nan đắc; như cụ hải nộ hữu nhất tra huyết, tùy phong đông tây : Hải

Cho nên trong kinh nói : "Ta không biết Đạo Đức mà không gần Thiện tri thức, thời bạn ác nó làm hư hạnh tốt của ta, cũng như con nhện nhện sa trong chén sữa ngon, sữa ấy trở thành thuốc độc". Sớm tối làm ác là gì ? - Chỗ thấy đã không chơn chánh, trọn ngày cứ tạo những nghiệp không lành. Thế nào mắc báo trước mặt ? - Bởi nghiệp nhơn đã chứa thời quả ác liền đến, nhơn quả chẳng mất, cho nên nói mắc báo trước mặt. Thế nào chết rồi bị trầm luân ? Nghĩa là chết rồi sa đọa trong ba đường, như lời Phật ngài nói : "Nếu người nương gần ông Ác tri thức, đương thời chẳng dựng danh tiếng tốt, nếu cứ lân la với bạn ác đời sau cũng đọa trong ngục A Tỳ". Một phen mất thân người là sao ? - Là nghĩa từ đây lui mất cái đạo làm người vậy. Thế nào muôn kiếp không trở lại ? - Bởi tạo nhơn ác rất nhiều, nên quả ác khó hết : cho nên dựng thân người rất ít cũng như đất dính đầu móng tay, còn đọa lạc trong ba đường rất nhiều cũng như đất cả quả địa cầu. Thân người khó dựng ? Như rùa mù mong gặp bông cây đậu chẳng khó ư !

Lời Ký nói : *Quả báo hiện đời là sao ? - Nghĩa là đời nay làm lành làm ác, thời liền chịu quả báo trong đời nay. Quả báo đời sau là sao ? - Nghĩa là đời nay làm lành làm ác, đời sau mới chịu quả báo. Thế nào chịu quả báo đời sau và đời sau nữa ? - Nghĩa là đời nay làm lành làm ác, đời sau chưa trả báo, qua đời sau và đời sau nữa, nhẫn đến trăm kiếp nghìn đời mới chịu quả báo.*

Nghiệp nhơn là gì ? - Tức là cái nhơn Tam độc và Thập ác vậy. Bởi do cái nhơn đây, nên cảm quả ác Địa ngục, Ngạ quỷ và súc sanh đời sau vậy. Địa ngục ngày dài, mạng sống không cùng. Nếu tội chưa hết, ngục này hư rồi giam qua ngục khác. Tội báo Địa ngục nếu hết, lại sanh trong loài Ngạ quỷ sống lâu cũng không cùng. Lại sanh trong loài Súc sanh làm trâu, ngựa, cầm thú, cá trạnh, các hình, thọ thân đủ thứ; cho nên nói, muôn kiếp khó trở lại.

Thế nào rùa mù gặp bông cây ? Trong KINH ví dụ thân người khó dựng, như trong biển cả có một bông cây, theo gió

trung hữu nhất manh qui quá nhất bá niên nhất cử đầu, dục xuyên tra huyết, hải ký vô nhai, mộc tùy phong phiêu, qui phục vô mục. Bá niên nhất xuất nhi dục trị chi, khởi khả đắc tai !

Tra, âm trà, thủy trung phù mộc dã.

NGŨ.- KIẾT HỐI

"Trung ngôn nghịch nhĩ, khởi bất minh tâm giả tai."

Thượng cú, thị hối. Hạ cú, khuyến trì. Cổ vân : "Khổ khẩu chánh thị lương dục, nghịch nhĩ tất thị trung ngôn". Đại sư như thử bà tâm khích thiết, thiết thạch như giả hạn lưu; kỳ hữu huyết tánh giả, khả bất đại sanh tâm quý, minh khắc tâm phủ, vi chung thân qui giám tai.

LỤC.- TIỀM TU

"Tiện năng tháo tâm dục đức, hối tích thao danh; uẩn tố tinh thần, huyền hiêu chỉ tuyệt".

Thượng nhị cú, nội trạc ngoại hối. Hạ nhị cú, nội uẩn ngoại tuyệt. Phù dục tịnh tâm bồi đức, tất tu độn tích khô danh; uẩn khiết trùng thần, phi huyền hiêu chỉ tuyệt mạc năng. Tháo tâm, tắc hoặc tập tiện trừ. Dục đức nhi đạo tự cao.

Tinh thần uẩn, tắc lục căn đạm nhiên. Huyền hiêu tuyệt, tắc tịch lự ninh thần. Danh tích hối nhĩ như thần mạc trắc. Thủy biên lâm hạ, trưởng dưỡng thánh thai, tư chi vị dư !

thổi qua phía Đông, phía Tây, cây ấy cũng theo gió trôi qua phía Đông phía Tây. Trong biển có một con rùa mù, qua một trăm trăm, một phen cất đầu, muốn chun vào bọng cây ấy, nhưng biển kia đã không bờ mé, cây nọ thì trôi theo gió, còn rùa lại không con mắt. Vả lại một trăm năm cất đầu một lần mà muốn cho gặp bọng cây đó, đâu dễ gì gặp ư ?!

Chữ Tra âm trà là nghĩa cây nổi giữa biển vậy.

5.- KẾT LỜI DẠY

Lời ngay trái tai, đâu chẳng ghi lòng ấy ư ?!

Câu trên, nêu lời dạy. Câu dưới biểu phải giữ gìn. Người xưa nói : "Thuốc đắng miệng, chính là thuốc hay, lời trái tai mới thực là lời ngay". Cái tâm thương xót nhắc nhở của Đại Sư như thế, dù người sắt đá cũng đổ mồ hôi; huống chúng ta là người có tánh biết, lẽ nào chẳng rất sanh tâm hổ thẹn, ghi lòng tạc dạ, để làm gương soi trợn đời hay sao ?!

6.- ẨN CHỖ VẮNG LẶNG CHUYÊN LO TU TẬP

Bèn hay rửa lòng nuôi Đức, ẩn tích giấu danh chứa sạch tinh thần, bật dứt chỗ ồn ào và rầy rạt.

Hai câu trên, trong rửa lòng nuôi đức, ngoài thân dấu tích ẩn danh. Hai câu dưới trong tâm chứa trí Bát nhã. Ngoài thân bật dứt sáu trần. Luận rằng : Muốn lóng sạch tâm thần và vun bồi đức hạnh, thời cần phải ẩn tích giấu danh. Còn muốn chứa sạch lóng thân, nếu không lánh chỗ ồn ào thì không thể được. Rửa sạch tâm thần thì cái thói mê làm lẫn hết, chứa dồn đức hạnh thời Đạo quả mới cao.

Tinh thần chứa, thời sáu căn vắng lặng. Ôn ào dứt, thời hết vọng yên tâm. Danh tích giấu, thời tinh thần của người đầy đủ không thể so lường được. Tim ở nơi mé suối và dưới rừng chỗ vắng vẻ, để nuôi lớn tâm Phật của mình, là nghĩa đây vậy !

Ký viết : Thảo dục uẩn tập, thị nội nhơn tự lực. Hối thao chỉ tuyệt, thị ngoại duyên trợ lực. Nhiên chơn như thể tánh bốn tự hư tịnh, nhi vi vô lượng phiền não cấu chi sở nhiễm.

Nhuộc bất giả nội nhơn, ngoại duyên, giao huân chủng chủng đào thải tắc vô do đắc tịnh, phục bốn chơn minh.

Cổ KHỞI TÍN luận vân : Hành giả vị chiết phục phiền não cố, ung viễn ly hội não, thường xử tịch tịnh, tu tập đầu đà đẳng hạnh.

Qui Sơn vân : Nhất niệm đốn ngộ tự lý, du hữu vô thi khoán kiếp tập khí, vị năng đốn tịnh tu giáo cừ tịnh trừ hiện nghiệp lưu thức tức thị tu dã. Bất khả biệt hữu pháp, giáo cừ tu hành thú hướng, tòng văn nhập lý. Văn lý thâm diệu, tâm tự viên minh, bất cư hoặc địa, dĩ yếu ngôn chi. Tắc thiết tế lý địa bất thọ nhất trần, vạn hạnh môn trung bất xả nhứt pháp.

Nhuộc dã đơn đao trực nhập, tắc thánh phạm tình tận, thể lộ chơn thường lý sự bất nhị, tức Như Như Phật hĩ.

Uẩn tố tinh thần giả ? Tâm chi tối linh, viết tinh. Linh nhi nan trác, viết thần. Tâm di tịnh, nhi hành di quảng, dữ Thái Hư nhi hiệp kỳ đức, tinh thần uẩn nhi tâm đủ minh, tịch nhi thường chiếu.

Cổ Vĩnh Gia vân : Diệu cố thần thanh, phong tự cao thần thanh lự tịnh, tế nhi nghiên chi, thử chi vị diên. Huyền hiêu chỉ tuyệt giả ? Vi nội uẩn bát nhã, dĩ khiết tinh thần, ngoại tuyệt thịnh sắc, dĩ tịnh lực căn, do nạp trung ngôn, tiện năng như thị dã.

Lời Ký nói : Rửa lòng nuôi đức, chứa nhóm tinh thần là cái tự lực bề trong. Dấu tích ẩn danh, bật dứt ồn ào là cái trợ duyên bề ngoài (Trong tâm ngoài cảnh được vắng lặng thì cái thể tánh chơn như tự bày). Song thể tánh chơn như vốn tự trong sạch, nhưng mà bị không biết bao thứ như phiền não nó che lấp tánh ấy đi.

Nếu ngày nay không nhờ nhờ trong, duyên ngoài, giúp đỡ lẫn nhau, nhiều phương pháp tẩy trừ thì không do đâu được trong sạch, trở lại bản tánh chơn như sáng suốt.

Cho nên trong luận KHỞI TÍN nói : Người tu vì muốn dứt hết phiền não, cho nên phải lánh xa chỗ ồn ào, thường ở nơi vắng lặng, để tu tập những hạnh Đầu Đà (Đầu Đà có 12 hạnh quyển trước có giải).

Tổ Qui Sơn nói : Một niệm tỏ ngộ lý tự tâm, nhưng còn có tập khí nhiều đời nhiều kiếp, chưa hay dứt sạch, thì cần phải làm cho nó sạch, hết những thứ nghiệp rong ruổi theo hiện đời đây, tức là tu đó. Chớ không phải có pháp chi khác, để dạy các ông tu hành tới chỗ nào nữa. Nghĩa là từ cái nghe rồi kinh nghiệm tỏ vào chơn lý. Nghe chơn lý cao xa và mầu nhiệm, trong tâm tự nhiên tròn sáng, không còn những chỗ lấm lạc, thế là chứng quả. Nói tóm lại thời cái chỗ lý thật tế (chơn tâm) không dính mắc một mảy trần ; tuy không dính mắc một mảy trần, nhưng mà trong muôn hạnh pháp tu không bỏ một pháp nào cả.

Nếu ai là người thượng căn, thượng trí một đao chặt dứt vọng tâm, thẳng vào địa vị chư Phật, thời dứt hẳn cái tâm phàm thánh, thể bày tánh chơn thường, sự và lý không hai, tức là ông Như Như Phật vậy.

Chứa sạch tinh thần là gì ? - Tâm ta rất sáng suốt gọi là chữ Tinh. Sáng suốt không tội không lường gọi chữ Thần. Tâm càng trong sạch thời hạnh lợi tha càng rộng rãi, mà cái đức to lớn cũng như hư không ; tinh thần chứa, thì tâm càng sáng, tâm sáng thường soi, thường soi sáng mà vẫn vắng lặng, không chút bợn của bụi trần.

Cho nên ngài Vĩnh Gia nói : Người xưa tinh thần trong sạch, thể Đạo tự cao, tinh thần trong sạch thời niệm lực cũng trong sạch, ngấm ngấm xét đó, lời ấy rất đúng vật. Thế nào bật dứt chỗ ồn ào và rày rạt ? - Nghĩa là trong chứa trí Bát Nhã cho tinh thần trong sạch, ngoài bật dứt cảnh sắc thanh

Hối tích du ẩn tích dã. Thao, âm thao tàng dã. Hiêu, âm hiêu, huyền não dã, đạm vị đạm bạc diềm tịnh vô vị dã.

NHỊ, THIỀN GIÁO NHỊ :

NHẤT . THIỀN HỌC. NHỊ - GIÁO LÝ.

NHẤT - THIỀN HỌC, NHỊ :

NHẤT - THỊ PHÁP. NHỊ - TÁN MIỄN

NHẤT : THỊ PHÁP.

Nhược dục tham thiền học đạo, đốn siêu phương tiện chi môn ; tâm khế huyền tân, nghiệm cơ tinh yếu, quyết trạch thâm áo, khái ngộ chơn nguyên.

Sơ nhị cú, phiêu tông. Đệ tam cú, đặc chỉ. Đệ tứ ngũ cú, cùng lý. Đệ lục cú, đạt nguyên. Hựu đệ tam cú, kiến đạo. Đệ tứ ngũ cú, thị tháo lý, tức tầm lưu dã. Đệ lục cú, ngộ bốn, thị đạt nguyên dã.

Tham, vị tham trực chỉ chi thiền. Học, vị học vô thượng chi đạo. Đốn siêu phương tiện chi môn giả ? Dẫn tuyệt quyền thừa, bất lạc giai cấp. Tâm khế huyền tân giả ? Nhất niệm tương ưng, tiện dữ đạo hiệp. Nghiệm cơ, tinh yếu giả ? Nghiệm, hạch dã ; cơ, tâm dã, u vi dã; vị nghiệm hạch tự tâm chí lý chi u vi, cố viết tinh yếu. Quyết trạch thâm áo giả ? Dĩ vô lậu trí huệ, quyết đoán dẫn trạch, khứ kỳ thô siển, trạch thủ u huyền. Khái ngộ chơn nguyên giả ? Cùng nguyên cực để dã.

cho sáu căn hết nhiễm, là nhờ tín tâm nhận lãnh lời ngay thẳng, nên mới được như thế vậy.

Chữ dấu tích cũng như ấn tích. Chữ ấn danh cũng như chữ giấu danh, tức là lánh cái chỗ rầy rạt và ồn ào mà tìm đến chỗ vắng lặng êm lìm vậy.

II) THIỀN GIÁO, PHÂN HAI :

1) THIỀN HỌC 2) GIÁO LÝ

1.- THIỀN HỌC PHÂN LÀM HAI

1) DẠY PHÉP 2) KHEN GẮNG

1.- DẠY PHÉP

Bằng muốn tham thiền học Đạo vượt khỏi pháp môn Phương Tiện (tâm thường) tâm ngộ Đạo màu phải nghiên xét chỗ tinh yếu, quyết chọn lý thâm sau, mới tỏ ngộ được nguồn chơn.

Hai câu đầu, nêu tôn chỉ tham thiền. Câu thứ ba là ngộ dạng tôn chỉ. Câu thứ tư và thứ năm xét cho tột lý. Câu thứ sáu tìm cho thấu nguồn gốc. Lại câu thứ ba là thấy Đạo. Câu thứ tư thứ năm, là ráng sức làm theo, tức là tìm giòng vậy. Câu thứ sáu là ngộ bản tâm, tức là đã đạt thấu chỗ nguồn mạch vậy.

Tham là gì ? - Tham là tham pháp thiền trực chỉ. Học là chi ? - Học là học là cái Đạo vô thượng. Thế nào vượt khỏi các pháp môn phương tiện ? - Bởi dứt hết các pháp quyền thừa không noi theo từng bậc từng cấp cho nên gọi là vượt khỏi các pháp môn phương tiện. Còn thế nào tâm tỏ Đạo màu ? - Nghĩa là một niệm nhằm rồi, liền cùng Đạo hiệp. Tại sao nghiên xét chỗ tinh yếu ? - Chữ Nghiên cũng như nghĩa xét, cũng là kín nhiệm của tâm, tức là xét thấu chỗ chí lý kín nhiệm ở trong tâm mình, cho nên gọi là chữ tinh yếu. Thế nào quyết chọn cái lý thâm sâu ? - Lấy trí huệ sáng suốt không nhiễm ô, mà quyết đoán lựa chọn bỏ chỗ thô cạn, lựa lấy chỗ nhiệm màu. Tỏ ngộ nguồn chơn là gì ? - Cùng nguồn tội đày vậy.

Ký viết : Phương tiện giả ? Quyền phương nghi tiện, tức quyền thừa chi giáo. Giáo hữu quyền thiết, quyền tác tiếp sự, thiết nãi cùng lý, cố vấn cùng nguyên.

Nhuộc lịch tam a tăng kỳ kiếp, quảng tu lục độ, vạn hạnh, nhi chúng Tam hiền, Thập thánh, giai thị quyền thừa.

TƯ ÍCH kinh văn : Đắc chư pháp chánh tánh giả, bất tùng nhất địa, chí nhất địa. Cố viết : Bất lạc giai cấp. Ngôn nhất niệm tương ưng, tiện dữ đạo hiệp giả, vị nhuộc đắc xung chon, tắc vô hoặc khả đoạn, vô lý khả chúng, vô hạnh khả tu, vô vị khả đắc ; cố viết ; tiện dữ đạo hiệp.

Tâm tuy kế đạo, lực bất tự do, kiến hữu huyền tướng vị trừ, không trần vị thoát, ung dĩ như huyền chi trí, đoạn huyền hoặc, chúng huyền lý, tu huyền hạnh, cầu huyền vị. Cố viết : nghiệm hạch tự tâm chí lý, trạch thủ u huyền, trực tu đoạn chí vô đoạn, chúng chí vô chúng, phương viết cùng nguyên cực đế.

Khuê Phong văn : Nhiên thiên định nhất hạnh, tối vi thần diệu, năng phát khởi tánh thượng vô lậu trí huệ, nhất thiết diệu dụng, vạn hạnh vạn đức, nãi chí thần thông quang minh, giai tùng định phát. Cố tam thừa nhơn dụng cầu thánh đạo, tất tu tu thiên, ly thủ vô môn, ly thủ vô lộ, chí u cầu sanh Tịnh độ ; diệc tu thập lục quán thiên, cập niệm Phật tam muội, Bát chu tam muội đẳng dã.

Lời Ký nói : Phương tiện là gì - Phương tiện là tóm lập phương pháp cho dễ và thích hợp với căn cơ từng bậc tức là cái giáo pháp bậc quyền thừa vậy. Song giáo pháp của đức Phật lập ra thời có pháp quyền và pháp thật. Pháp quyền là những phương pháp dạy về sự tướng, Pháp thật là những phương pháp chỉ về cái chỗ tột lý ; cho nên nói chữ : cùng nguyên (cùng nguồn tột đáy) vậy.

Bằng trải qua ba vô số kiếp (tam A tăng kỳ kiếp) rộng tu pháp Lục độ và Vạn hạnh mà chứng bậc Tam hiền, bậc Thập thánh cũng đều là pháp tu quyền thừa (nghĩa là tu từng bậc, từng cấp, từ thấp lần lên cao).

Kinh TỬ ÍCH : Chính nơi tâm mình tỏ ngộ các pháp rồi, thì không cần phải theo thứ lớp từng bậc này lên đến bậc kia. Cho nên nói câu : Không theo từng bậc từng cấp. Thế nào một niệm nhằm rồi cùng Đạo hiệp ư ? - Nghĩa là nếu ta tu hành đúng với chơn lý rồi, thì không còn mê lầm nào để đoạn, không lý nào để chứng, không hạnh nào để tu, không vị nào đểặng ; cho nên nói : liền cùng Đạo hiệp.

Song tâm ta tuy rằng tỏ Đạo nhưng mà sức ta chưa được tự do. Chỗ chấp có cái tướng như huyền chưa trừ, cái trần vốn không nhưng ta chưa được không, thì ta cần phải lấy cái trí như huyền, mà đoạn cái mê lầm như huyền, chứng cái lý như huyền, tu cái hạnh như huyền, cầu cái vị như huyền. Cho nên nói : Nghiên xét cái chí lý tự tâm, lựa lấy chỗ nhiệm mầu của Đạo, thì cần phải đoạn hẳn những sự mê lầm, đoạn đến chỗ không còn đoạn mới chứng được chơn tâm, nhưng chứng đến chỗ không còn chứng thời mới gọi là cùng nguồn tột đáy.

Tổ Khuê Phong nói rằng : Xét một cái hạnh Thiền định đây rất là thần thông diệu dụng, có thể phát khởi được trí huệ vô lậu trong tánh mình, tất cả nào diệu dụng, nào muôn hạnh, muôn đức nhần đến pháp thần thông rực rỡ cũng từ trong pháp thiền định phát ra. Cho nên người tu bậc tam thừa muốn cầu quả Phật thì ắt phải tu Thiền, nếu ngoài pháp Thiền đây thời không cửa nào đi vào cửa Phật, ngoài pháp Thiền đây không đường nào đi vào con đường Chánh Đẳng Chánh Giác. Chí ư cầu sanh Tịnh độ cũng nhờ tu mười sáu phép thiền quán và phép niệm Phật Tam muội, phép Bát Chu Tam Muội v.v...

Hựu chơn tánh, tức bất cấu bất tịnh, phạm thánh vô sai, Thiền môn, tắc hữu siển hữu thâm, giai cấp thù đẳng. Nhược đái dị kế, hân thượng yếm hạ nhi tu giả, thị Ngoại đạo thiên.

Nhuộc chánh tin nhơn quả, diệc dĩ hân yếm nhi tu giả thị phạm phu thiên.

Ngộ ngã không thiên chơn chí lý nhi tu giả, thị Tiểu thừa thiên.

Ngộ ngã pháp nhị không sở hiển chơn lý nhi tu giả, thị Đại thừa thiên.

Nhuộc đốn ngộ tự tâm, bốn lai thanh tịnh nguyên vô phiền não, vô lậu trí tánh bốn tự cụ túc, thử tâm tức Phật tất cảnh vô dị, y thử nhi tu giả, thị Tối thượng thiên, diệc danh Như Lai Thanh tịnh thiên. Diệc danh Nhất Hạnh Tam Muội, diệc danh Chơn Như Tam Muội.

Thử thị Nhất thiết Tam muội căn bản, nhược năng niệm niệm tu tập, tự nhiên tiệm đắc bá thiên Tam Muội.

Đạt Ma môn hạ, triển chuyển tương truyền giả, thị thử thiên dã.

Đạt Ma vị đáo, cố lai cao tăng giai y tiền tứ thiên bát định tu chi, tịnh đắc công dụng.

Thiên Thai, Nam Nhạc, linh Y Tam đế chí lý, tu Tam chỉ Tam quán, giáo nghĩa tuy tối huyền tối diệu, nhiên kỳ thú nhập môn hộ thử đệ, diệc chỉ thị tiền chi chư Thiên hạnh tướng. Hoạch chúng Tam hiền Thập thánh chi giai thể.

Hướng chi chơn tánh của ta là một bản tánh không như, không sạch, không Thánh, không Phạm ; nhưng mà cái pháp môn Tham Thiền có thấp, có cao từng bậc có khác. Nếu người tà kiến chấp trước mê lầm, ưa pháp cao, chê pháp thấp mà tu đó, thì đó tức là pháp Thiền của Ngoại Đạo.

Còn những hạng chánh tín lý như quả, nhưng cũng còn chấp ưa cao nhàm thấp mà tu đó, thì đó tức là pháp thiền của kẻ phàm phu.

Còn những hàng tổ ngộ cái lý ngã không riêng chấp một phía mà tu đó, thì người đó tức là tu pháp thiền của Tiểu thừa.

Còn những bậc đã tỏ ngộ được lý ngã không và pháp không tỏ thấu chơn lý mà tu đó, thì người đó là người tu pháp thiền của bậc Đại thừa.

Cho đến những người một niệm tỏ ngộ tâm mình xưa nay thanh tịnh vốn không phiền não, trí tánh vô lậu vốn tự sẵn đủ, người nhận được cái tâm như thế thì người đó tức là ông Phật rất ráo không khác, ai tu theo pháp thiền đây, gọi là pháp thiền tối thượng, cũng gọi pháp thiền thanh tịnh của Như Lai, cũng gọi Pháp Nhất Hạnh Tam Muội, cũng gọi pháp Chơn Như Tam Muội.

Sao thế - Bởi pháp thiền Tối thượng đây nó là căn bản cho tất cả pháp Tam Muội vậy ; bằng ta có thể mỗi niệm mỗi niệm tu tập tự nhiên dần dần đặng trăm nghìn pháp Tam Muội.

Thế cho nên học trò của tổ Đạt Ma lần hồi truyền nhau, pháp thiền này vậy.

Xét tổ Đạt Ma lúc ở Tây Vực chưa đến cõi Trung Hoa này, xưa nay các bậc Cao Tăng đều y bốn pháp thiền, tám pháp định trước mà tu đó cũng được công dụng (chứng đạo quả) Tám pháp định là gì ? - Trong bốn pháp Thiền, mỗi pháp có đủ Sắc định và Không định, hai định. Vì mỗi pháp thiền có hai định, bốn pháp thiền có tám định. Tuy tám định nhưng cũng nhiếp trong bốn pháp thiền.

Ngài Thiên Thai, ngài Nam Nhạc dạy học trò của quý ngài hãy y theo cái lý Tam Đế mà tu cái pháp Tam Chỉ và pháp Tam Quán, Song nghĩa lý trong kinh Phật dạy tuy rất nhiệm, rất mâu, nhưng người muốn vào trong chỗ ấy cũng

Duy Đạt Ma sở truyền giả, đốn đồng Phật thế. Quýnh dị chư môn, cố tông tập giả nan đắc kỳ chỉ. Đắc tức thành Phật tức chúng Bồ đề.

Thất tắc thành tà tức nhập đồ thán. Diệc tùy nhơn chi căn khí, thiền danh tuy đồng, nhi môn bất nhất, thâm nhập nhất môn, giai chúng đạo quả.

Như thạch cao nhất vật, tánh phân lãnh nhiệt. Nam thạch tánh lãnh. Bắc thạch tánh nhiệt. Kỳ nhiệt bệnh giả, ung phục nam thạch. Kỳ lãnh bệnh giả, ung phục bắc thạch. Dĩ dĩ bệnh vi tối, xuất thế vi yếu, học giả tư chi, tự thủ quyết diên.

Tam chỉ giả ? Nhất, thế chơn chỉ. Vị thế đạt vô minh vọng tướng, tức thiệt tướng chi chơn. Nhị, phương tiện tùy duyên chỉ. Vị tùy duyên lịch cảnh, an tâm bất động. Tam, ly nhị biên phân biệt chỉ. Vị bất phân biệt sanh tử Niết bàn hữu vô chi tướng.

Tam quán giả ? Nhất, không quán ; Nhị, giả quán : Tam, trung quán.

Tam đế giả ? Nhất chơn đế ; nhị, tục đế ; tam, trung đế. Vị quán nhất niệm chi tâm, tức cụ tam đế chi pháp, Nhược quán tâm không, tắc nhứt thiết pháp giai không, tức thị chơn đế. Nhược quán tâm giả, tắc nhứt thiết pháp giai giả, tức thị tục đế. Nhược quán tâm trung, tắc nhứt thiết pháp giai trung, tức thị trung đế.

phải dần dần theo thứ lớp của nẻo mà vào. Cũng chỉ là cái Hành Tướng của các pháp thiền như trước ; cũng chỉ là chứng định từng bậc Tam Hiền và Thập Thánh đó thôi.

Duy có pháp thiền của tổ Đạt Ma ngài truyền đây thật là đồng thể của đức Phật, cao hơn các pháp thiền nói trên. Cho nên những người tu theo pháp thiền này khó mà nhận định tôn chỉ của nó. Song nếu đã nhận định tôn chỉ nó rồi, thì người đó tức thành Phật, mau chứng quả Bồ Đề.

Bằng sai đi thời thành tà ma ngoại đạo, chóng vào Địa ngục mau như tên bắn. Nhưng đó cũng tùy theo căn cơ cao thấp của mỗi người hợp pháp nào thời tu pháp nấy mới tránh khỏi sự hỏng hờ thất bại. Tên của pháp thiền vẫn đồng, nhưng các pháp tuy không phải một, song hễ tỏ vào một pháp thời cũng chứng định đạo quả, đó tùy theo trình độ cao thấp của mỗi người mà pháp thiền thành có cao có thấp.

Vì sao ? Ví như một món thạch cao mà tánh nó cũng phân ra có lạnh và nóng. Như vị thạch cao ở phía Nam thời tánh nó lạnh. Vị thạch cao ở phía Bắc thời tánh nó nóng. Những người có bệnh nóng thì nên uống vị thạch cao ở phía Nam. Những người có bệnh lạnh thì nên uống vị thạch cao ở phía Bắc. Miễn làm sao bệnh cho lành là hay, người tu Thiền định đây cũng thế không luận pháp thiền nào, miễn tu làm sao cầu ra khỏi đời ngũ trược là cốt yếu : vậy người học Phật hãy xét đây mà quyết định cho mình vậy. Ba phép chỉ là gì - 1) Thể chơn chỉ : Nghĩa là mình tỏ thấu cái vô minh vọng tưởng kia ; tức là cái tánh chơn của thật tướng. 2) Phương tiện tùy duyên chỉ : Nghĩa là tùy các duyên trải qua các cảnh, nhưng mà tâm ta vẫn yên tịnh không hề lay động. 3) Ly nhị biên phân biệt chỉ : Nghĩa là không phân biệt cái tướng sanh tử, Niết Bàn, có, không.

Ba phép quán. Ba phép quán là gì ? 1) Quán không. 2) Quán Giả. 3) Quán trung đạo.

Ba phép để thế nào ba phép để ? - 1) Chơn Đế. 2) Tục Đế. 3) Trung Đế. Nghĩa là quán tâm mình trong một niệm có đủ ba phép để. Như quán tâm mình là không, thời tất cả các pháp đều không, đó là phép chơn đế. Như quán tâm mình là giả, thì tất cả pháp đều giả, đó là tục đế. Như quán tâm mình là trung thì tất cả pháp đều trung, đó là trung đế.

Thử chi tam quán, toàn do tánh phát, thiết phi tu thành. Cố u nhất tâm uyển hữu tam dụng, sở vị nhứt tâm tam quán thị dã. Hựu tam nhất vô ngại, túc thị viên dung tam đế quang như biệt thích. Bát định giả, vị tứ thiên trung, các cụ sắc không nhị định dã.

Bác vấn tiên tri, thân cận thiện hữu. Thử tông nam đặc kỳ diệu, thiết tu tử tế dụng tâm, khả trung đốn ngộ chánh nhơn, tiện thị xuất trần giai tiệm.

Sơ nhị cú, tham thính sư hữu. Thứ nhị cú, tông u lý trí. Hậu nhị cú, ngộ bốn hoặc trừ. Vị thử trực chỉ chi tông, nãi tâm địa pháp môn, phi thô tâm siển học giả, năng đặc kỳ diệu. Cố tu tham vấn tri thức, thính ích thiện hữu ; đặc ngộ chơn nguyên, vi tâm địa chi chánh nhơn. Hoặc đào nghiệp giải, trần lao tiệm xuất ; sở vị lý tuy đốn ngộ, sự yếu tiệm trừ thị dã.

Ký viết : Tiên tri thiện . hữu, thị chánh duyên, dục đắc chánh nhơn, tất đắc chánh duyên tương trợ, huyền chi hựu huyền, viết diệu. Phạm thánh lộ tuyệt, viết tông u. Ngôn tư sở bất năng cập, viết lý trí. Vô cùng u chi trí, viết thô tâm. Phi quang tham bác vấn, viết thiển học.

Vĩnh Gia vân : Ứng đương bác vấn tiên tri, phục ung thành khẩn, chấp chuỡng khuất tất, chính ý đoan dung, hiểu dạ vong bì, thí chung kiên nguỡng, chiết thóa thân khẩu, quyên căn đái mạn, bất cố hình hài, chuyên tinh chí đạo giả ; khả vị trùng thần phương thốn dư.

Thử tắc phá tam giới, nhị thập ngũ hữu.

Nói tóm lại ba phép quán đây toàn ở trong một tánh mình phát ra, chứ không phải tu mà đặng. Cho nên ở trong một tâm, đủ có ba dụng, nghĩa là một tâm mà có ba phép quán phải vậy. Lại ba phép quán cũng về một tâm, một tâm đủ ba phép quán thì dầu một hay ba cũng không ngăn ngại, tức là ba phép để viên dung ; rộng như chỗ khác có giải.

Rộng hỏi bực Tiên Tri, gần nương bạn lành. Bởi tôn chỉ Tham Thiên đây khó chứng đặng chỗ nhiệm màu, nên quyết phải dụng tâm chín chắn mới có thể ở trong đó tỏ ngộ chánh nhơn, tức là thêm bực lần ra khỏi Trần.

Hai câu đầu, tham cầu thầy bạn. Hai câu kế là tôn màu lý nhiệm. Hai câu sau, tỏ ngộ bản tâm, hoặc tập sạch hết, là nói cái tông trực chỉ thiền đây chính là pháp môn trong tâm địa (Đại thừa) chẳng phải hàng thiền học thô tâm mà đặng chỗ nhiệm màu kia. Cho nên nói câu : cần phải cầu hỏi ông tri thức, học thêm với bạn lành cho tỏ nguồn chơn, để làm chánh nhơn trong tâm địa. Hoặc trừ nghiệp hết, lần khỏi trần lao nên có câu : Lý tuy mau tỏ ngộ nhưng sự cũng phải dứt dần dần như vậy.

Lời Ký nói : *Bực tiên tri với bạn lành là trợ duyên chơn chánh, song muốn tỏ ngộ được cái nhơn chơn chánh thời cần phải nhờ cái trợ duyên chơn chánh, mới có thể tỏ ngộ được ; đã nhiệm màu càng thêm nhiệm màu nên gọi chữ diệu. Bặt dứt con đường phàm thánh nên gọi chữ tôn màu. Lời luận bàn ý suy nghĩ không thể kịp đặng nên gọi chữ lý nhiệm. Những trí người thấp thời không thể xét tột cái chỗ nhiệm màu nên gọi chữ thô tâm. Không phải những người rộng tìm khắp hỏi nên gọi kẻ thiền học.*

Ông Vĩnh Gia nói : *Cần phải rộng hỏi bực tiên tri, nếp lòng cầu khẩn, chấp tay qui gối lắng nghe, sửa ý vững mình, ngày đêm quên môi, trước sau kính trọng, thân không lý lắc miêng chẳng múa khua, dứt trừ tiếng nhác để người, không kể đến hình hài chuyên tinh chỗ chỉ đạo ấy ; được như vậy mới đặng gọi là : lóng thần trong gan tấc.*

Tham Thiên được như thế thời phá tan ba cõi và hai mươi lăm loài.

Thượng cú, tổng tiêu. Hạ cú, biệt xuất. Tư minh chúng sanh y chánh nhị báo. Ước y báo, tắc phân tam giới, nhị thập ngũ xứ. Luận chánh báo, tắc cụ tứ, sanh thập nhị loại hữu.

Thử tắc giả ? Cử thượng chương hạ chi từ ; dĩ đốn ngộ xuất trần, cố phá giới hữu, nguyên giới như tâm kiến, tâm ngộ tắc giới phá ; hữu tòng vọng lập, vọng tức tắc hữu không.

Cố LĂNG NGHIÊM kinh vân : Chư pháp sở sanh, duy tâm sở hiện. Nhất thiết như quả, thế giới vi trần như tâm thành thế, nhất như phát chơn qui nguyên thập phương thế giới tận thành tiêu vấn.

Cổ Đức vân : Nhược như thức đắc tâm, đại địa vô thốn thổ, tư tắc nhất niệm đốn ngộ tự tâm, nhi tam giới nhị thập ngũ hữu, liễu bất khả đắc, thị vi phá hĩ. Tam giới giả ? Dục sắc, Sắc giới, Vô sắc giới dã. Nhị thập ngũ hữu giả ? Lược ngôn tam hữu, quảng ngôn cụ hữu, nhị thập ngũ hữu, dĩ phá tà khiến chấp, cố phân nhi ngôn chi.

Dục giới, tắc tứ châu tứ ác thú cập lục dục thiên. Sắc giới, tắc tứ thiên cập phạm vương vô tướng ngũ tịnh cư thiên. Vô sắc giới, tắc tứ không thiên, cộng vi nhị thập ngũ hữu dã. Nhiên Phạm vương, vô tướng, cập ngũ tịnh cư, cụ tại tứ thiên thiên trung ; nhi biệt xuất kỳ danh giả, dĩ ngoại đạo kế Phạm vương vi thường, thị sanh vạn vật chi chủ ; kế vô tướng, dĩ vô tâm cố vọng vị Niết Bàn ; kế ngũ tịnh cư, vi chơn giải thoát. Cố Kinh Luận biệt xuất thử tam thiên, vị đối phá ngoại đạo chi tà kế dã.

Câu trên là nêu chung. Câu dưới phân riêng ra. Đây là nói y báo và chánh báo hai quả báo của chúng sanh, nói về y báo thời phân ra là ba cõi, hai mươi lăm loài. Luận về chánh báo thời có bốn giống, mười hai loài ở trong ba cõi.

Như vậy đó là gì ? Là lời nương câu trên bỏ bầy câu dưới nhờ tỏ ngộ chỗ chánh nhưn ra khỏi cõi trần, cho nên dứt ba cõi và hai mươi lăm loài, nguyên ba cõi này nhưn tâm người gây tạo, tâm nếu ngộ rồi thì ba cõi dứt hết ; 25 loài từ vọng tưởng có ra, vọng tưởng nếu dứt thời 25 loài đều không.

Cho nên kinh LĂNG NGHIÊM nói : *"Các pháp mà có ra thiên hình vạn trạng ở giữa này cũng chỉ do một cái tâm giả hiện. Tất cả nào nhưn nào quả, vô số thế giới cũng bởi một tâm mà thành ra các hình tướng. Nếu vọng tâm hết rồi thì bao nhiêu cảnh vật vi trần cũng như không có, nên có câu : Một người trở về nguồn chơn của tâm thì mười phương thế giới hư vọng cũng đều thành tiêu mất.*

Bực Cổ Đức nói : Nếu người nhận được bản tâm thời Đại địa này không còn tác đất, thế là một niệm tỏ ngộ tâm mình thời ba cõi và 25 loài hoàn toàn không có gì hết. Đó là dứt vậy. Ba cõi là gì ? - 1) Dục giới. 2) Sắc giới. 3) Vô sắc giới. Thế nào 25 cõi ? - Lược nói có ba cõi, rộng nói thời có chín cõi, hay 25 cõi. Do phá tà tâm, trừ tánh chấp, cho nên phân ra nhiều cõi nhiều loại mà nói vậy.

Cõi Dục giới thời có bốn châu thiên hạ, bốn ác thú và sáu cõi Dục thiên. Cõi Sắc giới thời có bốn cõi Thiên thiên và cõi Phạm vương, cõi Vô tướng, cõi Ngũ tịnh Cư thiên. Còn cõi Vô sắc giới có bốn cõi Không thiên, cộng là 25 cõi vậy. Song cõi Phạm vương, Vô tướng và Ngũ tịnh cư, đều ở trong cõi Tứ thiên thiên. Nhưng mà nêu riêng cái tên ra để chi vậy ? - Bởi vì ngoại đạo nó chấp ông trời Phạm Vương là thường làm ông chủ sanh muôn loài vạn vật. Chấp cõi trời Vô Tướng, vì nó làm cho không tâm tưởng gì hết, quấy nói đó là Niết Bàn, chấp cõi trời Ngũ Tịnh Cư là chỗ chơn giải thoát của bọn nó. Cho nên trong kinh trong luận nêu ra ba cõi trời này, để đối phó cái tâm tà chấp của bọn ngoại đạo vậy.

Ký viết : Hưu vân ngũ tịnh cư Thiên trung hữu Đại tự tại Thiên vương xứ. Ngoại đạo chi nhơn kế bỉ Thiên vương năng vi tạo hóa chi bốn, qui chi tắc đắc giải thoát. Như Lai vị phả thử kiến, cố biệt tiêu chi.

Tứ châu giả ? Đông thắng thần châu, Nam thiêm bộ châu, Tây ngưu hóa châu, Bắc câu lư châu.

Tứ ác thú giả ? Tu la, Địa ngục, Ngạ quỷ, Súc sanh. Lục dục Thiên giả ? Nhất Tứ vương thiên, Nhị Đạo lợi thiên, Tam Dạ ma thiên, Tứ Đâu suất thiên, Ngũ Hóa lạc thiên. Lục Tha hóa tự tại thiên. Tứ Không thiên giả ? Nhất Không xứ thiên, Nhị Thức xứ thiên, Tam Vô sở hữu xứ thiên. Tứ Phi phi tưởng xứ thiên.

Tứ thiên giả ? Sơ thiên hữu tam thiên : Vị Phạm chúng thiên. Phạm phụ thiên, Phạm vương thiên, Nhị thiên hữu tam thiên : vị Thiếu quang thiên, Vô lượng quang thiên, Quang Âm thiên. Tam thiên hữu tam thiên : Vị Thiếu tịnh thiên, Vô lượng tịnh thiên, Biến tịnh thiên. Tứ thiên hữu cửu thiên : Vị Vô vân thiên, Vô tướng thiên, Phước sanh thiên, Quảng quả thiên, Vô phiền thiên, Vô nhiệt thiên. Thiên kiến thiên, Thiên hiện thiên, Sắc cú cánh thiên.

Hậu ngũ, danh ngũ tịnh cư thiên, nãi tam quả Thanh nhơn sở cư, diệc vân ngũ na hàm thiên, Phạm vương thiên, cư sơ thiên nhị thiên trung gian, Vô tướng, tại đệ tứ thiên trung.

Ngôn cửu hữu giả, tức cửu địa, dĩ Dục giới nhơn thiên quỹ súc địa ngục, tổng vi nhứt địa, Sắc giới tứ thiên vi tứ địa, Vô sắc giới tứ không vi tứ địa, cộng vi cửu dã.

"Nội ngoại chư pháp, tận tri bất thiết ; tòng tâm biến khởi, tất thị giả danh".

Lời Ký nói : Có chỗ nói trong cõi trời Ngũ Tịnh Cư có ông Đại Tự Tại Thiên Vương ở. Những bọn ngoại đạo chấp vị Thiên Vương kia hay làm ông chủ tạo hóa, ai về cõi đó thời được thông thả. Đức Phật Như Lai vì muốn phá cái tà kiến ấy, cho nên ngài mới nêu ba cõi này chỉ rõ các hàng đệ tử tránh khỏi sự lầm lạc của ngoại đạo.

Bốn châu thiên hạ là gì ? - 1) Đông thắng Thần châu. 2) Nam thiệm Bộ châu. 3) Tây ngưu Hóa châu. 4) Bắc cu Lô châu.

Bốn ác thú là gì ? - 1) Tu la. 2) Địa ngục. 3) Ngạ quỷ. 4) Súc sanh. Sáu cõi trời dục là chi ? 1) Trời Tứ Thiên Vương. 2) Trời Đao Lợi. 3) Trời Dạ Ma. 4) Trời Đâu Suất. 5) Trời Hóa Lạc. 6) Trời Tha Hóa Tự Tại. Thế nào là bốn cõi trời Không Thiên ? 1) Trời Không xứ. 2) Trời Thức xứ. 3) Trời Vô sở hữu xứ. 4) Trời Phi phi tướng xứ.

Thế nào là bốn cõi Thiên thiên ? Cõi Sơ thiên có ba tầng trời : a) Trời Phạm chúng. b) Trời Phạm Phụ. c) Trời Phạm Vương. Cõi Nhị thiên có ba tầng trời ; a) Trời Thiếu Quang. b) Trời Vô Lượng Quang. c) Trời Quang Âm. Cõi Tam thiên có ba tầng trời. a) Trời Thiếu Tịnh, b) Trời Vô Lượng Tịnh, c) Trời Biến Tịnh. Cõi Tứ thiên có 9 tầng trời. a) Trời Vô Vân, b) Trời Vô Tướng, c) Trời Phước Sanh, d) Trời Quảng Quả, đ) Trời Vô Phiền, e) Trời Vô Nhiệt, g) Trời Thiện Kiến, h) Trời Thiện Hiện, i) Trời Sắc Cứu Kinh.

Năm cõi trời sau gọi là trời Ngũ tịnh Cư. Chính là bậc Thánh như chứng quả thứ ba ở trong đó cũng gọi cõi trời Ngũ Na Hàm. Cõi trời Phạm vương ở chặng giữa cõi Sơ thiên và Nhị thiên. Cõi trời Vô tướng ở trong cõi Tứ thiên. Nói chín cõi là gì ? Tức là chín bậc, lấy cõi Dục giới gồm cả cõi Người cõi Trời cõi Ngạ quỷ, cõi Súc sanh và cõi Địa ngục chung lại làm một bậc. Cõi Sắc giới và bốn cõi Thiên thiên làm bốn bậc. Cõi Vô sắc giới có bốn cõi Không thiên làm bốn bậc, cộng là chín bậc vậy.

Trong ngoài các pháp đều biết chẳng thật, từ trong Tâm biến ra đều có cái danh giả.

Thượng nhị cú, tổng tướng. Hạ nhị cú, biệt tướng. Nội tắc thân tâm, ngoại tắc khí giới. Hựu nội thị tứ uẩn, ngoại thị sắc uẩn. Tứ uẩn thị tâm, sắc uẩn thị thân. Thân tức tứ đại sở thành, tâm nãi lục trần duyên ảnh. Khí giới, thị chúng sanh sở y chi cảnh, tức Tam thiên Đại thiên thể giới.

Giới số tuy đa, nhi bất xuất tam giới : hữu tình tuy chúng, nhi bất xuất nhị thập ngũ hữu. Như thử thân tâm khí giới, tất tùng vọng niệm nhi hữu. Vọng tâm vô thể, phân biệt thị sanh. Liễu thử tâm cảnh ngươn hư, thị tri bất thiệt, tắc ngũ uẩn thân tâm khí giới, đương hạ bất khả đắc hĩ.

Tùng tâm biến khởi, tất thị giả danh dã, vi chư chúng sanh vọng nhận tứ đại vi tự thân tướng, lục trần duyên ảnh vi tự tâm tướng ; tứ đại giả hiệp, vô ngã ngã sở, tất cảnh thị không. Nhi phạm phu mê tự pháp thân cố chấp tứ đại vi tự thân tướng.

Lục trần thị cảnh, thức thể thị tâm. Tâm đối căn trần, tức hữu duyên lự tướng khởi. Lục trần thị sở duyên. Vọng thức thị năng duyên. Lục trần vô thiệt, du như ảnh tượng. Tùng thức sở biến, cử thể tức không, cố thử duyên tâm, bốn vô hữu thiệt, nãi chí vọng khởi phạm thánh kiến đẳng, cố viết : Tất thị giả danh.

Như thị liễu đạt, tức tri bốn lai tâm tánh không tịnh, cụ tức viên minh. Hoặc bất năng nhiệm, trí vô sở tịnh, hư tịch trưng trạm. Chơn giác linh minh, bốn phi duyên lự. Nhi chúng sanh cửu mê thử tâm, vọng nhận phần duyên lục trần ảnh tượng, sạ khởi sạ diệt hư vọng chi niệm, dĩ vi tự tâm, niệm niệm tùy chi, thị cố luân hồi tam giới nhị thập ngũ hữu dã.

Hai câu trên nói tướng chung. Hai câu dưới nói tướng riêng. Trong thời thân tâm, ngoài thời khí giới (*đất, đá, non, sông*). Trong là bốn uẩn, ngoài là sắc uẩn. Bốn uẩn thuộc tâm, "Sắc uẩn" thuộc thân. Thân là bốn "đại" hiệp thành. Tâm là bóng duyên sáu trần. Khí giới là cảnh chúng sanh nương tựa ; tức thế giới Tam thiên Đại thiên.

Số thế giới tuy nhiều, nhưng không ngoài 3 giới (3 cõi). Loài Hữu tình tuy đông, nhưng không ngoài 25 loài. Thân tâm như thế, khí giới như thế, đều từ vọng niệm mà có ra. Tâm vọng không tự thể, chỉ do ý thức phân biệt mới sanh. Rõ được tâm cảnh này vốn không, mới biết muôn pháp đều không thật. Thời năm uẩn thân tâm và khí giới bảy giới không có gì hết. Nên kinh Lăng Nghiêm nói : *"Tâm sanh thời các pháp mới sanh, Tâm diệt thì các pháp liền diệt"*.

Thế nào các pháp giả danh từ Tâm biến khởi ra đó. - Bởi tất cả chúng sanh nhận lầm thân tứ đại làm thân tướng của mình, duyên theo bóng sáu trần làm tâm tướng của mình. Nhưng bốn "đại" đã là giả hiệp thì thân này không phải là "thân ta", vật này không phải là vật "sở hữu" của "ta", rốt ráo đều là không. Thế mà người phạm quên hẳn pháp thân thanh tịnh của mình, cứ chấp thân tứ đại giả hợp cho là thân tướng của mình.

Lấy sáu trần làm cảnh của mình, song thể của thức là tâm. Tâm đối với sáu căn, sáu trần, thời có tướng duyên lự khởi lên. Sáu trần là trần bị duyên. Vọng Thức là cái thức năng duyên. Song sáu trần không thiệt có, ví như bóng dạng mà thôi. Do thức biến ra, toàn thể tức không, cho nên cái tâm năng duyên đây, vốn không thật có, nhấn đến vọng khởi chấp Phạm chấp Thánh vân vân... cũng đều giả giá, cho nên nói : đều là tên giả.

Rõ thấu như thế, thời biết tâm tánh của mình xưa nay vốn trống trơn trong sạch, hoàn toàn tròn sáng. Các hoặc không thể nhiễm, cái trí không có chi tịnh, trống rỗng vắng lặng im lìm. Tánh chơn giác sáng suốt, vốn không có tâm duyên lự. Thế mà chúng sanh mê mãi tâm này, nhận lầm dính vướng bóng dạng sáu trần : niệm niệm thoát sanh thoát diệt luống dối, nói là tâm của mình, mỗi niệm niệm theo nó, cho nên mới có luân hồi trong ba cõi và chịu làm hai mươi lăm loài vật.

Ký viết : Bốn lai tâm tánh, ký phí nhiễm tịnh, vân hà nhi vi căn trần thức đẳng sở hoặc ? Lương do chúng sanh, tối sơ bất giác tâm khởi, dữ sanh diệt hiệp thành A lại da thức. Phục do chấp thủ vi ngã pháp cố, chuyển khởi dư thức thành bất chủng thức.

Các do thức thể khởi năng kiến phần, do năng kiến cố tợ ngoại cảnh hiện, chấp thủ thủ hiện vi định thiết cố. Tạo chủng chủng biệt nghiệp cộng nghiệp, cố nội cảm tự thân, ngoại cảm khí giới, nhất thiết chư pháp. Ký do thức khởi, cố tận tri bất thiết.

Phàm, Thánh kiến đẳng giả ? Vị chơn như giới nội, tuyệt sanh Phật chi giả danh. Bình đẳng huệ trung, vô tự tha chi hình tướng, cố dã. Bốn văn tứ cú, bất xuất sắc tâm nhị pháp, nguyên sắc từng tâm tạo, toàn thể thị tâm.

Cố KINH vân : "Tam giới vô biệt pháp, duy thị nhất tâm tác".

TỶ BÀ SA vân : "Tâm năng vi nhất thiết pháp tác danh tự, nhược vô tâm tác vô nhất thiết danh tự. Đương tri, thế xuất thế gian danh tự, tất từng tâm khởi".

"Bất dụng tương tâm tấu bạc, dẫn tình bất phụ vật, vật khởi ngại nhơn".

Thượng cú, giới nghi tâm bốc đạt. Thứ cú, sắc tâm ly cảnh. Hạ cú, cảnh bất phương tâm.

Nguyên chí lý hư huyền, nghi chi dĩ sai. Tâm cảnh bốn không, tương chi tức thố. Tình vong chấp tạ, kỳ cảnh tự tịch ; chí lý hiện tiền, hà vật ngại nhơn ?

Lời Ký nói : *Tâm tánh xưa nay, đã không phải nhiễm phải tịnh, vì sao lại bị sáu căn sáu trần và sáu thức nó che bịt ư ? Bởi vì chúng sanh, ban sơ không ngờ tâm vọng khởi cùng với các pháp sanh diệt thành thức A lai da. Lại do khởi lòng chấp thức đây làm cái vật của mình, rồi lần khởi thêm bảy thức nữa thành tám cái thức.*

Trong tám thức đây mỗi thức khởi ra cái phần năng kiến vì do phần năng kiến ấy, nó chiếu hiện ra cảnh ngoài, rồi chấp lấy cảnh hiện đó là cảnh chắc thật. Nên tạo ra đủ thứ nghiệp riêng và nghiệp chung, cho nên trong cảm hiện ra thân mình, ngoài cảm ra có khí giới, tất cả các pháp. Song đã do vọng thức biến khởi nên đều biết là không thật.

Thế nào là chấp phàm và chấp thánh v.v... đó ư ? Nghĩa là trong cái thể Chơn Như không có cái tên giả là chúng sanh cùng Phật gì cả ? Trong cái huệ bình đẳng không có hình tướng là mình cùng người chi hết. Bốn câu trên bốn vẫn chẳng ngoài hai món Sắc với Tâm, nguyên sắc từ tâm mà tạo ra, toàn thể của nó là Tâm.

Cho nên trong KINH nói : "Ba cõi không chi lạ, chỉ là một Tâm tạo ra".

Trong, LUẬN TỶ BÀ SA nói : Tất cả các pháp có tên này tên khác là do Tâm đặt ra, nếu không có cái Tâm phân biệt đây thời tất cả tên này tên khác cũng không. Vậy thì đủ biết rằng những danh tướng thế gian và xuất thế gian, đều là từ một cái tâm ta mà khởi ra tất cả.

Cho nên chẳng cần đem Tâm so tính, hễ Tâm mình không nhiễm muôn vật, thời muôn vật đâu có thể ngăn ngại người được.

Câu trên dạy đừng đem Tâm so tính. Câu kế biểu Tâm mình đừng nhiễm cảnh. Câu sau cảnh đó không ngăn hại cái Tâm.

Nguyên chỗ chí lý trống rỗng nhiệm màu, hễ mình tính thời đã sai. Tâm cảnh vốn không, nếu ta khởi lên một niệm thời lầm lạc, còn nếu quên hết vọng tình phá tan tà chấp, thời cảnh Lục trần kia tự vắng lặng, chỗ chí lý liền bày trước mặt, có vật nào nữa mà ngăn người được ?

Sở vị dẫn tự vô tâm ư vạn vật, hà phương vạn vật thường vi nhiên.

Tam Tổ vân : Dục thủ nhất thừa vật ố lục trần. Lục trần bất ố, hườn đồng chánh giác. Trí giả vô vi, ngu nhưn tự phược ; pháp vô dị pháp vọng hữu ái trước, tương tâm đưng tâm khởi phi đại thố.

Ký viết : "Ký thị biến khởi giả danh, hà dụng tương chi tấu bặc. Nhiên tình vật tức vọng cảnh. Tâm nguyên nhược chỉ, pháp giới đồng tịch, hà vật ngại nhưn."

"Nhậm tha pháp tánh châu lưu, mặc đoạn mặc tục".

Thượng cú, đặc tánh, Hạ cú, kế lý. Ký bất ngại nhưn, cố nhậm sử châu lưu. Pháp tánh, tức thị vật cảnh. Tâm bất khởi vọng pháp pháp toàn chơn. Tại hữu tình trung, danh viết Phật tánh. Tại vô tình trung, tác viết Pháp tánh ; Pháp tánh bốn tự Như Như. Thể thường tịch diệt, du nhược hư không, quách châu sa giới, thủ chi tắc mê, xả chi tắc táng.

Nhược đoạn nhược tục, tức đọa đoạn thường; bất thủ bất xả, phương vi diệu kế, cầu năng đắc chư pháp chánh tánh giả, tắc hoành ngọa pháp giới nhậm sử châu lưu, tiêu diệu vô ngại hi.

Ký viết : "Đoạn tức diệt tục tức thường : thường tức hữu, diệt tức không, sanh diệt, đoạn thường, không hữu, danh dị nhi nghĩa đồng. Thủ tức tục, xả tức đoạn, cố đọa nhị biên, xả nhị biên, cố kế trung đạo chi lý dã. Nhược vọng tâm thủ tướng tức tùy cảnh sanh diệt, cố nhược đoạn nhược tục. Chơn tâm vô trước, cố nhậm chi châu lưu, châu lưu, cố vô trụ, vô trụ, cố quách châu sa giới."

Nên ông Bàn Cư Sĩ nói : Hễ mình không để tâm nuôi tiếc muôn vật, thì sợ gì muôn vật nó thường vẩn vít ta.

Đức Tam Tổ cũng nói : Muốn chứng đặng bậc nhất thừa thời đừng đắm nhiễm sáu trần. Sáu trần không nhiễm đắm thời liền đồng với bậc chánh giác. Kẻ trí không làm người ngu tự dính mắc; muôn pháp không có pháp nào khác, tại mình vọng mới có cái tâm mê đắm, đem tâm mà dùng tâm, đâu chẳng làm to ư ?

Lời Ký nói : *Đã là từ Tâm biến ra cái tên giả, cần gì phải đem Tâm ra so tính. Song vọng tình đối với muôn vật tức là cảnh vọng của Tâm, chớ không gì khác. Nguồn tâm nếu dứt, thì bản thể pháp giới đồng vắng lặng, có vật chi nữa mà ngăn ngại mình.*

Mặc dầu pháp tánh khắp bủa, cũng không chấp có cũng không chấp không.

Câu trên chứng đặng pháp tánh. Câu dưới tỏ ngộ lý chơn. Muôn pháp nó đã không ngăn người, cho nên mặc dầu nó bủa khắp. Pháp tánh tức là muôn vật muôn cảnh. Tâm chẳng khởi vọng thời mỗi pháp toàn chơn. Ở trong loài hữu tình thời gọi là Phật tánh. Ở trong loài vô tình gọi là Pháp tánh. Pháp tánh vốn tự Như Như. Thể nó thường vắng lặng cũng như hư không rỗng suốt, khắp cùng hằng sa thế giới, chấp cảnh thời mê, còn bỏ cảnh thời mất (*chơn tánh*).

Hoặc không, hoặc có, thời mắc hai bên không với có, không chấp có, cũng không bỏ không, mới là tỏ ngộ lý màu (*trung đạo*). Nếu chứng đặng chánh tánh của các pháp rồi, thời nằm ngang chốn pháp giới mặc dầu muôn pháp khắp bủa, nhưng Tâm người ấy cũng thành thoi không ngăn ngại.

Lời Ký nói : *Không tức là Diệt. Có tức là Thường. Thường tức là Có. Diệt tức là Không, Sanh và Diệt. Đoạn và Thường. Không và Có danh từ tuy khác mà cái nghĩa vẫn đồng. Chấp là nghĩa có, bỏ là nghĩa không, cho nên mắc hai bên (có với không), bỏ hai bên cho nên mới hiệp lý trung đạo vậy. Nếu đem tâm vọng chấp theo tướng thời tâm vọng ấy, theo cảnh mà sanh mà diệt, cho nên nói hoặc không hoặc có. Còn cái tâm chơn không đắm nhiễm, cho nên mặc dầu các pháp bủa khắp bủa khắp, cho nên nó không đình trụ, không đình trụ cho nên rỗng suốt khắp cùng hằng sa thế giới.*

Thanh Lương Quốc sư vân : "Chí đạo bốn hồ kỳ tâm, tâm pháp bốn hồ vô trụ; vô trụ tâm thể, linh tri bất muội. Tánh tướng tịch nhiên, bao hàm đức dụng, cai nhiếp nội ngoại năng thâm năng quảng, phi hữu phi không, bất sanh bất diệt, vô chung vô thủy. Cầu chi nhi bất đắc, khí chi nhi bất ly. Mê hiện lượng, tắc hoặc khổ phân nhiên. Ngộ nhơn tánh, tắc không minh quách triệc.

Tuy tức tâm tức Phật, duy chúng giả phương tri. Hữu chúng hữu tri, tắc huệ nhật trầm một ư hữu địa. Nhược vô chiếu vô ngộ, tắc hôn vân yếm tế ư không môn".

Nhược nhất niệm bất sanh, tắc tiền hậu tế đoạn. Chiếu thể độc lập, vật ngã giai như, trực tạo tâm nguyên, vô trí vô đắc, bất thủ bất xả, vô đối vô tu.

Nhiên mê ngộ tương y, chơn vọng tương đãi. Nhược cầu chơn khử vọng, như khí ảnh lao hình. Nhược thể vọng tức chơn, tợ xứ âm ảnh diệt : Nhược vô tâm vọng chiếu, tắc vạn lự đô quyên; nhược nhậm vận tịch tri, tắc chúng hạnh viên khải.

Phóng khoáng nhậm kỳ khứ trụ; tịnh giám kỳ nguyên lưu. Ngử, mặc, bất thất huyền vi; động, tịnh, vị lý pháp giới. Ngôn chỉ, tắc song vong tri tịch. Luận quán, tắc song chiếu tịch tri. Ngử chúng, tắc bất khả thị nhơn. Thuyết lý, tắc phi chúng bất liễu.

Thị dĩ ngộ tịch vô tịch, chơn tri vô tri dĩ tri tịch bất nhị chi nhất tâm, kế không hữu song vong chi trung đạo.

"Văn thính kiến sắc, cái thị tâm thường".

Thượng cú, căn trần tương đối. Hạ cú, liễu đạt tâm cảnh. Tình vong chấp tạ, như kính đối tượng, Vô thủ xả tâm, cố viết tâm thường.

Ngài Thanh Lương Quốc sư nói : "Lý chí đạo gốc ở nơi tâm, còn tâm thì gốc ở nơi vô trụ; cái tâm vô trụ sáng suốt không mê muội. Tánh và tướng đều vắng lặng trùm cả muôn đức muôn dụng, gồm nhiếp trong ngoài, sâu quá sâu, rộng quá rộng, chẳng phải có, chẳng phải không, không sanh, không diệt, không sau, không trước. Tìm nó nó không có, bỏ nó nó cũng không mất. Mê chơn thể hiện tượng, thời hoặc nghiệp khổ não lằng xằng. Ngộ đặng chơn tánh thời rỗng sáng thấu suốt.

Tuy rằng tức tâm tức Phật, duy có người chứng mới biết. Nhưng nếu chấp mình có chứng có biết, thời mặt Nhật huệ ngấm chìm trong chỗ chấp có. Bằng mới mặt không tỏ không hiểu, thời lùm mây đen che phủ nơi cửa không môn". (chơn tánh).

Bằng một niệm không sanh, thời đời trước đời sau dứt hẳn. Thể sáng riêng bày, vật với ta đều như như, thẳng đến nguồn tâm, không chấp là trí, không chấp là chứng, không chấp chơn, cũng không bỏ vọng, không nhiễm, không tu.

Song cái mê cái ngộ nương nhau, cái chơn cái vọng đối đãi với nhau, nếu ta tìm cái chơn bỏ cái vọng cũng như bỏ bóng theo hình. Bằng tỏ đặng vọng tức chơn, cũng như người đứng trong tối, thì bóng phải diệt. Bằng tâm trống trơn không đối chiếu nữa, thì muôn lự (cảnh vọng) đều mất, thì mặc dầu cho nó vắng lặng và tỏ biết, các hạnh do đó mà liền mở ra.

Rộng rãi thênh thoang, mặc dầu cho nó đi, mặc dầu cho nó tới, vắng soi tỏ thấu nguồn mạch. Hoặc nói hoặc nín cũng không mất lý nhiệm màu, khi động khi tịnh không lìa tánh pháp giới. Nói ba pháp chỉ, thời hai bên đều dứt, tỏ biết mà vắng lặng. Còn luận về ba phép quán, thời cả hai đều vắng lặng và chiếu soi. Nói chỗ chứng thời không thể chỉ cho người. Nói chí lý, thời người chưa chứng không thể rõ đặng.

Cho nên ngộ biết vắng lặng, thật có biết mà không chấp là biết bởi vì một cái tâm ngộ biết và vắng lặng không phải hai, mới hiệp với lý Trung Đạo (không và có đều mất).

Nghe tiếng thấy sắc chỉ là việc tầm thường.

Câu trên sáu căn, sáu trần đối nhau. Câu dưới tỏ thấu tâm cảnh. Tình không chấp hết, như kiến đối với hình tượng (vẫn vô tình). Không tâm chấp bỏ, nên nói việc tầm thường.

Đấu Suất Duyệt tụng viết : "Đẳng nhân hành xứ, bộ bộ giai như. Tuy cư thanh sắc, ninh trệ hữu vô. Nhất tâm mị dị, vạn pháp phi thù".

Qui Sơn vân : "Nhất thiết thời trung, thị thính tâm thường, cánh vô ủy khúc diệc bất bế mục tắc nhĩ, dân tình bất phụ vật, tức đắc. Tùng thượng chư Thánh, chỉ thiết trực biên quá hoạn. Nhược vô hứa đa ác giác tình kiến tướng tập chi sự, thí như thu thí trùng đình, thanh tịnh vô vi, đạ đình vô ngại, hoán tác đạo nhơn, diệc danh vô sự nhơn dã".

Ký viết : Văn kiến thị căn. Thanh sắc thị trần, trần tức cảnh dã. Giác tri thị tâm. Tri tâm ly niệm, liễu cảnh nguyên không. Nhĩ văn mục đố, bất khởi chơn vọng chi kiến , thị viết, tầm thường.

Bàn Cư Sĩ viết : "Đản tự vô tâm ư vạn vật, hà phương vạn vật thường vi nhiều. Thiết ngu bất phạ sư tử hầu, cáp tợ mộc nhơn khán hoa diếu. Hoa diếu phùng nhơn diệc bất kinh, mộc nhơn thế bốn tự vô tình. Tâm cảnh như như chỉ gia thị, hà lự Bồ đề đạo bất thành".

"Giá biên, na biên, ứng dụng bất khuyết".

Thượng cú, đắc thể. Hạ cú, đắc dụng. Tiền cử kiến văn thính sắc chi căn trần, dĩ cai tận nhưt thể chư pháp, pháp pháp viên dung, sự lý giao triệt. Thông thân ứng vật, thể dụng toàn chương, chiết triền phủ ngưỡng, tưng hoành tự tại, xúc mục giai chơn, ngộ duyên thọ dụng.

Sở vị lâm cơ bất ngại, ứng vật vô câu, thi phi tình tận, phàm thánh giai trừ, thùy đắc

Ngài Đẩu Suất Duyệt Thiên sư làm bài tụng nói :
"Chỗ làm rảnh rang, mỗi bước mỗi bước đều như như. Dù ở trong cảnh Thanh sắc đâu mắc cái chấp Hữu Vô. Hết nhất tâm chẳng khác, thời muôn pháp không lạ".

Tổ Qui Sơn nói : "Trong tất cả thời mắt thấy tai nghe cũng chỉ là việc tầm thường, vẫn không phân biệt và chịu uốn theo nó, cũng chẳng cần nhắm mắt bịt tai, miễn tâm mình không nhiễm muôn vật là được. Từ trước đến đây các vị Thánh, chỉ nói cái hại làm của sự đắm nhiễm. Nếu tâm mình không có những việc vọng tình nghĩ quấy, riêng chấp tư tưởng và tập quán thời ví như nước mùa thu lóng đứng, trong sạch im lìm, lặng lẽ không bợn ngăn, mới gọi là người làm Đạo, cũng kêu là người vô sự vậy".

Lời Ký nói : *Nghe thấy là sáu căn. Thanh và sắc là sáu trần, trần là cảnh vậy. Tổ biết là tâm vậy. Biết tâm này nó không khởi vọng niệm, rõ cảnh này nó vốn là không. Tai nghe mắt thấy chẳng khởi lòng chấp chơn hay vọng, nên gọi là tầm thường.*

Ông Bàn Cư Sĩ nói : *Hết mình không tâm nhiễm muôn vật lo gì muôn vật thường vẫn vít ta. Ví như con trâu bằng sắt không hề sợ tiếng rống con sư tử, như người bằng gỗ xem bức tranh chim vẽ. Chim vẽ gặp người gỗ cũng không sợ, bởi người gỗ bản tánh nó vô tình. Tâm cảnh sừng sừng, là như thế, lo gì đạo Bồ Đề chẳng thành.*

Bên lý bên sự, việc ứng dụng chẳng thiếu.

Câu trên dạng cái thể. Câu dưới dạng cái dụng. Văn trước nói thấy nghe, thanh sắc là sáu căn, sáu trần, đã gồm hết tất cả các pháp, mỗi pháp viên dung sự và lý thông suốt. Cả thân ứng muôn vật, thể và dụng đều bày, khi qua lại tới lui, dọc ngang tự tại, chạm mắt toàn chơn gặp duyên đều thọ dụng được hết.

Nghĩa là gặp cơ nào cũng không ngại cơ nào đối với muôn vật cũng không ngăn ngại một vật nào, dứt hết thị phi,

thùy thất, hà thân hà sơ. Triêm đầu tác dĩ, chỉ thiệt vi hư, phiên thân ma giới, chuyển cước tà đồ, liễu phi nghịch thuận, bất phạm công phu.

Cố Đại Châu vân : Giải đạo giả, hành trụ tọa ngọa, vô phi thị đạo. Ngộ pháp giả, tưng hoành tự đại vô phi thị pháp.

Tứ Tô vân : Dẫn dẫn vô ngại, nhậm ý tưng hoành. Bất tác thiện, bất tác ác, hành, trụ, tọa ngọa, xúc mục ngộ duyên, giai thị Phật chi diệu dụng. Sở vị niệm niệm Thích Ca xuất thế, bộ bộ Di Lặc há sanh. Phân biệt, hiện Văn Thù chi trí. Động dụng. vận Phổ Hiền chi hạnh. Môn môn nhi giai xuất cam lồ. Vị vị nhi tận thị đề hồ. Bất xuất Bồ đề chi lâm, trường xử hoa tạng chi hải. Quảng quảng nhi vô trần bất thấu. Triêu triêu nhi du nhật đằng huy, khởi lao diệu biện dĩ tuyên dương, hà giả thần thông nhi hiển thị. Tư nãi vô sự đạo nhơn, đại tự tại dụng; phi phạm cảnh giới thức tâm sở tri. Đắc giả, tức như như Phật hĩ.

Ký viết : "Vị chơn như pháp giới tánh, toàn thể nhi khởi nhất thế gian chư pháp; thị tắc chư pháp, toàn thị tánh khởi, khởi vô biệt khởi, toàn thể nhi khởi. Cố toàn thể tức dụng, toàn dụng thị thể. Thể dụng toàn chương, sự lý giao triệt.

Cố đắc nhậm vận, đằng đằng, thể châu dụng biến, thị dĩ thông thân ứng vật. Thượng lai, liễu đạt sự lý thể dụng; hướng hạ, chánh minh dụng đức, dĩ đại dụng vô phương, hóa bị nhất thế; thượng thù tứ ân, hạ tư tam hữu. Cố viết : vắng lai tam giới, vị tha tác tắc".

không chấp thánh, phàm, thì còn cái gì nữa gọi là "đắc", có cái chi nữa gọi là "thất", và cái nào gọi là cái đáng "thân", cái nào là cái đáng "sơ". Đem đầu làm đuôi, chỉ thật làm giả, dờ mình vào cõi ma, trở gót trong đường tà, trọn không nghịch thuận mà không phạm đến việc tham thiền.

Cho nên ông Đại Châu Hòa thượng nói : "Người rõ Đạo đi, đứng, ngồi, nằm, không lúc nào là không phải Đạo. Người tỏ định chánh pháp dọc ngang, thông thả, không lúc nào là không phải "pháp".

Đức Tứ Tổ cũng nói : Người đắc ngộ rồi, thênh thênh thang thang không ngăn ngại, mặc ý dọc ngang. Chẳng làm lành cũng chẳng làm ác, đi, đứng, ngồi, nằm, xúc cảnh ngộ duyên đều là diệu dụng của đức Phật cả. Nên có câu : Người ngộ đặng rồi, trong mỗi niệm, mỗi niệm đức Thích Ca ra đời, trong mỗi bước, mỗi bước Phật Di Lặc giáng sanh. Lúc phân biệt hiện trí Văn Thù. Trong khi động dụng làm hạnh đức Phổ Hiền. Mỗi pháp môn, mỗi pháp môn, cũng đều tuôn ra chất cam lồ. Mỗi vị mỗi vị cũng đều là vị đề hồ. Chẳng ra khỏi đám rừng Bồ đề, thường ở trong biển Hoa tạng. Lâu lâu mà không một mây trần nào chẳng thấu. Bữa bữa ví như mặt nhật khắp sáng ngời, đâu nhọc lời màu đức Như Lai giải nói : Nào nhờ phép thần thông chỉ dắt, đây là cái dụng rất tự tại của ông Đạo như vô sự chẳng phải thức tâm của người Phàm mà rõ biết đâu. Người đặng cảnh giới đây tức là ông Như Như Phật vậy.

Lời Ký nói : *Gọi tánh của Chơn Như pháp giới, toàn thể của nó khởi ra tất cả pháp thế gian và xuất thế gian và xuất thế gian, thế là các pháp kia toàn là pháp ở trong tánh Chơn Như pháp giới khởi ra. Nhưng nó khởi không có chi khác chỉ ở trong toàn thể ấy mà khởi ra. Cho nên toàn cả thể là dụng, mà toàn cả dụng là thể. Thể là dụng đều bày thời sự lý thấu suốt.*

Cho nên mặc dầu phơi phơi, thể tròn dụng khắp thực là cả thân đều ứng hiện muôn vật. Từ trước đến đây rõ thấu sự lý, thể dụng ; từ đây sắp sau chính nói cái đức của dụng, lấy chỗ đại dụng không cùng mà giáo hóa tất cả; trước đến đáp bốn ân, sau cứu giúp chúng sanh trong ba cõi. Cho nên có câu : *Qua lại trong ba cõi vì làm phép tắc cho người.*

NHỊ. - TÁN MIỄN

Như tư hành chỉ, thiết bất uống phi pháp phục; diệp nãi thù báo tứ ân, bạt tế tam hữu.

Thượng nhị cú, minh tự ích. Hạ nhị cú, minh ích tha. Vị như thượng tu lý, thành vi bất đồ tại truy môn. Kỳ nhi đức hạnh bị sung, tứ ân tự nhiên bị ích. Truyền xướng phu dương, tam giới tận triêm lợi lạc.

Ký viết : "Pháp phục, tức Ca sa Phạm ngữ Ca sa, thử vân, hoại sắc : Vị dĩ thanh, hắc, mộc lan, tam như pháp sắc nhiệm chi. Tam thế Như Lai đồng trước thử y. Cố vân pháp phục, phi chi năng đoạn phiền não, phục danh ly trần phục.

Long đặc nhất lủ tắc miễn kim sí điều thực. Cố danh cứu long y, diệp danh nhấn nhục hải; diệp danh liên hoa phục; diệp danh giải thoát phục; diệp danh phước điền y. Hữu như thị chủng chủng công năng, cố Phật chế chi, thường dữ cận thân, bất đặc ly túc.

SỰ SAO vân : "Luật chế cần hộ tam y như thân bạc bì, Bát như nhân tình, kinh chi như pháp. Thường tu tùy thân, như điều nhị dục, phi tẩu tương tùy, chư bộ luật văn, tinh chế tùy thân. Kim thời dẫn bộ ly túc, bất ung giáo dã".

Ký vân : Kim thời hi hữu hộ túc, hà hướng thường tùy. Đa hữu tất sanh, thân vô pháp phục; thị tắc mặc thế hộ túc, du vi thắng hi. Lương do tự vô tịnh tín, mạn pháp khinh y, hiện tiền Ca sa ly thế, đương lai thiết điệp triền thân. Chơn xuất gia nhi, nguyện tuân Thánh huấn vô tự khinh dã.

Sanh sanh nhược năng bất thối; Phật giai quyết định khả kỳ; vãng lai tam giới chi tâm, xuất một vị tha tác tắc.

2) KHEN GĂNG

Chỗ làm như thế, thật chẳng uống mặc áo pháp; cũng là đền trả bốn ân, cứu giúp ba cõi.

Hai câu trên, nói lợi ích phần mình Hai câu dưới, làm lợi ích cho người khác Nghĩa là tu hành như trên, thật là ở trong chùa không uống. Song đức hạnh đầy đủ, tự nhiên đặng ích bốn ân. Rao truyền chánh pháp, thời ba cõi chúng sanh đều nhờ lợi lạc.

Lời Ký nói : *Áo pháp tức là áo Ca sa. Tiếng Phạn ngữ "Ca sa" Hán dịch "hoại sắc". Nghĩa dùng màu phai, màu nâu, màu dà, ba màu theo phép nhuộm đó. Ba đời các đức Như Lai, đồng đắp y này. Cho nên gọi là áo pháp, mặc áo này có thể dứt tâm phiền não, áo này cũng có tên là áo "Ly trần".*

Con Rồng đặng một sợi chỉ thời khỏi nạn chim cánh vàng ăn. Cho nên gọi là áo Cửu long, cũng gọi là giáp nhần nhục, cũng gọi là áo Liên hoa, cũng gọi là áo Giải thoát, cũng gọi là áo Phước điền. Áo này có nhiều công năng như thế cho nên đức Phật chế ra, thường phải đắp nơi thân, chớ nên cách đêm.

Bộ SỰ SAO nói : *Trong luật dạy kính giữ ba áo (tam y) như da mỏng của thân, bình bát như tròng con mắt, kính như kính pháp. Thường phải đem theo mình, như chim có hai cánh bay chạy theo nhau, trong các bộ Luật văn đều dạy đem theo mình. Thế mà đời bây giờ chỉ giữ y bát chẳng cách đêm, chẳng nhằm pháp dạy vậy.*

Lời Ký nói : *Đời bây giờ ít có người giữ cho khỏi cách đêm, huống chi thường đem theo. Có lắm người cả đời thân không mặc áo pháp, thời đủ biết thời mạt pháp này người giữ khỏi cách đêm cũng là hơn vậy. Vì do mình không tâm tin tưởng để pháp khinh y, đương đời áo Ca sa lìa thể, thời sau giáp sắt vấn thân. Trang quyết chí xuất gia, xin vâng lời Phật dạy, kính giữ ba y, đừng tự khinh vậy.*

Đời đời nếu cứ giữ được hạnh nguyện không lui, như thế, thời ngòi Phật quyết chắc được nên.

Làm khách qua lại trong ba cõi. Ra vào làm phép tắc cho người đời.

Thượng nhị cú, tự hành. Hạ nhị cú, hóa tha. Vị tuy đốn ngộ tự tâm, nhi trần sa phiền não, vô thi tập khí, phi nhất nhật khả đào. Cố tu tháo tâm dục đức, uẩn tố tinh thần, thi bất bị cách ấm chi hôn, nãi năng sanh sanh bất thối. Tập tận đức viên, pháp thân hiển lộ, nhi Phật quả tự chứng.

Bất trụ sanh tử, bất trụ Niết bàn, dĩ bi trí nhi tương phụ dục, vận vô duyên tử, độ hữu tình giới. Tùy loại phân thân nhập triền thù thủ, hòa quang đồng trần châu triền lục thú, dữ chúng sanh tác bất thỉnh chi hữu, vi như thiên tam thừa chi hủy tác giả dã.

Ký viết : Tiền khai ngộ chơn nguyên, thị kế tự tâm chơn như nhơn địa Phật. Thủ trung ngôn Phật giai giả ? Nãi chúng cứu cánh quả vị Phật dã. Dục yếu bất bị cách ấm chi hôn, tu đắc thủ tâm thường bất muội, phương năng vãng lai tự do, xuất một nhậm kỷ.

Hoặc viết : Kỳ chúng Phật giai thị đắc vô sanh, hà hữu xuất một ?

Đáp viết : Chư Phật chúng đắc vô trụ xứ Niết Bàn, phi đồng nhị thừa sở chúng khô thân đoạn trí vô dư Niết bàn. Cố bất trụ sanh tử, cập dữ Niết Bàn lợi lạc hữu tình, cùng vị lai tế.

Nhược trụ Niết Bàn vô độ sanh dụng. Nhược trụ sanh tử, vô đoạn chướng dụng, dĩ năng đoạn chướng, cập năng độ sanh, cố danh vô trụ.

Tuy cùng vị lai tế, cụ vô lượng lợi sanh, đại dụng, nhi thể vĩnh tịch, cố danh Niết bàn. Hựu giáo hữu quyền thiệt chơn tục lương môn, chơn đế môn trung, tắc thánh phàm hữu vô chi tâm cu dẫn . Tục đế môn trung,

Hai câu trên, mình tu hành. Hai câu dưới, hóa độ người. Nghĩa là tuy tỏ ngộ tâm mình nhưng còn trần sa phiền não, và tập khí từ bao kiếp để gì một ngày trừ sạch đặng. Nên cần phải rửa lòng nuôi đức, chứa sạch tinh thần, mới khỏi bị cái hôn mê cách ấm (*đầu thai trong bụng mẹ*), mới có thể đời đời không lui chí nguyện. Hoặc tập hết, đức hạnh hoàn toàn, thời pháp thân mới tỏ bày, mà đặng chứng quả Phật.

Chẳng trụ sanh tử khổ, chẳng trụ Niết bàn vui, thường dùng lòng Bi trí giúp đỡ cho nhau, đem lòng từ vô duyên, không đợi người thỉnh mà độ cõi hữu tình. Tùy mỗi loại phân nhiều thân, vào cõi trần đưa bàn tay tế độ, phóng hào quang trong trần thế, khắp giáp sáu đường, làm người bạn bất thỉnh cho chúng sanh làm phép tắc cho cõi nhơn thiên, bực Tam thừa ấy vậy.

Lời Ký nói : *Bài trước mở dạy nguồn chơn là nhận ông Phật Chơn Như Nhơn địa trong tâm mình. Còn trong bài này nói bực Phật là chi ? - Chính ông Phật chứng quả vị rất ráo vậy. Song muốn cho khỏi hôn mê cách ấm, thời cần phải tâm này thường không mê muội, mới đặng tới lui tự do ra vào mặc ý.*

Hoặc có người hỏi : Đã chứng ngôi Phật thời đặng quả Vô sanh, mà đã đặng quả Vô sanh rồi, thời đâu có xuất và nhập ?

- *Đáp rằng : Chư Phật đã chứng quả Niết bàn Vô trụ, chẳng phải đồng như bực Nhị thừa chứng đặng quả Vô dư Niết bàn bất thân dứt trí. Cho nên đức Phật không trụ đường sanh tử mà cũng không trụ quả Niết bàn, lợi lạc cho chúng Hữu tình tột đời vì lai. Vì sao ?*

Nếu Phật ngài trụ Niết bàn không tài năng độ sanh. Còn như Phật trụ trong sanh tử, thời không công dụng dứt nghiệp chướng, vì Phật hay dứt nghiệp chướng lại hay độ chúng sanh. Cho nên kêu là Vô Trụ.

Tuy ngài đủ vô lượng công dụng to lớn lợi ích cho chúng sanh tột đời vì lai, nhưng mà thế ngài vẫn vắng lặng, cho nên kêu là Niết Bàn. Lại trong giáo pháp của Ngài có

tắc thánh phạm duyên sanh chi tâm bất vô; cố hữu cảm tùy ứng, vị tha tác tắc dã.

Ngôn hòa quang đồng trần giả ? Hòa, thị hỗn tạp; quang, thị trí dụng; trần, vị tam giới lục đạo trần ô chi cảnh, nhi Thánh nhơn hèn hòa kỳ gian, dĩ giáo trí quang nhi khai đạo chi.

Châu thiên giả ? Túc vãng lai xuất một dã.

Thử chi nhất học, tối diệu tối huyền, dẫn biện khản tâm, bất tất tương trảm.

Thượng nhị cú, thán đạo. Hạ thị cú, khuyến tấn. Ngôn thử giáo ngoại nhất tông, ly văn tự tướng tuyệt tâm lộ học, bất lạc giai cấp, trực chỉ nhơn tâm, kiến tánh thành Phật. Thị vi đối diệu tối huyền; duy khùng đương nhơn, tín chi bất cập. Nhược dã vô nghi, khản tâm quyết chí hướng tiền, tất vô trảm ngộ giả dã.

NHỊ - GIÁO LY, NHỊ

NHẤT : THỊ GIÁO. - NHỊ : GIỚI MIỄN

NHẤT : THỊ GIÁO.

Nhược hữu trung lưu chi sĩ, vị năng đốn siêu, thử ư giáo pháp lưu tâm, ôn tầm bối điệp.

Thượng nhị cú, minh cơ : hạ nhị cú, minh giáo. Dĩ Như Lai tùy cơ thiết giáo, quán căn thọ pháp, cố hữu tam thừa, thập nhị chi phần, giáo ngoại biệt truyền chi dị.

phân ra pháp quyền và pháp thật, Chơn đế và Tục đế hai môn. Trong môn Chơn đế thời tâm thánh, phàm, có, không đều dứt. Trong môn Tục đế thời tâm thánh phàm, duyên sanh chẳng phải là không, cho nên chúng sanh có cảm thì Phật liền ứng, ứng hiện thân để làm phép tắc cho người vậy.

Thế nào phóng hào quang trong cõi trần ư ? Phóng là nghĩa xen lộn; hào quang là chỉ cho trí đức và công dụng; cõi trần nghĩa là những cảnh trần ô trong ba cõi sáu đường mà đức Phật ngài xen lộn ở trong đó, động dùng trí đức hào quang để khai sáng cho chúng nó.

Khấp giáp là gì ? Tức là qua lại, ra vào trong sáu đường tế độ chúng sanh vậy.

Trong một việc học tham thiền đây, rất nhiệm rất màu, hễ ta chuyên lòng gắng chí, thời quyết được kết quả, chớ chẳng gặt đâu.

Hai câu trên, khen Đạo. Hai câu dưới, khuyên gắng tới chỗ chí Đạo. Thiền định nghĩa là một Tông giáo ngoài biệt truyền. đây ngoài tướng văn tự, ngoài ý suy nghĩ, không theo giai cấp, chỉ thẳng tâm người thấy tánh thành Phật. Thật là một pháp môn rất nhiệm rất màu, chỉ sợ những người tin không thể kịp. Nếu người tin kịp không nghĩ, và quyết lòng gắng chí sấn tới, thời chắc chắn không bao giờ lầm lạc vậy.

2. - GIÁO LÝ PHÂN LÀN HAI :

1/ NÊU PHÁP

2/ RĂN GẮNG

1/ NÊU PHÁP

Như có những người bực trung, chưa dặng vượt khỏi các môn phương tiện, phải để tâm nơi giáo pháp ôn tìm Kinh Luật.

Hai câu trên, nói căn cơ. Hai câu dưới, nói giáo pháp. Bởi đức Như Lai tùy cơ lập giáo, coi căn khí người mà trao pháp, cho nên có chia ra ba thừa và 12 bộ kinh, ngoài 12 bộ kinh ra còn có truyền riêng tông tham thiền khác nữa.

Thăng hoặc vị năng đốn siêu phương tiện chi môn, tất tu lưu tâm thực nghiệm giáo điển. Văn thực, tác lý chương; nhưn chỉ tự kiến nguyệt. Sở vị, tầm lưu đạt nguyên giả hĩ.

Ký viết : Thử bất ngôn hạ sĩ giả ? Vị trung nhưn khả dĩ ngữ thượng. Hạ sĩ văn đạo tác tiểu, cố thử bất lục.

Thả ư giáo pháp lưu tâm giả ? Khủng phi sư tử nhi, bất năng tòng không phiên thân, thả linh duyên khê bàng cảnh.

Miễn hửu táng thân, thất mạn chi hoạn, cố sử ôn tầm, linh tòng lý ngộ nhập dã. Bối Diệp, túc tam tạng kinh điển, Phạm ngữ Bối đa la, thử vân ngạn ảnh.

Kỳ thọ như thử phương tông lư, trực nhi thả cao, diệp trường quang, sắc quang nhuận. Tây quốc thơ tả, giai thủ dụng diên.

"Tinh siêu nghĩa lý, truyền xướng phu dương; tiếp dẫn hậu lai, báo Phật ân đức".

Sơ cú, tự hành. Thứ nhị cú, hóa tha. Mạt cú báo đức, Dục báo Phật ân, tất tu truyền dương tiếp dẫn.

Cố kệ vân : Dã sử đánh đái kinh trần kiếp, thân vi sàng tòa biến tam thiên, nhược bất truyền pháp độ chúng sanh, tất cảnh vô năng báo ân giả.

Phù dục truyền dương chánh pháp, tu tiên ôn tầm bối diệp, thám hy u huyền, nghiên cứu tánh tướng; cùng tận nghĩa lý, bất trệ thuyên đề. Tông thú viên khai, khai phát sơ cơ sử chi ngộ nhập, phương vi báo Phật ân đức dã.

Tham thiền là một Tông vượt khỏi môn phương tiện, nếu ta chưa được vượt khỏi ắt phải để lòng xét chín kinh luật. Đọc văn cho thuộc thời lý tự bày, cũng như nhờ ngón tay chỉ được thấy mặt nguyệt. Nên tìm giòng lần đến nguồn mạch đó vậy.

Lời Ký nói : *Văn đây không nói người bực hạ là sao ? Nói người bực trung thời cũng có thể nói lên người bực thượng. Còn người bực hạ nghe đạo không nổi cười xà, nên văn đây không chép.*

Thế nào phải để tâm nơi giáo pháp ? - Sợ ta chưa ngoài văn tự được, phải nhờ giáo pháp, không nên buông bỏ. Như không phải con sư tử thì không thể trở mình giữa trống không, cần phải nương theo bờ khe dựa mé.

Khỏi cái nạn táng thân mất mạng; nên phải ôm tìm kinh luật, đừng nhờ kinh lý tỏ ngộ bản tâm vậy. Kinh luật tức kinh điển trong ba tạng, tiếng Phạn ngữ kêu kinh Bối Đa La. Hán dịch cây Ngạn Ảnh.

Cây kia như cây kè côi này, thẳng và cao, lá dài mà rộng màu trơn láng mịn. Bên nước Tây Vực khi nào tả kinh chép luật, đều lấy lá cây này mà viết, nên gọi kinh Bối Đa La hay kinh Bối Diệp cũng thế.

Ròng xét nghĩa lý Kinh Luật, xướng truyền chánh pháp, tiếp dẫn kẻ hậu lai, trả ân Đức Phật.

Câu đầu, minh tu. Hai câu kế, dạy người khác. Câu rốt sau trả ơn đức Phật. Muốn trả ơn Đức Phật ắt phải truyền nói chánh pháp cho kẻ hậu lai.

Nên có bài kệ : Dầu cho dầu đội Phật nhiều kiếp như vi trần, thân làm giường Phật ngồi, khắp ba nghìn thế giới, bằng ta không truyền pháp độ chúng sinh, rất ráo không trả ơn cho Ngài đặng.

Luận rằng : Muốn truyền nói chánh pháp trước phải ôm tìm kinh điển gạn xét lý sâu màu, nghiên cứu tánh và tướng, cùng tột nghĩa lý, chớ trệ nơi văn tự. Chỗ tôn thú đều tỏ mở dạy kẻ sơ cơ, cho đặng ngộ nhập, mới là trả ơn đức cho Phật vậy.

Ký viết : Thượng linh thực cứu kỳ văn. Thủ linh suy cùng nghĩa lý. Nghĩa giả ? Giáo chi sở hiển. Lý giả ? Nghĩa chi sở qui.

Thuyền đề giả, thuyền vị đắc ngư. Đề vị đắc thố.

Chỉ vị nguyệt tiêu, đắc ý vong ngôn, thi bất trệ u thuyền đề.

Cổ kinh vân : Tu đa la giáo, như tiêu nguyệt chỉ, nhược phục kiến nguyệt, liễu tri sở tiêu, tất cảnh phi nguyệt. Như thị tri giả, phương năng nhơn giáo ngộ tâm, bất mê kinh chỉ, tự lợi lợi tha, bảo Phật ân đức, thành vi quốc chí bảo dã.

"Thời quang diệt bất hư khí, tất tu dĩ thử phò trì; trụ chỉ oai nghi, tiện thị tăng trung pháp khí".

Sơ cú, tán đức. Thứ cú, chúc hà. Hạ nhị cú, hạnh xứng. Cụ như thượng giải hạnh báo đức, thành vi quang âm bất hư táng hĩ. Khử Thánh thời diêu, pháp âm cử tịch.

Nhược bất miễn lực phò trì, pháp diệt tại nhĩ, chung phi báo đức, tất tu kiên chí hà trì chánh pháp.

Tự hành hóa tha, giác hạnh tiệm viên, danh chơn báo ân. Ký nhĩ đức sung hạnh dinh, nội ngoại hiệp triệt, nghiêm nhiên tăng bửu, nhơn thiên sư tượng tức Như Lai sứ, hành Như Lai sự hĩ.

Lời Ký nói : *Bài trước biểu học thuộc văn kia. Bài này dạy ta tìm cho tốt nghĩa lý. Nghĩa là chỗ rõ bày của kinh. Lý là chỗ kết lại của nghĩa ấy.*

Văn tự hay kinh điển, tàu gọi chữ Thuyên đề. Thuyên đề là gì ? Thuyên là cái nôm để bắt cá. Đề là cái rập để bắt con thỏ. Nay ta mượn hai vật này để ví dụ, khi ta chưa tỏ ngộ chơn tâm, cần nhờ văn tự của kinh và luật, sau khi được cá phá nôm, được thỏ bỏ rập, thì văn tự cũng không dùng chi nữa.

Ví như muốn thấy mặt trăng, phải nhờ ngón tay nêu chỉ định ý quên lời, mới là không dính mắt nơi văn tự.

Cho nên trong kinh nói : Ba tạng giáo điển dường như ngón tay chỉ mặt nguyệt, sau khi thấy mặt nguyệt rõ biết chỗ chỉ rốt ráo là không phải mặt nguyệt. Người biết như vậy mới có thể nhờ kinh giáo mà ngộ định bản tâm và khỏi mất tôn chỉ trong kinh, thực hành chủ nghĩa lợi mình (tự lợi) lợi người (lợi tha) trả ân đức cho Phật, thật là một vật báu trong nước vậy.

Thì giờ cũng chớ luống bỏ, ắt phải lấy đây giữ gìn đi, đứng oai nghi, thật là pháp khí trong hàng Tăng Bảo.

Câu đầu, khen đức tu hành của mình. Câu kế, dặn phải giữ gìn chánh pháp. Hai câu sau hạnh xứng với hàng Tăng Bảo. Nghĩa là có đủ hạnh và giải như trên mới trả ơn đức cho Phật thật là không luống bỏ tác bóng vậy. Nay cách Phật xa đời tiếng pháp âm đã vắng lâu.

Nếu ta không gắng sức phò trì, thời chánh pháp đức Phật diệt liền gần đây, rốt cuộc không trả ơn đức gì cả; cho nên quyết phải gắng chí gánh vác chánh pháp.

Mình làm rồi dạy người khác, hạnh tự giác, giác tha, lần lần đầy đủ, mới thực là trả ơn. Đã được đức đầy hạnh đủ, trong ngoài nhằm phép rở ràng ngôi Tăng bảo, làm vị Sư tượng cội như thiên, tức người "Sứ" đức Như Lai, hay làm công việc đức Như Lai vậy.

Cố Trường Lữ vân : Thượng thượng chi cơ, nhất sanh thủ biện. Trung lưu chi sĩ, trưởng dưỡng Thánh thai.

Chí ư vị ngộ tâm nguyên, thời trung diệt bất hư khí, cận vị mật pháp chi tâm lương, tất chứng Nhị nghiêm chi cực quả.

Ký viết : Như Lai sử giả ? Ban truyền Phật chỉ, cố danh vi sử, sử tức sở sử. Tuyên Phật nhơn quá. danh Như Lai sự. Đức sung hạnh dinh, nội ngoại hiệp triết, thị vi trụ chỉ oai nghi dã.

Nghiêm nhiên Tăng bửu, nhơn thiên sư tượng, thị viết tăng trung pháp khí dã.

HOA NGHIÊM kinh vân : Cự túc thọ trì oa nghi giáo pháp, năng linh Tam bửu bất đoạn. Cái do Phật Pháp nhị bửu, tinh tạ Tăng hoằng; Tăng bửu sở tồn, phi giới bất lập. Cố vân : thuận tắc Tam Bửu trụ trì, vi tắc phúc diệt chánh pháp. Thị tri oai nghi bất khả bất cự trì tại.

"Khởi bất kiến ý tông chi cát, thượng tủng thiên tâm. Phụ thác thắng nhơn phương năng quang ích".

Thượng nhị cú, thiết dụ. Hạ nhị cú, thị pháp. Tông dụ thắng nhơn. Cát, dụ phụ thác. Thiên tâm, dụ quang ích. Thắng nhơn, tức giáo lý. Phụ thác, tức quán trí. Dĩ trí quán lý, ngộ nhập vô sanh. Kiến tề Phật địa, biện huệ vô cùng; phu dương lợi vật, thành chơn pháp khí.

Nên ngài Trường Lô nói : "Những hạng người bực thượng tu phép thiền trực chỉ một đời đặng xong. Còn những chúng bực trung mà tìm xét lý kinh cũng là nuôi lớn tâm Phật mình.

Chỉ như ta gia công tìm xét dù chưa tỏ ngộ nguồn tâm, nhưng trong mỗi giờ phút cũng chớ luống bỏ, gần đây mình làm cầu bến đời mặt pháp và về sau cũng có thể chứng tột quả Nhị nghiêm". (*Y, chánh pháp trang nghiêm*).

Lời Ký nói : *Người sứ đức Như Lai là ai ? Kẻ ban truyền sắc chỉ của đức Phật nên gọi là người sứ, sứ là nghĩa sai khiến. Làm việc đức Như Lai là gì ? Rao bày lý nhân quả của Phật gọi là việc đức Như Lai. Đức đầy hạnh đủ trong ngoài in nhau, ấy gọi là giữ gìn nết hạnh đi đứng có oai nghi vậy.*

Thế nào là pháp khất trong hàng Tăng Bảo ? - Rõ ràng ngôi Tăng Bảo làm vị Sư Tượng cõi Nhơn Thiên nên gọi pháp khất trong hàng Tăng Bảo vậy. Nên trong kinh HOA NGHIÊM có câu : Giữ gìn oai nghi và giáo pháp trọn vẹn, hay khiến ngôi Tam Bảo chẳng dứt phải vậy. Bởi do Phật bảo và Pháp bảo hai ngôi đều nhờ ngôi Tăng bảo mở rộng. Nhưng ngôi Tăng Bảo thường còn, nếu không Giới Luật thời không đứng vững. Cho nên nói câu : Thuận oai nghi thời hằng còn ngôi Tam Bảo, trái oai nghi thời úp mất chánh pháp. Nên biết rằng, việc oai nghi, cần phải giữ gìn cho trọn vẹn vậy.

Tổ Qui Sơn nhắc : Các Ngài ! Há chẳng thấy dây sắn nương cây Tòng vượt cao ngàn tầm. Ta nương gá nhơn tốt mới được lợi ích nhiều.

Hai câu trên, lập lời ví dụ. Hai câu dưới chỉ bày giáo pháp. Cây Tòng dụ nhơn tốt. Dây sắn dụ sự nương gá. Ngàn tầm dụ lợi ích nhiều. Nhơn tốt là gì. Tức nghĩa lý trong kinh luật. Nương gá là chi ? Tức cái trí tìm xét. Nghĩa là lấy trí xét lấy ngộ vào cái vô sanh. Chỗ thấy bằng bực Phật, vô cùng trí huệ biện tài, mở bày chánh pháp, lợi ích người đời, thiết là rường cột trong Phật pháp.

Ký viết : Tông, dụ lý. Cát, dụ trí : Dĩ trí quản lý, đắc kiến pháp thân đệ nhất nghĩa đế, tủng vị thân chúng, nhi pháp nhãn dĩ minh bất thọ thỉnh sắc sở hoặc, phương năng truyền xướng phu dương, lợi tế quần phẩm.

Quảng ích hữu nhị : Nhất tự quảng ích, kiến tề Phật địa. Nhị quảng ích tha, phu dương lợi vật.

Ngôn đệ nhứt nghĩa đế giả ? Tối thượng thậm thâm chi lý, kỳ thể trạm tịch, kỳ tánh hư dung, vô danh vô tướng, tuyệt nghị tuyệt tư, chơn tục bất nhị, không hữu song phi, hiển trung đạo nghĩa.

Cổ viết đệ nhứt nghĩa. Hựu bất đọa chư số lượng; cố ngôn đệ nhất, như Kinh vân : Tuy nhất diệc bất vi nhất, vi phá chư số cố.

Khẩn tu trai giới, mặc mạn khuy du. Thế thế sanh sanh, thù diệu hơn quả .

Thượng nhị cú, giới hơn; hạ nhị cú; giới quả. Khẩn, vị khẩn thiết. Tu, vị tu trì. Trai chi vi ngôn; tề dã. Dĩ thực tề nhật trung, phỏng đồng chư Phật, lý tiền trung đạo chi vị dã. Hựu Phật dục chế đoạn lục thú hơn, cố linh đồng tam thế Phật thực.

Như kinh vân : Chư Thiên tảo khởi thực. Chư Phật nhật trung thực. Súc sanh nhật tây thực. Quý thân nhật mộ thực. Tăng tùy Phật học, cố tủng trung thực. Nhiên trung tiền đắc thực giả ? Dĩ biểu tiền phương tiện đắc hữu chứng nghĩa. Trung hậu bất đắc thực giả ? Biểu pháp giới ngoại cánh vô biệt pháp.

Hoặc viết : Trung sĩ hộ giới khả nhĩ; Thượng sĩ ưng bất tại luận ?

Đáp viết : Đại sĩ hộ giới, du cấp ư Thịnh văn. úy tiểu tội, như bố đại khiên, Lịch đại Tổ sư, diệc vị văn hữu phá trai phạm giới chi giả.

Lời Ký nói : *Cây tông du lý. Dây sản du tri. Lấy trí xét lý, đặng thấy nghĩa đế, thứ nhứt trong Pháp thân, dù chưa chứng đặng Pháp thân, nhưng đã có con mắt Trạch pháp rõ ràng khỏi bị tụi sắc thính lời cuốn, mới có thể truyền xướng phu dương, lợi ích người đời.*

Thế nào nhiều lợi ích ? Có hai nghĩa : 1./ Minh được nhiều lợi ích, chỉ trí kiến bằng bực Phật. 2./ Nhiều lợi ích cho kẻ khác, là khắp bày chánh pháp, lợi ích muôn loài.

Đệ nhứt nghĩa đế là gì ? Cái lý tối cao rất thâm, thế nó vắng lặng, tính nó trống rỗng không danh không tướng, lời không thể bàn, ý không thể nghĩ, chơn và tục không hai, có và không đều dứt, rõ bày nghĩa Trung đạo.

Cho nên nói nghĩa đế thứ nhứt. Lại nữa không mắc vào các con số lượng, nên gọi Đệ nhứt như trong kinh nói : Tuy nhứt nhưng cũng chẳng phải nhứt, vì nó đã ngoài các con số (có và không) vậy.

Các ngài ơi ! Hãy gắng tu trai giới chớ khinh dễ mà bỏ qua. Đời đời kiếp kiếp như lành quả tốt.

Hai câu trên, như giữ giới. Hai câu dưới kết quả của sự giữ giới. Khấn là gì ? Gắng thiết. Tu là gì ? Tu trì. Trai là chi ? Nghĩa đúng vậy. Do ăn đúng giờ nhứt trung bắt chước các đức Phật noi theo nghĩa Trung đạo vậy. Lại nữa bởi Phật muốn đoạn như sáu thú, nên dạy phải ăn đồng ba đời các đức Phật.

Như trong kinh Thập Giới nói : Chư Thiên ăn sớm mai, các đức Phật ăn giờ Nhứt Trung (Mặt trời đứng bóng). Mặt trời xế sức sanh ăn. Mặt trời lặn, Quỷ Thần ăn. Ông thầy học theo Phật nên ăn theo Nhứt trung. Song trước Nhứt trung đặng ăn là sao ? Bởi nêu pháp phương tiện trước khi, tu và học cũng có nghĩa chứng. Sau Nhứt trung không ăn là gì ? Bởi nêu ngoài pháp giới của tâm không còn pháp chi khác nữa.

Hoặc có người hỏi : Người bực trung giữ giới cần phải như vậy phải rồi, chớ người bực Thượng bát luận giờ nào ?

Đáp rằng : Bực Đại sĩ giữ giới còn gắt hơn hàng Thinh văn, sợ lỗi nhỏ như sợ tội to. Tổ Sư nhiều đời cũng chưa từng nghe ngài nào phá trai phạm giới.

Như Thanh Lương Quốc sư, nãi Hoa Nghiêm Bồ tát, tự dĩ thập luật nghiêm thân, Vĩnh Gia bất thực sừ đầu hạ thế.

Trung phong bất ly thủy nang, Ca Diếp Tôn giả, thủ truyền tâm ấn, hạnh đầu đà tự chí chung thân. Nhật trung nhất thực, ngộ tiền bất xan, trung hậu bất ẩm quả tương. Chánh vị đoạn trừ tam giới, chi tập nhơn. Bất trước nhị biên chi quá thất, diệc biểu đốn siêu phương tiện, bất do môn hộ nhi chứng nhập giả dã.

Hoặc viết : Giáo trung hữu thừa cấp giới huốn. Giới cấp thừa huốn. Thừa giới cu cấp, thừa giới cu huốn chi ngữ, thử tắc giới tợ khả huốn, thừa nghi khả cấp ?

Đáp viết : Thừa, lý dã. Giới, sự dã. Sự do lý lập, lý nhơn sự sanh. Sự lý viên dung, phương danh Thượng sĩ : như diếu nhị dục, khuyết nhất tức thất vạn lý chi chú; du nhơn lương mục, hủy nhất tắc vô hỏ dụng chi chiếu .

Cố kỳ thừa cấp giới huốn, nãi đọa Tu La, quỷ, súc nhi văn pháp. Do thừa giới cu cấp, toại sanh nhơn thiên nhi ngộ đạo, kỳ huốn cấp ưu liệt, tư khả kiến hĩ.

Giới giả ? Phòng phi chỉ ác, diệc trừ tam độc chi vị dã. Khuy du giả ? Khuy, vị khuy khuyết, nãi vi phạm dã. Du, vị du việt, nhi phát học dã.

Thù diệu nhơn quả giả ? Dĩ giới tịnh cố, hiện tắc thân tâm kiểu khiết, đương lai sanh sanh báo dĩ đoạn nghiêm chi thế, nãi chí tam thập nhị tướng, vạn đức trang nghiêm chi xu, mặt bất dĩ giới vi nhơn. Do kỳ nhân thù, cố kỳ quả diệu.

Ngài Thanh Lương Quốc Sư là ông Bồ tát Hoa Nghiêm (Bồ tát Đại thừa) còn lấy mười điều Giới Luật sửa mình. Ngài Vĩnh Gia không ăn rau dưới đầu cuộc (*cuộc đất trồng rau chết trùng kiến*).

Tổ Khuê Phong chẳng lia dây lượt nước. Đức Tôn Giá Ca Diếp, là bực truyền Tâm ấn đầu tiên, tu hạnh Đầu Đà cho đến trọn đời. Giữa ngày ăn một bữa, trước giờ Ngọ không ăn chi hết, sau Nhật trung chẳng uống nước các thứ trái. Các Ngài đây chính là muốn dứt hẳn tập như trong ba cõi. Không dính mắc các lỗi lầm, chấp có chấp không, cũng nêu nghĩa vượt khỏi pháp phương tiện, chẳng cần noi theo cửa nẻo bực Tam thừa, mà chứng vào quả Phật đó vậy.

Hoặc có người hỏi những câu như là : Trong kinh có nói học kinh gấp, giữ giới huân, hoặc nói giữ giới gấp, hoặc kinh huân. Hoặc nói học kinh và giữ giới đều gấp, hoặc nói học kinh giữ giới đều huân, mà văn cảnh sách này tôi xem tưởng như sự giữ giới huân hơn, còn học kinh cần phải cho gấp ?

- *Đáp rằng* : Chẳng phải thế. Vì sao ? Học kinh là lý vậy. Giữ giới là sự vậy. Sự do lý lập, lý nhờ sự mới có. Sự và lý viên dung, mới kêu là bực Thượng sĩ, như chim có hai cánh, thiếu một thời không thể bay nghìn dặm, như người có hai con mắt hư một con thì sự thấy không đủ sức.

Cho nên những người đời nay học kinh gấp, giữ giới huân. Chính sau đọa Tu La, ngã quỷ và súc sanh, mà được nghe pháp. Còn ai học kinh và giữ giới đều gấp được sanh lên cõi người, cõi trời và ngộ đạo. Ôi ! Sự huân gấp hơn thua như thế nào kia, xin xem đoạn văn này cũng đủ thấy rõ rồi vậy.

Giới là gì ? Là nghĩa ngăn ác ngừa quấy, dứt trừ ba độc tham sân và si. Thế nào bỏ qua ? Bỏ là nghĩa trái phạm hay kém thiếu. Qua là nghĩa nhảy vượt, tức không chịu học vậy.

Nhơn lành quả tốt là gì ? Do vì giữ tịnh giới hiện thời thân tâm trong sạch, đời sau, mỗi đời được báo thân đoan chính trang nghiêm, cho đến 32 tướng thân muôn đức rực rỡ cũng đều nhờ giữ giới làm nhân. Do nhân lành nên kết quả tốt.

Nhược bất trì giới, thượng bất đắc nhưn thân, huống đắc công đức chi thể. Hựu giới bất tịnh, thả vô chánh tín ; túng hữu huyền hà chi biện, nhi hạnh giải toàn vi, khởi năng truyền xướng phu dương, báo Phật ân đức !

Kim chi thiên học, mạn Phật tỳ ni, phục vi tổ giới, thượng phi tín nhưn, yên danh thượng sĩ ; hề năng phu dương lợi vật, truyền Phật tâm ấn giả tai. !

Ký viết : Quả tương giả ? Vị dĩ chư quả yếm tương, lự chỉ trùng thanh, đích tịnh ẩm chi. Tam thế Như Lai thực bất quá trung giả ? Dĩ chư Phật tánh hằng xử trung đạo, thị cố Như Lai tự dẫn vương cung, nãi chí Niết Bàn, ư kỳ trung gian, tăng vị hữu phi thời chi thực.

Cố Luận vân : Như Lai tánh ly phi thời thực ; cố Phật ngôn, trung hậu bất thực hữu ngũ phước. Nhất, thiếu dâm, Nhị, thiếu thù. Tam, đắc nhất tâm. Tứ, vô hạ phong. Ngũ, đắc thân an ổn diệc bất tác bệnh. Ngôn mạn giả ? Khi dã, hựu dư mạn đồng, đãi dã, hốt dã, bất kính dã.

KHỞI TÍN vân : Nãi chí tiểu tội, tâm sanh bố úy, tầm quý cải hối, bất đắc khinh ư Như Lai sở chế cấm giới. Đương hộ cơ hiềm, bất linh chúng sanh vọng khởi tội quá. Tư thành tự lợi, lợi tha, hà trì chánh pháp, phu dương lợi vật, báo Phật ân đức giả dã.

NHỊ. - GIỚI MIỄN

"Bất khả dẳng nhàn quá nhật, ngọt ngọt độ thời ; khả tích quang âm, bất cầu thăng tấn".

Thượng nhị cú, giới vô hư độ. Hạ nhị cú khái vô thượng tấn. Nhật ký nhàn quá, thờ, phục hư độ, bất mưu thượng hướng, tọa tán quang âm, thiệt vi khả tích !

Nếu không giữ giới, sợ e còn không được làm thân người, huống dạng thân công đức. Lại nữa người giữ giới không được thanh tịnh, mà lại không tâm chánh tín nữa, dù cho có tài biện luận như nước đổ, nhưng hạnh giải toàn sái, đâu có thể truyền rao khắp bày chánh pháp trả ơn đức Phật.

Những trang thiên học đời bây giờ khinh dễ giới luật, của Phật lại trái với lời dạy của Tổ sư, còn chẳng phải là người tín tâm đâu dạng kêu bực Thượng sĩ, làm sao mở bày chánh pháp, lợi ích muôn đời và truyền tâm ấn của Phật được ư ?

Lời Ký nói : *Nước trái là gì ? Là nghĩa lấy các thứ trái tép ra nước, lượt xác lông trong, lọc sạch rồi uống. Thế nào ba đời Như Lai không ăn quá Nhật trung ? Bởi tánh chư Phật, luôn noi theo lý Trung đạo, cho nên đức Như Lai từ khi giáng sanh cung Vua, cho đến lúc nhập Niếp Bàn trong thời gian khoảng giữa chưa từng có lúc nào ăn phi thời.*

Nên trong Luận nói : *Tánh đức Như Lai không ăn phi thời, nên ngài dạy sau Nhật trung, không ăn có năm phước : 1./ Ít dâm. 2./ Ít ngủ. 3./ Động nhất tâm. 4./ Khỏi hạ phong. 5./ Thân yên ổn, cũng chẳng sanh bệnh. Nói khinh dễ là gì ? Khi mạn, biếng nhác, dễ người không cung kính vậy.*

Luận KHỎI TÍN nói : *Nhấn đến tội nhỏ, sanh lòng sợ sệt hổ thẹn ăn năn cải chữa không dạng khinh giới cấm của đức Như Lai ngài lập. Phải giữ gìn đừng cho người ta chê bai và đừng để chúng sanh quấy khởi việc tội lỗi. Như vậy mới đúng cái nghĩa tự lợi, lợi tha và giữ gìn chánh pháp, khắp bày lợi ích người đời, trả ơn đức Phật đó vậy.*

2) RĂN GẮNG

Chẳng nên lếu láo (thong thả) qua ngày, lơ lơ qua buổi, phải tiếc tác bóng (quang âm), sao mà chẳng cầu thăng tấn. !

Hai câu trên, răn mình đừng để luống qua ngày giờ. Hai câu dưới, thương than không chí sấn tới. Ngày đã luống mất giờ lại lướt qua, không lo tiến tới, rảnh ngòi hao phí bóng quang âm, thật là đáng tiếc.

Ký viết : Đại Vô, tích thốn âm : Đào Khản, tích phân âm. Hướng vị sanh tử xuất gia giả, như cúu đầu nhiên, nhi khả hư độ tai ? Ngọt ngọt, thị bất động mạo. nãi du du độ nhật, vô sở dụng tâm, bất cần thăng tấn, như dũ giả diên.

"Đồ tiêu thập phương tín thí, diệc nãi cô phụ tứ ân ; tích luy chuyển thâm. Tâm trần dị ung, xúc đồ thành trệ, nhơn sở khinh khi".

Sơ nhị cú, vô đức báo ân. Thứ nhị cú, tội thâm chướng trọng. Hậu nhị cú, do chướng thành thất. Nhược vô thăng tấn, bất dẫn vô công dĩ tiêu tín thí, diệc nãi vô đức dĩ báo tứ ân. Công ký bất thi, đức vô từng lập ; tích tội nhứt thâm, hoặc ủng tâm nguyên, vô đại nhơn chi kiến, thất thánh nhơn chi minh. Bội giác hiệp trần, cố nãi xúc đồ thành trệ. Huệ giải ký phong, yên năng khai phát hậu lai, tưng sử niên cao lập trưởng, diệc hà miễn nhơn sở khinh khi.

Ký viết : Chướng, túc phiền não hoặc dã. Dĩ tham sâm si cấu, ủng tế hung trung, khởi năng tâm quang thấu lậu. Ký vô tự lợi, phục khuyết lợi tha, cố vi hậu học chi sở khinh khi!

Hụu thử tâm từng vô thi lai, ở tập chủng tử duyên thâm. Kim phục huân chi, khởi bất bị ủng hồ tai. Xúc, vị ngộ đối. Đồ, vị đạo lộ, túc sự lý dã. Trệ, vị trệ ngại, thị bất thông chi nghĩa. Dĩ tâm trần ủng tắc, cố ngộ sự bất thông, đối lý bất đạt dã.

"Cố vân : Bỉ ký trọng phu ngã diệc nhĩ, bất ưng tự khinh nhi thối quật".

Thượng cú, linh hiệu tiên triết. Hạ cú, khuyến tự miễn tấn. Tiên Thánh, hậu hiền,

Lời Ký nói : Nhà Hạ, vua Đại Võ tiếc tác bóng. Ông Đào Khản tiếc một phân bóng, mấy ông đó là người ở đời mà còn vậy. Huống chi ta là người vì đường sanh tử xuất gia cần tu như cứu lửa cháy đầu, mà hồng luống phỉ ngày giờ hay sao ? Lơ lơ là gì ? Dạng trợ trợ, là thâm thâm qua ngày, không lo gì cả, không cầu thêm tới như đứa hư trong đời vậy.

Luống hao của mười phương tín thí, cũng là cô phụ bốn ân, chứa tội càng sâu. Tâm trần để lấp, gặp việc bị ngăn ngắt, không khỏi người ta khinh dể.

Hai câu đầu, không giới đức, đên đáp bốn ân. Hai câu kế, tội sâu chướng nặng. Hai câu sau do chướng thành ra mất huệ sáng. Nếu không tu hành thăng tấn chẳng những không công lao để tiêu của tín thí cũng là không đức chi đặng đên đáp bốn ân nữa. Công đã không làm, đức không từ đâu lập đặng, chứa tội càng ngày càng nhiều, hoặc chướng ngăn lấp nguồn tâm, không đặng chỗ kiến giải như bực Đại nhơn và mất huệ sáng của bực Thánh nhơn. Trái bỏ tánh giác hiệp với sáu trần nên gặp việc gì thành ra ngăn nghệt việc nấy. Phần huệ giải đã bịt, đâu đặng khai phát cho kẻ hậu lai, dù cho tuổi cao tát lớn, cũng nào khỏi người ta khinh khi. ! !

Lời Ký nói : *Chướng là gì ? - Thứ phiền não mê lầm vậy. Do bụi nơ tham sân si chật nứt trong lòng, làm sao phát ra trí huệ thấu suốt cho đặng. Đã không phần tự lợi, mà lại mất phần lợi cho người, cho nên bị kẻ hậu học khinh dể.*

Lại tâm này từ vô thi đến nay, hột giống ác tập nhiễm sâu. Đời nay lại huân tập thêm nữa đâu chẳng để ngăn lấp hay sao. Gặp là nghĩa gặp nhâm. Việc là đường lối, tức sự lý vậy. Ngăn là nghĩa ngăn ngại cũng là nghĩa không thông suốt. Do tâm trần ngăn lấp, nên gặp sự chẳng thông, gặp lý chẳng rõ vậy.

Người xưa nói : Người đã đứng trượng phu. Ta đây cũng thế chẳng nên khinh mình mà lui sụt.

Câu trên, dạy bắt chước bực Tiên Triết. Câu dưới, khuyên mình gắng tới. Các bực Thánh trước, Hiền sau, vị

nhơn nhơn hữu phần. Bỉ ký như thị, ngã hà bất nhiên, khởi khẩu tự khinh, nhi thối quật kỷ chí.

Cố Phật giới La Hầu La vân : Thập phương thế giới chư Bồ Tát, niệm niệm dĩ chứng Thiện thế quả. Bỉ ký trượng phu ngã diệc nhĩ, bất ưng tự khinh nhi thối quật.

Niết Bàn kinh vân : "Nhược nhơn bất tri Phật tánh giả, tắc vô trượng phu tướng giai danh nữ nhơn".

Ký viết : Diệc nhĩ giả ? Diệc nhiên dã. Trượng phu giả ? Trí nhơn dã. Bỉ ký trượng phu, ngã diệc trí nhơn, bất khả cao thôi tại bỉ nhi tự phụ kỷ linh. Nhất thế chúng sanh, bốn lai thành Phật ; thị cố lục phạm, tứ thánh đồng nhất tâm nguyên. Mê tắc vi phạm ngộ tức thành Thánh, nhất niệm tương ưng, tiện đồng chư Phật.

Nhược dã vị năng, đương dĩ thân giới tâm huệ, nội ngoại huân tu, tắc bộ bộ ly phạm ; niệm niệm giai Thánh, nhứt sanh thủ biện, diệc hà nhược tha tai !

Thiện thế giả ? Vị đệ nhất thượng thăng, vĩnh bất phục hườn dã, diệc vân hảo khứ, vị ư chủng chủng chư Tam muội, vô lượng trí huệ trung khứ, thử nãi Như Lai thập hiệu chi nhất dã.

Thành hiền giả ? Tam thừa nhơn vị kiến đạo, dĩ tiền danh hiền. Tu tập phước trí cụ hiền đức cố dã. Kiến đạo dĩ hậu danh Thánh. Thánh giả ! Chánh dã. Dĩ vô lậu trí, chánh hiệp lý cố dã,

"Nhược bất như thử, đồ tại truy môn ; nhằm nhiệm nhất sanh, thù vô sở ích".

Thượng nhị cú, vi giáo. Hạ nhị cú, thất lợi. Nhược bất như thượng tu hành, thiệt nãi uống

nào cũng có phần làm nên Phật cả. Kia đã như thế, ta sao chẳng vậy, đâu nên tự khinh lui sụt chí mình.

Cho nên đức Phật dạy ông La Hầu La rằng : "Các vị Bồ Tát mười phương thế giới, mỗi niệm mỗi niệm đã chứng lên quả Thiện thế. Kia đã đứng trượng phu thời con đây cũng thế, chẳng nên khinh mình mà lui sụt".

Trong kinh Niết Bàn nói : Nếu người không biết mình có tánh Phật thì người đó không phải bậc trượng phu, chỉ gọi là nữ nhơn thôi.

Lời Ký nói : *Cũng thế là gì ? Như nói cũng vậy đó. Trượng phu là gì ? Người trí vậy, kia đã đứng trượng phu, ta đây cũng người trí, chẳng nên cao nhường cho người mà phụ tánh linh mình. Vì sao ? Vì tất cả chúng sanh xưa nay sẵn tánh thành Phật, cho nên sáu cõi Phàm, bốn cõi Thánh cũng đồng một cái tâm. Nhưng mê thời là phàm, ngộ tức thành thánh, hễ một niệm nhầm rồi, liền đồng các đức Phật.*

Bằng chưa được vậy phải dùng giữ giới sửa thân, trí huệ, giải tâm, trong ngoài đều tu, thời mỗi niệm bước xa cõi trần, mỗi niệm gần bậc Thánh, một đời đặng xong, thời đâu nhường cho người ư ?

Quả Thiện thế là gì ? Bởi đi thẳng lên bậc nhất nhất hàng không trở lại vậy, nên gọi Thiện thế (khéo qua) cũng gọi quả: Hảo khứ (khéo đi) nghĩa là đi trong vô lượng trí huệ, đủ hết thấy các pháp Tam Muội. Thiện thế đây là một hiệu trong mười hiệu đức Như Lai vậy.

Thánh Hiền là gì ? Người bậc Tam thừa, chưa thấy Đạo về trước gọi Hiền. Bởi vì trong bậc này tu tập phước trí đầy đủ các hiền đức vậy. Còn học thấy Đạo sắp về sau gọi là bậc Thánh. Thánh là nghĩa chánh vậy. Do vì lấy trí vô lậu chứng hiệp nhằm lý chơn chánh vậy.

Nếu không được như thế, luống ở chốn Tri môn lếu lảo một đời, thật không ích chi hết.

Hai câu trên, trái lời dạy của Phật. Hai câu dưới mất lợi cho mình. Nếu chẳng tu hành như trên, thật là uống mẶc

phi pháp phục, hỗn lạp nhất sanh, vô công khả ký, vô đức khả lục. Cố viết, thù vô sở ích.

Ký viết : Đờ giả, không dã. Truy môn giả ? Dĩ phục sắc nhi xung pháp môn dã.

TAM.- KIẾT KHUYẾN : NGŨ.

Nhất : khái phát ; Nhị : thị giáo ;

Tam : Khuyến miễn ; Tứ : hiển thị nhưn quả;

Ngũ : Tự hành hóa tha.

NHẤT.- KHẢI PHÁT

Phục vọng, hưng quyết liệt chí chí, khai đặc đạt chí hoài ; cử thố khán tha thượng lưu, mạc thiện tùy ư dung bỉ. Kim sanh tiện tu quyết đoán, tướng liệu bất do biệt nhưn.

Sơ nhị cú, bác đạt ý khí. Thứ nhị cú, tông hiền đồ ngu. Hậu nhị cú, ngộ bất do tha. Phục vọng, nãi khẩn đảo chí từ. Hưng quyết liệt chí giả ? Phát đồng mãnh tâm, bình trượng phu chí khí. Khai đặc đạt hoài giả ? Khôi khoách hưng cảm, lập hướng thượng trí.

Cử thố khán tha thượng lưu giả ? Đông tịnh lý tiến tu tông, thượng đức. Mạc thiện tùy ư dung bỉ giả ? Bất khả tự chuyên, tùy tập dung lưu thời bối.

Cố Phạm Thục Công, tống Viên Ngộ Thiên sư hành khước vân : Quan thủy mạc quan ô trì thủy, ô trì chi thủy ngư biếc ti, dăng sơn mạc dăng đà lý sơn, đà lý chi sơn thảo mộc hi. Quang thủy, tu quan thương minh quang ; dăng sơn, tu dăng Thới sơn thượng. Sở đắc bất thiên, số kiến điệp cao, tư chi vị dã.

áo pháp, lẫn lộn ột đời, không công chi ghi đặng, không đức gì khá chép. Cho nên nói câu : **Thật không ích gì cả.**

Lời Ký nói : *Luống là nghĩa ở không. Tri môn là gì ? Lấy theo sắc áo mặc mà nói pháp môn (chùa)*

III) KẾT KHUYÊN, PHÂN LÀM NĂM

- 1.) MỞ BÀY
- 2.) NÊU GIÁO PHÁP
- 3.) KHUYÊN GẮNG
- 4.) CHI RÕ NHÂN VÀ QUẢ
- 5.) MÌNH LÀM VÀ DẠY NGƯỜI KHÁC LÀM

1.- MỞ BÀY :

Tổ Qui Sơn nói : "Trông mong các Ngài, phát chí cho chăm hằm, mở lòng cho rộng rãi, việc làm phải coi theo người bực thượng lưu, đừng có chuyên theo những đứa quê hèn. Đời nay liên phải quyết đoán, xét tưởng, liệu lượng tại nơi mình chớ chẳng phải do nơi người nào khác".

Hai câu đầu, lòng dạ rộng rãi. Hai câu kế noi theo bực hiền và xa lánh đứa ngu. Hai câu sau, sự tỏ ngộ chẳng phải do ai khác. Trông mong là gì ? Là lời cầu khẩn. Phát chí chăm hằm là gì ? Phát lòng dững mãnh giữ chí khí trượng phu. Thế nào mở lòng rộng rãi ? - Mở rộng lòng dạ, lập chí hướng thượng mà tu hành.

Việc làm phải coi theo người bực thượng lưu là sao ? Khi động khi tịnh ra làm, phải noi theo bực thượng đức thời việc làm mới thành công. Thế nào đừng chuyên theo đứa quê hèn ? Không nên tự ý chuyên lòng tập quen theo kẻ quê người hèn.

Cho nên ông Phạm Thục Công, lúc đưa ông Viên Ngộ Thiên sư đi du phương có chúc câu này : Sư cụ ra đi, có xem nước, thời đừng xem nước ao nhơ, vì sao ? Bởi nước ao nhơ cá trành ồm đèo. Và có lên núi, đừng lên núi là đà. Vì núi là đà cỏ cây lưa thưa. Thế nên xem nước, phải xem biển rộng sâu ; lên núi thời phải lên chót núi Thái Sơn. Chỗ đặng không cạn, chỗ thấy mới cao, là nghĩa đây vậy.

Kim sanh tiện tu quyết đoán giả ? Nhất đao lưỡng đoạn, đương hạ quyết liễu. Kim nhược bất liễu, cánh đãi hà thời. Bất do biệt nhơn giả ? Tự tâm huần tự quyết, tự tu huần tự ngộ, phi quan ư biệt nhơn, túng nhiều phụ tử, diệc nan tương đại. Sở vị tá nhơn tử quản, xuất khí bất đắc, thị dã.

Ký viết : Dung bỉ ? Túc dung ngu bỉ lậu chi nhơn dã. Quyết, vị quyết liễu hựu quả quyết vô dự dự chi từ. Đoán, nãi pháp quyết chi vị dã. Đà âm đà, lý âm lý, sơn chi ti tiểu nhi liên tiếp, nhơn sở thường hành giả dã.

NHỊ.- THỊ GIÁO

Túc ý vong duyên, bất dữ chư trần tác đối, tâm không cảnh tịch, chỉ vị cứu trệ bất thông.

Thượng nhị cú, khiến vọng. Hạ nhị cú, nguyên chơn. Tứ ý vong duyên giả ? Ý nãi lục căn chi chủ ; chủ nhược chỉ túc, nhi phân duyên chi tâm tự vong hĩ. Bất dữ chư trần tác đối giả ? Phàm phu bất liễu tự tâm, chúng chúng vọng chấp, tùy sự phân duyên, phân biệt lục trần cảnh giới. Nhược nhất niệm vô sanh, ly chư phân biệt, tắc ý tức duyên vong. Lục trần thùy dữ tác đối; thị tắc căn bất duyên trần, nhi trần cảnh tự tịch hĩ.

Tâm không cảnh tịch giả ? Chơn tâm bốn không, trần cảnh nguyên tịch. Lương do mê chơn chấp vọng cố hữu chư cảnh phân nhiên. Tâm nhược vô chấp, tắc chung nhất đối cảnh, nhi cảnh hằng tịch, diệc phi dẫn tuyệt tâm cảnh, đàng trừ vạn vật, nhiên hậu vi tịch. Đản bất mê chơn, kỳ cảnh tự tịch.

Cố kinh vân : "Tận kiến chư pháp nhi vô sở kiến thị dã". Cứu trệ bất thông giả ? Tùng vô thi

Đời nay liền quyết đoán là gì ? Cũng như nghĩa một dao chặt hai đoạn, quyết chắc rõ ràng. Nếu đời nay ta không quyết chắc cho rồi, còn đợi đời nào nữa. Thế nào không do người khác ? Tâm mình tự quyết lấy tâm mình, mình tu thời mình ngộ, chẳng ăn thua chi tới người khác; dù cho cha con, cũng không thể cho nhau được. Nên có câu : "Mượn lỗ mũi người thở không thể sống" là nghĩa đây vậy.

Lời Ký nói : *Quê hèn là gì ? Tức những người quê mùa hèn hạ vậy. Quyết là gì ? Là nghĩa quyết liễu, hay là quả quyết là lời không dự dự. Đoán là chi ? Là nghĩa định quyết, Đà âm đà. Lý âm lý. Loại núi thấp nhỏ, và liền tiếp nhau, người ta thường đi trên đó vậy.*

2.- NÊU GIÁO PHÁP :

Dứt ý vọng duyên, không cùng các trần làm bạn ; tâm không cảnh vắng, nhưng vì lâu trệ chẳng thông.

Hai câu trên, dứt hết vọng niệm. Hai câu dưới, gắm lại chơn, tánh của mình. Dứt ý vọng duyên là gì ? Ý là chủ trong sáu căn nếu bật dứt ông chủ, thì những tâm phan duyên kia tự vọng vậy. Thế nào chẳng cùng các trần làm bạn ? Kẻ phàm phu không rõ được tâm mình, vọng chấp đủ thứ, leo chuyền theo các việc đời, phân biệt cảnh giới sáu trần. Nếu một niệm được vô sanh bỏ các tâm phân biệt, thời ý căn kia nó phải dứt, duyên vọng nọ cũng liền thôi, thì sáu trần còn làm bạn với ai nữa. Thế là sáu căn không duyên sáu trần, thì cảnh trần tự nhiên vắng lặng.

Tâm không cảnh vắng là chi ? Chơn tâm vốn không cảnh trần vẫn vắng. Song bởi người đời quên-chơn chấp vọng, nên mới có những cảnh lăng xăng. Nếu tâm ta không chấp, thời trọn ngày đối cảnh mà cảnh vẫn vắng, cũng chẳng phải bật dứt tâm và cảnh dẹp ráo muôn vật rồi mới là vắng lặng. Nghĩa là hễ mình không mê chơn tánh, thời cảnh kia tự vắng vậy.

Cho nên trong kinh nói : Thấy hết các pháp mà không chấp chỗ mình thấy phải vậy. Thế nào lâu trệ chẳng thông ?

tế bất giải nhất niệm tâm khởi, tắc vạn kiếp tình sanh ; bất đạt bốn không, chấp chi vi hữu. Ung tế chơn tâm, trệ nhi bất thông, trí sử bốn giác viên minh, biến vi năng kiến chi vọng kiến, vô tướng chơn thể, biến vi sở kiến chi vọng cảnh, vọng vi chơn ngại. Cố viết bất thông. Nhược bất phản chiếu, phá bỉ căn trần, tắc vô năng phục kỳ bốn hi.

Ký viết : Khiến vọng giả, vị ly vọng căn cảnh, vọng tâm nguyên vô tự thể, lảm trần thành thể, tùy cảnh hữu vô; cảnh lai tức sanh, cảnh khứ tức diệt. Ký nhơn cảnh nhi khởi tắc toàn cảnh thị tâm. Hựu nhơn tâm chiếu cảnh, tắc toàn tâm thị cảnh. Nhi các vô tự tánh, duy thị duyên sanh. Nhược tâm ly niệm, tắc căn cảnh tịch nhiên.

Nguyên chơn giả ? Vị suy nguyên kỳ thí, duy nhất chơn tâm, tánh tịnh minh thể, quýnh tuyệt căn trần, linh tri tịch chiếu, trạm nhiên vô tế, châu biến pháp giới. Thiết vi bất năng giá kỳ huy, khung thương bất năng phúc kỳ thể, vạn pháp bất năng ẩn kỳ chơn, trần lao bất năng dịch kỳ tánh. Do kỳ tối sơ mê nhất pháp giới, bất giác vọng khởi nhi hữu kỳ niệm. Tùy nhiễm tịnh duyên, tâm cảnh hổ sanh, chương bốn linh minh, chí kim vị tăng phản tỉnh. Cố viết : cứu trệ bất thông.

Tận kiến chư pháp giả ? Tâm cảnh lịch nhiên dã. Nhi vô sở kiến giả ? Chơn tâm vô tri, chơn cảnh vô tướng. Vô tri cố không, vô tướng cố tịch.

Nghĩa là từ vô thì, bỗng dưng một niệm tâm vọng khởi ra, mà muôn kiếp loại hữu tình không rõ thấu tâm cảnh vốn không, chấp cho là thật có. Bởi cái chấp đó nên ngăn che chơn tâm, ngăn ngại chẳng thông, đến nỗi tâm bản giác viên minh biến làm cái vọng kiến hay thấy, chơn thể vô tướng, biến thành vọng cảnh bị thấy, vọng cảnh làm ngăn ngại tánh chơn. Cho nên nói chẳng thông. Nếu ta không xét soi trở lại, đặng dứt vọng căn vọng trần thời không thể nào đem trở lại cái tâm bản giác viên minh kia vậy.

Lời Ký nói : *Trừ vọng là gì ? Là dứt vọng căn, vọng cảnh song vọng tâm vốn không tự thể, chỉ vịn theo vọng trần làm thành tự thể của nó mà thôi, đã theo cảnh vọng trần mà có mà không, thì lẽ cố nhiên cảnh đến, vọng tâm liền sanh, cảnh đi vọng tâm liền dứt. Song vọng tâm đã như cảnh mà khởi, thời toàn cảnh là tâm. Lại như vọng tâm chiếu qua cảnh, thời toàn tâm là cảnh. Nhưng tâm và cảnh cả hai đều không tự tánh, chỉ là như duyên hòa hiệp giả đối sanh ra. Nếu trong tâm ta dứt vọng niệm, thời căn và cảnh tự vắng vậy.*

Gẫm lại chơn tánh là gì ? Nghĩa là xét lại hồi ban đầu, chỉ có một chơn tâm ; tánh nó trong sạch, thể nó sáng suốt, bật dứt căn và trần nhiễm màu rõ biết vắng lặng chiếu soi, vắng lặng không bờ mé khắp cùng pháp giới. Dầu cho núi Thiết vi không thể nào che cái sáng của nó, trời xanh cũng không trùm được cái thể của nó, muôn pháp cũng không ẩn được tánh chơn của nó, trần lao cũng không đổi được tánh của nó. Song ngặt vì lúc tối sơ, mê một tánh pháp giới (chơn tâm) thoát nhiên tâm vọng khởi lên mới có vọng niệm. Rồi tùy theo cái duyên nhiễm và tịnh, vọng tâm, vọng cảnh do đó mà sanh ra, che lấp bản tánh sáng suốt, đến nay chưa từng xét lại. Cho nên nói câu : *Lâu trệ chẳng thông.*

Thấy suốt các pháp là gì ? Tâm và cảnh rõ ràng vậy. Thấy mà không chấp thấy là sao ? Chơn tâm không chấp nó biết, chơn cảnh không chấp có tướng. Chơn tâm không chấp biết cho nên nói chơn tâm vốn không. Chơn cảnh không chấp có tướng, cho nên nói cảnh vắng lặng.

Vô tri giả ? Phi đồng mộc thạch chi vô tri, nãi tâm bất khởi phân biệt, tịch nhi thường chiếu.

Vô tướng giả ? Phi đẳng tận vạn vật chi vô tướng, nãi tức tướng vô tướng, chiếu nhi thường tịch cố dã.

Bạt duyên tâm giả ? Tức vọng tưởng tâm dã. Thử tâm phân biệt hữu tam : Vị tâm, ý, thức nhi sơ tâm đối cảnh, giác tri dị hồ mộc thạch, danh chi vi tâm ; thứ tâm trừ lượng, danh chi vi ý, liễu liễu biệt tri, danh chi vi thức.

Vọng tưởng nhược tức, tam giai đô vong, cảnh giới diệt diệt, duy nhất chơn tâm, hư thông vô ngại, vô sở bất biến, nhi cảnh hữu hà vật chi khả trệ tai.

TAM.- KHUYẾN MIỄN.

Thực lâm tư vấn, thời thời kinh sách, cương tác chủ tế, mạc tuận nhưn tình,

Thượng nhị cú, y pháp tự cảnh. Hạ nhị cú, miễn chí thượng xu. Thực lâm đẳng giả ? Vị tu thực độc kỳ văn, uẩn chi hung trung, thời thời tự cảnh thâm tư kỳ nghĩa. Sách lệ tấn tu ; bất khả nhất kinh nhĩ mục, tiện trí chi cao các.

Cương tác chủ tế đẳng giả ? Phám phu vi vô minh sở huân, cứu tập thành tánh, xúc cảnh tức tiện tùy duyên.

Cấu bất tự miễn, lập quyết liệt chi chí, khai đặc đạt chi hoài, bình trí huệ cung, chấp kiên cố tiến ; tạm nhĩ tùy lưu, tắc tất vi quần tà sở dụ, tứ ma sở hại dã.

Cái không biết đây không phải đồng với tánh vô tri của cây và đá, chính chơn tâm không khởi phân biệt, vắng lặng mà thường soi, nên nói không biết.

Song không tướng đây chẳng phải đẹp hết muôn vật mới là không tướng, tức chính là nơi cảnh tướng mà không chấp tướng, chiếu rõ các cảnh mà thường vắng lặng, nên nói là không tướng vậy.

Tâm phân duyên là gì ? Tức vọng tâm vậy, vọng tâm đây phân biệt có ba thứ : 1./ Tâm. 2./ Ý. 3./ Thức. Lúc ban sơ tâm đối với cảnh, có tánh giác tri khác hơn cây đá, gọi đó là tâm (thức A Lại Da vô ký) kế khởi các tâm so lường gọi đó là ý (thức Mặt Na chấp ngã) rành rẽ tỏ biết, gọi đó là thức (ý và năm thức trước).

Nhưng vọng tướng đã dứt rồi thì tâm , ý, thức nói trên cũng đều thôi hết và các cảnh giới kia cũng bật luôn, chỉ còn một cái chơn tâm, rỗng suốt không ngăn ngại, khắp cùng hết ráo, thời còn có vật nào mà ngăn được ư ?

3.- KHUYÊN GẮNG :

Tổ Qui Sơn nói : Xin các ngài ai nấy đọc thuộc văn này, đừng mỗi giờ phút nhắc nhở thân tâm, gắng làm ông chủ tế, chớ nên chiêu theo tình đời.

Hai câu trên, y chánh pháp răn nhắc mình. Hai câu dưới gắng chí thẳng tới. Câu đọc thuộc văn này ... là gì ? Nghĩa là cần phải đọc thuộc văn Cảnh sách này để vào trong tâm mỗi giờ phút răn nhắc lấy mình. Xét sâu nghĩa lý trong ấy, gắng gổ tấn tu, chớ nên một phen thoảng qua tai mắt liền cất trên gác cao.

Thế nào gắng làm ông chủ tế... ? Bởi chúng phàm phu bị vô minh huân tận, tập lâu thành tánh, nên gặp cảnh thì liền dính lú theo cảnh.

Nếu không tự gắng lấy mình, lập chí chăm hằm, mở lòng rộng rãi, cầm cây cung trí huệ lấp mũi tên kiên cố, toan bắn con quỷ vô minh mà lại để cho một phút khởi lòng chịu theo vọng trần, thời thế nào cũng bị quần tà (*lục căn, lục trần*) nó cám dỗ và bốn con ma phá hại vậy.

Ký viết : Tứ ma giả ? Nhất, ngũ ám ma. Nhị, phiền não ma. Tam, tử ma. Tứ, thiên ma.

TỨ.- HIỀN THỊ NHƠN QUẢ.

"Nghệp quả sở khiên, thành nan đào ty, thính hòa hương thuận, hình trực ảnh đoan ; nhơn quả lịch nhiên, khởi vô ưu cụ".

Thượng nhị cú, nghiệp báo. Thứ nhị cú, thiết du. Đệ ngũ cú, bất muội. Đệ lục cú, miến thận. Nghiệp quả sở khiên đẳng giả ? Nghiệp, tức sở tác bất thiện chi nhơn. Quả do nhơn chí. Nhơn di Quả thực, khiên báo nan đào.

Như PHÁP CÚ kinh vân : Tích hữu Phạm chí huynh đệ tứ nhơn, cu đặc ngũ thông, các tri thất nhật hậu, mạng tất đương chung, cộng tương vị viết : Ngã đẳng thần thông tự tại, khởi bất năng ty thử nạn da?

Kỳ huynh viết : "Ngô nhập đại hải chánh xử kỳ trung, thượng bất xuất thủy, hạ bất chí đế, vô thường sát quỷ yên tri ngã xứ".

Nhị đệ viết : "Ngô phách Tu Di sơn khai, nhập trung hườn hiệp, vô thường sát quỷ yên tri ngã xứ".

Tam đệ viết : "Ngô xử hư không ẩn hình vô tích, vô thường sát quỷ yên tri ngã xứ".

Tứ đệ viết : "Ngô ẩn cư đại thị, chúng nhơn ối não chi trung các bất tương thức, vô thường sát quỷ nhược chí, tùy đặc nhất nhơn hà tất thủ ngã".

Tứ nhơn nghị ngật, các thích sở chí. Thất nhựt kỳ mãn, các từng kỳ xứ, nhi giai mạng chung.

Lời Ký nói : *Bọn ma là gì ? 1./ Ma ngũ âm. 2./ Ma phiền não. 3./ Ma vô thường (chết) 4./ Ma trên trời (ma ba tuần trên trời).*

4.- RÕ BÀY NHƠN QUẢ

Nghiệp quả kéo lôi, thật khó trốn tránh, như tiếng hòa vang thuận, hình ngay bóng thẳng, nhơn quả rõ ràng đâu không lo sợ.

Hai câu trên, là nghiệp báo. Hai câu dưới, lập lời dụ. Câu thứ năm nhơn quả không mất. Câu thứ sáu gắng sức giữ gìn. nghiệp quả lôi cuốn là gì ? Nghiệp tức là mình tạo cái nhơn bất thiện. Quả do nhơn mà có, hễ hết nhơn thời đến quả không thể nào trốn đặng.

Như kinh PHÁP CÚ nói : Xưa có bốn anh em người Phạm Chí tu theo ngoại đạo, đều chứng đặng năm phép thần thông mỗi người biết trước, bảy ngày nữa ắt mạng căn phải chết, đồng cùng nhau bàn luận rằng : Anh em ta tu hành được thần thông tự tại, lẽ nào không lánh đặng cái nạn này hay sao ?

Người anh thứ nhất nói rằng : "Khi quỷ vô thường nó đến, ta nhảy vào trong biển lớn, ở ngay trung tim giữa biển, trên chẳng khỏi nước dưới không tới đáy, vô thường quỷ dữ, đâu biết chỗ ta ở mà đến bắt".

Người em thứ hai nói "Tôi cũng có một kế chừng vô thường nó đến, tôi hãy vạch hòn núi Tu di ra, vào chính giữa rồi hiệp lại, vô thường quỷ dữ đâu biết chỗ tôi ở mà đến bắt".

Người em thứ ba nói : "Tôi cũng có một kế rất hay chừng đó tôi lên ở trên Hư không, ẩn hình không dấu tích, vô thường quỷ dữ, đâu biết chỗ tôi ở mà đến bắt".

Người em thứ tư nói : "Tôi có một kế tuyệt diệu khác hơn ba anh, chừng đó tôi ẩn trong Chợ Lớn, giữa đông người rần rộ, ai cũng chẳng biết là ai, vô thường quỷ dữ dù đến miễn bắt được một người thì thôi, làm gì bắt đến tôi".

Bốn anh em đề nghị như vậy xong rồi, mạnh ai đi tới chỗ nấy. Đúng kỳ bảy ngày mạng căn đã mất. Người ở dưới nước

Phật dĩ đạo nhân quán kiến kỳ tử, chung bất khả ty, nhi thuyết kệ viết : "Phi không, phi hải trung, phi nhập sơn thạch gian, vô hữu địa phương sở, thoát chi bất thọ tử".

Thử chánh sở vị nan đào giả đá. Thịnh hòa hình trực, dụ thiện nhơn. Hưởng thuận ảnh đoan dụ thiện quả. Nhược kỳ thịnh bạo, tắc kỳ hưởng liệt. Kỳ hình khúc, tất kỳ ảnh oa, lý chi tất nhiên, phi hữu thịnh nhi vô hưởng. Diệc phi hình ảnh nhi hữu tướng quai, thịnh hưởng bất dị, hình ảnh vô sai. Nhơn quả bất vong, cố viết lịch nhiên. Nghiệp báo mị sản, khởi dung bất tín. Giao báo mục tiền, ninh vô ưu cụ tai?

Ký viết : Như Lai thượng thọ mã mạch kim thương. La Hán bất miễn xà thích ngạ vong, hưởng ngã phàm bối khả bất cụ tai ?

Cổ Kinh vân : Giả sử bá thiên kiếp, sở tác nghiệp bất vong. Nhơn duyên hội ngộ thời, quả báo huần tự thọ.

Thượng nhị cú, minh nhơn thời. Hạ nhị cú, minh quả thời. Kinh vân giả ? Dẫn Như Lai ngôn.

Giả sử giả ? Thiết hướng chi từ. Bá thiên kiếp giả ? Cử kỳ đại số dĩ cai vô thí đá. Hựu cử kỳ cận dĩ hướng kỳ viễn, tri kỳ viễn dĩ hiểu kỳ cận đá. Sở tác nghiệp đá ? Vị thân khẩu ý sở tạo bất thiện chi hạnh. Bất vong giả ? Hào ly vô thất. Nhơn duyên hội ngộ thời giả ? Nghiệp quả tương khiên thời chí tức hội ngộ. Quả báo huần tự thọ giả ? Quả dĩ thù nhơn, giao báo vô mậu ; tự tác huần tự thọ, biệt, nhơn thế bất đắc.

nước nổi lên, người trong núi bị ép khô, người trên hư không rớt xuống và người trong chợ cũng bị chết nằm trơ trơ (như khúc gỗ).

Bấy giờ đức Phật dùng đạo nhãn xem thấy sự chết kia rất cuộc không thể lánh đặng, mà nói bài kệ rằng : "*Chẳng phải trên hư không, chẳng phải giữa biển, chẳng phải vào trong núi đá và chợ búa, nghĩa là không có phương sở nào, mà lánh khỏi được không chịu cái chết*".

Vấn này chính chỗ nói cái chết khó trốn lánh là đây vậy. Tiếng hòa hình ngay dụ như lạnh. Vang thuận bóng thẳng, dụ quả lạnh. Như tiếng kia xản thời vang dội chất. Hình nọ vẹo thời bóng cong queo là lý tất nhiên, chẳng phải có tiếng mà không vang và cũng không bao giờ hình bóng mà có sái nhau, nghĩa là tiếng vang không khác hình bóng không sai. Như quả không mất, cho nên nói rõ ràng. Nghiệp báo không làm còn gì nữa mà không tin ! Mắc báo trước mặt, đâu không lo sợ ư ? !

Lời Ký nói : *Đức Như Lai còn mắc báo ăn lúa ngựa gươm vàng đâm chân, vị La Hán không khỏi nạn rắn cắn, chết đói, huống chi chúng ta là người phạm lẽ nào không sợ ư ?*

Cho nên trong kinh nói : "Giả sử trăm kiếp nghìn đời, những nghiệp đã tạo không bao giờ mất. Như duyên khi gặp gỡ, quả báo mình phải chịu.

Hai câu trên, nói lúc tạo như. Hai câu dưới, nói khi chịu quả. Kinh nói là gì ? - Dẫn lời đức Như Lai nói.

Giả sử là gì ? Lời thí tỷ. Trăm kiếp nghìn đời là gì ? Nói số nhiều để gồm luôn vô số lượng về trước vậy. Cũng nói số gần để tỷ số xa; biết chỗ xa để rõ chỗ gần. Chỗ tạo nghiệp là gì ? Nghĩa là thân, khẩu, ý, gây những hạnh nghiệp bất thiện. Thế nào là không mất ? Gây nghiệp gì còn nguyên nghiệp nấy, một hào một ly không sai mất. Như duyên khi gặp gỡ là sao ? Nghĩa là nghiệp quả kéo nhau, thời tiết đến, quyết phải gặp ngay. Thế nào quả báo mình phải chịu ? Quả là những cái đáp lại của như, trả báo không làm, mình làm thời mình phải chịu, người khác thế không được.

Ký viết : Bá thiên, thuộc viễn thời. Sở tác, thuộc viễn nhơn. Hội ngộ, thị cận thời. Tự thọ, thị cận quả. Cử bá thiên dĩ tri vô thi. Cố viết, cử cận hướng viễn. Cử bá thiên dĩ tri hiện tiền. Cố viết, cử cận hướng viễn. Cử bá thiên dĩ, tri hiện tiền. Cố viết, tri viễn hiểu cận.

"Cố tri tam giới hình phạt, quýnh bạn sát nhơn. Nỗ lực cần tu, mặt không quá nhật".

Thượng nhị cú, linh thức khổ cảnh. Hạ nhị cú, linh tri tu đoạn. Vị linh tri khổ cảnh, nhi cần tu xuất ly đạo dã. Dĩ tam giới chúng sanh, sanh bất miễn lão bệnh tử chư khổ. Cố viết, hình phạt.

Chư hoặc kiết sử : triền phược chúng sanh, luân chuyển tam giới, bất đắc xuất ly, thị vi quýnh bạn. Phiền não oán tặc, năng đoạn huệ mạng. Cố viết, sát nhơn.

Nỗ lực cần tu giả ? Vô thượng diệu đạo, phi giải đãi giả năng đắc. Mạc không quá nhật giả ? Bất khả tọa táng quang âm, tu cầu thăng tấn, nhựt hữu kỳ ích.

Ký viết : Khổ cảnh giả ? Túc tam giới lục đạo chúng sanh thọ báo nhi xứ. Nhiên thử quả báo, do tích ác nhơn chi hữu. Dục miễn khổ quả, tu đoạn ác nhơn. Dục đắc Niết Bàn tịch diệt chi lạc, đương tu vô thượng xuất ly chi đạo khổ quả, thị thế gian ác báo. Niết bàn, thị xuất thế gian diệu quả.

Tu đoạn giả ? Vị đoạn ác nhi tu thiện dã. Nhật hữu kỳ ích giả ? Sở vị vi học nhật ích, vi đạo nhật tổn. Tổn chi, tắc đạo nghiệp du cao. Ích chi, tắc học công du viễn. Tổn ích, túc đoạn tu chi dị danh dã.

Lời Ký nói : *Trăm kiếp thuộc về đời xa. Chỗ tạo thuộc về nhơn xa. Gặp gỡ là đời gần. Minh chịu là quả gần. Nói trăm kiếp nghìn đời để cho biết kiếp lâu xa từ vô thỉ. Cho nên có câu, nói gần để tả xa. Nói trăm kiếp nghìn đời cũng có thể biết được những việc hiện tiền trước mặt. Cho nên nói câu, hiểu xa biết gần.*

Cho nên biết ba cõi là hình phạt, ràng buộc hại người. Ta phải gắng sức cần tu, chớ luống qua ngày.

Hai câu trên, dạy cho biết cảnh khổ. Hai câu dưới, khiến cho biết làm lành dứt dữ. Nghĩa là khiến cho biết cảnh khổ mà cần tu cái Đạo ra khỏi vậy. Do chúng sanh trong ba cõi có những khổ sanh và bệnh chết. Cho nên nói, hình phạt.

Các sự mê lầm, kết chặt, sai khiến vắn vít chúng sanh, trôi lăn trong ba cõi không ra khỏi được, nên gọi ràng buộc. Phiền não là thằng giặc oán thù nó cướp giựt huệ mạng của ta. Cho nên nói, hại người.

Thế nào ta phải gắng sức cần tu ? Đạo màu cao thượng, không phải những hạng biếng nhác mà có thể gánh vác nổi, nên ta phải rán sức cần tu. Chớ luống qua ngày là sao ? Không nên ngồi không luống mất bóng quang âm, phải cầu sấn tới, mỗi ngày có chỗ thêm lên.

Lời Ký nói : *Cảnh khổ là gì ? Tức trong 3 cõi sáu đường chỗ của chúng sanh chịu quả báo. Song Quả báo đây do chứa nhơn ác mà có. Muốn tránh khỏi quả khổ cần đoạn nhơn ác. Muốn đặng quả vui Niết Bàn vắng lặng, cần tu đạo vô thượng ra khỏi đời. Quả khổ, là quả ác trong đời. Niết Bàn vui, là quả màu ra khỏi đời.*

Thế nào là dứt và làm ? Nghĩa là dứt dữ mà làm lành vậy. Mỗi ngày có chỗ thêm lên là sao ? Nói sự học càng ngày càng tăng thêm chỗ kiến thức, sự tu càng ngày càng bớt chỗ tội lỗi. Bớt chỗ tội lỗi thời đạo nghiệp càng cao. Thêm chỗ kiến thức, thời công học vắn càng rộng. Bớt với thêm cũng như dứt dữ làm lành, tên tuy khác mà nghĩa vẫn đồng.

NGŨ.- TỰ HÀNH HÓA THA

"Thâm tri quá hoạn, phương nãi tương khuyến hành trì. Nguyên bá kiếp thiên sanh, xứ xứ đồng vi pháp lữ".

Thượng nhị cú, tự giác, giác tha. Hạ nhị cú, thế đồng pháp giới. Thâm tri giả ? Tự giác triệt kiến dã. Quá hoạn giả ? Ngũ dục mê hơn, như mật trung tăng độc, phi trí giả mật tri.

Tam giới hỏa trạch, duy trưởng giả nãi thức. Tương khuyến giả, giác tha dã, linh thức độc nhi ngộ hỏa trạch dã. Hành trì giả, y giáo phụng hành dã. Nguyên bá kiếp thiên sanh đẳng giả ? Thử nãi Qui Sơn minh cổ kim, tích trường kiếp, đạt sanh tử bốn không. Niết Bàn như mộng, liễu nhất thiết pháp, giai tức chơn như.

Khí giới, tức pháp giới. Tâm, Phật, chúng sanh, tam vô sai biệt. Cố thế viết : "Bá kiếp thiên sanh, đồng vi pháp lữ".

Ký viết : Bá kiếp thiên sanh giả, cử kỳ đại số dã. Di đạt sanh tử bốn không. Niết bàn như mộng, bất y tam giới, thường xử hoa tạng, cộng vi Bồ đề pháp thuộc, tác tha bất thành chi hữu, cố viết : đồng vi pháp lữ.

THỨ.- TRÙNG TỤNG TAM :

Nhất : Tiêu tụng đề. Nhị : Tụng giáo giới

Tam : Tụng thị pháp

NHẤT.- TIÊU TỤNG ĐỀ.

Nãi vi minh viết :

5.- MINH TU VÀ DẠY NGƯỜI KHÁC TU

Tổ Qui Sơn nói : Chính mình đã biết tội lỗi, nên mới khuyên nhau tu trì. Nguyện trăm kiếp nghìn đời sanh chỗ nào tội với quý Ngài đồng làm bạn pháp.

Hai câu trên, tổ Qui Sơn giác ngộ phần Ngài, rồi Ngài giác ngộ cho kẻ khác. Hai câu dưới, nguyện đồng làm bạn lành khắp cùng trong pháp giới. Đã biết là ? Chính Ngài tổ biết và thấy suốt tất cả. Tội lỗi là gì ? Năm món dục lạc nó làm mê mẩn cho người mắc phải lầm lạc, cũng như thuốc độc trộn lộn trong chén mật, chẳng phải bực trí giả thời không biết nổi.

Ba cõi là nhà lửa, duy có đức Phật mới biết. Khuyên nhau, là giác ngộ cho người khác, làm cho người biết năm món dục lạc là thuốc độc và ba cõi là nhà lửa. Tu trì, là y theo lời dạy của đức Phật mà vưng làm vậy. Nguyện trăm kiếp nghìn đời là chi ? Đây là Tổ Qui Sơn Ngài rõ việc xưa nay như mai với chiều, biết việc nhiều kiếp dường như trong một niệm, thấu cội gốc sanh tử vốn không, Niết Bàn như mộng, rõ tất cả pháp đều là Chơn Như.

Khí giới tức pháp giới. Tâm, Phật và chúng sanh cả ba không sai khác. Cho nên Tổ thệ rằng : "*Trăm kiếp nghìn đời đồng làm bạn pháp*".

Lời Ký nói : *Trăm kiếp nghìn đời là nói số nhiều vậy. Bởi vì Tổ đã đạt nguồn sanh tử vốn không. Niết bàn như mộng, không lìa ba cõi thường ở trong cõi Hoa Tạng, cùng nhau làm bạn pháp Bồ Đề, làm người bạn không cần thỉnh cho người, nên nói : đồng làm bạn pháp.*

SAU.- TRÙNG TỤNG Phân ba :

- 1) NÊU TỤNG ĐỀ 2) TỤNG LỜI DẠY RĂN
- 3) TỤNG NÊU PHÁP

1.- NÊU TỤNG ĐỀ :

Nay tôi làm lời minh như vậy : (*Để cho các Ngài dễ đọc thuộc lòng đặng răn nhắc lấy mình*).

Thử minh, nãi y tiền Trường hàng trung văn, trùng tuyên kỳ nghĩa, kiết chi vi tụng; sử học giả ký thủ, chung thân bất vong dã. Nhiên kỳ trung văn cú thứ đệ, sảo dị Trường hàng, bất tất trực văn xuyên tạc, dẫn dĩ ý hội, tất lý vô bất châu hĩ.

Ký viết : Minh giả, cảnh giới chi từ, sử vị khắc cốt minh tâm, như tuyên thạch bất vọng dã. Kim cử kỳ đại cương, nhiếp kỳ chi yếu, kiết chi vi tụng, tỉ học giả nhi dị trì tụng diên.

NHỊ.- TỤNG GIÁO GIỚI Thập nhất

Nhất : Huyền sắc Nhị : Thời tiết.

Tam : Sanh diệt Tứ : Lưu chuyển.

Ngũ : Ái thủ hữu Lục : Hư sanh không lão

Thất : Vô minh hoặc Bát : Khái thời mạng tốc.

Cửu : Hiện nhơn Thập : Nhơn quả sở do
hậu quả.

Thập nhất : Tuần hườn bất tức.

NHẤT.- HUYỄN SẮC

"Huyễn thân, mộng trạch, không trung vật sắc".

Mộng trạch vật sắc, cu dụ huyễn thân. Nhiên mộng trạch, nhơn mị nhi hữu, vật sắc, do tế nhi sanh. Nghiệp hệ bốn hư, tứ đại vọng hữu, cố danh vi huyễn. Như thế huyễn thật chi nhơn, dĩ thảo mộc cân đẳng, huyễn tác nhơn vật cảm thú, vãng lai động chỉ, sắc tướng uyển nhiên.

Huyễn pháp nhưt thâu, nhơn súc liễu bất khả đắc. Thử thân vô thiệt, diệt phục như thị. Không trung ký vô vật sắc, mộng lý khởi hữu hoa đường. Lương do mê chơn chấp vọng, cố

Lời minh này, là y theo trong văn Trường hàng, trước lập bài nghĩa trên, kết lại làm lời tụng, cho người tu học dễ nhớ, dễ đọc trọn đời không quên vậy. Song thứ lớp câu văn trong lời tụng đây hơi khác với văn Trường hàng, chẳng cần theo câu văn bươi móc, hễ miễn cho hiểu ý, thời lý đầy đủ thông suốt và khắp hết.

Lời Ký nói : *Lời minh, là những lời răn nhắc của Tổ ta nên ghi xương tạc dạ, như khắc vào đá không quên vậy. Nay nói chỗ đại cương, tóm chỗ cốt yếu, kết lại làm bài tụng, cho kẻ hậu học dễ bề trì tụng vậy.*

2.- LỜI TỤNG DẠY RĂN, Phân 11 :

1) HUYẾN SẮC	2) THỜI TIẾT
3) SANH DIỆT	4) LƯU CHUYỂN
5) ÁI THỦ HỮU	6) SỐNG HƯ GIÀ LUỐNG
7) VÔ MINH LÀM LẠC	8) TIẾT THỜI MẠNG
CHÓNG MAU
9) HIỆN NHƠN HẬU
QUẢ	10) NHƠN QUẢ SỞ DO
QUẢ
11) TUẦN HOÀN KHÔNG DỨT.	

1. - HUYẾN SẮC

Thân huyền, nhà mộng và hoa đóm giữa hư không.

Nhà mộng hoa đóm, đều dụ thân huyền này. Song nhà mộng như mình ngủ mê cho nên mới thấy có, còn hoa đóm do mắt nhặm mà sanh ra. Mạng căn vốn không, thân tứ đại giả có, cho nên nói là huyền. Như những người huyền thuật trong đời họ lấy những cỏ cây, khăn v.v... bện làm hình nộm, hình người, hình vật, con này con khác, cũng đi đứng, cũng qua lại, hình sắc rõ ràng như người không khác.

Nhưng một phen họ thâu cái huyền kia lại, thời bao nhiêu hình người hình vật rốt cuộc không có gì hết. Thân này không thật cứng in như thế. Giữa hư không đã không hoa đóm, trong giấc mộng đâu có nhà tốt. Bởi vì mê chơn

trường dạ mị nhi bất giác; vi ái kiến bệnh chi sở ế. Cố kiến không trung hữu chư hoa tướng, cập đệ nhị nguyệt.

Ký viết : Đệ nhị nguyệt giả ? Nguyệt bốn duy nhất, dĩ mục bệnh cố kiến hữu trùng luân, tợ hữu nhị nguyệt. Không, cập bốn nguyệt dụ Pháp thân. Hoa, cập đệ nhị nguyệt, dụ huyền chất.

Chúng sanh duy nhất pháp thân, nguyện vô huyền chất. Do mê sắc tâm, cố nhận ngũ uẩn tứ đại huyền xu vi tợ sở hữu. Như mộng sở kiến, trường dạ luân hồi, nhi bất tỉnh giác,

NHỊ.- THỜI TIẾT.

"Tiền tế vô cùng, hậu tế ninh khắc".

Tiền tế, vị thô thi ; hậu tế, vị vị lai. Tiền ký vô thi, cố viết vô cùng. Hậu diệc vô chung, cố viết ninh khắc. Vị chư chúng sanh, tiền chi sanh tử, thọ thân xả thân, bất năng cùng kỳ biên lượng, hậu chi sanh tử, ninh định kỳ biến tế.

Duy hữu nhất niệm bất sanh, tắc tiền hậu tế đoạn hĩ.

TAM.- SANH DIỆT.

"Xuất thử một bì, thăng trầm bì cực".

Xuất, thị sanh : một, thị diệc : tức sanh thử tử bì dã. Thăng tắc nhơn, thiên, tu la. Trầm tắc Địa ngục, quỉ, súc.

Bì cực giả ? Tâm thần vi nghiệp xu sử, lưu chuyển bất tức, ninh bất lao nguyện bì cực tai?

TỨ.- LƯU CHUYỂN.

Vị miễn tam luân, hà thời hưu tức,

chấp vọng cho nên nhiều kiếp mê man mà không giác tỉnh, mắc bệnh ái kiến nó làm mù mịt. Cho nên mới thấy giữa hư không có r.hững tướng hoa đốm và mặt trăng thứ nhì.

Lời Ký nói : *Mặt trăng thứ nhì là gì ? Mặt trăng vốn có một mà thôi, nhưng vì con mắt có bệnh nên mới thấy có hai vành, tưởng như có hai mặt trăng. Hư không và mặt trăng thật, là dụ Pháp thân. Hoa đốm và mặt trăng thứ nhì là dụ thân như huyễn.*

Chúng sanh chỉ có một pháp thân vốn không thân huyễn. Bởi vì mê muội sắc và tâm, cho nên nhận lầm ngũ uẩn tứ đại thân huyễn này cho là thật có. Khác nào như thấy thân trong giấc mộng, luân hồi nhiều kiếp mà không tỉnh ngộ đặng.

2. - THỜI TIẾT

Đời trước không cùng kiếp sau đâu dứt.

Đời trước là từ vô thủy, về trước. Đời sau là đời vị lai sau này. Trước đã vô thủy, cho nên nói vô cùng. Sau cũng vô chung, cho nên nói đâu dứt. Bởi các chúng sanh, đường sanh tử từ trước đến nay, buông thân này bắt thân nọ không thể cùng tận biên mé kia; nên nói vô thủy, thì đường sanh tử sau này đâu nhất định, hạn lượng và biên tế; nên nói là vô chung.

Duy có bậc : Một niệm không sanh vọng, thời đời trước đời sau đều dứt hết.

3.- SANH DIỆT

Sinh ra chỗ này chết chỗ kia xuống lên mỗi mệ.

Ra là sanh ra, chết là mất đi ; tức cái nghĩa sanh chỗ này chết chỗ kia vậy. Lên là sanh lên cõi Trời, cõi người, cõi Tu la; xuống là xuống Địa ngục, ngạ quỷ và súc sanh.

Thế nào là mỗi mệ ? Tâm thần bị nghiệp lôi cuốn, trôi lăn không dứt, đâu chẳng mỗi mệ và nhọc nhằn ư ? !

4.- LƯU CHUYỂN

Đời nay chưa khỏi luân hồi trong ba cõi, biết đời nào thôi dứt.

Tam luân giả ? Tam giới luân hồi dã. Hà thời hư tức giả ? Do nhơn cảm quả, quả phục tạo nhơn xả thân thọ thân.

Như ngư hoại ách : Sanh tử vô tế, hà hữu hữu tức. Duy phá tam giới, nhị thập ngũ hữu giả, năng chi.

NGŨ. - ÁI, THỦ, HỮU.

"Tham luyện thế gian, ẩm duyên, thành chất".

Tham luyện, thị ái, thủ. Ẩm duyên thành chất, thị hữu. Thế gian, vị tình khí thế gian. Ẩm, tức ngũ ẩm. Duyên, tức thập nhị nhân duyên. Dĩ chúng sanh tham ái luyện trước tình, khí, thế gian, cố bảm phụ mẫu di thể. Thủ thân bốn vô. Do giả ẩm, duyên, nhi hữu, cố viết thành chất.

Ký viết : Khí thế gian giả ? Vị thế giới như khí, chúng sanh an trụ kỳ trung, tức thủ tam thiên đại thiện thế giới dã. Tình thế gian giả ? Vị ngũ ấm hóa hiệp nhi thành giả, thị dã.

LĂNG NGHIÊM vân : Do thủ vô thi, chúng sanh thế giới, sanh triền phục cố, ư khí thế gian, bất năng siêu việt thị dã. Triền phục, tức tham luyện dã.

Thế, dĩ cách biệt vi nghĩa, diệt tam thế dã. Gian, thị gián sai, vị chúng chúng sai biệt nhi bất tương mạo loạn dã. Nhiên thủ tình khí thế gian, bốn lai vô hữu, dĩ vọng tưởng cố nhi kiến lập chi.

CỐ TỊNH DANH vân : "Tùng vô trụ bốn, lập nhất thiết pháp".

Thiên Thai thích vân : Nhược mê vô trụ, tắc tam giới lục đạo phân nhiên nhi hữu nhơn lập thế xuất thế gian,

Luân hồi trong ba cõi là quanh đi lộn lại trong cõi Dục giới, Sắc giới và Vô sắc giới. Đời nào thôi dứt là sao ? Bởi tạo nơn thì nhứt định phải mắc quả, quả lại gây nơn; buông thân này chịu thân khác.

Sanh tử không cùng, biết chừng nào thôi dứt, dự như nghiệp trâu chưa hết, muốn phá gãy tay ách, người nông phu tra ách khác cày lại. Trừ ra những bực đả ra ngoài ba cõi 25 loài mới có thể dứt được đường sanh tử mà thôi,

5.- ÁI, THỦ, HỮU

Tham mển trong đời, âm duyên thành thân.

Tham mển là nơn ái và thủ. Âm duyên thành thân là hữu. Thế gian là tinh thể gian và khí thể gian. Âm là thân ngũ âm. Duyên là mười hai nơn duyên. Vì chúng sanh tham ưa trứu mển, tình thế gian và khí thể gian, cho nên mới chịu cái thân cha mẹ để lại. Song thân này vốn không thật có. Do năm âm, mười hai nơn duyên giả hợp mà có cho nên nói thành thân.

Lời Ký nói : *Khí thể gian là gì ? Nghĩa là thế giới như món đồ đựng chứa chúng sanh an trụ trong đó, tức cõi tam thiên Đại thiên thế giới đây vậy. Tinh thể gian là chi ? Là thân tứ đại và ngũ uẩn hòa hiệp mà thành; thân có tình thức nên có tình thế gian.*

Kinh LĂNG NGHIÊM nói : *Do đây từ vô thủy đến nay, chúng sanh và thế giới vì sanh tâm trứu mển với nhau nên không thể vượt khỏi ngoài khí thể gian ấy vậy. Trứu mển là gì ? Tức tham mển vậy.*

Thế, nghĩa là cách biệt, cũng như nói tam thế (ba đời) vậy. Gian, là sai hở, là nghĩa mỗi món khác nhau, mà không lẫn lộn với nhau. Song tinh, khí thể gian đây, xưa nay vốn không có, do vì vọng tưởng mà kiến lập ra.

Nên trong kinh TỊNH DANH nói : *Từ tâm vô trụ, lập ra tất cả pháp.*

Ngài Thiên Thai giải rằng : *Nếu mê cái tâm vô trụ, thời ba cõi sáu đường lăng xăng mà có. Nơn đó gây ra tất*

nhất thiết, chư pháp. Nhược giải vô trụ, tức thị vô thi, vô minh phản bốn huòn nguyên, phát chơn thành thánh.

LĂNG NGHIÊM vân : Nhất nhơn phát chơn qui nguyên, thập phương thế giới tận thành tiêu vãn. Thử tắc tình, khí thể gian cu pháp, nhi chất bất khả đắc hĩ.

LỤC.- HƯ SANH KHỔNG LÃO.

Tùng sanh chí lão, nhất vô sở đắc.

Thử ngôn sanh, lão nhị chi; Sanh vô sở ích, thị danh hư sanh. Lão vô sở đắc, thị danh khổng lão.

Ký viết : Nhất vô sở đắc giả ? Ư giới định huệ môn, xuất thế chư pháp, vô nhất an tức xứ dã.

THẤT.- VÔ MINH HOẶC

"Căn bốn vô minh, nhơn tư bị hoặc".

Nhất thiết chúng sanh, bốn cụ chơn như thiệt tướng, diệu tịnh minh tâm. Lương do tối sơ nhất niệm, bất như thiệt tri, bất giác tâm động, hốt nhiên niệm khởi, vọng kiến cảnh giới, danh vi vô minh.

Tư tức vô minh tối sơ sanh tướng, vi sanh tử khổ bốn nhiễm pháp chi nhơn. Do thử nhơn cố, huân tập chơn như tâm thể, tăng trưởng nhi thành lục pháp : Nhất, tham, thử dĩ nhiễm trước vi tánh. Nhị, sân, thử dĩ tăng nhuế vi tánh. Tam, mạn, thử dĩ tự thị lăng tha vi tánh. Tứ, vô minh, thử nãi ư chư sự lý, mê ám vi tánh ngũ nghi chi thử nãi ư chư đế lý, dư dự bất quyết vi tánh. Lục, bất chánh kiến, thử nãi ư chư đế lý, diên đảo suy độ vi tánh.

Thử kiến hữu ngũ : Nhất thân. Nhị biên. Tam tà. Tứ kiến thủ. Ngũ giới cấm thủ.

cả các pháp thế gian và xuất thế gian. Bằng ta rõ đặng cái tâm vô trụ, thời vô thủ, vô minh trở gốc về nguồn, mở tánh chơn mà thành vị Phật.

Kinh LĂNG NGHIÊM nói : Một người phát tâm chơn qui nguyên thời mười phương thế giới đều thành tiêu mất. Thế là tình và khí thế gian đều dứt, mà thân này cũng không thể có nữa.

6.- SỐNG HƯ GIÀ LƯỚNG

Từ khi sanh đến lúc già đều không đặng gì hết.

Đây nói hai nghĩa sanh và già như : Sống đây không có ích chi, nên gọi là sống hư. Già cũng không đặng gì hết, nên già lướng.

Lời Ký nói : Đều không đặng chi hết là gì ? Đối trong môn tu học giới, định, huệ và các pháp ra khỏi đời, hoàn toàn không có một chút xíu gì để hộ thân.

7.- VÔ MINH LẦM LẠC

Cội gốc vô minh, như dây bị làm.

Tất cả chúng sanh, sẵn đủ chơn như thật tướng, tâm trong sạch màu sáng. Bởi do lúc tối sơ một niệm, không như thật biết, không dè tâm động, thoát vậy niệm khởi : vọng chấp có cảnh giới, gọi là vô minh.

Đây là tướng sanh tối sơ của vô minh, làm gốc khổ cho đường sanh tử, như nhiễm các pháp. Vì do như đây, huân tập tâm thể chơn như, tăng trưởng mà thành ra sáu pháp : 1) Tham, Tánh mê đắm. 2) Sân, Tánh ghét giận. 3) Mạn, Tánh ý mình hiệp người. 4) Vô minh. Tánh mờ ám đối các sự lý. 5) Nghi. Tánh dự dự không quyết đoán các lý chơn thật. 6) Bất chánh kiến. Tánh so đo điên đảo đối các lý chơn thật.

Tánh này cũng có năm nghĩa : Chấp ta; Chấp hai bên; Tà kiến; Chấp chắc theo lối thành kiến; Giữ giới cấm theo ngoại đạo

Thử chi lục pháp, năng sanh tùy đẳng chư phiền não dĩ năng sanh. Cố viết căn bản.

Do thử căn cố, mê bốn viên minh, phú tế chơn tâm, ư chư thế, xuất thế gian đẳng pháp, bất năng minh liễu. Cố viết : vô minh.

Nhất thiết chúng sanh, như tư vô minh, mê hoặc chơn tánh, bất năng kiến đạo, duy tạo hữu lậu chi như. Cố viết : bị hoặc.

Nhược năng nhất niệm phản chiếu, tắc thử vô minh nội bị chơn như, sở huân, phát khởi chánh tín tu hành, thành ư Tịnh nghiệp. Do thử tịnh như, phản huân chơn như, liễu minh tự tâm, đốn đồng chư Phật. Sở vị : nhất niệm tịnh tâm thành chánh giác dã.

Ký viết : Do bất liễu chơn như thiệt tướng, vọng niệm hốt hung danh vi vô minh. Ký mê chơn thiệt. Cố xung vi hoặc. Mê hoặc ký thâm, tam nghiệp xí nhiên, cố tạo thiện ác. Do thiện ác nghiệp khiên hướng lục đạo, vọng thọ sanh tử.

Sở dĩ nhất thiết chúng sanh, mê chơn trực vọng, cố ư bất thiên cảnh, thượng không thọ luân hồi : hướng vô thoát pháp trung vọng sanh triền phục.

Như xuân tầm nhi tác kiến, tợ thu nga chi phó đặng; dĩ nhị kiến chi tư, triền vô minh chi kiến; dĩ vô minh tham ái chi sí, phát sanh tử chi hỏa luân.

Tùng sanh chí sanh, niệm niệm tương tục, cố thọ sanh tử luân hồi, vô hữu hưu tức. Cấu năng ly niệm, tắc nhất thiết phiền não sanh tử tất giai tận hĩ.

BÁT. - KHÁI THỜI MẠNG TỐC

Quang âm khả tích, sát na bất trác.

Sáu pháp này đây, hay sanh ra các món tùy phiền não và các món phiền não khác nữa, bởi vì đây thuộc về tâm năng sanh. Cho nên nói : Cội gốc (căn bản).

Vì do cội gốc vô minh đây, nó làm mê mất bản tánh trong sáng che phủ chơn tâm, đối các pháp thế gian và xuất thế gian không thể tỏ biết. Cho nên nói : Vô minh.

Tất cả chúng sanh bởi vô minh che đậy chơn tánh không thể thấy đạo, cứ tạo nghiệp nhơn hữu lậu mà thôi. Cho nên nói : Bị lầm

Nếu ta có thể một niệm xét soi quày trở lại, thời vô minh đó trong sẽ nhờ tánh chơn như huân tập, có thể phát khởi lòng chánh tín tu hành thành đặng Tịnh nghiệp.

Rồi do nghiệp nhơn thanh tịnh đây huân trở lại tánh chơn như, tỏ sáng trong tâm mình, liền đồng các vị Phật. Cho nên nói : nhất niệm tịnh tâm, thời thành bực chánh giác vậy.

Lời Ký nói : *Do không rõ chơn như thật tướng thoát sanh vọng niệm gọi là vô minh. Đã che đậy cái tánh chơn thật. Cho nên gọi nó là lầm. Che đậy đã nhiều, thời ba nghiệp lừng lẫy, nên mới tạo nghiệp lành và nghiệp dữ. Do nghiệp lành dữ, lôi vào trong sáu đường luống chịu sanh tử.*

Sở dĩ tất cả chúng sanh bỏ chơn theo vọng, nên ở trên cảnh giới bất thiện (chơn như) luống chịu luân hồi; nè trong pháp vô thoát (sanh tử), quấy sanh tâm ràng buộc.

Như tầm mùa xuân kéo tơ làm kén, như bướm mùa thu chợp cánh nhảy vào đèn; lấy hai sợi tơ kiến và ái, quấn thành kén vô minh ; dùng hai cánh vô minh với tham ái, đập bánh xe lửa sanh tử.

Chạy mãi từ đời này đến đời khác, niệm trước vừa mãn, tiếp nối niệm sau, nên chịu luân hồi sanh tử, không hề thôi dứt. Nếu hay dứt vọng niệm thời tất cả phiền não và sanh tử thấy đều dứt hết vậy.

8.- TIẾC THỜI MẠNG CHÓNG MAU

Đáng tiếc tắc bóng Quang âm đường sanh tử trong sát na không thể lường được.

Nhứt sanh khổng quá, thị vi khả tích vô thường hốt chí phi nhơn khả trắc. Sở vị nhứt sát na gian, chuyển tức, tức thị lai sanh, thị dã.

CŨU.- HIỆN NHƠN HẬU QUẢ.

"Kim sanh khổng quá, lai thế sát tắc".

Kim nhược bất thực minh huệ chi nhơn; khởi chiêu dương lai thông đạt chi quả.

Ký viết : Sát tắc, thị ủng tế chi nghĩa, tức bất thông chi vị dã.

THẬP.- NHƠN QUẢ SỞ DO.

"Tùng mê chí mê, giai nhơn lục tặc".

Tùng mê, thị khổng quá; chí mê tức sát tắc, thử diệt tam thế hổ cử dã. Do tích bất ngộ, chí kim hôn mê. Kim nhược bất liễu, mê cánh chuyển thâm.

Thử mê vô hữu biệt pháp, giai nhơn lục tặc Sở trí, tuy viết lục tặc nan phòng, ý vi kỳ chủ. Chủ nhược bị hoạch, ngũ đô vong hĩ.

Ký viết : Bất liễu, tức mê dã. Chuyển thâm, tức lai sanh, dĩ chí hậu sanh dã. Tặc giả, kiếp hại chi nghĩa. Vị thử lục căn, sở thủ lục trần cảnh giới, nhiễm ô chơn tâm, táng thất trí huệ, kiếp công đức tài.

Công đức tài giả, lược hữu thất : Nhứt tín. Nhị giới. Tam văn. Tứ xả. Ngũ huệ. Lục tâm Thất quý. Nãi chi vô lậu căn, lực, thiên định đẳng...

THẬP NHỨT. - TUẦN HUỒN BẤT TỨC

"Lục đạo vãng hườn, tam giới bồ bặc".

Nếu để một đời luống qua, thật là đáng tiếc, mai một vô đường thoát đến chẳng phải sức người lường được. Nên nói trong một sát na, tắc hơi thở rồi thời là đời sau là nghĩa đây vậy.

9. NHƠN HIỆN QUẢ SAU :

Đời nay mình để luống qua thời đời sau cũng phải ngăn lấp (*chơn tánh*).

Bằng đời nay ta không trồng nhơn trí huệ sáng suốt, làm sao kết quả sáng suốt đời sau.

Lời Ký nói : *Ngăn lấp là nghĩa ngăn che, tức là nghĩa chẳng thông vậy.*

10. NHƠN QUẢ SỞ DO

Từ mê đời này đến đời sau cũng còn mê, đều bởi sáu thằng giặc (*lục căn*).

Từ mê là cái mê đã luống qua, đến mê tức mê đời này đời sau lại ngăn lấp, đây cũng là ngăn lấp luôn cả ba đời vậy. Bởi đời trước không tỏ ngộ, đến đời nay phải tối tăm. Nếu đời nay ta không tỏ ngộ, đời sau càng tối tăm hơn nữa.

Song cái tối tăm đây không chi lạ đều bởi sáu thằng giặc nó gây ra. Tuy nói rằng sáu thằng giặc khó ngăn ngừa, nhưng ý căn làm chúa đảng. Nếu chúa đảng bị bắt rồi thời năm thằng giặc kia đều tóm thu được cả.

Lời Ký nói : *Không tỏ biết, tức mê vậy. Càng mê thêm, tức là đời sau cho đến đời sau và đời sau nữa vậy. Giặc nghĩa cướp hại. Bởi lục căn nó thường nhiễm theo cảnh giới lục trần nhiễm như chơn tâm mất tánh trí huệ, cướp của công đức.*

Của công đức đây lược có bảy món là : 1/ Cửa Chánh tín. 2/ Cửa Trì giới. 3/ Cửa Đa văn. 4/ Xả vọng. 5/ Trí huệ. 6/ Tàm. 7/ Quý. Cho đến các cửa vô lậu, ngũ căn, ngũ lực các của Thiên định v.v... (Ngũ căn là : Tin, Tấn, Niệm, Định, Huệ)

11. - TUẦN HUỒN KHÔNG DỨT

Qua lại trong sáu đường, bò lết trong ba cõi.

Nhơn quả triển chuyển tương cảm bất tức. cố viết vãng hườn. Thăng trầm bì cực, cố viết bờ bặc.

Tổng do bị tặc xu sử, lưu chuyển lục đạo, thăng trầm tam giới, vô hữu hữu tức, cố dã.

Ký viết : Bờ bặc, nái bờ thượng bặc hạ, tức thăm trầm chi vị, hựu cấp cự mạo, hội ý khả tri.

TAM : TỤNG THỊ PHÁP : THẮT

Nhất : Y sư Nhị : Trạch pháp

Tam : Liễu vọng Tứ : Qui chơn

Ngũ : Tướng vong Lục : Tịch chiếu

Thất : Song dẫn.

NHẤT.- Y SƯ

Tảo phỏng minh sư, thân cận cao đức.

Minh sư, năng linh pháp nhãn minh chánh. Cao đức, năng sử, giới đức thanh cao. Tảo phỏng, ngôn bất khả ta đà diên thời. Thân cận, vị tu cứu cứu y chỉ.

Ký viết : Minh sư năng linh huệ quang lãn pháp, cố đắc pháp nhãn minh chánh. Cao đức năng sử thi ta kiếu khiết; cố đắc giới đức thanh cao. Thị dĩ cố nhơn, thiên lý tham tầm tri thức, đắc ngộ tác gia thủ nhãn. Tức cao quả bờ đoàn, chiết khước trụ trượng, như Nam Nhạc, Cảnh Sơn đẳng. Nhược vô thiện tri thức sở hộ, tắc vi tà sư hoặc loạn, nội phát tà nhơn, ngoại hành tà nghiệp, hà năng quyết trạch khứ kỳ kinh cước giả hồ.

Vĩnh Minh Thọ Thiên sư vân : Nhược phùng chơn chánh đạo sư, thiết tu cần tâm thân cận. Giả sử tham nhi vị triệt, học nhi vị thành; lịch tại nhĩ căn, vỉnh vi đạo chưởng, thế thế bất lạc ác thú, sanh sanh bất thất nhơn thân.

Tài xuất đầu lai nhứt văn thiên ngộ, ích phi tiểu dã.

Nhơn quả xoay vần cảm nhau không dứt, cho nên nói qua lại. Lên xuống mỗi mệ, cho nên nói bò lết. Tóm lại, bởi bị sáu thăng giặc nó sai khiến, trôi lẩn trong sáu đường, lên xuống trong ba cõi, không có ngày nào thôi dứt cố vậy.

Lời Ký nói : *Bò lết là bò lên, lết xuống, tức nghĩa lên xuống, cũng là cái dạng chống gáp, lấy ý hiểu ngầm thì biết.*

3. TỤNG LỜI NÊU PHÁP Phân bảy :

1.) NUƠNG THEO THẦY	2) CHỌN PHÁP
3.) RÕ VỌNG	4) VỀ CHƠN
5.) VONG TƯỚNG	6) LẶNG SOI
7.) BẬT DỨT CẢ HAI	

1.- NUƠNG THEO THẦY

Phải sớm hỏi ông minh sư, thân cận bậc cao đức.

Minh sư hay làm cho ta được pháp nhãn sáng suốt và minh chánh. Bực cao đức hay làm cho ta giới đức được thanh cao. Sớm hỏi là không nên dân dả qua buổi. Thân cận, là cần phải nương ở với thầy cho lâu.

Lời Ký nói : *Ông Minh sư hay làm trí huệ ta sáng lạng mở mang, nên dựng pháp nhãn sáng suốt và minh chánh. Bực cao đức hay làm cho ta giữ giới được trong sạch; cho nên mới được giới đức thanh cao. Sở dĩ cổ nhơn nói, ngàn dặm tham tìm ông tri thức, mới được gặp ông Thầy minh chánh, sáng suốt và tài năng. Tức là bực máng cái Bồ đoàn, bẻ bỏ cây trụ trượng, ⁽¹⁾ như ông Nam Nhạc, ông Kinh Sơn v.v... Nếu không có ông Thiện tri thức, ủng hộ, thời bị bọn tà sư phỉnh gạt trong tâm phát ra cái nhơn tà, ngoài thân làm những việc tà, đầu hay quyết lựa mà bỏ những chỗ chông gai kia được.*

Ngài Vĩnh Minh Thọ Thiền sư nói : *Nếu ra gặp dựng ông Đạo sư chơn chánh thời cần phải hết lòng thân cận. Dầu cho tham tìm mà chưa thấu đáo, học hỏi mà chưa thành công; nhưng một phen nghe lọt vào tai cũng hằng làm hột giống Bồ đề, đời đời khỏi đọa ác thú, kiếp kiếp không mất nhơn thân.*

Đời sau vừa sanh ra, nghe một biết tới ngàn, lợi ích chẳng phải nhỏ vậy.

(1) Bồ đoàn : là Nệm ngồi cao sang. Trụ Trượng : là Gậy chống để đi cho vững cách điệu dài các bảy giờ dẹp bỏ, để lo theo hầu thầy học hỏi.

NHỊ. - TRẠCH PHÁP

Quyết Trạch Thân Tâm, khử kỳ kinh cước.

Quyết chi tại tâm. Trạch chi dĩ huệ. Hành giả đương dĩ vô lậu huệ, giản trạch thân tâm, khử kỳ bất thiện, trạch kỳ thiện giả nhi tu chi; như Nga vương chi trạch nhũ dã.

Kinh cước nãi vô minh vọng tưởng, ngũ cái, thập tập, chư bất thiện pháp dã.

Ký viết : Thủy nhũ tương hòa, Nga vương nhập khẩu, tắc thủy nhũ tự phân, nhi ẩm kỳ nhũ, khí kỳ thủy dã. Phàm phu thiện ác nhị pháp tương tham, hôn ư bát thức điền trung.

Hành giả tu hành, tu cụ huệ mục, trạch thủ thiện giả, khí kỳ bất thiện, sử thân tâm kiểu khiết, tắc khử đạo bất viển; tư tức thất giác ý trung chi trạch pháp giác dã.

Ngũ cái dã ? Nhất, tham dục. Nhị, sân nhuế. Tam, thùy manh. Tứ, trạo hối. Ngũ, nghi cái.

Thập tập giả ? Nhất dâm. Nhị tham. Tam mạn, Tứ sân. Ngũ trã. Lục cưỡng. Thất oán, Bát kiến, túc tà kiến dã. Cửu uống, vị bức yếm lương thiện dã. Thập tụng, vị tương luận đắc thất dã.

TAM.- LIỄU VỌNG

Thế tự phù hư, chúng duyên khởi bức.

Thế gian nhưt thiết hữu vi chi pháp, du như mộng huyền du vân; giai từng vọng nhi sanh, liễu vô thật tánh. Chúng duyên, tức thế gian chư pháp, ký tự phù hư, khởi năng bức nhưn. Nhiên thế chư duyên sự pháp, tất từng chơn tánh tùy duyên nhi thành.

2.- CHỌN PHÁP

Quyết đoán lựa chọn tâm mình, bỏ những chỗ chông gai.

Quyết đoán là tại nơi Tâm, Lựa chọn là cần dùng trí huệ. Người tu hành phải lấy huệ vô lậu, lựa chọn tâm của mình, ví như con Nga vương lựa sữa uống vậy

Chông gai là gì ? Tức là vô minh vọng tưởng, năm món che đậy, mười món quen làm các món bất thiện khác nữa.

Lời Ký nói : *Nước với sữa hòa lộn nhau, con Nga vương (ngỗng chúa) ngậm vào miệng, thời nước với sữa tự chia hai, mà uống phân sữa, chừa phân nước lại vậy. Kẻ phàm phu cũng thế, thiện, ác hai món đối đãi nhau, xen lộn vào trong ruộng Bát thức,*

Người tu hành cần phải đủ con mắt trí huệ, lựa lấy điều lành, bỏ những điều không lành, cho tâm mình được trong sạch thời cách đạo không xa vậy. Đây là một món giác trạch pháp trong bảy món giác ý vậy.

Năm món che đậy là chi ? 1/ Tham dục. 2/ Giận dữ. 3/ Ngủ nghĩ. 4/ Lẫn tiếc. 5/ Nghi nan.

Mười món quen làm là gì ? 1/ Dâm. 2/ Tham. 3/ Kiêu mạn. 4/ Sân. 5/ Đối trá. 6/ Lương gạt. 7/ Oán hận. 8/ Chấp tà kiến. 9/ Hiệp đáp, ép bức người lương thiện. 10/ Cãi cọ, tranh luận đắc thát với nhau vậy.

3.- LIẾU VỌNG

Cuộc đời luống dối, các duyên trần đầu ép bức dặng.

Tất cả các pháp hữu vi trong đời, ví như mộng huyễn, mây bay, đều từ vọng tâm mà sanh ra, hoàn toàn không có thật tánh. Các duyên tức là các pháp trong đời, mà các pháp trong đời, nó đã là vật luống dối, thời nó đâu có ép bức ràng buộc người dặng. Song những pháp trần duyên thế sự trong đời đều từ nơi chơn tánh tùy duyên mà biến ra đó thôi.

Như thủy tùy khí phương viên, ngộ phong ba sanh; phàm phu do vọng tưởng phong, khích ư bốn nguyên, ba đào đồng phát. Kiến ba vọng nguyên, cố chấp sự mê chơn, nhi vi chủng chủng sự duyên sở bức. Như bất mê chơn, tức bất thọ kỳ mang dã.

Ký viết: Thủy dụ chơn tánh. Khí ba dụ chúng duyên. Sự pháp, tức cảnh dã. Phong dụ vọng tưởng, tri ba toàn thủy, tức liễu vọng qui chơn. Thị viết bất thọ kỳ mang.

TỨ.- QUI CHƠN

"Nghiện cùng pháp lý, dĩ ngộ vi tắc."

Yếu đắc vô nghi điền địa, trực tu hành đáo thủy cùng sơn tận thí phương hưu.

Ký viết : Pháp, nãi tự tâm chi pháp, pháp chi sở hiển viết lý. Nghiện cùng, như trừ cảnh cấu, cấu tận quang sanh. Cố viết dĩ ngộ vi tắc. Nhiên pháp thị quý tri nghĩa, quý sanh vật giải, nhậm tri tự tánh dã.

Nhậm tri tự tánh giả ? Nhất thiết chúng sanh giai hữu bốn giác, diệu minh chơn tánh, tuy lưu chuyển lục đạo, thọ chủng chủng hình, nhi thử giác tánh bất tăng thất diệt.

Sanh giải giả ? Chúng sanh ngộ nhập tri kiến, tuy nhơn tri thức thiện hữu khai thị, nhiên kỳ trí giải từng giác tánh sanh. Như thủy thổ chi nhuận sanh cốc đẳng nha, nhi nha từng chuông sanh, bất từng thủy thổ sanh, cố dã.

NGŨ.- TƯỚNG VONG

"Tâm cảnh cu quyên, mạc ký mạc ức"

Tâm, tức nhơn. Cảnh tức pháp. Mạc ký mạc ức tức nhơn pháp lưỡng vong hĩ.

Tứ Tổ vân : Nhất thiết bất lưu vô khả ký ức ; hư minh tự chiếu , bất lao tâm lực.

Ví như tánh nước theo đồ đựng vuông tròn, gặp giờ thời sóng nổi lên ; phàm phu cũng thế, do gió vọng tưởng, thổi động trong nguồn tâm nên mới có sóng xao trào sục. Thấy sóng quên nguồn cho nên chấp theo cảnh quên tánh chơn, mà bị các món thế sự duyên trần kia ép ngặt. Bằng không quên tánh chơn, tức không mắc dục trần các duyên nói đối gạt vậy

Lời Ký nói : *Nước, dụ chơn tánh. Đồ và sóng dụ các duyên. Các pháp thế sự tức là cảnh vật vậy. Gió, dụ vọng tưởng, nếu ta biết sóng đó toàn là nước, tức thời hết vọng tưởng trở về tánh chơn. Cho nên nói : Không mắc duyên trần nó đối gạt.*

4.- QUI CHƠN

Xét tột pháp lý, lấy ngộ làm chùng.

Muốnặng đến chỗ vô ngại, thời cần phải đi cho cùng sông tột núi, mới là thôi.

Lời Ký nói : *Pháp, tức là pháp tự tâm. Chỗ rõ ràng của pháp gọi là lý. Xét tột cũng như lau bụi mặt kiếng, bụi hết thì ánh sáng bày ra. Cho nên nói lấy chỗ ngộ làm chùng. Song pháp là nghĩa phép tắc giữ gìn, nó có phép tắc để cho người biết, nó giữ gìn tự tánh của nó vậy. Giữ gìn tự tánh là gì ? Tất cả chúng sanh, đều có chơn tánh bản giác diệu minh, tuy trôi lăn trong sáu đường, đầu thai làm thân này thân nọ, nhưng mà giác tánh ấy không bao giờ diệt mất.*

Để cho người hiểu biết là gì ? Chúng sanh ngộ vào chỗ trí kiến, tuy nhờ ông Thiện tri thức chỉ dạy, song chỗ trí hiểu từ trong tánh bản giác mà sanh ra. Ví như đất nước ướt nhuận, cây lúa lên mọng, nhưng mà mọng kia cũng từ hạt giống mọc lên, chớ không phải từ đất nước mà mọc, cố vậy.

5.- VONG TƯỚNG

Tâm và cảnh đều dứt, chẳng nhớ chẳng tưởng.

Tâm tức người. Cảnh tức pháp. Chẳng nhớ chẳng tưởng, tức người và pháp đều quên (bặt) vậy.

Đức Tứ Tổ nói : Tất cả các pháp không để lòng, không pháp nào đáng nhớ đáng tưởng ; rỗng sáng tự soi, không nhọc tâm và lực.

Bàn Sơn vân : Tâm nguyệt cô viên, quang thôn vạn tượng. Quang phi chiếu cảnh, cảnh diệc phi tồn. Quang cảnh cu vong, phục thị hà vật ?

Thí như trịch kiếm huy không, mặc luận cập chí bất cập, tư nãi không luận vô tích, kiếm nhần vô khuy. Nhược năng như thị, tâm tâm vô tri, toàn tâm tức Phật, toàn Phật tức nhơn. Nhơn Phật vô dị, thị vi đạo hĩ.

Ký viết : Tâm, thị năng. Cảnh, thị sở. Nhược tri năng sở vô thể, đốn ngộ nhơn không pháp không. Hốt liễu vật ngã vô y, thị tìn cảnh tịch tâm không.

Vô tri giả ? Kinh vân : Thánh tâm vô sở tri, vô sở bất tri, tức bốn giác tâm thể dã. Bốn giác chơn tâm, tâm tánh tịch diệt, bốn vô tri giác; cố năng tri năng kiến.

Như cảnh vô tượng. Cố năng giám vật. Tuy viết năng giám, nhiên giám nhi vô giám. Linh tri bốn tịch, cố trung nhựt tri, nhi vị thường tri.

Hữu tri, tức vô minh, Hữu kiến, tức vọng tưởng, trí thể bốn vô vô minh, cập ư vọng tưởng, dĩ vô tri cố, Cố viết: trí hữu cùng ư chi giám nhi vô tri diên.

LỤC.- TỊCH CHIẾU

"Lục căn di nhiên, hành trụ tịch mặc".

Tâm cảnh cu quyên, nhị chương giải thoát. Chiếu thể độc lập, tuyệt tri hội. Vong năng sở, đắc ư nội ứng ư ngoại, thị cố lục căn tự nhược thoát sái sái địa, khởi bất di nhiên. Hành trụ tọa ngọa, động tịnh giai như; cố viết : tịch mặc.

Ông Bàn Sơn nói : Tâm như mặt trăng tròn vành ánh sáng khắp trùm muôn tượng. Ánh sáng ấy chẳng phải chiếu cảnh, cảnh cũng chẳng phải có ánh sáng, ánh sáng và cảnh đều vong, thời đâu có vật gì nữa.

Ví như quăng kiếm chém hư không, chẳng luận tới hay là không tới, như hư không kia không dấu vết, lưới kiếm nọ cũng chẳng mẻ sần. Nếu tâm đặng như thế; mỗi tâm mỗi tâm không chấp cái gì là cái biết, thời toàn tâm là Phật, toàn Phật là Ta, Ta với Phật không khác, như thế mới đúng với lý đạo vậy.

Lời Ký nói : *Tâm là năng. Cảnh là sở. Nếu nhận biết năng và sở không tự thể thời liền tỏ ngộ hai món như không và pháp không (không chấp ta và vật sở hữu của ta). Bấy giờ rõ đặng muôn vật cùng ta không nương tựa mới tin lý tâm không cảnh vắng.*

Thế nào là không biết ? Trong Kinh nói : *Tâm của ông Thánh không biết gì hết, mà không chỗ nào là chỗ không biết của ông, tức là cái tâm thể bản giác vậy. Bản giác chơn tâm, tánh của tâm vẫn vắng lặng vốn không hay biết, cho nên nói nó là tâm hay biết, hay thấy.*

Như mặt kính kia không bóng không hình, cho nên nó mới hay soi rõ muôn hình muôn vật. Tuy nói rằng hay soi rõ, song soi mà không chấp soi : *Tánh linh tri ta vốn vắng lặng cho nên trọn ngày biết, nhưng mà chưa từng biết việc gì cả.*

Nếu khởi ý chấp có biết tức là vô minh. Có chấp thấy tức vọng tưởng. Bản thể của trí ta xưa nay vẫn không có vô minh và vọng tưởng, vì nó trống trơn không chấp nó có tánh biết vậy. Cho nên nói rằng : Cái trí nó có tánh soi cùng tột chỗ nhiệm mầu mà không chấp biết gì hết.

6.- LẶNG SOI

Sáu căn thông thả, đi đứng vắng lặng.

Tâm và cảnh đều quên, hai chướng rảnh rang. Thể sáng riêng bày, bật chỗ hiểu biết. Vong năng sở, chứng đặng ở trong, ứng hiện ra ngoài; cho nên sáu căn thông thả rảnh rang bày chỗ phơi phơi, đâu chẳng vui vẻ. Đi, đứng, ngồi, nằm động tịnh như như; cho nên nói rằng : "vắng lặng".

Vĩnh Gia vân : Hành diệp thiên, tọa diệp thiên, ngữ mặc động tịnh thể an nhiên, thị dã.

Ký viết : Mục đối thiên sơn, tâm nhân nhất cảnh, thị dĩ lục căn tự nhuộc, ưu du tam giới, thoát sai tứ sanh. Bất vi thình, sắc trần lao sở lụy, kỳ thần tiêu diêu vật ngoại.
Cổ viết : di nhiên.

Vĩnh Gia vân : Diệu ngộ huyền tông, hư tâm minh khế, động tịnh thường cử, ngữ mặc hằng qui, diềm đạm túc ư nội, tiêu tán dương ư ngoại.

HOA NGHIÊM luận vân : Duy tịch duy mặc, tâm đạo Như Lai chi dạng, bất trước bất luyến nhập đạo hiệp pháp chi triệt thị dã. Ngôn tịch chiếu giả ? Tịch thị thể, chiếu thị dụng, đạo chi sở cực, cực ư thử dã.

THẤT.- SONG DẪN

Nhất tâm bất sanh, vạn pháp cu túc.

Bất dữ vạn pháp vi lũ giả, tắc tiền hậu tế đoạn thị viết cu túc.

Ký viết : Vạn pháp giả ? Thị chỉ kỳ tổng số, nhi thiết cai ư nhất thể dã. Kim cử tiền hậu, tắc bao quát thập phương tam thế, nhất thế sự lý nội ngoại chư pháp tận hĩ.

Vạn pháp tuy chủng, bất xuất tâm cảnh. Tâm không cảnh tịch, độc lộ đường, đường nhất từ bất quá; thị viết bất dữ vạn pháp vi lũ. Nhất tâm giả ? Bốn giác diệu minh chơn tâm dã.

KHỞI TÍN luận vân : "Duy thị nhất tâm, cố danh chơn như, Tâm thể ly niệm, cổ viết : bất sanh".

LĂNG GIÀ vân : "Tâm sanh tắc chủng chủng pháp sanh. Tâm diệt tắc chủng chủng pháp diệt. Sở vị, tâm dị tắc thiên sai cạnh khởi. Tâm diệt tắc vạn pháp thản nhiên. Tâm nhiễm, tắc lục đạo tứ sanh. Tâm không, tắc nhất đạo thanh tịnh".

Ngài Vinh Gia nói : Đi cũng thiền, ngồi cũng thiền, nói, nín động, tịnh, thể thường an nhiên phải vậy.

Lời Ký nói : *Mắt xem nghìn núi, tâm nhìn một cảnh, cho nên sáu căn đứng lặng, thành thời ngoài ba cõi, thoát khỏi bốn loài. Không mắc thanh sắc trần lao vấn vít, tâm thần, tiêu diêu ngoài cảnh; cho nên nói thông thả.*

Ngài Vinh Gia nói : *Tỏ ngộ tôn chỉ nhiệm màu, lòng trống trơn thăm hiệp, khi động, khi tịnh lúc nào cũng đúng phép; khi nói, khi nín nhằm khuôn rập luôn luôn lặng lẽ dứt ở trong, thành thời bày ra ngoài.*

Trong HOA NGHIÊM luận nói : *Thường vắng, thường lặng tâm noi theo tánh các đức Như Lai; không dính, không mắc, là khuôn rập vào đạo đúng phép phải vậy. Lặng soi là chi ? Lặng là thể soi là dụng, đến chỗ tột bực của Đạo, là tột ở nơi đây vậy.*

7.- LẶNG SOI ĐỀU DỨT

Nhất tâm không sanh thời muôn pháp đều dứt.

Chẳng cùng muôn pháp làm bạn thời đời trước đời sau đều dứt, nên nói cả hai đều dứt.

Lời Ký nói : *Muôn pháp là gì ? Chỉ cho một số chung, mà thực ra gồm ráo tất cả pháp vậy (không những một muôn). Nay nói đời trước đời sau, tức nhiên bao trùm mười phương ba đời tất cả sự, lý, trong, ngoài, các pháp hết thấy.*

Muôn pháp tuy nhiều nhưng không ngoài hai pháp là : tâm với cảnh. Tâm không cảnh vắng, riêng bày sớ sớ, một mây tơ không vướng; thể gọi là không cùng muôn pháp làm bạn. Nhất tâm là gì ? Chơn tâm bản giác nhiệm màu sáng suốt vậy.

Luận KHỞI TÍN nói : *Duy có một cái tâm nên gọi là chơn như. Tâm thể xa lìa vọng niệm nên gọi bất sanh.*

Kinh LẶNG GIÀ nói : *Tâm sanh thời món món pháp sanh : Tâm diệt thời món món pháp diệt. Nên nổi tâm nhích một chút thời ngàn việc khác lại khởi ra, tâm diệt đi thời muôn pháp phẳng lặng. Tâm nhiễm thời nào là Lục đạo, Tứ sanh đủ hết. Tâm không thời một màu thanh tịnh.*

Tóng Cảnh vân : Hà vị nhất tâm. Vị chon vọng, nhiễm tịnh, nhất thiết chư pháp vô nhị chi tánh : cố danh vi nhất. Thử vô nhị xứ chi pháp, thiết bất đồng không, tánh tự thần giải, cố danh vi tâm. Nhất tâm chi thể, lai khứ tịch diệt, bất khả dĩ hữu vô xứ sở cùng kỳ u tịch; bất khả dĩ thức trí thuyên lượng đằm kỳ diệu thể.

Duy chúng nhập giả, chỉ tại tâm tri. Dẫn năng nội quán nhất niệm vô sanh, tắc không hoa tam giới. Như phong quyện yên, huyền ảnh lục trần du thang ốc tuyết, quách nhiên vô tế, duy nhất chon tâm. Thử tâm bốn tự viên minh, nguyên thanh tịnh thể, vô khởi vô sanh. Tự thể bất động, bất vi sanh tử sở nhiễm, bất vi Niết bàn sở tịnh.

Vấn viết : Tâm ký duy nhất, vọng tòng hà sanh ? **Đáp viết :** Cái do tối sơ mê nhất pháp giới. Bất giác vọng khởi nhi hữu kỳ niệm. Như tịnh lao hữu không hoa hiện, thù thực hữu mộng mị sanh; tức thử danh vi vọng tâm.

Thử chi vọng tâm, nguyên vô tự thể, dẫn nhon tiền trần. Tùy cảnh hữu vô, cảnh lai tức sanh cảnh khứ tức diệt; thị tâm, thị cảnh, các vô tự tánh, Duy tòng nhon duyên nhi sanh, như cảnh lý tượng, thủy trung nguyệt; ngu phu nhận thử vi chon.

Nhị Tổ, ư thử tâm bất an, nhi cầu an tâm pháp. Ư nhất ngôn hạ, tiện liễu thử tâm bất sanh; cố vân mịch tâm liễu bất khả đắc.

Túc tri chon tâm, hư linh minh diệu, biến nhất thế xứ, hàm thập phương giới. Ký tâm nhon cảnh khởi; nhược thử vọng tâm bất sanh, tắc trần cảnh đốn diệt; cố vân cu túc.

BỘ TÔNG CẢNH nói : *Thế nào là nhất tâm. Nghĩa là Chơn, Vọng, Nhiễm, Tịnh tất cả các pháp, tánh nó không hai, cho nên kêu là nhất. Song pháp không hai đây, thật chẳng phải đồng với hư không, tánh nó màu nhiệm rõ biết; cho nên gọi là Tâm. Thế của nhất tâm, qua lại mà vắng lặng, không thể lấy chỗ có không, xét tốt xấu tích nhiễm màu của nó, không thể lấy lời nói so lường theo thức trí, bản thể màu nhiệm của nó được.*

Duy có người chứng nhập chỉ ở trong tâm tự biết mà thôi. Song nếu ta có thể xét lại trong tâm một niệm đừng sanh vọng, thời ba cõi như hoa đóm giữa hư không. Như gió cuốn khói, bóng huyễn sáu trần như tuyết gặp nước sôi, rỗng suốt không bờ mé, duy một chơn tâm đầy chãng. Song tâm này xưa nay tròn sáng, thể vẫn thanh tịnh, không khởi, không sanh. Thế của nó không động, không vì sanh tử ô nhiễm, không vì Niết bàn làm tịnh.

Hỏi : *Tâm đã duy nhất như thế thời cái vọng từ đâu mà sanh ra ?*

Đáp : *Bởi do lúc tối sơ quên tánh pháp giới (chưa nhận được chơn tâm). Bất giác vọng khởi ra, mới có vọng niệm. Như con mắt có bệnh thời thấy hoa đóm giữa hư không, như người ngủ mê mới có chiêm bao sanh ra, thời đó gọi là vọng tâm.*

Song cái vọng tâm này vốn không có tự thể, chỉ là nương theo cảnh tiền trần mà có, mà không. Thì cảnh đến vọng tâm sanh ra, cảnh đi tức nhiên vọng tâm liền diệt, thì đủ biết rằng, tâm này cảnh này đều không tự tánh. Chỉ do nhơn duyên mà sanh, như bóng trong gương, như trăng dưới nước; thế mà đũa ngu nhận tâm này là chơn thật.

Đức Nhị Tổ bị tâm này không yên, cho nên đến đức Sơ Tổ cầu pháp yên tâm. Sau khi nghe đức Sơ Tổ nói một lời liền tỏ ngộ tâm này vốn không sanh; cho nên trả lời với Sơ Tổ rằng : Tìm tâm không thể đặng.

Thì ta đủ biết rằng chơn tâm rỗng suốt sáng màu khắp cùng tất cả xứ, trùm mười phương các cõi. Vọng tâm đã nhơn theo cảnh tiền trần mà khởi, thì lẽ cố nhiên, nếu vọng tâm không sanh thời cảnh tiền trần kia liền bật dứt; cho nên nói cả hai đều dứt.

Tiền vân tịch chiếu, du tồn cảnh trí lưỡng lập.

Kim trí cảnh giao triệt nhi lưỡng vong; cố viết song dẫn. Cảnh trí ký dẫn, duy nhất bốn giác chơn tâm, tịch diệt vô tướng, thể đồng chư Phật.

Cố Vĩnh Gia vân : Cảnh trí minh nhất, vạn lụy đô dẫn, diệu chỉ tồn diên.

Vấn viết : Trí dẫn, hà dĩ ứng cơ tiếp vật; cảnh vong, tắc hề năng cảm bỉ lai ứng ?

Đáp viết : Bát Nhã Vô Tri. Luận vân : Trí di muội chiếu đủ minh. Thần di tịnh ứng đủ động, cảnh di tịch ứng đủ cảm.

BIỆT HÀNH SAO vân : Do lý trí minh hiệp, cố đặc nhứt thể chư pháp vô phi pháp thân. Thập phương chúng sanh hữu phát Bồ đề tâm, tâm thức tịnh giả vô bất ứng hiện nhi vị thuyết pháp.

Cố thử chơn như thế tánh, du nhược ma ni tùy sắc sở hiện. Hà vô cảm ứng chi vị tai.

QUI SƠN CẢNH SÁCH

CÚ - THÍCH - KÝ

QUYỂN HẠ - (CHUNG)

*

Bài trước nói vắng lặng chiếu soi, cũng còn có hai : cảnh và trí.

Bài này trí và cảnh thông suốt nhau mà cả hai đều vong. Cho nên nói : Cảnh, Trí đều bật. Song cảnh và trí đã mất, chỉ còn một chơn tâm bản giác vắng lặng không hình không tướng, thể đồng với các vị Phật.

Cho nên ngài Vĩnh Gia nói : Cảnh và trí hiệp nhất, muôn việc khổ lụy đều dứt, còn lại một cái ý chỉ nhiệm mầu.

Hỏi : Cái trí đã dứt thời lấy chi ứng hiện cơ duyên mà tiếp dẫn người đời ; cảnh nếu dứt đi rồi, thời làm sao cảm kia cầu mà đến ứng ?

Đáp rằng : Trí Bát Nhã là Vô Trí. Trong Luận nói : Trí càng muội chừng nào cái chiếu càng sáng chừng ấy, Thân càng lặng chừng nào ứng đến càng mau chừng ấy, Cảnh càng vắng chừng nào thời sự cảm ứng càng thông chừng ấy.

Bộ BIỆT HÀNH SAO nói : Do lý trí hiệp nhau, cho nên dựng tất cả các pháp, không pháp nào không phải là pháp thân. Chúng sanh trong mười phương, hễ có phát tâm Bồ đề mà là người tâm thức được thanh tịnh, không chỗ nào không ứng hiện, mà thuyết pháp cho nghe.

Cho nên thể tánh của tâm chơn như này, cũng như ngọc Ma Ni châu tùy người muốn sắc nào nó cũng hiện theo sắc ấy được cả. Thể tánh của chơn tâm này cũng thế, không bao giờ chúng sanh có cảm mà không có ứng đã rõ vậy.

BỘ QUI SƠN CẢNH SÁCH

CÚ - THÍCH - KÝ

HẾT QUYỂN HẠ

BÀI PHÁT NGUYỆN

Đệ tử... kính lạy đức Phật Thích Ca.

Là ngôi giáo chủ cõi Ta bà.

Đức Phật A Di Đà, là thầy dẫn đường về cõi Cực Lạc.

Mười phương chư Phật

Vô thượng Phật Pháp, cùng Thánh Hiền Tăng.

Đệ tử lâu đời lâu kiếp, nghiệp chướng nặng nề.

Tham giận kiêu căng, si mê lâm lạc.

Ngày nay nhờ Phật, biết sự lỗi lầm, thành tâm sám
hối.

Thề tránh điều dữ, nguyện làm việc lành.

Ngưỡng mong ơn Phật, từ bi gia hộ.

Thân không tật bệnh, tâm không phiền não.

Hằng ngày yên vui tu tập, phép Phật nhiệm màu.

Để mau ra khỏi luân hồi, minh tâm kiến tánh.

Trí huệ sáng suốt, đến khi lâm chung.

Nhờ Phật Di Đà, Quan Âm, Thế Chí.

Cùng mười phương chư Phật, vô lượng Bồ Tát.

Đồng thời phóng đại hào quang.

Tiếp dẫn đệ tử về Thế giới Tây Phương Cực Lạc.

Phật A Di Đà, để đệ tử hằng ngày hầu Phật nghe Pháp.

Chứng quả vô sanh, làm thân tự tại.

Rồi trở lại cõi này và trong vô lượng thế giới khác.

Đặng cứu độ các bậc Sư trưởng, Cha mẹ, anh em.

Thân bằng quyến thuộc, cùng tất cả chúng sanh,

Đồng thành Phật đạo.

(đánh chuông, lễ 3 lạy).

NAM MÔ HỘ PHÁP TẠNG BỒ TÁT